Giới thiệu

Câu chuyện mở ra trong bối cảnh thế giới Hồng Hoang sơ khai, nơi cường giả vi tôn và các thế lực thần ma tranh đấu.

Tại chân núi Bất Chu, bên ngoài Bàn Cổ Điện uy nghiêm – thánh địa của Vu Tộc, câu chuyện xoay quanh Diệp Trần, một thanh niên xuyên không từ Trái Đất.

Không giống như những nhân vật chính thông thường, Diệp Trần khởi đầu là một Nhân Vu thấp kém nhất.

Sau 20 năm chờ đợi, hắn thức tỉnh "Hệ thống Bá chủ Hồng Hoang", nhưng trớ trêu thay, Thiên Đạo phát hiện và lập tức tiêu diệt hệ thống này.

Tuy nhiên, trước khi biến mất, hệ thống đã để lại cho Diệp Trần một món quà tuyệt thế: bộ công pháp "Long Tượng Bàn Nhược Công" đã được cải biên cho phù hợp với thế giới Hồng Hoang.

Bộ công pháp này không còn giới hạn 13 tầng như nguyên tác, mà có khả năng tự động vận hành bất kể ngày đêm, giúp Diệp Trần tăng tiến sức mạnh một cách điên cuồng mà không cần khổ tu.

Mỗi lần thăng cấp, hắn lại sở hữu sức mạnh của hàng ngàn chân long thần tượng, phá vỡ mọi quy tắc tu luyện thông thường của Vu Tộc.

Chỉ trong vòng vài trăm năm ngắn ngủi – một cái chớp mắt đối với sinh linh Hồng Hoang – Diệp Trần từ một Nhân Vu yếu ớt liên tục đột phá qua các cảnh giới Địa Vu, Thiên Vu, Chiến Vu, Tương Vu, Soái Vu và tiến thẳng lên Đại Vu.

Tốc độ thăng cấp "nghịch thiên" này đã kinh động đến các Đại Vu

hàng đầu như Hình Thiên, Hậu Nghệ, và cuối cùng là Thập Nhị Tổ Vu.

Sau khi kiểm tra và xác nhận huyết mạch thuần chính, thậm chí còn có khả năng hấp thu tinh huyết Bàn Cổ vượt trội hơn cả các Tổ Vu, Diệp Trần được đặc cách tiến vào Bàn Cổ Điện.

Tại đây, hắn không chỉ chia sẻ Long Tượng Thần Công để nâng cao thực lực toàn tộc mà còn được ý chí của Bàn Cổ đại thần công nhận, ban cho Nguyên Thần và Lực Chi Pháp Tắc.

Diệp Trần chính thức trở thành Tổ Vu thứ 13, nắm giữ vận mệnh thay đổi cục diện Hồng Hoang.

Biết trước kết cục bi thảm của Vu Tộc trong Vu Yêu Lượng Kiếp, Diệp Trần bắt đầu chuỗi kế hoạch "bày mưu tính kế" đầy táo bạo.

Hắn lợi dụng sự hiểu biết về cốt truyện để tranh đoạt cơ duyên.

Tại Tử Tiêu Cung, hắn không ngần ngại đánh trọng thương Chuẩn Đề để chiếm thánh vị, trở thành đại đệ tử của Hồng Quân Đạo Tổ (dù chỉ là danh nghĩa để trục lợi).

Trên núi Bất Chu, hắn thu thập vô số linh bảo, bao gồm cả những báu vật trấn thế như Thí Thần Thương và Càn Khôn Đỉnh.

Đỉnh điểm của sự bá đạo là khi Diệp Trần chạm trán với Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn.

Trong trận chiến tại Hỗn Độn, Diệp Trần với nhục thân Chuẩn Thánh đỉnh phong đã đánh cho Thái Nhất tơi tả, cướp luôn Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung (Đông Hoàng Chung), phế bỏ một nửa sức mạnh của Yêu Tộc ngay từ khi chúng chưa kịp lớn mạnh.

Không dừng lại ở đó, để đối phó với Thiên Đạo và các Thánh nhân tương lai, Diệp Trần thành lập "Vu Tộc Liên Minh".

Hắn lôi kéo, dụ dỗ và cả...

đe dọa các đại năng hàng đầu như Phục Hy, Nữ Oa, Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu gia nhập.

Bằng cách phân chia lợi ích từ linh bảo và hứa hẹn về con đường thành thánh, hắn biến họ thành những quân cờ đắc lực, đẩy Yêu Tộc và Tây Phương Giáo vào thế bị động.

Dưới sự chỉ huy của Diệp Trần, Vu Tộc không còn là những kẻ hữu dũng vô mưu mà trở thành một thế lực biết sử dụng chiến thuật, trận pháp và ngoại giao.

Câu chuyện phát triển cao trào khi Diệp Trần dẫn đầu liên minh tấn công Linh Sơn và Yêu Tộc, ép Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề phải "cắt thịt" cầu hòa, đồng thời khiến nội bộ kẻ thù tan rã.

Trong khi Hồng Quân Đạo Tổ đang cố gắng hợp đạo và điều chỉnh lại trật tự thế giới theo ý muốn, thì Diệp Trần – biến số lớn nhất – đang âm thầm tích lũy sức mạnh từ Lực Chi Pháp Tắc, chuẩn bị cho một cuộc lật đổ vĩ đại: Dùng sức mạnh chứng đạo, bảo vệ Vu Tộc trường tồn và thách thức cả Thiên Đạo.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 1

Thế giới Hồng Hoang, dưới chân núi Bất Chu.

Tại Tổ địa Vu tộc, bên ngoài Bàn Cổ Điện.

Hàng chục vị Đại Vu đang ngồi xếp bằng tại đây, bên cạnh mỗi vị Đại Vu đều dẫn theo ba gã Vu tộc.

Ở nơi gần cổng lớn Bàn Cổ Điện nhất, có bốn vị Đại Vu, phân biệt là Hình Thiên, Hậu Nghệ, Khoa Phụ và Xi Vưu.

Bọn họ được xưng tụng là những kẻ mạnh nhất dưới trướng Tổ Vu, có năng lực kháng lại Chuẩn Thánh của Yêu tộc.

Trong đó kẻ mạnh nhất chính là Đại Vu Hình Thiên, người tu luyện chiến đấu pháp tắc.

Bên cạnh Đại Vu Hình Thiên có một gã Vu tộc tướng mạo anh tuấn, nhìn thực lực thì bất quá chỉ là cấp bậc Thiên Vu, điều này thực sự khiến không ít Vu tộc cảm thấy kinh ngạc.

Phải biết rằng, cơ hội được tu luyện bên ngoài Bàn Cổ Điện khó khăn đến mức nào.

Giống như bọn họ, đại đa số đều đã đạt tới cấp bậc Soái Vu, một số ít là Tương Vu, so với Thiên Vu thì không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

Mỗi bộ lạc do Đại Vu tọa trấn có ít nhất hàng trăm triệu Vu tộc, cứ mỗi trăm năm mới có ba người có cơ hội đi theo Đại Vu đến nơi này tu luyện.

Thực lực Vu tộc từ thấp đến cao lần lượt là: Nhân Vu, Địa Vu, Thiên Vu, Chiến Vu, Tương Vu, Soái Vu, Đại Vu, Tổ Vu.

Tương ứng với cảnh giới tu luyện của Huyền Môn là Nhân Tiên, Địa Tiên, Thiên Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, cũng như Hỗn Nguyên Kim Tiên (tức Chuẩn Thánh).

Đừng thấy những Vu tộc bình thường kia khiếp sợ, các vị Đại Vu tại trường lại cảm thấy rất bình thường, thậm chí còn thường xuyên nhìn về phía tên Thiên Vu kia.

Tên Thiên Vu có tu vi bình bình này tên là Diệp Trần.

Hắn vốn là một sinh viên đại học bình thường ở Trái Đất, cơ duyên xảo hợp xuyên việt đến thế giới Hồng Hoang, trở thành một Nhân Vu sơ cấp nhất.

Tốn mất hai mươi năm thời gian, thật vất vả mới thức tỉnh được "Hệ Thống Mạnh Nhất Chế Bá Hồng Hoang", tâm tình đang vui vẻ.

Vạn vạn lần không ngờ, Diệp Trần chưa kịp mượn nhờ hệ thống để chế bá Hồng Hoang thì Thiên Đạo đã phát giác ra sự tồn tại của hệ thống, dễ dàng ra tay gạt bỏ.

Cũng may hệ thống còn chút lương tâm, lúc diệt vong vẫn kịp để lại cho Diệp Trần một bàn tay vàng.

Bàn tay vàng này cũng đơn giản, chính là "Long Tượng Bàn Nhược Công" trong "Thiên Long Bát Bộ", thần kỳ võ công được xưng tụng là chỉ cần sống đủ lâu thì có thể đấm nổ vũ trụ.

Bộ công pháp này theo hắn xuyên việt đến thế giới Hồng Hoang cũng trở nên huyền bí hơn.

Không còn hạn chế mười ba tầng, uy lực cũng trở nên cường đại.

Trong nguyên tác, Kim Luân Pháp Vương luyện đến tầng thứ mười cũng chỉ đánh ngang tay với Dương Quá, ngay cả tòa núi nhỏ cũng không đấm nổ được.

Nhưng Diệp Trần tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công, nếu có thể tu đến tầng thứ mười, tùy tiện một kích cũng có uy lực của mười rồng mười voi, sánh ngang với Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Diệp Trần hàng lâm Hồng Hoang năm mươi năm, đem Long Tượng Bàn Nhược Công tu luyện đến tầng thứ sáu, thực lực có thể so với Thiên Tiên đỉnh phong. "Năm mươi năm tu luyện đến tầng thứ sáu, so với Kim Luân Pháp Vương thì kém không ít." "Bất quá, tiểu gia đang ở Hồng Hoang, cái không thiếu nhất chính là thời gian, cũng không quan tâm vài năm hay vài chục năm." "Nói đi cũng phải nói lại, tiểu gia hình như sắp đột phá tầng thứ bảy, gặp phải Yêu tộc Huyền Tiên cũng có thể đánh một trận rồi." Diệp Trần nhắm mắt ngồi bên cạnh Hình Thiên giả vờ tu luyện, trong đầu không ngừng suy nghĩ lung tung.

Long Tượng Bàn Nhược Công lúc nào cũng đang tự vận hành, căn bản không cần hắn chủ động tu luyện, thời gian đến sẽ tự động thăng cấp.

Tu luyện hay không, hoặc là có đến Bàn Cổ Điện hay không, kỳ thật quan hệ cũng không lớn.

Đáng tiếc tấn cấp quá nhanh, được thủ lĩnh bộ lạc là Hình Thiên coi trọng, cứ nhất quyết đem một trong ba phần ức cơ hội ban thưởng cho hắn.

Cũng không biết chuốc lấy bao nhiêu sự ghen ghét của các Vu tộc trong bộ lạc.

Không có cách nào, người ưu tú chính là như vậy.

Oanh!

Long Tượng Bàn Nhược Công đột phá tầng thứ bảy, khí tức cuồng bạo như hung thú bao trùm phương viên trăm dặm.

Diệp Trần toàn thân chấn động, mãnh liệt từ Thiên Vu tấn thăng lên Chiến Vu, thực lực tăng vọt gấp mười lần.

Hắn hoảng mang thu liễm khí tức, sợ va chạm đến các cường giả tại trường.

Những tên này thấp nhất đều là Tương Vu, tùy tiện phản chấn một cái cũng sẽ làm hắn cực kỳ khó chịu.

Nhiên động tĩnh này thực sự không nhỏ, đừng nói đám Vu tộc bình thường, ngay cả mấy chục vị Đại Vu tại trường cũng nhao nhao mở hai mắt ra.

Đại Vu Khoa Phụ tính tình nóng nảy, mặc kệ Hình Thiên có tức giận hay không, hiếu kỳ nói: "Hình Thiên, tiểu gia hỏa này rốt cuộc tu luyện thế nào vậy?

Không đến năm mươi năm lại có thể tu hành đến cảnh giới Chiến Vu, thật sự là không thể tưởng tượng nổi!" "Đúng thế, tiểu tử này quá tà tính!" Đại Vu Hậu Nghệ gật đầu nói: "Hình Thiên, nếu thật sự có biện pháp nhanh chóng tăng thực lực lên, ngươi ngàn vạn lần đừng có giấu giếm a." Đại Vu Xi Vưu phụ họa nói: "Không sai, Yêu tộc gần đây càng ngày càng càn rỡ, sợ là sắp có đại chiến bạo phát.

Hình Thiên, nếu thật sự có loại biện pháp này thì không thể độc chiếm, nếu ngươi dâng hiến ra, Tổ Vu nhất định sẽ có tưởng thưởng." "...

Đâu ra biện pháp nhanh chóng tăng thực lực chứ." "Nếu thật sự có loại biện pháp này, ta đều dùng trước rồi." "Diệp Trần tiểu tử này thiên phú dị bẩm, mỗi một đoạn thời gian sẽ đề luyện tinh huyết bản thân, khiến cho nó trở nên càng thêm thuần túy, bởi vậy tấn thăng sẽ nhanh hơn so với Vu tộc bình thường không ít.

Lần này ta mang hắn tới ngoài phụ thần điện cũng là muốn nhìn

xem hắn có thể hấp nạp chút ít khí tức của Phụ Thần để giúp hắn nhanh chóng tăng lên hay không, không ngờ thật sự thành công." Hình Thiên dang hai tay mở miệng liền chém gió, trong lời nói vừa có bất đắc dĩ lại vừa có kiêu ngạo, nhưng ánh mắt nhìn về phía Diệp Trần thì gọi là một cái hài lòng.

Số chục vị Đại Vu tại trường đều là do Thập Nhị Tổ Vu dùng tinh huyết bản thân sáng tạo ra, vừa sinh ra đã có thực lực cấp Thái Ất Kim Tiên, tu luyện tới hiện tại thấp nhất cũng có thực lực Đại La Kim Tiên.

Nhưng tốc độ tấn thăng cũng không nhanh bằng Diệp Trần, càng đừng nhắc tới những Vu tộc khác.

Có thể nói, Diệp Trần không chỉ sáng lập kỷ lục tốc độ tấn thăng nhanh nhất của Vu tộc, mà còn đang không ngừng phá vỡ những kỷ lục mới.

Diệp Trần so với tưởng tượng của Hình Thiên còn lợi hại hơn.

Dù sao thân là người xuyên việt, hắn có Nguyên Thần tồn tại.

Nói cách khác, ngoại trừ tu luyện nhục thân giống như Vu tộc bình thường, hắn còn có thể sử dụng Linh bảo, tu luyện Tiên pháp.

Đương nhiên, tu luyện Tiên pháp thì không cần thiết.

Còn Linh bảo, phải đợi thực lực cường đại về sau rồi lại đi ra ngoài cướp đoạt.

Hệ thống trong cơ thể Diệp Trần sau khi bị Thiên Đạo bạt trừ, căn cước của hắn chính là một Vu tộc phổ thông, dù Thánh Nhân tham tra cũng tra không ra Nguyên Thần của hắn đến từ một thế giới khác.

Lúc này.

Hậu Nghệ tròng mắt đảo một vòng, toét miệng cười nói: "Diệp

Trần, ta thấy cánh tay ngươi dài hơn hẳn Vu tộc bình thường, không bằng đầu quân cho ta đi, ta đích thân dạy ngươi bắn tên, khẳng định tốt hơn đi theo Hình Thiên chơi búa." Khoa Phụ thấy Hậu Nghệ quang minh chính đại đào người, lập tức gấp gáp, khoát tay nói: "Không không không, đừng nghe Hậu Nghệ nói bậy, chân ngươi càng dài, thích hợp chạy trốn, theo ta học chạy bộ đi, thật sự phải đánh nhau với Yêu tộc thì chạy nhanh mới là quan trọng nhất." "Đừng nghe hai tên đó nói mò, bắn tên với chạy bộ có gì vui, hay là đi theo ta, ta dạy ngươi nuôi Thiết Thú." Xi Vưu thực lực không bằng hai người kia, vội vàng chỉ chỉ con gấu trúc khổng lồ (Thiết Thú) bên cạnh, chuẩn bị đem tọa kỵ làm quà ra mắt để câu dẫn Diệp Trần. "Diệp Trần, ta thấy Tướng Liễu bộ lạc cũng rất tốt..." "Diệp Trần..." Các Đại Vu khác thấy ba người kia mở miệng, cho dù biết hy vọng xa vời cũng nhịn không được tham dự vào. "Đủ rồi nha!" Hình Thiên hổ mục trợn tròn, giận dữ hét: "Diệp Trần là thủ hạ ta coi trọng nhất, ai dám cùng ta đoạt, cẩn thận cái búa của ta!" "..." Các Đại Vu tại trường lập tức túng (sợ).

Ngoại trừ Hậu Nghệ núp ở phía xa tập kích, những Đại Vu khác không ai là đối thủ của Hình Thiên. "Thủ lĩnh, các vị Đại Vu là đang cùng ta nói đùa thôi.

Dưới trướng chư vị ít nhất có hàng chục vị Soái Vu, hàng trăm vị Tương Vu, đâu có nhìn trúng ta khu khu một tên Chiến Vu, chớ có tích cực quá." Diệp Trần cười nhạt nói: "Lại nói, Hình Thiên bộ lạc đối đãi ta rất tốt, ta quyết kế sẽ không phản bội, đầu quân cho Đại Vu khác." "Vậy thì tốt." Hình Thiên cười tít mắt, nhìn quanh chư vị Đại Vu nói: "Nghe thấy chưa?

Diệp Trần chính miệng nói, sẽ không đầu quân cho các ngươi, về sau không cho phép lại đánh chủ ý lên hắn." "Biết rồi, biết rồi." "Chỉ đùa với hắn một chút, làm gì mà căng thẳng thế?" "Đúng là đồ keo

kiệt." Đám Đại Vu mắt thấy không có cơ hội, cố ý mượn sườn núi xuống lừa, thuận tiện trêu chọc Hình Thiên keo kiệt.

Hình Thiên tâm tình đại hảo, cũng không cùng bọn hắn so đo.

Đám Đại Vu này là thật sự muốn đào người, Diệp Trần có thể cảm giác được, nhưng hắn thực sự không có hứng thú nhảy việc.

Trong các đại bộ lạc của Vu tộc, chỉ cần đủ sáu mươi tuổi, thấp đến Nhân Vu, cao đến Soái Vu đều phải hoàn thành nhiệm vụ bộ lạc, nếu không căn bản không có thức ăn để ăn.

Nhân Vu, Thiên Vu còn tốt, chỉ cần đi hái lượm thức ăn, tu kiến phòng ốc.

Tấn thăng Chiến Vu về sau liền phải tham gia chiến đấu, đi săn giết yêu thú, Yêu tộc... làm nhiệm vụ.

Diệp Trần sau khi ba mươi tuổi tấn thăng Địa Vu liền thành hồng nhân trong lòng Hình Thiên, xưa nay chưa từng tham gia lao động, mỗi ngày chỉ cần tu luyện là được.

Các bộ lạc khác sợ là chưa chắc có đãi ngộ như vậy.

Đã có loại đãi ngộ này, hắn cũng không cần thiết vứt bỏ Hình Thiên cùng các huynh đệ tỷ muội bộ lạc cũ để chạy đi nhảy việc a.

Trừ phi lấy Tiên Thiên Chí Bảo ra dụ hoặc thì còn may ra, tệ nhất cũng phải là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đi.

Diệp Trần ghé vào bên cạnh Hình Thiên, thấp giọng nói: "Thủ lĩnh, Phụ Thần điện cực kỳ thích hợp tu luyện, ta muốn tiếp tục tu luyện, tranh thủ trong vòng trăm năm có thể đột phá cảnh giới Tương Vu." "Được." Hình Thiên gật gật đầu nói: "Ngươi cứ việc tu luyện, ta cam đoan không ai làm phiền ngươi." Diệp Trần khẽ gật đầu, nhắm mắt lại giả vờ tu luyện.

Tâm niệm vừa động, một cái bảng chỉ có hắn mới nhìn thấy xuất hiện trước mắt.

Đây là bảng cá nhân do hệ thống lưu lại sau khi bị Thiên Đạo diệt trừ. **TÍNH DANH:** Diệp Trần **CHỦNG TỘC:** Vu Tộc **CĂN CƯỚC:** Vu tộc phổ thông **CÔNG PHÁP:** Long Tượng Bàn Nhược Công tầng thứ bảy (Khoảng cách tấn thăng tầng thứ tám còn 39.9 năm) **BẢO VẬT:** Không **THỰC LỰC:** Chiến Vu tiền kỳ (Bạo phát có thể đạt Chiến Vu đỉnh phong) Thực lực Vu tộc cùng thực lực chủng tộc khác phân chia không khác biệt lắm, mỗi cảnh giới cũng có Tiền, Trung, Hậu, Đỉnh phong bốn đẳng cấp.

Bình thường, Vu tộc chuyên tu nhục thân, so với cùng giai sẽ hơi mạnh một chút.

Ví dụ, Vu tộc Chiến Vu tiền kỳ đại khái có thể cùng Yêu tộc Huyền Tiên trung kỳ thế lực ngang nhau, thậm chí có thể cùng Yêu tộc Huyền Tiên hậu kỳ chia năm năm.

Đương nhiên, đó là trong tình huống đối phương không có pháp bảo lợi hại.

Giống như Đông Hoàng Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung thì treo lên đánh Tổ Vu cùng giai cũng không thành vấn đề.

Diệp Trần không chỉ tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công mà còn có Nguyên Thần gia trì, toàn lực bạo phát có thể lực địch Huyền Tiên đỉnh phong, coi như là thao tác bình thường. "Khoảng cách kết thúc trăm năm tu luyện còn khoảng tám mươi năm, đủ cho ta đột phá tầng thứ tám, tấn thăng Tương Vu." "Nếu muốn đột phá Soái Vu, ít nhất phải tu luyện đến tầng thứ chín, tốn khoảng một trăm năm mươi năm, có chút đau trứng a." "Muốn tấn thăng Đại Vu, e rằng phải đem Long Tượng Bàn Nhược Công tu luyện đến tầng thứ mười một mới được, không có một ngàn năm khẳng định là không xong, có chút quá

chậm a!" Diệp Trần vừa thầm suy tư, vừa khẽ lắc đầu.

Lời này mà để cho các Vu tộc khác nghe thấy, sợ là phải tức đến thổ huyết.

Xưa nay nay, trừ phi là do Tổ Vu đích thân dùng tinh huyết chế tạo, còn lại không có Vu tộc nào có thể đột phá huyết mạch gông cùm xiềng xích để tấn thăng Đại Vu.

Chương 2

Cho dù có năng lực này, không có mấy chục vạn năm cũng đừng hòng từ Nhân Vu tu luyện thành Đại Vu.

Diệp Trần chỉ cần tốn ngàn năm thời gian là có thể tấn thăng Đại Vu, thế mà lại còn không thỏa mãn.

Cũng không phải Diệp Trần lòng tham không đáy nuốt con voi, mà là nội tâm hắn đang hoảng sợ tột độ!

Theo thôi trắc của hắn, Hồng Quân sợ là không bao lâu nữa sẽ thành Thánh.

Chỉ cần Hồng Quân vừa giảng đạo, Yêu tộc sẽ cấp tốc quật khởi, Vu tộc sẽ không còn cách nào lực áp các thế lực khác để làm lão đại Hồng Hoang nữa.

Càng đừng nhắc tới Vu Yêu đại chiến về sau, trừ bỏ mấy bộ lạc dưới trướng Hậu Thổ, các Vu tộc khác hầu như chết sạch sẽ.

Vu Yêu lượng kiếp một khi mở ra, muốn bảo trụ cái mạng chó này, thực lực là quan trọng nhất!

Nếu có thể trước khi Hồng Quân giảng đạo tấn thăng Đại Vu, thậm chí phản bản quy nguyên tấn thăng cảnh giới Tổ Vu, vậy mới có cơ hội đi tham gia giảng đạo.

Mười hai Tổ Vu không có Nguyên Thần, đi đến Tử Tiêu Cung nghe đạo không thu hoạch được gì là bình thường.

Nhưng Diệp Trần thì không giống, hắn có Nguyên Thần!

Bàn Cổ Điện tản mát ra huyết khí bàng bạc, không ngừng cải tạo nhục thân các Vu tộc tại trường, giúp bọn hắn nhanh chóng tăng thực lực lên.

Diệp Trần chướng mắt chút tốc độ này, căn bản không có chủ động hấp thu, mặc cho nhục thân chậm rãi hấp thụ huyết khí, Long Tượng Bàn Nhược Công theo thời gian trôi qua chậm rãi gia tăng tiến độ.

Một ngày lại một ngày.

Một tháng lại một tháng.

Một năm lại một năm.

Sáu mươi năm nhoáng một cái đã qua.

Oanh!

Bốn năm tên Tương Vu toàn thân bộc phát ra huyết khí mãnh liệt.

Rốt cục từ Tương Vu đột phá đến Soái Vu, coi như là một phương cao thủ.

Lúc này Hồng Quân chưa thành Thánh, giảng đạo chưa mở ra, thời đại Đại La đi đầy đất, Thái Ất nhiều như chó còn chưa tới.

Tương đương với Thái Ất Kim Tiên Soái Vu, xác thực cầm được ra tay.

Chư vị Đại Vu cai quản các bộ lạc, dưới trướng ít nhất có hàng chục tên Soái Vu, hàng trăm tên Tương Vu, nhưng cũng chỉ có mấy người có thể từ trong những cường giả này trổ hết tài năng.

Còn có một nguyên nhân vô cùng quan trọng, bọn hắn sắp đột phá Soái Vu.

Các vị Đại Vu mở hai mắt ra, không tự chủ được gật gật đầu, mấy tên Tương Vu này không làm bọn hắn thất vọng.

Khoảng cách trăm năm tu luyện kết thúc còn hơn mười năm, bọn hắn chuẩn bị nhắm mắt lại, không thể lãng phí loại cơ hội này.

Đúng lúc này!

Ngồi tại phía sau Hình Thiên, trên người Diệp Trần mãnh liệt bộc phát ra kinh thiên huyết khí!

Oanh!

Một cỗ huyết sắc khí tức không kém gì mấy tên Soái Vu vừa mới đột phá kia mãnh liệt bao trùm phạm vi phương viên năm trăm dặm.

Trong cỗ huyết khí này, phảng phất có Chân Long uốn lượn, Thần Tượng tê hống. "Vãi!" "Diệp Trần tiểu tử này cắn thuốc à?" "Thật hay giả vậy?!" "Ta đạp mã hoa mắt rồi sao?" Các vị Đại Vu trợn mắt há hốc mồm, càng có kẻ nói tục chửi bậy.

Càng đừng nhắc tới những Vu tộc khác, hiểm chút tròng mắt đều sắp rớt xuống.

Một tên Nhân Vu sơ cấp nhất, tu luyện năm mươi năm tấn thăng Chiến Vu cũng Thôi.

Bây giờ bất quá mới hơn một trăm mười năm, Diệp Trần lại tấn thăng Tương Vu!

Đây là tốc độ kinh khủng bực nào!

Ngay cả Hình Thiên vốn coi trọng Diệp Trần nhất cũng trừng lớn hai mắt, lẩm bẩm nói: "...

Tấn thăng...

Tương...

Tương Vu?" "Ân, nhất thời không cẩn thận liền tấn thăng." Diệp Trần khẽ gật đầu, cười nhạt nói: "Có lẽ là huyết khí bên cạnh Phụ Thần điện quá nồng đậm, mới ở chỗ này tu luyện tám mươi năm mà lại có thể làm cho ta tiếp liền tấn thăng hai cái cảnh giới." "..." Các vị Đại Vu tương đương phiền muộn.

Những Vu tộc khác hận không thể dùng ánh mắt giết chết hắn. "Tiểu tử thật khá lắm!" Hình Thiên nhìn quanh các vị Đại Vu, dáng vẻ kiêu ngạo dật vu ngôn biểu, hài lòng vỗ vỗ lên bả vai Diệp Trần, cố ý khoe khoang nói: "Nhanh chút nhắm mắt lại tu luyện, tranh thủ trước khi trăm năm tu luyện kết thúc đột phá cảnh giới Soái Vu." Diệp Trần khẽ lắc đầu, chính sắc nói: "Thủ lĩnh, cái yêu cầu này sợ là có chút ép người quá đáng rồi, ta muốn đột phá cảnh giới Soái Vu, ít nhất phải một trăm ba mươi năm mới được." "Không có việc gì, không...

Hả?" Hình Thiên mỉm cười gật đầu, bỗng nhiên phản ứng lại, nhìn Diệp Trần bằng ánh mắt như nhìn quái vật.

Các vị Đại Vu cùng những Vu tộc khác cũng nhìn Diệp Trần như nhìn kẻ ngu.

Đại Vu Tướng Liễu, sau lưng hắn có một tên Soái Vu tướng mạo khôi ngô cười nhạo nói: "Chiếu theo ngươi nói như vậy, sợ là lại cho ngươi thêm năm trăm năm liền có thể tấn thăng Đại Vu?" "Cái này e rằng không được." Diệp Trần bẻ ngón tay tính toán một lần: "Ta ba mươi tuổi từ Nhân Vu tấn thăng Địa Vu, bốn mươi tuổi tấn thăng Thiên Vu, bảy mươi tuổi tấn thăng Chiến Vu, một trăm ba mươi tuổi tấn thăng Tương Vu.

Tính toán đâu ra đấy, muốn tấn thăng Soái Vu chí ít cũng phải một trăm hai mươi năm, bảo thủ đánh giá không sai biệt lắm phải một trăm ba mươi năm, cũng chính là sau khi hai trăm năm mươi tuổi mới được.

Đại Vu cùng Soái Vu có khác biệt một trời một vực, đơn thuần gấp đôi thời gian sợ là không có tác dụng gì, phải gấp ba lần, thậm chí gấp bốn lần mới được, bảo thủ đánh giá chí ít phải bảy tám trăm năm mới được." Diệp Trần tính xong, kết quả cũng không sai biệt lắm so với trước đó, không có một ngàn tuổi sợ là khó tấn thăng Đại Vu.

Tên Soái Vu kia kinh ngạc há to miệng, nhất thời lại không biết trả lời thế nào.

Những Vu tộc còn lại thì trợn mắt há hốc mồm.

Diệp Trần bẻ ngón tay tính toán như thế, ngay cả chính hắn cũng sửng sốt.

A, Diệp Trần bây giờ mới chỉ là một tiểu thí hài một trăm ba mươi tuổi a.

Các vị Đại Vu nhìn về phía Hình Thiên với ánh mắt tràn đầy hâm mộ cùng ghen ghét!

Hình Thiên giờ phút này lại cười không nổi nữa.

Nếu quả thật như Diệp Trần nói, hoặc là thêm tám chín trăm năm nữa, tiểu gia hỏa này liền không thuộc quyền hắn quản lý nữa rồi.

Vu tộc có quy định, phàm là Vu tộc phổ thông tấn thăng Đại Vu liền do Thập Nhị Tổ Vu tự mình quản hạt, phân phong bộ lạc, hoặc là trường kỳ dừng lại ở bên ngoài Bàn Cổ Điện tu hành.

Chương 3

Cũng may Hình Thiên rất nhanh hoàn hồn.

Bộ lạc nhà mình ra con dân như vậy, truyền đi cũng quá có mặt mũi, việc không quy về mình quản thì lại có quan hệ gì. "Không cho phép kiêu ngạo!" Hình Thiên vỗ vỗ vai Diệp Trần nói: "Về sau cố gắng tu hành tại Phụ Thần điện, một cái danh ngạch trong đó của Hình Thiên bộ lạc ta ngươi cứ việc sử dụng, không hạn chế thời gian trăm năm." Những Vu tộc còn lại hâm mộ đến cực điểm.

Bên cạnh là hai tên Soái Vu của Hình Thiên bộ lạc cũng không ngoại lệ.

Một trong hàng ức cái danh ngạch quý giá, cư nhiên để Diệp Trần một mình bá chiếm.

Ngay cả bọn hắn muốn đến lượt một lần cũng phải chờ cả ngàn năm. "Đa tạ thủ lĩnh." Diệp Trần đạm định nói lời cảm tạ.

Cái danh ngạch này có lẽ đối với Vu tộc khác là bảo quý, nhưng đối với hắn lại có cũng được mà không có cũng không sao.

Ăn cơm đi ngủ thì Long Tượng Bàn Nhược Công cũng chiếu dạng vận hành.

Nhưng hắn đánh đáy lòng không có cự tuyệt, huyết khí bên ngoài Bàn Cổ Điện nồng đậm là cái cớ tuyệt hảo để giải thích cho việc nhanh chóng đột phá.

Còn có một nguyên nhân quan trọng, nơi này xưng tụng là một trong vài nơi bảo địa an toàn nhất Hồng Hoang hiện nay.

Trước khi chưa có năng lực tự vệ, ở chỗ này xưng tụng là nơi thích hợp nhất để đi ngủ... a nhầm, tu luyện.

Không nói những cái khác, huyết khí nồng đậm của Bàn Cổ Điện có thể bổ sung tiêu hao cho Vu tộc, căn bản không cần ăn cái gì.

Nếu đổi lại chỗ khác, mạnh như Đại Vu cũng phải định kỳ ăn uống thỏa thích.

Không cần ăn cái gì thì cũng không cần đi ị.

Bàn Cổ Điện thật là một nơi tốt.

Diệp Trần nhắm mắt lại tiếp tục đi ngủ, phân ra một tia Nguyên Thần thám tra tình huống bốn phía.

Vạn nhất Hình Thiên các loại Vu tộc đột nhiên nói chuyện với hắn, ngủ quá say thì không tốt lắm.

Thời gian thấm thoát, tuế nguyệt như thoi đưa.

Hai mươi năm vội vàng trôi qua.

Các vị Đại Vu đứng dậy, mang theo thủ hạ ba tên Vu tộc của mỗi người, hộ tống rời khỏi kết giới tự nhiên của Bàn Cổ Điện.

Hình Thiên nhìn thoáng qua Diệp Trần đang nhắm mắt tu luyện, cảm ứng được huyết khí trên người hắn càng ngày càng mạnh, mảy may không có ý tứ quấy rầy, mang theo hai tên Soái Vu rời đi.

Bên ngoài kết giới, mấy trăm tên Soái Vu, mấy tên Tương Vu đến từ các đại bộ lạc đã chờ đợi từ lâu.

Những danh ngạch này đã sớm được định ra từ mấy trăm năm trước.

Hình Thiên bộ lạc lần này tới ba tên Vu tộc, phân biệt là hai tên Soái Vu và một tên Tương Vu.

Ba người tề tề hành lễ: "Thủ lĩnh!" Hình Thiên khẽ gật đầu, chỉ về hướng tên Tương Vu kia nói: "Ngươi cứ chờ ở đây, trăm năm sau rồi lại đổi." "A?" Tên Tương Vu tại chỗ trừng to mắt.

Hai tên Soái Vu còn lại cũng sửng sốt.

Hình Thiên không có ý tứ giải thích, nhìn về phía sau lưng hai tên Soái Vu nói: "Hai người các ngươi sau khi trở về bộ lạc thì dựa theo danh ngạch đã định một lần nữa xếp vị trí, lần sau chỉ có một người được đi, lần sau nữa mới bắt đầu là hai người." "Tuân mệnh." Hai tên Soái Vu vừa tu luyện xong tề tề gật đầu.

Ba tên Vu tộc mới tới lúc này mới phát hiện Diệp Trần không có xuất hiện. "Đi theo ta." Hình Thiên chỉ vào hai tên Soái Vu thế chỗ, nói: "Trăm năm thời gian tu luyện cực kỳ trân quý, chớ có lãng phí." "Tuân mệnh." Hai tên Soái Vu đồng tình nhìn về phía tên Tương Vu kia, nghênh ngang đi theo sau lưng Hình Thiên bước vào kết giới Bàn Cổ Điện.

Tên Tương Vu bị lưu lại buồn bực nói: "Hình Vũ đại ca, Hình Phong đại ca, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a?" Hai tên Soái Vu vừa ra là anh em ruột, tên là Hình Phong, Hình Vũ.

Hình Phong khẽ lắc đầu, than thở: "Chuyện này rất phức tạp." "Phức tạp cái rắm!" Hình Vũ trợn trắng mắt nói: "Diệp Trần tiểu tử kia dõng dạc nói ngàn năm bên trong có thể tấn thăng Đại Vu, thủ lĩnh liền đem một cái danh ngạch trong đó vĩnh viễn nhường cho hắn!" Tên Tương Vu trừng lớn mắt, đưa tay móc lỗ tai nói: "Hình Vũ đại ca, ta vừa rồi không nghe lầm chứ, Diệp Trần hắn là muốn tấn thăng Chiến Vu mới đúng chứ?

Không phải đoạn thời gian trước hắn mới là Thiên Vu sao?" "Thiên Vu cái rắm!" Hình Vũ bĩu môi nói: "Vừa tiến Bàn Cổ Điện tu luyện liền tấn thăng Chiến Vu, hai mươi năm trước đã trực tiếp tấn thăng Tương Vu.

Ngươi tu luyện mấy vạn năm còn không bằng người ta tu luyện mấy chục năm, đổi lại ngươi là thủ lĩnh thì cái danh ngạch này ngươi

có cho hay không?" "!!!" Tên Tương Vu ngốc lăng tại nguyên chỗ. "Hình Lang, cố gắng lên nhé!" Hình Phong vỗ vỗ bờ vai của hắn, mang theo Hình Vũ đi về hướng Hình Thiên bộ lạc.

Các Soái Vu của bộ lạc khác tu luyện xong cũng đem cái tin tức kinh người này mang về bộ lạc của mình.

Nhất thời, danh hào Diệp Trần vang vọng Vu tộc.

Một trăm ba mươi tuổi, cái niên kỷ này tại Vu tộc chỉ là một tiểu thí hài, vừa mới có tư cách tham gia đi săn.

Trừ phi là Đại Vu do Tổ Vu thân thủ sáng tạo, không có Vu tộc nào khác có thể tại một trăm ba mươi tuổi đột phá Thiên Vu, càng đừng nhắc tới Tương Vu cao cao tại thượng.

Bên ngoài Bàn Cổ Điện.

Diệp Trần hoàn toàn không biết ngoại giới phát sinh cái gì.

Hắn nhắm mắt an ổn đi ngủ, Long Tượng Bàn Nhược Công giống như lừa đội sản xuất, không ngừng vận chuyển.

Trăm năm thứ hai rất nhanh trôi qua.

Tên Tương Vu tên là Hình Lang đã chờ đợi trăm năm đi theo sau lưng Hình Thiên, lần đầu tiên tới bên ngoài Bàn Cổ Điện.

Hắn tràn đầy không phục tìm kiếm thân ảnh Diệp Trần.

Khi rốt cục tìm được thân ảnh Diệp Trần, chuẩn bị mở miệng khiêu khích thì lại bị huyết khí bàng bạc phát ra trên người Diệp Trần làm cho chấn động!

Tương Vu đỉnh phong!

Cỗ huyết khí này tuyệt đối là Tương Vu đỉnh phong mới có thể sở hữu.

Hình Lang lập tức túng!

Hắn tu luyện bốn vạn bảy ngàn sáu trăm ba mươi tám năm mới kham kham đạt tới Tương Vu đỉnh phong, may mắn hoạch đắc một cái danh ngạch tu hành ngoài Bàn Cổ Điện.

Diệp Trần tính toán đâu ra đấy mới vừa hai trăm ba mươi tuổi, huyết khí toàn thân tràn ra lại còn nồng đậm hơn hắn.

Thực lực Vu tộc rất dễ phân chia, nhìn Vu tộc chân thân hoặc là mức độ nồng đậm của huyết khí là có thể so sánh thực lực giữa hai bên.

Bình thường Đại Vu trở xuống nhìn mức độ huyết khí là được.

Chương 4

Đến cảnh giới Đại Vu mới biết không ngừng rèn luyện chân thân, ngưng luyện tinh huyết, tranh thủ đạt tới cảnh giới Tổ Vu.

Huyết khí trên người Diệp Trần phát ra nồng đậm hơn Hình Lang, chứng minh con đường hắn đi trên cảnh giới Tương Vu còn xa hơn Hình Lang.

Vu tộc là chủng tộc sùng bái cường giả.

Hình Lang có lẽ trước đó có chút không phục, nhưng sau khi cảm ứng được thực lực của Diệp Trần thì đánh đáy lòng phục rồi.

Cùng là Tương Vu đỉnh phong, hắn tu luyện thời gian nhiều hơn Diệp Trần gấp mấy trăm lần, nếu còn không phục thì đúng là sống uổng phí.

Những Vu tộc khác kỳ thật cũng không khác biệt lắm so với Hình Lang.

Trải qua trăm năm thời gian lên men, danh hào Diệp Trần đối với bọn hắn đã là như sấm bên tai.

Giờ phút này tận mắt nhìn thấy Diệp Trần sắp tấn thăng Soái Vu, sự chấn hám trong lòng không gì sánh được. "Chớ có suy nghĩ lung tung, nắm chặt thời gian tu luyện!" Hình Thiên nhíu mày nói: "Diệp Trần sợ là sắp đột phá Soái Vu, nếu để hắn bỏ lại phía sau, các ngươi không sợ mất mặt sao?" "!" Hình Lang nghe vậy pha chút xấu hổ, cấp tốc thu liễm tâm thần, nhắm mắt lại hấp nạp huyết khí.

Các Vu tộc khác cũng nhao nhao bừng tỉnh, bắt chước làm theo, lại lần nữa mở ra tu hành. "Tiểu tử này không phải thật sự muốn tấn thăng Soái Vu đấy chứ?" Xi Vưu thở dài một tiếng nói: "Trước đó

đánh chết ta cũng không tin, nhưng bây giờ nhìn lại, tiểu tử này thật có khả năng tấn thăng Đại Vu." Tướng Liễu sờ sờ cái cằm, khẽ lắc đầu nói: "Xi Vưu lão ca, Diệp Trần tiểu tử này tốc độ tu luyện nhanh, chúng ta đều biết, nhưng tấn thăng Đại Vu cũng không đơn thuần dựa vào tốc độ tu luyện là có thể quyết định." "Tướng Liễu nói có lý." Khoa Phụ gật đầu phụ họa nói: "Đám Đại Vu chúng ta đều là do Tổ Vu dùng tinh huyết bản thân sáng tạo ra, thể nội có huyết mạch Phụ Thần hi bạc.

Vu tộc phổ thông là do chúng ta phồn diễn sinh sống sáng tạo ra, muốn đánh vỡ gông cùm xiềng xích trên huyết mạch, sợ là độ khó rất lớn." "Đúng a." "Không sai, trong các đại bộ lạc của chúng ta có không ít thủ hạ Soái Vu đỉnh phong, kẹt tại cảnh giới này mấy chục vạn năm cũng không có khả năng đột phá." "Đúng, không sai." Không ít Đại Vu nhao nhao gật đầu.

Trong lòng bọn họ cũng đang bàn tính. "Cái kia cũng không nhất định!

Trước khi Diệp Trần xuất hiện, các ngươi đã thấy qua Soái Vu hơn hai trăm tuổi chưa?" Hậu Nghệ cười nhạt nói: "Kỷ lục tu luyện tới Soái Vu đỉnh phong nhanh nhất của Vu tộc khác hình như là bốn mươi bảy vạn năm đi?

Diệp Trần sắp tấn thăng Soái Vu, tu luyện tới đỉnh phong có lẽ căn bản không dùng đến năm trăm tuổi." Bốn mươi bảy vạn năm!

Năm trăm năm!

Hai con số này rơi vào trong tai các vị Đại Vu uyển nhược như kinh lôi điếc tai.

A!

Người khác không thể nào, nhưng Diệp Trần thì thật không nhất

định.

Đây chính là tên gia hỏa hết lần này tới lần khác đánh vỡ tốc độ tấn thăng của Vu tộc, thậm chí đem kỷ lục cũ tăng lên gấp trăm lần. "Hình Thiên, ngươi cảm thấy thế nào?" Khoa Phụ quay đầu nhìn về phía Hình Thiên cách đó không xa.

Dù sao Hình Thiên mới là người hiểu rõ sự tồn tại của Diệp Trần nhất trong toàn bộ Vu tộc.

Hình Thiên khẽ lắc đầu, nói: "Loại chuyện này chưa từng xảy ra, cho dù là ta cũng đoán không ra kết quả." "Vậy chúng ta mỏi mắt mong chờ đi!" Hậu Nghệ cười nhạt nói: "Ta dám đánh cược, tiểu tử này nhất định có thể thành công!" "Cược?" "Cược thì cược!" Các Đại Vu tại trường hách nhiên lấy Diệp Trần ra đánh cược.

Diệp Trần đối với việc này hồn nhiên không biết, vẫn nhắm mắt hô hô đại ngủ.

Hai mươi năm rất nhanh trôi qua.

Oanh!

Long Tượng Bàn Nhược Công đột phá tầng thứ chín.

Mạn thiên huyết khí bao trùm phương viên ba ngàn dặm, Diệp Trần thành công tấn thăng Soái Vu.

Bên ngoài Bàn Cổ Điện, tất cả Vu tộc cảm ứng được cỗ huyết khí này liền nhao nhao tỉnh lại từ trong bế quan.

Các vị Tổ Vu đang chuẩn bị trêu chọc Diệp Trần hai câu thì hắn lại áy náy cười nói: "Quấy rầy mọi người thật ngại quá, ta vừa vặn có chút lĩnh ngộ, không cùng mọi người nói chuyện phiếm nữa, ta tiếp tục tu luyện đây, trò chuyện sau nhé." Nói xong, Diệp Trần nhắm mắt lại, mở ra bảng cá nhân. **TÍNH DANH:** Diệp Trần **CHỦNG TỘC:** Vu Tộc **CĂN CƯỚC:** Vu tộc phổ thông **CÔNG

PHÁP:** Long Tượng Bàn Nhược Công tầng thứ chín (Khoảng cách tấn thăng tầng thứ mười còn 249.7 năm) **BẢO VẬT:** Không **THỰC LỰC:** Soái Vu tiền kỳ (Bạo phát có thể đạt Soái Vu trung kỳ) "Quả nhiên giống như ta tính toán.

Tu luyện đến tầng chín, thậm chí tầng mười cũng khó tấn thăng Đại Vu.

Muốn tấn thăng Đại Vu, nhất định phải tu luyện tới tầng mười một mới được." "Tu luyện tầng thứ chín tốn không sai biệt lắm hơn một trăm hai mươi năm, như vậy tầng mười là hai trăm năm mươi năm, tầng mười một xấp xỉ năm trăm năm, thật sự phải mất bảy tám trăm năm mới có thể tấn thăng Đại Vu!" "Cũng không biết có thể đuổi kịp Hồng Quân giảng đạo hay không!

Mặc kệ, mặc kệ, tiếp tục ngủ thôi, dù sao những chuyện này ta cũng không làm chủ được." Diệp Trần thầm suy tư nhưng lại không có đầu mối, dứt khoát tiếp tục đi ngủ.

Bất luận tu luyện hay không tu luyện thì tùy thời đều sẽ biến cường, vậy làm gì mà không ngủ a?

Lại bảy mươi năm trôi qua.

Oanh!

Hình Lang toàn thân bộc phát ra huyết khí mãnh liệt.

Khóe miệng hắn gợi lên tiếu dung, sau đó chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn về phía Diệp Trần bên cạnh.

Tại Hình Lang xem ra, chính mình khẳng định đột phá Soái Vu sớm hơn Diệp Trần. "Ngạch..." Đáng tiếc, sự tình không như ý tám chín phần mười.

Diệp Trần toàn thân cao thấp tản mát ra huyết khí bàng bạc còn mạnh hơn Hình Lang mấy lần.

Huyết khí Hình Lang phát ra đại biểu cho sơ nhập Soái Vu sơ kỳ.

Huyết khí trên người Diệp Trần phát ra lại ẩn ước muốn tiến vào Soái Vu trung kỳ.

Người so với người, tức chết người.

Hình Lang khẽ lắc đầu, tiếp tục bế quan tu luyện.

Còn lại mười năm thời gian, hắn cũng không nỡ lãng phí.

Vu tộc lân cận bị huyết khí của Hình Lang kích thích nên có mấy người tỉnh lại.

Thấy Hình Lang trước phách lối, lại đồi phế, cuối cùng đạm định tu luyện, nhao nhao cười đến tiền ngưỡng hậu hợp, giống như xem một màn kịch lớn. "Thú vị." Diệp Trần vừa vặn dùng Nguyên Thần nhìn thấy phó tràng cảnh này, không tự chủ được cười thầm.

Giống như Hình Lang, loại Vu tộc ghen ghét này không phải số ít, nhưng sau khi kiến thức được thực lực chân chính của hắn liền tâm phục khẩu phục.

Đây chính là điểm đáng yêu của Vu tộc.

Lại qua mười năm, nhóm Vu tộc tu luyện này sau khi xuất quan nhất định sẽ đem tin tức Diệp Trần tấn thăng Soái Vu truyền khắp tất cả bộ lạc.

Chương 5

Đến lúc đó sẽ không còn Vu tộc bình thường nào chất vấn hay tranh giành vị trí tu hành ngoài Bàn Cổ Điện nữa.

Diệp Trần lắc đầu đem những suy nghĩ này vứt ra khỏi đầu, nghĩ những chuyện phức tạp này làm cái gì?

Ngủ!

Tu luyện!

Thời gian thấm thoát, tuế nguyệt như thoi đưa!

Mỗi trăm năm, bên ngoài Bàn Cổ Điện lại nghênh đón rồi tiễn đi một nhóm lại một nhóm Vu tộc thay phiên nhau.

Vu tộc mới tới cái nhìn đầu tiên khẳng định là tìm kiếm vị trí của Diệp Trần.

Chờ thấy rõ thực lực Diệp Trần, tất cả đều thu liễm suy nghĩ, toàn thần quán chú đầu nhập tu hành.

Kẻ kém hơn Diệp Trần thì trong lòng ráng sức đuổi theo.

Kẻ mạnh hơn Diệp Trần thì trong lòng hoảng sợ tột độ, sợ Diệp Trần vòng sau sẽ vượt qua mình.

Trong thời gian trăm năm tu luyện lần thứ tư, Long Tượng Bàn Nhược Công đột phá tầng thứ mười.

Diệp Trần tự nhiên tu luyện tới Soái Vu hậu kỳ, cảnh giới coi như ngang hàng với Kim Luân Pháp Vương.

Kim Luân Pháp Vương tu luyện tới tầng thứ mười đã đưa thân vào địa bộ cao thủ siêu nhất lưu của thế giới Thần Điêu, trừ bỏ Dương Quá cùng Chu Bá Thông thì những người khác trong Ngũ

Tuyệt đều không phải đối thủ, tự xưng thiên hạ đệ nhất cũng được.

Nhưng không giống với Kim Luân Pháp Vương, Diệp Trần tu luyện tới tầng thứ mười, tại thế giới Hồng Hoang vẫn như cũ là nhân vật hạng bét.

Hồng Hoang hiện nay không có Thánh Nhân, thậm chí Chuẩn Thánh cũng chỉ có một mình Hồng Quân.

Nhưng đại năng cấp bậc Đại La Kim Tiên thì nhiều đến chết người, thổi ngụm khí cũng có thể xử lý Diệp Trần.

Thái Ất Kim Tiên ở Hồng Hoang cũng không khác gì con châu chấu.

Đương nhiên nột, tầng mười Long Tượng Bàn Nhược Công của Diệp Trần tùy tiện có thể đấm nổ thế giới Thần Điêu, uy lực không thể so sánh nổi.

Bốn trăm năm trôi qua.

Năm trăm năm trôi qua.

Sáu trăm năm trôi qua.

Bảy trăm năm...

Thời gian đi vào cái trăm năm thứ mười.

Cũng là khoảng chín trăm năm mươi năm kể từ khi Diệp Trần đến tu luyện ngoài Bàn Cổ Điện.

Trong phạm vi năm vạn dặm quanh Bàn Cổ Điện, huyết khí sôi trào, uy áp trận trận!

Mấy chục vị Đại Vu đình chỉ tu hành, nhao nhao vây quanh bên người Diệp Trần, nơm nớp lo sợ chú ý nhất cử nhất động của hắn.

Những Vu tộc khác đã sớm bị đám Đại Vu đuổi đi thật xa.

Diệp Trần nếu thật sự tấn thăng Đại Vu, bàng bạc huyết khí bộc phát ra rất dễ làm bị thương những Vu tộc này.

Cho dù là Soái Vu đỉnh phong cũng dễ dàng bị thương.

Tấn thăng Đại Vu, tương đương với tu tiên giả từ Thái Ất Kim Tiên tấn thăng Đại La Kim Tiên, không phải chuyện đùa.

Đừng thấy Thái Ất Kim Tiên và Đại La Kim Tiên đều mang hai chữ "Kim Tiên", nhưng chênh lệch giữa hai bên có thể dùng một cái trên trời, một cái dưới đất để hình dung.

Không đề cập tới tu vi cao thấp, chỉ đơn thuần về tuổi thọ đã có thể nhìn ra.

Thái Ất Kim Tiên vẫn có đại hạn tuổi thọ, Đại La Kim Tiên nếu không phải lịch kiếp hoặc là bị người đánh giết thì có thể vĩnh sinh bất diệt.

Khác biệt giữa Soái Vu cùng Đại Vu cũng giống như khác biệt giữa Thái Ất Kim Tiên và Đại La Kim Tiên.

Đại Vu có thể diện kiến Tổ Vu, có thể tổ kiến bộ lạc chúc vu bản thân, Vu tộc trong bộ lạc cần xưng Đại Vu là thủ lĩnh.

Còn Soái Vu bất quá chỉ là tướng soái lĩnh binh trăm vạn trong một bộ lạc nào đó mà thôi.

Khuông đương!

Đại môn Bàn Cổ Điện trần phong đã lâu ầm vang mở ra.

Một nam một nữ hai tên Tổ Vu đi ra.

Nhìn quanh bốn phía, lập tức triều hướng đám người Diệp Trần chạy tới. "Bái kiến Cộng Công Tổ Vu!" "Bái kiến Hậu Thổ Tổ Vu!" Hình Thiên cùng các Đại Vu quỳ xuống đất hành lễ. "Đều đứng lên đi." Thổ Chi Tổ Vu Hậu Thổ doanh doanh cười khẽ nói: "Chúng ta

cảm ứng được một cỗ lực lượng cường đại trùng kích Phụ Thần điện, nguyên tưởng rằng Yêu tộc tới tập kích, không ngờ là một cái tiểu gia hỏa chuẩn bị tấn thăng Đại Vu." Thủy Chi Tổ Vu Cộng Công bĩu môi nói: "Chán phết!

Yêm đi giết hai đầu Yêu tộc Đại La đánh đánh nha tế còn hơn.

Hậu Thổ muội tử, không có gì đẹp mắt, chúng ta trở về tu luyện đi." Cộng Công xưng là Thủy Chi Tổ Vu nhưng lại là kẻ nóng tính nhất trong mười hai Tổ Vu, thường xuyên mở miệng nói chuyện hoàn toàn không qua não. "Tứ ca, chớ có phạm hồn." Hậu Thổ trắng mắt liếc hắn một cái, nói: "Tiểu gia hỏa này cũng không phải do chúng ta dùng tinh huyết đế tạo, thế mà có thể lợi dụng huyết mạch phổ thông tấn thăng Đại Vu, tiềm lực như vậy sợ là cùng chúng ta đều có thể đánh đồng!" "Đúng a!" Cộng Công vỗ đét một cái vào đùi mình, mãnh liệt hướng Bàn Cổ Điện bên trong lao đi, nói: "Muội tử, ngươi ở đây nhìn, Yêm đi gọi Đại ca bọn hắn cùng ra xem một chút, đây chính là chuyện hi lạ chưa từng thấy của Vu tộc a!" Mười hai Tổ Vu nghe tin tức liền đến.

Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung tính cách cùng Cộng Công không khác nhau lắm, vội vội vàng vàng chen mở Khoa Phụ cùng Xi Vưu, nói: "Tránh ra, tránh ra, để cho ta nhìn xem, rốt cuộc là tiểu tử nào có thể tự hành tấn thăng Đại Vu!" "Không sai!" Cộng Công xưa nay không hợp với Chúc Dung, hôm nay vì xem cái mới lạ cũng đảo xuất ngôn phụ họa nói: "Chen lấn cái gì?

Đều cho Yêm tránh ra!" Các vị Đại Vu không dám phản đối, chỉ đành lui lại phía sau.

Mấy trăm tên Vu tộc bình thường vui vẻ không thôi, những Đại Vu này cư nhiên cũng có cùng đãi ngộ với mình.

Hình Thiên lập tức gấp, tiến tới bên cạnh Thời Gian Tổ Vu Chúc

Cửu Âm nói: "Tổ Vu, tiểu tử này là ta nhìn hắn lớn lên, thời điểm quan trọng tấn thăng Đại Vu, ta nhất định phải tự mình trông nom a." Hình Thiên bộ lạc là thuộc quyền cai quản của Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm xếp hạng đếm ngược trong mười hai Tổ Vu nhưng lại chưởng khống Thời Gian Pháp Tắc, trí tuệ cao nhất, địa vị chỉ dưới Không Gian Tổ Vu Đế Giang.

Nghe Hình Thiên nói, Chúc Cửu Âm khẽ gật đầu nói: "Vậy ngươi đứng tại bên cạnh ta quan sát đi." "Đa tạ Tổ Vu!" Hình Thiên hân nhiên đại hỉ.

Có Tổ Vu trông nom, Diệp Trần tấn thăng khẳng định không có bất cứ vấn đề gì, hắn có thể ở chỗ này ăn dưa là được.

Chúc Cửu Âm đã lên tiếng, những Tổ Vu còn lại cũng gật đầu đáp ứng, mang theo Hình Thiên vây Diệp Trần vào giữa.

Hàng chục vị Đại Vu mang theo hàng trăm vị Vu tộc kiễng chân lên nhìn vào bên trong, hy vọng thám tra chút ít tình huống.

Chương 6

"Hình Thiên bộ lạc Diệp Trần, bái kiến các vị Tổ Vu." Mười hai Tổ Vu tề tụ, Diệp Trần không cách nào giả bộ ngủ nữa.

Hắn nhẹ nhàng mở hai mắt ra, giả vờ chấn kinh, làm bộ hướng các vị Tổ Vu hành lễ. "Không cần đa lễ." Hậu Thổ khẽ khoát tay ngăn lại động tác của Diệp Trần, cười nhạt nói: "Có chúng ta ở bên cạnh thủ hộ, ngươi cứ việc hấp nạp huyết khí, trùng kích Đại Vu cảnh giới." "Tuân mệnh." Diệp Trần mượn sườn núi xuống lừa, cái mông không rời đất mà lần nữa ngồi xuống, vận chuyển Long Tượng Bàn Nhược Công hấp nạp huyết khí.

Dù sao cũng là người xuyên việt từ Địa Cầu, thật sự bắt hắn phải dập đầu quỳ lạy người khác, trong lòng vẫn có chút cách ứng.

Oanh!

Diệp Trần chủ động vận chuyển Long Tượng Bàn Nhược Công.

Huyết khí toàn thân cao thấp ẩn ước hóa thành mô dạng của Thượng Cổ Chân Long và Thượng Cổ Thần Tượng, tản mát ra khí tức cuồng bạo.

Trước Long Phượng lượng kiếp có Hung Thú lượng kiếp.

Trong thời gian này sinh ra một loại hung thú tên là Thần Tượng, lực lớn vô cùng, so với Chân Long sinh ra sau này cũng là kẻ tám lạng người nửa cân.

Cho dù là Chân Long và Thần Tượng nhỏ yếu nhất cũng có sức mạnh Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ.

Diệp Trần tu luyện tầng thứ mười, tùy tiện một kích có lực lượng của mười rồng mười voi, tương đương với hơn hai mươi tên Thái Ất

sơ kỳ liên thủ một kích, có thể xưng cùng giai vô địch.

Giờ phút này sắp tu luyện tầng thứ mười một, Long Tượng hư ảnh ẩn chứa trong huyết khí càng ngày càng nhiều, khiến hắn uyển nhược như một đầu Thượng Cổ hung thú. "?" Mười hai Tổ Vu đưa mắt nhìn nhau.

Dưới trướng có hàng trăm ức Vu tộc, mỗi cái Vu tộc tu luyện đều dựa vào hấp nạp huyết khí, tăng cường nhục thân, lại chưa từng thấy trong huyết khí có Long Tượng hư ảnh.

Vũ Chi Tổ Vu Huyền Minh doanh doanh cười nói: "Có lẽ những Long Tượng huyết khí này chính là mấu chốt để tiểu gia hỏa này tấn thăng Đại Vu." "Có khả năng." Chúc Cửu Âm khẽ gật đầu nói: "Nếu hắn có thể thành công tấn thăng, phương pháp này có lẽ cũng có thể dùng trên người Vu tộc khác.

Đến lúc đó, sức mạnh của Vu tộc chúng ta nhất định sẽ được tăng lên trên diện rộng." Những Tổ Vu còn lại mắt phóng tinh quang.

Bọn hắn muốn chế tạo Đại Vu cũng phải rút lấy tinh huyết bản thân, đây là một loại tổn thương đối với thực lực.

Mỗi chế tạo một tên Đại Vu, ít nhất phải tu luyện trong Bàn Cổ Điện mấy trăm năm mới có thể bổ sung tổn thất.

Nếu quả thật có biện pháp có thể lượng sản Đại Vu, vậy Vu tộc chế bá Hồng Hoang ở ngay trước mắt rồi. "Trước đừng vội!" Đế Giang chậm rãi mở miệng, áp chế tâm tình cuồng táo của chư vị Tổ Vu, nói: "Việc cấp bách là phải cam đoan tiểu gia hỏa này thành công tấn thăng.

Nếu hắn thật có thể tấn thăng, hoặc giả cái biện pháp này mới có tác dụng." "Đại ca nói đúng." Những Tổ Vu còn lại nhao nhao gật đầu.

Chúc Cửu Âm nhìn về phía Hình Thiên, nói: "Hình Thiên, tiểu gia hỏa này tên gọi là gì?

Tu luyện bao nhiêu thời gian rồi?" "Diệp Trần." Hình Thiên đạm định trang bức, nói: "Năm nay đại khái chín trăm bảy mươi ba tuổi.

Nếu nói về tu luyện thì chắc là được chín trăm năm mươi năm rồi." "Chín trăm năm mươi năm, bất..." Chúc Cửu Âm trợn mắt há hốc mồm, há to miệng nói: "...

Ngươi nói lại lần nữa xem?" Những Tổ Vu còn lại dáng vẻ cũng không khá hơn chút nào, ánh mắt chằm chằm vào Hình Thiên như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

Hình Thiên cười nhạt nói: "Các vị Tổ Vu, lỗ tai các ngài không xảy ra vấn đề, Diệp Trần tiểu tử này xác thực chỉ tu luyện hơn chín trăm năm." "..." Mười hai Tổ Vu nghe vậy đều sửng sốt.

Cộng Công giận dữ hét: "Hình Thiên, tiểu tử ngươi thật biết chém gió, lấy Yêm làm kẻ ngu mà chơi hả?" "Cộng Công Tổ Vu bớt giận." Hình Thiên toét miệng cười nói: "Hình Thiên nói câu nào cũng là thật, nếu không tin, Tổ Vu có thể hỏi thăm Khoa Phụ." Khoa Phụ chính là Đại Vu do Cộng Công đích thân dùng tinh huyết đế tạo.

Cộng Công quay đầu nhìn về phía Khoa Phụ cách đó không xa, nói: "Lời Hình Thiên nói là thật?" Những Tổ Vu còn lại cũng nhìn chằm chằm Khoa Phụ.

Khoa Phụ nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Tiểu tử này chín trăm năm trước tới ngoài Bàn Cổ Điện tu luyện, lúc đó mới hơn năm mươi tuổi, cảnh giới Thiên Vu.

Bây giờ lại sắp đuổi kịp đám Đại Vu chúng ta." "Hình Thiên nói không phải hư, chúng ta có thể cam đoan." "Không sai." "Thật là như vậy." "Ta cũng không dám tin a!" Những Tổ Vu còn lại nhao nhao lên

tiếng phụ họa.

Chín trăm năm...

Thời gian ngắn như vậy, mười hai Tổ Vu đánh cái chợp mắt cũng dễ dàng vượt qua.

Lấy mười hai Tổ Vu lần lượt chui vào Bàn Cổ Điện bế quan, ít nhất cũng phải hơn ba ngàn năm.

Nói cách khác, đoạn thời gian này hoàn toàn đủ để Diệp Trần tấn thăng Đại Vu ba lần.

Nhiêu là trí nang của Vu tộc như Chúc Cửu Âm cũng bị lời nói của Hình Thiên làm cho chấn kinh đến không chịu nổi.

Hồi lâu sau.

Chúc Cửu Âm hoàn hồn, chính sắc nói: "Hình Thiên, lui một bên, ta và các vị Tổ Vu muốn kiểm tra huyết mạch của Diệp Trần!" "..." Hình Thiên hơi sững sờ, thấy sắc mặt Chúc Cửu Âm bất thiện nhưng không dám phản bác, đành phải lui lại phía sau.

Mười hai Tổ Vu nhìn nhau, trong nháy mắt minh bạch ý tứ của Chúc Cửu Âm.

Diệp Trần gia hỏa này có khả năng không phải là Vu tộc chân chính, không chừng là Yêu tộc hoặc thế lực khác trà trộn vào làm gian tế!

Nếu thật là như vậy, một mạch này mặt mũi mất hết.

Không chỉ như thế, nếu Diệp Trần là gian tế của thế lực khác đánh vào Vu tộc, vậy những bộ lạc còn lại...

Chính vì vậy, kiểm tra huyết mạch là việc nhất định phải làm!

Mười hai Tổ Vu đem Diệp Trần đoàn đoàn bao vây, ngay cả hai người Cộng Công, Chúc Dung thần sắc cũng trở nên đứng đắn. "Chư

vị huynh muội, chúng ta cộng đồng tế ra khí tức Phụ Thần, nhìn xem Diệp Trần có thể câu thông với nó hay không." Chúc Cửu Âm nhìn về phía những Tổ Vu còn lại, đồng thời đưa tay nặn ra một tia khí tức tinh huyết Bàn Cổ. "Tốt!" Những Tổ Vu còn lại nhao nhao bắt chước, nặn ra khí tức tinh huyết Bàn Cổ.

Diệp Trần tuy rằng nhắm chặt hai mắt nhưng vẫn luôn dùng Nguyên Thần chăm chú nhìn mười hai Tổ Vu.

Giờ phút này thấy động tác của bọn hắn, nội tâm hoảng sợ tột độ.

Thiết định hắn là Vu tộc nhưng trong cơ thể lại có Nguyên Thần tồn tại, lại có cái Long Tượng Bàn Nhược Công này.

Nếu như bị mười hai Tổ Vu tham tra ra, thật không biết nên giải thích thế nào. "Hát!" Mười hai Tổ Vu tề thanh quát khẽ, đem mười hai đạo khí tức ẩn chứa tinh huyết Bàn Cổ đánh vào trong cơ thể Diệp Trần.

Diệp Trần toàn thân chấn động, trong thoáng chốc, trước mắt hắn phảng phất có một vị chí cường giả hàng lâm.

Cao cao tại thượng, quân lâm thiên hạ, bá đạo tuyệt luân, những từ ngữ này đều không đủ để hình dung sự vĩ đại của người đó.

Bàn Cổ đại thần!

Diệp Trần trong lòng minh ngộ!

Chương 7

Đang chuẩn bị trữ phát sự sùng bái đối với Bàn Cổ thì đạo thân ảnh kia dĩ nhiên tiêu tán không thấy.

Thay vào đó là mười hai luồng khí tức tinh huyết cực kỳ dụ người, khiến cho huyết dịch toàn thân Diệp Trần lưu động tràn ngập dục vọng thôn phệ.

Giống như con hổ đói mười ngày nửa tháng nhìn thấy gà vịt béo mập, hận không thể đem nó điên cuồng xé nát, nhét vào miệng, tống vào trong bụng.

Cán cán!

Huyết dịch trong cơ thể Diệp Trần hoàn toàn không chịu khống chế của hắn, trong nháy mắt triều mười hai luồng khí tức tinh huyết kia nhào tới!

Trong nháy mắt, những huyết dịch này đem mười hai luồng khí tức tinh huyết thôn phệ hầu như không còn. "Ân?" Diệp Trần hơi sững sờ, những khí tức tinh huyết này hình như đang tăng lên nhục thân của hắn, thậm chí cả căn cước.

Chẳng lẽ muốn sớm tấn thăng Đại Vu rồi sao?

Dựa theo tiến độ tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công, Diệp Trần muốn tấn thăng Đại Vu ít nhất phải mười bảy mười tám năm nữa.

Sau khi hấp nạp những tinh huyết Bàn Cổ này, tiến độ lại đột nhiên tăng lên một đoạn dài.

Xem ra khí tức tinh huyết Bàn Cổ có trợ giúp cải thiện căn cước, vô hình trung thôi động tốc độ tu luyện của Long Tượng Bàn Nhược

Công. "Ha ha ha, ta đã nói mà, Diệp Trần tiểu tử này khẳng định không có vấn đề!" Hình Thiên hân nhiên đại hỉ, vỗ tay khen hay nói: "Các vị Tổ Vu, nhục thân Diệp Trần có thể hấp nạp tinh huyết Phụ Thần, ngoại trừ Vu tộc thì còn ai có thể làm được?" "Nói đúng." Đế Giang gật gật đầu nói: "Phổ thiên chi hạ, người có thể hấp nạp tinh huyết Phụ Thần duy có con dân Vu tộc, tiểu gia hỏa này đích xác là Vu tộc đứng đắn." "Quá tốt rồi!" "Tốt vô cùng!" Những Tổ Vu còn lại nhao nhao gật đầu.

Bài trừ khả năng Diệp Trần là gian tế thế lực khác, cũng chứng minh thủ đoạn tấn thăng Đại Vu của gia hỏa này hoặc giả có cơ hội dùng trên người Vu tộc khác.

Điểm này không chỉ mười hai Tổ Vu nghĩ tới.

Những Vu tộc khác tại trường cũng nghĩ tới, đặc biệt là đám Vu tộc kẹt tại Soái Vu đỉnh phong vô số năm, trong đôi mắt tràn ngập khát vọng.

Diệp Trần tổng thở dài một hơi!

Xem ra Thiên Đạo rất đáng tin, sau khi gạt bỏ hệ thống liền đem căn cước của hắn triệt để chuyển hóa thành Hồng Hoang Vu tộc, cho dù Thánh Nhân tra tham cũng đừng hòng tra ra những thứ khác.

Nghĩ tới đây, Diệp Trần thu hồi Nguyên Thần, toàn thần quán chú cảm ngộ quá trình tấn thăng Đại Vu.

Đặc biệt là cảm ứng tinh huyết Bàn Cổ trong cơ thể, nhìn xem có thể thu được chút gì hay không.

Ba ngày sau.

Oanh!

Diệp Trần toàn thân bộc phát ra huyết khí hạo hãn bành phái, ẩn ước có thể so sánh với một số ít Đại Vu, nhưng khoảng cách tấn

thăng Đại Vu vẫn còn thiếu một chút.

Hình Thiên kinh hô nói: "Diệp Trần thể nội huyết mạch không đủ, sợ là khó mà tấn thăng Đại Vu, khẩn thỉnh các vị Tổ Vu thi dĩ viện thủ!" "Tốt!" Chúc Cửu Âm khẽ gật đầu, mãnh liệt đưa tay hướng vào phía trong Bàn Cổ Điện chộp tới.

Bên trong Bàn Cổ Điện, phía dưới một trái tim khổng lồ có một tòa huyết trì hình vuông biên độ dài ngàn mét.

Theo Chúc Cửu Âm đưa tay, huyết trì đang bình tĩnh bỗng nhiên nổi sóng, một đạo huyết sắc hà lưu mãnh liệt thoán lên, từ bên trong Bàn Cổ Điện lao ra, chui vào trong cơ thể Diệp Trần.

Mười hai luồng khí tức tinh huyết Bàn Cổ đã làm cho Diệp Trần tăng lên không ít tiến độ, giờ phút này đại lượng huyết dịch Bàn Cổ rót vào lập tức làm cho thời gian tấn thăng Đại Vu cực tốc rút ngắn!

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Diệp Trần bỗng nhiên mở hai mắt ra, huyết khí toàn thân gần như muốn ngưng tụ thành thực chất, hư ảnh của hơn trăm đầu Chân Long cùng Thần Tượng điên cuồng vũ động!

Huyết sắc uy áp bàng bạc hạo hãn bao trùm phương viên hơn tám vạn dặm!

Đại Vu!

Thành!

Tốn mất chín trăm sáu mươi năm, Diệp Trần tổng thành Đại Vu chi thân.

Cộng thêm hai mươi năm hoang phế, hiện nay hắn là một chàng

thanh niên Đại Vu chín trăm tám mươi tuổi.

Không có để ý đến các Tổ Vu, Đại Vu cùng Vu tộc đang hưng phấn bên cạnh, Diệp Trần tự mình gọi ra bảng cá nhân, tham tra tin tức chi tiết bản thân. "Hư, im lặng, không được quấy rầy!" Chúc Cửu Âm đưa ngón tay đặt trước miệng, ra hiệu cho các Vu tộc tại trường không được nói chuyện.

Các Tổ Vu nhao nhao gật đầu.

Bọn hắn cho rằng Diệp Trần còn đang dừng lại trong dư vận của sự tấn thăng, không chừng có thể lĩnh ngộ thêm chút gì đó. **TÍNH DANH:** Diệp Trần **CHỦNG TỘC:** Vu Tộc **CĂN CƯỚC:** Đại Vu **CÔNG PHÁP:** Long Tượng Bàn Nhược Công tầng thứ mười một (Khoảng cách tấn thăng tầng thứ mười hai còn 999.9 năm) **BẢO VẬT:** Không **THỰC LỰC:** Đại Vu tiền kỳ (Bạo phát có thể đạt Đại Vu trung kỳ) Diệp Trần hài lòng gật gật đầu, bàn về thực lực đã có thể đuổi kịp bọn người Hình Thiên là những Đại Vu đỉnh tiêm.

Phải biết rằng, mười hai Tổ Vu hiện nay đại bộ phận cũng chỉ là Đại La đỉnh phong, có một hai người còn đang dừng lại ở Đại La hậu kỳ.

Thực lực bản thân hắn hầu như có thể so sánh với những Đại Vu đỉnh tiêm như Hình Thiên, Hậu Nghệ rồi.

Tại trường Vu tộc nhìn thấy Diệp Trần gật đầu mới tổng yên lòng.

Hình Thiên càng kích động không thôi, nói: "Diệp Trần, Tổ Vu đều nhìn thấy tiểu tử ngươi gật đầu rồi, còn không mau chóng mở mắt ra." "Ngạch..." Diệp Trần mở mắt ra, xấu hổ sờ sờ cái mũi, ngượng ngùng cười nói: "Ta đắm chìm trong khoái cảm đột phá, hiểm chút quên mất các vị Tổ Vu đang ở nơi này, thật ngại quá." "Không có việc gì." Đế

Giang vung tay lên, toét miệng cười nói: "Loại kinh nghiệm này chúng ta đều có, rất bình thường.

Diệp Trần, toàn lực bạo phát huyết khí để cho ta nhìn xem, ngươi bây giờ thực lực rốt cuộc thế nào." Diệp Trần do dự nhìn về phía các Đại Vu lân cận, chần chờ nói: "Không tốt lắm đâu." "Có cái gì không tốt?" Cộng Công trừng mắt nói: "Ngươi nhanh như vậy tấn thăng Đại Vu nên tỳ khí lớn rồi phải không, ngay cả lời của ta cũng không nghe?" Diệp Trần liên liên khoát tay, nói: "Không, không, Cộng Công Tổ Vu hiểu lầm..." Nhìn thoáng qua đám Đại Vu đang hứng thú bừng bừng vây xem, hắn khẽ lắc đầu, thật không phải tiểu gia muốn quét mặt mũi các ngươi, thực sự là Tổ Vu cứ ép buộc a.

Oanh!

Diệp Trần toàn lực bạo phát huyết khí bản thân!

Ba trăm sáu mươi lăm đầu Thượng Cổ Chân Long, cùng ba trăm sáu mươi lăm đầu Thượng Cổ Thần Tượng tạo thành huyết sắc khí tức, trong khoảnh khắc bao trùm phương viên mười vạn dặm, tản mát ra sức mạnh nhiếp nhân tâm phách.

Đừng nói mấy trăm vị Vu tộc bình thường tại trường choáng váng.

Ngay cả mấy chục vị Đại Vu cùng mười hai Tổ Vu cũng trừng lớn hai mắt.

Sức mạnh của cỗ huyết khí này hách nhiên đã có tiêu chuẩn Đại Vu trung kỳ, mà không phải là loại vừa mới nhập Đại Vu trung kỳ.

Bình thường, sức mạnh huyết khí Đại Vu sơ kỳ bạo phát ra có thể bao trùm phương viên năm vạn dặm đến chín vạn dặm.

Chỉ cần vượt ra khỏi phương viên mười vạn dặm chính là tiêu chuẩn Đại Vu trung kỳ.

Giống như Đế Giang các loại Đại La đỉnh phong Tổ Vu, nếu toàn

lực bạo phát huyết khí thì chí ít có thể bao trùm phương viên trăm vạn dặm, phi cầm tẩu thú, Yêu tộc Long tộc các loại nếu không có thực lực Đại La thì sợ là động đậy cũng không động đậy nổi.

Chương 8

Số ít Đại Vu đầy mặt xấu hổ!

Diệp Trần khi không ngừng siêu việt các Tương Vu, Soái Vu dưới trướng bọn hắn thì bọn hắn còn bản lấy mặt, xuất ngôn đả áp những Tương Vu, Soái Vu này.

Bây giờ Diệp Trần thế mà ngay cả bọn hắn cũng vượt qua!

Thật sự là không chừa cho Đại Vu chút mặt mũi nào a!

Cái này gọi là quả báo!

Đạp mã gọi là quả báo! "Đại Vu trung kỳ?!" Huyền Minh dùng tay che miệng, có chút khó tin.

Đế Giang khẽ lắc đầu, nói: "Hẳn là Đại Vu sơ kỳ, nhưng huyết khí này không bình thường, khiến cho sức mạnh có thể so với Đại Vu trung kỳ, thậm chí cùng đám Tổ Vu chúng ta có liều mạng." "Đại ca nói đúng!" Chúc Cửu Âm gật gật đầu, nói: "Trong huyết khí của Diệp Trần ẩn chứa Long Tượng chi lực, sức mạnh cực kỳ to lớn, có lẽ nguyên nhân tấn thăng nhanh chóng như thế có quan hệ với những Long Tượng chi lực này." Chúc Dung nhìn về phía Diệp Trần, cấp không thể chờ nói: "Diệp Trần, Long Tượng chi lực ẩn chứa trong huyết khí của ngươi là từ đâu tới?

Có biện pháp truyền thụ cho Vu tộc khác hay không?" Trải qua sự tình tinh huyết tham tra của mười hai Tổ Vu, nội tâm Diệp Trần đã ổn như lão chó. "Cái này...

Ta thật không biết..." "Có một ngày ta đang đi dạo bờ sông, đột nhiên lĩnh ngộ được cỗ Long Tượng chi lực này, dựa theo lộ tuyến cố hữu vận hành, không ngừng cải thiện huyết khí trong cơ thể ta." "Hẳn

là cũng giống như Thời Gian Tổ Vu nói, cỗ Long Tượng chi lực này giúp ta nhanh chóng tấn thăng Đại Vu." "Về phần có thể dùng trên người Vu tộc khác hay không, ta cũng không quá xác định, có lẽ sau khi nếm thử mới biết được." Diệp Trần tiên cố tác chần chờ, sau đó thản nhiên nói ra những lời này.

Tại trường Vu tộc lẳng lặng lắng nghe, ngay cả mười hai Tổ Vu cũng không bỏ sót bất cứ một chữ nào. "Lộ tuyến vận hành cố hữu?" Chúc Cửu Âm nghe vậy đại hỉ, nói: "Đây hẳn là một loại công pháp!

Huynh đệ, nếu có thể tu luyện loại công pháp này, có lẽ Vu tộc khác cũng có cơ hội tấn thăng Đại Vu, thậm chí chúng ta cũng có thể tăng lên tốc độ tu luyện." "Quá tốt rồi!" Cộng Công mãnh liệt đưa tay ôm lấy bả vai Diệp Trần, nói: "Tiểu tử, mau đem công pháp viết ra, Vu tộc chúng ta sắp quật khởi rồi." "Ta thử một chút." Diệp Trần nhẹ nhàng gật đầu.

Một thế Vu tộc, nếu có thể tăng lên thực lực Vu tộc, hắn tự nhiên sẽ tận một phần lực.

Không phải vậy lượng kiếp giáng lâm, cho dù tấn thăng Tổ Vu cũng khó bảo toàn tự thân.

Vu Yêu lượng kiếp khó tránh khỏi.

Diệp Trần muốn sống sót, đại trí có hai cái biện pháp.

Biện pháp thứ nhất, Diệp Trần tu luyện tới Thánh Nhân cảnh giới, siêu thoát phạm vi lượng kiếp.

Loại khả năng này là có, nhưng xác suất rất nhỏ.

Cho dù Long Tượng Bàn Nhược Công không có hạn mức cao nhất, chỉ bằng sức mạnh chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, sở hữu thực lực Thánh Nhân, cũng không biết phải tốn bao nhiêu vạn năm.

Trừ phi Hồng Quân chờ thêm mấy chục vạn năm nữa mới thành Thánh, giảng đạo từ từ mở ra thì còn tạm được.

Biện pháp thứ hai, gia tăng tốc độ tăng thực lực cho Vu tộc.

Nếu Vu tộc có thể trên phạm vi lớn siêu việt Yêu tộc, liền có thể trong lượng kiếp chiếm thế thượng phong.

Diệp Trần có xác suất lớn có thể bảo toàn tự thân.

Long Tượng Bàn Nhược Công tu luyện đơn giản, nếu Vu tộc khác cũng có thể tu luyện, thật sự có cơ hội khiến cho Vu tộc vượt lên trên Yêu tộc. "Diệp Trần, chờ một chút." Đế Giang thấy Diệp Trần chuẩn bị đưa tay ghi chép công pháp trên mặt đất, hoảng mang ngăn cản nói: "Vào Bàn Cổ Điện viết, cẩn phòng có thế lực khác tham tra." "Đúng đúng đúng." "Không sai, mau chóng vào Bàn Cổ Điện." Những Tổ Vu còn lại nhao nhao gật đầu.

Chuyện này quan hệ trọng đại, nhiêu là mười hai Tổ Vu cũng không dám có chút nào buông lỏng cảnh giác.

Trong Bàn Cổ Điện có ý chí Bàn Cổ đại thần tàn lưu, chớ nói những đại năng khác, đến cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng khó nhìn lén sự tình phát sinh trong đó.

Diệp Trần đi theo sau lưng mười hai Tổ Vu, chậm rãi bước vào Bàn Cổ Điện trong truyền thuyết.

Phía sau, mấy chục tên Đại Vu cùng mấy trăm tên Vu tộc bình thường đầy mặt hâm mộ, đây là đãi ngộ chưa từng có.

Cho dù là bốn tên đỉnh cấp Đại Vu như Hình Thiên, Hậu Nghệ cũng không có tư cách bước vào Bàn Cổ Điện cảm thụ Phụ Thần Bàn Cổ ý chí tẩy lễ. "Ta chua!" "Ta cũng thế!" "Tiểu tử này thật không cho người ta đường sống!" Mấy tên Đại Vu nhao nhao kêu ca. "Bằng cái gì không phục?

Diệp Trần thế nhưng là thiên tài kiệt xuất nhất Hình Thiên bộ lạc ta!" Hình Thiên nhìn quanh các Đại Vu tại trường, hoành mi thụ nhãn, thần tình đắc ý mảy may không từng che giấu. "..." Đám Đại Vu tại trường càng thêm chua.

Bên trong Bàn Cổ Điện.

Diệp Trần kinh ngạc há to miệng.

Bàn Cổ Điện nhìn từ bên ngoài chỉ là một cái cung điện đơn giản dùng cự thạch dựng lên, dài rộng cao các mười mét.

Nhưng khi đi vào Bàn Cổ Điện, tòa cung điện này lại túc túc có phương viên mấy chục vạn dặm kích thước, thậm chí có chút thấy không rõ biên giới.

Trên đỉnh cao nhất của cung điện huyền quải trái tim Bàn Cổ khổng lồ, thỉnh thoảng có huyết dịch từ trái tim chảy ra, nhỏ xuống huyết trì to lớn phía dưới. "Tiểu tử, đừng nhìn nữa." Cộng Công vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Nếu công pháp kia thật sự hữu dụng, Yêm thay mặt các huynh đệ tỷ muội làm chủ, cho ngươi vào trong huyết trì ngâm tắm, không chừng có thể đem huyết mạch của ngươi tăng lên tới trình độ Tổ Vu." Lời này vừa nói ra, tại tọa giai kinh.

Nhiêu là Đế Giang cùng Chúc Cửu Âm cũng hơi há to miệng.

Tòa huyết trì này là do huyết dịch từ trái tim Bàn Cổ chảy ra hình thành, bên trong thậm chí còn tàn tồn tâm huyết tinh hoa của Bàn Cổ, không kém gì tinh huyết Bàn Cổ trong cơ thể mười hai Tổ Vu.

Cho dù là mười hai Tổ Vu, ngày bình thường đều không nỡ lãng phí.

Cộng Công cái miệng rộng này, không có cùng bọn hắn thương lượng đã tự tiện làm chủ rồi. "Đa tạ Cộng Công Tổ Vu!" Diệp Trần hai mắt tỏa sáng, không đợi các Tổ Vu khác cự tuyệt, lập tức đáp ứng.

Hắn có thể sớm tấn thăng Đại Vu là dựa vào huyết dịch Bàn Cổ mà Chúc Cửu Âm rút ra từ trong huyết trì.

Nếu thật sự để hắn vào trong huyết trì ngâm tắm, không chừng tốc độ có thể tăng lên vô số lần, nói không chừng thật có thể tăng tốc độ tấn thăng, thành tựu Tổ Vu chân thân.

Đến lúc đó, đối mặt với Tam Thanh, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, Đế Tuấn Thái Nhất các loại đỉnh tiêm đại năng cũng có một trận chiến chi lực. "..." Diệp Trần đáp ứng tốc độ cực nhanh, hoàn toàn không để mười hai Tổ Vu kịp phản ứng.

Bọn hắn nghe Diệp Trần nói, nhìn nhau, hận không thể đánh Cộng Công một trận.

Đế Giang thân là đại ca của Vu tộc, cái thời điểm này nhất định phải đứng ra làm chủ.

Hắn nhìn thoáng qua những Tổ Vu còn lại, nói: "Nếu công pháp thật sự hữu dụng, vậy cứ để Diệp Trần ở trong huyết trì ngâm một ngàn năm đi, nếu thật sự có thể sinh ra một Tổ Vu mới cũng có thể tăng lên thật lớn khí vận Vu tộc ta." "Tốt." "Thành." "Ta không có vấn đề." Những Tổ Vu còn lại nhao nhao biểu thái.

Chương 9

Kỳ thật bọn hắn cũng không quá để ý Diệp Trần dùng huyết trì, dù sao khu khu một Đại Vu, muốn dùng thì cũng hấp nạp không được bao nhiêu.

Chỉ trách Cộng Công cái miệng rộng này, thích tự tiện làm chủ, hoàn toàn không cân nhắc ý kiến của bọn hắn.

Thấy mười hai Tổ Vu nhao nhao gật đầu, Diệp Trần trong lòng đại định, đem ánh mắt từ trái tim Bàn Cổ cùng huyết trì thu hồi. "Các vị Tổ Vu, viết công pháp ở đâu?

Ta đều chờ không kịp." Diệp Trần mảy may không có che giấu sự vui mừng trong nội tâm, nhìn về phía mười hai Tổ Vu.

Dù sao mười hai tên trước mắt này, trên trình độ nào đó cũng coi là tổ tông tám đời của hắn.

Đại Vu lấy tinh huyết đế tạo, các Vu tộc còn lại lại do Đại Vu sáng tạo. "Ở nơi đó!" Chúc Cửu Âm chỉ về hướng không xa, nơi đó có dựng thẳng một khối bia đá, đạm nhiên nói: "Đi theo ta." Nói xong, Chúc Cửu Âm dẫn đầu đi về hướng bia đá.

Diệp Trần khẽ gật đầu, đi theo sau lưng hắn.

Những Tổ Vu còn lại cũng nhao nhao đuổi theo. "Khối bia đá này là do một khối xương sườn của Phụ Thần biến thành, đem công pháp viết ở phía trên, nếu có thể câu liên ý chí Phụ Thần trong điện, đại biểu cho chúng ta cũng có thể tu luyện." Chúc Cửu Âm đạm nhiên nói: "Nếu như công pháp giá trị cực lớn, thậm chí có khả năng sẽ được ý chí Phụ Thần ban thưởng!" Diệp Trần gật nhẹ đầu.

Ý chí Bàn Cổ ban thưởng cái gì, hắn cũng không để ý lắm.

Dù sao Bàn Cổ đã chết vô số năm rồi, có để lại thứ gì hay không, ai cũng không biết.

Chỉ cần cho đủ lượng máu Bàn Cổ, dùng để nâng cao tốc độ tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công là được. "Dám hỏi các vị ca ca tỷ tỷ, dùng cái gì để viết?" Diệp Trần tò mò nhìn về phía Chúc Cửu Âm.

Xương sườn Bàn Cổ được dùng làm trang sách, vậy thứ dùng làm bút mực cũng phải có đủ tư cách mới được chứ?

Dùng mông nghĩ cũng biết, bút mực bình thường khẳng định không có cách nào lưu lại dấu vết trên xương sườn Bàn Cổ. "Dùng tay chấm máu của Phụ Thần để viết, nếu có thể lưu lại dấu vết, chứng minh loại công pháp này khả thi." Chúc Cửu Âm vẫy tay một cái, một khối máu lớn từ trong huyết trì bay lên, rơi vào lòng bàn tay hắn.

Diệp Trần gật đầu, ngón trỏ tay phải chấm máu, bắt đầu viết Long Tượng Bàn Nhược Công.

Nội dung công pháp cụ thể, kỳ thực hắn cũng chẳng rõ ràng lắm.

Giờ phút này viết trên xương sườn Bàn Cổ, chỉ là lộ tuyến vận hành của công pháp mà thôi.

Ông!

Ngón tay Diệp Trần vừa hạ xuống xương sườn Bàn Cổ.

Trái tim Bàn Cổ trên đỉnh đại điện liền tản mát ra kim quang chói mắt.

Diệp Trần sợ đến ngẩn người tại chỗ.

Tình huống gì thế này?

Chẳng lẽ ý chí Bàn Cổ nổi giận?

Long Tượng Bàn Nhược Công này rốt cuộc có viết được hay không?

Thập Nhị Tổ Vu lại hân hoan vui mừng khôn xiết.

Cộng Công nóng nảy không dằn nổi, nói: "Tiểu tử, đừng ngẩn người nữa, ý chí Phụ Thần tản mát ra thiện ý, công pháp này khẳng định hữu dụng, đợi công pháp viết xong, khẳng định sẽ có phần thưởng cực tốt." "Thì ra là thế." Diệp Trần vỗ vỗ ngực, lập tức thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục dùng ngón trỏ viết.

Ông!

Ông!

Ông!

Theo Diệp Trần không ngừng viết, trái tim Bàn Cổ không ngừng rung động, kim quang càng lúc càng chói mắt.

Những kim quang này, thậm chí có xu hướng ngưng tụ thành thực chất.

Thập Nhị Tổ Vu nhìn nhau, nội tâm cuồng hỉ hoàn toàn không che giấu được.

Trái tim Bàn Cổ và ý chí Bàn Cổ bộc phát ra phản ứng lớn như vậy, loại công pháp này khẳng định không phải chuyện đùa, trăm phần trăm có thể dùng trên người Vu tộc.

Thậm chí có khả năng, nâng cao tốc độ tu luyện của đám Tổ Vu bọn họ.

Tất cả đều không dám thở mạnh, chỉ sợ quấy nhiễu Diệp Trần ghi chép công pháp.

Không bao lâu sau.

Diệp Trần nhẹ nhàng thu hồi ngón trỏ, nhìn về phía Thập Nhị Tổ

Vu, cười nhạt nói: "Lộ tuyến vận hành của bộ công pháp này, ta đã vẽ xong rồi." Chưa đợi Thập Nhị Tổ Vu trả lời.

Trái tim Bàn Cổ trên đỉnh đầu bỗng nhiên rung động mười hai lần.

Kim quang chói mắt ầm ầm vang vọng, ngưng tụ thành bộ dáng Bàn Cổ, lao thẳng vào trong cơ thể Diệp Trần. "Vãi!" Diệp Trần sợ đến hét to một tiếng, ngay sau đó hai mắt nhắm nghiền, ngã ngồi trên mặt đất.

Thập Nhị Tổ Vu kinh hãi tột độ.

Miệng Cộng Công há hốc không khép lại được, lẩm bẩm nói: "Tim đập mười hai lần, ý chí thực thể hóa, dị tượng bực này, các ngươi đã từng thấy chưa?" "Chưa..." Chúc Dung đứng sát bên cạnh, không tự chủ được mà lắc đầu.

Biểu cảm trên mặt những Tổ Vu còn lại cũng kỳ quặc không kém.

Thời khắc mấu chốt, vẫn là Đế Giang đáng tin cậy hơn, có thể khống chế toàn cục. "Dị tượng bực này chúng ta đều chưa từng thấy, chỗ tốt mà Diệp Trần nhận được e rằng khó có thể tưởng tượng, Cộng Công, ném hắn vào trong huyết trì đi, những huyết dịch kia có lẽ có thể giúp hắn hấp thu chỗ tốt nhanh hơn!" Đế Giang vung tay lên, nhìn về phía các Tổ Vu còn lại nói: "Công pháp này đoạt thiên tạo hóa, mười hai người chúng ta cần mượn ý chí Phụ Thần thiết hạ cấm chế, phi Vu tộc không được học tập, nếu không tiết lộ ra ngoài, đối với Vu tộc chúng ta cũng chẳng có lợi ích gì." "Hết thảy đều nghe đại ca phân phó." Các Tổ Vu còn lại nhao nhao gật đầu.

Đợi sau khi Cộng Công ném Diệp Trần đang hôn mê vào huyết trì.

Thập Nhị Tổ Vu đằng không bay lên, vây quanh bốn phía trái tim Bàn Cổ. "Phụ Thần ở trên, công pháp mà đệ tử Vu tộc Diệp Trần viết ra đoạt thiên tạo hóa, chắc chắn có thể trợ giúp Vu tộc chế bá Hồng

Hoang, trở thành chủ nhân Hồng Hoang." Đế Giang giơ cao xương sườn Bàn Cổ, bên trên khắc họa bản Long Tượng Bàn Nhược Công của Hồng Hoang, lãng thanh nói: "Chúng ta nguyện dùng tinh huyết bản thân mở ra cấm chế cấp bậc cao nhất, trừ Vu tộc ra, bất kỳ sinh linh nào tu luyện công pháp này, nhất định sẽ chịu sự trừng phạt của ý chí Phụ Thần và Thiên Đạo, hình thần câu diệt!" "Chúng ta nguyện..." Các Tổ Vu còn lại nhao nhao lên tiếng.

Đợi sau khi toàn bộ nói xong, trên trái tim Bàn Cổ hiện ra một đạo phù ấn huyền ảo cực điểm.

Đạo phù ấn này chậm rãi rơi vào trên xương sườn Bàn Cổ, dung nhập vào trong Long Tượng Bàn Nhược Công do Diệp Trần viết, lập tức tiêu tán không thấy.

Chương 10

"Xong rồi!" Đế Giang vui mừng khôn xiết.

Các Tổ Vu còn lại cũng không khác biệt lắm, khó có thể che giấu vui mừng của bản thân.

Đám người Cộng Công gào thét đòi đi đánh mấy đầu Yêu tộc Đại La, mang về làm đồ nướng, chúc mừng thịnh sự này của Vu tộc. "Các vị, hiện tại không phải là lúc nên chúc mừng." Chúc Cửu Âm cắt ngang nghi thức ăn mừng của các Tổ Vu, nói: "Việc cấp bách, là phải đem loại công pháp này truyền thụ cho tất cả Vu tộc, mượn nhờ việc này nâng cao thực lực tổng thể của Vu tộc." "Không sai." Hậu Thổ nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Các vị ca ca tỷ tỷ, chúng ta luyện tập bộ công pháp này trước đi, sau khi học được rồi hãy giao cho thủ lĩnh các bộ lạc lớn, do bọn hắn truyền thụ cho tất cả Vu tộc, đợi khi Vu tộc chân chính sừng sững trên đỉnh Hồng Hoang, chúng ta lại chúc mừng cũng không muộn!" "Được!" "Nói rất đúng!" "Chúng ta mau chóng luyện tập đi!" Thập Nhị Tổ Vu nhao nhao biểu thái.

Thế là.

Diệp Trần hôn mê nằm trong huyết trì, đồng thời tiếp nhận ý chí Bàn Cổ ban thưởng, cũng không ngừng hấp thu huyết khí nâng cao căn cơ bản thân.

Thập Nhị Tổ Vu vây quanh huyết trì, yên lặng luyện tập Long Tượng Bàn Nhược Công.

Bảy năm sau.

Thập Nhị Tổ Vu tu luyện thành công tầng thứ nhất Long Tượng Bàn Nhược Công.

Bọn họ không lập tức truyền thụ cho các Vu tộc khác, mà lựa chọn tu luyện tầng thứ hai, dò xét xem loại công pháp này rốt cuộc có tác dụng phụ hay không.

Diệp Trần, vẫn đang trong cơn hôn mê...

Huyết dịch Bàn Cổ trong huyết trì không ngừng dũng mãnh lao vào trong cơ thể hắn, cải tạo nhục thân của hắn.

Vu huyết phổ thông bị bài xuất ra từng chút một, vừa chạm vào huyết dịch Bàn Cổ, trong nháy mắt đã hóa thành tro bụi.

Mười lăm năm sau.

Thập Nhị Tổ Vu tu luyện thành công tầng thứ hai Long Tượng Bàn Nhược Công.

Bọn họ quyết định đem công pháp này truyền thụ cho các Đại Vu đang tu luyện ngoài Bàn Cổ Điện.

Khả năng quan hệ đến sứ mệnh trọng yếu giúp Vu tộc hưng thịnh, Thập Nhị Tổ Vu đều không có giải đãi.

Bọn họ để Hậu Thổ tính tình ôn hòa ở lại Bàn Cổ Điện phụ trách chăm sóc Diệp Trần.

Các Tổ Vu còn lại nhao nhao bước ra ngoài điện, đích thân dạy bảo mấy chục vị Đại Vu, cùng với mấy trăm tên Soái Vu tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công.

Diệp Trần, vẫn y như cũ đang trong cơn hôn mê...

Hai mươi năm lại trôi qua.

Đám Đại Vu như Hình Thiên đã tu luyện thành công tầng thứ nhất Long Tượng Bàn Nhược Công.

Bọn họ tiếp nhận mệnh lệnh của Thập Nhị Tổ Vu, quay trở về bộ lạc riêng mình, truyền thụ phương pháp tu luyện cho tất cả Vu tộc.

Thập Nhị Tổ Vu tam lệnh ngũ thân, loại công pháp này là căn bản để Vu tộc hưng thịnh, nghiêm cấm truyền ra ngoài!

Vu tộc bình thường nếu dám tư tự truyền thụ ra ngoài, những Đại Vu này có thể tại chỗ đánh giết.

Lại qua ba mươi năm.

Những Soái Vu lưu lại tu hành ngoài Bàn Cổ Điện cũng đã tu luyện thành công Long Tượng Bàn Nhược Công.

Bọn họ hành lễ hướng về phía Thập Nhị Tổ Vu, lập tức rời khỏi phạm vi kết giới Bàn Cổ Điện, quay trở về bộ lạc mình trực thuộc.

Thời gian thấm thoát, tuế nguyệt như thoi đưa.

Khoảng cách từ lúc Diệp Trần hôn mê, đã gần hai trăm năm.

Hậu Thổ và Huyền Minh ngồi xổm bên cạnh huyết trì, nhìn Diệp Trần đang lơ lửng bên trong.

Huyền Minh hơi nhíu mày, tò mò nói: "Tiểu muội, tên Diệp Trần này không phải ngâm đến ngốc rồi chứ?

Hoặc là sợ ta đuổi đi, cố ý đang giả bộ hôn mê?" "..." Hậu Thổ biểu thị không còn gì để nói.

Đúng lúc này!

Một đạo uy áp to lớn khủng bố quét ngang toàn bộ Hồng Hoang!

Nương theo cỗ uy áp này, còn có Thiên Đạo thánh âm vang vọng bên tai mỗi một sinh linh Hồng Hoang. "Cao ngọa cửu trọng vân, bồ đoàn đạo chân.

Thiên địa huyền hoàng ngoại, ngô đương chưởng giáo tôn!" "Ngô nãi Hồng Quân, hôm nay chứng đạo thành Thánh, ngàn năm sau tại Tam Thập Tam Thiên ngoại, trong Hỗn Độn Tử Tiêu Cung khai giảng Đại Đạo, người hữu duyên đều có thể đến nghe giảng!" Trên đại địa

Hồng Hoang, thần lôi cuồn cuộn, phong vân biến ảo.

Cỗ uy áp kia cường hãn khó có thể tin, mấy chục vạn ức sinh linh Hồng Hoang nhao nhao quỳ rạp trên đất, hoảng sợ nhìn lên thương khung, một cử động nhỏ cũng không dám.

Sau đó, tử khí hạo nhiên từ phương đông tràn đến, liên miên ba ngàn vạn dặm, trên đó tiên hạc bay lượn, tiên âm mờ mịt.

Thiên khung mở rộng, kim quang chói mắt, tường vân vạn trượng, mặt đất nở sen vàng, từng đạo dị tượng liên tiếp kéo đến, giống như không cần tiền mà huy sái xuống đại địa.

Trong huyết trì.

Diệp Trần đột nhiên mở hai mắt ra!

Hồng Quân thành Thánh!

Cũng may hiện tại thực lực của hắn so với dự tính còn mạnh hơn rất nhiều lần, đủ để ứng phó việc đi Tử Tiêu Cung nghe giảng.

Thời gian quay lại hai trăm năm trước.

Ý chí Bàn Cổ lao vào trong đầu Diệp Trần, giống như không cần tiền đem tâm đắc Khai Thiên của Bàn Cổ, Lực Chi Pháp Tắc rót vào nguyên thần hắn.

Cho dù Diệp Trần có nguyên thần Đại La Kim Tiên, cũng xử lý không nổi nhiều tin tức phức tạp như vậy, chỉ có thể tự động treo máy, chậm rãi hấp thu.

Tiêu tốn hơn hai trăm năm thời gian, Diệp Trần mới hấp thu hết quà tặng của ý chí Bàn Cổ, thực lực có thể xưng là đột phi mãnh tiến.

Diệp Trần hấp thu xong tâm đắc Khai Thiên, nguyên thần liền đạt tới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, cùng với rất nhiều đại năng đỉnh tiêm ở vào cùng một trình độ.

Lực Chi Pháp Tắc quá mức huyền ảo, Diệp Trần căn bản không có cách nào lĩnh ngộ, chỉ có thể chứa đựng trong đầu, chờ đợi sau khi tu vi biến cường, lại chậm rãi tăng lên.

Không chỉ có thế, huyết dịch trong huyết trì cũng đang không ngừng cải thiện căn cơ của hắn, đem thể chất của hắn không ngừng đẩy về phía Tổ Vu chân thân.

Theo lý thuyết, Diệp Trần muốn tu luyện tầng thứ mười hai Long Tượng Bàn Nhược Công, cần phải tốn ngàn năm tả hữu.

Tu luyện tầng thứ mười ba, càng phải tốn hai ngàn năm trở lên.

Chương 11

Cứ thế mà suy ra, tầng thứ mười bốn ít nhất cần phải tốn bốn ngàn năm trở lên.

Nhưng có huyết dịch Bàn Cổ trợ giúp, Diệp Trần chỉ dùng vỏn vẹn hai trăm năm thời gian, liên tiếp đột phá ba đại quan mười hai, mười ba, mười bốn, tấn thăng Đại Vu đỉnh phong, tương đương với Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Hoặc có thể nói, Diệp Trần như thế này đã được tính là nửa bước Tổ Vu.

Thực lực nhục thân so với thực lực nguyên thần còn mạnh hơn nhiều.

Thể chất của hắn cự ly với Tổ Vu chân thân đã không xê xích gì nhiều, chỉ cần đem Long Tượng Bàn Nhược Công tu luyện tới tầng thứ mười lăm, nhất định có thể đột phá hạn chế tiên thiên, thành tựu Tổ Vu chân thân.

Đến lúc đó, nguyên thần và nhục thân cùng nhau đột phá Chuẩn Thánh, siêu việt Đế Giang, trở thành để nhất cường giả Vu tộc cũng không phải là chuyện không thể.

Cho dù không tu hành trong huyết trì Bàn Cổ Điện, cũng tối đa chỉ tốn khoảng tám ngàn năm.

Đây chỉ là một thiếu niên Vu tộc mới một ngàn một trăm năm mươi tuổi mà thôi. "Diệp Trần, ngươi tỉnh rồi!" Hậu Thổ thấy Diệp Trần mở mắt, lập tức vui mừng khôn xiết, vội vàng chào hỏi. "Xùy, gạt ta sao?

Còn non lắm." Huyền Minh cười lạnh liên hồi, đưa ra "tay heo

mặn" chụp về phía ngọn núi cao ngất của Hậu Thổ, cười to nói: "Xem ta thu thập ngươi!" "Đa tạ Hậu Thổ Tổ Vu quan tâm." Diệp Trần lo lắng Hậu Thổ xấu hổ, vội vàng lên tiếng nói: "Đoạn thời gian này, làm phiền mọi người rồi." Huyền Minh vành tai đỏ bừng, thu hồi hai tay, chạy về phía xa.

Diệp Trần và Hậu Thổ nhìn nhau một cái, cả hai đều cảm thấy có chút xấu hổ.

Cũng may lúc này, đám người Đế Giang nghe tin đã đến. "Bái kiến các vị Tổ Vu." Diệp Trần hơi khom người, hành lễ với mười vị Tổ Vu.

Đế Giang đưa tay đỡ Diệp Trần, cảm kích nói: "Không cần đa lễ, chúng ta phải cảm tạ ngươi, truyền thụ cho tất cả Vu tộc diệu pháp như thế." "Đế Giang Tổ Vu quá lời rồi, ta thân là một phần tử của Vu tộc, lý nên xuất lực vì Vu tộc, khu khu một bộ công pháp có là gì." Diệp Trần cười nhạt nói: "Trước khi hôn mê, ta còn lo lắng các Vu tộc còn lại không thể tu luyện công pháp này, xem ra là lo lắng vô ích rồi." "Sẽ không, sẽ không." Đế Giang khẽ xua tay, nói: "Có chuyện này phải nói với ngươi một tiếng..." Sau đó, Đế Giang đem chuyện Thập Nhị Tổ Vu liên thủ thiết hạ cấm chế cho Long Tượng Bàn Nhược Công, chỉ cho phép Vu tộc tu luyện, báo cho Diệp Trần biết.

Diệp Trần đối với chuyện này không có ý kiến.

Thập Nhị Tổ Vu thân là thủ lĩnh Vu tộc, làm như vậy là bình thường.

Đổi lại là hắn, khẳng định cũng sẽ làm chuyện giống như vậy.

Ngay tại lúc đám người nói chuyện thật vui, Cộng Công không biết uống lộn thuốc gì, đột nhiên kinh hô nói: "Đậu má nó chứ!

Tiểu tử ngươi... tấn thăng Đại Vu đỉnh phong rồi?" Các Tổ Vu còn

lại nhao nhao ghé mắt.

Lập tức phản ứng lại, Diệp Trần cư nhiên đã đuổi kịp bọn hắn, tu vi đạt tới tình trạng Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Trừ việc nhục thân hơi kém một chút ra, đã siêu việt các Đại Vu khác, cùng bọn hắn ở cùng một trình độ.

Hậu Thổ hơi há to miệng, ngay sau đó hoảng hốt dùng tay che lại, chỉ sợ mình hét lên. "May mắn được ý chí Phụ Thần ban thưởng và huyết dịch Phụ Thần gia trì, mới tu luyện tới Đại Vu đỉnh phong, kỳ thực cũng không có gì." Diệp Trần ở đáy lòng giơ ngón tay cái cho Cộng Công, cảm tạ hắn thế mình ra oai, mặt ngoài thì lại phải duy trì vẻ cao lãnh, thản nhiên nói: "Tức là tiện thể đem ta tu luyện ra Tổ Vu chân thân, cũng phải cảm tạ các vị đã cho ta một cơ hội." Chúc Cửu Âm không hổ là trí nang của Vu tộc, lập tức nắm lấy trọng điểm, hỏi: "Ngươi có thể tấn thăng Tổ Vu chân thân?

Chúng ta nghiên cứu loại công pháp này, đối với Tổ Vu chúng ta tu luyện cũng có trợ giúp, nhưng rất khó tăng lên căn cơ bản thân, tấn thăng Đại Vu đều khó khăn, muốn tấn thăng Tổ Vu, hầu như không có bất kỳ khả năng nào." "Hắn là không có vấn đề." Diệp Trần cười nhạt nói: "Ban thưởng của Phụ Thần ta còn chưa tiêu hóa được một nửa, chờ triệt để tiêu hóa hoàn tất, tấn thăng Tổ Vu chân thân, là chuyện nước chảy thành sông." "..." "..." "..." Các Tổ Vu tại tràng đều im lặng. "Vu tộc ta nếu thật có thể xuất hiện thêm một tên Tổ Vu, đó là đại sự đáng để ức vạn tộc nhân chúc mừng, là chuyện tốt." Đế Giang làm con đầu đàn của Vu tộc, nghe vậy lập tức vui mừng khôn xiết, phảng phất nhìn thấy thịnh huống Vu tộc sừng sững trên đỉnh Hồng Hoang.

Hắn nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói: "Diệp Trần, ngươi có nguyện ý trở thành vị Tổ Vu thứ mười ba của Vu tộc hay không?" "???" "???" "???" Đám Tổ Vu lập tức mộng.

Ngay cả Chúc Cửu Âm, cũng nhịn không được nhìn về phía Đế Giang.

Tổ Vu, đại biểu cho thân phận thủ lĩnh Vu tộc, cũng không chỉ vẻn vẹn đại biểu cho thực lực.

Cho dù Diệp Trần tu luyện ra Tổ Vu chân thân, thực lực siêu việt Thập Nhị Tổ Vu, cũng không thể đại biểu hắn có thể tấn thăng Tổ Vu.

Duy chỉ có được Thập Nhị Tổ Vu tán thành, hắn mới có thể thu hoạch được cơ hội tấn thăng Tổ Vu.

Nguyên nhân rất đơn giản, Vu tộc là do Thập Nhị Tổ Vu sáng tạo ra, mười hai tổ cùng khí vận Vu tộc đã sớm buộc chặt cùng một chỗ.

Đổi một câu nói khác, Thập Nhị Tổ Vu chính là Vu tộc, Vu tộc chính là Thập Nhị Tổ Vu, cũng không có vấn đề gì.

Diệp Trần thu liễm ý cười, nghiêm trang nói: "Chỉ cần các vị ca ca tỷ tỷ không chê, Diệp Trần tự nhiên nguyện ý đảm nhiệm Tổ Vu." "Vậy được, ngươi ở chỗ này nghỉ ngơi một chút, dung ta cùng các Tổ Vu khác thương lượng." Đế Giang ra lệnh cho Diệp Trần chờ đợi tại chỗ, chiêu hô các Tổ Vu khác đi sang một bên, thương lượng xem có nên tấn thăng Diệp Trần làm Tổ Vu hay không.

Sự tình quan trọng.

Huyền Minh đã chạy ra xa cũng bị các Tổ Vu vội vàng gọi về, cùng tham dự thảo luận.

Diệp Trần lẳng lặng đứng tại chỗ, lặng lẽ phân ra một sợi nguyên thần, chạy tới bên cạnh Thập Nhị Tổ Vu, nghe lén bọn hắn thảo luận.

Mới đầu sắc mặt Diệp Trần cũng không đẹp lắm.

Càng về sau, sắc mặt hắn càng ngày càng sáng sủa, thậm chí lộ ra ý cười.

Thập Nhị Tổ Vu thảo luận rất nhanh đã ra kết quả.

Diệp Trần thu hồi nguyên thần, giả bộ như cái gì cũng không biết, tràn đầy tò mò nhìn về phía Thập Nhị Tổ Vu. "Kinh qua huynh muội chúng ta thảo luận kịch liệt, cuối cùng đạt thành nhất trí." Đế Giang cố ý thừa nước đục thả câu, lãng thanh nói: "Chúc mừng ngươi!

Diệp Trần, Vu tộc đệ thập tam vị Tổ Vu!" "Thật sao?

Vậy thì thật quá tốt rồi!" Diệp Trần sớm biết kết quả, nhưng vẫn làm ra một bộ dáng đại hỉ phát ra từ nội tâm, vỗ tay trầm trồ khen ngợi nói: "Diệp Trần tại đây đa tạ các vị Tổ Vu!" Chuyện này nhìn như độ khó không nhỏ, thực ra vấn đề không lớn.

Long Tượng Bàn Nhược Công đem lại cho Vu tộc chỗ tốt to lớn, sự tán thành của ý chí Bàn Cổ, cùng với thực lực cường đại của bản thân Diệp Trần, đều đại biểu hắn là nhân tuyển thích hợp nhất đảm nhiệm Thập Tam Tổ Vu. "Từ nay về sau, ngươi và chúng ta địa vị tương đồng, huynh đệ tương xưng đi." Đế Giang vung tay lên, nói: "Đi thôi, Tiểu Thập Tam, các ca ca tỷ tỷ dẫn ngươi đi dạo các bộ lạc Vu tộc một chút, để ngươi nhìn xem Vu tộc bây giờ, rốt cuộc có bao nhiêu cường đại." "Được." Diệp Trần gật đầu.

Dù sao hắn cũng là một thiếu niên ngàn tuổi, trừ bộ lạc Hình Thiên và khu vực gần Bàn Cổ Điện, còn chưa đi dạo qua các bộ lạc khác của Vu tộc đâu.

Lúc này Hồng Quân còn chưa giảng đạo.

Những đại năng đỉnh tiêm Hồng Hoang và thế lực Yêu tộc, còn cách thời điểm quật khởi một đoạn thời gian rất dài.

Vu tộc, chính là thế lực cường đại nhất trên đại địa Hồng Hoang.

Mấy trăm ức Vu tộc chia làm mấy chục cái bộ lạc, lấy tổ địa Vu tộc nơi Bàn Cổ Điện tọa lạc làm trung tâm, liều mạng hướng bốn

phương tám hướng kéo dài, chiếm cứ địa bàn phương viên ức vạn dặm.

Mười hai... không, hiện tại là Thập Tam Tổ Vu đi ra khỏi Bàn Cổ Điện.

Chương 12

Đám Đại Vu và Soái Vu trường kỳ đợi ở chỗ này tu luyện giờ phút này đã không thấy tăm hơi.

Diệp Trần nói: "Đám người Hình Thiên, Hậu Nghệ đâu không thấy rồi?" "Không phải nhờ phúc của ngươi sao." Tổ Vu Cường Lương cười nhạt nói: "Công pháp ngươi truyền thụ bất luận tu hành ở nơi nào, hiệu quả cư nhiên chênh lệch không lớn, bọn hắn sau khi quay trở về bộ lạc tu hành, lười ngàn dặm xa xôi chạy đến tổ địa, liền đợi tại bộ lạc của mình tu hành rồi." "Thì ra là thế." Diệp Trần gật nhẹ đầu.

Long Tượng Bàn Nhược Công chính là thần kỳ như vậy.

Chỉ cần người tu luyện sống đến đủ lâu, thực lực sẽ không ngừng tăng trưởng.

Trừ phi giống như hắn, có thể ngâm mình trong huyết dịch Bàn Cổ tu hành, nâng cao căn cơ bản thân, cái đó ngược lại có thể cực đại nâng cao tốc độ tu luyện. "Diệp Trần, công pháp của ngươi quả thực thần kỳ." Huyền Minh cười khẽ nói: "Vu tộc bình thường tu luyện, cư nhiên không có bất kỳ bình cảnh nào, lại thêm hai mươi vạn năm nữa, Vu tộc ta trên dưới, sợ là sẽ xuất hiện mấy chục vạn thậm chí hàng trăm vạn Đại Vu." "Sợ là không đơn giản như vậy, Vu tộc bình thường ít nhất phải tốn hơn mười vạn năm mới có thể tu luyện tới tầng thứ mười một, chịu tư chất hạn chế, cần dùng huyết dịch Phụ Thần thối luyện, mới có khả năng trăm phần trăm thành công." Chúc Cửu Âm lải nhải, cười nói: "Tương lai sợ là huyết dịch Phụ Thần trong huyết trì, không đủ cho nhiều Vu tộc như vậy tấn thăng, trong vòng hai mươi vạn năm, có mười vạn Đại Vu đã là rất giỏi rồi." Các

Tổ Vu còn lại nhao nhao báo dĩ bạch nhãn (trừng mắt nhìn).

Chúc Cửu Âm từ trước đến nay ổn trọng, bây giờ cái bộ dáng "được tiện nghi còn khoe mẽ" này, thực sự khiến người ta chán ghét. "Cư nhiên cần đến hai mươi vạn năm mới có thể tấn thăng Đại Vu?" Diệp Trần nghe vậy sững sờ, nói: "Cũng quá chậm đi, ta tu luyện tới tầng thứ mười một, cũng chỉ tốn ngàn năm chứ mấy." "..." "..." "..." Các Tổ Vu tại tràng đều trầm mặc.

Tên này so với Chúc Cửu Âm còn không bằng cầm thú.

Diệp Trần màn thể hiện này, bọn hắn đều không cách nào tiếp lời.

Ngược lại là Hậu Thổ trạch tâm nhân hậu, tò mò hỏi: "Thập Tam, ngươi tu luyện tầng thứ nhất, tốn bao nhiêu thời gian a?" "Thôi xong!" Các Tổ Vu còn lại thở ngắn than dài.

Diệp Trần đang rầu không ai tiếp lời, nghe Hậu Thổ nói thế, trong lòng lập tức vui mừng khôn xiết.

Đương nhiên, biểu tình trên mặt vẫn y nguyên đạm định, vân đạm phong khinh nói: "Tầng thứ nhất không phải rất đơn giản sao, ta tốn một năm hay là chưa tới một năm gì đó, liền tu luyện thành công." "..." "..." "..." Lời này vừa nói ra, tại tọa đều kinh.

Đế Giang cùng các Tổ Vu nhao nhao quay đầu đi chỗ khác, hai người hoặc là ba người một nhóm, hỗ loạn tán gẫu.

Ân, làm bộ như sự tình gì cũng không có phát sinh. "Thập Tam, ngươi thật sự quá lợi hại, mấy vị ca ca tỷ tỷ của ta, tu luyện tầng thứ nhất cũng tốn bảy năm thời gian." Hậu Thổ kinh ngạc há to miệng, nói: "Đám người Hình Thiên Đại Vu tu luyện tầng thứ nhất, tốn hai mươi năm, Vu tộc bình thường tu luyện tầng thứ nhất, không ăn không uống thấp nhất cũng phải năm mươi năm." "..." "..." "..." Mười một tên Tổ Vu triệt để tự bế. "Thật hay giả?" Diệp Trần nghe vậy

sững sờ.

Lần này là thật không có diễn. "Thật mà." Hậu Thổ hơi nhíu mày nói: "Chẳng lẽ ta sẽ lừa ngươi sao?" "Không không không." Diệp Trần hoảng hốt xua tay, nói: "Ta không phải ý đó." Theo lý thuyết, Long Tượng Bàn Nhược Công coi trọng nhất là thiên phú nhục thân, Thập Nhị Tổ Vu có được Tổ Vu chân thân, tốc độ tu luyện hẳn là phải nhanh hơn hắn mới đúng.

Hồng Hoang bản Long Tượng Bàn Nhược Công, có lẽ cùng với hắn tu luyện không giống nhau.

Bất luận là Thập Nhị Tổ Vu, hay là Vu tộc bình thường, đều nhất định phải tu luyện mới có thể gia tăng tiến độ, không có cách nào giống hắn treo máy thăng cấp.

Vu tộc bình thường tấn thăng Đại Vu, hao phí tài nguyên cực kỳ to lớn, không giống hắn đơn giản như vậy.

Càng đừng đề cập đến tấn thăng Tổ Vu, thậm chí đánh vỡ giới hạn Tổ Vu, lực địch Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nhưng Diệp Trần không giống vậy, bất luận là tấn thăng Đại Vu, hay là sắp tấn thăng Tổ Vu chân thân, mảy may không có cảm giác bình cảnh.

Có lẽ đây là hệ thống lưu lại cho Diệp Trần tài phú quý giá nhất.

Thấy Diệp Trần lâm vào trầm tư, Thập Nhị Tổ Vu đình chỉ tán gẫu, bu lại bên cạnh hắn. "Diệp Trần, bộ công pháp này hẳn là chỉ có ngươi mới có thể phát huy ra sức mạnh lớn nhất." Chúc Cửu Âm vỗ vỗ vai Diệp Trần, nói: "Không chừng ngươi có thể mượn nhờ loại công pháp này, siêu việt chúng ta, thậm chí giống như Phụ Thần, dĩ lực chứng đạo, trấn áp Hồng Hoang." Diệp Trần gật nhẹ đầu, nói: "Ta sẽ cố gắng." "Đi thôi." Đế Giang suất tiên xoay người, đi về phía xa,

nói: "Chúng ta phải tuần thị Vu tộc, giới thiệu Tiểu Thập Tam cho tử dân." "Được rồi." Đám người Diệp Trần cùng kêu lên ứng hòa.

Thời gian thấm thoát, tuế nguyệt như thoi đưa.

Hơn ba trăm năm, chuyển một cái đã trôi qua.

Thập Nhị Tổ Vu mang theo Diệp Trần, đạp biến lãnh địa Vu tộc, tuyên cáo vị Tổ Vu mới sinh ra.

Mấy trăm ức Vu tộc tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công, càng ngày càng nhiều khí vận Vu tộc quấn quanh trên người Diệp Trần, ẩn ước có xu thế siêu việt các Tổ Vu khác. "Toang rồi!" Diệp Trần sợ đến mức hoảng hốt tột độ!

Sau khi Hồng Quân giảng đạo ba lần, Vu Yêu lượng kiếp liền sẽ mở ra.

Vu Yêu hai tộc là nhân vật chính được Thiên Đạo thiết lập.

Diệp Trần trở thành Tổ Vu, ngưng tụ khí vận Vu tộc, hoàn toàn chẳng khác nào dê vào miệng cọp!

Một cái không cẩn thận, liền có nguy hiểm vẫn lạc.

Nâng cao thực lực bản thân và Vu tộc, xem ra là việc cấp bách a!

Thực lực bản thân Diệp Trần kỳ thực không có gì để nâng cao lắm.

Long Tượng Bàn Nhược Công tùy thời tùy chỗ tự động vận hành, ngâm trong huyết trì Bàn Cổ Điện, chỉ có thể tăng nhanh tốc độ mà thôi.

Nguyên thần pháp bảo các loại, nhất định phải đi Tử Tiêu Cung nghe giảng, mới có cơ hội tranh đoạt cơ duyên.

Diệp Trần âm thầm suy tư, rốt cuộc nên nâng cao thực lực Vu tộc như thế nào. "Hồng Quân mỗi lần giảng đạo hình như là ba ngàn năm,

trung gian phải cách nhau một ngàn năm, tính toán đâu ra đấy, cũng là mười một ngàn năm." "Vu tộc bình thường tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công, ít nhất cần hai mươi vạn năm mới có thể tấn thăng Đại Vu, sợ là có chút không đuổi kịp tranh đấu." "Vu Yêu lượng kiếp chính thức mở ra, Vu Yêu dưới cảnh giới Đại La Kim Tiên, cùng pháo hôi kỳ thực không có gì khác biệt." "Đại Vu và Đại La Kim Tiên, ở một mức độ nào đó, cũng chỉ là pháo hôi mạnh hơn một chút, duy chỉ có Chuẩn Thánh, mới có thể quyết định cán cân thắng bại!" "Căn cơ của Đại Vu so với Vu tộc bình thường mạnh hơn nhiều, tu luyện tầng thứ nhất Long Tượng Bàn Nhược Công chỉ cần hai mươi năm, tu luyện tới tầng thứ mười một, đại khái hơn bốn vạn năm.

Chờ trước khi Vu Yêu lượng kiếp chính thức mở ra, tu luyện tới tầng thứ mười hai khẳng định không có vấn đề, nếu sử dụng huyết dịch Bàn Cổ hỗ trợ tu luyện, có thể trên diện rộng giảm bớt thời gian tu luyện." "Nếu như có mười hai tên Đại Vu đem Long Tượng Bàn Nhược Công tu luyện tới tầng thứ mười lăm, tấn thăng Chuẩn Thánh, liền có thể lại tổ kiến thêm một cái Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận." "Đến lúc đó, hai tôn Bàn Cổ chân thân hàng lâm, cho dù Yêu tộc dùng hết hết thảy biện pháp, cũng chỉ có một con đường chết." Diệp Trần điên cuồng thúc giục nguyên thần, rốt cục ra kết luận đáng tin cậy.

Hắn triệu tập Thập Nhị Tổ Vu, đem kế hoạch đã bàn bạc xong nói thẳng ra.

Đương nhiên, những thứ dính dáng đến Hồng Quân, Vu Yêu lượng kiếp các loại, hắn nửa điểm cũng không dám đề cập.

Tiết lộ thiên cơ, tất bị sét đánh!

Cái đạo lý đơn giản này, hắn so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng hơn. "Diệp Trần, Phụ Thần Điện từ trước đến nay chỉ có Tổ Vu mới

có tư cách đi vào, sao có thể để đám Đại Vu kia bước vào?" Mộc Chi Tổ Vu Cú Mang từ trước đến nay trầm mặc ít nói, lần này dính dáng đến Bàn Cổ Điện, lại là người đầu tiên biểu thái nói: "Việc này dính dáng đến uy nghiêm Phụ Thần, thứ cho ta không thể đồng ý." "Nhị ca, cung cấp huyết dịch cho Đại Vu tu luyện, vì sao không phải muốn bước vào Phụ Thần Điện ni?" Diệp Trần cười nhạt nói: "Chúng ta đem huyết dịch lấy ra, giao cho bọn hắn là được." Cú Mang nhẹ nhàng gật đầu, tán thành cách làm này. "Nếu như thật có hơn mười vị, thậm chí càng nhiều Đại Vu tấn thăng cái gọi là cảnh giới Chuẩn Thánh, vậy chúng ta còn có thể áp chế bọn hắn sao?" Phong Chi Tổ Vu Thiên Ngô nhíu mày, nói: "Nếu bọn hắn siêu việt chúng ta, Vu tộc rốt cuộc nên nghe ai?" Diệp Trần nghe vậy có phần kinh ngạc, lãng thanh nói: "Vu tộc giảng cứu cường giả vi tôn, chư vị ca ca tỷ tỷ sinh ra đã có Tổ Vu chân thân, đưa thân vào Chuẩn Thánh không có chút trở ngại nào, ngồi hưởng ưu thế như thế, nếu còn sợ Đại Vu do chính tay mình sáng tạo ra siêu việt chúng ta, vậy ta thực sự là..." Những lời khó nghe còn lại, Diệp Trần không có tiếp tục nói hết. "Lão Cửu, loại lời này ngươi cũng nói được..." "Thiên Ngô, uổng cho ta cùng ngươi xưng huynh gọi đệ!" "Lão Cửu a Lão Cửu, ta có thể tiếp nhận Diệp Trần, vì sao không thể tiếp nhận Đại Vu khác?" Các Tổ Vu còn lại nhao nhao lắc đầu, thậm chí có người trực tiếp lên tiếng phê bình.

Thiên Ngô bị nói đến đỏ mặt tía tai, trốn sau lưng Huyền Minh, căn bản không dám lộ diện. "Được rồi!

Được rồi!" Chúc Cửu Âm nhẹ nhàng huy động vũ phiến trong tay, cười nhạt nói: "Thiên Ngô nói sai hai câu, nhìn xem các ngươi kích động kìa, người ta Diệp Trần đều chưa nói gì." Cẩu đầu quân sư vừa mở miệng, hiệu quả là tuyệt hảo.

Các Tổ Vu còn lại lập tức đình chỉ phàn nàn.

Chương 13

"Đại ca, đề nghị của Diệp Trần không tệ." Chúc Cửu Âm xoay người nhìn về phía Đế Giang, nói: "Vu tộc nếu có thể đản sinh ra mấy chục vị Chuẩn Thánh, khí vận không chừng sẽ tăng trưởng gấp mấy chục, thậm chí trên trăm lần, chúng ta Tổ Vu cùng khí vận Vu tộc tương liên, tu luyện nhất định sẽ làm ít công to, tuyệt đối không có khả năng để đám tiểu gia hỏa kia đuổi kịp." "Đúng a!" "Nói không sai a!" "Lão Lục thông minh!" "Lục ca quá tuyệt vời!" Các Tổ Vu còn lại nghe vậy sững sờ, ngay sau đó nhao nhao gật đầu phụ họa.

Có Tổ Vu chân thân, lại có khí vận Vu tộc gia trì, đám Đại Vu kia sao có thể đuổi kịp. "Đã Lão Lục nói thế, vậy cứ làm theo lời Diệp Trần." "Tiểu muội, ngươi phụ trách chế tạo một cái huyết trì mới bên trong kết giới Phụ Thần Điện." "Các huynh muội còn lại, phụ trách đem huyết dịch Phụ Thần trong huyết trì, vận chuyển vào huyết trì mới." "Thiên Ngô, đừng trốn nữa, chân ngươi chạy nhanh nhất, ta giao cho ngươi một nhiệm vụ trọng yếu nhất, tiến về các bộ lạc lớn, triệu tập Đại Vu đến đây tu hành." Đế Giang vung tay lên, cấp tốc ra lệnh. "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" Các Tổ Vu còn lại nhao nhao lĩnh mệnh.

Sáu mươi năm sau.

Sáu mươi tám danh Đại Vu tề tụ bên ngoài Bàn Cổ Điện.

Nhìn thấy huyết trì to lớn trước mắt, cảm ứng được huyết dịch Bàn Cổ lưu động trong đó, kinh ngạc đến mức há to miệng! "Từ hôm nay trở đi, các ngươi ở chỗ này bế quan!" Diệp Trần nhìn quanh tất cả Đại Vu, lãng thanh nói: "Huyết dịch Phụ Thần toàn lực cung ứng, ba ngàn năm sau, ba mươi kẻ có tu vi mạnh nhất được lưu lại, những kẻ

còn lại tất cả đều bị đào thải!" "Tuân mệnh!" Sáu mươi tám danh Đại Vu đồng thanh đáp.

Diệp Trần hài lòng gật gật đầu.

Quay đầu nhìn về phía Thập Nhị Tổ Vu, cười nhạt nói: "Tử Tiêu Cung giảng đạo sắp mở ra, sợ là các sinh linh tiên thiên mạnh nhất Hồng Hoang đều sẽ tiến đến, các vị, chúng ta có muốn đi xem náo nhiệt một chút hay không?" "Đó là đương nhiên!" Cộng Công cười vang nói: "Loại sự tình này sao có thể thiếu Yêm Cộng Công?

Yêm ngược lại muốn nhìn xem, cái tên Hồng Quân lão nhi kia, rốt cuộc có chỗ nào lợi hại, cư nhiên dám giảng đạo cho tất cả đại năng Hồng Hoang!" "!!" "Nếu giảng không xong, Yêm đánh nát mông hắn!" "Đi!

Đi!

Đi!" Chúc Dung cùng các Tổ Vu khác kiêu trương cực điểm.

Ngay cả Chúc Cửu Âm thông tuệ như thế, Tổ Vu ôn nhu như Hậu Thổ, trong đôi mắt cũng toát ra chiến ý hừng hực.

Vu tộc!

Dám chiến thiên, dám chiến địa!

Chớ nói Thánh Nhân, Thiên Đạo trấn áp, cũng dám nghịch thiên! "..." Diệp Trần thở dài một hơi.

Hồng Hoang trước đó chưa từng xuất hiện Thánh Nhân, trong một đoạn thời gian rất dài, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không có.

Những tên này hoàn toàn không biết chỗ kinh khủng của Thánh Nhân!

Không nói Thập Nhị Tổ Vu, các đại năng đỉnh tiêm khác của Hồng Hoang, e rằng trong lòng đối với Hồng Quân cũng chiếu dạng không

phục.

Nếu không phải lúc Hồng Quân thành Thánh uy áp mênh mông, cùng với Thiên Đạo thánh âm vang vọng Hồng Hoang, những đại năng này mới sẽ không để ở trong lòng như vậy. "Đi thôi!" Đế Giang da lệnh một tiếng.

Diệp Trần cùng mười hai vị Tổ Vu khác, nhao nhao xé rách không gian, chạy về phía Tử Tiêu Cung nơi sâu trong Hỗn Độn.

Giống như cảm ứng được Thập Nhị Tổ Vu xuất động, Tam Thanh, Đế Tuấn Thái Nhất, Trấn Nguyên Tử Hồng Vân, Phục Hy Nữ Oa, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, Minh Hà, Côn Bằng, Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu các loại đại năng đỉnh tiêm Hồng Hoang, nhao nhao lên đường, chạy tới Tử Tiêu Cung.

Nhóm đại năng đỉnh tiêm này, là nhóm sinh linh tiên thiên đản sinh đầu tiên sau khi khai thiên tích địa, căn cơ cực kỳ cường hãn.

Trong đó, tu vi thấp nhất cũng là Đại La trung kỳ, giống như đám người Lão Tử, càng đạt tới Đại La hậu kỳ, chỉ kém một bước là muốn đăng lâm đỉnh phong.

Thế giới Hỗn Độn.

Cơn bão hỗn độn kinh khủng tột cùng tùy ý tàn phá, Địa Hỏa Phong Thủy vặn vẹo cuồng bạo không ngừng tập kích, ngẫu nhiên còn có thiên thạch hỗn độn to lớn vô cùng lao đến.

Đại La Kim Tiên bình thường nếu không cẩn thận đụng phải, không chết cũng phải lột da!

Nếu trực tiếp bị đụng trúng, thật xin lỗi, Đại La Kim Tiên cũng phải đi đời nhà ma.

Cho dù là cường giả Chuẩn Thánh, trong thế giới Hỗn Độn cũng có nguy hiểm vẫn lạc.

Đương nhiên, ngoại trừ thiên thạch hỗn độn loại siêu cấp sát chiêu này, cơn bão hỗn độn, Địa Hỏa Phong Thủy, đại đa số là nhằm vào nguyên thần tu sĩ.

Giống như Diệp Trần và Thập Nhị Tổ Vu đều có nhục thân cường hãn, mảy may không hề sợ hãi.

Nhất là Thập Nhị Tổ Vu, căn bản không tu nguyên thần, cho dù để Địa Hỏa Phong Thủy kia đụng vào, cũng không có bất kỳ tổn thương nào, nhục thân tối đa chỉ lưu lại mấy đạo vết hằn.

Trong minh minh, phảng phất có Thiên Đạo chỉ dẫn, đông đảo cường giả Đại La Kim Tiên trở lên, có thể cảm ứng được vị trí Tử Tiêu Cung, tránh khỏi lạc lối trong Hỗn Độn.

Diệp Trần cùng mười hai tên Tổ Vu, bằng vào nhục thân cường hãn, trực tiếp xông qua Địa Hỏa Phong Thủy và cơn bão hỗn độn, cấp tốc vượt qua đám đại năng đỉnh tiêm như Tam Thanh, vọt tới phía trước nhất của đội ngũ.

Trong Tử Tiêu Cung có sáu tôn thánh vị, Diệp Trần chuẩn bị kiếm một cái vị trí ngồi một chút.

Cùng thánh vị phối sáo là Hồng Mông Tử Khí, có lẽ đối với việc lĩnh ngộ Lực Chi Pháp Tắc có chỗ trợ giúp.

Công đức thành Thánh và Trảm Tam Thi thành Thánh, Diệp Trần mảy may không hề cân nhắc.

Cho dù đoạt không được thánh vị, không lấy được Hồng Mông Tử Khí, chỉ cần trường cửu sống sót, Long Tượng Bàn Nhược Công vẫn cứ có thể trợ giúp hắn dĩ lực chứng đạo.

Đó là thứ nhất.

Điểm thứ hai, quan trọng hơn.

Nếu như Vu tộc chiến thắng Yêu tộc trong Vu Yêu lượng kiếp, vậy đối thủ lớn nhất sau này của Diệp Trần và Vu tộc, khả năng chính là Hồng Hoang Lục Thánh.

Đoạt đi một cái thánh vị, chẳng khác nào bóp chết một tên đối thủ tiềm tàng.

Vẹn cả đôi đường, há không sướng sao.

Diệp Trần đã quyết định muốn tranh, vậy khẳng định phải tranh cái thứ nhất.

Lão Tử thấy đám Tổ Vu Diệp Trần gia tăng tốc độ, trong lòng lập tức hoảng sợ, lập tức tế ra Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp, mang theo Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Đạo Nhân xé rách không gian hỗn độn, đuổi theo đám Tổ Vu Diệp Trần.

Phục Hy Nữ Oa đỉnh đầu là Sơn Hà Xã Tắc Đồ, đem Địa Hỏa Phong Thủy thu vào trong đồ, gắt gao đi theo.

Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung, Hà Đồ Lạc Thư vây quanh Đế Tuấn tả hữu, cấp tốc siêu việt huynh muội Phục Hy, tiếp cận bên người Tam Thanh.

Trong các đại năng đỉnh tiêm Hồng Hoang, duy chỉ có Thái Nhất và Lão Tử có chí bảo bạn sinh.

Hai người là kẻ mạnh nhất dưới Thánh Nhân, ngược lại là không có vấn đề gì.

Các đại năng đỉnh cấp khác cũng không cam chịu yếu thế, nhao nhao tăng tốc đuổi theo.

Không bao lâu.

Chương 14

Các Tổ Vu Diệp Trần dẫn đầu đến Tử Tiêu Cung.

Một lát sau, Tam Thanh và Đế Tuấn Thái Nhất cũng đến. "Kẹt kẹt!" Đại môn Tử Tiêu Cung mở rộng. "Chư vị đạo hữu, lão gia ở bên trong chờ đợi đã lâu, mau mời vào đi." Hai tên đồng tử đi ra, chắp tay trước ngực hành lễ với đám người Diệp Trần. "Cách lão tử, lão nhi này giá đỡ thật lớn..." Cộng Công giận tím mặt, há mồm muốn phun. "Khụ khụ!" Diệp Trần sợ đến run rẩy cả người, hoảng hốt vọt tới bên cạnh Cộng Công, vỗ hai cái, thuận tiện dùng tiếng ho khan cắt ngang Cộng Công oán giận.

Tại Bàn Cổ Điện oán giận thì thôi, dù sao không ai có thể xuyên thấu kết giới do ý chí Bàn Cổ hình thành.

Nơi này là Tử Tiêu Cung.

Dưới Thánh Nhân đều là sâu kiến!

Cái đạo lý này, Diệp Trần thân là người xuyên việt, so với đám đại năng đỉnh tiêm kia càng minh bạch hơn nhiều. "?" Cộng Công tò mò nhìn Diệp Trần. "Chư vị, trước mặt Thánh Nhân, chớ có thất lễ!" Diệp Trần trầm giọng nói: "Mặc kệ là muốn thăm dò Thánh Nhân rốt cuộc có thực lực bực nào, để cho các đại năng khác đi thăm dò, không phải cũng rất tốt sao?" Thập Nhị Tổ Vu sững sờ, ngay sau đó cười vang.

Trong mắt bọn hắn, gan của Diệp Trần thực sự có chút quá nhỏ.

Nhưng nửa câu sau của Diệp Trần, rất có đạo lý.

Đại năng đến nghe giảng không có một vạn, cũng có tám ngàn.

Trong những tên này, kẻ tính tình hỏa bạo cũng không ít, thật

muốn thăm dò thực lực Hồng Quân, để bọn hắn ra mặt trước cũng rất tốt.

Thấy bọn hắn không gây chuyện nữa, Diệp Trần rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Thập Nhị Tổ Vu hiểu lầm hắn nhát gan, Diệp Trần hoàn toàn không quan tâm.

Duy chỉ có chứng đạo thành Thánh, thậm chí siêu việt Hồng Quân, mới có cơ hội cười đến cuối cùng.

Thập Nhị Tổ Vu cất bước đi vào Tử Tiêu Cung. "Đa tạ." Diệp Trần mỉm cười ra hiệu với Hạo Thiên và Dao Trì, sau đó đi theo sau lưng Thập Nhị Tổ Vu, đi vào Tử Tiêu Cung trong truyền thuyết.

Tam Thanh, Đế Tuấn Thái Nhất thấy Diệp Trần đi vào, lập tức hoảng, không lo được chào hỏi Hạo Thiên Dao Trì, nhấc chân đạp vào Tử Tiêu Cung.

Trong Tử Tiêu Cung.

Trên đài cao, Hồng Quân mặc áo gai nhắm mắt tĩnh tọa, có chút ý vị tiên phong đạo cốt.

Phía dưới đài cao, có sáu cái bồ đoàn phổ thông.

Đằng sau sáu cái bồ đoàn, thì là ba tầng bậc thang, mỗi tầng bậc thang cực kỳ rộng rãi, chí ít có thể dung nạp ngàn người.

Giữa bậc thang có một con đường, đối diện với đại môn Tử Tiêu Cung.

Thập Nhị Tổ Vu đứng ở trước con đường, nhìn chằm chằm vào Hồng Quân trên đài cao.

Diệp Trần tiến đến gần, chỉ vào bồ đoàn cách đó không xa nói: "Đứng ở đây làm gì?

Nơi đó có chỗ ngồi, không đi ngồi sao?" "Không đi!" Cộng Công ngẩng đầu nói: "Yêm cũng không muốn ngẩng đầu nhìn lão đầu kia, truyền đi thật mất mặt a." "!" "Lão Tứ nói đúng!" "Không tật xấu!" Các Tổ Vu còn lại nhao nhao ứng hòa.

Diệp Trần nghe được trực phiên bạch nhãn (trợn trắng mắt), đám heo đồng đội này quá khó gánh rồi.

Chiếm thêm một cái vị trí, có thể lấy thêm được một đạo Hồng Mông Tử Khí, giảm bớt một tên đối thủ tiềm tàng.

Mấu chốt là những thứ này, Diệp Trần không có cách nào nói, thậm chí đều không dám nói nhiều. "Tứ ca nói đúng." Diệp Trần giả bộ phụ họa nói: "Đứng tu luyện công pháp quá mệt mỏi, ta thiếu chút nữa là tấn thăng Tổ Vu chân thân, tìm cái vị trí ngồi tu luyện đây." "Ân, đây mới là chính sự." Đế Giang gật nhẹ đầu, nói: "Diệp Trần, vậy ngươi đi chọn một cái bồ đoàn ngồi xuống tu luyện đi, chúng ta ở chỗ này đứng đấy." "Được." Diệp Trần gật nhẹ đầu, đi thẳng đến trước cái bồ đoàn thứ nhất, ngồi xuống.

Đế Tuấn Thái Nhất luôn tự phụ thân phận, thấy Thập Nhị Tổ Vu không đi ngồi, bọn hắn khẳng định sẽ không hạ thấp thân đoạn và mặt mũi, chạy tới dưới đài cao, đi ngược nhìn Hồng Quân.

Tam Thanh nhìn nhau, cuối cùng đi lên phía trước, đem cái bồ đoàn thứ hai, thứ ba, thứ tư theo thứ tự bá chiếm.

Không bao lâu.

Các đại năng đỉnh tiêm còn lại nhao nhao chạy đến.

Nữ Oa mắt sắc tay nhanh, đoạt cái bồ đoàn thứ năm.

Côn Bằng cậy vào thân pháp nhanh nhất Hồng Hoang, cấp tốc vượt qua Hồng Vân, cướp đi cái bồ đoàn thứ sáu. "Gia hỏa đáng chết!" Trấn Nguyên Tử mắt hàm sát khí, nhịn không được muốn động

thủ.

Hồng Vân đưa tay kéo Thái Nhất lại, cười nhạt nói: "Một cái vị trí mà thôi, huynh đệ chúng ta ai đứng cũng không tốt, cứ nhường cho hắn đi." Trấn Nguyên Tử thấy Hồng Vân không so đo, liền gật đầu, lúc này mới buông tha Côn Bằng.

Mấy ngàn tên đại năng trước sau tiến vào, thấy sáu người Diệp Trần ngồi trên bồ đoàn, ẩn ước cảm thấy bỏ lỡ cái gì đó, đành phải lắc đầu thở dài.

Không bao lâu, trong Tử Tiêu Cung đã đứng đầy Đại La Kim Tiên.

Hạo Thiên Dao Trì nhìn nhau một cái, đưa tay ra, chuẩn bị đóng cửa lớn lại.

Ngay tại lúc này.

Hai tên đạo nhân mặt vàng da gầy vọt tới, vội vàng nói: "Chớ đóng cửa, chớ đóng cửa, chúng ta còn chưa vào đây." Hạo Thiên Dao Trì nhìn nhau, sau khi thả hai người đi vào, mới đóng lại đại môn Tử Tiêu Cung.

Cách đó không xa, mấy trăm tên Đại La Kim Tiên dốc hết sức chạy đến, nhưng vẫn không thể đến được Tử Tiêu Cung trước khi đóng cửa, triệt để đánh mất cơ hội nghe giảng. "Nghe đồn Đại La Kim Tiên nghe giảng lần thứ nhất vừa vặn ba ngàn người, không biết là thật hay giả?" Diệp Trần đột nhiên hiện ra một cái ý nghĩ quái dị.

Nhìn quanh bốn phía, tò mò đếm, trong Tử Tiêu Cung vừa vặn ba ngàn tên Đại La Kim Tiên, quả thực ứng với câu nói "Ba ngàn đại năng".

Hai tên đạo nhân mặt vàng da gầy sau khi vào, thấy sáu cái bồ đoàn đều đã có chủ, một người trong đó lập tức khóc rống lên: "Sư huynh, hai người chúng ta không quản ngàn dặm xa xôi, từ nơi

phương tây nghèo nàn khổ hàn chạy tới, chính là vì nghe Thánh Nhân giảng đạo, vậy mà lại ngay cả một cái chỗ ngồi cũng không có.

Nếu chuyện này ngày sau truyền đến trong tai sinh linh phương tây, huynh đệ chúng ta sợ là muốn bị chế giễu chết, đã như vậy, ta không bằng hiện tại đâm đầu chết cho rồi!" Ba ngàn đại năng đều là người thông tuệ, đâu thể không nhìn ra Chuẩn Đề đang diễn kịch, chẳng những không có ai để ý tới, ngược lại giống như nhìn thằng ngu mà nhìn hắn.

Chuẩn Đề thẹn quá hoá giận, vọt tới bên cạnh Côn Bằng, nói: "Vị đạo hữu này, bần đạo cảm thấy cái bồ đoàn này có duyên với ta, tạo thuận lợi thế nào?" Giết người tru tâm!

Lời này của Chuẩn Đề đâu phải là ám chỉ, rõ ràng là đang uy hiếp Côn Bằng!

Chương 15

Ngươi có một người, ta có hai cái, không phục thì đánh!

Côn Bằng lập tức nổi trận lôi đình.

Trên sáu cái bồ đoàn, đều có đại năng đỉnh tiêm ngồi.

Hai tên gia hỏa này lại chọn hắn đầu tiên, không phải là cho rằng hắn dễ bắt nạt nhất sao? "Làm việc lưu một đường, ngày sau dễ gặp mặt!" Côn Bằng lạnh giọng nói: "Nơi đây là đạo trường Thánh Nhân, bần đạo không muốn cùng ngươi tranh đấu, đợi giảng đạo kết thúc, ra khỏi Tử Tiêu Cung, chúng ta đánh một trận là được." Chuẩn Đề nghe vậy giật mình, ngẩng đầu nhìn về phía Hồng Quân trên đài cao, thấy hắn không có phản ứng, lập tức có lo lắng, lãng thanh nói: "Bảo tọa bực này, người có đức mới được ngồi, giống như loại hạng người vô danh như ngươi, sao xứng ngồi ở đầu, mau mau cút xuống cho ta!" Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi ở trên cái bồ đoàn thứ ba, gật nhẹ đầu nói: "Hạng người lông lá sừng sẹo, sinh ra từ trứng ẩm ướt, xác thực không xứng ngồi cùng chúng ta!" Sắc mặt Côn Bằng xanh xám, nhưng lại không dám đắc tội Tam Thanh, dứt khoát ngồi tại nguyên vị, không muốn để ý tới.

Các tiên thiên thần thánh còn lại sắc mặt cũng bất thiện, nhất là Đế Tuấn và Thái Nhất, trong ánh mắt nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, tràn đầy sát khí.

Thông thường, sinh linh tiên thiên phân thành hai loại lớn là Tiên Thiên Thần Thánh, cùng với Tiên Thiên Thần Ma.

Tiên Thiên Thần Thánh giống như Tam Thanh, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, là loại tồn tại do thanh khí, mây, tiên thiên linh căn hóa hình mà thành.

Tiên Thiên Thần Ma, thì đại đa số là hạng người "lông lá sừng sẹo, sinh ra từ trứng ẩm ướt" trong miệng Nguyên Thủy.

Nhân vật đại biểu có Côn Bằng, Đế Tuấn Thái Nhất loại điểu loại hóa hình này, cùng với Phục Hy Nữ Oa các loại xà loại hóa hình.

Chuẩn Đề thấy Côn Bằng dầu muối không ăn, bỗng nhiên móc ra Thất Bảo Diệu Thụ, quét về phía đầu Côn Bằng!

Côn Bằng kinh hãi tột độ!

Nơi này chính là đạo trường Thánh Nhân, Chuẩn Đề lại dám công nhiên xuất thủ, quả thực nằm ngoài dự đoán của hắn.

Đợi Côn Bằng kịp phản ứng, Thất Bảo Diệu Thụ sắp rơi vào trên đầu hắn, sợ đến mức hoảng hốt tránh né!

Chuẩn Đề một cước đá vào mông Côn Bằng, đá hắn xuống khỏi bồ đoàn, chiêu hô Tiếp Dẫn nói: "Sư huynh, mau ngồi lên." Tiếp Dẫn mặt đầy vẻ khổ đại cừu thâm, lại biết rõ lúc này không phải lúc khiêm nhượng, vội vàng y ngôn ngồi xuống.

Côn Bằng ăn thiệt thòi ngầm, thấy không ai hỗ trợ, cũng không dám động thủ nữa, xám xịt chạy ra bậc thang phía sau.

Chuẩn Đề tiếp tục quét mắt nhìn năm cái vị trí còn lại.

Tam Thanh không chọc nổi, Chuẩn Đề trực tiếp lược qua.

Bên cạnh Nữ Oa có Phục Hy đứng đấy, Chuẩn Đề suy tư một chút, quyết định từ bỏ.

Tu vi và pháp bảo của hai người kia không kém hơn hắn và Tiếp Dẫn, nếu Côn Bằng lại giúp đỡ, sợ là sẽ lấy đá ghè chân mình.

Chuẩn Đề lững thững đi tới bên người Diệp Trần, giở lại trò cũ nói: "Đạo hữu, ta thấy vị trí này cùng ta cũng có duyên, không bằng..." "Cút!" Diệp Trần nghiêm nghị quát lớn.

Gia hỏa này sợ chê mệnh dài sao, bắt nạt Côn Bằng cũng Thôi, còn dám trêu chọc hắn, không sợ chết sao?

Sắc mặt Chuẩn Đề xanh xám, lạnh giọng nói: "Đạo hữu, ta hảo sinh nói với ngươi..." "Cút!" Diệp Trần sát khí tứ dật, nói: "Còn dám nói nhảm, Tiểu gia để ngươi chết không có chỗ chôn!" Chuẩn Đề lần thứ hai mở miệng vẫn như cũ bị Diệp Trần cắt ngang, không chỉ có thế, đây là lần thứ hai Diệp Trần mở miệng nhục mạ hắn! "Muốn chết!" Chuẩn Đề đã bao giờ bị người khác nhục nhã như vậy, lập tức giận từ trong lòng, ác hướng gan bên biên sinh, sao ra Thất Bảo Diệu Thụ, đánh về phía Diệp Trần như bổ đầu che mặt.

Diệp Trần đưa cánh tay trái ra nhẹ nhàng cản lại, đem công kích của Chuẩn Đề tiêu trừ vào vô hình.

Mấy ngàn tên đại năng lập tức nhìn Diệp Trần bằng con mắt khác.

Chuẩn Đề chán ghét thì chán ghét, nhưng thực lực là cực mạnh, cùng Tiếp Dẫn đều là Đại La trung kỳ, nhẹ nhõm bức bách Côn Bằng nhường chỗ, cho dù là Đế Tuấn Thái Nhất, cũng sẽ không coi thường.

Nhất là Thất Bảo Diệu Thụ trong tay Chuẩn Đề, không có vật gì không quét được, tại đại địa Hồng Hoang đã đánh ra danh đầu không nhỏ. "Thiên tác nghiệt, do khả hoạt; tự tác nghiệt, bất khả hoạt!" Diệp Trần cả người bộc phát huyết khí, nắm đấm to như cái nồi đất, bỗng nhiên nện về phía đầu Chuẩn Đề!

Nhục thân đạt đến Đại La đỉnh phong, nguyên thần so với Chuẩn Đề không khác biệt lắm, đều là Đại La trung kỳ.

Cho dù Chuẩn Đề có Thất Bảo Diệu Thụ, cũng tuyệt đối không có khả năng là đối thủ của hắn.

Chuẩn Đề thấy Diệp Trần tay không tấc sắt, khóe miệng hiện ra nụ cười tàn nhẫn, huy động Thất Bảo Diệu Thụ, chuẩn bị đem cánh

tay Diệp Trần đập gãy.

Tiếp Dẫn thời khắc chú ý chiến đấu, đột nhiên cảm ứng được huyết khí kinh thiên mà Diệp Trần tản mát ra, quát lớn: "Sư đệ, không thể!

Tốc tốc lui về!" Cỗ huyết khí này có thể so với Thái Cổ hung thú, thế giới Hồng Hoang trừ Vu tộc ra, không có khả năng sẽ có sinh linh khác có thể bộc phát ra.

Chuẩn Đề trong lòng giật mình, quyết định nghe theo Tiếp Dẫn kêu gọi, thân hình lui về phía sau.

Đánh xong rồi chạy?

Nghĩ hay quá nhỉ!

Diệp Trần sao có thể thả Chuẩn Đề rời đi, nắm đấm xé rách không gian, hung hăng nện ở trên người Chuẩn Đề.

Phanh!

Chuẩn Đề hung hăng bay ra mấy trăm dặm, đập vào trên tường Tử Tiêu Cung.

Thất Bảo Diệu Thụ rơi trên mặt đất, ẩn ẩn trở nên có chút ảm đạm, giống như bản nguyên bị tổn thương.

Chuẩn Đề chậm rãi bò dậy, toàn thân cao thấp máu tươi đầm đìa, khí tức cực kỳ uể oải.

Diệp Trần hừ lạnh nói: "Hôm nay mọi người tới Tử Tiêu Cung nghe Thánh Nhân giảng đạo, không nên thấy máu, Bản tọa đặc biệt giữ lại ba thành khí lực, nếu còn dám khiêu khích, nhất định bảo ngươi hình thần câu diệt!" Đại năng tại tràng kinh hãi tột độ!

Một chiêu!

Diệp Trần vẻn vẹn dùng một chiêu, đem Đại La trung kỳ Chuẩn

Đề đánh thành trọng thương, thậm chí ngay cả Cực Phẩm Hậu Thiên Linh Bảo Thất Bảo Diệu Thụ, cũng đánh cho bản nguyên bị hao tổn, hắn rốt cuộc là quái vật gì?

Nghe lời Diệp Trần nói, hình như hắn còn lưu thủ, nếu không có thể một chiêu đánh chết Chuẩn Đề!

Trên đài cao.

Hồng Quân chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn thoáng qua Diệp Trần, chậm rãi nói: "Chỗ ngồi đã định ra, sau này giảng đạo cứ dựa theo cái vị trí này mà ngồi đi." "Cẩn tuân pháp chỉ Thánh Nhân!" Đại năng tại tràng nhao nhao đáp lời. "Ngô phụng ý chỉ Thiên Đạo, vì chúng sinh giảng đạo ba lần, lần này giảng giải Đại La chi đạo, các ngươi cần dụng tâm lĩnh ngộ!" Hồng Quân sau khi trải chăn một chút, liền chính thức bắt đầu giảng đạo.

Sát na gian thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, chân long vây quanh, thải phượng bay múa, đủ loại dị tượng nảy sinh, bao phủ toàn bộ Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân giảng Đại La Kim Tiên, nhưng lại bắt đầu giảng từ Nhân Tiên sơ cấp nhất.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Hồng Quân tự thân tu luyện Tiên Đạo Pháp Tắc, lần này giảng đạo là dựng lên Huyền Môn, vì chỉ dẫn đại năng Hồng Hoang bước lên con đường này.

Duy chỉ có đem những đại năng này tận số hấp nạp dưới cờ Huyền Môn, hắn mới có thể ngưng tụ đủ nhiều khí vận, giúp đỡ hắn thân hợp Thiên Đạo!

Chương 16

Trong đó mưu tính, cực kỳ thâm viễn.

Ba ngàn đại năng đều là Đại La Kim Tiên, đa số lúc hóa hình đã là Thái Ất Kim Tiên, kém nhất cũng là Kim Tiên đỉnh phong các loại.

Trong đó căn bản không có trải qua sơ cấp tu sĩ tu luyện, nghe Hồng Quân giảng những thứ này, mảy may không có hứng thú.

Diệp Trần ngược lại nghe rất nghiêm túc.

Dù sao hắn là thổ dân Địa Cầu, đối với tu đạo cảm ngộ không sâu bao nhiêu.

Hồng Quân tương đương với viện sĩ đại học có trí tuệ nhất, thay Diệp Trần cái học sinh tiểu học này, từng chút từng chút phân tích vấn đề cơ bản nhất như 1+1=2, cơ sở đánh xuống gọi là kiên cố.

Diệp Trần đắm chìm trong hải dương tiên đạo, nghe đến như si như say, nguyên thần căn cơ càng ngày càng kiên cố.

Đương nhiên, hắn không có hứng thú tu luyện Tiên Đạo Pháp Tắc.

Nguyên thần Diệp Trần chứa đựng Lực Chi Pháp Tắc cường đại nhất, học tập Tiên Đạo Pháp Tắc, chẳng qua là mượn đá ở núi khác để mài ngọc của mình mà thôi.

Tám ngàn năm thời gian vội vã.

Đoạn thời gian này, Hồng Quân từ Nhân Tiên một đường giảng giải đến Thái Ất Kim Tiên, thay Diệp Trần đem nguyên thần căn cơ đánh xuống cực kỳ kiên cố.

Hồng Quân cúi đầu nhìn thoáng qua Diệp Trần, không tự chủ được mà gật gật đầu.

Tên Tổ Vu duy nhất đản sinh ra nguyên thần này, so với đại bộ phận đại năng Hồng Hoang còn thông tuệ hơn nhiều.

Hồng Quân thu hồi ánh mắt, chuẩn bị giảng giải Đại La Kim Tiên.

Oanh!

Diệp Trần toàn thân bộc phát ra huyết khí kinh thiên!

Cỗ sức mạnh này quá cường hãn, suýt chút nữa đụng Lão Tử bên cạnh ngã xuống cái bồ đoàn thứ hai.

Sắc mặt Lão Tử xanh xám, hoảng hốt tế ra Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp, đem hắn và Nguyên Thủy, Thông Thiên hộ vệ lại.

Ba ngàn đại năng không hẹn mà cùng đem ánh mắt đặt tại trên người Diệp Trần.

Không có sai, trong ba ngàn đại năng, bao quát cả Hồng Quân.

Diệp Trần toàn thân bao phủ trong huyết khí mênh mông.

Trong cỗ huyết khí kia, có hàng ngàn hàng vạn hư ảnh long tượng du động!

Nếu ai có hứng thú đi đếm, nhất định sẽ phát hiện số lượng thượng cổ chân long và thượng cổ thần tượng, đều là chín ngàn chín trăm chín mươi chín đầu!

Đại biểu sức mạnh của Diệp Trần giờ phút này, đã đạt tới cực hạn mà Đại La Kim Tiên có thể đạt tới!

Long Tượng Bàn Nhược Công tầng thứ mười lăm, tu luyện thành công!

Tổ Vu chân thân, ngưng luyện thành công!

Diệp Trần thu liễm huyết khí mênh mông, cảm thụ sức mạnh bàng

bạc truyền đến từ nhục thân, trong lòng thỏa mãn.

Thời thì thời khắc này.

Diệp Trần đã trở thành để nhất cường giả Vu tộc!

Thậm chí, là kẻ mạnh nhất danh xứng với thực dưới Thánh Nhân!

Nếu như Lão Tử không sử dụng Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp, Thái Nhất không sử dụng Hỗn Độn Chung, Diệp Trần có thể lấy nắm đấm, sống sờ sờ đánh nổ bọn hắn! "Lại thêm một vạn sáu ngàn năm, Long Tượng Bàn Nhược Công tu luyện tới tầng thứ mười sáu, có lẽ ta có thể tấn thăng Chuẩn Thánh." Diệp Trần âm thầm suy tư, nếu như có thể tấn thăng Chuẩn Thánh trước khi lần giảng đạo thứ nhất kết thúc, vậy trong một đoạn thời gian rất dài, hắn có thể đi ngang rồi.

Mấy ngàn đại năng kinh hãi vì khí tức Diệp Trần tản mát ra, ánh mắt nhìn về phía hắn, càng phát ra cảnh giác. "Không tệ." Hồng Quân mỉm cười gật đầu, nói: "Ta tiếp tục giảng giải Đại La Kim Tiên." Thiên Đạo thánh âm vang lên, lập tức đem suy nghĩ của ba ngàn đại năng kéo về bản thân việc giảng đạo.

Đại năng tại tràng không dám lười biếng nữa, nhao nhao tụ tinh hội thần, cẩn thận lĩnh ngộ ảo diệu trong đó.

Các đại năng nghe đến như si như say, thậm chí có rất nhiều người tại chỗ đột phá, tấn thăng cảnh giới mới.

Thập Nhị Tổ Vu không có nguyên thần, hoàn toàn nghe không hiểu Hồng Quân đang giảng cái gì, nhưng lại không tiện đắc tội Thánh Nhân, dứt khoát nằm trên bậc thang ngủ một giấc, lẳng lặng chờ đợi giảng đạo kết thúc.

Lại qua một vạn sáu ngàn năm.

Long Tượng Bàn Nhược Công tu luyện tới tầng thứ mười sáu,

nhục thân Diệp Trần, nước chảy thành sông tấn thăng Chuẩn Thánh.

Huyết khí cường hãn còn chưa kịp bộc phát, Hồng Quân đã hơi huy động phất trần, đem dị tượng đột phá quét dọn sạch sẽ.

Mấy ngàn tên đại năng Đại La Kim Tiên trở lên, lại không có một người nào sát giác được Diệp Trần đột phá.

Diệp Trần ngược lại không có oán ngôn.

Tuy rằng không thể ra oai, nhưng ẩn tàng thực lực, đóng vai heo ăn thịt hổ, cũng là cực tốt.

Giảng đạo tiếp tục.

Thời gian thấm thoát, tuế nguyệt như thoi đưa.

Ba vạn năm thời gian giảng đạo vội vã trôi qua. "Lần thứ nhất giảng đạo, đến đây kết thúc." Hồng Quân chậm rãi mở hai mắt ra, đạm nhiên nói: "Các ngươi nếu có hứng thú, vạn năm sau lại đến Tử Tiêu Cung, nghe ta giảng giải đạo Chuẩn Thánh!" "Đa tạ Đạo Tổ!" Đại năng tại tràng khom người hành lễ.

Ân truyền đạo thụ nghiệp nặng như núi, những đại năng này cam nguyện phụng Hồng Quân làm Đạo Tổ.

Hồng Quân gật nhẹ đầu, nói: "Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu ở đâu?" Một nam một nữ hai tên đại năng từ trên bậc thang đi ra, khom người nói: "Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu tại đây, dám hỏi Đạo Tổ có gì phân phó?" Hồng Quân thản nhiên nói: "Hai người các ngươi, là do thiên địa gian đệ nhất lũ chí dương khí tức và đệ nhất lũ chí âm chi khí biến thành, bỉnh trì thiên địa khí vận, nên làm người đứng đầu nam nữ tiên Hồng Hoang, phụ trách thống ngự chúng tiên." "Khấu tạ Đạo Tổ!" Đông Vương Công nghe vậy thì cả mừng.

Phịch một tiếng, quỳ rạp xuống đất, dập đầu tạ ơn Hồng Quân. "Khấu tạ Đạo Tổ." Tây Vương Mẫu hơi nhíu mày.

Tuy cả hai đều thuộc hàng đại năng đỉnh tiêm, nhưng khoảng cách so với Tam Thanh, Nữ Oa, Phục Hy vẫn kém hơn một bậc.

Do hai người đảm nhiệm vị trí đứng đầu nam nữ tiên, sợ là sẽ đem hai người đặt lên lửa mà nướng a.

Trong lòng Tây Vương Mẫu trăm cảm xúc ngổn ngang, nhưng ngoài miệng lại không dám nói nhiều, học theo Đông Vương Công quỳ xuống khấu tạ Hồng Quân.

Chương 17

"Đi đi." Hồng Quân vung tay lên, ba ngàn đại năng trong nháy mắt xuất hiện bên ngoài Tử Tiêu Cung.

Ba ngàn đại năng nhìn nhau, thủ đoạn bực này quả thực chưa từng nghe thấy.

Hồng Quân hơi triển lộ thủ đoạn Thánh Nhân, đã kiên định niềm tin cho lần thính đạo tiếp theo.

Không ít đại năng tiến lên nịnh nọt Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, hai người này được Đạo Tổ khâm định là người đứng đầu nam nữ tiên, sau này không chừng sẽ trở thành chủ nhân của Hồng Hoang.

Đông Vương Công vui vẻ ra mặt, cùng những đại năng này chào hỏi.

Đế Tuấn và Thái Nhất sắc mặt xanh mét.

Hai người do Thái Dương Tinh thay nghén mà ra, thân mang đế vương khí vận, những năm này tập kết một nhóm lớn Đại La Kim Tiên, ý đồ tổ kiến Yêu tộc.

Hôm nay Đạo Tổ khâm định Đông Vương Công làm người đứng đầu nam tiên, chẳng khác nào để Đông Vương Công cưỡi lên đầu hai người bọn hắn mà tác oai tác quái.

Thập Nhị Tổ Vu đối với việc này ngược lại một chút cũng không để tâm.

Bọn hắn không có nguyên thần, không cách nào tu luyện tiên đạo.

Theo bọn hắn thấy, bất luận kẻ nào đảm nhiệm người đứng đầu nam tiên hay nữ tiên, thì cùng Vu tộc đều không có bất cứ quan hệ

nào. "Chúng ta đi thôi." Đế Giang ngáp một cái, nói: "Mấy thứ Hồng Quân lão đầu giảng, ta một chữ cũng nghe không hiểu!

Lần sau ai muốn đến thì tự mình đi, dù sao ta cũng không đi nữa!" "Ta cũng thế!" "Ta tán thành!" "Phụ nghị!" Các Tổ Vu khác nhao nhao xua tay, việc nghe đạo cùng bọn hắn bát tự không hợp. "Ta ngược lại cảm thấy thu hoạch không nhỏ, nghe đạo không bao lâu, ta liền triệt để ngưng luyện Tổ Vu chân thân." Diệp Trần cười nhạt nói: "Nếu các huynh tỷ không nguyện ý đi, lần sau ta tự mình đi." "Được!" Thập Nhị Tổ Vu nhao nhao gật đầu.

Sau đó, mười ba tên Tổ Vu hùng dũng oai vệ, khí thế bừng bừng, vượt qua mấy ngàn đại năng, xé rách không gian hỗn độn, chạy về phía tổ địa Vu tộc.

Tam Thanh cùng các đại năng đỉnh tiêm khác theo sát phía sau.

Phục Hy Nữ Oa khẽ gật đầu, rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Đế Tuấn Thái Nhất dẫn theo mấy chục tên Đại La Kim Tiên, đi thẳng tới trước mặt Đông Vương Công. "Thân thể nhỏ bé, cũng xứng làm người đứng đầu nam tiên?" Thái Nhất cười nhạo nói: "Ngoan ngoãn cút về Lưu Ba Sơn làm rùa đen rút đầu đi, nếu không bản tọa nhất định sẽ cho ngươi biết thế nào gọi là tàn nhẫn!" Đế Tuấn đưa tay ra, giả vờ khuyên can Thái Nhất, nói: "Thái Nhất, sao có thể nói chuyện với Đông Vương đạo hữu như vậy?

Nếu thật sự không phục, đánh với hắn một trận là được." "Xùy, dám không?" Thái Nhất ngẩng đầu ưỡn ngực, miệt thị Đông Vương Công.

Sau lưng hai người, mấy chục vị đại năng cất tiếng cười to.

Đông Vương Công sắc mặt xanh mét!

Thái Nhất tu vi hơn xa hắn, lại có bạn sinh chí bảo Hỗn Độn

Chung trong tay, khẳng định đánh không lại.

Nhìn thấy Đông Vương Công nghẹn lời, đám đại năng kia cười đến càng thêm càn rỡ. "Đi thôi!" Đế Tuấn Thái Nhất dẫn đầu, dương dương đắc ý rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Nhiều đại năng vốn định tạo mối quan hệ tốt với Đông Vương Công, nhìn thấy tình cảnh này, lập tức mất hứng thú, nhao nhao xé rách không gian rời đi.

Đám đại năng thật vất vả mới tu luyện tới Đại La Kim Tiên, đâu ai nguyện ý trên đỉnh đầu nhiều thêm một cái thủ lĩnh?

Giờ phút này có Đế Tuấn Thái Nhất dẫn đầu tạo phản, không thừa cơ bỏ đá xuống giếng là tốt lắm rồi.

Ngược lại có hơn mười tên Đại La Kim Tiên vây quanh bên người Đông Vương Công, quyết tâm muốn đi theo hắn.

Đương nhiên, đa số cũng không phải hướng về Đông Vương Công, mà là hướng về cái danh xưng người đứng đầu nam tiên do Hồng Quân khâm điểm. "Đạo hữu, chớ nên chấp nhặt với huynh đệ Đế Tuấn." Một tên đại năng nhìn Đông Vương Công sắc mặt bất thiện, lên tiếng an ủi: "Đợi đạo hữu treo lên lá cờ người đứng đầu nam tiên, chắc chắn sẽ có rất nhiều đại năng đến nương nhờ, đến lúc đó đạo hữu báo thù hôm nay, chỉ cần huy binh công đánh Thái Dương Tinh, để bọn hắn biết cái gì gọi là người đứng đầu nam tiên chân chính." "Nói rất đúng." Sắc mặt Đông Vương Công lập tức dễ nhìn hơn nhiều, gật đầu nói: "Chúng ta đi!" Quay đầu tìm kiếm Tây Vương Mẫu, lại không phát hiện tung ảnh đối phương, không biết đã rời đi từ lúc nào. ...

Vu tộc tổ địa.

Thập tam Tổ Vu vừa trở lại Bàn Cổ Điện, Cộng Công cùng Chúc

Dung liền vội vã xông lên phía trước, kiểm tra tình huống tu luyện của sáu mươi tám tên Đại Vu.

Diệp Trần tuy rằng quan tâm, lại không có hầu gấp như hai người bọn họ. "Bành!" Cộng Công bỗng nhiên đạp mặt đất lún xuống một cái hố to, tiếng vang cực lớn làm đám Đại Vu bừng tỉnh khỏi tu luyện.

Đám Đại Vu tưởng rằng có cường giả xâm lấn, hoảng mang cầm vũ khí lên, chuẩn bị chống lại kẻ địch xâm phạm.

Đợi thấy rõ bộ dáng kẻ gây chuyện, lúc này mới buông lòng, thu vũ khí về. "Bái kiến Tổ Vu!" "Bái kiến Tổ Vu!" "Bái kiến Tổ Vu!" Sáu mươi tám vị Đại Vu cùng nhau hành lễ. "Đừng làm mấy cái hư lễ này." Cộng Công nhìn quanh đám Đại Vu, lãng thanh nói: "Đem Long Tượng Thần Công tu luyện tới đệ mấy trọng rồi?" Bởi vì tu luyện Long Tiên Bàn Nhược Công, huyết khí nội uẩn hàm lực lượng Long Tượng, nên đám Tổ Vu đặt cho công pháp này cái tên Long Tượng Thần Công. "Hồi bẩm Cộng Công Tổ Vu." Hậu Nghệ cung thân nói: "Chúng ta đa số vào vạn năm trước đã tấn thăng đệ thập nhất trọng, nếu có đủ Phụ Thần huyết dịch chèo chống, hoặc hứa lại thêm một vạn năm nữa, là có thể tu luyện tới đệ thập nhị trọng." Thập Nhị Tổ Vu nghe vậy sững sờ.

Trừ bỏ Hậu Nghệ, Hình Thiên cùng các Đại Vu đỉnh tiêm, những Đại Vu bình thường vốn có thực lực cũng chỉ là bộ dáng Đại Vu sơ kỳ.

Long Tượng Thần Công đệ thập nhất trọng cũng ở vào cấp độ này, nhưng có Long Tượng chi lực gia trì, thậm chí có thể vượt ra khỏi trình độ vốn có.

Chẳng khác nào tốn hai vạn năm đã siêu việt cấp độ cũ.

Phải biết rằng, đám Đại Vu này người nhỏ nhất cũng có mấy chục vạn tuổi.

Nói cách khác, tu luyện Long Tượng Thần Công hai vạn năm bằng tích lũy mấy chục vạn năm trước đó.

Đơn giản là quá kinh khủng!

Chiếu theo tốc độ này, đẩy ngược lại mà nói, đám Đại Vu này tu luyện đệ nhất trọng Long Tượng Bàn Nhược Công có lẽ chỉ cần mười năm.

Bàn Cổ huyết dịch có công năng tăng tốc độ tu luyện ban đầu của đám Đại Vu lên gần gấp đôi.

Tốc độ tu luyện kinh khủng bực này, thậm chí muốn đuổi kịp đám Tổ Vu.

Cứ thế mà suy ra, đến khi lần giảng đạo thứ hai bắt đầu, Hình Thiên, Hậu Nghệ cùng các Đại Vu có thể tu luyện tới đệ thập nhị trọng.

Lại thêm bốn vạn năm, cũng chính là trước lần giảng đạo thứ ba, có thể tu luyện tới đệ thập tam trọng.

Lần giảng đạo thứ ba kết thúc, lại thêm năm vạn năm, cộng lại không sai biệt lắm là tám vạn năm, mới có thể tu luyện tới đệ thập tứ trọng.

Mười sáu vạn năm, đệ thập ngũ trọng.

Chương 18

Ba mươi hai vạn năm, đệ thập lục trọng.

Từ bây giờ trở đi, nếu Bàn Cổ huyết dịch cung ứng vô hạn, một khắc không ngừng tu luyện, có lẽ chỉ cần sáu mươi vạn năm, đám Đại Vu này có thể tấn thăng Chuẩn Thánh.

Đến lúc đó, ai dám động thổ trên đầu Vu tộc?

Thập Nhị Tổ Vu vui đến không khép miệng được.

Diệp Trần ở một bên lại cao hứng không nổi.

Vu Yêu lượng kiếp sắp buông xuống, Yêu tộc khẳng định sẽ không cho Vu tộc thời gian phát dục dài như vậy.

Trước quyết chiến Vu Yêu, nếu không cách nào tổ kiến cái Đô Thiên Thần Sát Đại Trận thứ hai, thì có nỗ lực nữa cũng bằng phí công nhọc sức.

Xem ra nhất định phải hạ thuốc mạnh rồi.

Diệp Trần suy nghĩ một chút, nhìn quanh bốn phía, nói: "Trước đó ta nói, khi các Tổ Vu trở về sẽ lưu lại ba mươi tên Đại Vu tu vi mạnh nhất tiếp tục ở lại đây tu luyện, những người còn lại thì khiển trách trở về bộ lạc của mình, các ngươi còn nhớ chứ?" "Nhớ kỹ!" "Nhớ kỹ!" "Đương nhiên nhớ kỹ!" Sáu mươi tám vị Đại Vu đồng thanh ứng đạo.

Theo bọn hắn thấy, lần này tốc độ tu luyện nhanh như vậy, Diệp Trần Tổ Vu có lẽ muốn từ bỏ quy tắc định ra trước đó, để toàn bộ lưu lại. "Nhớ là tốt." Diệp Trần khẽ gật đầu, nói: "Đáng tiếc là, ta hiện tại đổi chủ ý." "Ha ha ha." "Đổi là tốt, đổi là tốt." "Ta sớm đoán được rồi." Trên mặt các Đại Vu tràn ngập nụ cười tự tin, phảng phất hết

thảy đều hướng về phía dự đoán mà tiến tới.

Ngay cả Thập Nhị Tổ Vu cũng nghĩ như vậy.

Theo bọn hắn thấy, huyết dịch còn lại trong huyết trì ở Bàn Cổ Điện hẳn là đủ chèo chống đám Đại Vu này tu luyện tới cảnh giới Chuẩn Thánh. "Thấy mọi người thông tình đạt lý như vậy, trong lòng ta cũng không có quá nhiều cảm giác tội lỗi." Diệp Trần trong lòng an ủi, cười nhạt nói: "Ta quyết định đào thải bốn mươi sáu tên Đại Vu, chỉ giữ lại mười hai tên có tu vi mạnh nhất tiếp tục ở lại đây tu luyện." Oanh long!

Lời nói nhẹ nhàng của Diệp Trần uyển như sấm sét giữa trời quang, nện mạnh lên đầu tất cả Vu tộc.

Sáu mươi tám vị Đại Vu ngây ngẩn cả người.

Cùng kết quả trong tưởng tượng hoàn toàn không giống nhau!

Thập Nhị Tổ Vu càng thêm chấn kinh. "Không thể!" "Thế thì không được!" "Diệp Trần, ngươi làm cái gì vậy!" Mấy tên Tổ Vu lập tức cuống lên.

Đế Giang nhẹ nhàng nâng tay phải lên, trấn áp mấy tên Tổ Vu đang xao động.

Hắn quay đầu nhìn về phía Diệp Trần, nói: "Thập tam, chuyện này quan trọng, xem có cần thương lượng với mọi người một chút rồi hãy quyết định hay không." "Các vị huynh trưởng, an tâm chớ vội." Diệp Trần khẽ lắc đầu, nói: "Chuyện này lát nữa ta sẽ giải thích với các vị, nhưng trước đó, xin hãy tôn trọng quyết định của ta." "..." Đế Giang hơi nhíu mày, nhưng cũng không kiên trì. "Diệp Trần giống như ta, cùng là Tổ Vu, khí vận trói chặt với Vu tộc, sao có thể làm bậy?" Chúc Cửu Âm nhẹ phe phẩy vũ phiến, đạm nhiên nói: "Ta không biết vì sao Diệp Trần đưa ra quyết định này, nhưng ta tin tưởng hắn khẳng định

có lý do bất đắc dĩ." Hậu Thổ nhẹ nhàng gật đầu, cười nhạt nói: "Lục ca nói không sai, ta cũng ủng hộ Thập tam." "Phụ nghị!" Huyền Minh giơ cao cánh tay phải trắng như tuyết.

Cộng Công cùng các Tổ Vu khác vừa tức giận lại vừa kích động, nhưng cũng biết lời Chúc Cửu Âm có đạo lý.

Diệp Trần khẽ gật đầu.

May mắn trong Thập Nhị Tổ Vu còn có Đế Giang cùng Chúc Cửu Âm, nếu không đúng là một đám mãng phu.

Huyền Minh cùng Hậu Thổ ủng hộ mình, xác suất lớn là do nhan trị.

Fan nhan sắc thì không liên quan gì đến trí thương.

Thập Nhị Tổ Vu không tiếp tục phản đối.

Các Đại Vu cho dù phản đối cũng không có bất kỳ hiệu quả nào.

Diệp Trần từ trong sáu mươi tám vị Đại Vu chọn ra mười hai tên tu vi mạnh nhất lưu tại nơi này tiếp tục tu luyện.

Bốn mươi sáu tên Đại Vu còn lại cần trong ba ngày rời khỏi nơi này, trở về bộ lạc quản hạt của mình.

Tuyên bố xong quyết định, Diệp Trần mang theo Thập Nhị Tổ Vu bước vào Bàn Cổ Điện.

Cộng Công không dằn nổi sự nóng nảy, nói: "Diệp Trần, nếu không cho ta một lời giải thích hợp lý, chuyện này không xong đâu!" "Không vấn đề." Diệp Trần gật đầu, nghiêm mặt nói: "Nhưng trước khi ta đưa ra giải thích, phải phiền toái các vị động thủ một chút, mượn nhờ ý chí Phụ Thần che chắn cảm giác của bất kỳ sinh linh nào, bao gồm cả Đạo Tổ Hồng Quân." Thập Nhị Tổ Vu chưa từng thấy bộ dáng này của Diệp Trần.

Cộng Công, Chúc Dung tính tình hỏa bạo, thấy hắn trịnh trọng như thế cũng không tiếp tục kêu gào. "Đại ca, cứ làm theo lời Diệp Trần đi." Chúc Cửu Âm nắm chặt vũ phiến, lựa chọn tin tưởng Diệp Trần. "Được." Đế Giang khẽ gật đầu, nói: "Cùng nhau ra tay." Các Tổ Vu khác nhao nhao gật đầu.

Mỗi lần gặp chuyện quan trọng, hướng Chúc Cửu Âm xin chủ ý, Đế Giang quyết định, các Tổ Vu khác cứ thế mà làm.

Diệp Trần không biết câu thông Bàn Cổ ý chí, việc mở ra che chắn cũng không dùng được hắn. "Hát!" Thập Nhị Tổ Vu bay lên không, vây quanh trái tim Bàn Cổ, riêng phần mình ép ra một giọt tinh huyết, chậm rãi dung nhập vào bên trong trái tim Bàn Cổ.

Oanh!

Trái tim Bàn Cổ bỗng nhiên chấn động, tản mát ra từng đạo quang mang ý chí màu vàng, trong khoảnh khắc bao trùm toàn bộ Bàn Cổ Điện. "Phụ Thần tại thượng, xin trợ giúp chúng ta che chắn thiên cơ!" Đế Giang ngẩng đầu đứng thẳng, thần sắc túc mục, hướng Bàn Cổ ý chí thành kính cầu nguyện. "Phụ Thần tại thượng, xin trợ giúp chúng ta che chắn thiên cơ!" Thập Nhị Tổ Vu bắt chước làm theo, lần lượt mở miệng, hướng Bàn Cổ ý chí cầu nguyện. "Vãi!" Diệp Trần suýt chút nữa ngã chổng vó xuống đất!

Phương pháp Thập Nhị Tổ Vu câu thông ý chí Bàn Cổ thật sự làm cho Diệp Trần được mở rộng tầm mắt.

Loại phương pháp này mà cũng đi được sao?

Biện pháp này có thể thành công hay không, Diệp Trần giữ thái độ phủ định.

Nhưng hắn không có vội kết luận.

Thần tình kiên định trên mặt Thập Nhị Tổ Vu nói cho Diệp Trần

biết bọn hắn không nói đùa.

Có lẽ trong vô số tuế nguyệt dĩ vãng, bọn hắn đều làm như thế.

Đúng lúc này.

Ông!

Bàn Cổ ý chí bỗng nhiên bạo phát ra uy áp cường hãn, ý chí màu vàng đột nhiên ngưng tụ thành hình lưới cự đại.

Tấm lưới lớn màu vàng nhanh chóng bay về phía đỉnh Bàn Cổ Điện, sau đó chậm rãi dung nhập vào đỉnh điện.

Chương 19

Không bao lâu, tấm lưới lớn màu vàng tiêu tán không thấy.

Trái tim Bàn Cổ đình chỉ chấn động.

Thập Nhị Tổ Vu trở lại bên cạnh Diệp Trần. "Thập tam, sao thế?" Diệp Trần há to miệng, nửa ngày không khép lại được, Hậu Thổ nhìn thấy liền quan tâm hỏi. "Không...

Ta không sao..." Diệp Trần khẽ lắc đầu, hoàn hồn nói: "Chúng ta bàn chính sự đi." "Được." Hậu Thổ nhẹ nhàng gật đầu.

Các Tổ Vu khác sớm đã không nhịn được nữa.

Cộng Công gấp đến độ vò đầu bứt tai, nói: "Diệp Trần, rốt cuộc là tình huống gì?

Vì sao phải đuổi bốn mươi sáu tên Đại Vu đi?" "Tứ ca chớ vội." Huyền Minh lườm Cộng Công một cái, nói: "Thập tam không phải đang muốn nói sao." "Đúng vậy." Hậu Thổ lên tiếng phụ họa. "..." Cộng Công cùng các Tổ Vu khác lập tức không còn gì để nói.

Mỗi vị Tổ Vu tính khí đều khác nhau, nhưng đám ca ca này đối với hai người muội muội luôn yêu thương có thừa, căn bản không nỡ phát cáu.

Không ngờ sau khi Diệp Trần tấn thăng Tổ Vu, hai nàng liền thường xuyên đứng về phía Diệp Trần, hung hăng khi dễ bọn hắn. "Sự tình đến nước này, ta cũng không gạt mọi người nữa." Diệp Trần cố ý giả ra một bộ dạng sợ hãi, trầm giọng nói: "Kỳ thật hết thảy những gì ta làm đều là vì Vu tộc!

Nếu Vu tộc không tiếp tục biến mạnh, không quá mười vạn năm, tất định sẽ diệt vong!" Lời này vừa nói ra, toàn trường đều kinh hãi!

"Diệp Trần, ngươi có biết ngươi đang nói cái gì không?" Chúc Dung giận tím mặt, nói: "Vu tộc ta thống ngự đại địa Hồng Hoang, có thế lực nào dám thắng chúng ta?

Muốn diệt vong Vu tộc, sợ là Hồng Quân lão nhi cũng làm không được!" "Làm càn!" "Nguy ngôn tủng thính!" "Ta còn tưởng rằng hắn sẽ nói cái gì, hóa ra là nói hươu nói vượn!" Các Tổ Vu khác nhao nhao mở miệng.

Ngay cả Hậu Thổ cùng Huyền Minh giờ phút này cũng không tiện đứng về phía Diệp Trần.

Trong Thập Nhị Tổ Vu, chỉ có Chúc Cửu Âm nhíu mày, giống như đang suy tư. "Diệp Trần, ngươi cống hiến ra Long Tượng Thần Công, chúng ta nhất trí đề cử ngươi đảm nhiệm Thập Tam Tổ Vu, cùng nhau quản lý Vu tộc." Đế Giang thở dài một hơi, nói: "Ngươi có biết thân là Tổ Vu, khí vận cùng Vu tộc trói chặt với nhau, nếu những lời này truyền đi, nhất định sẽ đả kích lòng tin của mấy trăm ức tử dân, dẫn đến khí vận Vu tộc giảm mạnh." "Đại ca, những điều ngươi nói, ta so với ngươi hiểu rõ gấp một trăm lần." Diệp Trần nghiêm túc gật đầu, nói: "Nhưng có một câu ta không thể không nói, nếu thật sự vì tốt cho Vu tộc, thì nên nghe ta nói cho hết lời." "..." Đế Giang tức giận đến toàn thân phát run. "Đại ca, cứ để hắn nói tiếp." Chúc Cửu Âm đứng ra, chắn trước mặt Diệp Trần và các Tổ Vu khác, trầm giọng nói: "Diệp Trần, hi vọng ngươi không có lấy chúng ta ra làm trò đùa, nếu không ta là người đầu tiên không tha cho ngươi." "Đa tạ Lục ca." Diệp Trần gật đầu tạ ơn.

Chúc Cửu Âm phân biệt rõ nặng nhẹ, các Tổ Vu khác cùng mãng phu không có gì khác biệt.

Muốn thuyết phục đám mãng phu này, có lẽ biện pháp thông thường khó có tác dụng, nhất định phải đi lối tắt.

Diệp Trần tâm niệm cấp chuyển, rất nhanh đã nghĩ ra biện pháp. "Trước khi giảng thuật về nguy cơ Vu tộc sắp phúc diệt, ta trước tiên cùng mọi người thản bạch một chuyện." Diệp Trần tâm tình đại định, ngữ khí bình thản nói: "Bất luận là chuyện này hay là Long Tượng Thần Công, đều là do Phụ Thần đích thân truyền thụ cho ta!" Lời nói nhìn như bình thản, lại uyển như sấm sét giữa đất bằng, chấn đến mức Thập Nhị Tổ Vu nửa ngày không hoàn hồn. "Phụ Thần?" "Diệp Trần, ngươi đang nói đùa sao?" "Đại ca, đừng cản ta, để ta đánh chết hắn!" "Đừng ồn!" Chúc Cửu Âm quát to một tiếng, khí tức toàn thân bỗng nhiên bạo phát.

Trong khoảnh khắc, hết thảy mọi thứ xung quanh giống như đều trở nên chậm lại.

Diệp Trần toàn thân trì trệ, lập tức khẽ run lên, liền khôi phục bình thường.

Thời Gian Pháp Tắc!

Danh bất hư truyền!

Chúc Cửu Âm còn chưa hoàn toàn tham ngộ, liền có thể dùng thực lực Đại La đỉnh phong, lược vi hạn chế hành động của Chuẩn Thánh.

Không gian vi vương!

Thời gian vi tôn!

Quả nhiên so với pháp tắc khác cường đại hơn nhiều.

Bàn Cổ ý chí truyền thụ Lực Chi Pháp Tắc, xưng là đứng đầu ba ngàn pháp tắc, là tổng cương của các pháp tắc, lại không biết sau khi tham ngộ sẽ cường đại đến mức nào! "..." Chúc Cửu Âm nhìn thấy Diệp Trần nhẹ nhõm tránh thoát trói buộc của Thời Gian Pháp Tắc, kinh hãi đến cực điểm nói: "...

Chẳng lẽ ngươi đã tấn thăng Chuẩn Thánh?" Các Tổ Vu khác thật

vất vả mới tránh thoát ra, nghe được lời ấy, không hẹn mà cùng nhìn về phía Diệp Trần. "Ừm, lúc nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, may mắn tấn thăng thành công." Diệp Trần không có phủ nhận, lúc này trang bức càng cường đại, càng có thể thuyết phục Thập Nhị Tổ Vu. "..." Thập Nhị Tổ Vu tương đối vô ngôn.

Ngay cả Chúc Cửu Âm loại người tâm lý cường đại này cũng nhịn không được hoài nghi nhân sinh.

Hậu Thổ thăm dò nói: "Thập tam, ngươi lúc đột phá, có phải còn chưa đầy ba vạn tuổi?" "Ừm, hình như còn kém bốn năm ngàn năm, cụ thể không nhớ rõ." Diệp Trần hơi xua tay, đem chủ đề kéo lại quỹ đạo, nói: "Chúng ta tiếp tục bàn chính sự đi." "Được." Thập Nhị Tổ Vu nhao nhao gật đầu.

Diệp Trần là Chuẩn Thánh duy nhất trong bọn họ.

Vu tộc luôn sùng bái cường giả.

Diệp Trần thực lực kẻ đến sau mà lại vượt lên trước, trong lòng bọn họ dĩ nhiên đã tin hơn phân nửa.

Ba canh giờ sau.

Diệp Trần rốt cục cũng đem câu chuyện lâm thời bịa đặt, một bản nghiêm túc kể xong toàn bộ.

Đại khái câu chuyện như sau: Thiếu niên Diệp Trần lúc tắm rửa bên bờ sông, chịu sự giáo huấn của ý chí Bàn Cổ, khổ tâm nghiên cứu, rốt cục lĩnh ngộ ra Long Tượng Bàn...

Thần Công, từ đó tu hành tiến triển cực nhanh, rất nhanh trở thành Vu tộc tấn thăng nhanh nhất của Hình Thiên bộ lạc.

Sau đó đi theo Hình Thiên, tu hành bên ngoài Bàn Cổ Điện, sau ngàn năm đột phá Đại Vu, bị Thập Nhị Tổ Vu mang vào trong Bàn Cổ Điện.

Thư tả Long Tượng Thần Công, ý đồ trợ giúp tất cả Vu tộc trở nên cường đại, lần nữa chịu sự tẩy lễ của ý chí Bàn Cổ.

Bàn Cổ ý chí ban thưởng Khai Thiên công đức, truyền thụ Lực Chi Pháp Tắc, thay hắn tạo ra nguyên thần mà các Vu tộc khác không có vân vân...

Dù sao mấy thứ nghe cao đại thượng, Diệp Trần hầu như đều không bỏ sót.

Câu chuyện mới kể một nửa, đám mãng phu kia đã sớm tin tưởng rồi.

Giống như Diệp Trần nói, trừ bỏ Phụ Thần Bàn Cổ, ai có thể sáng tạo ra Long Tượng Thần Công cường đại như vậy?

Chúc Cửu Âm tuy không mãng như vậy, nhưng ngay từ đầu đã tin tưởng lời Diệp Trần, tơ hào không có nghĩ về hướng khác.

Chương 20

"Thập tam, nguyên lai ngươi là truyền nhân được Phụ Thần lựa chọn, thảo nào lại lợi hại như vậy!" "Nha, đơn giản là quá lợi hại, tu hành hơn hai vạn năm đã đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, ta thế nhưng đã tu hành mấy trăm vạn năm a." Huyền Minh Hậu Thổ mắt mạo kim quang, bộ dáng như muốn đem Diệp Trần nuốt vào trong bụng.

Các Tổ Vu khác ngược lại không nói gì.

Bọn hắn do Bàn Cổ tinh huyết hóa sinh, xưng là hậu duệ Bàn Cổ chính tông nhất trên đại địa Hồng Hoang.

Bây giờ Diệp Trần ngưng luyện ra Tổ Vu chân thân, căn cước cùng bọn hắn cũng không khác biệt gì.

Nhưng Bàn Cổ ý chí thay Diệp Trần ngưng tụ nguyên thần, dẫn đạo sáng tạo Long Tượng Thần Công, bọn hắn lại không so được.

Bốn chữ "Bàn Cổ chính tông", có lẽ bọn hắn và Tam Thanh đều không xứng.

Duy chỉ có Diệp Trần mới đảm đương nổi danh hiệu này.

Đế Giang sắc mặt lúc xanh lúc trắng, giống như đang cân nhắc cái gì. "Toàn nhờ Phụ Thần tài bồi tốt, cùng cá nhân ta không có quan hệ gì lớn." Diệp Trần khẽ xua tay, nói: "Chư vị nếu tin tưởng lời ta vừa nói, như vậy tiếp theo, ta sẽ đem nguy cơ Vu tộc phúc diệt báo cho các vị." Thập Nhị Tổ Vu nghe vậy chấn động.

Đoan tọa tại nguyên chỗ, lẳng lặng chờ đợi Diệp Trần mở miệng. "Chuyện này, đồng dạng là Phụ Thần đích thân nói cho ta biết." Diệp Trần trầm giọng nói: "Không lâu sau, Hồng Hoang sẽ lại lần nữa bạo

phát lượng kiếp, trong đó một nhân vật chính của lượng kiếp, chính là Vu tộc!" "Thiên địa lượng kiếp?" "Thật hay giả?" "Nguyên lai là thế!" "Trừ bỏ thiên địa lượng kiếp, đích xác không có thế lực nào khác có thể hủy diệt Vu tộc." Thập Nhị Tổ Vu phản ứng mỗi người một khác, lại không ai còn hoài nghi lời Diệp Trần.

Thiên địa lượng kiếp cực kỳ kinh khủng.

Thượng cổ tam tộc thế lực đều không dưới Vu tộc hiện nay, lại toàn bộ phúc diệt trong thiên địa lượng kiếp.

Chúc Cửu Âm cấp thiết nói: "Diệp Trần, Phụ Thần có chỉ thị gì không?" "Đương nhiên, Phụ Thần cảnh giới, lượng kiếp đại thế không thể nghịch, tiểu thế lại có thể thay đổi." Diệp Trần nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Chúng ta nếu có thể đem thực lực Vu tộc tăng lên tới tình trạng mà một nhân vật chính khác của lượng kiếp hoàn toàn đuổi không kịp, nhất định có thể khinh dịch nghiền ép bọn hắn, cuối cùng lấy được thắng lợi." "Nói rất có lý." Chúc Cửu Âm tán đồng nói: "Nếu thượng cổ Long tộc có thể nghiền ép Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, nhất định sẽ không lưu lạc đến mức ức vạn Long tộc dùng huyết nhục chi khu điền bổ hải tuyền cảnh địa." Hậu Thổ hiếu kỳ nói: "Thập tam, chỉ lưu lại mười hai tên Đại Vu mạnh nhất, chẳng lẽ cũng là chỉ thị của Phụ Thần?" "Hậu Thổ tỷ tỷ thật là quá thông minh." Diệp Trần thuận tay vỗ mông ngựa Hậu Thổ, cười nhạt nói: "Phụ Thần nhắc nhở, tập hợp đủ mười hai tên Vu tộc cấp bậc Chuẩn Thánh, tức có thể tu luyện Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận, triệu hoán Phụ Thần chân thân, chiến lực có thể so với Thiên Đạo Thánh Nhân." "Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận?" Chúc Cửu Âm nghe vậy sững sờ, nói: "Trận pháp?

Cư nhiên ngay cả ta cũng chưa từng nghe nói?" Diệp Trần cười nhạt nói: "Thử trận này là trận pháp mạnh nhất của Vu tộc ta, duy chỉ có tấn thăng Chuẩn Thánh mới có thể nhìn trộm một chút, muốn lĩnh

ngộ toàn bộ trận pháp, cần mười hai người toàn bộ tấn thăng Chuẩn Thánh mới được." "Nguyên lai là thế." Chúc Cửu Âm bừng tỉnh đại ngộ.

Đã là Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận, lại là át chủ bài lớn nhất của Vu tộc, điều kiện tu luyện tương đối cao cũng là bình thường.

Huyền Minh hơi nhíu mày, nói: "Tiểu Thập tam, như lời ngươi nói, trận pháp lợi hại như thế, vậy hẳn là nên tìm thêm chút Đại Vu tu luyện, tổ kiến thêm mấy cái trận pháp a." Không ít Tổ Vu nhao nhao gật đầu.

Vấn đề Huyền Minh đưa ra cũng là điều bọn hắn muốn hỏi. "Không kịp rồi, dựa theo Phụ Thần nhắc nhở, sau khi Hồng Quân giảng đạo kết thúc, thiên địa lượng kiếp liền sẽ mở ra, tối đa sẽ không vượt quá mười vạn năm.

Dựa theo tốc độ tu luyện của những Đại Vu này hiện nay mà tính, tối đa tu luyện tới đệ thập tứ trọng, cũng chính là Đại Vu hậu kỳ.

Cho dù Vu tộc chúng ta nhục thân cường hãn, Đại Vu hậu kỳ cũng có thể ngạnh kháng Đại La đỉnh phong, nhưng Vu tộc không có nguyên thần, không cách nào sử dụng tiên thiên bảo vật, chút ưu thế ấy coi như không có.

Nếu như chúng ta đem tất cả tài nguyên đống chất lên trên thân mười hai tên Đại Vu mạnh nhất, có lẽ có thể đuổi tại trước khi lượng kiếp kết thúc, đem bọn hắn tăng lên tới cảnh giới Chuẩn Thánh.

Đến lúc đó Vu tộc tọa ủng hai tòa Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận, cũng đồng nghĩa với việc có hai tôn Thánh Nhân tọa trấn, bất luận đối thủ là ai, cũng đừng hòng chiến thắng chúng ta." Diệp Trần vừa giải đáp nghi vấn của Thập Nhị Tổ Vu, vừa giảng thuật kế hoạch của bản thân. "Nguyên lai là thế." "Thì ra là như vậy a." "Đúng

là một biện pháp tốt." "Diệp Trần, chuyện này ta ủng hộ, cứ làm theo lời ngươi." Thập Nhị Tổ Vu nhao nhao biểu thái ủng hộ. "Vãi, loại chuyện này tiểu tử ngươi sao không nói sớm!" Cộng Công đấm một quyền vào ngực Diệp Trần, đầy vẻ trách cứ nói: "Hại yêm suýt chút nữa hiểu lầm." "..." Diệp Trần cuồng trợn trắng mắt.

Từ đầu tới đuôi cái tên ngốc này nhảy nhót hăng nhất có được hay không?

Nếu không phải ngươi kêu gào hung như thế, Tiểu gia ta hà tất phải bịa nhiều chuyện xưa như vậy?

Đương nhiên a!

Lúc trang bức cũng rất khoái lạc.

Nghĩ tới đây, Diệp Trần quyết định không chấp nhặt với Cộng Công, cười nhạt nói: "Là ta cân nhắc không chu toàn, lẽ ra nên sớm nói rõ ràng với Tứ ca." "Đúng a." Cộng Công liều mạng gật đầu, nói: "Yêm không giống Lão lục, quỷ điểm tử quá nhiều, yêm có sao nói vậy." "Cút đi!" Chúc Cửu Âm ngồi ở một bên xem kịch, nghe vậy lập tức chửi ầm lên. "Ha ha ha ha!" "Ha ha ha!" "Ha ha!" Các Tổ Vu khác cười vang.

Chúc Cửu Âm bình thường vân đạm phong khinh, bất luận làm chuyện gì, trong lòng sớm đã có suy tính toàn diện, đám mãng phu này thực sự nhìn không thấu hắn đang đánh chủ ý quỷ quái gì.

Bất quá, lời này nói sau lưng thì được, ngay trước mặt Chúc Cửu Âm thì lại chưa từng có.

Cộng Công hôm nay nói năng không lựa lời, ngược lại quên mất chuyện này. "Hắc hắc hắc..." Cộng Công xấu hổ gãi đầu một cái, toét miệng nói: "Lão lục, yêm không có ý đó, ngươi ngàn vạn lần đừng hiểu lầm." "Câm miệng!" "Được rồi!" Trong Bàn Cổ Điện lại vang lên

tiếng cười to của các Tổ Vu khác.

Hồi lâu sau.

Đế Giang ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Trần, nói: "Diệp Trần, tiếp theo Vu tộc nên làm cái gì, do ngươi quyết định, mấy ca ca tỷ tỷ chúng ta, mặc cho ngươi phân phó." "Được." Diệp Trần khẽ gật đầu, nói: "Việc này quan hệ trọng đại, ta cũng không chối từ nữa." Sự tình quan hệ đến sự tồn vong của Vu tộc, cũng như cái mạng nhỏ của mình, lúc này Diệp Trần cũng không tàng tư. "Đại ca, có thể lợi dụng Không Gian Pháp Tắc, tại bên trong Phụ Thần Điện vạch ra một góc, dùng cho mười hai tên Đại Vu tu luyện hay không?" Diệp Trần cười nhạt nói: "Trong điện huyết khí nồng đậm, ở đây tu luyện Long Tượng Thần Công, có lẽ có thể rút ngắn không ít thời gian." Đế Giang mặt lộ vẻ khó khăn.

Hắn còn chưa hoàn toàn chưởng khống Không Gian Pháp Tắc, không gian trong Bàn Cổ Điện vững chắc, muốn cắt chém ra một cái góc, độ khó rất lớn. "Không vấn đề." Đế Giang suy tư một chút, vẫn gật đầu đáp ứng. "Nhị ca, Tam ca, Tứ ca, Ngũ ca, Hậu Thổ tỷ tỷ, chờ Đại ca phân chia xong không gian, phiền toái bố trí Ngũ Hành Trận Pháp ở bên ngoài khối không gian này." Diệp Trần nhìn về phía Cú Mang bọn người, nói: "Đại ca chưa hoàn toàn chưởng khống Không Gian Pháp Tắc, duy trì không gian rất phí sức, Ngũ Hành Trận Pháp có thể giảm xuống không ít áp lực." "Không vấn đề." "Yên tâm đi." "Giao cho ta là được." Cú Mang cùng các Tổ Vu khác nhao nhao gật đầu.

Diệp Trần hài lòng gật đầu, quay đầu nhìn về phía Chúc Cửu Âm, nói: "Lục ca, nếu như ngươi dùng hết toàn lực sử dụng Thời Gian Pháp Tắc, tối đa có thể tăng tốc độ dòng chảy thời gian bên trong không gian kia lên gấp mấy lần?" Chúc Cửu Âm xưng là Tổ Vu trí nang, không cần thiết phải giải thích dư thừa. "Nếu như có thể khống chế không gian tại phạm vi mười dặm, dựa theo Thời Gian Pháp Tắc

ta chưởng khống hiện nay, tối đa có thể rút ngắn khoảng ba thành thời gian." Chúc Cửu Âm suy tư một chút, đưa ra đáp án đã tính toán. "Được rồi." Diệp Trần khẽ gật đầu, nhìn về phía các Tổ Vu còn lại, nói: "Các ca ca tỷ tỷ còn lại, lao phiền thi triển pháp tắc am hiểu của mình, trợ giúp mười hai tên Đại Vu ngưng luyện nhục thân, đồng dạng có thể tăng nhanh tốc độ tấn thăng." "Không vấn đề!" Các Tổ Vu còn lại đồng thanh lĩnh mệnh.

Theo Diệp Trần ra lệnh một tiếng, Thập Nhị Tổ Vu nhanh chóng hành động.

Mười hai tên Đại Vu nằm mơ cũng không nghĩ đến, có một ngày cũng có thể bước vào Bàn Cổ Điện.

Không chỉ như thế, còn có Thập Nhị Tổ Vu đích thân phục vụ.

Diệp Trần đem huyết trì bên ngoài Bàn Cổ Điện đào lên, bỏ vào trong không gian Đế Giang đã cắt chém tốt.

Tại giữa hai cái huyết trì, đào ra một con mương rộng mấy mét, thuận tiện cho Bàn Cổ huyết dịch tùy thời cung ứng cho đám Đại Vu.

Vạn sự đã chuẩn bị, chỉ còn chờ gió đông.

Mười hai tên Đại Vu nghe theo chỉ lệnh, tiếp tục tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công.

Đế Giang cùng Thập Nhị Tổ Vu không ngừng vận chuyển các loại pháp tắc, duy trì không gian kia tồn tại.

Chờ an bài tốt cho mười hai tên Đại Vu xong, Diệp Trần nhìn về phía Thập Nhị Tổ Vu, nói: "Các vị, lần giảng đạo thứ hai, hẳn là sẽ không đi chứ?" "Không đi." "Cái gì cũng nghe không hiểu, đi nơi đó làm gì?" "Không sai, Hồng Quân lão nhi nhìn rất lợi hại, ở đó ngủ cũng nơm nớp lo sợ." Mấy tên Tổ Vu nhao nhao lắc đầu.

Sau khi biết được Đạo Tổ Hồng Quân tột cùng có thực lực bực

nào, đám gia hỏa này ngược lại không còn to gan làm bậy như trước.

Chương 21

"Cũng tốt." Diệp Trần gật gật đầu, nói: "Các ngươi không có nguyên thần, mấy thứ kia xác thực không quá thích hợp, vậy các ngươi tiếp tục ở đây tu luyện đi, ta tự mình đi nghe đạo." "Không vấn đề." Thập Nhị Tổ Vu nhao nhao đáp lời.

Diệp Trần vẫy tay từ biệt, đi ra ngoài Bàn Cổ Điện.

Hình Thiên cùng các Đại Vu tu hành Long Tượng Bàn Nhược Công là con đường tấn thăng Chuẩn Thánh nhanh nhất.

Thập Nhị Tổ Vu có Tổ Vu chân thân, trước khi chứng đạo thành Thánh tơ hào không có bình cảnh.

Bọn hắn trời sinh nắm giữ Đại Đạo pháp tắc, chỉ cần không ngừng tu luyện pháp tắc, là có thể rất nhanh tấn thăng Chuẩn Thánh.

Diệp Trần ra lệnh cắt chém ra một khối không gian trong Bàn Cổ Điện, không chỉ có thể thuận tiện cho Đại Vu tu hành, còn có thể thúc đẩy bọn hắn không ngừng sử dụng pháp tắc bản thân chưởng khống, nhanh chóng tăng lên thực lực. "Khoảng cách đến lần giảng đạo thứ hai còn không ít thời gian." Diệp Trần thầm suy tư nói: "Ta có thể đi Bất Chu Sơn nhìn xem, hoặc hứa có thể nhặt được bảo vật không tệ." Nguyên thần so không lại nhục thân thực lực, vừa mới bước vào Đại La đỉnh phong.

Đơn luận tu vi, Diệp Trần có thể so với đại năng đỉnh tiêm Hồng Hoang.

Nhưng nếu so về Linh Bảo, thì nguyên thần tu vi của Diệp Trần so không được rồi.

Duy chỉ có ỷ vào nhục thân cường hãn mới có thể ổn áp một đầu.

Bất Chu Sơn là do cột sống Bàn Cổ biến thành, trong các loại tiểu thuyết Hồng Hoang đều nói phía trên có vô số Linh Bảo.

Diệp Trần trên tay ngay cả một kiện Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng không có, đi Bất Chu Sơn thử xem, ngược lại là một lựa chọn không tệ.

Làm liền!

Diệp Trần xoay người bò về phía Bất Chu Sơn sau lưng.

Không bao lâu, Diệp Trần bò lên chân núi Bất Chu Sơn, đáng tiếc không có nhìn thấy bảo vật nào cầm được ra tay.

Tiếp tục hướng lên trên leo trèo, đại khái bò được mấy trăm vạn dặm, Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Hạ phẩm Linh Căn chi loại bắt đầu chậm rãi xuất hiện.

Diệp Trần thuận tay nhặt mấy cái Linh Bảo, phát hiện còn không cứng bằng nhục thân của mình, thuận tay ném xuống đất, tiếp tục hướng lên trên leo trèo.

Linh Căn thì Diệp Trần ngược lại không buông tha.

Vu tộc tu luyện nhục thân, không có đam mê tịch cốc, đem mấy Linh Căn này làm linh thực, ngược lại không tệ.

Một trăm vạn dặm...

Một ngàn vạn dặm...

Một ức dặm...

Diệp Trần càng bò càng cao, rất nhanh đã đến cao không ức dặm, vô số đám mây bay lơ lửng dưới chân hắn.

Nhiên điểm cự ly này, đối với Bất Chu Sơn nguy nga mà nói, vẫn chỉ là chân núi mà thôi.

Diệp Trần nguyên thần quét nhìn Bất Chu Sơn, sợ là phải cao đến mấy vạn ức dặm. "Càng lên cao, hình như uy áp Bất Chu Sơn tản mát ra càng mạnh, Đại La Kim Tiên bình thường sợ là đều bò không đến sườn núi.

Có lẽ bên trên thật sự có bảo bối tốt đang chờ đợi ta đi khai quật." Diệp Trần cả mừng, nhanh chóng hướng lên trên leo trèo.

Năm ức dặm...

Mười ức dặm...

Trăm ức dặm...

Diệp Trần điên cuồng leo trèo.

Trên đường lục tục gặp không ít Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ngẫu nhiên sẽ xuất hiện một hai kiện Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhiên cho dù là Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chiếu dạng không lợi hại bằng Tổ Vu chân thân.

Diệp Trần thuận tay ném đi mấy thứ rác rưởi này, tiếp tục hướng lên trên leo trèo.

Sau một ngàn ức dặm.

Uy áp Bất Chu Sơn tản mát ra, sợ là Đại La sơ kỳ cũng không gánh nổi.

Diệp Trần thực lực cường hãn, ngược lại không có cảm giác gì.

Giữa chân núi và sườn núi, Tiên Thiên bảo vật dần dần nhiều hơn.

Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo càng ngày càng nhiều, Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ngược lại không có bao nhiêu.

Diệp Trần nhặt được hai ba kiện, cảm thấy cùng nhục thân không

sai biệt lắm, liền thu vào.

Dù sao cũng là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, không thích thì đem ra ngoài bán lấy tiền cũng tốt.

Hai ngàn ức dặm...

Năm ngàn ức dặm...

Một vạn ức dặm...

Đã tới sườn núi Bất Chu Sơn.

Uy áp tản mát ra từ sườn núi Bất Chu Sơn, hầu như có thể ép tới mức Đại La trung kỳ động đậy không được.

Nơi này có đẳng cấp uy áp như thế, đỉnh núi sợ là Chuẩn Thánh tầm thường đều đi không được.

Diệp Trần sờ lên cằm, cũng không biết Cộng Công cái tên ngốc kia làm sao đụng gãy Bất Chu Sơn.

Kiếp trước lúc đọc tiểu thuyết Hồng Hoang, đây là một trong những điểm khó lý giải nhất.

Cột sống Bàn Cổ hóa thành thiên trụ, chèo chống thế giới Hồng Hoang vận hành.

Theo lý thuyết, một trăm tên Chuẩn Thánh đem đầu đụng gãy cũng không tổn thương được căn cơ Bất Chu Sơn.

Vu Yêu quyết chiến lúc ấy, Cộng Công tu luyện tới Chuẩn Thánh đỉnh phong, muốn đụng gãy Bất Chu Sơn, sợ cũng là thiên phương dạ đàm.

Rốt cuộc là mưu kế của Thánh Nhân?

Hay là có nguyên nhân khác?

Chương 22

Mang theo nghi hoặc, Diệp Trần tiếp tục hướng lên trên leo trèo.

Hai vạn ức dặm...

Ba vạn ức dặm...

Năm vạn ức dặm...

Đến nơi này, cho dù là Đại La đỉnh phong cũng khó mà tiếp tục hướng lên trên.

Nhục thân Chuẩn Thánh của Diệp Trần, vừa leo núi vừa thôn thực Tiên Thiên linh vật nhặt được, tiêu hao kỳ thật không có bao lớn. "Bò lâu như vậy, cư nhiên ngay cả một kiện Cực phẩm Linh Bảo đều không nhìn thấy..." Diệp Trần khẽ lắc đầu, tâm tình buồn bực.

Trong tiểu thuyết Hồng Hoang nói Bất Chu Sơn khắp nơi đều là Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhân vật chính thuận tay là có thể nhặt được Cực phẩm Linh Bảo, thậm chí là Tiên Thiên Chí Bảo, xem ra đều là nói nhảm. "Lại đi lên trên vài bước, nếu như nhặt không được bảo vật thích hợp, liền đi nơi khác nhìn xem." Diệp Trần suy tư một chút, rất nhanh đã định ra chủ ý.

Leo trèo Bất Chu Sơn quá tốn thời gian, giữa hai lần giảng đạo chỉ có một vạn năm không rảnh, không cần thiết đem toàn bộ hao phí ở chỗ này.

Ngay khi Diệp Trần chuẩn bị tiếp tục leo trèo.

Cách đó mấy trăm dặm tại một chỗ nào đó, thình lình tản mát ra quang mang kỳ dị.

Không đến một giây, những quang mang này triệt để tiêu tán không thấy. "Có bảo bối?" Diệp Trần cả mừng.

Nơi có Tiên Thiên trận pháp bao trùm, khẳng định có bảo bối tốt.

Diệp Trần vội vàng chạy tới chỗ quang mang xuất hiện.

Rất nhanh, một cái sơn động xuất hiện trước mắt Diệp Trần.

Tòa sơn động này cực kỳ u thâm, giống như có thể đi thẳng đến bên trong Bất Chu Sơn.

Bên trong sơn động, giống như có rất nhiều Tiên Thiên trận pháp tồn tại, cũng không phải là trận pháp đơn nhất.

Bình thường, một kiện bảo vật tối đa có một hai chỗ Tiên Thiên trận pháp bảo hộ.

Chẳng lẽ trong tòa sơn động này có mấy chục kiện Tiên Thiên Linh Bảo giá trị không nhỏ?

Diệp Trần càng nghĩ càng kích động, ỷ vào nhục thân vọt tới bên trong sơn động.

Hắn hoàn toàn chưa học qua phá trận chi pháp.

Nhưng hắn biết một đạo lý, tại trước mặt sức mạnh tuyệt đối, bất kỳ sức mạnh chống cự nào cũng chỉ là hổ giấy.

Oanh!

Mấy chục tòa Tiên Thiên trận pháp cảm ứng được Diệp Trần xâm nhập, trong nháy mắt bạo phát ra sức mạnh cường hãn.

Phong vũ, lôi điện, kim mộc, thủy hỏa, đao quang kiếm ảnh...

Các loại hình thức trận pháp công kích mãnh liệt ập tới.

Diệp Trần đem Linh Bảo nhặt được trước đó cản trước người, thuận tiện mở ra Tổ Vu chân thân, ngạnh sinh sinh vọt tới bên trong

sơn động.

Thời gian thấm thoắt, tuế nguyệt như thoi đưa.

Hoa phí ngàn năm thời gian, Diệp Trần rốt cục trùng phá chỗ trận pháp cuối cùng, xuất hiện tại bên trong sơn động.

Nơi sâu nhất trong sơn động, giống như một cái hang động rộng ngàn mét.

Một cây trường thương màu đỏ thình lình cắm ở đỉnh hang động, tản mát ra khí tức giết chóc cực kỳ mãnh liệt.

Những sát lục khí này không ngừng thẩm thấu vào bên trong sơn thể, ô nhiễm linh mạch Bất Chu Sơn.

Tại trung tâm sơn động, có một đầm nước tản mát ra thần quang ba màu.

Một chiếc đỉnh thanh đồng ba chân phiêu phù trong đầm nước.

Khí tức chiếc đỉnh thanh đồng này tản mát ra không hề kém cạnh cây trường thương kia.

Thí Thần Thương!

Tam Quang Thần Thủy!

Càn Khôn Đỉnh!

Diệp Trần kinh ngạc đến mức há hốc mồm.

Khi nhìn thấy những bảo vật này, thông tin liền tự động hiển hiện trong đầu hắn.

Trong mười đại Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đã có hai kiện, còn có một trong Tạo Nhân Tam Bảo là Tam Quang Thần Thủy!

Thảo nào trước đó leo núi vận khí không tốt, không có phát hiện Cực phẩm Linh Bảo, nguyên lai vận khí toàn bộ tích lũy tại giờ khắc

này.

Diệp Trần vung tay lên, suất tiên thu lấy Càn Khôn Đỉnh, lại dùng Càn Khôn Đỉnh đem Tam Quang Thần Thủy thu hết vào.

Càn Khôn Đỉnh xưng là Cực phẩm Linh Bảo đệ nhất, có thể làm cho Hậu Thiên bảo vật phản hồi Tiên Thiên, là bảo vật các đại thế lực muốn có được nhất.

Có lẽ lấy món đồ chơi này đi đổi Hỗn Độn Chung với Yêu tộc, bọn hắn cũng nguyện ý.

Đương nhiên, phải đợi sau lần giảng đạo thứ ba, khi Hồng Quân công bố Trảm Tam Thi chứng đạo pháp.

Trảm Tam Thi cần Tiên Thiên Linh Bảo, Tiên Thiên Linh Bảo càng mạnh, Tam Thi trảm ra cũng càng mạnh.

Thiên địa gian làm gì có nhiều Tiên Thiên Linh Bảo như vậy, duy chỉ có Càn Khôn Đỉnh có thể giải quyết nan đề này.

Vu tộc ngược lại không dùng được Trảm Thi.

Nhưng Yêu tộc, các đại giáo phái do Hồng Hoang Lục Thánh kiến lập, Thiên Đình do Hạo Thiên Dao Trì tổ kiến vân vân, nếu biết được bảo vật này nằm trong tay Diệp Trần, sợ là sẽ có những ý nghĩ không nên có.

Tam Quang Thần Thủy thì không cần nói nhiều, là một trong Tạo Nhân Tam Bảo, phối hợp với Hồ Lô Đằng và Cửu Thiên Tức Nhưỡng mới có thể tạo ra Nhân tộc!

Chương 23

Xử lý xong hai kiện bảo vật, Diệp Trần ngẩng đầu nhìn về phía Thí Thần Thương.

Sau khi La Hầu tự bạo, kiện chiêu bài bảo vật này không cánh mà bay, không ngờ lại chạy tới chỗ sâu trong Bất Chu Sơn, thời khắc hủ thực linh mạch Bất Chu Sơn.

Diệp Trần nhìn thấy tình cảnh này, rốt cục minh bạch vì sao Cộng Công có thể đụng ngã Bất Chu Sơn.

Nơi này nằm ở sườn núi, là địa đoạn linh mạch quan trọng nhất của Bất Chu Sơn.

Một khi linh mạch sườn núi bị tổn thương, Cộng Công lại vừa vặn đụng vào nơi này, Bất Chu Sơn không đổ mới là có quỷ.

Ma Tổ La Hầu, thủ đoạn thật không bình thường.

Bất Chu Sơn đổ, thiên khung phá diệt!

Đây là thủ đoạn La Hầu báo thù Hồng Quân.

Bất Chu Sơn có tàn lưu ý chí Bàn Cổ, cho dù Hồng Quân chứng đạo thành Thánh cũng khó mà sát giác được bí mật trong đó, cũng không phát hiện được thủ đoạn La Hầu lưu lại.

Cũng may linh mạch liều mạng tự cứu, mỗi ngàn năm lại trùng phá trận pháp trở cách kỳ cảnh.

Lần này vừa khéo để Diệp Trần nhìn thấy, ngộ đả ngộ tràng giải quyết được nguy cơ này.

Diệp Trần thân thủ rút ra Thí Thần Thương.

Thí Thần Thương bỗng nhiên chấn động, muốn đào thoát khỏi

lòng bàn tay hắn. "Chạy?

Nằm mơ!" Diệp Trần lệ thanh quát lớn!

Tay phải nắm chặt Thí Thần Thương, tay trái nắm quyền, bỗng nhiên nện mạnh vào Thí Thần Thương.

Phanh!

Thí Thần Thương thảm tao trọng thương, thân thương lập tức ảm đạm rất nhiều.

Diệp Trần hào không lưu tình, tiếp tục bạo chùy Thí Thần Thương.

Không bao lâu, Thí Thần Thương tản mát ra ý niệm, biểu thị nguyện ý đầu hàng.

Diệp Trần toét miệng cười khẽ, thuận tay thu lấy Thí Thần Thương.

Hai đại Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo tới tay, trong lòng Diệp Trần thỏa mãn.

Hắn ngồi xếp bằng trong sơn động, tại chỗ luyện hóa Càn Khôn Đỉnh cùng Thí Thần Thương.

Đương kim Hồng Hoang, có thể bò tới sườn núi Bất Chu Sơn, tối đa không quá năm người.

Tòa sơn động này còn có mấy chục tòa Tiên Thiên trận pháp thủ hộ, ở chỗ này luyện hóa hai đại Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo có thể xưng là lựa chọn tốt nhất.

Hồng Hoang Linh Bảo bất luận Tiên Thiên hay Hậu Thiên, đều dựa theo cấm chế trong đó, phân vi Hạ phẩm, Trung phẩm, Thượng phẩm, Cực phẩm bốn cái đẳng cấp.

Hạ phẩm Linh Bảo thấp nhất mười hai đạo cấm chế, Trung phẩm

Linh Bảo thấp nhất hai mươi bốn đạo cấm chế, Thượng phẩm Linh Bảo thấp nhất ba mươi sáu đạo cấm chế, Cực phẩm Linh Bảo thấp nhất thì có bốn mươi hai đạo cấm chế.

Càn Khôn Đỉnh cùng các loại Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo khác đều có trên bốn mươi lăm đạo cấm chế.

Hậu Thiên Chí Bảo và Tiên Thiên Chí Bảo uẩn hàm bốn mươi chín đạo cấm chế, phù hợp đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn mươi chín chi pháp.

Cùng đẳng cấp Hậu Thiên Linh Bảo và Tiên Thiên Linh Bảo lực sát thương không khác biệt quá lớn, nhưng Tiên Thiên Linh Bảo uẩn hàm Tiên Thiên khí tức, có thể dùng để Trảm Thi, trấn áp khí vận các loại, đây là điều Hậu Thiên Linh Bảo không thể so sánh.

Luyện hóa Linh Bảo không có đường tắt để đi.

Duy chỉ có dùng tu vi từng đạo từng đạo luyện hóa cấm chế mới có khả năng thành công.

Diệp Trần nguyên thần tu vi đạt tới Đại La đỉnh phong, mới đầu luyện hóa hai đại Cực phẩm, tốc độ cực nhanh.

Luyện hóa mười đạo cấm chế đầu tiên của hai đại Cực phẩm Linh Bảo, Diệp Trần cộng lại cũng không dùng hết một ngàn năm.

Càng về sau luyện chế, tốc độ càng chậm lại.

Hoa phí ròng rã ba ngàn năm, Diệp Trần đem hai kiện Cực phẩm Linh Bảo luyện hóa được mười lăm đạo cấm chế, không cách nào tiến thêm một bước nữa.

Duy chỉ có tăng lên nguyên thần tu vi mới có khả năng nâng cao một bước. "Mười lăm đạo cấm chế, cũng có thể sơ bộ chưởng khống hai đại bảo bối rồi." Diệp Trần trong lòng hài lòng, lẩm bẩm nói: "Chờ nguyên thần tấn thăng Chuẩn Thánh, có lẽ có thể luyện hóa hai

mươi đạo cấm chế." Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ở một mức độ nào đó đồng đẳng với Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Mười đại Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo càng mạnh hơn so với Chuẩn Thánh đỉnh phong bình thường.

Muốn một hơi triệt để luyện hóa hai đại Cực phẩm Linh Bảo, không khác gì người si nói mộng.

Đương kim Hồng Hoang, có lẽ duy chỉ có Hồng Quân mới làm được.

Nhưng người ta Hồng Quân ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo cũng chướng mắt, càng đừng đề cập Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Cơm phải ăn từng miếng, đường phải đi từng bước.

Cái đạo lý nhìn như đơn giản nhưng thực chất lại phức tạp này, Diệp Trần so với những đại năng khác rõ ràng hơn nhiều.

Diệp Trần đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi sơn động.

Đúng lúc này, linh mạch Bất Chu Sơn bỗng nhiên run rẩy.

Tuy rằng Thí Thần Thương đã để Diệp Trần thu đi, nhưng Sát Lục Pháp Tắc lưu lại vết tích trên người nó quá nặng.

Bản thân nó căn bản không có sức mạnh để khu trừ, duy chỉ có mượn nhờ sức mạnh của người khác mới được.

Diệp Trần tu vi cao thâm, là nhân tuyển tuyệt hảo để tu phục linh mạch. "Ngược lại rất thông minh." Diệp Trần khẽ lắc đầu, cười nhạt nói: "Thôi được rồi, thôi được rồi, ta chịu ơn Bàn Cổ đại thần chiếu cố rất nhiều, ngươi là cột sống của ngài biến thành, vậy ta sẽ giúp ngươi một chút sức lực." Dứt lời, Diệp Trần bay lên, lợi dụng tu vi bản thân, tu bổ linh mạch Bất Chu Sơn.

Ở một mức độ nào đó, Bất Chu Sơn là chỗ dựa của Vu tộc, giữa

hai bên nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn.

Nếu có thể tu phục linh mạch Bất Chu Sơn, cho dù Vu Yêu đại chiến, cũng khó làm Bất Chu Sơn sụp đổ.

Chỉ cần Bất Chu Sơn không đổ, khí vận Vu tộc sẽ không chịu phản phệ!

Cho dù cuối cùng chiến bại, cũng sẽ không rơi vào kết cục toàn quân bị diệt.

Chương 24

Một ngày lại một ngày...

Một tháng lại một tháng...

Một năm lại một năm...

Mấy ngàn năm thời gian trôi qua.

Hô...

Diệp Trần thở dài một hơi, chậm rãi rơi xuống mặt đất. "Lần giảng đạo thứ hai sắp bắt đầu, ta không có cách nào tiếp tục dừng lại." Diệp Trần nhìn về phía linh mạch Bất Chu Sơn, cười nhạt nói: "Thương thế của ngươi đã tu phục hơn bảy thành, còn lại tự mình tu phục, hẳn là cũng không tốn bao nhiêu thời gian, ta cáo từ!" Ông!

Linh mạch Bất Chu Sơn bỗng nhiên run rẩy.

Giống như đang cảm kích Diệp Trần đã chữa thương cho nó.

Diệp Trần mỉm cười lắc đầu, đi ra ngoài sơn động.

Ngay tại khoảnh khắc Diệp Trần vừa bước ra khỏi sơn động.

Oanh long long!

Phía trên thiên khung đột nhiên truyền đến tiếng nổ vang rung trời!

Diệp Trần kinh hãi thất sắc, hoảng mang ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy thiên khung mở ra, hải lượng huyền hoàng khí tức ngưng tụ thành cột sáng, nhanh chóng dung nhập vào trong cơ thể Diệp Trần!

Công đức?

Diệp Trần đột nhiên phản ứng lại.

Bất Chu Sơn nãi là thiên trụ của Hồng Hoang, tu phục thiên trụ,

tương đương với cứu vãn thế giới Hồng Hoang.

Hồng Quân chưa lấy thân hợp đạo, Vu Yêu lượng kiếp chưa mở ra.

Thiên Đạo dựa theo quy tắc vận hành, hạ xuống công đức là chuyện thực sự quá bình thường.

Đáng tiếc chút công đức này đối với Diệp Trần không có chỗ dùng.

Công đức chứng đạo là pháp môn yếu nhất trong ba loại chứng đạo, Diệp Trần thật vất vả mới xuyên việt, khẳng định phải dùng Dĩ lực chứng đạo mới được. "Xem ra chỉ có lấy ra luyện hóa pháp bảo thôi." Diệp Trần sờ lên cằm, suy tư một chút, quyết định luyện hóa Thí Thần Thương.

Càn Khôn Đỉnh năng lực phòng ngự không tệ, Tổ Vu chân thân lực phòng ngự đồng dạng không kém cạnh, tốt nhất là tăng lên năng lực công kích.

Diệp Trần lấy ra Huyền Hoàng công đức cùng Thí Thần Thương, hai tay vỗ một cái, đem hai thứ hợp làm một thể!

Oanh!

Huyền Hoàng công đức do Thiên Đạo ban cho, dùng để luyện bảo cực kỳ đơn giản.

Giống như Thiên Đạo đích thân động thủ, không đến một giây đồng hồ, đã luyện hóa được mười lăm đạo cấm chế của Thí Thần Thương.

Diệp Trần trước đó tốn hao mấy ngàn năm cũng không luyện hóa được nhiều như vậy.

Ba mươi đạo cấm chế, Diệp Trần coi như đã hoàn toàn chưởng

khống kiện bảo bối này.

Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân đoan tọa trên bồ đoàn, bỗng nhiên mở hai mắt ra, ánh mắt xuyên phá trùng điệp hỗn độn, nhìn về phía Bất Chu Sơn.

Ông!

Ông!

Ông!

Một cỗ khí tức Bàn Cổ màu vàng nhạt trong nháy mắt phù hiện, trong khoảnh khắc bao phủ toàn bộ Bất Chu Sơn, ngăn cản Hồng Quân thăm dò.

Hồng Quân khẽ lắc đầu, than nói: "Bàn Cổ, đã chết đi vô số năm rồi, lại cần gì phải chấp nhất như vậy?" Bàn Cổ ý chí tơ hào không có phản ứng, tiếp tục chống lại Hồng Quân thăm dò. "Cũng được, để ngươi lại kiêu ngạo thêm một đoạn thời gian!" Hồng Quân hừ lạnh nói: "Chờ ta giảng đạo hoàn tất, hoàn trả chứng đạo nhân quả, sẽ lấy thân hợp Thiên Đạo, trở thành chúa tể thế giới Hồng Hoang!

Bàn Cổ, ngươi cứ yên tâm đi, thế giới Hồng Hoang ngươi liều mạng sáng tạo, cuối cùng sẽ toàn bộ thuộc về ta.

Ha ha ha, ta bây giờ đối với ngươi không còn nửa điểm cừu hận, tương phản, ta phải cảm tạ ngươi đã không giết ta, để cho ta có cơ hội chưởng khống Hồng Hoang cường đại bực này!" Hồng Quân cất tiếng cười to, lập tức thu hồi nguyên thần của mình.

Bàn Cổ ý chí quá cường đại, cùng nó liều mạng không có chỗ tốt.

Chờ sau lần giảng đạo thứ ba, liền lấy thân hợp Thiên Đạo, mượn nhờ sức mạnh Thiên Đạo, là có thể đem ý chí Bàn Cổ tiềm tàng tại các nơi trong thế giới Hồng Hoang triệt để tiêu diệt!

Đến lúc đó, hắn là chúa tể duy nhất của thế giới Hồng Hoang.

Bên kia.

Diệp Trần tơ hào không có cảm ứng được Bàn Cổ ý chí cùng Hồng Quân giao phong.

Đẳng cấp độ so đấu này, cho dù biết được cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

Diệp Trần giờ phút này đang đắm chìm trong khoái lạc khi thưởng thức Thí Thần Thương. "Công đức thật là một thứ tốt a." Diệp Trần nhịn không được cảm thán nói.

Chút Thiên Đạo công đức này không chỉ giúp Diệp Trần luyện hóa cấm chế Thí Thần Thương, mà còn thăng cấp Thí Thần Thương thành Cực phẩm Tiên Thiên Công Đức Linh Bảo.

Khắp thế giới Hồng Hoang, công đức bảo vật cực kỳ hiếm thấy.

Tại uy lực cũng không mạnh hơn đồng đẳng cấp bao nhiêu, nhưng chỗ tốt duy nhất là giết người không dính nhân quả.

Nhưng cái công năng này, duy chỉ có Thiên Đạo Thánh Nhân và Chí Bảo mới có thể sở hữu.

Nói cách khác, thuộc về quyền hành Thiên Đạo cấp cho.

Trừ bỏ Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp trong tay Lão Tử, mạo tự chỉ có Nguyên Đồ, A Tỳ cùng Tạo Nhân Tiên mới xưng được là công đức linh bảo.

Chương 25

Nhiên hai kiện bảo vật này, cự ly tấn thăng công đức linh bảo còn có tuế nguyệt dài dằng dặc.

Nguyên Đồ A Tỳ là hai thanh thần kiếm, cần chờ Minh Hà Lão Tổ sáng tạo A Tu La giáo, thu hoạch được hải lượng công đức mới có thể tấn thăng.

Tạo Nhân Tiên càng đừng đề cập tới.

Mười đại Tiên Thiên Linh Căn Hồ Lô Đằng còn chưa xuất thế, tạo nhân càng xa xa khó vời, Tạo Nhân Tiên sợ là còn phải đợi lâu.

Nói cách khác, hiện nay tại Hồng Hoang có thể giết người không dính nhân quả, trừ ra Hồng Quân, Thái Nhất và Lão Tử, phải thêm một cái tên Diệp Trần.

Bằng vào thực lực Diệp Trần hiện nay, ai muốn chọc hắn, vậy khẳng định nên giết cứ giết, nhổ cỏ tận gốc! "Lần giảng đạo thứ hai sắp bắt đầu rồi, hi vọng mấy tên kia có mắt một chút, ngàn vạn lần đừng trêu chọc Tiểu gia ta.

Thật muốn chọc giận ta, vậy đừng trách ta không khách khí." Diệp Trần hài lòng gật đầu, nhanh chóng xé rách không gian, chạy về phía Tử Tiêu Cung. ...

Trước Tử Tiêu Cung.

Hạo Thiên Dao Trì uyển như kim đồng ngọc nữ, lẳng lặng chờ đợi ba ngàn đại năng.

Diệp Trần tu vi cao nhất, động thân nhanh nhất, suất tiên chạy tới nơi này. "Diệp Trần sư huynh đến thật nhanh." Dao Trì mỉm cười chào hỏi Diệp Trần.

Lần đầu tiên giảng đạo, Diệp Trần hạ thấp thân đoạn chào hỏi hai người bọn họ, làm cho Dao Trì ký ức khắc sâu. "Vu tộc nằm ở trung tâm Hồng Hoang, cự ly Tử Tiêu Cung gần nhất, đến nhanh là bình thường." Diệp Trần mỉm cười nói: "Dao Trì sư muội so với lần trước gặp mặt càng thêm xinh đẹp." Dao Trì vành tai thẹn thùng, yếu ớt nói: "Đâu...

đâu có..." Hạo Thiên lập tức cuống lên.

Diệp Trần dáng dấp đẹp, tu vi lại mạnh như vậy.

Thanh mai trúc mã nhà mình sẽ không bị hắn cướp đi chứ! "Hạo Thiên sư đệ cũng càng thêm soái khí." Diệp Trần vỗ vỗ vai Hạo Thiên, cắt đứt tư tự của hắn, nói: "Lần trước đến vội vàng, không có mang đồ vật cho các ngươi, lần này chuyên trình mang theo mấy món đồ chơi nhỏ, tặng cho hai người các ngươi, hi vọng đừng ghét bỏ." Dứt lời, Diệp Trần móc ra hai kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cùng bảy tám loại Tiên Thiên linh vật, đưa cho Hạo Thiên và Dao Trì.

Hạo Thiên nhìn thấy những bảo bối này, con mắt lập tức đỏ lên.

Đừng nói Diệp Trần tùy ý khen Dao Trì, cho dù Diệp Trần quang minh chính đại câu dẫn, sợ là hắn cũng nguyện ý. "Đa tạ sư huynh!" Hạo Thiên không ngừng bận rộn tiếp lấy một nửa bảo vật, điên cuồng gật đầu tạ ơn Diệp Trần. "Sư huynh hào phóng như vậy, Dao Trì không biết nên cảm tạ thế nào mới tốt." Dao Trì đỏ bừng cả khuôn mặt, pha lẫn chút nữu niết. "Bất quá chỉ là mấy món đồ chơi nhỏ mà thôi, có gì tốt mà cảm tạ, sư muội mau cầm lấy đi." Diệp Trần đem số bảo vật còn lại nhẹ nhàng đặt vào trong tay Dao Trì, xoay người bước vào đại môn Tử Tiêu Cung.

Hạo Thiên và Dao Trì liếc nhìn nhau, đều thấy được ý cười trong mắt đối phương.

Hai người là đồng tử được Đạo Tổ Hồng Quân điểm hóa, căn cốt

tư chất không bằng đám Tiên thiên thanh linh, tu vi cực kỳ khó khăn.

Mấy cái nguyên hội trôi qua, vẫn dừng lại tại Kim Tiên cảnh giới.

Hiện nay có mấy thứ linh vật linh quả này, đột phá Thái Ất Kim Tiên sợ là ở ngay trước mắt.

Đúng lúc này, Tam Thanh chạy tới trước Tử Tiêu Cung.

Nguyên Thủy nhìn thấy hai người Dao Trì lại có Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, kinh ngạc nói: "Này, hai người các ngươi lấy đâu ra bảo vật?" Sắc mặt Dao Trì lập tức khó coi.

Nàng cùng Hạo Thiên là Thánh Nhân đồng tử, đâu sẽ cho Nguyên Thủy mặt mũi, hừ lạnh nói: "Liên quan đếch gì đến ngươi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt xanh mét.

Hắn nhưng là Bàn Cổ chính tông, đại danh đỉnh đỉnh một trong Tam Thanh.

Hôm nay lại bị một tiểu đồng giữ cửa lớn tiếng răn dạy, chuyện này nếu truyền đi, sợ là mặt mũi già nua đều mất hết. "Đại đảm tiểu đồng, lại dám nhục mạ ta!" Nguyên Thủy giơ tay lên, lạnh giọng nói: "Tin hay không bản tọa một chưởng vỗ chết ngươi?" "Bằng ngươi?" Dao Trì tơ hào không có để uy hiếp của hắn vào trong mắt, cười nhạo nói: "Cũng không mở to mắt chó của ngươi ra mà nhìn xem đây rốt cuộc là địa phương nào?

Đến phiên Tam Thanh các ngươi giương oai hay sao?" "A a, Tam Thanh?" Hạo Thiên đứng bên cạnh Dao Trì, cười lạnh nói: "Người không biết còn tưởng rằng tỳ khí các ngươi lớn hơn lão gia nhà ta nữa nha." Oanh long!

Câu nói này uyển như tình thiên phích lịch, hung hăng nện trên đầu Tam Thanh. "Sư đệ!" Lão Tử kinh hãi đến cực điểm, quát lớn: "Đã bảo ngươi bình thường uống ít rượu một chút, hôm nay nghe đạo lại

uống nhiều như vậy, Tam đệ, còn không mau đỡ lấy hắn, không cho phép để hắn phát rượu điên!" "A?

Được." Thông Thiên nhanh chóng phản ứng, giả bộ nâng Nguyên Thủy bên cạnh.

Nguyên Thủy sợ đến mức hồn phi phách tán, tranh thủ thời gian thuận theo bậc thang đi xuống, nói: "Ai nha, rượu tiên này nặng quá, ta thật sự có chút uống nhiều rồi..." Hạo Thiên Dao Trì cười lạnh liên liên, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Tam Thanh dù sao cũng là Bàn Cổ chính tông, mặt mũi đáng cho thì phải cho.

Lão Tử liếc mắt nhìn bảo vật trong tay hai người Dao Trì, nhãn châu xoay chuyển nhanh chóng, nói: "Lần này đến vội vàng, cũng không cầm theo thứ gì ra hồn, bần đạo có một bình Cửu Chuyển Kim Đan, liền tặng cho hai vị tiên đồng." Dứt lời, Lão Tử đem một bình Cửu Chuyển Kim Đan nhét vào tay Hạo Thiên, hỏa cấp hỏa liệu mang theo Nguyên Thủy và Thông Thiên xông vào Tử Tiêu Cung. "Sư muội, vừa rồi thật quá lợi hại, ngay cả Tam Thanh cũng dám răn dạy!" Hạo Thiên đưa ra ngón tay cái, like cho Dao Trì một cái. "Hừ, ta là đồng tử của lão gia, đại biểu cho thể diện của lão gia, ai nếu không nể mặt ta, chính là không nể mặt lão gia!" Dao Trì doanh doanh cười nói: "Vừa rồi ngươi không phải cũng rất uy vũ sao?" "Đó là đương nhiên!" Hạo Thiên hưng phấn gật đầu, cảm thán nói: "Thật không uổng công chúng ta trông coi cái cửa lớn này, có thể kiếm được nhiều bảo vật như vậy.

Có những bảo vật này trợ giúp, hai ta hẳn là rất nhanh có thể tấn thăng Thái Ất Kim Tiên." Dao Trì nhẹ nhàng gật đầu.

Nếu không có Diệp Trần sư huynh tặng cho bảo vật, sợ là Tam Thanh căn bản sẽ không thèm để ý bọn hắn.

Bọn hắn cũng sẽ không cùng Tam Thanh sinh ra xung đột, dọa đến

mức Lão Tử tống xuất Cửu Chuyển Kim Đan.

Diệp Trần sư huynh thật là một người tốt a!

Nghĩ tới đây, Dao Trì kế thượng tâm đầu, cười khẽ nói: "Hạo Thiên, đem bảo vật Diệp Trần sư huynh tặng, cùng với Cửu Chuyển Tiên Đan Lão Tử tặng đều đặt ở bên người, đừng thu vào trong trữ vật giới chỉ." "A?

Vì sao?" Hạo Thiên đầy mặt nghi hoặc.

Dao Trì nhìn thấy cách đó không xa có đại năng chạy đến, không tiện giải thích với hắn, nói: "Đâu có nhiều vì sao như vậy?

Nghe ta là được!" "Được rồi." Hạo Thiên xưa nay không có chủ ý, liền học theo Dao Trì, đem các bảo vật đặt ở bên người, một tay nắm lấy Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, một tay nắm lấy Cửu Chuyển Kim Đan, nghênh đón các đại năng khác.

Đám đại năng đi tới trước Tử Tiêu Cung, thình lình phát hiện Tam Thanh căn cước mạnh nhất đều tặng quà cho hai người Dao Trì.

Chẳng lẽ hai tiểu đồng giữ cửa này có chỗ nào lợi hại?

Đám đại năng cực kỳ kinh ngạc, trừ việc điểm ấy ra, thực sự không rõ vì sao Tam Thanh lại tặng quà cho hai người Dao Trì.

Chương 26

Nhưng không cách nào thăm dò sự tình chân tướng, chỉ đành riêng phần mình móc ra chút ít bảo vật, học theo Tam Thanh biểu thị một phen.

Không bao lâu.

Bên người Dao Trì và Hạo Thiên đã đống đầy lễ vật.

Ngay cả Tiếp Dẫn Chuẩn Đề nghèo rớt mồng tơi cũng cắn răng hàm, móc ra ba khỏa, à không, hai khỏa Bồ Đề Tử, phân biệt tặng cho Dao Trì và Hạo Thiên.

Trong đó một khỏa, đưa ra rồi lại bị thu về.

Thật không trách Chuẩn Đề keo kiệt, thực sự là phương Tây quá nghèo nàn!

Một đồng tiền đều phải bẻ thành hai nửa để dùng, càng huống chi là Bồ Đề Tử.

Đợi hồi lâu, không còn khách nghe đạo tới nữa.

Hai người Dao Trì hưng phấn thu lễ vật, đóng lại đại môn Tử Tiêu Cung.

Bên trong Tử Tiêu Cung.

Diệp Trần sát giác được kế hoạch của Dao Trì, không tự chủ được like cho nàng một cái.

Dao Trì không chỉ dáng dấp xinh đẹp, còn cực kỳ thông minh, là một nhân tuyển tốt để làm vợ.

Chỉ là thân thể quá mức Loli, so không lại Nữ Oa, Hậu Thổ.

Cùng Huyền Minh cái màn hình phẳng này ngược lại là kẻ tám

lạng người nửa cân.

Đợi đại môn đóng lại, Diệp Trần hơi tra xét một chút, phát hiện có hai ngàn sáu trăm bảy mười tám tên khách nghe đạo tồn tại.

Trừ bỏ Thập Nhị Tổ Vu không có nguyên thần.

Trong ngắn ngủi vạn năm, cư nhiên có ba trăm mười vị Đại La Kim Tiên thân tử đạo tiêu, quả thực khủng bố như vậy!

Cho dù là Tiên Thiên sinh linh, muốn trở thành Đại La Kim Tiên cũng phải tốn hao vô số tuế nguyệt mới có khả năng hóa hình thành công.

Giống như Bắc Hải Huyền Quy, Phù Tang Mộc, Hồ Lô Đằng mấy thứ này, ngay cả hóa hình cũng không cách nào thành công.

Trong thời gian ngắn ngủi mà vẫn lạc nhiều đại năng như vậy, đủ để chứng minh Vu Yêu đại kiếp sắp đến.

Đại La Kim Tiên cùng trời đồng thọ, hầu như không dính nhân quả.

Duy chỉ có thiên địa lượng kiếp mới có khả năng ảnh hưởng đến bọn hắn.

Không bao lâu.

Hồng Quân hàng lâm trên đài cao.

Diệp Trần thu liễm tư tự, giống như những đại năng khác, ngẩng đầu nhìn lên đài cao. "Lần này giảng giải đạo Chuẩn Thánh, ngô tiên giảng chút chuyện xưa kỳ lạ cho các ngươi nghe một chút." Hồng Quân không trực tiếp khai giảng, ngược lại giảng thuật cố sự phát sinh thời Long Phượng đại kiếp.

Vào thời kỳ thượng cổ, Ma Tổ La Hầu thiên phú siêu tuyệt, viễn thắng các Chuẩn Thánh cùng thời, lại có hùng tâm bừng bừng, vọng

đồ khiêu chiến Thiên Đạo.

Hồng Quân tụ tập vài tên Chuẩn Thánh cùng thời, lại mượn nhờ sức mạnh Thiên Đạo, hao phí chín trâu hai hổ chi lực, cuối cùng mới vây khốn được La Hầu tại thế giới phương Tây.

Ma Tổ La Hầu không nguyện chết trong tay kẻ khác, cuối cùng lựa chọn tự bạo thân vong.

Tại tràng các đại năng nghe đến trợn mắt há hốc mồm.

Thật sự không ngờ, tại thời điểm bọn họ vừa mới hóa hình thậm chí chưa hóa hình, đã phát sinh nhiều chuyện kinh tâm động phách như vậy.

Diệp Trần không khỏi hãm sâu vào trầm tư, tu vi đến địa bộ như Hồng Quân, khẳng định không đơn thuần chỉ là vì kể chuyện xưa.

Huống hồ câu chuyện Hồng Quân kể, mạo tựa có điểm giống như mỹ hóa bản thân, ô danh hóa La Hầu.

Hồng Hoang thế giới cá lớn nuốt cá bé, Đạo Tổ cùng Ma Tổ tranh đoạt khí vận, cũng không đơn thuần là ai đúng ai sai, ai có thể giảng giải rõ ràng.

Hoặc có lẽ Hồng Quân muốn biểu đạt, người tu tiên nên ngưng tụ khí vận, thuận ứng đại thế, mới có thể sở hướng vô địch. "Chút chuyện trần niên cũ nát này, bần đạo chỉ thuận miệng nhắc tới, các ngươi không cần để ở trong lòng, cũng thuận tiện nói cho các ngươi biết, Chuẩn Thánh có bao nhiêu cường đại." Hồng Quân đạm nhiên cười nói: "Lần giảng đạo thứ hai này, giảng chính là chi đạo Chuẩn Thánh, các ngươi cần tỉ mỉ lĩnh ngộ." Tại tràng các đại năng tề thanh xưng phải.

Hồng Quân hài lòng gật đầu, lại lần nữa khai giảng đại đạo.

Trong chốc lát, bên trong Tử Tiêu Cung thiên hoa loạn trụy, đất

trào sen vàng, đủ loại dị tượng tần tần xuất hiện.

Diệp Trần thu liễm suy tư, đắm chìm trong giảng đạo, tế tế cảm ngộ sự huyền ảo trong đó.

Theo cảm ngộ càng ngày càng nhiều, nguyên thần càng phát ra thanh minh, tu vi tương ứng cũng đang nhanh chóng tăng lên.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Phục Hy, Nữ Oa, Côn Bằng, Minh Hà, Đế Tuấn, Thái Nhất cùng các đỉnh tiêm đại năng khác, suất tiên tấn thăng Đại La đỉnh phong.

Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu cùng các đại năng thê đội thứ hai, đồng dạng tấn thăng Đại La hậu kỳ.

Lão Tử thân là thủ tọa Tam Thanh, được thiên địa chung ái, hách nhiên đột phá Đại La bích luỹ, tấn thăng Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Bên phía Diệp Trần, nguyên thần vẫn kẹt tại Đại La đỉnh phong, chỉ kém một bước liền có thể tấn thăng Chuẩn Thánh.

Về phương diện nhục thân ngược lại tiến bộ không nhỏ, Long Tượng Bàn Nhược Công tại thời điểm giảng đạo tiến hành được một vạn sáu ngàn năm, đột phá đệ thập thất trọng, thành công tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ.

Tử Tiêu Cung huyết khí dũng động, lại không có dị tượng phù hiện.

Dù sao đây cũng không phải vừa mới tấn thăng Chuẩn Thánh, đột phá đại cảnh giới.

Nhưng tình huống này rơi vào trong mắt các đại năng khác, ý nghĩa

lại không quá giống nhau.

Bình thường, khi tu luyện giả tăng lên đại cảnh giới, Đại Đạo ban xuống dị tượng chủng loại càng nhiều, khí thế càng mạnh, liền chứng minh thiên phú tu luyện giả càng cao, thực lực càng mạnh.

Diệp Trần mảy may không thèm để ý.

Những tên này đều là đối thủ tiềm tàng, để bọn hắn coi thường mình, vừa vặn cấp cho hắn cơ hội giả heo ăn thịt hổ.

Chương 27

Thời gian thấm thoắt, tuế nguyệt như thoi đưa.

Kỳ hạn ba vạn năm giảng đạo, rất nhanh liền kết thúc. "Lần giảng đạo này kết thúc tại đây, một vạn năm sau, các ngươi hãy trở lại Tử Tiêu Cung, nghe ta giảng giải Thánh Nhân đại đạo." Hồng Quân giảng đạo hoàn tất, y nguyên giống như lần trước, tùy tiện vung tay đem hơn hai ngàn thính đạo khách quét ra khỏi Tử Tiêu Cung.

Cho dù là Lão Tử cùng Diệp Trần là hai gã Chuẩn Thánh, cũng mảy may không có chi lực chống cự.

Bên ngoài Tử Tiêu Cung.

Diệp Trần đang định rời đi.

Hai tên đạo nhân vọt tới trước người hắn, cười híp mắt chào hỏi. "Tìm ta có việc?" Diệp Trần hiếu kỳ nhìn về phía Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề, hai tên này chẳng lẽ muốn tìm hắn luyện một chút?

Tiếp Dẫn nặn ra nụ cười nói: "Đạo huynh, sư đệ ta trước đây không cẩn thận đắc tội, mong ngài đại nhân có đại lượng, không nên cùng chúng ta so đo." "Không biết cười thì đừng cười, bộ dáng quá dọa người!" Diệp Trần rợn cả tóc gáy, tên Tiếp Dẫn này sinh ra một bộ mặt mướp đắng, cười lên so với khóc còn khủng bố hơn.

Tiếp Dẫn khẽ gật đầu, khôi phục mặt mướp đắng nói: "Vậy nghe theo Đạo huynh." Diệp Trần nhìn bộ dáng này, lập tức thư thản hơn nhiều, mỉm cười nói: "Thấy ta tấn thăng Chuẩn Thánh, sợ ta tìm các ngươi gây phiền phức, đúng không?" Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề nhìn nhau một cái, nhưng không có phủ nhận, không hẹn mà cùng gật đầu một cái.

Chuẩn Đề nói: "Đạo huynh, phương Tây bần tích, ta cùng sư huynh muốn tu phục linh mạch phương Tây, phải dùng hết thảy thủ đoạn, tranh đoạt chỗ ngồi cũng là xuất phát từ bất đắc dĩ, mong Đạo huynh không nên cùng ta so đo." Diệp Trần bĩu môi nói: "Ý của ngươi ta nghe hiểu, dù sao hai người các ngươi đánh lấy cờ hiệu chấn hưng phương Tây, làm chuyện xấu xa gì cũng đều là hợp tình hợp lý, đúng không?" Tiếp Dẫn Chuẩn Đề không cách nào tiếp lời.

Diệp Trần cười khẽ nói: "Nếu như ta giống như Côn Bằng yếu gà như vậy, kết cục cũng sẽ chẳng khác biệt gì, các ngươi cũng sẽ không chạy tới xin lỗi ta, có phải không?" "....." Tiếp Dẫn nhìn thoáng qua Côn Bằng ở phía xa, khẽ gật đầu, biểu thị thừa nhận.

Diệp Trần nói: "Ngươi ngược lại coi như thẳng thắn, chính vì như thế, ta không thể tiếp nhận loại xin lỗi liêm giá không có thành ý này." Tiếp Dẫn lập tức mặt đầy sầu khổ.

Chuẩn Đề ngược lại cơ trí, nghe hiểu ý tứ trong lời nói của Diệp Trần, nói: "Dựa theo ý Đạo huynh, chúng ta nên xin lỗi như thế nào?" Diệp Trần toét miệng cười nói: "Đơn giản, lấy ra hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chuyện giữa chúng ta coi như xong." Tiếp Dẫn Chuẩn Đề sắc mặt trắng bệch.

Hai người bọn họ cộng lại, cũng không có nổi hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Tiếp Dẫn ngược lại là có Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên làm linh bảo bạn sinh, nhưng bảo vật này tối đa chỉ tính là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Chuẩn Đề càng đừng đề cập tới, linh bảo bạn sinh đều không có, sau khi hóa hình ngược lại đem bản thể Bồ Đề Thụ luyện chế thành Thất Bảo Diệu Thụ.

Mấu chốt là thứ đồ chơi này là Cực Phẩm Hậu Thiên Linh Bảo,

cùng Tiên Thiên Linh Bảo không dính dáng quan hệ.

Cho dù Diệp Trần đồng ý, Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề cũng sẽ không đồng ý.

Không có Công Đức Kim Liên cùng Thất Bảo Diệu Thụ, thực lực hai người bọn họ chí ít giảm đi một nửa.

Phương Tây còn chấn hưng cái rắm.

Tiếp Dẫn khóc tang mặt nói: "Đạo huynh, phương Tây bần tích, căn bản lấy không ra nhiều bảo vật như vậy, có thể hay không đổi cái điều kiện?" Chuẩn Đề gật đầu phụ họa.

Đánh không lại Diệp Trần, chỉ có thể hạ thấp thân đoạn, nếm thử hóa giải đoạn nhân quả này.

Nếu hóa giải không được, chỉ có thể cá chết lưới rách.

Diệp Trần tùy tay móc ra Càn Khôn Đỉnh cùng Thí Thần Thương, bĩu môi nói: "Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng không phải thứ gì đáng tiền, hai người các ngươi ngay cả chút đồ vật này đều lấy không ra, sợ là quá xem thường ta." Tiếp Dẫn Chuẩn Đề chấn hám dị thường, không tự chủ được trừng lớn hai mắt.

Càn Khôn Đỉnh cùng Thí Thần Thương tản mát ra khí tức cường đại, những đại năng chưa rời đi, không hẹn mà cùng nhìn về phía vị trí Diệp Trần.

Đợi thấy rõ bảo vật trong tay Diệp Trần, hơn ngàn tên đại năng ánh mắt rực lửa, thậm chí có kẻ còn chảy ra nước miếng.

Hai kiện bảo vật này, cũng không phải là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo bình thường, mà là Thập Đại Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Là kẻ nổi bật trong Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Bảo vật siêu cường có bốn mươi lăm đạo cấm chế!

Chuẩn Đề lau nước miếng, nhịn xuống tâm tư muốn cướp đoạt, nói: "Đạo huynh thân gia phong hậu, nào phải sư huynh đệ chúng ta có thể so sánh...

Linh bảo bình thường, chắc hẳn Đạo huynh cũng chướng mắt, ngô có một cây Tiên Thiên Linh Căn Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, quyền đương bồi tội, không biết Đạo huynh có thể tiếp nhận hay không?" Nói xong thân thủ móc ra một cây trúc màu vàng, chính là Lục Căn Thanh Tịnh Trúc nằm trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn. "Cũng được, hai người các ngươi kinh doanh phương Tây cũng không dễ dàng, cô thả miễn cưỡng lấy cây linh căn rách nát này gán nợ nhân quả đi." Diệp Trần suy tư một chút, quyết định cùng hai người hòa giải.

Vu Tộc trước mắt đối thủ lớn nhất là Yêu Tộc, không cần thiết cùng hai tên vị lai Thánh Nhân này kết oán. "Thật chứ?" Chuẩn Đề nghe vậy đại hỉ.

Diệp Trần nói: "Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy, há có chuyện giả hay sao?" "Vậy thì tốt quá!" Chuẩn Đề vội vàng đem Lục Căn Thanh Tịnh Trúc đưa tới tay Diệp Trần, cười nói: "Đạo huynh, thu nhận cây linh căn này, về sau cũng không thể tìm phương Tây chúng ta gây phiền phức." Diệp Trần khẽ gật đầu.

Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề đừng đề cập có bao nhiêu cao hứng, tay nắm tay hướng về Hồng Hoang thế giới độn đi.

Thu hồi Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, Diệp Trần nhìn thấy có hơn ngàn tên đại năng đang nhìn chằm chằm mình, tâm tư định nhiên không có đơn thuần như vậy.

Hẳn là vừa rồi huyễn phú huyễn quá đà, bị bọn gia hỏa này đánh chủ ý lên người.

Diệp Trần lắc đầu thở dài nói: "Hi vọng lần sau đắc tội ngã, trong tay các ngươi có thể lấy ra bảo vật ra hồn, nếu không ta sẽ không dễ dàng giải quyết nhân quả như vậy đâu." Mấy trăm đại năng nghe vậy chấn động, hoảng mang thu hồi ánh mắt, xoay người triều Hỗn Độn thế giới vọt tới.

Tu vi bọn hắn xa xa so ra kém Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, cho dù ký du bảo vật của Diệp Trần, cũng không dám trêu chọc cường giả bực này.

Còn lại mấy trăm tên đại năng, mảy may không có ẩn tàng dục vọng muốn đoạt bảo của bản thân.

Diệp Trần cường, nhưng bọn hắn người đông thế mạnh.

Kiến nhiều đều có thể cắn chết voi, huống chi là một đám Đại La Kim Tiên, nói thế nào cũng xưng tụng là sư tử lão hổ.

Sư tử đích xác chơi không lại voi!

Thế nhưng mười đầu thì sao?

Một trăm đầu thì sao?

Voi phát nộ, xử lý mấy đầu thậm chí mấy chục đầu sư tử, nhưng bọn hắn tin tưởng không nghi ngờ, chính mình sẽ không phải là kẻ xui xẻo kia.

Diệp Trần biết rõ ý nghĩ của bọn hắn, nhưng không có cùng bọn hắn nói nhảm nữa, triều Hỗn Độn thế giới vọt tới.

Một đám gia hỏa muốn tìm chết, hắn tội gì không xử lý?

Vu Tộc cùng những đại năng này nước tiểu không cùng một cái bầu.

Đợi Vu Yêu lượng kiếp mở ra, trong đám gia hỏa này, không biết có bao nhiêu kẻ sẽ đầu nhập Yêu Tộc, đồ lục Vu Tộc.

Nếu có thể sớm chém giết một nhóm, cũng có thể cực đại giảm

bớt gánh nặng cho Vu Tộc về sau.

Nhất là tòa Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận kia của Yêu Tộc, cần ba trăm sáu mươi vị đại năng tọa trấn.

Chương 28

Nếu như có thể đem những gia hỏa này đều cấp giết, vậy Yêu Tộc lấy cái gì để chống lại Thập Nhị Thần Sát Đại Trận!

Diệp Trần không tiện tìm cớ đi gây sự.

Lại không nghĩ tới sẽ có người chủ động đưa tới cửa, cấp Diệp Trần chế tạo cớ giết người. "Truy!" Một cái đại năng dẫn đầu vọt ra ngoài.

Có người dẫn đầu, những kẻ có ý nghĩ tương tự, nào còn nhịn được, tranh tiên khủng hậu triều Diệp Trần đuổi theo. "Đi!" Đế Tuấn Thái Nhất mang theo mấy chục tên đại năng, đi theo sau lưng đám vong mệnh đồ này.

Minh Hà lãng thanh cười nói: "Côn Bằng, đi, chúng ta đáp cái hỏa, nhìn xem có thể hay không thừa cơ chém chết mấy cái." Côn Bằng khẽ gật đầu, đi theo Minh Hà liên mệ mà đi.

Phục Hy pha cảm thấy hứng thú, quay đầu nhìn về phía Nữ Oa.

Nữ Oa lắc đầu, nói: "Tử Tiêu Cung ngay tại trước mắt, sự tình bực này nếu để cho Đạo Tổ nhìn thấy, hậu quả có thể nghĩ, đại huynh chớ có dính vào." "Hết thảy nghe theo muội." Phục Hy khẽ gật đầu, bồi tiếp Nữ Oa đi vòng qua chiến trường, phản hồi Hồng Hoang thế giới.

Tam Thanh phản lạc ở cuối cùng.

Nguyên Thủy hiếu kỳ nói: "Sư huynh, chúng ta không đi thấu thấu náo nhiệt?" "Không đi." Lão Tử lắc đầu, cười nhạo nói: "Đám gia hỏa này, căn bản không biết chênh lệch giữa Đại La Kim Tiên cùng Chuẩn Thánh, ngô dám đánh cược, lần thứ ba giảng đạo, đám gia hỏa này,

đại bộ phận đều không đi được nữa." Thông Thiên kinh ngạc nói: "Chuẩn Thánh quả nhiên mạnh như vậy?!" Lão Tử mỉm cười gật đầu nói: "Nếu không sử dụng Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp, sau khi ta tấn thăng Chuẩn Thánh, đại khái có thể đánh mười cái ta của trước kia!" Nguyên Thủy cùng Thông Thiên nghe vậy đại kinh!

Duy có bọn hắn, mới biết được Lão Tử có bao nhiêu mạnh!

Lão Tử thản nhiên nói: "Diệp Trần thân là Tổ Vu, chuyên tu nhục thân, cho dù vừa mới tấn thăng Chuẩn Thánh, sức chiến đấu cũng không thể so với ta kém bao nhiêu, dùng đầu óc ngẫm lại cũng biết những gia hỏa này, không có mấy cái có thể sống sót trở về." "....." Thông Thiên cười khổ lắc đầu.

Nguyên Thủy toét miệng cười nói: "Vậy chỉ có thể thay đám gia hỏa này cầu nguyện." Trong Hỗn Độn thế giới.

Diệp Trần đứng tại một khỏa vẫn thạch hỗn độn to lớn, lẳng lặng chờ đợi đám vong mệnh đồ kia tới.

Không bao lâu.

Hơn hai trăm vị Đại La Kim Tiên cấp tốc đuổi tới, đem khối vẫn thạch này vây đến chật như nêm cối.

Một tên thanh niên Đại La hậu kỳ sờ lên râu dê, toét miệng cười nói: "Diệp Trần đạo hữu, ta kỳ thật cũng không muốn đắc tội ngươi, nhưng linh bảo trong tay ngươi thực sự quá dẫn người chú mục." Diệp Trần giả bộ như không rõ ý tứ của hắn, nói: "Linh bảo của ta mạnh hay không, cùng việc các ngươi đắc tội ta, có quan hệ sao?" Một tên đại năng khác cười nhạo nói: "Đương nhiên là có quan hệ, trong chúng ta đại đa số, ngay cả một kiện Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đều không có, ngươi có nhiều Cực Phẩm Linh Bảo như vậy, hà cớ gì không chia cho chúng ta hai kiện?" "Giao ra Cực Phẩm Linh Bảo, nếu không để ngươi chết không có chỗ chôn!" "Không sai!

Giao ra linh bảo rồi mau cút!" Những đại năng khác càng là không chút che giấu, trực tiếp mở miệng đòi hỏi linh bảo.

Diệp Trần đạm nhiên cười nói: "Các ngươi tụ chúng ở trước mặt, bức bách ta giao ra linh bảo, không sợ ta tâm tồn hận ý, mang theo Vu Tộc đánh tới cửa, đem các ngươi toàn bộ xử lý?" "....." Tại tràng đại năng nghe vậy đại kinh. "Bất quá, ta sẽ không làm như vậy.

Bởi vì đã như thế, vậy ta càng không thể thả các ngươi rời đi." Vi thủ thanh niên khẽ gật đầu, cười nhạo nói: "Bảo vật, ta muốn, mạng của ngươi, ta cũng muốn!" "Không sai!" "Chém chết hắn!" "Quyết không thể thả hắn rời đi!" Đám vong mệnh đồ điên cuồng kêu gào.

Diệp Trần mảy may không có sợ hãi, thậm chí có điểm muốn cười.

Xem Hồng Hoang tiểu thuyết nhiều như vậy, đều nói Hồng Hoang cá lớn nuốt cá bé, cường giả vi tôn, một lời không hợp liền động thủ, không phân sinh tử đều không tính là đánh nhau.

Diệp Trần trùng sinh hai vạn năm, cũng chưa chân chính kiến thức qua loại trận trượng này, hôm nay đụng phải, ngược lại cảm thấy hi kỳ.

Đám đại năng này vì tranh đoạt linh bảo, ngay cả mạng đều dám liều, đây mới giống trong lòng hắn Hồng Hoang thế giới. "Cười cái rắm!" Một tên đại năng thấy Diệp Trần khóe miệng hàm tiếu, nộ quát: "Ngươi là xem thường chúng ta?

Cảm thấy chúng ta nhiều đại năng như vậy, không giết chết nổi một cái Tổ Vu nho nhỏ?" "Ngươi nói không sai." Diệp Trần lộ ra nụ cười hội tâm, nói: "Một đám bạch si các ngươi, đừng nói giết chết ta, các ngươi có thể hay không đụng tới ta một cọng lông, sợ là đều khó khăn a." "Tìm chết!" "Cuồng vọng!" "Hiêu trương!" "Cùng tiến lên, đánh chết hắn!" Hơn hai trăm tên đại năng giận tím mặt, tề tề xông về

phía Diệp Trần.

Diệp Trần đỉnh đầu Càn Khôn Đỉnh, tay cầm Thí Thần Thương, hãn nhiên hướng đám vong mệnh đồ phóng đi.

Bá!

Thí Thần Thương dễ như trở bàn tay đem tên đại năng đi đầu xuyên thủng.

Diệp Trần tả quyền oanh ra, đem hắn đánh cho hình thần câu diệt.

Tu luyện tới Đại La Kim Tiên, tích huyết trọng sinh cực kỳ bình thường.

Duy có đem nguyên thần cùng chân linh đánh nổ, mới có thể triệt để đem hắn giết chết.

Phanh!

Phanh!

Phanh!

Hơn trăm tên đại năng quyền cước cùng pháp bảo đồng thời oanh hướng Diệp Trần.

Diệp Trần hoàn toàn không có ý tứ ngăn cản, Càn Khôn Đỉnh bộc phát ra thần quang chói mắt, trong nháy mắt đem đại bộ phận công kích hấp thu.

Thừa dư sức mạnh trùng phá phòng hộ, va chạm tại trên thân Diệp Trần.

Diệp Trần tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ, nhục thân kham so với Cực Phẩm Phòng Ngự Linh Bảo, dễ như trở bàn tay cản lại thừa dư công kích.

Quả nhiên giống như hắn nói, đám gia hỏa này hoặc giả ngay cả

lông của hắn, cũng khó đụng tới.

Hơn hai trăm tên vong mệnh đồ trợn mắt há hốc mồm.

Thật sự khó mà tin được, hơn trăm tên Đại La Kim Tiên đồng thời công kích, cư nhiên ngay cả phòng ngự của Diệp Trần đều không công phá được.

Bá!

Bá!

Bá!

Diệp Trần thừa dịp bọn hắn phát ngốc, Thí Thần Thương cấp tốc xuất kích, lại lần nữa đánh giết mấy tên đại năng.

Mới vừa vặn giao thủ, đã có tiếp cận mười tên Đại La Kim Tiên vẫn lạc.

Cách đó không xa.

Đế Tuấn thấy tình cảnh này, quả quyết mệnh lệnh nói: "Toàn bộ triệt thoái, không nên kiếm chút tiện nghi này, đừng đợi lát nữa đem chính ta gãy ở trong đó." Thái Nhất cắn răng nói: "Đại ca!

Đây là thời cơ ngàn năm có một, nhiều Đại La Kim Tiên xuất thủ như vậy, nếu ta cầm Hỗn Độn Chung phá phòng, Diệp Trần hẳn phải chết không nghi ngờ." "Câm miệng!" Đế Tuấn rất ít khi ngay trước mặt thủ hạ a xích Thái Nhất, hôm nay lại nhịn không được nói: "Tức sử Diệp Trần thân tử, hắn cũng có thể mang đi trong chúng ta đại bộ phận đại năng, Vu Tộc trên còn có mười hai tên Tổ Vu, đến lúc đó chúng ta ngăn cản được sao?" Kỳ dư Yêu Tộc phân phân gật đầu.

Diệp Trần biểu hiện ra thực lực cho thấy, xác thực có thể dễ như trở bàn tay đánh giết tại tọa bất kỳ tên Yêu Tộc nào.

Đông Hoàng Thái Nhất nghe vậy đại kinh.

Chương 29

Hiểm chút quên đi, Vu Tộc trừ Diệp Trần, còn có mười hai tên Tổ Vu. "Chuẩn Thánh cấp bậc sức mạnh, chúng ta đều là Đại La đỉnh phong, chỉ kém một bước liền có thể đạt tới tình trạng kia." Đế Tuấn vỗ vỗ bả vai hắn, nói: "Chờ ta tấn thăng Chuẩn Thánh, có Hỗn Độn Chung cùng Hà Đồ Lạc Thư tại tay, chớ nói Diệp Trần, Tam Thanh liên thủ, lại há là đối thủ của ta, cần gì phải gấp gáp nhất thời?

Nhị đệ, làm bậc quân vương, điều tối kỵ chính là cố chấp tự cho mình là đúng, cuồng vọng tự đại, nhịn được nỗi nhục nhất thời, mới có thể giành được thắng lợi cuối cùng!

Huống chi, Yêu Tộc địch nhân lớn nhất, xưa nay cũng không phải là Diệp Trần, mà là Vu Tộc!" "Ta đã biết." Thái Nhất nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Chúng ta rút đi!" Kỳ dư Yêu Tộc phân phân gật đầu, đi vòng qua nơi đây, phản hồi Hồng Hoang thế giới.

Diệp Trần cảm ứng được Yêu Tộc rời đi, nhưng không có xuất thủ ngăn cản.

Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung, đối với hắn là uy hiếp cực lớn.

Nếu Thái Nhất huề Hỗn Độn Chung đánh vỡ Càn Khôn Đỉnh phòng ngự, cho dù Diệp Trần dũng mãnh hơn nữa, cũng sẽ bị hơn trăm tên đại năng công kích đánh nổ.

Vừa rồi chiến đấu, Diệp Trần từ đầu đến cuối đều không có sử xuất toàn lực, chính là vì phòng bị Yêu Tộc.

Yêu Tộc lui đi, Diệp Trần rốt cuộc không còn cố kỵ gì nữa, lập tức đại khai sát giới.

Càn Khôn Đỉnh mãnh nhiên trướng đại mấy vạn lần, bao phủ toàn bộ chiến trường, trong khoảng thời gian ngắn đem toàn bộ đại năng vây tại đương trường.

Diệp Trần tay cầm Thí Thần Thương, điên cuồng xuyên hành tại trong đám hơn trăm tên đại năng, mỗi lần xuất một thương, liền có thể mang đi một cái đại năng.

Bành!

Bành!

Bành!

Nhục thân bạo tạc thanh âm không ngừng vang lên!

Mỗi vang một tiếng, đại biểu Diệp Trần đồ sát một tên đại năng.

Đám vong mệnh đồ dọa đến tứ tán đào vong, lại đụng không mở Càn Khôn Đỉnh phòng hộ trận pháp. "Kẻ giết người, người hằng giết lại!" Diệp Trần toét miệng cười nói: "Làm gì có đạo lý đánh không lại liền bỏ chạy, hôm nay, một cái đều đừng hòng đi!" Thí Thần Thương mãnh nhiên trướng đại, đem bốn năm tên đại năng xâu thành đường hồ lô, tay trái mãnh nhiên trướng đại, đem đầu lâu bọn hắn vỗ thành toái phiến.

Sát lục y nguyên còn đang tiếp tục.

Những vong mệnh đồ này vọng tưởng chém giết Diệp Trần, cướp đoạt bảo vật, Diệp Trần lại há biết tâm từ nương tay.

Bành!

Diệp Trần lại lần nữa đâm nổ một tên vong mệnh đồ, vẫn lạc đại năng nhân số đã siêu trăm tên. "Diệp Trần đạo hữu!!" Tên thanh niên Đại La hậu kỳ kia cao thanh hô: "Ngô nhận thua!

Xin hãy thả ta đi!" Diệp Trần tay cầm Thí Thần Thương, máu tươi

thuận theo cán thương róc rách chảy xuống, đạm nhiên cười nói: "Vừa rồi ngươi cũng không phải nói như vậy." ".....

Đạo hữu, chúng ta biết sai rồi." Lão giả mãnh nhiên quỳ rạp xuống đất, dập đầu nói: "Chúng ta bị quỷ mê tâm khiếu, tham đồ bảo vật của đạo hữu, mới đúc thành đại sai, mong đạo hữu đại nhân bất ký tiểu nhân, tha chúng ta một con ngựa." Kỳ dư đại năng thấy đồng đội mạnh nhất đầu hàng, nào còn dũng khí kiên trì, phân phân quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Diệp Trần khẽ lắc đầu, trường thán nói: "Các ngươi dạng này để cho ta rất khó làm a, không phải nói đánh đến chết sao, đánh không lại liền quỳ xuống cầu xin tha thứ, có hay không một điểm tiết tháo của cường giả?" Lão giả liều mạng lắc đầu nói: "Chúng ta quỷ mê tâm khiếu, vọng đạo hữu đại phát từ bi, thả chúng ta!" "Khẩn cầu đạo hữu thả chúng ta!" "Khẩn cầu đạo hữu thả chúng ta!" Kỳ dư hách phá đảm đại năng tề thanh cao hô.

Trước đó nhìn thấy Diệp Trần cùng Chuẩn Đề phát sinh xung đột, nhưng không có đại hạ sát thủ, ngay trước mặt hơn ngàn tên đại năng, tuyên bố cùng Tiếp Dẫn Chuẩn Đề hòa giải. "Thả?

Cũng không phải là không được, xem các ngươi có thể hay không xuất ra bảo vật dạng gì, dùng để bảo trụ tính mệnh chính mình." Diệp Trần đạm nhiên cười nói: "Ta cái người này làm việc xưa nay công đạo, Chuẩn Đề Tiếp Dẫn đắc tội ta, xuất ra Lục Căn Thanh Tịnh Trúc bồi thường ta.

Các ngươi mỗi người xuất ra một kiện bảo vật không sai biệt lắm, liền có thể đi!" Đám đại năng hai mặt nhìn nhau.

Lục Căn Thanh Tịnh Trúc vị liệt Thập Đại Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Căn, giá trị ngang hàng với Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Cho dù lại ép giá, cũng phải Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo

mới có thể đổi lấy.

Muốn cầm ra được loại bảo vật này, bọn hắn cần gì phải liều mạng, tới vây sát Diệp Trần.

Tại Hồng Hoang thế giới, linh bảo vi tôn!

Tam Thanh chính là Bàn Cổ nguyên thần sở hóa, theo lý thuyết là Tiên Thiên Thần Thánh tôn quý nhất Hồng Hoang, Đông Hoàng Thái Nhất lại cho tới bây giờ không nể mặt mũi, chính là bằng vào cầm Hỗn Độn Chung ra đo lường.

Nguyên Thủy Thiên Tôn dám a xích Côn Bằng, phi mao đái giác cũng xuất thanh, nhưng Đông Hoàng Thái Nhất muốn ngồi tại bồ đoàn bên trên, sợ là rắm cũng không dám phóng một cái.

Vi thủ thanh niên cười khổ nói: "Đạo hữu, yêu cầu này trứ thực có chút làm khó mọi người, chúng ta nếu lấy ra được bực này bảo vật, lần này cũng sẽ không phạm hạ sai lầm lớn như thế....." "Nói cũng phải." Diệp Trần khẽ gật đầu, nói: "Như vậy đi, ai có thể cung cấp ba phần Nguyên Thần Đại La Kim Tiên bất đồng, hoặc là ba phần Tinh Huyết Đại La Kim Tiên bất đồng, ta liền thả hắn đi." "....." Tại tràng đại năng hai mặt nhìn nhau.

Diệp Trần lời này rõ ràng là, để cho bọn hắn tự tương tàn sát a.

Người bình thường, trong tay làm sao có thể có nguyên thần của đại năng khác?

Sinh tử cừu địch, sau khi chiến thắng đối phương, khẳng định đem hắn hình thần câu diệt, để trừ hậu hoạn.

Không thể không nói.

Diệp Trần chiêu này thực tại quá tổn!

Một giây trước còn là đồng đội, một giây sau liền phải biến thành

địch nhân.

Nhân sinh thay đổi rất nhanh, đơn giản quá huyền bí.

Diệp Trần thấy bọn hắn chần chờ không định, toét miệng nói: "Đúng rồi, tinh huyết nguyên thần của cùng một người, ta chỉ thu người đầu tiên, người phía sau giao nộp giống nhau, chẳng khác nào tính là không hợp lệ." Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh hãi.

Ta kháo!

Nếu chỉ đơn giản nộp lên tinh huyết, vậy bọn hắn hoàn toàn có thể giúp nhau nặn ra một giọt tinh huyết, dùng để trao đổi.

Tinh huyết thứ này, trọng yếu thì có trọng yếu, lại tổn thương không tới căn bản.

Tối đa tu luyện ngàn năm, liền có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Nhưng câu nói này của Diệp Trần, đem lỗ hổng trao đổi tinh huyết, triệt để cấp bổ sung.

Nói cách khác, trước mắt chỉ có cướp đoạt tinh huyết hoặc nguyên thần của đại năng khác, mau chóng giao đến tay Diệp Trần, mới có thể bảo trụ tính mệnh!

Phanh!

Vi thủ thanh niên mãnh nhiên xuất thủ, đem phụ cận ba tên đại năng đánh nổ, cấp tốc vọt tới trước người Diệp Trần, đem nguyên thần giao đến tay Diệp Trần.

Diệp Trần nhẹ nhàng gật đầu, phòng hộ trận pháp liệt khai một đạo lỗ hổng, mặc cho tên thanh niên kia rời đi.

Chương 30

Kỳ dư đại năng kinh hãi đến cực điểm.

Đánh chết đều không nghĩ tới, vị thanh niên dẫn đầu vây công Diệp Trần, cư nhiên là người thứ nhất phản bội! "Chạy!" "Lại không chạy, đều phải chết!" Hai tên đại năng lệ thanh kinh hô, vọng đồ cổ động những đại năng khác thừa cơ đào tẩu.

Hai người bọn họ cấp tốc xoay người, triều vết nứt của phòng hộ trận pháp vọt tới.

Kỳ dư đại năng xuẩn xuẩn dục động. "Tìm chết." Diệp Trần mỉm cười lắc đầu, mãnh nhiên ném ra Thí Thần Thương, đem trong đó một tên đại năng bắn nổ.

Một tên đại năng khác dọa đến hồn phi phách tán, mãnh nhiên quỳ rạp xuống đất, cầu xin tha thứ: "Đạo hữu, cầu cao sĩ quý thủ, tha ta một mạng!" Diệp Trần hoảng như không nghe thấy, lại lần nữa đem hắn bắn nổ.

Phòng hộ trận pháp khôi phục như lúc ban đầu. "Tổ đội đến đây tập sát bản tọa, không có lập tức chém giết các ngươi, dĩ nhiên là cho mặt mũi. " Diệp Trần tay cầm Thí Thần Thương, máu tươi róc rách chảy xuống, lạnh giọng nói: "Bây giờ ta đáp ứng phóng sinh lộ, nếu không tuân thủ quy tắc, vậy không bằng hiện tại chết đi." "Không không không!" "Hắn làm, cùng ta cũng không có quan hệ!" "Ngô đánh!" "Ta đánh!" Đám đại năng dĩ nhiên sợ vỡ mật.

Giờ khắc này, bọn hắn không còn là vong mệnh đồ, ngược lại giống đã chó vẫy đuôi cầu sinh.

Phanh!

Phanh!

Phanh!

Đám đại năng cấp tốc giết lại với nhau.

Ra tay cực kỳ ngoan lạt, gần như chiêu nào cũng trí mệnh.

Duy có suất tiên đánh bại ba tên đối thủ, mới có thể bảo trụ tính mệnh tự thân.

Có đại năng nhục thân thảm tao đánh nổ, tinh huyết tán lạc đầy đất.

Kỳ dư đại năng cấp tốc vọt tới nơi đây, tranh đoạt tinh huyết. "Đạp mã dám đoạt đồ của ta!" "Cút xa một chút!

Ta cướp được trước!" Có đại năng thảm tao đánh nổ, kỳ dư đại năng vì cướp đoạt nguyên thần, sử xuất tuyệt chiêu chưa bao giờ dùng tới!

Những tuyệt chiêu này không có cơ hội đem ra đối phó Diệp Trần, chỉ có thể dùng để bảo mệnh.

Máu chảy thành sông!

Thi hoành khắp nơi!

Chiến đấu cực kỳ thảm liệt!

Giữa chừng có hơn mười tên đại năng thành công thu thập đủ nguyên thần hoặc là tinh huyết, thông qua khảo nghiệm của Diệp Trần, rời đi khối hỗn độn vẫn thạch này.

Mấy trăm năm qua đi.

Cuối cùng hai tên Đại La trung kỳ đứng tại trước mặt Diệp Trần, thanh tê lực kiệt nói: "Diệp Trần đạo hữu, ngô rốt cục gom đủ tinh huyết." "Chúc mừng hai vị." Diệp Trần khẽ gật đầu, nói: "Thu được

thắng lợi cuối cùng." Hai tên đại năng quay đầu nhìn về phía thi thể vỡ nát đầy đất.

Khánh hạnh, hối hận, không cam lòng, oán hận...

Đủ loại cảm xúc tại trong mắt giao chức.

Hơn trăm tên đại năng lẫn nhau loạn chiến, theo lý thuyết, chí ít có thể có ba bốn mươi vị có thể hoàn thành nhiệm vụ, từ đó đào thoát nơi đây.

Nhưng trên thực tế, bất luận kẻ nào gom đủ tinh huyết hoặc là nguyên thần, liền sẽ lập tức bị vây công, vẫn lạc còn nhanh hơn so với một số kẻ yếu.

Trừ đi những kẻ trước đó gom đủ tinh huyết hoặc là nguyên thần rời đi, chỉ có mười bảy cái. "Ta nhìn hai vị thể nội pháp lực mười không còn một." Diệp Trần thu hồi tinh huyết, pha có chút lo lắng nói: "Nếu tao ngộ hỗn độn loạn lưu, cương phong vẫn thạch các loại, sợ là căn bản về không được Hồng Hoang thế giới a." Hai tên đại năng lập tức sắc mặt trắng bệch!

Hỗn Độn thế giới cực kỳ nguy hiểm.

Giống như loại Đại La Kim Tiên trung kỳ này, toàn thịnh thời kỳ đều phải cẩn thận từng li từng tí.

Bây giờ loại trạng thái trọng thương tần tử này, đích xác có cực đại xác suất sẽ vẫn lạc tại đây.

Trong đó một tên đại năng thỉnh cầu nói: "Đạo hữu, có thể hay không đưa ta một đoạn đường?" Tên còn lại cũng trân trân nhìn chằm chằm Diệp Trần.

Diệp Trần mỉm cười gật đầu, nói: "Đương nhiên, ta thích nhất là trợ người làm niềm vui." Hai vị đại năng nghe vậy đại hỉ.

Bá!

Thí Thần Thương xuyên phá hư không, mãnh nhiên đem hai người bọn họ bắn nổ. "Bằng hữu, quá trẻ tuổi." Diệp Trần nhìn lấy hai thân thể bạo liệt, nhẹ nhàng lắc đầu.

Bây giờ nơi này chỉ còn lại có ba người bọn hắn, giết hay không giết, cũng không ai nhìn thấy.

Đã như vậy, làm gì không giết?

Một trận đại chiến kéo dài mấy trăm năm.

Diệp Trần thực tại cảm thấy nhàm chán, cấp tốc tê liệt không gian, phản hồi Vu Tộc tổ địa. .....

Vu Tộc tổ địa.

Bàn Cổ Điện bên trong.

Thập Nhị Tổ Vu cùng Hình Thiên các đại vu đắm chìm trong tu luyện.

Diệp Trần không có quấy rầy, nhắm mắt lại nằm tại trên huyết trì.

Bàn Cổ huyết dịch không ngừng mà dũng tiến vào thể nội Diệp Trần, thay hắn tu phục tinh khí hao phí khi đánh nhau, tiếp tục cải thiện thể chất của hắn.

Diệp Trần tâm niệm khẽ động, mở ra cá nhân diện bản.

Tính danh: Diệp Trần Chủng tộc: Vu Tộc Căn cước: Tổ Vu Công pháp: Long Tượng Bàn Nhược Công đệ thập thất trọng (Cự ly tấn thăng đệ thập bát trọng còn 31688 năm) Bảo vật: Cực Phẩm Tiên Thiên Công Đức Linh Bảo Thí Thần Thương, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Càn Khôn Đỉnh Pháp tắc: Lực Chi Pháp Tắc (Thượng vị tham ngộ) Thực lực: Chuẩn Thánh trung kỳ Cá nhân diện bản ngược lại không có bao lớn cải biến, vẻn vẹn nhiều hơn một cột pháp tắc.

Chương 31

Không có xuất hiện đồ vật gì, hẳn là Diệp Trần thực lực không đủ.

Cũng bình thường.

Tu luyện pháp tắc, trảm tam thi các loại, đều là Chuẩn Thánh mới có tư cách tiến hành.

Những vật này, đều là vì chứng đạo thành thánh làm chuẩn bị. "Lực Chi Pháp Tắc tạm thời không thể tham ngộ." "Xem ra nhất định phải đợi nguyên thần tấn thăng Chuẩn Thánh, mới có thể tham ngộ Đại Đạo pháp tắc." "Hình Thiên có thể hay không tại Vu Yêu quyết chiến trước tấn thăng Chuẩn Thánh, vẫn là cái không biết số, không thể đem toàn bộ hi vọng, ký thác tại trên người hắn." "Thật muốn quyết chiến thời điểm, hắn không thể thành công, còn phải ta tự mình xuất mã." Diệp Trần nằm tại trong huyết trì, thân tâm được cực đại buông lỏng, nghiêm túc suy tư vị lai.

Hình thức nhìn qua tịnh không rõ ràng.

Lần thứ ba giảng đạo, tối đa tương Long Tượng Bàn Nhược Công tu luyện tới đệ thập bát trọng, tấn cấp Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Chuẩn Thánh hậu kỳ tuy cường đại, lại khó cải biến chiến cục. "Vu Yêu hai tộc cuối cùng quyết chiến, liều chính là sức chiến đấu cấp Thánh Nhân." "Muốn thắng được trận chiến tranh này, Vu Tộc chí ít phải có thêm ra một tôn Thánh Nhân." "Cũng không nhất định là Thánh Nhân, nhưng chí ít phải cụ bị sức chiến đấu cấp Thánh Nhân." "Hoặc là Hình Thiên tấn thăng Chuẩn Thánh, tổ kiến cái Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận thứ hai." "Hoặc là, ta tự mình tấn thăng Thánh Nhân, lực vãn cuồng lan, thắng được chiến tranh." Hai loại

biện pháp nhìn qua hữu hiệu, nhưng lại cần thời gian dài dằng dặc.

Trừ phi có nhân tố khác, ngăn cản Yêu Tộc quật khởi, cấp cho Vu Tộc sung túc thời gian phát triển.

Diệp Trần lập tức hai mắt tỏa sáng, ngược lại có cái biện pháp tốt.

Trong đầu lướt nhanh qua rất nhiều thân ảnh, cuối cùng dừng lại tại trên người Đông Vương Công.

Đông Vương Công cùng Tây Vương Mẫu là do Hồng Quân thân khẩu sách phong làm chúng tiên chi thủ.

Hồng Hoang nữ tiên chỉ có vài ba mống, Tây Vương Mẫu lại thâm cư giản xuất, mảy may không có uy hiếp.

Nhưng Đông Vương Công sau lần giảng đạo thứ nhất, bắt đầu chiêu binh mãi mã, đem Lưu Ba Sơn kinh doanh đến phong sinh thủy khởi.

Đế Tuấn Thái Nhất đều thuộc nam tiên, tất nhiên phải xử lý Đông Vương Công, mới có thể điện định địa vị bản thân.

Không làm điểm này, hai người bọn họ muốn kiến lập Yêu Tộc Thiên Đình thì đừng hòng.

Trên thực tế, Đông Vương Công vị nam tiên chi thủ này, chính là Hồng Quân dùng để hấp dẫn cừu hận của Đế Tuấn Thái Nhất, đốc xúc Yêu Tộc quật khởi làm công cụ.

Diệp Trần nếu nâng đỡ Đông Vương Công, giúp hắn tăng lên thế lực, chính là con đường tốt nhất để trở lan Yêu Tộc quật khởi. "Cứ làm như vậy đi." Diệp Trần khẽ gật đầu, dĩ nhiên làm ra quyết định.

Thân hình rời đi Bàn Cổ Điện, bay thẳng về hướng Đông Hải. .....

Đông Hải, Lưu Ba Sơn.

Đông Vương Cung.

Mười chín tên Đại La Kim Tiên hoan tụ tại đây.

Luận đạo uống rượu, cực kỳ sướng khoái.

Trong đó một tên đại năng đứng dậy, lãng thanh nói: "Chư vị, chúng ta cùng nhau kính Đông Vương đạo hữu một chén đi." "Tốt!" "Tốt!" "Tốt!" Kỳ dư đại năng phân phân nâng chén rượu trong tay.

Đoan tọa chủ vị Đông Vương Công, nhẹ nhàng lắc lư chén rượu, đạm nhiên cười nói: "Vô Nhai Tử, vì sao lại đột nhiên kính ta?

Chẳng lẽ có chuyện tốt?" "Đông Vương đạo hữu quả nhiên cơ trí." Tên Vô Nhai Tử kia lãng thanh nói: "Trước đó ta mời hai tên đạo hữu, vừa mới truyền tin tức, biểu thị nguyện ý đầu nhập vào Lưu Ba Sơn." "Thật hay giả?" "Vô Nhai Tử, gia hỏa nhà ngươi chớ có chém gió a." "Ta tin tưởng Vô Nhai Tử." Không đợi Đông Vương Công mở miệng, kỳ dư đại năng phân phân mở miệng. "Đương nhiên là thật." Vô Nhai Tử ngang đầu ưỡn ngực, nói: "Dựa theo tốc độ của bọn hắn, tối đa còn có mười năm, liền sẽ đến Lưu Ba Sơn." "Tốt!" Đông Vương Công hân nhiên đại hỉ, nâng chén cười to nói: "Lưu Ba Sơn chúng ta lại sắp gia tăng hai tên mãnh tướng." Kỳ dư đại năng phân phân nâng chén.

Mười chín cái Đại La Kim Tiên, đều là thính đạo khách tại Tử Tiêu Cung.

Có thể để cho Vô Nhai Tử xưng là đạo hữu, khẳng định cũng phải là Đại La Kim Tiên.

Đông Vương Công pha có chút đắc ý, vẻn vẹn dùng mấy vạn năm, Lưu Ba Sơn liền tụ tập hai mươi tên đại năng, tễ thân Hồng Hoang đỉnh tiêm thế lực.

Về sau hành tẩu Hồng Hoang, ai dám không cho cái nam tiên chi thủ này một chút mặt mũi?

Tam Thanh cùng các đỉnh tiêm đại năng khác, ngộ, ngay cả nhìn thẳng cũng chưa từng cho hắn một cái.

Nhưng sau khi giảng đạo lần thứ hai kết thúc, lúc rời đi, dĩ nhiên có không ít đỉnh tiêm đại năng cùng hắn chào hỏi.

Kỳ dư đại năng đồng dạng vui vẻ.

Tại ba ngàn thính đạo khách bên trong, thực lực bọn hắn bình thường, căn cước bình thường, gần như không có chỗ nào xuất sắc.

Tức sử mai đầu khổ tu, cũng khó đuổi theo nhóm đỉnh tiêm đại năng kia.

Chính vì như thế.

Bọn hắn lựa chọn đầu nhập vào Đông Vương Công, tụ tập tại Lưu Ba Sơn, tập hợp chúng đa đại năng chi lực, ý đồ mưu hoa Hồng Hoang.

Gia nhập đại năng càng nhiều, Lưu Ba Sơn thế lực cũng càng khổng lồ, liền có cơ hội tranh đoạt cơ duyên, đuổi theo đỉnh tiêm đại năng. "Thật là buồn cười đến cực điểm.

Một đám cừu non đợi làm thịt, lại ở chỗ này bày tiệc khánh chúc." Tại thời khắc này.

Một đạo tiếng cười nhạo vang vọng khắp Lưu Ba Sơn, từ ngoài cửa truyền đến.

Tại tràng đại năng giận tím mặt.

Đông Vương Công sắc mặt thiết thanh, mãnh nhiên buông xuống chén rượu, lệ quát: "Là ai?

Hưu muốn giả thần giả quỷ, có bản lĩnh đi ra." "Ra thì ra, ta còn sợ ngươi không thành?" Diệp Trần nhẹ nhàng đẩy ra cửa điện, xuất hiện tại trước mặt bọn hắn. "!" Đông Vương Công kinh ngạc đến cực

điểm, nói: "Ngươi cư nhiên không chết?" Sau lần giảng đạo thứ hai, mấy trăm tên đại năng tiến đến truy sát Diệp Trần, đây chính là hắn tận mắt nhìn thấy.

Tại Đông Vương Công xem ra, cho dù Diệp Trần tấn thăng Chuẩn Thánh, tại dưới sự vây công của nhiều đại năng như vậy, cũng phải thân tử đạo tiêu.

Nhưng hôm nay, Diệp Trần hoàn hảo không chút tổn hại xuất hiện tại trước mặt hắn, trứ thực làm hắn kinh hãi. "Nói nhảm." Diệp Trần lườm hắn một cái, nói: "Đám gia hỏa kia chết sạch, ta cũng chết không được." "....." "....." "....." Tại tràng đại năng tẫn giai im lặng. "Diệp Trần đạo hữu, Đông Vương đạo hữu không phải ý đó." Vô Nhai Tử giỏi nhất phùng nghênh, toét miệng cười nói: "Lúc giảng đạo kết thúc, ta tận mắt nhìn thấy mấy trăm tên đại năng truy sát ngươi, ngươi lại có thể toàn thân trở ra, quả thực là quá mạnh." Đông Vương Công gật đầu một cái, nói: "Không sai, Diệp Trần đạo hữu chớ có hiểu lầm, ngô không phải cái ý tứ kia." Diệp Trần làm sao đào tẩu, hắn căn bản không biết.

Nhưng hắn biết, mười chín tên gia hỏa bọn hắn, cũng không phải đối thủ của một vị Chuẩn Thánh.

Chương 32

Nên cấp mặt mũi, nhất định phải cấp!

Nên túng thời điểm, quả quyết phải túng! "Các ngươi ý gì, ta căn bản không quan tâm.

Nhưng câu nói vừa rồi của ta, xác thực là thật." Diệp Trần nghênh ngang đi về phía trước, đạm nhiên cười nói: "Nói thật, các ngươi sắp chết rồi." "....." "....." "....." Tại tràng đại năng thực tại im lặng.

Nếu không phải đánh không lại Diệp Trần, giờ khắc này Diệp Trần khẳng định đã nằm xuống.

Nhìn xem, hắn nói chuyện tiếng người sao?

Liếm mặt cho Diệp Trần xin lỗi, Diệp Trần há miệng ngậm miệng chú bọn hắn sắp chết. "Không tin?" Diệp Trần cố tác kinh ngạc nói: "Vừa rồi trên đường, ta nhìn thấy Đế Tuấn Thái Nhất mang theo mấy chục tên Đại La Kim Tiên, sát khí đằng đằng triều Lưu Ba Sơn đuổi tới, sợ là còn có khoảng ba ngày, liền sẽ đuổi tới nơi đây." "!!!" "!!!" "!!!" Tại tràng đại năng nghe vậy đại kinh.

Đông Vương Công mãnh nhiên đứng dậy, nói: "Đạo...

Đạo hữu, nhưng không nên cùng chúng ta nói đùa a....." Chủ yếu cái nói đùa này, thật sự không buồn cười!

Kể từ khi Đông Vương Công đảm nhiệm nam tiên chi thủ về sau, hai huynh đệ trên Thái Dương Tinh kia, liền đều nhìn hắn không thuận mắt.

Thái Nhất làm việc hiêu trương bạt hỗ, càng nhiều lần dương ngôn, Đông Vương Công không xứng đảm nhiệm nam tiên chi thủ.

Muốn đích thân chém giết Đông Vương Công, để Hồng Hoang đại

năng biết được, duy có đại ca Đế Tuấn của hắn, mới có tư cách đảm đương trọng trách này.

Diệp Trần mặt mang mỉm cười, nhưng không có đáp lời.

Tục ngữ nói rất hay.

Tới sớm không bằng tới đúng lúc.

Vừa rồi trên đường, hắn thật sự nhìn thấy Yêu Tộc đại quân.

Nếu Yêu Tộc đại quân không có đánh tới, Diệp Trần dự định cùng bọn hắn công bằng hợp tác, cung cấp trợ giúp các loại.

Trợ giúp Đông Vương Công, mở rộng Lưu Ba Sơn thế lực, dùng để đối kháng Yêu Tộc.

Nhưng Yêu Tộc đại quân đánh tới, Lưu Ba Sơn phúc diệt sắp đến.

Diệp Trần chuyển niệm tưởng tượng, chẳng bằng thừa cơ hội này, thu phục Đông Vương Công đám người.

Nếu như Đông Vương Công không đáp ứng, vậy Diệp Trần tọa sơn quan hổ đấu, phóng nhậm hắn cùng Đế Tuấn Thái Nhất huyết bính.

Nếu Đông Vương Công đám người đem Đế Tuấn Thái Nhất làm cho trọng thương, vậy Diệp Trần trừu lãnh tử bồi thêm hai cái, không chừng đem hai người bọn họ cho giết chết.

Yêu Tộc không còn hai tên chủ tâm cốt này, vậy nào còn là đối thủ của Vu Tộc.

Bất luận Đông Vương Công lựa chọn thế nào, Diệp Trần đều ổn kiếm không lỗ.

Nhìn thấy phó biểu tình này của Diệp Trần, đám đại năng càng phát ra thảm thắc.

Đúng lúc này.

Một thanh tiểu kiếm màu bạc sấm tiến đại điện bên trong.

Vô Nhai Tử toàn thân chấn động, lập tức thân thủ tiếp lấy.

Một lát sau.

Vô Nhai Tử chậm rãi nhìn quét tại tràng đại năng, trầm giọng nói: "Lang Nguyệt Sơn truyền tin, Đế Tuấn Thái Nhất suất lĩnh đại quân, triều Lưu Ba Sơn đánh tới." "!!!" "!!!" "!!!" Lời này vừa nói ra, mãn tọa giai kinh!

Lang Nguyệt Sơn là động phủ của Vô Nhai Tử, cự ly Lưu Ba Sơn chỉ có hai ngàn vạn dặm.

Vô Nhai Tử sau khi đầu nhập vào Đông Vương Công, liền đem nơi đây thiết trí làm trạm gác, dùng để truyền lại tin tức.

Thanh tiểu kiếm màu bạc kia, chuyên môn dùng để truyền tin, là một món độc môn pháp bảo.

Tại tràng đại năng phân phân ngẩng đầu, nhìn về phía Đông Vương Công trên chủ vị.

Đông Vương Công nội tâm hoảng đến cực điểm, ở mặt ngoài lại phải cố tác quật cường.

Nặn ra một tia nụ cười thảm đạm, nói: "Chư vị yên tâm, bản tọa nãi là Đạo Tổ khâm định nam tiên chi thủ, cho bọn hắn một trăm cái lá gan, cũng không dám dĩ hạ phạm thượng." Lời này nghe thực tại chói tai.

Tại tràng đại năng sắc mặt càng phát ra khó coi.

Đạo Tổ khâm định, chúng ta cũng không thấy có tác dụng chó gì.

Đế Tuấn Thái Nhất thật muốn đánh tới, có lẽ sẽ không giết ngươi, nhưng đám tôm tép đi theo ngươi như bọn ta thì sao? "Bạch si." Diệp

Trần lắc đầu, nói: "Đại họa lâm đầu không nghĩ cách giải quyết, chỉ lo tự mình an ủi, vậy thật sự là đáng chết." Đông Vương Công đám người lập tức phản ứng lại.

Nơi này còn có Diệp Trần tôn Chuẩn Thánh này tồn tại a.

Đông Vương Công hoảng mang vọt tới trước người Diệp Trần, thỉnh cầu nói: "Diệp Trần đạo hữu, có thể hay không nể tình chúng ta cùng tại Tử Tiêu Cung nghe giảng, giúp ta một tay?" "A, Diệp Trần đạo hữu giúp ta một chút đi." "Ngài tu vi thông thiên, Đế Tuấn bọn người quyết không dám cùng ngài là địch." "Diệp Trần đạo hữu, trạch tâm nhân hậu....." Kỳ dư đại năng không cam lòng yếu thế, vọt tới trước người Diệp Trần, không hẹn mà cùng vuốt mông ngựa. "Giúp?

Dựa vào cái gì?" Diệp Trần trợn trắng mắt, nói: "Các ngươi sống hay chết, cùng ta có quan hệ gì?" Đám đại năng hai mặt nhìn nhau.

Vô Nhai Tử chắp tay nói: "Diệp Trần, ngươi đã đến báo tin, khẳng định không muốn nhìn thấy chúng ta thân tử, nếu có điều kiện gì, xin cứ nói thẳng đi." "Không sai, đạo hữu có gì yêu cầu, cứ việc đề ra." "Bất luận là ta, hay là Đông Vương đạo hữu, định sẽ tận lượng thỏa mãn ngài." "Nếu như đạo hữu không giúp đỡ, vậy bần đạo lập tức rời đi Lưu Ba Sơn, tự mưu sinh lộ." Kỳ dư đại năng phân phân mở miệng, hoàn toàn không cấp Đông Vương Công mặt mũi.

Càng có thậm giả, ngay trước mặt Diệp Trần cùng Đông Vương Công, đòi rời đi Lưu Ba Sơn.

Đông Vương Công sắc mặt thiết thanh, lại từ đầu đến cuối không có phát ngôn. "Nghĩ nhiều rồi, đến báo tin, cũng không phải là ngày hành một thiện." "Giúp các ngươi đối phó Đế Tuấn Thái Nhất, kia là chuyện phí sức không có kết quả tốt." "Há miệng ngậm miệng điều kiện, nói đến giống như các ngươi đều rất có tiền vốn vậy." "Bản tọa tấn thăng Chuẩn Thánh đã lâu, các ngươi không thiếu Đại La trung kỳ,

thậm chí còn có hai cái Đại La tiền kỳ, có thể lấy ra đồ vật gì?" Diệp Trần móc ra Càn Khôn Đỉnh cùng Thí Thần Thương, nói: "Thập Đại Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ta có hai kiện, các ngươi có thể lấy ra cái gì tốt hơn?

Tiên Thiên Chí Bảo?

Hậu Thiên Chí Bảo?" "....." "....." "....." Tại tràng đại năng triệt để mộng.

Đạp mã không giúp thì thôi, không phải trang cái bức mới được sao? "Báo!

Vũ Tình Cốc truyền tin.

Chương 33

Bốn mươi bảy tên Đại La Kim Tiên từ hướng tây bắc, giống như triều Lưu Ba Sơn phương hướng tới." Đang lúc Diệp Trần cùng Đông Vương Công đám người giằng co, ngoài điện truyền đến tiếng báo tin.

Đám đại năng càng phát ra hoảng loạn. "Diệp Trần đạo hữu, chỉ cần ngài khẳng trợ giúp chúng ta đánh lui Đế Tuấn Thái Nhất, bất luận ngài muốn cái gì, chúng ta chỉ cần có thể làm được, liền tuyệt sẽ không chối từ." Đông Vương Công giống như hạ quyết tâm, nói: "Nếu ngài không tin, ta có thể lập hạ Thiên Đạo thệ ngôn!" Lời này vừa nói ra, chớ nói tại tràng đại năng, ngay cả Diệp Trần, cũng nhìn về phía Đông Vương Công.

Thiên Đạo thệ ngôn cũng không phải là tùy tùy tiện tiện lập hạ.

Nếu ai dám vi phạm thệ ngôn, Thiên Đạo định sẽ hạ xuống thần phạt, đem kẻ đó hình thần câu diệt.

Cho dù là Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng không dám tùy tùy tiện tiện cầm Thiên Đạo thệ ngôn nói đùa. "Thật giống như không có gì các ngươi có thể giúp ta làm." Diệp Trần không có lập tức đáp ứng, ngược lại nhìn về phía những đại năng khác, đạm nhiên cười nói: "Vu Tộc ta có gần một trăm Đại Vu, đều là Đại La Kim Tiên cấp, còn có mười ba tên Tổ Vu, sắp tấn thăng Chuẩn Thánh, tại Hồng Hoang thế giới này, trừ Đạo Tổ ra, có sự tình gì, Vu Tộc làm không được?" "....." "....." "....." Tại tràng đại năng lại lần nữa trầm mặc.

Đã tập quán Diệp Trần tùy thời tùy chỗ trang bức.

Nhưng đánh trong đáy lòng thừa nhận, Diệp Trần nói có đạo lý.

Đông Vương Công trên danh nghĩa là nam tiên chi thủ, lại có quá nhiều thế lực so với Lưu Ba Sơn mạnh hơn.

Trừ đi Vu Tộc tôn bàng nhiên đại vật này, Côn Luân Tam Thanh, Đế Tuấn Thái Nhất các loại thế lực, chiếu dạng so với Lưu Ba Sơn mạnh hơn.

Vô Nhai Tử cùng các đại năng cúi đầu trầm tư, có lẽ lựa chọn đầu nhập vào Đông Vương Công, ngay từ đầu chính là một cái sai lầm.

Tại thời khắc này! "Diệp Trần đạo hữu, nếu ngài có thể cứu ta tính mệnh, ngô nguyện thần phục tại Vu Tộc kỳ hạ!" Tên đại năng trước đó dương ngôn muốn rời đi kia, mãnh nhiên quỳ rạp xuống trước người Diệp Trần. "???" Kỳ dư đại năng triệt để mộng.

Diệp Trần hài lòng gật đầu, nói: "Gia hỏa nhà ngươi ngược lại đĩnh thượng đạo, tên gọi là gì?" Tên đại năng kia lập tức đáp: "Hồi đạo...

Thủ lĩnh, bần đạo Mạc Nhược Tử." "Được, đứng sau lưng ta đi, Đế Tuấn bọn người quyết không dám thương ngươi một cọng lông." Diệp Trần khẽ gật đầu, đáp ứng che chở tên này. "Tuân mệnh!" Mạc Nhược Tử hân nhiên đại hỉ, tranh thủ thời gian đứng đến sau lưng Diệp Trần.

Kỳ dư đại năng nhìn ta, ta nhìn ngươi, lại không biết nên như thế nào cho phải.

Diệp Trần thấy bọn hắn đang chần chờ, dứt khoát hỏa thượng kiêu du.

Quay đầu nhìn về phía Mạc Nhược Tử, nói: "Lưu Ba Sơn nơi nào phong cảnh tốt nhất?

Chúng ta đi qua đó chờ lấy, đợi lát nữa nhìn huyết chiến tới cùng." "Được lặc!" Mạc Nhược Tử mỉm cười gật đầu, nói: "Thủ lĩnh, Lưu Ba Sơn đỉnh phong cảnh tuyệt giai, chúng ta đi nơi đó đi, đúng rồi, ta còn có linh quả quỳnh tương, xem kịch thời điểm ngài có thể nếm

thử." "Não tử ngược lại đĩnh linh hoạt." Diệp Trần hài lòng gật đầu, nói: "Được, dẫn đường đi." "Được lặc!" Mạc Nhược Tử gật gật đầu, khom người ở phía trước dẫn đường. "....." "....." "....." Còn dư đại năng hai mặt nhìn nhau.

Diệp Trần có bao nhiêu thích trang bức, Mạc Nhược Tử có bao nhiêu chó săn, hôm nay xem như kiến thức.

Đại điện bên trong.

Còn lại mười bảy tên đại năng, không hẹn mà cùng nhìn về phía Đông Vương Công.

Vô Nhai Tử trường thán nói: "Đông Vương đạo hữu, tột cùng nên làm gì, ngươi phải cầm cái chủ ý!" "....." Đông Vương Công tâm loạn như ma, nói: "Chi bằng phái mấy tên đệ tử tiến đến Côn Luân Sơn, Linh Sơn, Ngũ Trang Quán các nơi, hướng những đại năng khác cầu viện, chúng ta bằng vào Lưu Ba Sơn phòng hộ trận pháp, có lẽ có thể ngăn cản một đoạn thời gian." "Không nói đến những đại năng kia có nguyện ý hỗ trợ hay không." Vô Nhai Tử lắc đầu, nói: "Coi như nguyện ý, lộ đồ bực này xa xôi, chúng ta sợ là khó chống đến lúc viện binh." "Phòng hộ trận pháp của chúng ta, sợ là ngăn cản không nổi hơn bốn mươi tên đại năng đồng thời công kích." "Không sai, Thái Nhất có Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, thật muốn phá trận, căn bản tốn không bao lâu." "Nên làm thế nào cho phải?" Kỳ dư đại năng phân phân phát ngôn.

Càng thảo luận, nội tâm liền càng hoảng loạn.

Cách đó không xa.

Mạc Nhược Tử cùng Diệp Trần giao đàm thanh âm truyền tới.

Mạc Nhược Tử nói: "Thủ lĩnh, đám lão huynh đệ của ta rất đáng thương, không phải đi theo Đông Vương tên gia hỏa này, nửa điểm

phách lực đều không có, đánh không lại Đế Tuấn cùng Thái Nhất, không bằng sớm một chút từ bỏ Lưu Ba Sơn, thu thập bảo vật chạy trốn." "Lão Mạc, ngươi nghĩ quá đơn giản." Diệp Trần cười nhạo nói: "Đế Tuấn chưởng khống Thập Đại Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo bên trong Hà Đồ Lạc Thư, am hiểu nhất là bố trận cùng thôi diễn, nếu lợi dụng bảo vật này sưu tầm tung tích các ngươi, khẳng định một cái đều chạy không thoát." Mạc Nhược Tử kinh ngạc nói: "Thủ lĩnh, kia Hà Đồ Lạc Thư, quả nhiên lợi hại như vậy?" "Đương nhiên là thật." Diệp Trần gật đầu nói: "Tức sử các ngươi may mắn đào thoát, lần thứ ba giảng đạo tham gia hay không tham gia?

Giảng đạo kết thúc, các ngươi còn có cơ hội sống sót rời đi sao?" "Ta đi, thủ lĩnh quá lợi hại, thật sự là nhất ngữ điểm tỉnh mộng trung nhân a." Mạc Nhược Tử tiếp tục vuốt mông ngựa, nói: "Xem ra vẫn là ta thông minh nhất, đáng tiếc a đám gia hỏa này, ngày mai của ngày hôm nay, ta sẽ thay bọn hắn đốt tiền giấy." "....." "....." "....." Mười mấy tên đại năng tẫn giai trầm mặc.

Nếu như thật sự giống như Diệp Trần cùng Mạc Nhược Tử nói, vậy hôm nay, bọn hắn sợ là duy có một con đường chết.

Đại điện chi trung.

Đông Vương Công nhắm mắt lại, toàn tức mãnh nhiên mở ra.

Cấp tốc xông ra đại điện, đi vào trước người Diệp Trần. "Diệp Trần đạo hữu, chúng ta nguyện ý thần phục tại ngươi, chỉ cầu có thể cứu chúng ta tính mệnh." Đông Vương Công giống như hạ quyết tâm, nói: "Nếu có thể bảo trụ bọn hắn, cho dù để bần đạo đi chết, ta cũng không nói hai lời." Kỳ dư đại năng đuổi theo phía trước.

Nghe được lời ấy, tẫn giai trầm mặc. "Ngươi không phải một cái đế vương hợp cách." Diệp Trần khẽ gật đầu, nói: "Nhưng lại là một người bạn hợp cách, được rồi, nể tình câu nói vừa rồi của ngươi, ta

đáp ứng." "Đa tạ đạo hữu!" Đông Vương Công khom người hành lễ.

Nhưng trên mặt của hắn, không có một tia nụ cười.

Đạo Tổ Hồng Quân khâm định nam tiên chi thủ, bây giờ lại thần phục tại thủ hạ của Diệp Trần, về sau nào còn mặt mũi thống lĩnh Hồng Hoang.

Kỳ dư đại năng khẽ thở dài.

Sự tình đến nước này, thần phục Diệp Trần, chính là biện pháp tốt nhất. "Diệp Trần đạo hữu, chúng ta nên ứng đối Đế Tuấn bọn người tiến công như thế nào?

Thỉnh ngài minh kỳ." Đông Vương Công hoãn thần, hướng Diệp Trần tuân vấn kế sách lui địch. "Đánh bại bọn hắn rất đơn giản, chuyện này không phải quan trọng nhất." Diệp Trần lắc đầu, nói: "Hiện tại các ngươi cần làm, chính là hướng Thiên Đạo thề, nếu ta có thể giúp các ngươi đánh lui Đế Tuấn Thái Nhất đám người, các ngươi nhất định phải thần phục tại ta." "....." "....." "....." Tại tràng đại năng lần nữa trầm mặc.

Mạc Nhược Tử quả quyết đứng ra, nói: "Thủ lĩnh, ta nguyện ý cái thứ nhất hướng Thiên Đạo thề." Dứt lời, Mạc Nhược Tử hách nhiên ngay trước mặt Đông Vương Công đám người, lập hạ Thiên Đạo thệ ngôn, quyết định vĩnh thế thần phục Diệp Trần.

Có cái mã thí tinh này châu ngọc tại tiền, Đông Vương Công bọn người lại không có lý do cự tuyệt. "Thiên Đạo tại thượng, ngô Đông Vương Công....." "Thiên Đạo tại thượng, ngô Vô Nhai Tử....." Không bao lâu.

Bao quát Đông Vương Công ở bên trong, mười chín tên đại năng toàn bộ lập hạ Thiên Đạo thệ ngôn.

Diệp Trần hài lòng gật đầu.

Chậm rãi đem chén rượu trong tay buông xuống, chào hỏi đám đại năng vây lại trước người. "Ta có một cái kế hoạch, định có thể cấp Đế Tuấn bọn người trọng thương, giúp các ngươi báo thù." Diệp Trần khẽ nói: "Các ngươi chỉ cần như thế này...

Như thế này...

Chương 34

Kỳ dư sự tình, giao cho ta là được rồi....." "Tuân mệnh!" Mười chín tên đại năng tề thanh lĩnh mệnh.

Dựa theo Diệp Trần an bài, các tự tán đi, làm tốt chuẩn bị nghênh chiến.

Diệp Trần lại lần nữa nằm lại trên ghế.

Mạc Nhược Tử đứng tại sau lưng, thân xuất thủ thế hắn mát xa. .....

Ba ngày sau.

Lưu Ba Sơn, Tây Nam phương.

Đế Tuấn cùng Thái Nhất ngồi một chiếc liễn giá to lớn, mang theo hơn bốn mươi tên Đại La Kim Tiên, hạo hạo đãng đãng triều Lưu Ba Sơn đánh tới.

Kéo động liễn giá tọa kỵ, hách nhiên là chín đầu Phượng Hoàng to lớn.

Long Phượng lượng kiếp về sau, thượng cổ tam tộc độn thế.

Chân Long, Phượng Hoàng, Kỳ Lân gần như tuyệt tích, rất ít khi có đại năng có thể bắt được.

Đế Tuấn Thái Nhất dùng chín đầu Phượng Hoàng kéo xe, trứ thực bài diện không nhỏ.

Thượng cổ Phượng Hoàng kéo liễn, hơn bốn mươi tên Đại La củng vệ.

Bực này hùng bá thiên hạ khí thế, so với Đông Vương Công không biết mạnh hơn bao nhiêu.

Phượng liễn dừng ở Lưu Ba Sơn trên không.

Đế Tuấn cúi đầu nhìn về phía Lưu Ba Sơn, quát: "Đông Vương Công, Thái Dương Tinh Đế Tuấn, Thái Nhất đến bái hội, còn không mau chóng mở ra phòng hộ trận pháp." Lưu Ba Sơn bên trong, hào vô động tĩnh.

Thái Nhất cười lạnh nói: "Đại ca, cần gì phải cùng hắn khách khí, thủ trụ Lưu Ba Sơn bốn phía, đợi ta đập nát phòng hộ trận pháp, đem bọn hắn toàn bộ chém giết." "Ta đi, khẩu khí thật lớn." Tại thời khắc này, trên đám mây cách đó không xa truyền đến thanh âm.

Đế Tuấn đám người tủng nhiên đại kinh.

Cư nhiên không có phát hiện phụ cận, có cường giả bực này tồn tại khí tức.

Hoảng mang quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một tên nam tử đeo mặt nạ nằm tại trên mây.

Tên nam tử này, chính là Diệp Trần.

Trên mặt mặt nạ, là khi hắn leo lên Bất Chu Sơn đoạt được Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Vụ Ảnh Diện Cụ.

Đeo lên thứ đồ chơi này, tu vi không có cao hơn hắn, là không có cách nào thấy rõ chân diện mục của hắn.

Không đợi Đế Tuấn đám người mở miệng.

Diệp Trần khẽ mở mắt, đạm nhiên cười nói: "Đánh nhau phải không?

Đánh đi đánh đi, đừng quấy rầy ta là được, ta ngủ giấc của ta, các ngươi coi như ta không tồn tại là được, ngàn vạn đừng đánh tới ta a." Thái Nhất giận tím mặt, vừa rồi gia hỏa này trào phúng, giờ khắc này lại bực này cuồng vọng, giống như không đem bọn hắn để ở trong

mắt một dạng.

Lặng lẽ móc ra Hỗn Độn Chung, chuẩn bị cho Diệp Trần hạ một đòn thật mạnh. "Không thể." Đế Tuấn hoảng mang tóm chặt lấy cánh tay hắn, thấp giọng nói: "Chuyến này chúng ta là giết Đông Vương Công lập uy, thiết không thể tứ ý thụ địch, vạn nhất xảy ra loạn tử, thì không tốt." Thái Nhất tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, lại kềm nén được, nói: "Hết thảy nghe đại ca." Đế Tuấn khẽ gật đầu, nhìn về phía Diệp Trần nói: "Bần đạo Đế Tuấn, xá đệ Thái Nhất, hôm nay tìm Lưu Ba Sơn Đông Vương Công tháo gỡ ân oán, mong đạo hữu chớ có nhúng tay, miễn cho dẫn phát hiểu lầm." "Nói nhảm thật nhiều, muốn đánh thì mau đánh." Diệp Trần khoát tay áo, đem thân thể uốn éo sang một bên khác, nói: "Đừng có làm trễ nải ta đi ngủ." "Gia hỏa này, quả thực cho thể diện mà không cần!" Thái Nhất lệ quát: "Đại ca ta cùng ngươi chào hỏi, là nể mặt ngươi, vậy mà dám như thế cuồng vọng!

Thật coi chúng ta không dám giết ngươi sao?" "Bạch si." Diệp Trần bĩu môi nói: "Vừa rồi lén lút thương lượng muốn hay không giết ta?

Còn giả trang khách khí, lại dám nói nhảm, tiểu gia ta nhất sinh khí, không chừng đem các ngươi giết chết." "Làm càn!" Thái Nhất triệt để nổi giận, tay cầm Hỗn Độn Chung, hãn nhiên đánh về phía Diệp Trần.

Đế Tuấn đoan tọa phượng liễn phía trên, tịnh vị ngăn cản Thái Nhất xuất thủ.

Mang theo nhiều đại năng như vậy thảo phạt Lưu Ba Sơn, Diệp Trần như thế khiêu khích, nếu lại không xuất thủ, khủng phạ sẽ bị người xem thường.

Muốn trở thành đế vương thống ngự Hồng Hoang.

Nhan diện, là quan trọng nhất.

Huống hồ Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung, Tam Thanh ở trước mặt hắn, cũng chưa chắc có thể lấy được chỗ tốt, huống chi là một cái Đại La Kim Tiên không dám dùng chân diện mục gặp người. "Cái tên gia hỏa này giao cho Thái Nhất là được." Đế Tuấn đại thủ vung lên, nói: "Các ngươi cùng ta cùng một chỗ, đánh vỡ Lưu Ba Sơn phòng hộ trận pháp, đánh giết Đông Vương Công cùng những đại năng khác." "Tuân mệnh!" Hơn bốn mươi tên Đại La Kim Tiên tề thanh ứng đạo.

Đối với thực lực Thái Nhất thâm tín bất nghi.

Giống như bọn hắn loại Đại La Kim Tiên này, mười mấy hai mươi cái cùng lên, cũng chưa chắc có thể thắng được Thái Nhất.

Thủ trì Hỗn Độn Chung Thái Nhất, tại trong lòng bọn họ, chính là Đạo Tổ phía dưới tối cường giả.

Không có một trong.

Đế Tuấn tay cầm Hà Đồ Lạc Thư, hãn nhiên nện về phía Lưu Ba Sơn phòng hộ trận pháp.

Hơn bốn mươi tên Đại La Kim Tiên, các tự thi triển pháp bảo thần thông, đánh cho phòng hộ trận pháp không ngừng rung động. "Bọn hắn xuất thủ." Phòng hộ trận pháp bên trong, Đông Vương Công thấp giọng nói: "Chúng ta duy trì trụ phòng hộ trận pháp, đợi Diệp Trần đạo hữu đánh giết Thái Nhất về sau, lại báo thù cũng không muộn." "Tốt." Vô Nhai Tử đám người gật đầu phụ họa.

Lưu Ba Sơn có một bộ tiên thiên trận pháp, tên là Âm Dương Quỷ Diễm Trận, là Hồng Quân thưởng tứ cho Đông Vương Công.

Một khi tế xuất, có thể ngăn cự mấy chục tên Đại La Kim Tiên đồng thời tiến công.

Có tòa trận pháp này, nhất thời gian Lưu Ba Sơn ngược lại không

có nguy hiểm.

Bên kia.

Diệp Trần cùng Thái Nhất đánh cho phong sinh thủy khởi.

Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung, mỗi lần xuất thủ đều cực kỳ hung hãn.

Cho dù Diệp Trần có Tổ Vu chân thân, cũng không dám tùy tiện ngạnh tiếp.

Diệp Trần không muốn bộc lộ thân phận, liền không cách nào sử dụng Thí Thần Thương cùng Càn Khôn Đỉnh.

Chỉ có thể móc ra mấy kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cùng Thái Nhất đại chiến tại một chỗ.

Nếu luận tu vi, Thái Nhất đích xác không thuộc về Hồng Hoang đệ nhất thê đội.

Vứt bỏ Hồng Quân không nói, Tam Thanh, Đế Tuấn, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử các loại, đều là Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Chương 35

Nhưng muốn luận sức chiến đấu, sợ là trừ Lão Tử, không ai sẽ là đối thủ của hắn.

Thái Nhất trong tay Hỗn Độn Chung, là Tiên Thiên Chí Bảo duy nhất hiện thế tại Hồng Hoang thế giới hiện nay.

Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên những chí bảo này, phải đợi sau khi lần thứ ba giảng đạo, Hồng Quân mới thưởng tứ cho các đệ tử.

Tức sử là Tam Thanh, trong tay cũng không có bảo vật gì có thể lấy ra được.

Vứt bỏ linh bảo bạn sinh Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp không nói, Tam Thanh bây giờ trong tay tối cường pháp bảo, liền là tại Côn Luân Sơn đạt được Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, lại do nó hóa thành Thái Cực Phất Trần, Tam Bảo Ngọc Như Ý cùng Thanh Bình Kiếm.

Ba kiện bảo bối này đều là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hoàn toàn so ra kém Thí Thần Thương cùng Càn Khôn Đỉnh trong tay Diệp Trần.

Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp ngược lại là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, phẩm cấp bên trên so với Tiên Thiên Chí Bảo đều không kém, duy nhất khuyết điểm, liền là chỉ có thể phòng ngự, không thể dùng làm công kích.

Nếu như Thái Nhất tấn thăng Chuẩn Thánh, cùng Lão Tử đơn đấu, xác suất lớn là Thái Nhất chiếm thượng phong.

Phanh!

Thái Nhất mãnh nhiên vỗ vào Hỗn Độn Chung, đem Diệp Trần

chấn bay mấy ngàn dặm.

Diệp Trần trong lòng nộ hỏa dần dần thiêu đốt.

Vì ẩn tàng thân phận, hai kiện Cực Phẩm Linh Bảo không thể sử dụng, Tổ Vu chân thân cũng không tiện sử dụng.

Đơn bằng mấy kiện Thượng Phẩm Linh Bảo, cùng Đại La đỉnh phong nguyên thần tu vi, cùng Thái Nhất ngạnh bính trứ thực có chút phí sức.

Hỗn Độn Chung lại lần nữa gào thét tới, Diệp Trần hoảng mang tránh sang một bên.

Không được!

Cứ thế mãi cũng không phải biện pháp.

Diệp Trần tâm niệm cấp chuyển, ý đồ tìm kiếm biện pháp giải quyết.

Đột nhiên, Diệp Trần hai mắt tỏa sáng, triều cách đó không xa Thái Nhất nói: "Vô sỉ tiểu nhi, mang theo nhiều Đại La Kim Tiên như vậy cùng ta đánh nhau, quả thực không biết xấu hổ." "Đánh rắm!" Thái Nhất giận tím mặt, nói: "Từ đầu tới đuôi đều là ta đang cùng ngươi đơn đấu, lúc nào gọi người rồi." "Đám gia hỏa kia ở bên cạnh, ta muốn bộc phát toàn lực đem ngươi đánh chết, bọn hắn khẳng định thừa cơ xuất thủ đánh lén ta." "Nếu thật có bản lĩnh, cùng ta đi vào trong Hỗn Độn thế giới đi một chuyến, chúng ta buông tay đánh cược một lần, nhìn xem đến tột cùng ai lợi hại hơn." "Cường giả chân chính, tuyệt không e ngại bất kỳ khiêu chiến công bằng nào; duy có kẻ yếu, mới có thể mời kẻ yếu ở bên cạnh lược trận!" Diệp Trần cất tiếng cười to, nói: "Ta ngược lại muốn nhìn xem, ngươi đến tột cùng là cường giả, hay là kẻ yếu!" Thoại âm rơi xuống.

Diệp Trần cấp tốc tê liệt không gian, triều Hỗn Độn thế giới vọt

tới. "Chạy đi đâu!" Thái Nhất lúc này ổn chiếm thượng phong, mảy may không có phòng bị, cấp tốc truy sát Diệp Trần, sấm tiến Hỗn Độn thế giới.

Đế Tuấn quay đầu, chính xảo nhìn thấy Thái Nhất truy sát Diệp Trần.

Trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ dự cảm bất tường. "Tiếp tục công đánh phòng hộ trận pháp." Đế Tuấn hướng những đại năng khác hạ đạt mệnh lệnh, cấp tốc thu hồi Hà Đồ Lạc Thư, đuổi theo Thái Nhất. .....

Hỗn Độn thế giới.

Diệp Trần đứng tại một cái tinh thần hoang vu, lẳng lặng chờ đợi Thái Nhất đuổi tới.

Thái Nhất xách theo Hỗn Độn Chung vọt lên trước, nói cũng không nói trực tiếp khai đánh.

Diệp Trần mảy may không có ý tứ trốn tránh, vận chuyển Long Tượng Bàn Nhược Công, bàng bạc huyết khí thốt nhiên phát động.

Hữu quyền mãnh nhiên vung ra, hung hăng nện ở trên Hỗn Độn Chung.

Bành!

Hai cỗ cự lực va chạm, bốn phía hỗn độn không gian, khoảnh khắc gian bị xé nứt.

Hỗn độn khí tức điên cuồng dũng tiến vào mảnh không gian này, tu bổ lỗ hổng.

Diệp Trần vẫn đứng yên bất động.

Thái Nhất bị Hỗn Độn Chung kéo theo, ầm ầm bay ngược về sau ba vạn dặm. "Gan cũng không nhỏ đâu." Diệp Trần nhìn về phía Thái

Nhất, cười khẩy nói: "Đầu óc không được tốt cho lắm." Hắn vận chuyển khí huyết toàn thân cuồn cuộn, tựa như có hàng trăm vạn đầu Chân Long và Thần Tượng đang tiềm phục trong cơ thể.

Thậm chí ngay cả khí tức Tổ Vu chân thân cũng được che giấu dưới lớp khí huyết Long Tượng này.

Dù sao Diệp Trần cũng đang sử dụng thực lực nhục thân Chuẩn Thánh trung kỳ, đối thủ tầm thường sẽ không nhìn ra được căn cước Tổ Vu của hắn.

Hơn nữa, đối chiến với Thái Nhất cũng chưa cần dùng đến việc ẩn giấu quá nhiều. "Xem chuông đây!" Thái Nhất cảm thấy sự khuất nhục cả đời này cộng lại cũng không bằng ngày hôm nay.

Hắn giơ cao Hỗn Độn Chung, hung hãn lao về phía Diệp Trần. "Hát!" Diệp Trần nắm chặt song quyền, hư ảnh hàng trăm vạn Long Tượng ầm ầm đánh ra, ngạnh kháng Hỗn Độn Chung.

Nếu như vừa rồi đánh bay Thái Nhất, Diệp Trần chỉ dùng năm thành sức mạnh, thì giờ khắc này, hắn đã dốc toàn lực ra tay.

Oanh!

Hai luồng sức mạnh lại một lần nữa va chạm.

Không gian Hỗn Độn trong phạm vi mấy chục vạn dặm lại bị xé rách.

Vô số luồng khí Hỗn Độn điên cuồng tràn vào khu vực này, tu bổ không gian.

Diệp Trần bị đẩy lùi bảy ngàn dặm.

Thái Nhất thì bị đánh bay ra xa sáu vạn dặm.

Ngay cả Hỗn Độn Chung trong tay cũng trở nên ảm đạm đi vài phần.

Thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, cho dù có Hỗn Độn Chung gia trì, Thái Nhất cũng tuyệt đối không phải là đối thủ.

Oanh!

Diệp Trần mạnh mẽ đạp lên một khối thiên thạch trôi nổi trong Hỗn Độn, mượn lực phản chấn, nhanh chóng lao về phía Thái Nhất.

Nhất định phải tẩn cho tên Thái Nhất này một trận ra trò, để hắn biết rốt cuộc ai mới là kẻ mạnh nhất dưới Thánh Nhân!

Binh!

Chương 36

Binh!

Binh!

Diệp Trần lao vào đấm đá Thái Nhất túi bụi, mỗi lần xuất chiêu phảng phất như có hàng trăm vạn đầu Long Tượng cùng xuất động, dễ dàng xé rách không gian Hỗn Độn.

Thái Nhất lúc đầu còn cố gắng phản kháng, nhưng càng về sau lại càng đuối sức.

Hắn chỉ đành lợi dụng Hỗn Độn Chung để đỡ đòn công kích của Diệp Trần, không hề có chút lực phản kích nào.

Cũng may là Hỗn Độn Chung, nếu là Bàn Cổ Phiên thì e rằng đã bị Diệp Trần đánh nổ rồi.

Trong Khai Thiên Tam Bảo, Thái Cực Đồ chủ phòng ngự, Bàn Cổ Phiên chủ công kích, Hỗn Độn Chung công thủ vẹn toàn, mỗi cái đều có sở trường riêng. "Nếu ngươi tấn thăng Chuẩn Thánh, lại đem cấm chế trên Hỗn Độn Chung luyện hóa hơn ba mươi đạo, hoặc là có thể cùng ta ngang hàng đấu một trận." "Nhưng thực lực hiện tại của ngươi còn kém ta quá xa.

Thế này đi, ta cho ngươi một cơ hội, quỳ xuống dập mười cái đầu, ta tha cho cái mạng chó của ngươi." "Trong tay nắm Tiên Thiên Chí Bảo mà ngay cả một tên vô danh tiểu tốt như ta cũng đánh không lại, thế mà ngày ngày còn gào mồm đòi xưng bá Hồng Hoang." "Cũng không biết ai cho ngươi cái mặt mũi đó, sao mà da mặt dày thế hả?" Diệp Trần vừa đấm đá Thái Nhất, vừa tứ ý trào phúng đối phương, hy vọng tìm ra sơ hở của Hỗn Độn Chung.

Thái Nhất kinh hãi tột độ.

Từ khi hóa hình đến nay, hắn gần như chưa từng nếm mùi thất bại.

Tỷ thí với đại ca Đế Tuấn cũng xấp xỉ giữ được chiến tích toàn thắng.

Thỉnh thoảng thua hai trận cũng là do cố ý nhường, giữ chút mặt mũi cho Đế Tuấn.

Nhưng tên trước mắt này thật sự quá hung mãnh.

Cho dù hắn đã dốc hết toàn lực, không hề giữ lại chút nào, vẫn bị Diệp Trần đè xuống đất bạo đánh, hoàn toàn không ngóc đầu lên nổi.

Thảo phạt Lưu Ba Sơn là bước đầu tiên để hắn và Đế Tuấn quân lâm Hồng Hoang.

Hai người mang theo hơn bốn mươi vị đại năng, gióng trống khua chiêng, chăng đèn kết hoa mà đi.

Hầu như tất cả đại năng Hồng Hoang đều biết đến hành động lần này.

Nếu thua trong tay tên này, lại thả hắn quay về Lưu Ba Sơn cản trở hành động của Đế Tuấn, thì đối với kế hoạch quân lâm Hồng Hoang của huynh đệ bọn họ, không nghi ngờ gì sẽ là một đòn chí mạng.

Không được!

Tuyệt đối không được!

Thái Nhất điên cuồng lắc đầu.

Phụt!

Thái Nhất mạnh mẽ ép ra hai ngụm tinh huyết, phun lên trên Hỗn

Độn Chung.

Oanh!

Hỗn Độn Chung bỗng nhiên sáng lên ba mươi đạo hào quang.

Dáng vẻ ảm đạm uể oải trước đó lập tức tiêu tán không thấy đâu, giống như vừa uống thuốc tráng dương vậy.

Diệp Trần nhíu mày.

Thật không ngờ Thái Nhất thà rằng hao tổn tinh huyết để trong thời gian ngắn kích phát ra sức mạnh mạnh hơn của Hỗn Độn Chung.

Ba mươi đạo hào quang, đại biểu cho sức mạnh của khoảng ba mươi đạo cấm chế đã được luyện hóa.

Cỗ sức mạnh này cực kỳ cường đại, thậm chí khiến hắn cảm giác được chút nguy cơ.

Sức mạnh này có lẽ có thể khiến Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng phải bị thương. "Xem đòn đây!" Sắc mặt Thái Nhất trắng bệch, nhưng thần tình lại lần nữa trở nên kiêu ngạo.

Chỉ thấy hắn giơ cao Hỗn Độn Chung, đập thẳng về phía đầu Diệp Trần.

Sử dụng tinh huyết cưỡng ép nâng cao thực lực bảo vật, thời gian duy trì sẽ không quá dài.

Hắn bắt buộc phải trong đoạn thời gian này cách sát Diệp Trần ngay tại chỗ.

Diệp Trần thấy Thái Nhất tập kích, nhanh chóng né sang một bên.

Nhưng Thái Nhất giờ phút này mượn nhờ sức mạnh Hỗn Độn Chung, gần như phong tỏa không gian.

Diệp Trần toàn thân khựng lại, huyết khí đầy trời phá tan trói buộc

nhưng vẫn chậm một bước, không cẩn thận bị Hỗn Độn Chung đập trúng cánh tay.

Hạo nhiên vĩ lực suýt chút nữa chấn nát cánh tay hắn, máu tươi chảy ròng ròng, nhìn cực kỳ khủng bố. "Thứ chết tiệt!" Diệp Trần quát lớn một tiếng, trong mắt tràn đầy sát khí, không còn chút bảo lưu nào nữa.

Đầu đội Càn Khôn Đỉnh, tay cầm Thí Thần Thương, hắn hung hãn lao về phía Thái Nhất. "Diệp..." Thái Nhất kinh hãi tột độ, đã nhận ra thân phận của Diệp Trần. "Mẹ kiếp!" Diệp Trần gầm lên một tiếng!

Thí Thần Thương mạnh mẽ đâm vào Hỗn Độn Chung, Nguyên Thần của Thái Nhất bám trên đó thảm thiết bị trọng thương.

Binh!

Hỗn Độn Chung phát động sức mạnh, đánh bật Thí Thần Thương ra. "Sướng!" Diệp Trần cười lớn.

Hắn vung hai tay múa Thí Thần Thương, điên cuồng đâm về phía Thái Nhất.

Xoát!

Xoát!

Xoát!

Nhục thân Chuẩn Thánh trung kỳ, Nguyên Thần Đại La đỉnh phong, lại phối hợp với Càn Khôn Đỉnh và Thí Thần Thương, sức chiến đấu có thể nói là bạo biểu.

Chỉ trong khoảnh khắc, Diệp Trần đâm ra ba vạn sáu ngàn bốn trăm thương.

Chương 37

Thương sau mạnh hơn thương trước!

Thương sau tàn độc hơn thương trước!

Thái Nhất sợ đến mức hồn phi phách tán, không dám dùng Hỗn Độn Chung tấn công nữa, chỉ có thể lợi dụng cấm chế trên đó để ngăn cản Diệp Trần oanh sát! "Chết cho ta!" Diệp Trần càng đánh càng hăng.

Thân phận của hắn đã bại lộ, ý định châm ngòi ly gián coi như tan thành mây khói.

Yêu tộc và Vu tộc đã định trước là kẻ thù.

Đã như vậy thì giết chết con Kim Ô này, đem nướng lên ăn thịt cũng rất tốt.

Thí Thần Thương lại đâm ra mười vạn thương.

Thái Nhất không ngừng phun máu, Hỗn Độn Chung lại lần nữa trở nên ảm đạm.

Có lẽ không cần bao lâu nữa, Diệp Trần sẽ có thể đánh vỡ cấm chế bên trên, chém giết Thái Nhất, chiếm Hỗn Độn Chung làm của riêng.

Diệp Trần đuổi theo Thái Nhất điên cuồng truy sát.

Thái Nhất dựa vào Hỗn Độn Chung toàn lực phòng ngự.

Giờ phút này, hai người cách chỗ vừa đánh nhau sợ là đã chạy ra cả ức dặm. "Ta...

Nhận...

Nhận..." Thái Nhất giơ cao hai tay, giống như muốn nhận thua.

Diệp Trần bỏ ngoài tai, tiếp tục cầm thương tấn công mạnh mẽ.

Vu Yêu hai tộc là kẻ địch định mệnh, hắn và Thái Nhất vốn dĩ quan hệ ngươi chết ta sống.

Nếu có thể chém giết Thái Nhất, lấy được Hỗn Độn Chung thì quá tốt.

Đây chính là một trong Khai Thiên Tam Bảo, Hồng Hoang thế giới gần như không còn bảo vật nào mạnh hơn nữa.

Phanh!

Diệp Trần một thương hất bay Thái Nhất, máu tươi phun ra xối xả mấy trăm trượng.

Thái Nhất rốt cuộc không kiên trì được nữa, Hỗn Độn Chung bị hất văng lên cao, rơi khỏi tay hắn.

Diệp Trần vươn tay chộp lấy Hỗn Độn Chung, thu vào trong lòng.

Thái Nhất đã luyện hóa vật này nhưng chưa chết hẳn, hắn không có cách nào thu vào thức hải. "Dừng tay!" Đúng lúc này, Đế Tuấn vội vội vàng vàng rốt cuộc cũng đuổi tới nơi.

Hắn hét lớn một tiếng, mang theo Hà Đồ Lạc Thư chắn trước người Thái Nhất.

Thái Nhất nhắm mắt nằm trên mặt đất, khí tức toàn thân cực kỳ uể oải, giống như đã rơi vào hôn mê. "Dựa vào cái gì?" Diệp Trần nhẹ nhàng vung vẩy Thí Thần Thương, cười khẩy nói: "Ngươi ngăn được ta sao?" "Các hạ thực lực cường hãn, nhưng tốt nhất đừng ép huynh đệ chúng ta vào tuyệt cảnh!" Đế Tuấn trầm giọng nói: "Nếu ta mang theo Hà Đồ Lạc Thư tự bạo, cho dù các hạ là cường giả Chuẩn Thánh, e rằng cũng phải mất nửa cái mạng." "Công phu mồm mép quả thực mạnh hơn Thái Nhất nhiều." Diệp Trần khẽ gật đầu, liếc mắt nhìn Thái Nhất đang nằm dưới đất, nói: "Thảo nào thực lực kém như

vậy mà có thể quản Thái Nhất chặt chẽ, e rằng bao năm qua hắn chính là tay sai của ngươi đi." "Lời này của các hạ là ý gì?" Đế Tuấn nhíu chặt mày, nói: "Huynh đệ chúng ta đồng thời hóa hình, làm bạn tu hành, còn thân thiết hơn cả Tam Thanh, há dung ngươi châm ngòi ly gián!" "Châm ngòi ly gián?" Diệp Trần cười lớn nói: "Cứ coi như là châm ngòi ly gián đi, nhưng Hỗn Độn Chung trong tay Thái Nhất hiện giờ đã bị ta đoạt mất.

Bất luận trí tuệ, thực lực, hắn đều không phải đối thủ của ngươi.

Hai người đều là tinh hoa Thái Dương hóa hình, nếu ngươi có thể thôn phệ hắn, căn cước nhất định có thể vượt qua Tam Thanh, chen thân vào hàng ngũ đại năng đỉnh tiêm Hồng Hoang, cái này còn cần châm ngòi sao?" "Các hạ rốt cuộc là ai?" Đế Tuấn không trả lời vấn đề này, lạnh lùng nói: "Vì sao lại hiểu rõ huynh đệ chúng ta như vậy?

Vọng tưởng dùng thủ đoạn đê hèn này chia rẽ quan hệ của ta, chi bằng quang minh chính đại đánh một trận." "Đánh nhau thì thôi đi.

Bản tọa hôm nay mệt rồi, nếu ngươi nguyện ý hướng Thiên Đạo thề, tỏ vẻ quyết không truy tra thân phận của ta, nếu dám tiếp tục truy tra tất định chịu thiên phạt mà chết, ta ngược lại có thể tha cho các ngươi." Diệp Trần phẩy phẩy tay nói: "Nếu không chịu, vậy bản tọa không ngại tiễn cả hai người lên đường một thể đâu?

Ngươi muốn tự bạo thì hoàn toàn có thể thử xem, xem uy lực của ngươi có lớn bằng uy lực Thái Nhất bạo phát tinh huyết sử dụng Hỗn Độn Chung hay không." "..." Đế Tuấn suy tư một chút, nói: "Ta nguyện thề, sau này tuyệt không truy cầu, cũng tuyệt không truy tra..." Sau đó, hắn quả thật làm theo lời Diệp Trần, hướng Thiên Đạo lập hạ lời thề. "Được, làm không tệ, tha cho các ngươi." Diệp Trần khẽ gật đầu, xong lại bổ sung: "Đệ đệ ngươi cũng biết thân phận của ta, nếu tiết lộ ra ngoài, ta lại giết tới cửa thì đừng trách ta không khách khí."

"..." Đế Tuấn nghe vậy sững sờ, lập tức khẽ gật đầu nói: "Các hạ yên tâm đi, việc này giao cho ta." "Vậy thì tốt." Diệp Trần nhanh chóng xé rách không gian, biến mất trong Hỗn Độn mênh mông.

Nhưng phương vị hắn rời đi lại không phải hướng về thế giới Hồng Hoang. "Hả?" Đế Tuấn nhìn hướng Diệp Trần rời đi, ánh mắt đột nhiên trở nên mê mang. ...

Bên kia, Diệp Trần chạy xa ức vạn dặm, sau đó mới đổi đường quay về thế giới Hồng Hoang.

Hắn cố ý làm ra những hành vi mê hoặc này là để ly gián Đế Tuấn và Thái Nhất.

Không phải hắn tâm từ thủ nhuyễn không muốn xử lý Đế Tuấn và Thái Nhất.

Vừa rồi khi chuẩn bị động thủ, có một cỗ khí tức cực kỳ cường hãn ẩn ước khóa chặt linh hồn hắn.

Cỗ khí tức kia to lớn thần bí, chỉ có Thiên Đạo mới có được.

Xem ra nhân vật chính của Lượng Kiếp đãi ngộ đúng là không giống bình thường.

Trước khi Lượng Kiếp mở ra, không có cách nào giết chết bọn hắn.

Vừa rồi giao lưu với Đế Tuấn, đơn giản là châm ngòi quan hệ giữa Đế Tuấn và Thái Nhất.

Nếu Đế Tuấn muốn chém giết Thái Nhất, thôn phệ khí vận của hắn, đủ để chứng minh đối phương là một đời kiêu hùng, vì đạt mục đích không từ thủ đoạn.

Ngược lại, nếu Đế Tuấn cứu sống Thái Nhất, huynh đệ hai người nâng đỡ lẫn nhau, cùng nhau chế tạo địa vị Yêu tộc, cũng xứng đáng

gọi là huynh đệ đồng lòng, tát biển đông cũng cạn.

Hai con đường này, Đế Tuấn rốt cuộc chọn cái nào, Diệp Trần rất mong chờ.

Hắn cố ý chạy về phía sâu trong Hỗn Độn để tạo ảo giác cho Đế Tuấn rằng "Diệp Trần" không phải người Hồng Hoang.

Giết Thái Nhất thì cứ giết đi, phản chính sự tình là hắn giả trang không biết.

Đế Tuấn cúi đầu nhìn Thái Nhất.

Tham lam, sát lục, hữu ái, tiền đồ...

Đủ loại cảm xúc phức tạp đan xen trong đầu hắn.

Chương 38

Đúng lúc này, Thái Nhất từ từ tỉnh lại, trong miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn. "Nhị đệ, không sao chứ?" Đế Tuấn bỗng nhiên hồi thần, đỡ Thái Nhất dậy. "Ta...

Chuông của ta...

Mất rồi..." Thái Nhất thất hồn lạc phách, đôi mắt vô thần, phảng phất như sinh mệnh đã mất đi ý nghĩa. "Không sao, Hỗn Độn Chung là bạn sinh linh bảo của đệ, đệ đã luyện hóa đủ mười chín đạo cấm chế." Đế Tuấn nhẹ nhàng vỗ lưng Thái Nhất, an ủi: "Cho dù người kia là Chuẩn Thánh, muốn luyện hóa Hỗn Độn Chung ít nhất cũng phải mất mấy chục vạn năm.

Đợi giảng đạo lần thứ ba mở ra, chúng ta thỉnh cầu Đạo Tổ ra tay, giúp đỡ tìm về Hỗn Độn Chung." "Chuông mất rồi...

Chuông của ta mất rồi..." Thái Nhất như không nghe thấy, không ngừng lặp lại câu nói đó.

Đế Tuấn khẽ lắc đầu, mang theo hắn xé rách không gian, quay về thế giới Hồng Hoang. ...

Bên kia, Hỗn Độn Chung điên cuồng rung động, vọng tưởng trùng kích phong tỏa của Diệp Trần để bỏ trốn.

Diệp Trần sợ bị đại năng khác phát hiện, không màng ẩn giấu thực lực, liều mạng xé rách không gian, dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía tổ địa Vu tộc.

Một lát sau, Diệp Trần mạnh mẽ lao vào trong Bàn Cổ Điện. "Phù..." Về đến trong điện, Diệp Trần mới thở phào một hơi.

Vì cái Hỗn Độn Chung này mà ngay cả Lưu Ba Sơn cũng không

quay về.

Đế Tuấn không chém giết Thái Nhất, kiện chí bảo này không có cách nào thu vào não hải, cũng không có cách nào che giấu khí tức.

Một khi bị đại năng khác biết được, e rằng sẽ dẫn đến nhiều bên tranh đoạt.

Cả thế giới Hồng Hoang rộng lớn này, chỉ có ý chí Bàn Cổ trong Bàn Cổ Điện mới có thể ngăn cản được cường giả khác thăm dò.

Cho dù mạnh như Hồng Quân cũng khó lòng đột phá phòng hộ của ý chí Bàn Cổ.

Hỗn Độn Chung vẫn đang điên cuồng rung động. "Thật tưởng rằng ta không làm gì được ngươi sao?" Diệp Trần cười lạnh nói: "Trước đó không thu thập ngươi là sợ lộ ra khí tức.

Bây giờ về đến nhà rồi, còn dám kiêu ngạo, xem ta thu thập ngươi thế nào!" Binh!

Diệp Trần vung quyền đập lên Hỗn Độn Chung, cấm chế trên thân chuông lại ảm đạm thêm vài phần.

Bản thân sức mạnh của Hỗn Độn Chung cực kỳ cường đại, nhưng khoảng cách với Thái Nhất là ức vạn dặm, lại bị Bàn Cổ Điện che chắn liên hệ, ngược lại chịu hạn chế, không phát huy được thực lực vốn có! "U..." Hỗn Độn Chung phát ra tiếng kêu ai oán, liều mạng né tránh công kích của Diệp Trần. "Chạy?" Diệp Trần cười khẩy: "Có biết nơi này là đâu không?" Dứt lời, trong điện kim quang đại phóng.

Vô số ý chí Bàn Cổ hiện lên, hạo nhiên trấn áp xuống Hỗn Độn Chung.

Hỗn Độn Chung cảm ứng được khí tức Bàn Cổ, lập tức run lẩy bẩy, ngay cả tốc độ né tránh cũng trở nên chậm chạp.

Khai Thiên Tam Bảo vốn là do Bàn Cổ Khai Thiên Phủ sau khi khai thiên hóa thành ba phần.

Bàn Cổ ngay cả Khai Thiên Phủ còn có thể chưởng khống, huống chi là một phần ba Hỗn Độn Chung.

Cỗ ý chí Bàn Cổ này về mặt tinh thần liền áp đảo Hỗn Độn Chung.

Binh!

Binh!

Binh!

Diệp Trần thấy cách này hữu dụng, đương nhiên không bỏ qua cơ hội, liều mạng nện Hỗn Độn Chung.

Hắn chưa học luyện khí, nhưng thường thức cơ bản thì có.

Bất luận Linh Bảo hay Chí Bảo, phàm là đã bị luyện hóa, bắt buộc phải xóa bỏ cấm chế bên trên trước thì mới có thể luyện hóa lại.

Diệp Trần không học luyện khí nên căn bản không hiểu phương pháp xóa bỏ cấm chế.

Hỗn Độn Chung lại không thể bại lộ, những biện pháp này cũng không cách nào đi tìm người hiện học.

Nhưng hắn biết một điều, chỉ cần đánh nát cấm chế đã luyện hóa, Hỗn Độn Chung sẽ trở thành vật vô chủ.

Diệp Trần lại vung quyền, oanh kích lên Hỗn Độn Chung.

Phụt!

Một đạo cấm chế bỗng nhiên vỡ vụn.

Diệp Trần vui mừng khôn xiết, sức mạnh oanh kích Hỗn Độn Chung càng lúc càng mạnh.

Hai mươi năm sau, Hỗn Độn Chung tĩnh lặng nằm trong tay Diệp Trần.

Kinh qua thời gian dài bị "bạo đánh", khí tức thuộc về Thái Nhất trên thân Hỗn Độn Chung đã hoàn toàn tiêu tán. "Khoảng cách đến lần giảng đạo thứ ba còn mấy ngàn năm, cũng không biết trong đoạn thời gian này có thể luyện hóa bao nhiêu đạo cấm chế!" Diệp Trần hài lòng gật đầu, chuẩn bị bắt đầu luyện hóa cấm chế.

Luyện hóa Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung định trước là một quá trình dài dằng dặc nhưng hạnh phúc.

Đương nhiên, thời gian là thứ không đáng tiền nhất tại thế giới Hồng Hoang.

Diệp Trần nhìn thoáng qua cách đó không xa, mười hai Tổ Vu và Hình Thiên cùng các Đại Vu vẫn đang chìm đắm trong tu luyện.

Suy tư một chút, hắn quyết định chui vào huyết trì để bắt đầu luyện hóa Hỗn Độn Chung.

Ngâm mình trong dòng máu Bàn Cổ không chỉ có giúp ích cho việc tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công, mà tương ứng, khí tức Bàn Cổ cũng sẽ trở nên nặng hơn một chút.

Không chừng sẽ có trợ giúp cho việc luyện hóa Hỗn Độn Chung.

Làm ngay!

Chương 39

Diệp Trần nhắm mắt lại, sử dụng Nguyên Thần luyện hóa Hỗn Độn Chung.

Ngày lại qua ngày...

Tháng lại qua tháng...

Năm lại qua năm...

Một ngày nọ, Diệp Trần chậm rãi mở hai mắt.

Hỗn Độn Chung thu nhỏ lại bằng cái chuông đồng, không ngừng bay lượn xung quanh hắn.

Lần luyện hóa này tổng cộng tốn hơn tám ngàn năm.

Luyện hóa trong huyết trì Bàn Cổ hiệu quả vượt xa dự tính của Diệp Trần.

Ngắn ngủi hơn tám ngàn năm, vậy mà đã luyện hóa được mười lăm đạo cấm chế.

So với mười chín đạo cấm chế trước đó của Thái Nhất cũng không kém bao nhiêu. "Lần giảng đạo thứ ba sắp mở ra, ta phải tới Tử Tiêu Cung nghe đạo." Diệp Trần vươn tay gõ nhẹ vào Hỗn Độn Chung, có chút tiếc nuối nói: "Đáng tiếc, lần này không thể mang ngươi ra ngoài lượng tướng, cứ ở lại trong Bàn Cổ Điện đợi ta về đi." Hỗn Độn Chung khẽ rung động, phát ra tiếng chuông vui tai, giống như nghe hiểu lời Diệp Trần.

Diệp Trần khẽ gật đầu, để Hỗn Độn Chung lại trong huyết trì, nhanh chóng lao về phía Tử Tiêu Cung.

Luyện hóa Hỗn Độn Chung tốn khá nhiều thời gian nên lần này

Diệp Trần rốt cuộc không phải người đầu tiên đến Tử Tiêu Cung.

Trước cửa cung, hàng trăm vị đại năng đã đợi sẵn ở đó.

Không lâu sau, Hạo Thiên và Dao Trì cùng nhau đi ra, hơn hai ngàn vị đại năng lần lượt tiến vào.

Nhóm đại năng Lưu Ba Sơn do Đông Vương Công cầm đầu nhìn thấy Diệp Trần đến, vươn tay định chào hỏi.

Diệp Trần khẽ lắc đầu, truyền âm cho mấy người bọn họ ra hiệu đừng bại lộ quan hệ giữa đôi bên.

Đông Vương Công và các đại năng khác nghe vậy liền giả bộ như không có gì xảy ra, đi vào trong Tử Tiêu Cung.

Diệp Trần rớt lại cuối cùng, chào hỏi Dao Trì và Hạo Thiên rồi bước vào Tử Tiêu Cung.

Sau khi lần giảng đạo này kết thúc, Lượng Kiếp sẽ mở ra, Thánh Nhân xuất thế.

Thời đại đặc sắc nhất sắp buông xuống, Diệp Trần hắn muốn làm kẻ lộng hành triều dâng của thời đại này.

Hạo Thiên và Dao Trì đóng cửa lại.

Trên đài cao, thân ảnh Đạo Tổ Hồng Quân lại lần nữa hiện lên.

Còn chưa đợi ngài mở miệng, ở hàng ghế đầu tiên, Thái Nhất bỗng nhiên phun ra máu tươi.

Chỉ thấy Thái Nhất quỳ rạp xuống đất, gào lên khản cả giọng: "Đạo Tổ tại thượng, khẩn thỉnh Đạo Tổ làm chủ công đạo cho ta a!" Hơn hai ngàn vị đại năng đều nhìn sang. "Có chuyện gì cần ta làm chủ?" Hồng Quân ngữ khí bình đạm nhưng ánh mắt có chút không vui.

Thái Nhất trong mắt có huyết lệ chảy ra, nói: "Ta và huynh trưởng

Đế Tuấn đi tới bờ Đông Hải bái hội Đông Vương Công, không ngờ Diệp Trần nửa đường xông ra đả thương ta, ngay cả bạn sinh chí bảo Đông Hoàng Chung của ta cũng bị Diệp Trần đoạt mất." Hít!

Đại năng tại tràng kinh hãi tột độ, nhao nhao hít một ngụm khí lạnh.

Diệp Trần lợi hại bọn họ đều biết, nhưng có thể từ trong tay Đông Hoàng Thái Nhất cướp đi Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung sao?

Thật sự khó mà tin nổi.

Diệp Trần bình thản ngồi trên bồ đoàn, dường như lời tố cáo của Thái Nhất chẳng liên quan gì đến mình.

Hồng Quân hơi quay đầu, ánh mắt quét qua Diệp Trần.

Đông Vương Công là do Hồng Quân tự tay pháo chế, là công cụ nhân để thúc đẩy Đế Tuấn và Thái Nhất quật khởi.

Chỉ cần Đế Tuấn, Thái Nhất chém giết vị Nam Tiên Chi Thủ này, nhất định có thể chấn nhiếp đại năng Hồng Hoang, khiến bọn họ bái nhập môn hạ.

Yêu tộc e rằng sẽ nhanh chóng quật khởi.

Nhìn bộ dạng tố cáo tê tâm liệt phế của Thái Nhất không giống giả vờ, nhưng trên người Diệp Trần lại không có nửa điểm khí tức Hỗn Độn Chung.

Tình huống kỳ lạ này, thân là Thiên Đạo Thánh Nhân nhưng ngài lại chưa cảm ứng được cụ thể, rốt cuộc là nguyên nhân gì?

Tâm niệm Hồng Quân bao phủ Hồng Hoang nhưng vẫn không thôi diễn ra tung tích Hỗn Độn Chung.

Ngài nói: "Diệp Trần, lời Thái Nhất nói có đúng sự thật không?" "Bẩm Đạo Tổ, lời Thái Nhất nói không liên quan gì đến đệ tử." Diệp

Trần cười nhạt nói: "Sau lần giảng đạo thứ hai, đệ tử về tổ địa Vu tộc liền không hề đi ra nữa.

Nếu không tin, ngài có thể triệu hoán mười hai Tổ Vu tới hỏi để cầu chứng." "Nói láo!" Thái Nhất giận tím mặt, chỉ vào Đông Vương Công bên cạnh, lệ thanh nói: "Ngươi khẳng định cùng một giuộc với Đông Vương Công, hợp sức hãm hại ta." "..." Đại năng tại tràng nhao nhao lắc đầu.

Ngay cả Đế Tuấn bên cạnh sắc mặt cũng đại biến.

Mẹ kiếp, vừa rồi mới đi bái hội Đông Vương Công, giờ lại nói Đông Vương Công cùng một giuộc với Diệp Trần.

Chẳng lẽ Đông Vương Công bị bệnh à? "Thái Nhất, ngươi và Đế Tuấn quả nhiên không cần chút da mặt nào!" Đông Vương Công đợi đã lâu, nghe vậy giận dữ mắng: "Hai người các ngươi thống lĩnh hơn bốn mươi vị đại năng, dĩ hạ phạm thượng, tới công đánh Lưu Ba Sơn, khiến cho Lưu Ba Sơn ta hai vị đại năng thân tử.

Ta còn chưa tìm Đạo Tổ cáo trạng, các ngươi lại đổi trắng thay đen, muốn ở đây vu oan giá họa cho Diệp Trần đạo hữu." Dứt lời, Đông Vương Công mạnh mẽ quỳ rạp xuống đất, cao giọng hô: "Đạo Tổ, xin thay chúng ta làm chủ, trừng phạt những thứ dĩ hạ phạm thượng này!" "Đứng lên nói." Hồng Quân nhẹ nhàng vung tay đỡ Đông Vương Công dậy.

Đế Tuấn Thái Nhất chém giết Đông Vương Công thì tốt, nhưng chưa giết được, vậy Đông Vương Công khẳng định vẫn là Nam Tiên Chi Thủ.

Trước mặt bao nhiêu đại năng thế này mà không làm chủ cho Đông Vương Công thì là đánh vào mặt người sắc phong như ngài. "Đa tạ Đạo Tổ." Đông Vương Công đứng dậy, đem chuyện Đế Tuấn Thái Nhất dẫn đại năng tới công đánh Lưu Ba Sơn, có vị cường giả thần bí

lộ diện, cùng Thái Nhất đi vào Hỗn Độn đại chiến, tất cả đầu đuôi gốc ngọn đều khai báo rõ ràng, gần như không có nửa điểm bỏ sót.

Đương nhiên, chuyện Đế Tuấn đến trước đó thì Đông Vương Công nửa lời cũng không nhắc tới.

Hắn sớm đã phản ứng lại, Diệp Trần ở bên ngoài Tử Tiêu Cung không nhận nhau với hắn chính là vì giờ khắc này. "Đạo Tổ, đây chính là toàn bộ sự tình.

Đế Tuấn bọn người dĩ hạ phạm thượng, vu oan Diệp Trần đạo hữu." Đông Vương Công sang sảng nói: "Chúng ta khẩn thỉnh Đạo Tổ thánh tài!

Cho hai vị đạo hữu đã chết của Lưu Ba Sơn một cái công đạo!

Cũng cho Diệp Trần đạo hữu một cái công đạo!" Đế Tuấn và Thái Nhất sắc mặt đại biến.

Chương 40

Hơn bốn mươi vị đại năng tham dự chiến đấu càng kinh khủng tột độ.

Thiên Đạo Thánh Nhân cao cao tại thượng, có thể dễ dàng mạt sát tất cả mọi người tại đây.

Thật sự không hiểu nổi Thái Nhất đầu óc có vấn đề gì mà chạy ra đây nói hươu nói vượn.

Nếu Đạo Tổ chấn nộ, liệu có một tát đập chết bọn họ không?

Hồng Quân vẫn ung dung.

Khi Đông Vương Công nói chuyện thỉnh thoảng sẽ vô thức nhìn về phía Diệp Trần, hai người này trước đó khẳng định có quen biết.

Cướp đi Hỗn Độn Chung của Thái Nhất đại khái là Diệp Trần.

Nhưng trên người Diệp Trần không có Hỗn Độn Chung, hoàn toàn không có chứng cứ, việc này không cách nào tiếp tục dây dưa.

Đã Đế Tuấn và Thái Nhất vô dụng như vậy thì cũng không cần quá nuông chiều. "Thái Nhất, Đế Tuấn, các ngươi có biết tội không?" Hồng Quân thản nhiên nhìn về phía bọn Đế Tuấn, tựa như thương khung mênh mông giáng xuống đỉnh đầu.

Thái Nhất nào ngờ sẽ xảy ra tình huống này, mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi, khí cấp công tâm ngất đi. "Chúng ta biết sai!" Đế Tuấn quỳ rạp xuống đất. "Niệm tình hai ngươi là Bàn Cổ di lưu, có đại khí vận gia thân, lần này không trừng xử.

Sau này còn dám lừa gạt thánh thính, nhất định khiến các ngươi hôi phi yên diệt." Hồng Quân tùy tiện định ra trừng phạt, nhìn về phía bốn mươi vị đại năng Yêu tộc, thản nhiên nói: "Các ngươi dĩ hạ phạm

thượng, tập kích Nam Tiên Chi Thủ, đáng bị lưu đày Hỗn Độn ba vạn năm.

Nếu may mắn không chết, tội này có thể tiêu." Đám đại năng kinh hãi tột độ, nhao nhao quỳ rạp dưới đất cầu xin tha thứ.

Hồng Quân lười nghe nói nhảm, vung tay lên quét bọn họ vào sâu trong Hỗn Độn.

Ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không dám quá xa rời Hồng Hoang thâm nhập Hỗn Độn.

Khu khu Đại La Kim Tiên, cho dù may mắn không chết thì lại có ai tìm được đường quay về Hồng Hoang?

Mấy tên này coi như bị phán tử hình.

Chúng đại năng trong Tử Tiêu Cung hai mặt nhìn nhau.

Một ngày không thành Thánh, chung quy vẫn là sâu kiến. "Đông Vương Công, bần đạo xử trí như vậy, ngươi có hài lòng không?" Hồng Quân thu hồi tay phải, mỉm cười nhìn về phía Đông Vương Công.

Đông Vương Công khom người nói: "Đạo Tổ làm quyết định, bần đạo đương nhiên hài lòng." "Tốt, vậy tiếp tục giảng đạo." Hồng Quân lại lần nữa miệng phun hoa sen, trong Tử Tiêu Cung dị tượng liên miên.

Chúng đại năng thu liễm tâm hư, lắng lặng lắng nghe Thiên Đạo thánh âm.

Lần này giảng giải các loại pháp tắc tu luyện, rất nhiều Đại La Kim Tiên khá là mờ mịt nhưng lại cảm thấy cực kỳ lợi hại.

Nghiêm túc cảm ngộ, cảnh giới tăng lên nhanh chóng.

Những đại năng đỉnh tiêm như Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp

Dẫn, Nữ Oa nhao nhao phá vỡ vách ngăn Đại La, thành công tấn thăng Chuẩn Thánh.

Khi tấn thăng Chuẩn Thánh dị tượng vạn thiên, mỗi người mỗi khác, có quan hệ với pháp tắc tu luyện.

Đến mức hai vạn năm sau, Diệp Trần đem Long Tượng Bàn Nhược Công tu luyện tới tầng thứ mười chín, nhục thân thành công tấn thăng Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Huyết khí đầy trời bao trùm Tử Tiêu Cung cũng không gây ra động tĩnh quá lớn.

Ngược lại Hồng Quân thường xuyên đưa mắt nhìn Diệp Trần, ẩn ước cảm giác có chút không đúng.

Theo Thiên Đạo vận chuyển, Vu tộc đáng ra chỉ có mười hai Tổ Vu.

Diệp Trần là Tổ Vu thứ mười ba, không những tu vi mạnh hơn mười hai Tổ Vu kia, trời sinh có Nguyên Thần, căn cước siêu việt các đại năng đỉnh tiêm khác.

Điều khiến Hồng Quân đau đầu nhất là tên Diệp Trần này tấn cấp quá nhanh.

Cứ đà này phát triển tiếp, Vu tộc nhất định sẽ nghiền nát Yêu tộc.

...

Thời gian thấm thoát, tuế nguyệt như thoi đưa.

Lại một vạn năm nữa trôi qua nhanh chóng.

Lần giảng đạo thứ ba tiếp cận hồi kết. "Từ khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, lịch kinh hung thú, tam tộc hai lần lượng kiếp, bần đạo mới được Thiên Đạo chiếu cố, chứng được Thiên Đạo Thánh Nhân." "Nên giảng đạo ba lần giáo hóa chúng sinh, tổng cộng chín ngàn năm, đến

hôm nay đã viên mãn." "Trăm năm sau, bần đạo sẽ lấy thân hợp Thiên Đạo, trừ khi quan hệ đến đại sự Hồng Hoang, quyết không hiện thế gian.

Các ngươi nếu có vấn đề gì, hôm nay cứ việc đề xuất, bần đạo nhất định sẽ thỏa mãn." Hồng Quân nhìn quanh chúng đại năng, bắt đầu nói chuyện công tác thu vĩ.

Hơn hai ngàn vị đại năng kinh ngạc há hốc mồm.

Thân hợp Thiên Đạo?

Còn có loại thao tác này sao?

Diệp Trần không dám bại lộ chút nào, bắt chước làm ra một bộ dáng khiếp sợ.

Lão Tử dẫn đầu đứng dậy, hiếu kỳ nói: "Đạo Tổ sắp thân hợp Thiên Đạo, vậy Thiên Đạo về sau là Đạo Tổ sao?" "Hồng Quân là Thiên Đạo, Thiên Đạo không phải là Hồng Quân." Hồng Quân cười nhạt nói: "Cảnh giới huyền ảo bực này, không phải Thiên Đạo Thánh Nhân không thể cảm ngộ, cho dù bần đạo giải thích các ngươi cũng không lý giải nổi, không ngại hỏi vấn đề khác." Lão Tử khom người nói: "Vậy đệ tử xin hỏi Đạo Tổ, Thánh Nhân rốt cuộc là gì?" "Chuẩn Thánh tên là Hỗn Nguyên Kim Tiên, Thánh Nhân tức là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên." Hồng Quân thao thao bất tuyệt nói: "Thánh Nhân vạn kiếp bất diệt, giết người không nhiễm nhân quả; Hồng Hoang bất diệt, Thánh Nhân bất tử; dưới Thánh Nhân đều là sâu kiến." Đại năng tại tràng nghe mà tâm triều bành trướng.

Nguyên Thủy kìm nén không được, đứng dậy hành lễ nói: "Dám hỏi Đạo Tổ, chúng ta nên chứng đạo thành Thánh như thế nào?" Hồng Quân duỗi ra ba ngón tay, giải thích: "Đại Đạo chí vĩ, Thiên Đạo chí công, xưa nay chứng đạo pháp môn tổng cộng có ba loại, phân biệt là Dĩ Lực Chứng Đạo, Trảm Tam Thi Chứng Đạo, cùng với Đại Công

Đức Chứng Đạo." Thông Thiên đứng dậy hành lễ: "Xin hỏi Đạo Tổ, ba loại pháp môn này có gì khác biệt?" "Dĩ Lực Chứng Đạo hay còn gọi là Pháp Tắc Chứng Đạo, lấy Bàn Cổ đại thần cầm đầu các Hỗn Độn Ma Thần đều làm như thế, là loại mạnh nhất trong ba pháp môn." "Trảm Tam Thi Chứng Đạo là thứ hai, bần đạo chứng đạo dùng chính là pháp này.

Lấy Tiên Thiên Linh Bảo hoặc Tiên Thiên Linh Căn làm ký thác, chém đi Thiện Thi, Ác Thi, Tự Ngã Thi, sau đó đem Tam Thi hợp nhất liền có thể chứng đạo, so với Dĩ Lực Chứng Đạo thì yếu hơn một chút." "Công Đức Chứng Đạo là loại yếu nhất trong ba pháp môn, người chứng đạo luyện hóa Hồng Mông Tử Khí, tích lũy đại công đức liền có thể chứng đạo Hỗn Nguyên." Hồng Quân mỗi khi nói một loại phương pháp chứng đạo thành Thánh lại gập một ngón tay xuống.

Đợi ba ngón tay toàn bộ gập xuống, Hồng Quân tiếp tục nói: "Thiên địa vạn vật, không gì không bắt đầu từ một, sinh ở ba, thịnh ở năm, cực ở bảy, suy ở chín.

Cho nên dưới Thiên Đạo, Thánh Nhân sẽ có bảy vị, môn hạ bần đạo sẽ xuất sáu vị.

Bần đạo sắp thân hợp Thiên Đạo, cho nên sẽ truyền hạ đạo thống, thu đồ sáu người, thay bần đạo giáo hóa sinh linh." Đại năng tại tràng lập tức kích động.

Sáu cái Thánh Vị, sáu tên đệ tử, nếu có thể trở thành đồ đệ Hồng Quân liền tương đương với khóa chặt Thánh Vị, tương lai tất định trở thành Thánh Nhân.

Không ai dám đánh chủ ý sáu cái Thánh Vị này, Hồng Quân thân hợp Thiên Đạo chính là Trời, cho dù đoạt được cũng không giữ được.

Hồng Quân nhìn về phía Diệp Trần ngồi ở bồ đoàn thứ nhất, tư

tác hồi lâu, chung quy nói: "Diệp Trần thiên phú dị bẩm, căn cước siêu quần, sẽ là thủ tịch đệ tử môn hạ bần đạo." Diệp Trần khom người hành lễ nói: "Diệp Trần bái kiến sư tôn!" Nhận ông sư tôn tiện nghi này, lừa gạt chút Hồng Mông Tử Khí và bảo vật cũng rất tốt.

Chương 41

Hồng Quân khẽ gật đầu, tiếp tục nói: "Tam Thanh là Bàn Cổ Nguyên Thần biến thành, sẽ là thân truyền đệ tử môn hạ bần đạo." Tam Thanh nghe vậy đại hỉ, phủ phục bái nói: "Lão Tử (Nguyên Thủy, Thông Thiên) bái kiến sư tôn!" Đợi Tam Thanh đứng dậy, Hồng Quân nhìn về phía Nữ Oa, nói: "Nữ Oa có đại công đức, rất có duyên với bần đạo, sẽ là nhập thất đệ tử của bần đạo." Nữ Oa cười duyên dáng, phủ phục bái nói: "Nữ Oa bái kiến sư tôn!" Hồng Quân nhìn về phía Tiếp Dẫn, trầm mặc hồi lâu, than thở: "Tiếp Dẫn duyên phận với bần đạo thiển bạc, nhưng Thiên Đạo cần chấn hưng phương Tây, ngươi có nguyện ý ở môn hạ bần đạo làm một ký danh đệ tử không?" Tiếp Dẫn vội vàng quỳ xuống đất, gấp gáp nói: "Tiếp Dẫn bái kiến sư tôn!" Lúc này, đại năng tại tràng ai mà không hiểu, sáu cái bồ đoàn ở hàng thứ nhất đại biểu cho sáu cái Thánh Vị.

Côn Bằng mắt chứa sát khí, hung hăng trừng về phía Chuẩn Đề.

Nếu không phải do Chuẩn Đề, hắn làm sao sẽ đánh mất chỗ ngồi, mất đi cơ hội chứng đạo Thánh Nhân?

Côn Bằng không dám ghi hận Nguyên Thủy, dù sao đối phương hiện tại là dự bị Thánh Nhân, đệ tử Đạo Tổ.

Hồng Quân thu đồ xong xuôi, vung tay lên, từ trong sáu cái bồ đoàn hàng đầu bay ra sáu đạo tử khí, chui vào trong cơ thể sáu người.

Không đợi mọi người đặt câu hỏi, Hồng Quân liền mở miệng nói: "Đây là Hồng Mông Tử Khí, thực là đại đạo chi cơ, các ngươi nếu muốn Công Đức Chứng Đạo, bắt buộc phải dùng vật này." "Đa tạ sư tôn." Diệp Trần cùng các đệ tử đồng loạt hành lễ. "Diệp Trần kiêm cụ Tổ Vu chân thân và Nguyên Thần, hoặc có thể nếm thử Dĩ Lực

Chứng Đạo." "Tam Thanh hưởng Bàn Cổ di trạch, cơ duyên vừa đến liền có thể lập địa thành Thánh." "Nữ Oa tu làm một trận đại công đức, vị trí Thánh Nhân dễ như trở bàn tay." "Tiếp Dẫn có đại trí tuệ, đại nghị lực, cũng có thể được hưởng Thánh Vị." Hồng Quân nhất nhất điểm xuất, mấy vị đệ tử vui mừng khôn xiết, nhao nhao hướng ngài nói lời cảm tạ.

Diệp Trần cực kỳ lộn xộn, lão gia hỏa này ngay trước mặt đám đệ tử tâng bốc hắn cao như vậy làm gì?

Cũng may các đệ tử khác đang chìm đắm trong niềm vui sướng sắp thành Thánh, không để chuyện này trong lòng.

Nhưng tương lai khẳng định sẽ kiêng kị hắn.

Hơn hai ngàn vị đại năng tận mắt chứng kiến sáu vị Thánh Nhân tương lai ra đời, tiện mộ, tật đố, hận...

đủ loại cảm xúc đan xen vào nhau.

Bọn họ nhìn nhau, nhao nhao quỳ rạp xuống đất nói: "Mong Đạo Tổ từ bi, ban cho chúng ta cơ hội thành Thánh!" "Đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng của Hồng Hoang liền ban cho các ngươi đi!" Hồng Quân vẫy tay một cái, trên trời bay xuống một đạo Hồng Mông Tử Khí.

Hắn nhẹ nhàng ném đạo Hồng Mông Tử Khí kia ra, nó lượn lờ trong Tử Tiêu Cung mấy vòng, cuối cùng dưới ánh mắt của mọi người chui tọt vào cơ thể Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề hân hoan như điên, vội vàng hướng Hồng Quân nói lời cảm tạ.

Hồng Quân thản nhiên nói: "Phương Tây nghèo nàn, xem như Thiên Đạo có ý nâng đỡ, đạo Hồng Mông Tử Khí này ngươi cứ cầm lấy đi." Côn Bằng lộ hung quang, hận không thể ngay tại chỗ ra tay

cướp đoạt.

Các đại năng khác cũng tiện mộ ghen ghét, Chuẩn Đề không phải đệ tử Đạo Tổ, đạo Hồng Mông Tử Khí này ai cướp được thì là của người đó.

Sau khi phân phong Thánh Vị, Hồng Quân hồi đáp xong nghi vấn tu hành của các đại năng tại tràng, nói: "Bần đạo những năm đầu hành tẩu Hồng Hoang thu tập được không ít bảo vật, hôm nay thân hợp Thiên Đạo lại không dùng đến nữa, dứt khoát chia cho các ngươi, để các ngươi có chút vật hộ thân." Đại năng tại tràng không ngờ có chuyện tốt bực này, nhao nhao bái tạ: "Đạo Tổ từ bi!" Hồng Quân vẫy tay, một đám mây tường vân màu vàng hiện ra. "Bảo vật này tên là Chư Thiên Khánh Vân, là hạo nhiên chính khí trong lòng Bàn Cổ đại thần biến thành Tiên Thiên Chí Bảo.

Bảo vật này một khi tế ra, chư tà lui tránh, vạn pháp không dính, coi nhẹ bất kỳ công kích của bảo vật thần binh nào, miễn dịch hết thảy thương tổn thần thông pháp thuật, xứng danh Hồng Hoang đệ nhất chí bảo." Hồng Quân nhẹ nhàng đẩy, Chư Thiên Khánh Vân liền bay tới trước mặt Diệp Trần, nói: "Diệp Trần là thủ tịch Huyền Môn, bảo vật này nên do ngươi chấp chưởng." "Đa tạ sư tôn!" Diệp Trần khom người nói cám ơn.

Lần này là phát ra từ nội tâm cảm tạ, không phải bề ngoài nghênh hợp.

Ông sư tôn tiện nghi này đem Chư Thiên Khánh Vân vốn là đồ nén đáy hòm cũng lấy ra ban cho hắn.

Xem ra tứ bảo của Hồng Quân trong nguyên tác căn bản không thấy bóng dáng kiện chí bảo này đâu.

Xem ra trong tay Hồng Quân chỉ còn lại Tạo Hóa Ngọc Điệp rách nát.

Diệp Trần tiếp lấy Chư Thiên Khánh Vân, quan sát kỹ lưỡng, càng nhìn càng thấy thích.

Bên trong Khánh Vân, thế giới Hồng Mông ẩn hiện, nhật nguyệt tinh thần phổ chiếu kỳ gian.

Trong Khánh Vân, ngũ sắc hào quang nhuộm đẫm chư thiên, bát âm tiên nhạc vang vọng hoàn vũ.

Ngoài Khánh Vân, vô số kim đăng, kim liên, anh lạc, thùy châu từ trong Khánh Vân rơi xuống đầy trời, như nước chảy trước hiên nhà liên miên bất tuyệt.

Đại năng tại tràng thèm nhỏ dãi, nhìn về phía Diệp Trần bằng ánh mắt ghen tị nổ mắt. "Bảo vật này tên là Thái Cực Đồ, là một trong ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo do Khai Thiên Phủ vỡ ra biến thành, liền ban cho Lão Tử đi." Hồng Quân lấy ra Thái Cực Đồ, âm dương song ngư du động bên trên tản mát ra khí tức cường hãn, chậm rãi bay vào tay Lão Tử.

Lão Tử mừng rỡ khôn xiết, khom người triều Hồng Quân hành lễ.

Có hai kiện phòng ngự chí bảo gia trì, tiên thiên đã đứng ở thế bất bại, vừa vặn phù hợp với Thái Thượng Vô Vi chi đạo.

Ta không chủ động đánh ngươi, ngươi cũng đừng hòng đánh ta. "Bảo vật này tên là Bàn Cổ Phiên, cũng là một trong Khai Thiên Tam Bảo, có duyên với Nguyên Thủy, ngươi nên được nó." Hồng Quân lại lấy ra Bàn Cổ Phiên có ngoại hình giống lá cờ, tùy tay vung lên, rơi vào tay Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy cầm chặt Bàn Cổ Phiên, nhẹ nhàng vung lên, khí tức sát phạt khủng bố tột cùng tràn ngập toàn trường.

Bàn Cổ Phiên không giống như Chư Thiên Khánh Vân hay Thái Cực Đồ là loại chí bảo phòng ngự, nó là sát phạt chí bảo số một số

hai.

Khí tức giết chóc khủng bố trên đó lập tức hấp dẫn ánh mắt toàn trường đại năng.

Nguyên Thủy tính cách bạo táo, hay ghen tị, bênh vực người mình, thường xuyên cùng đại năng khác đánh nhau.

Kiện công kích chí bảo này phù hợp nhất với tâm ý của hắn, vội vàng khom người hướng Hồng Quân nói cám ơn. "Bảo vật này tên là Tru Tiên Kiếm Trận, tuy rằng chỉ là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng phối hợp với trận đồ sử dụng, năng lực địch lại mấy vị Thánh Nhân, kiếm trận vừa mở, phi tứ thánh bất khả phá!" Hồng Quân lấy ra Tru Tiên Tứ Kiếm và kiếm trận trận đồ, bay về phía Thông Thiên, nói: "Thông Thiên giỏi về kiếm đạo nhất, bảo vật này vừa vặn thích hợp." Thông Thiên cực kỳ hài lòng, khom người hướng Hồng Quân nói lời cảm tạ.

Đại năng tại tràng, bao quát mấy danh đệ tử Thánh Nhân nghe vậy nhìn về phía Thông Thiên, ánh mắt có chút kinh sợ.

Thiên Đạo Thánh Nhân cường hãn như thế, phải bốn vị Thánh Nhân mới có thể phá vỡ Tru Tiên Kiếm Trận.

Kiện bảo bối này danh nghĩa là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nhưng thực tế đã sớm siêu việt phạm trù Thập Đại Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo rồi.

Nguyên Thủy lén lút nhìn thoáng qua Thông Thiên, lập tức cúi đầu xuống, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Diệp Trần ngược lại không hâm mộ.

Mấy tên này chỉ thấy Tru Tiên Kiếm Trận cường hãn nhưng lại không biết nó là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, không có cách nào trấn áp khí vận.

Thông Thiên dù mạnh mẽ đến đâu, đến thời Phong Thần cũng không có cách nào ngăn cản Tiệt Giáo phân băng ly tích. "Bảo vật này tên là Hồng Tú Cầu, chấp chưởng Thiên Địa Nhân tam hôn, chủ quản nhân duyên Hồng Hoang, sẽ thuộc về Nữ Oa." "Bảo vật này tên là Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, là một trong Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, sẽ thuộc về Tiếp Dẫn." Nữ Oa và Tiếp Dẫn phân biệt được một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tuy không bằng bốn đệ tử thân truyền nhưng cũng tâm mãn ý túc hướng Hồng Quân hành lễ. "Bần đạo sưu tầm được không ít bảo vật, thảy đều ném tại Phân Bảo Nham, các ngươi nếu có hứng thú thì đi đến nơi đó lấy đi." Hồng Quân kết thúc ban bảo, hơi dừng lại một chút, vươn tay chỉ về hướng Phân Bảo Nham, lập tức biến mất trong Tử Tiêu Cung.

Đại năng tại tràng mừng rỡ, không ngờ còn có chuyện tốt này.

Mỗi người thi triển thần thông, nhanh chóng lao về phía Phân Bảo Nham!

Diệp Trần tu vi đạt Chuẩn Thánh hậu kỳ, thực lực nghiền ép toàn trường đại năng.

Tốc độ của hắn cư nhiên siêu việt Côn Bằng, là người đầu tiên đến trước Phân Bảo Nham.

Phân Bảo Nham vuông vức, dài rộng cao ước chừng mấy ngàn dặm.

Chương 42

Hồng Quân dùng đại pháp lực giam cầm Phân Bảo Nham tại đây, dùng để gánh chịu vô số bảo vật thu thập qua nhiều nguyên hội.

Trên Phân Bảo Nham có địa hỏa phong thủy cùng đa trọng trận pháp, sợ là Chuẩn Thánh đặt chân lên đây cũng sẽ tổn thương không nhỏ.

Diệp Trần không vội lấy bảo vật mà nghiêm túc quan sát những trận pháp này.

Hưu!

Hưu!

Hưu!

Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Nữ Oa, Côn Bằng cùng các đại năng đỉnh tiêm khác nhanh chóng đuổi tới nơi này. "Diệp Trần sư huynh tới nhanh như vậy, vì sao không đi vào lấy bảo vật?" Nữ Oa nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Diệp Trần, thân tư uyển chuyển, thanh âm khẽ khàng. "Nữ Oa sư muội, Diệp Trần sư huynh chính là thủ tịch đệ tử của sư tôn, trong tay có Tiên Thiên Chí Bảo Chư Thiên Khánh Vân, lại có hai đại Cực Phẩm Linh Bảo, tự nhiên chướng mắt những linh bảo phổ thông này." Diệp Trần không kịp đáp lời, Nguyên Thủy ở cách đó không xa liền châm chọc. "Ta không biết ngươi cậy vào thân phận Tam Thanh, tự cho là sư xuất đồng môn với ta nên dám ở trước mặt ta âm dương quái khí như vậy." Diệp Trần khẽ nhíu mày, đạm nhiên nói: "Nhưng ta có thể cam đoan với ngươi, nếu ngươi thích mồm mép, ta có thể giúp ngươi vĩnh viễn ngậm cái miệng thối đó lại." Nguyên Thủy lập tức sắc mặt xanh mét!

Loại phương thức nói chuyện âm dương quái khí này, đại lão

Hồng Hoang thường dùng nhất.

Một là không trực tiếp đốp chát, đối phương không tiện xé rách mặt mũi; hai là âm dương quái khí có thể làm đối phương buồn nôn.

Nại hà Diệp Trần tự thị thực lực cường đại, trực tiếp ngay trước mặt hai ngàn vị đại năng chèn ép hắn. "Diệp Trần sư huynh, hiểu lầm, toàn là hiểu lầm!" Lão Tử ấn chặt cánh tay Nguyên Thủy, cố làm ra vẻ thản thành nói: "Đệ đệ ta lo lắng sư huynh tu vi quá mạnh, nếu có thể khuyên sư huynh từ bỏ tranh đoạt, bọn sư đệ sư muội chúng ta có thể chia nhiều thêm một chút bảo vật." Diệp Trần ghét nhất bộ dạng không biết xấu hổ này của Lão Tử.

Lão Tử tọa ủng hai kiện chí bảo, tu vi đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Chỉ bàn về thực lực bề ngoài, so với Diệp Trần nhìn qua còn mạnh hơn không ít.

Mẹ kiếp, còn bảo không từ bỏ tranh đoạt bảo vật?

Thông Thiên tràn đầy áy náy nói: "Diệp Trần sư huynh thứ lỗi, Nhị ca ta nói chuyện hướng lai vẫn cái dạng này, tịnh không phải cố ý nhắm vào huynh." "Sư huynh, Tử Tiêu Cung là đạo trường của sư tôn, đừng đánh đánh giết giết." Nữ Oa đứng bên cạnh Diệp Trần thấp giọng khuyên can, lo lắng động thủ sẽ dẫn xuất sư tôn Hồng Quân.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sấn lại một bên, hận không thể để Diệp Trần lập tức cùng Tam Thanh khô máu.

Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi!

Chỉ có phương Đông nội chiến, bọn hắn mới có thể tìm cơ hội trộm chút linh mạch linh bảo chấn hưng phương Tây.

Các đại năng khác đại đa số cũng ôm tâm tư này, những đệ tử Thánh Nhân này đánh nhau thì cơ hội đoạt bảo của họ càng lớn. "Thôi

được, nể mặt Thông Thiên sư đệ và Nữ Oa sư muội, lần này tha cho ngươi một mạng!" Diệp Trần khẽ gật đầu, đạm nhiên nói: "Nếu lần sau còn dám khiêu khích ta, bất luận kẻ nào che chở, ta nhất định sẽ chém giết ngươi triệt để!" Nguyên Thủy nội tâm nộ hỏa trùng thiên nhưng lại không dám nói nhảm thêm nữa.

Lão Tử sắc mặt xanh mét.

Ba người bọn họ cùng khuyên can nhưng Diệp Trần nửa điểm không nhắc đến tên hắn, thực sự làm cho hắn mất hết mặt mũi.

Binh!

Đúng lúc này, cách đó không xa truyền đến tiếng vang lớn, hấp dẫn sự chú ý của Diệp Trần và mọi người.

Thì ra là một vị Đại La Kim Tiên thấy đám người Diệp Trần tranh chấp, lén lút bò lên Phân Bảo Nham chuẩn bị nhân cơ hội cướp đoạt bảo vật.

Ai ngờ chưa chạm vào bất cứ bảo vật nào, phòng hộ trận pháp trên Phân Bảo Nham liền dễ dàng thôi hủy nhục thân hắn. "A a a!" Tên đại năng kia sợ đến mức hồn phi phách tán, hoảng mang khu sử Nguyên Thần rời đi, may mắn giữ được tính mạng. "Vãi thật!" "Cũng quá dọa người rồi!" "Khủng bố như vậy sao!" Đám đại năng đi theo phía sau đã đuổi tới, tận mắt nhìn thấy cảnh tượng này, nỗi sợ hãi đều hiện rõ trên mặt.

Lão Tử lắc đầu nói: "Những trận pháp này cực kỳ cường hãn, gần như có thể miểu sát bất kỳ sinh linh nào dưới Chuẩn Thánh, cho dù là cường giả Chuẩn Thánh thân xử trong đó cũng không kháng cự được bao lâu." Thông Thiên khẽ gật đầu nói: "Có lẽ chỉ có mượn nhờ bảo vật mới có thể lấy ra những bảo vật này." "Lão Tử sư huynh có hai đại phòng ngự chí bảo thủ hộ, những trận pháp này căn bản không thương tổn được huynh, xem ra người thắng lớn nhất lần phân bảo

này phi huynh mạc thuộc." Tiếp Dẫn từ tận đáy lòng hâm mộ Lão Tử.

Giống như Thông Thiên chỉ có thể ở bên ngoài lợi dụng bảo vật thu lấy linh bảo trên Phân Bảo Nham.

Lão Tử có chí bảo thủ hộ, hoàn toàn có thể đi lên Phân Bảo Nham tự thân động thủ thu lấy.

Chênh lệch trong đó liếc qua là thấy ngay.

Sư tôn Hồng Quân ban bảo tại Tử Tiêu Cung, nhập thất đệ tử đoạt được bảo vật rõ ràng tốt hơn hắn và Nữ Oa rất nhiều.

Lại không nghĩ tới trên Phân Bảo Nham, Lão Tử cư nhiên có ưu thế lớn như vậy.

Ký danh đệ tử, quả nhiên chỉ là ký cái tên mà thôi!

Lão Tử cười nhạt lắc đầu, cố làm ra vẻ khiêm tốn nói: "Đâu có đâu có, Diệp Trần sư huynh có Chư Thiên Khánh Vân gia trì, có thể xưng là vạn pháp bất xâm, so với ta còn lợi hại hơn nhiều.

Đúng rồi, Diệp Trần sư...

Ơ, Diệp...

Diệp Trần sư huynh đâu?" Hắn quay đầu nhìn lại vị trí Diệp Trần vừa đứng, lại không phát hiện thân ảnh đối phương.

Đại năng tại tràng khá là kinh ngạc!

Nhìn quanh bốn phía, bọn họ hốt hoảng phát hiện Diệp Trần đang nghênh ngang đi về phía Phân Bảo Nham.

Đừng nói là Chư Thiên Khánh Vân vạn pháp bất xâm, Diệp Trần vậy mà ngay cả Càn Khôn Đỉnh cũng không triệu hoán ra.

Hắn cậy vào nhục thân cường hãn, nhẹ nhõm xuyên qua tầng tầng trận pháp, leo lên Phân Bảo Nham.

Diệp Trần nhặt một kiện Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tùy tay thu vào trong não hải.

Linh bảo chưa qua luyện hóa có thể trực tiếp thu lấy.

Những trận pháp có thể dễ dàng miểu sát Đại La đỉnh phong, thậm chí uy hiếp Chuẩn Thánh kia rơi vào người Diệp Trần giống như hạt mưa đánh vào người, không hề phát ra động tĩnh gì đặc biệt.

Nhưng quần áo chất liệu phổ thông trên người Diệp Trần hoàn toàn không cách nào ngăn cản trận pháp công kích, trong khoảnh khắc hóa thành bụi phấn.

Sau khi quần áo phấn vụn, nhục thân cường hãn màu cổ đồng của Diệp Trần hiện ra trước mắt đại năng tại tràng, tản mát ra khí tức khủng bố như Long Tượng thượng cổ. "Nhục thân Diệp Trần sư huynh có lẽ đã đạt Chuẩn Thánh hậu kỳ, thảo nào không cần dùng bất kỳ linh bảo nào cũng có thể ngăn cản những Tiên Thiên trận pháp này tập kích!" Lão Tử nhìn mà tim đập chân run, không tự chủ được bình phẩm.

Thông Thiên nhịn không được gật đầu nói: "Nhị ca, đừng trêu chọc Diệp Trần nữa, e rằng hắn thật sự có thực lực chém giết huynh." "..." Nguyên Thủy âm thầm vui mừng vừa rồi không có cùng Diệp Trần cương lên.

Nhưng không thể ngay trước mặt Tiếp Dẫn và Nữ Oa các sư đệ sư muội mà nhận túng, hắn quật cường nói: "Ta cũng không sợ!

Chương 43

Đợi ta tấn thăng Thánh Nhân, nhất định phải cùng Diệp Trần hảo hảo thiết tha một phen!

Để hắn biết ai mới là Bàn Cổ chính tông." Nữ Oa, Tây Vương Mẫu, Hi Hòa, Thường Hi cùng các đại năng nữ tính nhìn chằm chằm thân hình Diệp Trần, chảy cả nước miếng.

Các nàng mau chóng tỉnh ngộ, lập tức cúi đầu xuống, mặt mũi đỏ bừng, không dám tùy ý nhìn trộm.

Diệp Trần cậy vào nhục thân cường hãn ngạnh kháng Tiên Thiên trận pháp nhưng lại quên mất quần áo trên người đều là hàng phổ thông.

May mà bộ vị quan trọng nhất có một kiện Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo là "Hỏa Dao Khố" che chắn, không bị triệt để bại lộ.

Lộ hàng hay không Diệp Trần tí nào cũng không thèm để ý.

Dù sao trên Phân Bảo Nham Tiên Thiên Linh Bảo quả thực quá nhiều!

Hàng ngàn hàng vạn kiện Tiên Thiên Linh Bảo rực rỡ muôn màu, đếm không xuể.

Chút linh bảo Diệp Trần nhìn thấy trên Bất Chu Sơn so với trên Phân Bảo Nham này hoàn toàn không so sánh được.

Trước đó hắn còn tò mò vì sao Hồng Quân không tẩy kiếp Bất Chu Sơn, nguyên nhân là vì bảo bối trong nhà người ta còn nhiều hơn.

Hạ phẩm linh bảo, trung phẩm linh bảo, Diệp Trần từ đáy lòng chướng mắt.

Nhưng Trảm Thi Chứng Đạo pháp vừa ra, mấy thứ rác rưởi này cũng có thể giúp đỡ đại năng khác nhanh chóng tấn thăng Chuẩn Thánh.

Không nhắc tới các đại Thánh Nhân tương lai sẽ lập giáo phái dùng đến những Tiên Thiên Linh Bảo này.

Lấy Yêu tộc mà nói, nếu lần này Đế Tuấn Thái Nhất đạt được lượng lớn Tiên Thiên Linh Bảo, thế lực khẳng định sẽ được đề thăng cực đại.

Diệp Trần suy tư một chút rồi quyết định tận lực thu lấy linh bảo.

Dù sao mình thu được nhiều thì Yêu tộc và các thế lực khác khẳng định thu được ít.

Làm luôn!

Diệp Trần ném ra Chư Thiên Khánh Vân và Càn Khôn Đỉnh, liều mạng chụp lấy hàng trăm kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

Cùng lúc đó, Diệp Trần tay cầm Thí Thần Thương quét về phía Tiên Thiên Linh Bảo ở hướng khác.

Căn bản không quản phẩm cấp cao thấp, phản chính là nhìn thấy bảo vật, Diệp Trần quyết định đều không buông tha.

Chỉ trong nháy mắt liền có hơn ngàn kiện linh bảo rơi vào tay Diệp Trần.

Các đại năng khác lập tức phản ứng, hoảng mang thi triển thần thông cướp đoạt linh bảo còn lại!

Lão Tử ném ra Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp và Thái Cực Đồ.

Tam Thanh đứng đầu vừa ra tay liền trực tiếp bao phủ gần một thành rưỡi khu vực, từ từ thu lấy linh bảo trong đó.

Các đại năng khác nhao nhao làm theo.

Nguyên Thủy ném ra Bàn Cổ Phiên, Thông Thiên tế ra Tru Tiên Kiếm Trận, liên hợp chiếm cứ một thành rưỡi khu vực.

Nữ Oa dùng Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Hồng Tú Cầu cùng xuất, miễn cưỡng chiếm cứ nửa thành khu vực.

Tiếp Dẫn Chuẩn Đề không cam lòng yếu thế, ném ra Công Đức Kim Liên, Thất Bảo Diệu Thụ và Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, cũng chiếm cứ một thành khu vực.

Sáu vị dự bị Thánh Nhân ra tay, hiển nhiên qua phân gần một nửa địa bàn.

Càng đừng nhắc tới Diệp Trần, một chốc lát thu lấy càn quét tiếp cận hai thành khu vực, lại còn đang không ngừng càn quét.

Các đại năng khác lập tức gấp.

Bọn họ nhao nhao tế ra linh bảo của mình tranh cướp linh bảo thặng dư.

Cũng may linh bảo trên Phân Bảo Nham rất nhiều, cho dù vận khí kém nữa cũng có thể cướp được một kiện Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Trong đó vận khí tốt thậm chí có người cướp được Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, thậm chí Cực Phẩm Linh Bảo.

Đặc biệt là những đại năng cướp được Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thực lực không tầm thường, vội vội vàng vàng xé rách không gian cô thân rời đi.

Bọn hắn đâu phải Diệp Trần hay Tam Thanh là đệ tử Thánh Nhân, Trung Phẩm Linh Bảo đối với bọn họ đều cực kỳ trân quý, huống chi là Cực Phẩm Linh Bảo.

Nếu bị đại năng khác để mắt tới, bị quần công thì nhất định sẽ nháo đến người tài hai không.

Khi bọn họ rời đi, có một số đại năng suy tư một chút liền lập tức đuổi theo.

Giống như trước đó Diệp Trần khoe của dẫn đến hàng trăm đại năng vây công, tình huống tương tự.

Nhưng hôm nay không giống ngày xưa, Diệp Trần bất luận cướp đoạt bao nhiêu bảo vật, những đại năng này cũng không dám trêu chọc.

Đừng nói là bọn họ, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng không nguyện đắc tội vị Thánh Nhân tương lai này.

Chính vì như thế, Diệp Trần toàn lực xuất kích, điên cuồng cướp đoạt bảo vật, thế mà một mình càn quét hơn ba thành rưỡi khu vực.

Cộng thêm các đệ tử Thánh Nhân khác, tổng cộng chiếm cứ tám thành địa bàn.

Diệp Trần đem tất cả Tiên Thiên Linh Bảo ném vào Càn Khôn Đỉnh, hơi kiểm kê xong liền kinh ngạc há hốc mồm.

Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo hai ngàn tám trăm chín mươi tám kiện!

Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo một trăm bảy mươi sáu kiện!

Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo hai mươi bốn kiện!

Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ngược lại chỉ có một kiện là Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên.

Đợi Diệp Trần thanh lý xong xuôi thì công tác thu tập của các đại năng khác cũng xấp xỉ hoàn thành.

Oanh!

Tiên Thiên trận pháp gia trì trên Phân Bảo Nham trong khoảnh khắc tan thành mây khói.

Hồng Quân thiết trí trận pháp bảo hộ những linh bảo này, nay linh bảo đã tìm được chủ nhân thì sứ mệnh của nó cũng hoàn thành.

Trận pháp lui đi, Diệp Trần chỉ mặc mỗi một cái Hỏa Dao Khố hiển nhiên trình hiện trước mặt hơn hai ngàn vị đại năng. "Khụ khụ!" Diệp Trần ho nhẹ hai tiếng, vội vàng lấy ra một kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo dạng quần áo.

Chương 44

Sau khi mặc vào người, Diệp Trần lập tức khôi phục bộ dáng anh tuấn tiêu sái.

Không ít đại năng nữ tính hoảng mang lau nước miếng bên khóe miệng.

Truyền thuyết nói mặc áo thì gầy, cởi áo thấy thịt (hiển sấu hữu nhục) là đây a. "Nhục thân tu vi của sư huynh e rằng đã có Chuẩn Thánh hậu kỳ rồi nhỉ." Lão Tử cười sang sảng nói: "Thực lực như thế, chúng ta e rằng có liên hợp lại cũng không phải đối thủ của huynh đâu nhỉ?" Lời này nghe thì tượng như đang nịnh nọt Diệp Trần, thực tế lại đang kéo cừu hận cho Diệp Trần.

Hơn hai ngàn vị đại năng nghe vậy không hẹn mà cùng nhìn về phía Diệp Trần, sau đó nhanh chóng thu hồi ánh mắt, trong mắt tràn đầy kiêng kị. "Được rồi, phản chính là thu thập cùng một chỗ với cái tên Nguyên Thủy hay âm dương quái khí kia thì khẳng định không có vấn đề gì lớn." Diệp Trần nhìn Lão Tử, lại nhìn Nguyên Thủy, cười khẩy nói: "Muốn nịnh nọt thì nịnh cho đàng hoàng, đừng có ngày ngày lo kéo cừu hận cho ta.

Chút kỹ lượng này ta ba tuổi đã không chơi nữa rồi, có thể có chút mới mẻ hơn không?" Lão Tử và Nguyên Thủy sắc mặt xanh mét!

Tên Diệp Trần này tính công kích quá mạnh rồi! "..." Các đại năng còn lại đều trầm mặc.

Cho dù buồn cười cũng bắt ép bản thân hung hăng nín lại.

Dù sao tính cách có thù tất báo của Nguyên Thủy cả thế giới Hồng Hoang ai cũng biết.

Nếu bây giờ dám cười ra tiếng, có lẽ chưa đợi về đến Hồng Hoang đã khó giữ được cái mạng nhỏ. "Sư huynh, huynh thật sự là Chuẩn Thánh hậu kỳ rồi?" Nữ Oa ghé sát bên người Diệp Trần, nhịn không được thấp giọng hỏi thăm. "Ừ, không thành Thánh Nhân đều là sâu kiến, Chuẩn Thánh hậu kỳ thì tính là cái gì, phải tiếp tục nỗ lực." Diệp Trần cười nhạt nói: "Sư muội, những chuyện này lát nữa chúng ta hãy nói, ta hiện tại có chút việc phải giải quyết trước đã." "A!

Đừng mà!" Nữ Oa tưởng rằng hắn muốn cùng Tam Thanh động thủ, thất kinh nói: "Diệp Trần sư huynh, dù sao bọn họ cũng có ba người, không nên động thủ thì tốt hơn." "Sư muội hiểu lầm rồi." Diệp Trần vung tay lên, thu lấy Phân Bảo Nham, cười nhạt nói: "Phân Bảo Nham có thể gánh chịu nhiều Tiên Thiên Linh Bảo như vậy, ta thấy tài chất cực kỳ bất phàm.

Mang về gia công luyện hóa một chút, thấp nhất cũng là một kiện Cực Phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, nếu có đầy đủ công đức, muốn tấn thăng Hậu Thiên Chí Bảo cũng không phải là không thể." Lời này vừa nói ra, cả sảnh đường đều kinh ngạc. "A a a!" "Bảo bối tốt như vậy, sao ta lại không phát hiện ra?" "Đừng nói chí bảo, cho ta một kiện Cực phẩm Linh bảo, ta nguyện ý làm trâu làm ngựa!" "Ta đột nhiên cảm thấy, Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trong tay không còn thơm nữa." "Đừng nói Trung phẩm, ngay cả Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ta cũng thấy không thơm." "Đủ rồi!

Ta cướp được Hạ phẩm Linh bảo còn chưa nói gì đây này." Tại hiện trường, không ít đại năng nhao nhao đấm ngực dậm chân!

Một lòng chỉ chăm chăm vào những linh bảo kia, chưa từng đặt ánh mắt lên Phân Bảo Nham, lại trong lúc bất tri bất giác, đánh mất cơ hội có được một kiện Cực phẩm Linh bảo.

Hậu Thiên Linh Bảo so ra kém Tiên Thiên Linh Bảo.

Đó là thiết lập trong tình huống cả hai cùng cấp bậc mà so sánh.

Bất kỳ Cực phẩm Hậu Thiên Linh Bảo nào, cũng có thể đánh bại Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Cho dù là Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn... những đại năng đỉnh cấp này, bỏ lỡ Cực phẩm Linh bảo, trong lòng cũng khá là thương cảm.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo và Cực phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, e rằng Hồng Hoang thế giới cộng lại cũng chỉ có hai ba trăm kiện.

Đám đệ tử Thánh Nhân dùng không hết, ban thưởng cho đệ tử môn hạ cũng là cực tốt.

Chuẩn Đề ngược lại không sợ mất mặt, buồn bực nói: "Bần đạo vừa mới có cảm ứng, liền bị Diệp Trần sư huynh đi trước một bước rồi." Khóe miệng Nguyên Thủy khẽ giật giật.

Kiện sự tình này kỳ thực hắn cũng hiểu, nhưng lo lắng Hồng Quân chấn nộ, lược vi chần chờ, liền triệt để mất đi cái duyên phận này. "Chuẩn Đề sư đệ, bảo vật đều có linh tính, người có đức sẽ chiếm được." Diệp Trần cười nhạt nói: "Kiện bảo bối này cùng ta hữu duyên, lần sau nói không chừng ngươi có thể được toại nguyện." Chuẩn Đề khẽ gật đầu, nói: "Đa tạ sư huynh khai giải, trong lòng bần đạo dễ chịu hơn nhiều." Diệp Trần không tiếp tục nói nhảm, quay đầu nhìn về phía những đại năng khác, cảm thán nói: "Hình như các vị đạo hữu đều chưa lấy được linh bảo vừa ý a." "....." "....." "....." Đại năng tại trường tận giai trầm mặc.

Có kẻ tính khí nóng nảy, dùng hết toàn lực khống chế bản thân, sợ mình nhịn không được xông lên bạo đánh Diệp Trần. "Không có Hồng Mông Tử Khí, chỉ có thể đi con đường Trảm Thi Chứng Đạo, mà Trảm Thi Chứng Đạo, chí ít cần ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo." Diệp

Trần giả bộ như không nhìn thấy biểu tình của mọi người, tiếp tục nói: "Lần này không thể tập hợp đủ linh bảo, các vị đạo hữu sợ là đời này cũng khó tập hợp đủ, muốn chứng đạo thành Thánh, e rằng có chút khó khăn nha." Đám đại năng tức giận đến suýt chút nữa phun máu.

Nếu không phải kiêng kị thân phận đệ tử Thánh Nhân của Diệp Trần, khẳng định bọn họ đã sớm lao lên xử lý hắn.

Phải đem mấy ngàn kiện linh bảo hắn thu tập được tẩy kiếp sạch trơn, mới có thể giải mối hận trong lòng.

Những đại năng chỉ cướp được một kiện Hạ phẩm Linh bảo kia, tu vi đa số ở cấp bậc thấp nhất, càng không dám nói nhảm, chỉ đành ở đáy lòng thầm mắng Diệp Trần.

Phi!

Chẳng phải là đệ tử Thánh Nhân sao, mẹ nó tâm quá đen!

Mười bảy vị Thánh Nhân cùng đệ tử, vậy mà cướp đi tám thành Tiên Thiên Linh Bảo.

Còn lại hai thành, mới đến lượt hơn hai ngàn đại năng chúng ta phân phối! "Nhìn biểu tình các ngươi, ta hình như nói đúng rồi." Diệp Trần dang hai tay, nói: "Nhưng yên tâm, ta khẳng định sẽ không sửa đâu, bởi vì các ngươi đánh không lại ta, lấy đi cũng không có biện pháp." Đại năng tại trường tức đến đau cả răng.

Thậm chí có kẻ hừ lạnh một tiếng, liền muốn phất tay áo rời đi. "Ai ai ai, đừng đi a, lời còn chưa nói hết đâu, đi làm gì, cũng quá không nể mặt ta rồi đi." Diệp Trần cười nhạt nói: "Không nghe một chút xem rốt cuộc ta muốn nói gì sao?

Nếu thật sự đi, vậy những người ở lại có phúc khí rồi." Mấy tên đại năng chuẩn bị rời đi đưa mắt nhìn nhau, nhưng vẫn dừng lại bước

chân, muốn xem xem trong hồ lô Diệp Trần rốt cuộc bán thuốc gì.

Những đại năng còn lại cũng đồng dạng khó hiểu. "Được rồi, nhìn các ngươi sốt ruột như vậy, thế thì ta nói thẳng nhé." "Là như vầy, các ngươi muốn Trảm Thi Chứng Đạo, liền cần Tiên Thiên Linh Bảo, trong tay ta có nhiều Tiên Thiên Linh Bảo như vậy, thực sự dùng cũng dùng không hết." "Vu tộc không tu Nguyên Thần, không cách nào sử dụng Tiên Thiên Linh Bảo, ta giữ lại trong tay cũng lãng phí." Diệp Trần từ tốn nói, gợi lên khẩu vị của toàn trường đại năng, lập tức ném ra một quả bom nặng ký: "Chỉ cần các ngươi nguyện ý y phụ Vu tộc, ta liền tặng mỗi người một kiện Tiên Thiên Linh Bảo." Oanh!

Oanh!

Oanh!

Đoạn văn này tựa như Cửu Thiên Thần Lôi, hung hăng nện vào đầu toàn trường đại năng.

Tam Thanh cùng các Thánh Nhân đệ tử kinh ngạc đến mức há to miệng.

Bọn họ không phải không có chiêu binh mãi mã, thu thập môn khách cùng đệ tử, nhưng cách làm hào phóng bực này, hoàn toàn bắt chước không nổi.

Tam Thanh cộng lại, số linh bảo thu hoạch được cũng không nhiều bằng một mình Diệp Trần.

Tại một góc không xa.

Sắc mặt Đế Tuấn cùng Thái Nhất xanh mét!

Những đại năng này bọn họ đã sớm nhắm trúng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nhất định có thể kéo lên cùng một chiếc thuyền, tráng đại Yêu tộc sắp sửa ra đời.

Nhưng Diệp Trần đột nhiên làm như thế này, bọn họ e rằng công cốc rồi.

Chương 45

Đổi lại là bọn họ, những đại năng này có lẽ sẽ không vì một kiện Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà khuất phục dưới tay Diệp Trần.

Nhưng sau khi kiến thức sự cường đại của Hồng Quân Đạo Tổ Thánh Nhân, cũng như biết được pháp môn Trảm Thi Chứng Đạo, những Tiên Thiên Linh Bảo này liền trở thành cơ sở chứng đạo trong mắt bọn họ.

So với Hồng Mông Tử Khí trong tay đám đệ tử Thánh Nhân như Diệp Trần, xem ra cũng không kém là bao.

Dù sao trong mắt bọn họ, Hồng Quân có thể Trảm Thi Chứng Đạo, vậy bọn họ khẳng định cũng có thể.

Không đợi đại năng tại trường phản ứng.

Diệp Trần tiếp tục ném ra bom tấn. "Các ngươi hướng Thiên Đạo thề, sau khi quy phụ Vu tộc, tức khắc có thể đến chỗ ta lĩnh một kiện Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Không, phàm là sau khi tấn thăng Chuẩn Thánh, ta sẽ lại thưởng thêm một kiện Tiên Thiên Linh Bảo nữa." Diệp Trần cười nhạt nói: "Về phần là Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Trung phẩm, Thượng phẩm, thậm chí Cực phẩm, phải xem biểu hiện của chư vị sau khi quy phụ Vu tộc rồi." Oanh!

Oanh!

Oanh!

Một chuỗi sấm sét nện lên đầu đại năng tại trường.

Nếu là đại năng khác đưa ra loại điều kiện này, nói thật, bọn họ đánh từ đáy lòng sẽ không tin tưởng.

Nhưng Diệp Trần thực sự không giống.

Vu tộc bọn hắn không có Nguyên Thần, cho dù cầm những Tiên Thiên bảo vật này, cũng không có nửa điểm tác dụng.

Về phần bản thân Diệp Trần?

Người ta có Tiên Thiên Chí Bảo, có hai kiện trong Thập đại Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, dùng đến những món đồ chơi rách nát này sao?

Đơn thuần xét về độ khả tín, lời Diệp Trần nói là cao nhất trong số các đại năng tại trường. "Các vị, thời gian của ta cũng không nhiều, qua cái thôn này thì không còn cái tiệm này nữa đâu." Diệp Trần sờ sờ cằm, nói: "Các ngươi cũng thấy đấy, trong tay ta có nhiều Tiên Thiên Linh Bảo như vậy, nếu đến chậm, e rằng không vớt được kiện Tiên Thiên Linh Bảo thứ hai.

Dù sao thì, linh bảo của ta khẳng định phải ưu tiên cung ứng cho người đầu tiên đầu quân." Đại năng tại trường rục rịch ngóc đầu dậy.

Ngay cả sau lưng Đế Tuấn, Thái Nhất, trong số vài chục vị đại năng kia, cũng có mấy người rục rịch.

Đúng lúc này.

Một tên Đại La Trung Kỳ trầm giọng nói: "Diệp Trần đạo huynh, chỉ cần hướng Thiên Đạo thề, đầu quân Vu tộc, liền có thể lập tức lấy Tiên Thiên Linh Bảo?" "Đương nhiên.

Khu khu Tiên Thiên Linh Bảo, ta không để vào mắt, không cần thiết phải quỵt nợ." Diệp Trần mỉm cười gật đầu nói: "Nếu như không tin, lúc các ngươi hướng Thiên Đạo thề, có thể đề cập việc này, nếu như ta không đưa, hoặc là đưa rồi về sau thưởng đoạt lại, các ngươi có thể lập tức rời khỏi Vu tộc trận doanh." Lời vừa nói ra, toàn trường xôn xao.

Có thể nói Diệp Trần đem nỗi lo âu của những đại năng này bài trừ hầu như không còn.

Yêu cầu duy nhất, chính là những đại năng này quy phụ Vu tộc mà thôi.

Đại năng vừa đặt câu hỏi kia suy nghĩ một chút, đi tới trước mặt Diệp Trần, nói: "Bần đạo Phi Bằng Tử, nguyện quy phụ dưới trướng Vu tộc, vì Diệp Trần đạo huynh sai sử." "Phi Bằng Tử đạo hữu, chúc mừng ngươi, làm Đại La Kim Tiên đầu tiên quy phụ Vu tộc, ta quyết định đem Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo vốn thuộc về ngươi, phá cách đề thăng làm Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lấy đó khen thưởng cho quyết định chính xác mà ngươi đưa ra." Diệp Trần đạm định vung ra hơn một trăm kiện Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cười nhạt nói: "Ta không biết ngươi tu luyện công pháp gì, liền do ngươi tự mình chọn lựa một kiện Trung phẩm Linh bảo thích hợp đi." "Đa tạ Diệp Trần đạo huynh." Phi Bằng Tử vui mừng quá đỗi.

Nhưng hắn không có lập tức lựa chọn linh bảo.

Hắn đi trước hướng Thiên Đạo thề, lập chí quy phụ Vu tộc, mới bắt đầu lựa chọn linh bảo.

Diệp Trần hài lòng gật gật đầu, hắn chính là cần loại thủ hạ hiểu chuyện như thế này.

Các đại năng còn lại hâm mộ ghen ghét, tròng mắt suýt chút nữa đều muốn nổ tung.

Không ít đại năng vừa rồi đã động tâm, nhưng không có được sự dứt khoát như Phi Bằng Tử, từ đó bỏ lỡ mất Trung phẩm Linh bảo. "Đạo huynh, ta muốn!" "Ta nguyện đầu quân!" "Đạo huynh, ta nguyện quy phụ Vu tộc!" Mấy trăm tên đại năng dũng cảm đăng ký, nhao nhao vây quanh trước người Diệp Trần.

Diệp Trần nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Số lượng đạo hữu nguyện ý đầu quân không ít, như vậy đi, các ngươi đi trước hướng Thiên Đạo thề, đợi Phi Bằng Tử chọn xong linh bảo, các ngươi lại lựa chọn linh bảo." "Tuân mệnh." Đám đại năng nhao nhao gật đầu.

Bọn họ lãng thanh cao quát, hướng Thiên Đạo thề. "Diệp Trần đạo huynh, ta chọn xong." Không bao lâu, Phi Bằng Tử chọn định linh bảo cần thiết, là một thanh bảo kiếm sắc bén.

Thanh bảo kiếm này so với kiện Trung phẩm Linh bảo mà Phi Bằng Tử cướp được trên Phân Bảo Nham trước đó, uy lực nhìn qua còn mạnh hơn một chút.

Trong lòng Phi Bằng Tử càng cảm thấy chọn đúng rồi, tâm tình mạc danh hưng phấn. "Ánh mắt không tệ." Diệp Trần khẽ gật đầu, nói: "Thanh kiếm này có ba mươi mốt đạo cấm chế, tiếp cận Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nếu có thể hoàn toàn luyện hóa, tức sử đối mặt Đại La Hậu Kỳ, cũng có lực đánh một trận." "Phải đa tạ đạo huynh ban bảo." Khóe miệng Phi Bằng Tử đều sắp không khép lại được.

Mấy trăm tên đại năng tuyên bố đầu quân Diệp Trần, càng thêm hâm mộ ghen ghét, oán trách bản thân không có người đầu tiên đứng ra.

Diệp Trần nhẹ nhàng run lên Càn Khôn Đỉnh, Trung phẩm Linh bảo còn lại đều bay vào, mấy ngàn kiện Hạ phẩm Linh bảo lại lần nữa phù hiện. "Không cần hâm mộ Phi Bằng Tử, đó là cơ duyên thuộc về hắn." Diệp Trần đạm nhiên nói: "Tu đạo thiết ký nắm chắc tốt cơ duyên tự thân, giống như những Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này, trong đó không thiếu linh bảo thích hợp tự thân tu luyện pháp tắc, phối hợp lại, chưa chắc đã kém hơn Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo." "Đa tạ đạo huynh chỉ dạy." Đám đại năng nhao nhao gật đầu.

Về phần có nghe lọt tai hay không, nghe lọt được bao nhiêu, vậy thì không biết được. "Chọn đi." Diệp Trần khẽ gật đầu, cũng không nói nhiều.

Đám đại năng cấp tốc xông lên trước, lựa chọn linh bảo thích hợp bản thân.

Hồi lâu sau. 677 tên đại năng tận giai lựa chọn hoàn tất.

Cộng thêm Phi Bằng Tử, đại năng đầu quân Diệp Trần chuyến này, vừa vặn 678 tên.

Diệp Trần lại lần nữa lợi dụng Càn Khôn Đỉnh thu hồi linh bảo, lắc đầu nói: "Linh bảo còn thừa nhiều như vậy, quả thực quá lãng phí." "....." "....." "....." Đại năng tại trường trực tiếp trợn trắng mắt.

Diệp Trần khẽ lắc đầu, thu hồi Càn Khôn Đỉnh, đột nhiên nói: "Ta suýt chút nữa quên mất, Càn Khôn Đỉnh của ta có công năng Hậu Thiên phản Tiên Thiên, có thể tăng lên đẳng cấp của Tiên Thiên Linh Bảo." "???" Đại năng tại trường tề tề nhìn sang.

Hoàn toàn không dám tin tưởng lời Diệp Trần vừa nói.

Càn Khôn Đỉnh là pháp bảo giữ nhà của Càn Khôn Đạo Nhân.

Càn Khôn Đạo Nhân cùng Hồng Quân, La Hầu...

đều được liệt vào hàng Ba Ngàn Thần Ma.

Lúc trước Hồng Quân liên hợp Càn Khôn các loại vây công La Hầu, lại thảm tao La Hầu phản sát, cuối cùng Hồng Quân thành người chiến thắng lớn nhất.

Chương 46

Kiện Càn Khôn Đỉnh có thể so với Chí Bảo này, bị Thí Thần Thương mang theo, xé rách hư không, dừng lại ở nội bộ Bất Chu Sơn.

Từ xưa đến nay, chưa từng hiện thế.

Dẫn đến việc lúc Diệp Trần giới thiệu như vậy, đám đại năng đều coi hắn là kẻ ngốc. "Vạn năm sau, ta sẽ tại đỉnh Bất Chu Sơn, khai đỉnh luyện bảo, hoan nghênh chư vị đến tham quan." Diệp Trần đạm nhiên nói: "Đúng rồi, phàm là đại năng vừa mới đầu quân Vu tộc, nương tựa cống hiến, có thể tại chỗ ta đổi lấy cơ hội luyện chế Tiên Thiên Linh Bảo, thậm chí tăng lên đẳng cấp Tiên Thiên Linh Bảo." Đại năng đầu quân Diệp Trần, suýt chút nữa kích động nhảy dựng lên.

Tại trong lòng bọn họ, lời Diệp Trần nói là thật.

Ngay cả hơn sáu trăm kiện Tiên Thiên Linh Bảo đều tặng rồi, còn có cái gì không thể nào. "Được rồi, vậy hôm nay như vậy đi, mọi người giải tán thôi." Diệp Trần chuẩn bị kết thúc màn biểu diễn của mình, nghĩ nghĩ, bổ sung thêm: "Chư vị thiết ký, những đạo hữu vừa mới đầu quân Vu tộc này, đều là bằng hữu tốt nhất của Vu tộc ta, bất luận là ai, nếu dám chủ động khi dễ bọn hắn, ta cùng Vu tộc, nhất định sẽ thảo hồi công đạo!" Sinh linh Hồng Hoang thường xuyên thích trêu chọc Nguyên Thủy là kẻ bao che người nhà.

Diệp Trần muốn nói cho hắn biết, ta, Diệp Trần, so với ngươi chỉ có hơn chứ không kém!

Mười mấy tên đỉnh tiêm đại năng đưa mắt nhìn nhau.

Diệp Trần rõ ràng là đang cảnh cáo a.

Đại năng bình thường, ai dám trêu chọc vị đệ tử Thánh Nhân, Tổ

Vu Vu tộc này.

Duy chỉ có giống như Tam Thanh, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, Minh Hà Côn Bằng, Đế Tuấn Thái Nhất... những đỉnh tiêm đại năng này, mới có khả năng xử lý những đại năng kia mà vẫn giữ được tính mạng.

Lời này vừa nói ra, phong ba tái khởi.

Vừa rồi một số đại năng không bị Tiên Thiên Linh Bảo câu dẫn, nghe được lời ấy, trong lòng ngược lại có chút hứa xúc động.

Đám Đại La Kim Tiên này, tại bất kỳ địa phương nào ở Hồng Hoang thế giới, cũng xưng được thượng một phương chư hầu.

Đầu quân dưới trướng những đỉnh tiêm đại năng khác, truyền đi thực sự không có mặt mũi.

Quan trọng hơn là, sau khi đầu quân những đỉnh tiêm đại năng này, kỳ thực không có bao nhiêu bảo hộ, ngược lại có khả năng luân làm pháo hôi.

Hai đại thế lực muốn đánh nhau, khẳng định là người đầu quân đi chịu chết trước.

Bây giờ Diệp Trần ngay trước mặt đại bộ phận cường giả Hồng Hoang thế giới, đương diện che chở người đầu quân dưới trướng, cảm giác mang lại cực kỳ khác biệt. "Được rồi, cứ như vậy đi, ta rút đây." Diệp Trần hài lòng gật gật đầu, khoảnh khắc xé rách hư không, biến mất trước mặt đông đảo đại năng. "Diệp Trần sư..." Nữ Oa muốn cùng hắn chào hỏi, lời chưa nói ra, liền thấy đối phương biến mất.

Tâm tình lập tức trở nên buồn bực rất nhiều, nữu thân bay về phía Hồng Hoang thế giới.

Phục Hy đứng tại bên cạnh Đế Tuấn và Thái Nhất, thấy Nữ Oa rời đi, vội vàng cùng hai người chào hỏi một tiếng, đuổi theo hướng

Nữ Oa.

Các đại năng còn lại cũng nhao nhao rời đi, trở về Hồng Hoang thế giới.

Diệp Trần không có lập tức đi tới Bàn Cổ Điện, mà bay nhanh về phía Bất Chu Sơn.

Trên Bất Chu Sơn nằm rải rác không ít Tiên Thiên Linh Bảo, lần trước hắn đại khái nghiên cứu một chút, chí ít cũng phải được mấy ngàn kiện.

Cho dù so ra kém Phân Bảo Nham, cũng không kém là bao.

Đương nhiên, linh bảo ở nơi này phần lớn là Hạ phẩm, Trung Thượng phẩm cực kỳ hiếm thấy.

Cực phẩm càng đừng nhắc tới, lần trước chỉ có hai kiện, cũng đã bị Diệp Trần thu rồi.

Những thứ này hắn cầm dùng không được bao nhiêu.

Nhưng có thể cầm thưởng cho thủ hạ, hoặc là đem mấy kiện linh bảo đập nát, đem dược liệu tập hợp lại, luyện chế Tiên Thiên bảo vật mạnh hơn.

Dưới chân Bất Chu Sơn.

Diệp Trần bắt đầu từ chân núi đi vòng quanh, ngựa không dừng vó thu thập linh bảo.

Nhục thân bây giờ đạt Chuẩn Thánh Hậu Kỳ, bất luận tốc độ hay cường độ, đều được tăng lên gấp bội.

Toàn lực chạy, đâu chỉ là một chữ nhanh.

Ngày lại qua ngày...

Tháng lại qua tháng...

Năm lại qua năm...

Diệp Trần không ngừng thu thập linh bảo, linh dược, linh căn, linh vật, phản chính chỉ cần thuộc tính đủ mạnh, thảy đều không buông tha.

Nhật phục nhất nhật.

Niên phục nhất niên.

Bốn ngàn năm thời gian, cứ như vậy trôi qua. "Hô..." Diệp Trần đứng tại đỉnh Bất Chu Sơn, thật sâu thở ra một hơi dài.

Bây giờ số lượng Tiên Thiên Linh Bảo trong Càn Khôn Đỉnh, dĩ nhiên đột phá đại quan năm ngàn.

Tức sử là Hồng Quân, cũng không dám so với Diệp Trần giàu có hơn.

Đơn thuần Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Diệp Trần có 5108 kiện.

Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đột phá đại quan hai trăm, 223 kiện.

Thượng phẩm Linh bảo, 48 kiện.

Lần trước leo lên sườn núi Bất Chu Sơn, nhặt được vài chục kiện, lần này leo lên đỉnh núi, không nhiều bằng lần trước nhặt được.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, vẫn như cũ là Càn Khôn Đỉnh và Thí Thần Thương.

Ngược lại Tiên Thiên Chí Bảo, Diệp Trần hách nhiên có hai kiện.

Trừ đi Hỗn Độn Chung cướp từ chỗ Thái Nhất, bây giờ còn có Chí Bảo mạnh nhất Chư Thiên Khánh Vân.

Vì để bảo hiểm, trước khi diệt đi Yêu tộc, chỉ dùng Chư Thiên

Khánh Vân là được rồi.

Chương 47

Dù sao vở kịch thần bí cường giả thưởng đoạt Hỗn Độn Chung, phải tiếp tục diễn tiếp mới được. "Tích!" Đúng lúc này.

Trong đầu Diệp Trần truyền đến một thanh âm quen thuộc.

Tại một sơn cốc cách Bất Chu Sơn hai ngàn vạn dặm.

Đông Vương Công ẩn nấp trong đó, chờ đợi Diệp Trần.

Không bao lâu.

Diệp Trần xé rách không gian, đi vào trước mặt hắn. "Diệp Trần đạo hữu..." Đông Vương Công hoảng mang hành lễ. "Không cần đa lễ." Diệp Trần khẽ phất tay, nói: "Sao lại đột nhiên gấp gáp tìm ta?" Đông Vương Công nói: "Ngã đẳng tại Lưu Ba Sơn chờ đợi đã lâu, thủy chung không nhận được mệnh lệnh của đạo huynh, trong lòng hoảng trương, đặc địa thôi cử ta đến hỏi thăm." "Thì ra là thế." Diệp Trần lập tức hiểu rõ, nói: "Bình thường nên làm gì thì làm, có việc ta sẽ chủ động tìm ngươi." "Tuân mệnh." Đông Vương Công khẽ gật đầu, nói: "Vậy ta cáo từ trước." "Khoan đã." Diệp Trần gọi lại Đông Vương Công, móc ra mười bảy kiện Tiên Thiên Linh Bảo, nói: "Mười bảy cái này, sớm nhất đi theo ta, khẳng định không thể bạc đãi, mười sáu cái kia, mỗi người một kiện Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ngươi lao khổ công cao, cho ngươi một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo." "Đa tạ đạo huynh!" Đông Vương Công hân nhiên đại hỉ.

Hắn lúc hóa hình tự mang một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Cửu Thiên Nguyên Dương Xích, trước đó tại Phân Bảo Nham đoạt được một kiện Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, giờ khắc này lại được Diệp Trần ban thưởng Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo,

Tiên Thiên Linh Bảo để trảm tam thi, dĩ nhiên đã tập hợp đủ. "Đúng rồi, có kiện sự tình phải nói với ngươi." Diệp Trần đạm nhiên nói: "Ngươi tu luyện Trảm Tam Thi chứng đạo pháp, sau khi tấn thăng Chuẩn Thánh, chớ có tùy tùy tiện tiện lấy Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trảm thi, đối với thực lực sau này có ảnh hưởng lớn." Đông Vương Công nghe vậy sững sờ, nói: "Trảm thi không phải chỉ cần Tiên Thiên chi vật là được sao?" "Tiên Thiên chi vật tức khả trảm thi, câu nói này ngược lại không sai." Diệp Trần lắc lắc đầu, cười nhạt nói: "Nhưng sau khi trảm thi, thực lực tu luyện giả, cùng bảo vật dùng để trảm thi có quan hệ mật thiết, lấy ví dụ, dùng Trung phẩm Linh bảo trảm thi, trên cơ bản có thể đánh hai cái dùng Hạ phẩm Linh bảo trảm thi." "A!!" Đông Vương Công tủng nhiên đại kinh, nói: "Còn có thuyết pháp này?" "Đương nhiên." Diệp Trần sờ sờ cằm, cố làm ra vẻ cao thâm nói: "Một bàn, một cái Thượng phẩm có thể đánh hai cái Trung phẩm, một cái Cực phẩm lại có thể đánh hai ba cái Thượng phẩm, nếu dùng Cực phẩm Linh bảo trảm thi, đánh mười cái dùng Hạ phẩm Linh bảo trảm thi, trên cơ bản không có vấn đề." "Đa tạ đạo huynh chỉ điểm." Đông Vương Công trung tâm hướng Diệp Trần nói lời cảm tạ, nói: "Ta sắp tấn thăng Chuẩn Thánh, chuẩn bị tùy tùy tiện tiện lấy Trung phẩm Linh bảo chém giết, nếu không nhờ đạo huynh nhắc nhở, sợ là sẽ hại khổ ta.

Xem ra ta phải nỗ nỗ lực, tranh thủ sưu tập thêm hai kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo." "Cái đó ngược lại không cần." Diệp Trần cười nhạt nói: "Cực phẩm Linh bảo ít lại càng ít, đại bộ phận lại dĩ nhiên có chủ, nếu toàn bộ có thể dùng Thượng phẩm Linh bảo trảm thi, đã là không tệ rồi, hoàn toàn có thể tễ thân vào dòng chảy đỉnh tiêm Hồng Hoang." Đông Vương Công nhẹ nhàng gật đầu.

Trong mắt hắn, Diệp Trần nói có đạo lý, Cực phẩm Linh bảo hiếm hoi, thật muốn vì trảm thi mà cứ trì hoãn mãi, vậy thì được

không bù mất.

Dùng mông nghĩ cũng biết, dùng Hạ phẩm Linh bảo trảm đi hai thi, khẳng định so với dùng Trung phẩm Linh bảo trảm đi một thi mạnh hơn.

Giống như Đại La Kim Tiên vậy, Đại La Trung Kỳ đánh Đại La Tiền Kỳ, cho dù người sau thiên phú mạnh hơn, cũng trên cơ bản là thắng chắc. "Như vậy đi, ta cho ngươi một cái nhiệm vụ." Diệp Trần suy nghĩ một chút, nói: "Ta mệnh lệnh hơn sáu trăm vị đại năng kia, đi tới Bất Chu Sơn trú đóng, ngươi dẫn đầu thế lực Lưu Ba Sơn, tuyên bố cùng Vu tộc hợp tác, mặt ngoài thần phục ta, trong bóng tối do ngươi khống chế." "....." Đông Vương Công kinh hãi chí cực, hồi lâu không có phản ứng.

Lúc thế lực hắn lớn nhất, dưới trướng bất quá mười tám tên đại năng.

Nếu như cộng thêm những người Diệp Trần thu phục, hách nhiên tiếp cận bảy trăm đại năng, vượt quá ba thành khách nghe giảng ở Tử Tiêu Cung, quả thực quá khủng bố rồi. "Không nguyện ý?" Diệp Trần mày hơi nhíu, nói: "Vậy thôi đi." "Không!

Không!

Không!" Đông Vương Công hoảng mang khoát tay nói: "Bần đạo nguyện ý!

Bần đạo vừa rồi không có phản ứng kịp, là bị đạo huynh dọa sợ." "Vậy là tốt rồi." Diệp Trần nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Sau khi tuyên bố kết minh, ngươi mang theo nhất chúng Lưu Ba Sơn, cũng đến Bất Chu Sơn trú đóng, miễn cho đến lúc đó Đế Tuấn Thái Nhất lại đến công đánh, ta cứu viện không kịp, vậy thì không tốt." "Tuân mệnh." Đông Vương Công vội vàng gật đầu. "Nếu ngươi có thể trong vòng ba vạn năm, thu phục một ngàn tên đại năng, ta có thể thưởng cho ngươi một

kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo." Diệp Trần nghĩ nghĩ, nói: "Một kiện Cực phẩm Linh bảo, cộng thêm Cực phẩm Linh bảo bạn sinh của ngươi, cùng với bản thể của ngươi, thấu đủ ba kiện Cực phẩm Tiên Thiên bảo vật, sau khi trảm đi tam thi, sợ là sẽ trở thành Chuẩn Thánh mạnh nhất dưới Thánh Nhân." "Đa tạ đạo huynh!" Đông Vương Công vui mừng quá đỗi, lãng thanh nói: "Thuộc hạ định đương bất nhục sứ mệnh, hoàn thành nhiệm vụ đạo huynh giao phó!" Đoạn văn này của Diệp Trần, nhắc nhở hắn một việc.

Tiên Thiên chi vật, cũng không nhất định cần Tiên Thiên Linh Bảo, Tiên Thiên Linh Căn cũng không thành vấn đề a.

Bản thể Đông Vương Công là một trong Thập đại Tiên Thiên Linh Căn Phù Tang Mộc, chẳng khác nào Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nếu như Diệp Trần lại ban thưởng một kiện bảo vật, quả thật có thể gom đủ ba kiện Cực phẩm Linh bảo dùng để trảm thi.

Tức sử là đệ tử Thánh Nhân, cũng tối đa đạt đến tình trạng này.

Dù sao không ai sẽ ngu đến mức lấy Tiên Thiên Chí Bảo ra trảm thi.

Sau khi Đông Vương Công rời đi.

Diệp Trần sờ sờ cằm suy nghĩ lung tung.

Nếu quả thật dùng Khai Thiên Tam Bảo trảm thi, sợ là không kém hơn so với Dĩ Lực Chứng Đạo bình thường đâu nhỉ?

Chỉ là có chút quá xa xỉ.

Sau khi trảm thi, Tiên Thiên khí tức tổn hao hầu như không còn, phải tốn hao vô số tuế nguyệt mới có thể khôi phục.

Năng lực cường đại nhất của Tiên Thiên Chí Bảo, không phải công kích hay phòng ngự, mà là dùng để trấn áp khí vận.

Đối với Thiên Đạo Thánh Nhân, khí vận mới là thứ quan trọng nhất.

Đương nhiên, cho dù Diệp Trần có thể tập hợp đủ Khai Thiên Tam Bảo, cũng sẽ không Trảm Thi Chứng Đạo.

Dù sao hắn có Lực Chi Pháp Tắc do Bàn Cổ ý chí truyền thụ, là pháp tắc đứng đầu trong Ba Ngàn Đại Đạo.

Dùng Tiên Thiên Chí Bảo trảm thi, có lẽ mạnh hơn Dĩ Lực Chứng Đạo bình thường, nhưng tuyệt đối không sánh bằng Lực Chi Pháp Tắc chứng đạo. "Ta phải đi triệu hoán đám tiểu đệ đây." Diệp Trần thu hồi suy nghĩ, cấp tốc xé rách không gian, đi tới các nơi tại Hồng Hoang. 677 vị đại năng, lại thêm Lưu Ba Sơn 17 vị, tổng cộng 694 vị.

Đem những đại năng này tụ tập lại một chỗ, có thể xưng là thế lực lớn nhất Hồng Hoang hiện nay.

Bất luận là Côn Luân Sơn Tam Thanh, Linh Sơn Nhị Âm, Thái Dương Tinh Nhị Điểu, muốn chọc Diệp Trần, cũng phải cân nhắc cân nhắc.

Diệp Trần chạy đông chạy tây, tốn hao ròng rã ba ngàn năm, tổng cộng đem những đại năng này thông tri đúng chỗ, mệnh lệnh đi tới Bất Chu Sơn, kết lư trát trại.

Địa bàn Bất Chu Sơn cực lớn, đừng nói bảy trăm cái, cho dù là bảy ngàn cái, bảy vạn cái, cũng có thể dung nạp được hết.

Sau khi thông báo hoàn tất, Diệp Trần phản hồi Vu tộc tổ địa.

Những đại năng này sở xử địa điểm khác biệt, muốn đến Bất Chu Sơn, cần thời gian rất dài.

Diệp Trần bước vào bên trong Bàn Cổ Điện.

Hỗn Độn Chung cảm ứng được khí tức của hắn, cấp tốc từ trong

Bàn Cổ Huyết Trì lao ra, hoàn nhiễu quanh hắn không ngừng chuyển động. "Được rồi." Diệp Trần cười nhạt nói: "Vào trong đầu ta chơi đi, ta tìm cho ngươi một đại ca." Hỗn Độn Chung nghe vậy sững sờ.

Chư Thiên Khánh Vân bộc phát ra khí tức thuộc về Tiên Thiên Chí Bảo, lập tức đem nó hấp dẫn qua, trong nháy mắt chui vào trong đầu Diệp Trần.

Hai đại chí bảo giống như hai đứa bé, bắt đầu đùa giỡn.

Càn Khôn Đỉnh và Thí Thần Thương ở bên cạnh run lẩy bẩy, hai vị đại lão này, căn bản trêu chọc không nổi.

Diệp Trần không quản những linh bảo này, nhấc chân đi về phía Thập Nhị Tổ Vu đang tu luyện trong không gian kia.

Diệp Trần vui mừng gật gật đầu.

Chương 48

Trải qua gần tám vạn năm gian khổ phấn đấu, cũng như thời khắc không ngừng tu luyện.

Thập Nhị Tổ Vu nhao nhao tấn thăng Chuẩn Thánh, Đế Giang cùng Chúc Cửu Âm hai người cống hiến lớn nhất, càng là tấn thăng Chuẩn Thánh Trung Kỳ.

Tổ Vu huyết mạch căn cước cực kỳ cường đại, bọn họ mỗi người tu luyện pháp tắc, đều là bẩm sinh đã có, cùng bản thân phù hợp nhất, tu luyện cơ hồ không có bình cảnh.

Chỉ cần cảm ngộ đạt tới, là có thể nhanh chóng tấn cấp, đại năng bình thường thúc ngựa cũng khó đuổi kịp.

Nếu không phải không có Nguyên Thần, không cách nào sử dụng linh bảo, Thập Nhị Tổ Vu e là đã sớm đem Yêu tộc diệt rồi.

Hình Thiên cùng các Đại Vu cũng không có làm Diệp Trần thất vọng.

Vẻn vẹn qua hơn tám vạn năm, toàn bộ đem Long Tượng Bàn Nhược Công tu luyện tới đệ thập ngũ trọng, tấn thăng Đại La Đỉnh Phong.

Có lẽ cứ như vậy một khắc không ngừng tu luyện thêm năm sáu vạn năm nữa, sẽ có cơ hội tấn thăng Chuẩn Thánh, tổ kiến Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận. "Ân?" Hậu Thổ hơi nhíu mày, chậm rãi mở mắt ra, sau khi nhìn thấy Diệp Trần, lập tức mặt mày hớn hở, nói: "Thập Tam, cuối cùng đệ cũng về rồi!" Các đại năng khác cảm ứng được Thổ Chi Pháp Tắc biến hóa, nhao nhao mở mắt ra, từ trong trạng thái bế quan rời đi. "Vãi!

Diệp Trần tiểu tử cuối cùng cũng về." "Diệp Trần, Yêm nhớ ngươi chết mất." "Cái tên này một tiếng không vang, về cũng không nói, đi cũng không bảo." "Đại ca, đệ phải thu thập hắn một trận ra trò." Thập Nhị Tổ Vu nhao nhao mở miệng, trong lời nói tràn đầy hưng phấn.

Diệp Trần cười nhạt nói: "Gặp qua các vị ca ca tỷ tỷ, ta mới vừa về, đã quấy rầy mọi người rồi." "Không sao." Đế Giang khẽ phất tay, nói: "Trận pháp đã được ta gia cố mấy vạn năm, trong thời gian ngắn rời đi cũng không có vấn đề, sẽ không ảnh hưởng tu luyện, ngươi thật vất vả mới về, chúng ta nhất định phải tiếp phong tẩy trần cho ngươi." Diệp Trần mỉm cười gật đầu, nói: "Vậy chúng ta ra bên ngoài đi, làm chút đồ nướng, chúc mừng các vị tu vi đại trướng." "Được." "Được." "Được." Thập Nhị Tổ Vu nhao nhao gật đầu.

Vu tộc là chủng tộc thích ăn nhất Hồng Hoang.

Tổ Vu chân thân ngược lại không cần giống như Vu tộc khác, phải thường xuyên ăn uống, nhưng bản tính ham ăn thì không đổi được.

Cộng Công cười to nói: "Diệp Trần mời ăn đồ nướng, vậy Yêm khẳng định phải thỏa mãn cái bụng, các ngươi ngồi đây một lát, Yêm đi đánh mấy đầu Yêu tộc." "Hà tất phiền toái như vậy." Diệp Trần cười nhạt nói: "Cách Phụ Thần Điện không xa có không ít yêu thú dừng lại, ta đi bắt mấy con là được." Yêu tộc có thể hóa thành hình người, Diệp Trần ăn cảm thấy rất lấn cấn, không bằng trực tiếp ăn yêu thú thì tốt hơn. "Yêu thú có gì ngon?" Cộng Công bĩu môi nói: "Yêu tộc mới ngon, nhất là mấy tên điểu nhân có cánh." ".....Không phải là vì tiện sao." Diệp Trần đã sớm chuẩn bị lời thoại ứng đối, nói: "Huynh đệ chúng ta thật vất vả mới tụ họp, hà tất câu nệ chuyện ăn cái gì, ta có gia vị bí chế, bất luận là yêu thú gì, nướng ra bảo đảm ăn ngon." "Được rồi." Cộng Công miễn cưỡng gật đầu đáp ứng, nói:

"Vậy ta đi đánh mấy đầu yêu...

Y, đằng kia không phải có Yêu tộc Đại La sao, các ngươi chờ đấy, ta đi xử lý hắn...

Đã lâu không ăn Yêu tộc Đại La..." "Không được động!" Diệp Trần quay đầu nhìn lại, lập tức lệ thanh quát bảo ngưng lại!

Đó chính là bảy trăm đại năng hắn tân tân khổ khổ chiêu mộ.

Thật muốn để Cộng Công ăn hai cái, sợ là đám đại năng còn lại, thà rằng vi phạm Thiên Đạo thệ ngôn, cũng muốn bỏ trốn khỏi Vu tộc.

Chết không đáng sợ!

Đáng sợ là chết rồi còn bị ăn thịt! "???" Cộng Công dừng bước, ánh mắt mê mang.

Diệp Trần tranh thủ thời gian hướng Thập Nhị Tổ Vu giải thích, thỉnh cầu ngàn vạn lần đừng đánh chủ ý lên đám đại năng này. "Ngươi nói, những đại năng này toàn bộ đều đã đầu quân?" Đế Giang mày nhíu chặt, nhìn về phía Diệp Trần ánh mắt cực kỳ nghiêm túc. "Không phải đầu quân ta." Diệp Trần dang hai tay, giải thích: "Là đầu quân Vu tộc, lượng kiếp sắp tới, Hình Thiên bọn hắn chưa tấn thăng Chuẩn Thánh, chúng ta nhất định phải chuẩn bị thêm một ít thủ đoạn." "Cầm bọn hắn làm lá bài tẩy, hay cầm làm pháo hôi?" Chúc Cửu Âm từ trước đến nay nhìn vấn đề rõ ràng nhất, trực tiếp nói ra suy nghĩ chân thực trong nội tâm Diệp Trần.

Diệp Trần đối với những Tổ Vu này, hoàn toàn không có gì phải giấu diếm.

Hắn gật gật đầu nói: "Lục ca nói đúng, ta thu tập chính là pháo hôi, thật muốn xảy ra chuyện, để bọn hắn lên trước đỉnh, cho dù thất bại, cũng có thể tiêu hao thực lực đối thủ cực lớn." Không đợi Chúc Cửu Âm mở miệng lần nữa.

Đế Giang trầm giọng nói: "Phi ngã tộc loại, kỳ tâm tất dị, Diệp Trần, ngươi phải suy nghĩ cho kỹ." "Đại ca, thỉnh yên tâm đi." Diệp Trần cười nhạt nói: "Lúc ta thu phục đám đại năng này, đã lệnh cho bọn hắn hướng Thiên Đạo thề, vĩnh thế thần phục Vu tộc, tuyệt đối sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì, trừ phi..." Nói đến đây, sắc mặt Diệp Trần có chút biến đổi. "Làm sao?" "Trừ phi?" "Diệp Trần, có chuyện gì xảy ra?" Đám Tổ Vu lập tức cuống lên. "Trừ phi trong số chúng ta, có người phản bội, mệnh lệnh đám gia hỏa này, quay lại công đánh Vu tộc ta." Diệp Trần cười to, trêu chọc các Tổ Vu tại trường. "Cút đi!" "Đồ khốn!" "Về sau chớ có mở loại vui đùa này." Thập Nhị Tổ Vu tề phiên bạch nhãn.

Diệp Trần vội vàng nhận lỗi, biểu thị sẽ đích thân đi đánh mấy con yêu thú, làm một bữa tiệc nướng lớn, dùng để bồi lễ.

Thập Nhị Tổ Vu khẽ gật đầu, quyết định cho hắn một cơ hội quý giá.

Trải qua trận nháo này, ngược lại đối với việc Diệp Trần thu phục đại năng, bọn họ không còn quá quan chú.

Cách đó không xa.

Diệp Trần tùy tay xử lý hai đầu yêu thú cỡ lớn.

Lúc vươn tay đi nhặt xác yêu thú, biểu tình trên mặt hắn cực kỳ khó coi.

Mặc dù nói đùa với Thập Nhị Tổ Vu, nhưng ý niệm vừa lóe lên trong đầu, thủy chung quanh quẩn không đi.

Thiên Đạo thệ ngôn cực kỳ lao cố, trừ phi có Thiên Đạo cấp sức mạnh, mới dùng để giải khai gông xiềng.

Mà trước khi Vu Yêu quyết chiến, Tam Thanh và các Đạo Tổ đệ tử, liền sẽ tấn thăng Thiên Đạo Thánh Nhân.

Đến lúc đó, bọn họ hoàn toàn có khả năng giải trừ Thiên Đạo thệ ngôn của đám đại năng này.

Đợi đến lúc Vu Yêu quyết chiến quan trọng nhất, xúi giục những đại năng này phản bội, liền có khả năng phản qua một kích, dẫn đến Vu tộc toàn quân bị diệt.

Loại khả năng này cực kỳ nhỏ.

Nhưng tu luyện đến địa bộ như Diệp Trần, bất kỳ tâm linh cảm ứng nào, đều là minh minh trung chỉ kỳ. "Trước đó còn nghĩ kéo dài thêm, đợi Vu tộc phát triển, lại cùng Yêu tộc quyết nhất tử chiến.

Như hôm nay xem ra, không thể chờ đợi thêm nữa, nhân lúc Vu tộc bên này thực lực mạnh, càng nhanh diệt đi Yêu tộc, liền càng an toàn.

Tốt nhất là nhân lúc Tam Thanh chưa tấn thăng Thánh Nhân, đem lượng kiếp lần này triệt để kết thúc.

Nếu bọn hắn từ trung gian trở lan, ta ngược lại không ngại chém giết vài vị Thánh Nhân, rồi tự mình chọn lựa vài tên ứng cử viên, giúp đỡ công đức thành Thánh." Diệp Trần sau khi đánh định chủ ý, tâm tình lập tức sảng khoái hơn nhiều.

Phanh!

Phanh!

Phanh!

Ba đầu yêu thú lại lần nữa mất mạng.

Diệp Trần kéo năm đầu yêu thú to như ngọn núi nhỏ, quay về phạm vi bao phủ của Bàn Cổ Điện.

Chương 49

Cú Mang lợi dụng Mộc Chi Pháp Tắc, dựng lên giá nướng khổng lồ.

Diệp Trần móc ra một thanh đao Trung phẩm Linh bảo, soạt soạt soạt đem lông tóc loại bỏ, lại mổ nội tạng yêu thú. "Tứ ca, phiền toái huynh thanh tẩy." Diệp Trần ra hiệu cho Cộng Công, dùng nước thanh tẩy yêu thú.

Cộng Công nói: "Lại moi nội tạng, lại cạo lông, làm gì vậy?

Ta muốn trực tiếp nướng a." "Như thế không ngon." Diệp Trần cười nhạt nói: "Nghe ta, thanh tẩy một chút, nướng ra ăn ngon hơn." Cộng Công ôm thái độ hoài nghi, thôi động dòng nước, đem năm đầu yêu thú rửa sạch sẽ.

Diệp Trần khá là hài lòng, đem năm đầu yêu thú ném lên giá nướng, quay đầu nhìn về phía Chúc Dung.

Không đợi hắn mở miệng, Chúc Dung cấp tốc thôi động Nam Minh Ly Hỏa, toàn diện thiêu đốt yêu thú. "Ngũ ca, lửa không cần lớn như vậy, đúng đúng đúng, lửa nhỏ đi một chút, sau đó nướng toàn diện một chút, đừng chỉ nướng một mặt." "Nhị ca, giá nướng thiết kế không tốt, nếu như có thể quay cuồng, hiệu quả sẽ tốt hơn." "Không sai, thiết kế như vậy quá tuyệt, cứ nướng như vậy." Diệp Trần lấy ra tuyệt chiêu áp đáy hòm, bí tịch đồ nướng Địa Cầu, truyền thụ cho Thập Nhị Tổ Vu.

Đám Tổ Vu này tuy không quá lý giải, nhưng vẫn chiếu theo lời hắn mà làm.

Không bao lâu.

Năm đầu yêu thú phát ra mùi thơm nồng nàn chín tới.

Đối với loại nam nhân chưởng khống Hỏa Chi Pháp Tắc như Chúc Dung, nướng thịt quả thực là trò trẻ con.

Cú Mang đang chuẩn bị đem thịt nướng lấy xuống. "Từ từ." Diệp Trần tranh thủ thời gian ngăn lại động tác của Cú Mang.

Từ trong túi móc ra rất nhiều thứ giống như cỏ dại, cấp tốc đem chúng nghiền thành phấn mạt, vung vẩy lên thịt nướng. "Thập Tam, đây là cái gì?" Hậu Thổ chớp chớp mắt hiếu kỳ.

Thập Nhị Tổ Vu nhao nhao nhìn về phía Diệp Trần.

Ngược lại không lo lắng có độc.

Dù sao ở Hồng Hoang thế giới, thứ có thể độc chết Tổ Vu, hẳn là chưa sinh ra đâu. "Ân, những thứ này là gia vị ta tự mình nghiên cứu, có thể tăng lên khẩu cảm." Diệp Trần chỉ vào những phấn mạt này nói: "Cái này gọi là ớt, cái này gọi là thì là, cái này gọi là muối, cái này gọi là...

Nếm thử đi, so với thịt nướng trước kia xem, nhìn xem bỏ gia vị có gì khác biệt hay không." "Ta sớm đã chờ không nổi rồi." Cộng Công mãnh nhiên xé xuống một cái đùi thú, dùng sức nhét vào trong miệng.

Các Tổ Vu còn lại không cam lòng lạc hậu, cấp tốc động thủ.

Hậu Thổ và Huyền Minh ngược lại không lấy kiểu cuồng phóng, cầm dao cắt xuống miếng thịt nướng lớn, chuẩn bị từ từ thưởng thức.

Cộng Công vừa cắn xuống một miếng thịt, hai mắt lập tức trừng đến cực lớn, cỗ hương vị này vượt xa sức tưởng tượng của hắn.

Mắt thấy những Tổ Vu khác bắt đầu há miệng nhấm nháp.

Cộng Công hai mắt tỏa sáng, thân thể mãnh nhiên lớn lên gấp mười, một ngụm đem đùi thú nuốt vào trong bụng. "???" "???" "???" Các Tổ Vu còn lại nhìn thấy tình cảnh này, kinh ngạc đến mức há to miệng.

Chưa hết!

Cộng Công đại thủ vung lên, đem bốn đầu yêu thú còn lại đã nướng xong, một trảo túm lấy, mãnh nhiên nhét vào trong miệng.

Vậy mà ngay cả xương cốt cũng không nhả ra. "!!!" "!!!" "!!!" Đám Tổ Vu như Đế Giang tròng mắt suýt chút nữa lòi ra. "A!

Quá ngon rồi!" Chúc Dung không có quan sát Cộng Công, thử nếm một miếng thịt nướng xong, phát ra tiếng tán thán kinh người.

Đương hắn quay đầu, hách nhiên nhìn thấy hành vi của Cộng Công. "Hỗn đản!" Chúc Dung giận tím mặt, nói: "Cho ta buông xuống!

Không được ăn mảnh!" Cộng Công há lại sẽ cho hắn cơ hội, đầu lại lần nữa lớn lên mấy lần, đem bốn đầu yêu thú toàn bộ nuốt xuống. "Ta lộng chết ngươi!" Chúc Dung hỏa mạo tam trượng, sao ra một cây gậy, đập lên đầu Cộng Công. "Thêm vào gia vị, thật sự ngon như vậy?" Ngay cả người trầm ổn nhất là Chúc Cửu Âm, cũng nhịn không được đưa ra nghi vấn.

Diệp Trần cười nhạt nói: "Nếm thử chẳng phải sẽ biết sao." "Ân." Mười tên Tổ Vu tề tề gật đầu, đem thịt nướng bỏ vào trong miệng. "Tê..." "Tê..." "Tê..." Thịt nướng bỏ vào trong miệng sát na, đám Tổ Vu không hẹn mà cùng phát ra âm thanh tán thán. "Quá ngon rồi!" Hậu Thổ mắt mạo kim quang, tán thán nói: "Thập Tam, đệ quá tuyệt vời!" "A a a!" Huyền Minh phụ họa nói: "Ta còn muốn ăn loại thịt nướng này nữa, Tứ ca thật đáng ghét, quả thực quá ích kỷ rồi!" Lời vừa nói ra.

Ánh mắt các Tổ Vu khác trong nháy mắt trở nên khủng bố.

Cú Mang ánh mắt sắc bén, nói: "Cái giá nướng thịt này là do ta dựng, lão Tứ cái tên khốn kiếp này, xem ta hôm nay có đánh chết ngươi hay không!" "Cùng lên!" "Ta cũng muốn đánh!" "Xông lên a!" Cường Lương, Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi... các Tổ Vu gật đầu tán đồng.

Bốn năm tên Tổ Vu kêu gào, xông về phía Cộng Công, phối hợp với Chúc Dung cho hắn một bài học thảm thống.

Diệp Trần thiết nghĩ sau khi Thập Nhị Tổ Vu ăn thịt nướng chính tông xong, sẽ cảm thấy chấn kinh, nhưng không ngờ lại phát sinh sự cố quần ẩu. "......Không cần thiết a." Diệp Trần ôm trán, nói: "Sung kỳ lượng cũng chỉ là mấy đầu yêu thú mà thôi, lại đi đánh thêm vài chục đầu, mọi người chẳng phải đều có thể ăn no sao?" "Đúng!" Huyền Minh quả đoán gật đầu, nói: "Thập Tam, chuyện này giao cho ta đi, gia vị kia còn đủ không?" "Đủ..." Diệp Trần nhẹ nhàng gật đầu.

Huyền Minh hân nhiên đại hỉ, cấp tốc xông về phía xa, sát phạt những yêu thú có thể hình giác đại kia.

Trong lòng Diệp Trần hoảng sợ tột độ, duy khủng nàng vì thỏa mãn khẩu phúc chi dục, mà đem đám đại năng đang cản đường làm thịt luôn.

Mấy tên Tổ Vu còn lại nhìn thì ổn trọng, nhưng động tác nhỏ không ngừng liếm môi, đã bán đứng nội tâm bọn hắn. "Thập Tam, ta thấy đệ vừa rồi không kịp ăn, nà, ta chừa lại một miếng nhỏ, mau nếm thử đi." Hậu Thổ lặng lẽ ghé vào bên người Diệp Trần, đem miếng thịt nướng nhỏ còn lại đưa cho hắn.

Trong lòng Diệp Trần mạc danh ấm áp, xoa xoa đầu Hậu Thổ, nói: "Tỷ mau ăn đi, ta mấy vạn năm qua ăn không biết bao nhiêu rồi, lại nói, chờ một lát còn có thịt nướng, hà tất gấp gáp nhất thời." Hậu Thổ chần chờ nói: "Vậy... ta ăn đó nha?" "Mau ăn đi." Diệp Trần cười khẽ

nói: "Lúc nào cũng có thể nhớ đến ta, trong lòng ta dĩ nhiên vui vẻ rồi." "Ân." Hậu Thổ nhận được câu trả lời hài lòng, cấp tốc tiến công miếng thịt nướng trong tay.

Các Tổ Vu khác nhìn thấy tình cảnh này, nước miếng suýt chút nữa muốn chảy ra.

Chương 50

Đế Giang đứng dậy, chính sắc nói: "Vì chút thịt nướng mà đại đánh xuất thủ, quả thực không còn thể thống gì, các ngươi tại đây ngồi đi, vi huynh đi giáo huấn bọn hắn." "Ta đi hiệp trợ đại ca." Chúc Cửu Âm trầm giọng nói: "Ở ngay bên cạnh Phụ Thần Điện đùa giỡn, nếu Phụ Thần trông thấy, có thể sẽ trách cứ chúng ta." Nhục Thu, Yểm Tư hai mặt nhìn nhau.

Lời hay đều để hai người các ngươi nói hết rồi, hai người bọn hắn hoàn toàn mộng rồi.

Yểm Tư suy nghĩ một chút, nói: "Người khuyên can đủ rồi, nhân thủ bắt yêu thú không đủ, ta đi giúp Huyền Minh muội tử." "Ta cũng đi." Nhục Thu hai mắt tỏa sáng, cấp tốc đuổi theo.

Sát na gian.

Bên cạnh giá nướng cao lớn, chỉ còn lại hai người Diệp Trần và Hậu Thổ.

Hậu Thổ chuyên tâm trí chí gặm thịt nướng.

Diệp Trần ngồi tại bên cạnh, suy nghĩ mạc danh phiêu xa.

Không bao lâu.

Ba người Huyền Minh mang theo sáu bảy mươi đầu yêu thú có thể cách cực kỳ to lớn trở về.

Các Tổ Vu còn lại cũng mang theo Cộng Công đầy đầu u cục, quay về bên cạnh giá nướng. "......Ra tay thật tàn nhẫn." Diệp Trần khẽ lắc đầu.

Cộng Công dù sao cũng là Tổ Vu chân thân, Trung phẩm Linh bảo đâm trên người, tối đa cũng chỉ lưu lại chút ấn ký.

Vì chút thịt nướng, tao ngộ Chúc Dung đám người đánh đập một trận, cũng không biết là có thiếu tâm nhãn hay không. "Vãi, nhiều yêu thú như vậy." Chúc Dung lập tức hưng phấn, trực tiếp lợi dụng Nam Minh Ly Hỏa, đem lông tóc bên ngoài những yêu thú này thanh trừ.

Cú Mang không cam lòng yếu thế, cấp tốc dựng lên vài chục cái giá nướng, đem những yêu thú này toàn bộ treo lên bên trên. "Làm gì đấy?" Đế Giang một cước đá vào mông Cộng Công, nói: "Tranh thủ thời gian thanh tẩy yêu thú." Trong lòng Cộng Công ủy khuất, lại biết mình đuối lý, yên lặng vận chuyển Thủy Chi Pháp Tắc, thanh tẩy tất cả yêu thú.

Xử lý xong xuôi.

Chúc Dung dựa theo biện pháp Diệp Trần truyền thụ, chơi trò tự trợ đồ nướng.

Các Tổ Vu còn lại tận mắt mục đổ quá trình nướng thịt, riêng phần mình vươn tay ra, hỗ trợ chuyển động giá nướng. "Tránh sang một bên." Thiên Ngô ngạo nhiên nói: "Dùng đến các ngươi chuyển sao?" Hắn vận chuyển Phong Chi Pháp Tắc, giá nướng cấp tốc lăn lộn. "Làm đến xinh đẹp!" Chúc Dung hân nhiên đại hỉ.

Hai người phối hợp càng thêm thuần thục, rất nhanh đem vài chục đầu yêu thú nướng chín.

Diệp Trần móc ra gia vị, lại lần nữa rắc lên thịt thú đã nướng xong.

Hương khí đập vào mặt truyền đến. "Khai động đi." Diệp Trần ra lệnh một tiếng.

Thập Nhị Tổ Vu nhao nhao động thủ.

Lần này thịt nướng đầy đủ, ngược lại không có phát sinh sự kiện tương tự Cộng Công nuốt riêng nữa, ai nấy ăn đến miệng đầy mỡ.

"Chỉ ăn thịt không được, phải phối chút rượu mới được." Diệp Trần gặm mấy miếng thịt nướng, nghĩ nghĩ, móc ra vài chục vò quỳnh tương.

Lần trước làm khách ở Lưu Ba Sơn, tùy tay vơ vét được, kỹ thuật ủ rượu các loại, hắn không có nghiên cứu.

Hắn đem những quỳnh tương này đưa cho Thập Nhị Tổ Vu. "Diệp Trần, tiểu tử nhà ngươi thật biết hưởng thụ a." Chúc Dung ăn một miếng thịt, lại uống một ngụm rượu, nói: "Hôm nay ăn những thịt nướng này, ta cảm thấy thịt nướng ăn trước kia, giống như ăn tảng đá vậy, quả thực không xứng xưng là thịt nướng." "Không sai!" Cộng Công đỉnh lấy cái đầu đầy u cục, gật đầu phụ họa nói: "Dĩ vãng Yêm ăn thịt chỉ là ăn thịt, đâu có dùng gia vị, còn phải phối với quỳnh tương uống a, quá ngon rồi!

Nếu để Yêm thả cửa mà ăn, có thể ăn hết hai mươi đầu yêu thú." "Rượu ngon phối thịt ngon, hưởng thụ a!" Chúc Cửu Âm ăn no rồi, dựa vào tảng đá, tay trái bưng chén rượu, tay phải huy động vũ phiến, nói: "Diệp Trần, ngươi có muốn đem biện pháp nướng thịt này truyền bá xuống dưới không, không chừng có thể tăng lên Vu tộc khí vận, gia tăng tốc độ tu luyện của chúng ta, ngươi nguyện ý truyền thụ cho chúng ta không?" ".....Cũng có thể." Diệp Trần cười nhạt nói: "Những gia vị này đơn giản, chỉ là mấy loại thực vật đơn giản, chỉ cần truyền thụ cho các bộ lạc, rất nhanh là có thể học được; còn rượu ngon thì ta tuy rằng không biết luyện chế, nhưng bên cạnh có đám đại năng ta thu phục, trong đó khẳng định có không ít người biết luyện chế, chỉ cần mời bọn họ đến các bộ lạc truyền thụ kinh nghiệm, hoặc là trực tiếp hướng bọn hắn mua sắm rượu ngon, là có thể thỏa mãn." "Vậy thì tốt." Chúc Cửu Âm hài lòng gật gật đầu.

Hắn lôi chuyện Vu tộc khí vận ra, nguyên nhân chủ yếu là sợ Diệp Trần không nguyện truyền thụ.

Nguyên nhân thứ hai, là bình thường hắn hay giả bộ đứng đắn, nếu muốn giống như Cộng Công Chúc Dung, ồn ào đòi ăn thịt nướng, há chẳng phải mất mặt.

Diệp Trần liều mạng nhịn cười, giả bộ như không biết ý đồ của Chúc Cửu Âm. "Mấy loại gia vị chủ yếu, trong tay ta còn không ít, giao cho chư vị ca ca." Diệp Trần móc ra tồn kho của mình, giao cho Thập Nhị Tổ Vu, thuận tiện giảng giải nói: "Ta giảng giải trước một chút, các ngươi lại truyền thụ cho các bộ lạc là được, ớt..." Thập Nhị Tổ Vu chuyên tâm nghe giảng, duy khủng bỏ lỡ chi tiết liên quan đến thịt nướng.

Hồi lâu sau.

Diệp Trần đem mấy loại gia vị chủ yếu giới thiệu hoàn tất, nói: "Kỳ thực hôm nay ta dùng gia vị là cách làm nguyên thủy nhất, nếu như có thể đem những thực vật này luyện chế một phen, hương vị sẽ càng tốt hơn, ví dụ như cái ớt này, đem phơi khô về sau, lại đem nó nghiền nát thành phấn mạt, sẽ so với trực tiếp làm thành phấn mạt, hương vị càng tốt hơn..." "Thì ra là thế." Thập Nhị Tổ Vu nhao nhao gật đầu.

Diệp Trần ăn uống no đủ, thuận tiện sau khi truyền thụ xong tri thức liên quan đến gia vị, tụ hội lần này tạm cáo một đoạn lạc. "Các vị ca ca hướng các đại bộ lạc truyền thụ xong tri thức, mau chóng trợ giúp Hình Thiên, tấn thăng Chuẩn Thánh, chuẩn bị cho lượng kiếp." Diệp Trần quay về chủ đề chính, nói: "Vấn đề quản hạt mấy trăm đại năng trên Bất Chu Sơn, hoặc là giao thiệp với các thế lực khác, liền giao cho ta phụ trách đi." "Được." "Không vấn đề." "Biết rồi." Thập Nhị Tổ Vu nhao nhao gật đầu.

Tốc độ trưởng thành của Diệp Trần viễn siêu tưởng tượng, ở một số phương diện, hắn so với bọn hắn còn mạnh hơn nhiều.

Những sự tình này giao cho Diệp Trần phụ trách, bọn hắn lại yên tâm bất quá.

Thật muốn đánh nhau, bọn hắn lại lên là được rồi.

Đám Tổ Vu cười cười, khoác vai bá cổ đi về phía Bàn Cổ Điện.

Đúng lúc này.

Tại phương Đông xa xôi có một cỗ khí vận cự đại thăng đằng, ẩn ước có chí bảo xuất thế.

Diệp Trần hơi nhíu mày.

Nơi khí vận bốc lên, hình như là Côn Luân Sơn a.

Chẳng lẽ là Hồ Lô Đằng xuất thế rồi?

Thập Nhị Tổ Vu nhìn cũng không có cảm giác gì.

Cái này cũng bình thường.

Vu tộc không có Nguyên Thần, cảm ứng không được những thứ như khí vận.

Hồ Lô Đằng cùng linh căn khác biệt, liên quan đến Nhân tộc xuất thế, khí vận cực kỳ nồng nàn.

Hoặc là có một số đại năng, cho rằng Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo xuất thế, cũng chưa biết chừng.

Chương 51

Diệp Trần quay đầu nhìn về phía Bất Chu Sơn, phát hiện Đông Vương Công xé rách hư không, xông về phía Côn Luân Sơn.

Xem ra cỗ khí vận này, duy có cường giả Đại La Đỉnh Phong trở lên, mới có khả năng cảm ứng được.

Tu vi càng mạnh, cảm ứng càng sâu.

Không có đạt tới Đại La Đỉnh Phong, không lên được thê đội thứ nhất, thậm chí thê đội thứ hai cũng không lên được, thì không có tư cách tham dự vào đó. "Các vị ca ca, ta vừa vặn có chút việc, phải đi Côn Luân Sơn một chuyến." Diệp Trần dừng bước, nói: "Hình Thiên, phải làm phiền các huynh chiếu khán rồi." "Có việc?

Quan trọng không?" Hậu Thổ hơi nhíu mày, nói: "Thập Tam, đệ mới vừa về, lại gấp gáp chạy ra ngoài?" "Hình như có kiện bảo vật xuất thế." Diệp Trần không có cách nào nói toạc thiên cơ, cười nhạt nói: "Hình như cùng ta nhân quả pha thâm, nhất định phải đi xem một chút." "Vậy..." Hậu Thổ suy nghĩ một chút, nói: "Ta bồi đệ đi!" "Nhưng mà Ngũ Hành trận pháp, cần huynh tỷ duy trì." Diệp Trần nhẹ nhàng lắc đầu, Ngũ Hành trận pháp ảnh hưởng tốc độ tu luyện của mười hai tên Đại Vu, cực kỳ quan trọng.

Việc Nhân tộc xuất thế, thật sự không quan trọng bằng việc Vu tộc cường đại.

Kiếp trước tuy là nhân loại Địa Cầu, nhưng ở trong Hồng Hoang thế giới, căn cước của hắn là Vu tộc.

So với kiếp trước ngắn ngủi hai mươi năm, kiếp này hắn đã tại Hồng Hoang sinh hoạt hơn mười vạn năm rồi.

Kiếp trước Diệp Trần cực kỳ chán ghét, một số nhân vật chính trong tiểu thuyết xuyên việt Hồng Hoang thế giới, các loại làm liếm cẩu cho Nhân tộc.

Phải biết Nhân tộc Hồng Hoang, cũng không phải Nhân tộc Địa Cầu.

Về bản chất cùng Vu tộc, Yêu tộc, thậm chí Long tộc... không có gì khác biệt, đều là sản vật dưới sự vận chuyển của Thiên Đạo, là nhân vật chính của đời này sang đời khác.

Có lẽ thêm vài cái lượng kiếp nữa, sẽ có nhân vật chính mới xuất hiện.

Nhân tộc nếu có thể đản sinh, Diệp Trần vui thấy kỳ thành, lúc lực sở năng cập cũng có thể giúp một tay.

Nếu như Nhân tộc đản sinh, nhất định dẫn đến Vu Yêu lưỡng tộc phúc diệt, vậy Nhân tộc cũng không cần thiết đản sinh.

Chi bằng để từ ngữ "Nhân tộc" này, tồn lưu tại trong đầu hắn, coi như một loại hồi ức tốt đẹp.

Tại Diệp Trần xem ra, Hồ Lô Đằng xuất thế, không quan trọng bằng việc bọn Hình Thiên tấn thăng Tổ Vu.

Nếu như Hậu Thổ thực sự không nguyện rời đi, cùng lắm thì đem Hồ Lô Đằng nhường cho đại năng khác.

Nếu như Hồ Lô Đằng không dùng để tạo nhân, bản thân nó không có tác dụng, kết xuất bảy cái hồ lô, cũng bất quá là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo. "Diệp Trần, về phương diện trận pháp không cần lo lắng, cho dù bọn ta toàn bộ rời đi, cũng có thể duy trì ngàn năm trở lên." Đế Giang lãng thanh cười nói: "Hậu Thổ muội tử đã thích dính lấy ngươi, vậy để nàng đi theo ngươi đi, trong vòng ngàn năm quay về tổ địa là được." Hậu Thổ đem đầu vùi vào trước ngực, vành

tai lập tức đỏ lên. "Nếu đại ca đều nói như vậy." Diệp Trần liếc mắt nhìn Hậu Thổ, cười nhạt nói: "Vậy để nàng đi cùng ta đi." "Thật sao?" Hậu Thổ nghe vậy không lo được xấu hổ, hân hỉ ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Trần. "Ân." Diệp Trần vi vi gật đầu, nói: "Trước đó, ta phải giải quyết một cái phiền toái." "Phiền toái?" "Có cần ta xuất thủ hay không?" "Diệp Trần, có chuyện, Yêm giúp ngươi!" Thập Nhị Tổ Vu quần tình kích phấn. "......Không có chuyện gì." Diệp Trần không còn gì để nói, chỉ vào Bàn Cổ Điện nói: "Ta đi vào, tùy tiện thả một thứ." "A....." Thập Nhị Tổ Vu trong nháy mắt mất đi hứng thú.

Phiến khắc sau.

Thập Nhị Tổ Vu nhìn thấy Diệp Trần móc ra Hỗn Độn Chung, đem nó ném vào Bàn Cổ Huyết Trì, giống như gặp quỷ vậy. "....." "....." "....." Bọn họ hai mặt nhìn nhau, hồi lâu không dám tin tưởng.

Chúc Cửu Âm nghiến răng nghiến lợi nói: "Cái này mà đệ gọi là, tùy tiện thả một thứ?" "Đúng a." Diệp Trần gật gật đầu, nói: "Tiểu Chung, ta rời đi một đoạn thời gian, ngươi cố gắng ở trong huyết trì tu luyện a." Ông!

Hỗn Độn Chung nhẹ nhàng rung động, giống như đang đáp lại Diệp Trần.

Diệp Trần hài lòng gật gật đầu, lôi kéo bàn tay nhỏ của Hậu Thổ, cấp tốc đi tới Côn Luân Sơn.

Mười một tên Tổ Vu còn lại vây quanh bên cạnh huyết trì, vây xem Hỗn Độn Chung trong truyền thuyết.

Côn Luân Sơn.

Diệp Trần Hậu Thổ đều là Chuẩn Thánh, Tổ Vu chân thân cực kỳ cường đại.

Tần phồn xé rách hư không, tiến hành bước nhảy không gian, rất

nhanh đã đến Côn Luân Sơn.

Diệp Trần lần theo cỗ khí vận hạo đại kia, đi đến sườn núi của một ngọn núi nhỏ cao mấy ngàn trượng tại phía Đông Nam dãy núi Côn Luân.

Ngọn núi nhỏ này linh khí loãng, đổi lại ngày xưa, sợ là không có tu sĩ nào thèm đến.

Đừng nói tu sĩ, e rằng ngay cả dã thú bình thường, cũng ít có con nào nguyện ý ở chỗ này.

Đương nhiên, hôm nay thì không giống.

Những đỉnh tiêm đại năng dậm chân một cái là Hồng Hoang phải run rẩy ba lần kia, toàn bộ hối tụ tại đây.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Phục Hy, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Đế Tuấn, Thái Nhất, Minh Hà, Côn Bằng, Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân.

Lại thêm Diệp Trần và Hậu Thổ, tổng cộng mười bảy vị đỉnh tiêm đại năng, hết thảy đứng tại sườn núi.

Có thể nói, trừ đi Hồng Quân cùng các Tổ Vu khác, mười bảy vị này chính là những đỉnh tiêm đại năng mạnh nhất Hồng Hoang, không có ai khác có thể vượt qua.

Tại sườn núi.

Một sợi Hồ Lô Đằng nhìn qua cực kỳ bình thường, cắm rễ trên một đống đất màu vàng phân.

Trên dây hồ lô.

Sáu cái hồ lô phía trước tản mát ra thần quang chói mắt.

Còn có một cái nụ hoa, đang từ từ nứt ra, cự ly chính thức thành thục còn có một đoạn thời gian. "Diệp Trần sư huynh, giảng đạo kết

thúc nhanh năm ngàn năm rồi, sao huynh đều không đến Côn Luân Sơn tìm ta chơi?" Nữ Oa uốn éo vòng eo đi tới trước người Diệp Trần, phảng phất như không nhìn thấy Hậu Thổ bên cạnh.

Hậu Thổ ôm cánh tay Diệp Trần, hiếu kỳ nói: "Thập Tam, vị đạo hữu này là ai?" Nữ Oa nghe vậy cứng lại.

Nàng đường đường là Nữ Oa, nữ tu đệ nhất Hồng Hoang.

Sinh linh bình thường không nhận ra cũng Thôi đi, Hậu Thổ loại đại năng này còn giả bộ không biết, quả thực quá đánh mặt.

Nữ Oa không có cách nào ngay trước mặt Diệp Trần phát tác, tròng mắt xoay chuyển, ôm lấy một cánh tay khác của Diệp Trần, nói: "Ta cùng Diệp Trần sư huynh, đều là đệ tử dưới trướng Đạo Tổ, dám hỏi đạo hữu là ai?" Dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ thân.

Diệp Trần kẹp ở giữa trong ngoài không phải người, dứt khoát giả ngu, thay hai người giới thiệu nói: "Nữ Oa sư muội, vị này là Hậu Thổ nhà ta, một trong Thập Tam Tổ Vu; Hậu Thổ, đây là Nữ Oa sư muội, muội muội của Phục Hy đạo hữu." Nữ Oa quả đoán xuất kích, ức dương đốn tỏa nói: "Nguyên lai là Hậu Thổ tỷ tỷ a!

Ta nhớ được lúc sư tôn giảng đạo lần thứ nhất, hình như đã từng gặp, thời gian cách quá lâu, lại nhận không ra rồi." "Nữ Oa muội tử khách khí." Hậu Thổ doanh doanh cười khẽ nói: "Thập Tam nhà ta hiện nay vừa tròn mười vạn năm, lại có thể đảm nhiệm sư huynh của muội tử, thật sự là khó có thể tin." "....." Nữ Oa nghe vậy cứng lại, lập tức cười tươi như hoa, nói: "Tu sĩ chúng ta, đạt giả vi tiên, sư huynh thiên phú dị bẩm, viễn thắng với ta, xếp tại phía trước ta, thực chúc bình thường." "Cái đó ngược lại là thật." Hậu Thổ khẽ gật đầu, nói: "Thập Tam nhà ta được Phụ Thần đích thân thụ nghiệp, cho dù không bái tại môn hạ Hồng Quân, cũng có thể chứng đạo thành Thánh, tu sĩ bình thường há có thể cùng hắn so sánh." "....." "....." "....." Tam

Thanh cùng các đại năng đều tận giai trầm mặc.

Chương 52

Nữ Oa và Hậu Thổ ngôn từ giao phong, tương hỗ công kích tuổi tác, bối phận của đối phương, ngược lại không có gì.

Nói đi nói lại, lại thành khen Diệp Trần rồi.

Khen Diệp Trần cũng không có gì, nhưng kiểu lạp cao thải đê (nâng cao đạp thấp) này, làm cho đám đại năng cảm thấy bản thân mình chẳng bằng Diệp Trần. "Khụ khụ." Diệp Trần khá là xấu hổ, ho nhẹ nói: "Chúng ta hôm nay đều là hướng về phía kiện bảo bối này mà đến, nói nhỏ thôi, miễn cho kinh hách nó, chính mình mọc chân chạy mất." Minh Hà cười nhạo nói: "Đạo huynh thật biết nói đùa, sung kỳ lượng bất quá là một cái Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn mà thôi, tại trường nhiều đại năng như vậy, nó có mọc thêm bao nhiêu chân, cũng đừng hòng chạy thoát." "Minh Hà đạo hữu nói có lý." Côn Bằng cười gật đầu nói: "Chư vị đạo huynh, đẳng cấp bậc này Tiên Thiên Linh Căn không lấy được thì thôi, các ngươi là đệ tử Thánh Nhân, hà tất cùng chúng ta tranh giành, không bằng nhường cho chúng ta đi." "Trời còn chưa tối, nằm mơ à?" Nguyên Thủy cười lạnh nói: "Dây Hồ Lô Đẳng này nhìn như bình thường không có gì lạ, lại có thể bộc phát ra khí vận nồng hậu bậc này, căn cước khẳng định không bình thường, không chừng có thể cùng Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên đánh đồng với nhau, chúng ta há lại sẽ buông tha." Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh hãi.

Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên danh khí cực lớn.

Cái Cực phẩm Linh căn này hóa thành ba kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Lão Tử được Bàn Long Biển Quải, Nguyên Thủy được Tam Bảo

Ngọc Như Ý, Thanh Bình Kiếm thì quy Thông Thiên sở đắc.

Trước khi Hồng Quân ban bảo, ba kiện bảo bối này, xưng được thượng là chiêu bài linh bảo của Tam Thanh.

Đừng nhìn ba kiện bảo bối này giai thuộc về Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ở một số phương diện, có thể so với Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Cây Hồ Lô Đằng này, nếu thật có thể cùng Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên so sánh, vậy khẳng định có thể ra vài kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo a. "Chư vị đạo hữu, kiện bảo vật này cùng phương Tây ta hữu duyên, mong chư vị cao sĩ quý thủ, chớ có cùng ta tranh đoạt." Chuẩn Đề chắp tay trước ngực, bảo tướng trang nghiêm, lời nói ra lại cực kỳ không biết xấu hổ.

Không ít đại năng cuồng phiên bạch nhãn.

Nếu không phải có Thánh Nhân đệ tử Tiếp Dẫn che chở, sợ là bọn họ nhịn không được muốn xông lên đánh hắn.

Diệp Trần thấy chủ đề chuyển hướng về phía Hồ Lô Đằng, dây thần kinh đang căng thẳng cuối cùng cũng lỏng xuống. "Các vị đạo hữu, trên Hồ Lô Đằng có bảy cái hồ lô, hẳn là đều thuộc Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo." Diệp Trần nhìn quanh toàn trường, thao thao bất tuyệt nói: "Đại năng tại trường có mười bảy vị, cho dù hai người chia một cái cũng không đủ, chẳng lẽ chư vị muốn vì khu khu một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đánh đến đầu rơi máu chảy hay sao?" Khu khu Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo??

Lão Tử hai kiện Chí Bảo gia thân, cũng nhịn không được trợn trắng mắt.

Tiên Thiên Linh Bảo loại đồ vật này, nào có ai chê nhiều.

Cho dù bản thân tu vi cường hãn, Tiên Thiên Linh Bảo đào thải

xuống, tương lai cũng có thể ban thưởng cho đệ tử, hoặc là thủ hạ đến đầu quân.

Giống như Côn Bằng, Chuẩn Đề, Đông Vương Công... mấy tên cùng quỷ này, lục soát toàn thân sợ đều móc không ra hai kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nghe vậy lập tức nghiến răng nghiến lợi.

Nhất là Côn Bằng, từ khi hóa hình, liền ổn cư trong hàng ngũ đỉnh tiêm đại năng Hồng Hoang, lại vẫn như cũ không có cách nào thay đổi sự thật hắn là một tên cùng quỷ.

Côn Bằng lúc hóa hình không có bất kỳ Tiên Thiên Linh Bảo nào, lăn lộn nhiều năm mới vớt được một kiện Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Lúc đoạt bảo tại Phân Bảo Nham, Côn Bằng thật vất vả mới cướp được một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo là Định Hải Tam Xoa Kích.

Từ đó về sau, Côn Bằng coi thanh Tam Xoa Kích này quan trọng như tính mạng vậy.

"Các vị đang có mặt ở đây đều là những đại năng đỉnh cấp có máu mặt tại Hồng Hoang." Diệp Trần mỉm cười nói: "Nếu thực sự vì mấy kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà tranh đấu một mất một còn, đánh đến trời long đất lở, để cho các đại năng khác biết được thì cũng mất mặt lắm." Các đại năng tại hiện trường nghe vậy cũng lần lượt gật đầu.

Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trân quý thì có trân quý thật, nhưng so với thể diện thì lại không đáng là bao.

Trừ Côn Bằng là cái tên nghèo rớt mồng tơi ra, các đại năng đỉnh cấp khác sau khi trải qua đợt đoạt bảo ở Phân Bảo Nham, mỗi người ít nhất cũng có hai ba kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Thậm chí có thể nói, trừ Côn Bằng và Hậu Thổ ra, các đại năng ở đây đều có Cực phẩm Linh Bảo phòng thân.

"Sư huynh nói rất có lý." Nữ Oa quả quyết ủng hộ, nhoẻn miệng cười nói: "Vậy theo ý kiến của sư huynh, bảy cái hồ lô này nên xử lý thế nào mới tốt đây?" Đúng vậy, không sai.

Đừng nói là các đại năng khác, ngay cả Nữ Oa - người có nhân quả cực lớn với dây hồ lô, trước khi bảy cái hồ lô bị hái xuống cũng không nhận ra tầm quan trọng của bản thân dây hồ lô.

Trong mắt bọn họ, bảy cái hồ lô mới là mục tiêu quan trọng nhất của chuyến đi này.

"Đơn giản thôi." Diệp Trần nhìn quanh toàn trường, nói: "Tại đây tổng cộng có mười bảy vị đại năng, chi bằng chia thành bảy phe cánh, mỗi phe tự lấy đi một cái hồ lô.

Còn về việc hồ lô cuối cùng thuộc về ai thì do nội bộ phe đó tự mình giải quyết." Các đại năng không lập tức trả lời.

Đề nghị của Diệp Trần thực ra không tồi.

Thứ nhất có thể tránh việc tranh đoạt hồ lô với hơn mười đối thủ khác, dưới tình huống đại đánh ra tay rất dễ vẫn lạc ngay tại chỗ.

Dù sao trong đám đại năng này cũng có mấy tồn tại Chuẩn Thánh.

Thứ hai, nếu cạnh tranh trong cùng phe cánh thì xác suất đoạt được hồ lô sẽ lớn hơn một chút.

Đại La Kim Tiên chắc chắn không đánh lại Chuẩn Thánh, nhưng so găng với các Đại La khác thì cũng không thành vấn đề.

Không bao lâu sau, mười bảy vị đại năng bắt đầu bỏ phiếu.

Đề nghị vừa rồi của Diệp Trần được toàn phiếu thông qua.

Nhưng vấn đề lại tới, chia phe như thế nào?

Các đại năng lại lần lượt nhìn về phía Diệp Trần.

Việc chia phe là do Diệp Trần đề xuất, vậy phương pháp chia phe cũng phải nghe ý kiến của hắn.

"Việc chia phe thực ra không khó khăn đến thế." Diệp Trần suy tư một chút rồi nói: "Mỗi phe tối thiểu hai thành viên, bất kỳ thành viên nào muốn gia nhập cần phải được sự đồng ý của các thành viên khác." "Đây là một biện pháp hay!" Các đại năng lập tức sáng mắt lên.

Cách này thông minh hơn nhiều so với việc chỉ định phe phái.

Theo quy tắc này, chắc chắn mọi người sẽ ưu tiên chọn những người đáng tin cậy và có thực lực tương đương.

Nếu kéo một kẻ mạnh hơn mình quá nhiều mà lại không thân thiết, chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Dựa theo quy tắc Diệp Trần đặt ra, các phe nhanh chóng được phân chia xong.

Tiếp Dẫn - Chuẩn Đề, Đế Tuấn - Thái Nhất, Trấn Nguyên Tử - Hồng Vân... lần lượt tổ chức thành công.

Ngay từ đầu bọn họ đã không cân nhắc lập đội với các đại năng khác.

Đông Vương Công vì muốn tị hiềm với Diệp Trần nên đành tìm Tây Vương Mẫu lập đội.

Tây Vương Mẫu tính tình ổn trọng, trước kia tuy không quen nhìn thói phô trương của Đông Vương Công nhưng hiện tại lại là đồng đội thích hợp nhất.

Minh Hà và Côn Bằng nhìn nhau hai cái, quả quyết lập thành một đội.

Chương 53

Tam Thanh đều là Chuẩn Thánh, vốn muốn lập nhiều phe để cướp thêm bảo vật, nhưng các đại năng khác hoàn toàn không cho cơ hội, bọn họ đành ngậm bồ hòn làm ngọt, ba tôn Chuẩn Thánh chỉ có thể lấy một cái hồ lô.

Nữ Oa cười nói: "Diệp Trần sư huynh, hay là huynh và Hậu Thổ tỷ tỷ lập đội cùng ta đi." Phục Hy mỉm cười, hoan nghênh Diệp Trần và Hậu Thổ gia nhập.

Cho dù trong lòng không nguyện ý lắm nhưng cũng không tiện đánh mặt Nữ Oa trước mặt các đại năng.

"Thôi, Vu tộc không tu Nguyên Thần, mấy cái hồ lô này không có tác dụng gì, cứ nhường cho các ngươi đi." Diệp Trần mỉm cười nói: "Hơn nữa, mọi người đã tổ chức thành bảy phe rồi, ta mà chen ngang vào nữa chẳng phải khiến mọi người đều không vui sao." "....." Nữ Oa lúc này mới phản ứng lại, không tính Diệp Trần và Hậu Thổ thì vừa vặn đủ bảy phe.

"Được!" Hậu Thổ lập tức sốt ruột.

Nàng vẫn còn nhớ lời Diệp Trần nói trước đó, kiện bảo vật này có duyên với hắn.

"Không sao đâu." Diệp Trần nắm lấy bàn tay ngọc ngà của Hậu Thổ, nháy mắt ra hiệu với nàng, rồi cười nói: "Để chư vị chê cười rồi, tình cảm các Tổ Vu chúng ta thâm hậu, Hậu Thổ sợ ta chịu thiệt, dù sao ta cũng là một Vu tộc có Nguyên Thần." Hậu Thổ nhận được ánh mắt của Diệp Trần, cũng không tiếp tục bất bình nữa.

Các đại năng hai mặt nhìn nhau.

Diệp Trần tuyệt đối không phải kẻ chịu thiệt.

Nếu hắn nguyện ý nhường hồ lô, e rằng đang đồ mưu thứ khác.

"Sự tình đã đến nước này, vậy ta cũng thẳng thắn vậy." Diệp Trần hơi chần chờ nói: "Gần đây ta đang bận xây dựng động phủ, cảm thấy đám đất vàng bên dưới kia không tồi.

Chư vị đạo hữu nếu lấy được hồ lô, có thể để lại đám đất vàng đó cho ta không?" Đất vàng?

Các đại năng lần lượt nhìn về phía đám đất màu vàng cứt ngựa kia.

Dùng Nguyên Thần dò xét, ẩn ước cảm thấy trong đó uẩn hàm sinh cơ vô hạn.

Ngoài ra cũng không tra xét được gì khác.

"Diệp Trần sư huynh, huynh thật sự nguyện ý dùng hồ lô đổi lấy đám đất vàng này?" Chuẩn Đề nhíu mày, luôn cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy.

Tiên Thiên chi vật phần lớn chia làm Linh Bảo, Linh Căn, Linh Vật...

Cho dù phẩm cấp tương đồng, giá trị của Linh Bảo cũng vượt xa Linh Căn, Linh Vật.

Đám đất vàng kia nhìn không có gì đặc biệt, Diệp Trần lại từ bỏ tranh đoạt hồ lô chỉ để lấy nó, nhìn kiểu gì cũng thấy có vấn đề.

"Có vấn đề gì sao?" "Ta có Tiên Thiên Chí Bảo Chư Thiên Khánh Vân, lại có hai đại Cực phẩm Linh Bảo là Càn Khôn Đỉnh và Thí Thần Thương." "Khu khu một kiện Thượng phẩm Linh Bảo, sao có thể lọt vào pháp nhãn của ta?" "Hơn nữa, có Càn Khôn Đỉnh ở đây, Thượng phẩm Linh Bảo ta muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, cần gì phải

tranh giành với các ngươi?" Diệp Trần bình thản ra oai một phen, bĩu môi nói: "Ta muốn đống đất kia để xây động phủ, nếu phương Tây các ngươi coi trọng thì cứ lấy đi cũng được, đổi lại giao cái hồ lô thuộc về phe các ngươi cho ta là xong." "....." "....." "....." Các đại năng đều trầm mặc.

Chuẩn Đề càng kích động đến mức suýt nhảy dựng lên, toét miệng cười nói: "Diệp Trần sư huynh nói đùa, bần đạo chỉ quan tâm sư huynh thôi, đâu có đoạt thứ người khác thích.

Nếu sư huynh thích đất vàng, cứ việc thu đi là được." Đùa gì vậy!

Phương Tây cái gì cũng thiếu!

Đặc biệt là đệ tử thiên phú trác tuyệt và Linh Bảo có thể lấy ra dùng.

Hai thứ này không phân trước sau, tịnh liệt đứng đầu danh sách những thứ thiếu thốn nhất.

"Thế còn các ngươi?" Diệp Trần nhìn quanh, thản nhiên nói: "Nếu ai thích thì điều kiện cũng như vậy, đưa ta một cái hồ lô, đống đất này thuộc về kẻ đó." "Không cần!

Không cần!" "Diệp Trần sư huynh thích thì cứ lấy đi." "Đúng, đúng, ta thích hồ lô hơn." Các đại năng nhao nhao biểu thái.

"Quân tử không đoạt thứ người khác thích." Hồng Vân cười lớn nói: "Diệp Trần đạo hữu thích là được, chúng ta sẽ không cùng ngươi tranh giành." Diệp Trần liếc mắt nhìn sang, vị đệ nhất 'lão hảo nhân' (người tốt bụng) của Hồng Hoang trong truyền thuyết này, nụ cười cực kỳ chân thành, xem ra đúng là người nhiệt tình thật.

Có điều kiếp này vì có Diệp Trần tồn tại, luồng Hồng Mông Tử Khí vốn thuộc về Hồng Vân lại rơi vào người Chuẩn Đề.

Vị lão hảo nhân này ở một khía cạnh nào đó coi như được Diệp

Trần cứu một mạng.

Trấn Nguyên Tử là cơ hữu tốt nhất của hắn cũng sẽ không còn nguy hiểm vẫn lạc nữa.

Sau khi chia phe xong, các đại năng tản ra xung quanh, lẳng lặng chờ đợi hồ lô thành thục.

Khoảng mười năm sau, cái hồ lô màu tím thứ bảy cuối cùng cũng hoàn toàn chín muồi.

Diệp Trần dẫn đầu bước lên, tùy tay hái xuống bảy cái hồ lô, ném cho các đại năng.

"Mấy cái hồ lô này màu sắc khác nhau, có lẽ mỗi cái có công năng khác nhau, các ngươi tự mình phân phối đi." Diệp Trần thản nhiên nói: "Nếu hồ lô không hợp với thuộc tính bản thân thì trao đổi với phe khác cũng rất tốt." Đồng thời khi nói chuyện, Diệp Trần đem Cửu Thiên Tức Nhưỡng và dây hồ lô thu vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Đám đại năng tận mắt chứng kiến động tác của hắn nhưng cũng không nói gì nhiều.

Dù sao dây hồ lô đã sản xuất ra quả thực, lại là tròn bảy kiện Thượng phẩm Linh Bảo.

Chẳng lẽ cái dây hồ lô khô khốc kia còn quý hơn cả quả của nó sao?

Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên hao hết tích lũy cũng tối đa hóa thành Bàn Long Biển Quải, Tam Bảo Ngọc Như Ý và Thanh Bình Kiếm - ba kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Cùng là thập đại Cực phẩm Linh Căn, nếu dây hồ lô này đã sản xuất bảy kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà còn có thể tiếp tục sản xuất nữa, thì bọn họ tự nhận mình xui xẻo vậy.

Xoát!

Xoát!

Xoát!

Bảy cái hồ lô nhanh chóng được phân phối theo phe cánh.

“Diệp Trần sư huynh, chư vị đạo hữu, chúng ta có việc quan trọng, xin cáo từ trước.” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chắp tay trước ngực, cầm lấy một cái hồ lô, nhanh chóng chạy về phía Linh Sơn phương Tây.

Đúng là nghèo đến sợ rồi.

Hai vị dự bị Thánh Nhân vì một kiện Thượng phẩm Linh Bảo mà cư nhiên dẫn đầu bỏ chạy.

“Chư vị đạo hữu, ta cũng cáo từ.” Hồng Vân chào hỏi Diệp Trần và các đại năng, Trấn Nguyên Tử sợ chết khiếp, chào hỏi qua loa rồi kéo Hồng Vân đi nhanh.

“Cáo từ!” Đế Tuấn và Thái Nhất tâm mãn ý túc, nhanh chóng xé rách không gian bay về phía Thái Dương Tinh.

Hai người bọn họ có cừu hận khá sâu với Diệp Trần, khi chưa tấn thăng Chuẩn Thánh thì hoàn toàn không phải đối thủ của hắn.

Đánh lại đánh không lại, mắng càng mắng không thắng, chỉ có cách tránh xa Diệp Trần mới có cơ hội biến mạnh.

“Sư huynh, sư muội, chúng ta cáo từ.” Tam Thanh nhìn nhau, cầm hồ lô quay về động phủ.

Động phủ bọn họ ở Côn Luân Sơn, quay về cũng tiện.

Minh Hà phất tay ném hồ lô cho Côn Bằng, hai kẻ này hẳn là đã đạt thành thỏa thuận riêng, chào hỏi Diệp Trần một tiếng rồi cũng mã bất đình đề rời đi.

Chương 54

Trong nháy mắt, mười bảy vị đại năng đỉnh cấp chỉ còn lại Diệp Trần, Hậu Thổ, Nữ Oa, Phục Hy cùng với Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu.

"Cáo từ." Đông Vương Công làm bộ như không thân với Diệp Trần, học theo Đế Tuấn chào hỏi xong liền kéo Tây Vương Mẫu chuẩn bị rời đi.

"Khoan đã." Diệp Trần đảo mắt, lên tiếng gọi hai người lại.

Đông Vương Công nói: "Diệp Trần đạo huynh, có gì phân phó?" "Là thế này, Đông Vương đạo hữu." Diệp Trần cười lớn nói: "Ta nghe nói Lưu Ba Sơn có mấy chục vị đại năng, tuy ít hơn đám đại năng dưới trướng ta một chút nhưng ở Hồng Hoang cũng là một thế lực rồi.

Không biết đạo hữu có nguyện ý kết minh cùng Vu tộc ta hay không?" "Kết minh?" Đông Vương Công lập tức hiểu ý, làm ra vẻ suy tư nghiêm túc như thật sự đang cân nhắc đề nghị của Diệp Trần.

Diệp Trần mỉm cười nhìn về phía Tây Vương Mẫu, nói: "Tây Vương Mẫu đạo hữu dưới trướng cũng có bảy tám vị đại năng, nếu có hứng thú, chúng ta cũng có thể kết minh." Tây Vương Mẫu cười nhạt nói: "Khu khu vài vị đại năng sao có thể đánh đồng với sáu bảy trăm đại năng dưới trướng đạo huynh, tạm thời thôi đi." "Không vấn đề." Diệp Trần mỉm cười gật đầu.

Diệp Trần thu gom hàng trăm đại năng, cộng thêm thế lực bản thân Vu tộc, ẩn nhiên đã trở thành thế lực lớn nhất Hồng Hoang.

Tây Vương Mẫu thủ hạ chỉ có vài con mèo nhỏ, có lo lắng cũng là chuyện bình thường.

“Đề nghị của đạo huynh...” Đông Vương Công giãn mày, toét miệng cười nói: “Bần đạo đáp ứng.” “Tốt.” Diệp Trần làm ra vẻ vui mừng quá đỗi, vỗ tay khen hay: “Đông Vương đạo hữu tuệ nhãn thức châu, ta phải có chút biểu thị, đây, kiện Thượng phẩm Linh Bảo Chiêu Vân Kỳ này tặng cho ngươi.” Phục Hy, Nữ Oa, Tây Vương Mẫu đều kinh ngạc đến há hốc mồm.

“.....” Đông Vương Công lập tức ngẩn người.

Hắn sớm đã đầu quân cho Diệp Trần, trước đó thậm chí còn được Diệp Trần ban thưởng.

Lần này Diệp Trần lại ban thưởng tiếp khiến hắn thực sự không hiểu ra làm sao.

“Ngươi đem kiện bảo vật này tặng cho Tây Vương Mẫu đạo hữu, giữ lại cái hồ lô kia chẳng phải là được rồi sao.” Diệp Trần nhìn bộ dạng ngốc nghếch của Đông Vương Công, lắc đầu nói: “Ngươi và Tây Vương Mẫu đạo hữu đều có khí vận Đế Vương, nếu có thể thi ân lấy lòng, kết thành đạo lữ, nhất định có thể nhanh chóng tấn thăng Chuẩn Thánh.” Đông Vương Công hoảng nhiên đại ngộ.

“Đa tạ đạo huynh.” Đông Vương Công hưng phấn nhận lấy Chiêu Vân Kỳ, suy nghĩ một chút rồi đưa nó cho Tây Vương Mẫu, cười nói: “Tây Vương Mẫu, ngươi chủ tu Kim chi nhất đạo, Chiêu Vân Kỳ rất thích hợp với ngươi, ta tặng nó cho ngươi, cái hồ lô kia coi như trao đổi, ta tự mình nhận lấy.” “.....” Tây Vương Mẫu vội vàng xua tay nói: “Không hay lắm đâu, đây là bảo vật Diệp Trần đạo huynh tặng ngươi, sao ta có thể nhận?

Hơn nữa cái hồ lô kia cũng không thuộc về ta, sao có thể lấy ra đổi bảo vật.” Đối với Tây Vương Mẫu, cho dù phẩm chất hồ lô cao hơn Chiêu Vân Kỳ một chút, nàng cũng thích Chiêu Vân Kỳ hơn.

Nàng chủ tu Kim Chi Pháp Tắc, Chiêu Vân Kỳ cực kỳ khế hợp với

nàng.

“Chúng ta đều là người đứng đầu chúng tiên do Đạo Tổ khâm định, hà tất phân biệt ngươi và ta?” Đông Vương Công giả vờ giận dữ, tùy tay ném Chiêu Vân Kỳ cho Tây Vương Mẫu, nói: “Mau nhận lấy đi, kẻo để các đạo hữu chê cười.” “.....Được, được rồi.” Tây Vương Mẫu mặt đỏ tới mang tai, mạc danh kỳ diệu nhận lấy.

Diệp Trần nhìn đến mức trợn mắt há mồm.

Vãi chưởng!

Nhìn thấy chưa?

Tổng tài bá đạo phiên bản Hồng Hoang đấy à?

Hiệu quả mấu chốt chẳng khác gì ở Địa Cầu.

Ngay cả nữ tiên cấp bậc như Tây Vương Mẫu xem chừng cũng sắp bị hạ gục rồi.

“Đạo huynh, đã kết minh thì nên tập trung sức mạnh, cùng nhau đề thăng.” Đông Vương Công nội tâm hoảng sợ tột độ nhưng bề ngoài cố làm ra vẻ bình tĩnh, xoay người nói với Diệp Trần: “Thế này đi, bần đạo lập tức quay về Lưu Ba Sơn triệu tập các đại năng dưới trướng, đến Bất Chu Sơn hội hợp cùng đạo huynh, thấy thế nào?” “Như vậy rất tốt.” Diệp Trần mỉm cười gật đầu: “Đông Vương đạo hữu thân mang khí vận Đế Vương, nếu cùng Vu tộc nắm tay cùng tiến, tương lai vấn đỉnh Hồng Hoang cũng không phải chuyện khó.” “Mượn cát ngôn của đạo hữu.” Đông Vương Công gật đầu nhẹ, quay sang chào Tây Vương Mẫu rồi nhanh chóng xé rách không gian rời đi.

Tây Vương Mẫu ngẩn ngơ tại chỗ, nhìn về hướng hắn rời đi.

Mấy vạn năm nay, Đông Vương Công trong lòng Tây Vương Mẫu chỉ là một tên ngốc thích chơi nổi.

Không biết vì sao hôm nay nhìn Đông Vương Công lại thấy cực kỳ thuận mắt.

Đông Vương Công kết minh với Diệp Trần - người mạnh nhất dưới Thánh Nhân, không thể hiện một chút thì lại giống như có vấn đề rồi.

Hiện trường người suy tư không chỉ có Tây Vương Mẫu mà còn có cả Phục Hy.

Là một đại năng đỉnh cấp danh chấn Hồng Hoang, từ sau khi Hồng Quân giảng đạo, danh tiếng của hắn dần dần không bằng các đại năng khác.

Cùng Nữ Oa du lịch Hồng Hoang, các đại năng khác nhìn thấy hắn liền sẽ gọi là ca ca của Phục Hy và Nữ Oa.

Nhưng bây giờ đi đến đâu, cái danh hiệu đè trên đầu đều là huynh trưởng của Nữ Oa.

Ngay vừa rồi.

Diệp Trần vì chiêu lãm Đông Vương Công, tặng Thượng phẩm Linh Bảo, hứa hẹn vấn đỉnh Hồng Hoang.

Nội tâm Phục Hy gợn sóng chập trùng.

Hắn nhìn thoáng qua Nữ Oa bên cạnh, chắp tay nói: "Dám hỏi Diệp Trần đạo hữu, ngươi thu phục hàng trăm đại năng, có phải có đồ mưu gì không?" "Đồ mưu?" Diệp Trần nghe vậy ngẩn ra, lập tức mỉm cười lắc đầu: "Không tính là đồ mưu, chẳng qua là chút thủ đoạn tự vệ thôi." "Lời này giải thích thế nào?" Phục Hy không hiểu.

Vu tộc sớm đã trở thành thế lực cường đại nhất Hồng Hoang, chẳng lẽ còn có thứ gì uy hiếp được địa vị của Vu tộc?

"Phục Hy đạo hữu tinh thông thôi diễn, chẳng lẽ không phát hiện

kể từ sau khi Sư tôn giảng đạo, thiên cơ càng ngày càng trở nên hỗn loạn sao?" Diệp Trần thao thao bất tuyệt nói: "Thiên cơ hỗn loạn, Lượng Kiếp sắp tới, cường đại như Thượng Cổ Tam Tộc cũng không thoát khỏi nguy cơ phúc diệt, ta không thể không vì Vu tộc mà lo trước khỏi hoạ, làm nhiều chút chuẩn bị thôi." Lời này vừa nói ra, toàn trường đều kinh hãi.

"Lượng Kiếp!" Phục Hy sợ hãi kinh hãi nói: "Đạo huynh, loại vui đùa này không thể mở miệng lung tung!" Trước lần giảng đạo thứ ba, Hồng Quân từng đặc biệt kể chuyện La Hầu và những người khác tranh đoạt khí vận thiên địa trong Long Phượng Lượng Kiếp, đánh nát linh mạch phương Tây.

Do đó bốn chữ 'Thiên Địa Lượng Kiếp' khắc sâu trong lòng tất cả đại năng.

"Nói đùa?

Đạo hữu được xưng là đại năng giỏi thôi diễn nhất Hồng Hoang, chẳng lẽ không cảm giác được thiên cơ hỗn loạn?" Diệp Trần cười nhạo nói: "Kể từ khi Sư tôn bắt đầu giảng đạo đến nay cũng bất quá mười dư vạn năm, số đại năng vẫn lạc đã gần một ngàn!

Đạo hữu hẳn phải rõ ràng hơn ta, Đại La Kim Tiên thọ ngang trời đất, nếu không phải Lượng Kiếp thì rất khó vẫn lạc, càng đừng nói đến việc trong thời gian ngắn vẫn lạc nhiều như vậy." "....." "....." "....." Các đại năng tại hiện trường chấn động không nói nên lời.

Phục Hy suy tính một chút, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Hào xưng đại năng giỏi thôi diễn nhất Hồng Hoang, vậy mà hắn thật sự không tính ra tương lai Hồng Hoang, thiên cơ quả nhiên hỗn loạn rất nhiều.

Những chuyện này nếu hôm nay Diệp Trần không nhắc tới, e rằng

một thời gian dài nữa hắn cũng không phát hiện ra.

Có lẽ chỉ có Thiên Địa Lượng Kiếp mới có thể vô hình trung ảnh hưởng đến cường giả trên cấp bậc Đại La Kim Tiên, khiến bọn họ không nhận ra dị dạng.

Đợi đến khi Thiên Địa Lượng Kiếp thực sự buông xuống, hoặc là đợi đến khoảnh khắc vẫn lạc mới có thể minh ngộ căn nguyên trong đó.

"Những thứ này..." Phục Hy kinh ngạc nhìn về phía Diệp Trần: "Là do đạo huynh phát hiện ra?" Diệp Trần chỉ chỉ lên trời, ra hiệu thiên cơ bất khả lộ.

Hậu Thổ lại không có gì cố kỵ, tự hào nói: "Thập Tam nhà ta là truyền nhân được Phụ Thần chọn định, nhất định có thể dẫn dắt Vu tộc hóa hiểm vi di, vượt qua cửa ải khó khăn." "Bàn..." Phục Hy buột miệng thốt ra.

"Đạo hữu!" Thần sắc Diệp Trần biến đổi, lập tức cắt ngang Phục Hy: "Danh húy của Phụ Thần, thiết mạc vọng đề (tuyệt đối đừng nhắc bừa)." Ngay vừa rồi, khi Phục Hy chuẩn bị nhắc tới danh hiệu Bàn Cổ, đáy lòng Diệp Trần bỗng nhiên dâng lên một trận bất an.

Sau khi chế chỉ Phục Hy, nỗi bất an đó lập tức tiêu tán không thấy.

Giống như những ngày trước khi nướng thịt cùng bảy trăm đại năng ở Bất Chu Sơn, loại bất an này cực kỳ tương tự.

Chẳng lẽ có tồn tại cường đại nào đó?

Chương 55

Kỵ đạn Bàn Cổ, hoặc là kỵ đạn Vu tộc quật khởi?

Trong lòng Diệp Trần hiện lên một bóng người nhưng lại không dám phỏng đoán nhiều, nhanh chóng bóp tắt ý nghĩ đó.

Có thể khiến Diệp Trần nảy sinh cảm xúc bất an, đối thủ ít nhất phải là cường giả cấp Thiên Đạo.

Bất luận là Thiên Đạo Thánh Nhân hay Thiên Đạo cao cao tại thượng đều là tồn tại Diệp Trần không trêu chọc nổi.

Tu vi đạt tới cấp Thiên Đạo liền có thể không gì không biết, không gì không hiểu.

Nếu nhắc tới danh húy hoặc trong đầu nghĩ đến nhiều lần thì rất dễ khiến đối phương cảm ứng được.

Đặc biệt là hạng Chuẩn Thánh cường giả như Diệp Trần, Nguyên Thần cực kỳ cường đại, sơ sẩy một chút sẽ dẫn tới sự chú ý của đối phương.

Phục Hy tuy không rõ Diệp Trần tại sao lại khẩn trương như vậy nhưng vẫn gật đầu, không nhắc lại hai chữ Bàn Cổ nữa.

Hắn dứt khoát kéo đề tài về quỹ đạo chính: "Đạo huynh, nếu Thiên Địa Lượng Kiếp thật sự buông xuống, chúng ta đều có nguy cơ vẫn lạc, liệu có thể liên thủ cùng vượt qua nguy nan không?" "Không vấn đề." Diệp Trần mỉm cười nói: "Bất luận đạo hữu và Nữ Oa muội muội muốn đến tổ địa Vu tộc làm khách hay khai mở đạo trường ở Bất Chu Sơn, ta đều giơ hai tay hoan nghênh." Phục Hy và Nữ Oa ở một tầng diện nào đó chính là chỗ dựa lớn nhất của Yêu tộc.

Nếu có thể nhân lúc Yêu tộc chưa thành lập mà kéo hai người về

phe mình, vậy Yêu tộc không có Thánh Nhân che chở cũng đồng nghĩa với việc mất đi một con bài tẩy lớn nhất.

Trước tiên cướp đoạt Hỗn Độn Chung, phế bỏ một chiến lực siêu cường là Thái Nhất.

Lại kéo Nữ Oa về, đánh rớt con bài tẩy lớn nhất của Yêu tộc.

Chờ đến khi đại chiến Vu Yêu thực sự mở ra, không chừng có thể một trận định càn khôn.

"Tốt." Phục Hy gật đầu nhẹ: "Ta và muội tử về thương lượng một chút, sẽ mau chóng cho đạo huynh câu trả lời." Nữ Oa sớm đã không kiềm chế được, cười nói: "Ta không có ý kiến, đại huynh quyết định là được rồi.

Nếu thật sự muốn liên minh với Diệp Trần sư huynh, vậy chúng ta chuyển đạo trường tới Bất Chu Sơn đi, vừa hay gần Vu tộc hơn một chút." Phục Hy lập tức không còn gì để nói.

Hắn định giả bộ cân nhắc vài ngày để nâng giá bản thân, ai ngờ Nữ Oa lại biểu thái ngay tại chỗ.

".....Đã muội tử nói như vậy." Phục Hy dang hai tay nói: "Vậy chúng ta về thu dọn một phen, lát nữa cùng Diệp Trần đạo hữu cùng nhau quay về Bất Chu Sơn nhé." "Được!" Nữ Oa nghe vậy đại hỉ: "Diệp Trần sư huynh, huynh chờ ở đây một lát, ta và đại huynh đi một chút sẽ quay lại ngay." Không đợi Diệp Trần phản ứng, Nữ Oa đã biến mất trước mặt.

Phục Hy lắc đầu, nhanh chóng đuổi theo.

Hậu Thổ không thích Nữ Oa lắm nhưng biết chuyện kết minh là do Diệp Trần mưu tính nên không lên tiếng ngăn cản, chỉ đành yên lặng sinh hờn dỗi.

"Giận à?" Diệp Trần xoa đầu Hậu Thổ.

“Không có.” Hậu Thổ khoảnh khắc cười tươi như hoa.

Phảng phất như Hậu Thổ vừa rồi còn nghiến răng nghiến lợi, bẻ ngón tay kêu răng rắc là một người khác vậy.

Chỉ cần Diệp Trần ở bên cạnh, biết quan tâm nàng, so với cái gì cũng quan trọng hơn.

“???” Tây Vương Mẫu đầy mặt dấu hỏi.

Mấy vị đại năng Hồng Hoang này bị làm sao thế?

Chẳng lẽ Thiên Địa Lượng Kiếp sắp đến thật nên não có vấn đề rồi?

Vừa nghe đến Thiên Địa Lượng Kiếp, Tây Vương Mẫu nháy mắt hồi thần.

Nàng thăm dò: “Diệp...

Diệp Trần đạo hữu, ngươi liên hợp Đông Vương đạo hữu, Phục Hy đạo hữu, thật sự là vì đối kháng Lượng Kiếp?” “Đối kháng Lượng Kiếp?” Diệp Trần nghe vậy cười lớn, lắc đầu nói: “Thiên Địa Lượng Kiếp do Thiên Đạo thao túng, đừng nói là ta, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không đối kháng được.

Ta liên hợp chư vị đạo hữu không phải để tập trung sức mạnh, mà là xem có thể mưu cầu thêm nhiều sinh cơ trong Lượng Kiếp hay không.” “Thì ra là thế.

Trước đây ta cứ tưởng đạo huynh muốn thống trị chúng đại năng, xưng bá Hồng Hoang nên mới cự tuyệt lời mời của đạo huynh.” Tây Vương Mẫu cắn nhẹ môi, có chút ngại ngùng nói: “Đạo huynh nếu có thể không kế hiềm khích lúc trước, ta nguyện dẫn dắt tám vị đại năng đầu quân vào phe Vu tộc, cùng vượt qua cửa ải khó khăn.” “Hiềm khích gì chứ?

Đông Vương đạo hữu thân mang khí vận Đế Vương, muốn xưng bá Hồng Hoang, ta với hắn như vậy chẳng qua là không muốn kích phát dục vọng trong lòng hắn thôi." Diệp Trần mỉm cười nói: "Đạo hữu tính tình thuần hậu, không thích tranh đấu, không muốn tranh cường đấu ngoan, nghe những lời đó của ta mà từ chối thì thực sự quá bình thường." "Đa tạ đạo hữu." Tây Vương Mẫu khẽ khom người, cười nói: "Vậy đạo huynh chờ một lát, ta đi gọi mấy vị tỷ muội tới, cùng chư vị đi đến Bất Chu Sơn." Ba ngày sau.

Mười ba vị đại năng hạo hạo đãng đãng bay về phía Bất Chu Sơn.

Trừ Diệp Trần và Phục Hy, các đại năng còn lại trong đội ngũ đều là nữ tu, điển hình của việc âm thịnh dương suy.

Có hai nữ đại năng chưa từng đến Tử Tiêu Cung nghe giảng, tu vi thấp nhất trong đám, vừa mới đột phá Đại La sơ kỳ không lâu.

"Diệp Trần sư huynh, đường xá xa xôi, đi đường vất vả." Nữ Oa cưỡi trên một con Thanh Loan khổng lồ, cười nói: "Mau lên Thanh Loan ngồi một chút đi, không chỉ có thể luận đạo mà còn có thể tu luyện nữa." Không đợi Diệp Trần trả lời.

"Thập Tam nhà ta thích tự mình đi đường!" Hậu Thổ uyển như con hổ cái hộ thực, nói: "Hơn nữa Thập Tam chủ tu nhục thân, ngươi hiểu tu luyện nhục thân không?" "Đương nhiên.

Sư tôn thường nói, một pháp thông, trăm pháp thông, tắc vạn pháp giai thông." Nữ Oa liếc Hậu Thổ hai cái, mỉm cười nói: "Tuy ta không có xương cốt cứng rắn, nhục thân hùng tráng như Hậu Thổ tỷ tỷ nhưng thảo luận tu hành thì chắc không thành vấn đề." "Ha ha ha ha..." "Ha ha ha..." "Ha ha..." Các đại năng khác cười đến nghiêng ngả.

"Nữ Oa sư muội, Thanh Loan tốc độ cực nhanh, thân thể to lớn, chắc hẳn có thể mang được tất cả chúng ta chứ." Diệp Trần chỉ sợ hai

nàng đánh nhau, vội vàng chuyển chủ đề: “Chi bằng chúng ta toàn bộ lên đó, cùng nhau luận đạo, biết đâu sẽ có không ít tăng tiến.” Nữ Oa nhẹ nhàng gật đầu.

Muốn hạ gục Diệp Trần không phải chuyện một sớm một chiều, huống chi còn có một Hậu Thổ phá đám ở giữa, chuyến đi này cơ hội càng mong manh.

Lúc này thực sự không cần thiết phải trở mặt với Hậu Thổ, biết đâu Tây Vương Mẫu sẽ nhân lúc hai người minh tranh ám đấu mà ra tay với Diệp Trần.

“Vậy đa tạ.” Diệp Trần cười gật đầu, nói với các đại năng khác: “Cự ly đến Bất Chu Sơn còn một đoạn thời gian dài, mọi người chi bằng cùng ngồi lên Thanh Loan của Nữ Oa sư muội, cùng nhau luận đạo học tập.” “Được nha.” “Toàn nghe đạo huynh.” “Ta không ý kiến, chỉ sợ Hậu Thổ tỷ tỷ không đồng ý.” Đám nữ tính đại năng nhao nhao gật đầu, thuận tiện trêu chọc Hậu Thổ một phen.

Hậu Thổ đỏ bừng tai nhưng cũng không phản bác.

Giây lát sau.

Mười ba vị đại năng ngồi trên lưng Thanh Loan, tiếp tục phi nhanh về phía Bất Chu Sơn.

Nơi Thanh Loan đi qua, yêu thú thoái nhượng, chư tà tránh lui, không có bất kỳ sinh linh nào dám to gan ngăn cản.

Phục Hy chỉ sợ Hậu Thổ lại gây gổ với Nữ Oa, đứng bên cạnh quá xấu hổ nên dẫn đầu đề xuất chủ đề, dẫn dắt vào việc luận đạo.

“Đạo huynh, ta cách Chuẩn Thánh chỉ còn một đường ngăn cách, nhưng không biết vì sao mãi không đột phá được.” Phục Hy nhíu mày nói: “Có thể nhìn ra ta rốt cuộc xảy ra vấn đề gì không?” “Thông thường, Đại La Kim Tiên muốn đột phá Chuẩn Thánh có hai loại

phương pháp." "Một là đối với một loại pháp tắc nào đó lý giải đến trình độ nhất định.

Hai là tu vi đạt tới trình độ cực kỳ cường hãn." "Cho dù không nắm giữ pháp tắc, cũng có thể bằng vào sức mạnh phá vỡ bích luỹ giữa hai cảnh giới." "Đại bộ phận tu sĩ đều thuộc về trường hợp thứ nhất, ngươi cũng không ngoại lệ." Diệp Trần trên dưới đánh giá Phục Hy, nhíu mày nói: "Loại tình huống này, trừ việc tích lũy ngày này qua ngày khác, hầu như không có đường tắt nào khác để đi, trừ phi..." "Trừ phi?" Phục Hy lập tức hứng thú.

Thật ra hắn sớm biết nội tâm xuất hiện vấn đề nhưng thực sự không tìm thấy biện pháp giải quyết.

"Trừ phi ngưng tụ đại lượng khí vận, mượn nhờ sức mạnh khí vận nhanh chóng tích lũy cảm ngộ pháp tắc." Diệp Trần cố làm ra vẻ nghiêm túc, lập tức lộ ra nụ cười xán lạn nói: "Đạo hữu kết minh cùng Vu tộc ta, tự nhiên sẽ chịu khí vận Vu tộc chiếu rọi, đột phá Chuẩn Thánh chỉ là chuyện sớm muộn.

Nếu có thể trảm đi Thiện thi Ác thi, e rằng trực tiếp tấn thăng Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng có khả năng." "Thì ra là thế!" Phục Hy nghe vậy đại hỉ: "Thảo nào đáy lòng ta luôn có một thanh âm nhắc nhở ta, bảo ta mau chóng kết minh cùng đạo huynh." Chư vị đại năng nhao nhao cười lớn.

Trong đó một vị đại năng dung mạo cực đẹp giơ tay nói: "Diệp Trần đạo huynh, căn cước thiên phú của ta không được tốt lắm, may mắn có cơ hội đến Tử Tiêu Cung nghe giảng, nhưng khi Đạo Tổ giảng giải pháp môn Trảm Thi chứng đạo, ta luôn không hiểu thấu đáo, có thể hay không thỉnh ngươi giải giảng một phen?" "Mấy cái này quan hệ đến pháp môn chứng đạo, ta cũng chỉ biết một biết hai." Diệp Trần cười nói: "Nếu Bách Hoa tiên tử không chê, ta nguyện ý

đem sự lý giải của bản thân chia sẻ cho mọi người nghe một chút.” Vị tiên tử này tên là Bách Hoa, thể thái đẫy đà nhưng béo mà không ngấy.

“Đương nhiên nguyện ý.” Bách Hoa tiên tử mỉm cười gật đầu.

Chương 56

"Pháp môn Trảm Tam Thi yêu cầu Chuẩn Thánh mượn nhờ Tiên Thiên chi vật, trảm đi Thiện thi, Ác thi cùng với Tự Ngã thi." "Trảm đi Thiện thi tức là Chuẩn Thánh trung kỳ, trảm đi Ác thi tức là Chuẩn Thánh hậu kỳ, trảm đi Tự Ngã thi thì có thể tấn thăng Chuẩn Thánh đỉnh phong." "Nếu muốn tiếp tục đột phá, liền cần đem Tam thi hợp nhất, mượn nhờ cỗ sức mạnh đó phá vỡ bích luỹ do Thiên Đạo thiết trí, từ đó chứng đạo thành Thánh." "Theo ta phân tích, Tam thi trảm ra thực lực có cường đại hay không có quan hệ rất lớn với Tiên Thiên chi vật mà Chuẩn Thánh sử dụng.

Thông thường, Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo tốt hơn Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Thượng phẩm Tiên Thiên Linh..." Diệp Trần thao thao bất tuyệt, đem sự lý giải của bản thân đối với Trảm Thi truyền thụ hết cho các đại năng tại hiện trường.

Đám đại năng này sau này coi như là thủ hạ của hắn, bọn họ có thể mau chóng đề thăng thực lực là điều Diệp Trần cực kỳ vui lòng nhìn thấy.

Luận đạo.

Kỳ thực đại bộ phận thời gian đều là hai vị đại lão Chuẩn Thánh là Diệp Trần và Nữ Oa giải hoặc cho các đại năng khác.

Hậu Thổ tuy cũng là Chuẩn Thánh nhưng chỉ hiểu Thổ chi Pháp Tắc và tu hành nhục thân, không dính dáng gì đến mấy thứ này.

Trừ ba người bọn họ, trong mười vị đại năng còn lại, Phục Hy và Tây Vương Mẫu là Đại La đỉnh phong, cự ly Chuẩn Thánh chỉ có một bước ngắn.

Phục Hy ẩn ước tìm được khế cơ tấn cấp, quyết định ôm chặt đùi

Diệp Trần không buông.

Nếu có cơ hội thống lĩnh hàng trăm đại năng dưới tay Diệp Trần thì cũng có thể thi triển một phen hoài bão.

Các tiên tử còn lại cũng không hề khách khí, có vấn đề liền nhân cơ hội này hỏi nhiều một chút.

Lúc nghe giảng ở Tử Tiêu Cung đâu có ai dám tùy ý đặt câu hỏi.

Cho dù nghe không hiểu cũng chỉ có thể học vẹt, từ từ dựa vào thời gian lĩnh ngộ.

Đợi hỏi xong toàn bộ, Tây Vương Mẫu có chút chần chờ, lựa chọn đặt câu hỏi với Diệp Trần.

Vấn đề cũng tương tự Phục Hy, Tây Vương Mẫu kẹt ở Đại La đỉnh phong cũng đã mấy vạn năm rồi, nhìn các đại năng đỉnh cấp khác lần lượt tấn thăng Chuẩn Thánh, nàng không thể không sốt ruột.

Lấy Côn Luân Sơn làm ví dụ.

Côn Luân Sơn hào xưng Vạn Sơn Chi Tổ, dựng dục ra sáu vị đại năng đỉnh cấp, có thể so sánh với Vu tộc bên cạnh Bất Chu Sơn.

Sau ba lần giảng đạo, Tam Thanh, Nữ Oa trước sau tấn thăng Chuẩn Thánh, nàng cùng Phục Hy lại kẹt ở Đại La đỉnh phong, hoàn toàn không tìm thấy khế cơ.

"Tây Vương Mẫu đạo hữu, ngươi có biết Chuẩn Thánh mang theo một chữ 'Thánh', ở một mức độ nào đó đã siêu việt Đại La, đơn thuần dựa vào bế quan là rất khó đột phá." Diệp Trần cười nói: "Nếu muốn đột phá Chuẩn Thánh, ta có hai phương pháp rất thích hợp với ngươi." "Hai cái?" Tây Vương Mẫu cảm thấy chấn kinh.

Thông thường có một cái khế cơ tấn thăng đã là khó được.

Đột nhiên có hai cái, chẳng lẽ nàng đổi vận rồi sao?

“Không sai.” Diệp Trần gật đầu nói: “Biện pháp thứ nhất đơn giản hơn, ngươi là người đứng đầu nữ tiên do Sư tôn khâm định, chỉ cần làm tốt chức trách của bản thân liền có thể ngưng tụ khí vận, đây cũng là kiến nghị ta dành cho Phục Hy đạo hữu.” Tây Vương Mẫu nhíu mày nói: “Vậy cái thứ hai thì sao?” Nàng vốn sinh tính đạm bạc, không muốn tụ tập đại lượng khí vận, vì điều đó nhất định sẽ liên quan đến các thế lực khác, dẫn phát tranh đấu.

“Ta sớm đoán ngươi khẳng định sẽ không chọn con đường này.” Diệp Trần cười nói: “Một phương pháp khác là nhanh chóng đề thăng lý giải đối với Kim Chi Pháp Tắc, xúc tiến bản thân mau chóng tấn thăng.” Tây Vương Mẫu kinh ngạc nói: “Cư nhiên có phương pháp nhanh chóng đề thăng pháp tắc sao?” Các đại năng khác cũng nhìn về phía Diệp Trần.

Ngay cả Nữ Oa tôn Chuẩn Thánh này cũng cực kỳ hiếu kỳ.

Dưới Chuẩn Thánh có lẽ có nhiều phương pháp đề thăng cảnh giới và thực lực.

Nhưng tu luyện đến Chuẩn Thánh, muốn lại đề thăng thì chỉ có đề thăng pháp tắc, trảm thi hoặc ngưng tụ công đức.

So với hai cái sau, việc đề thăng pháp tắc hiển nhiên độ khó lớn hơn nhiều.

“Đương nhiên.” Diệp Trần gật đầu nói: “Thứ nhất là tìm nhiều Tiên Thiên chi vật uẩn hàm Kim Chi Pháp Tắc, cảm ngộ pháp tắc trong đó; thứ hai là có thể tìm đại năng chủ tu Kim Chi Pháp Tắc cấp bậc Chuẩn Thánh để thỉnh giáo vấn đề phương diện pháp tắc, từ đó đề thăng lĩnh ngộ của bản thân.” “.....

Hai biện pháp này hình như đều không đơn giản.” Tây Vương Mẫu lắc đầu nói: “Vậy cứ từ từ đi, tranh thủ sớm ngày đột phá Chuẩn Thánh.” Diệp Trần mỉm cười nhìn Hậu Thổ bên cạnh.

Hậu Thổ hiểu ý cười nói: "Có gì khó đâu, cái trước có lẽ không tìm được nhưng cái sau thì Vu tộc có sẵn đấy." Tổ Vu Nhục Thu tu hành Kim Chi Pháp Tắc, là một tồn tại sắp bước vào Chuẩn Thánh trung kỳ.

"Thật vậy chăng?" Tây Vương Mẫu kinh hỉ giao gia.

"Thật." Diệp Trần gật đầu nói: "Đợi về tổ địa Vu tộc, ta thỉnh tam ca Nhục Thu giảng giải Kim Chi Pháp Tắc cho ngươi, tối đa ngàn năm là có thể tấn thăng Chuẩn Thánh." "Đa tạ đạo huynh!" Tây Vương Mẫu không màng rụt rè, nói xong liền muốn cúi đầu tạ ơn Diệp Trần.

Diệp Trần vội vàng ngăn lại, ra hiệu không cần đa lễ như vậy.

Phục Hy mắt trông mong nhìn về phía Diệp Trần.

"Trận Đạo Pháp Tắc mà đạo hữu tu luyện, các Tổ Vu chúng ta không ai biết cả." Diệp Trần dang tay nói: "Các đại năng đỉnh cấp còn lại cũng không có ai đi xa hơn ngươi trên con đường này, đây cũng là nguyên nhân ta không đề cập phương pháp này với ngươi trước đó." "....." Phục Hy càng cảm thấy đau lòng.

Đúng lúc này, Diệp Trần cố ý làm ra vẻ suy tư, giống như do dự có nên nói hay không.

"Chẳng lẽ đạo huynh nghĩ ra rồi?" Phục Hy lại nhen nhóm hy vọng, chờ mong nhìn Diệp Trần.

"Có... thì có một cái..." Diệp Trần cố làm ra vẻ do dự: "Nhưng sự tình này nói ra không tốt lắm." Phục Hy lập tức cuống lên: "Đạo huynh, so với việc tấn thăng Chuẩn Thánh thì có sự tình gì là không tốt chứ, mau nói đi, ta sắp gấp chết rồi." "Vậy được rồi." Diệp Trần hạ quyết tâm nói: "Chuyện này chỉ có thể để một mình ngươi biết, ngay cả Nữ Oa sư muội và Hậu Thổ ta cũng không thể nói cho bọn họ.

Ngươi đi theo ta ra phía sau, ta nói cho ngươi biết." "Được." Phục Hy thấy Diệp Trần trịnh trọng như vậy, trong lòng càng thêm kích động.

Càng như vậy thì cơ hội tấn thăng càng lớn.

Phía đuôi Thanh Loan.

Diệp Trần phất tay bố trí kết giới, bao trùm hắn và Phục Hy vào trong.

"Trong thập đại Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo, Hà Đồ Lạc Thư uẩn hàm Trận Đạo Pháp Tắc cùng trận pháp mạnh nhất Hồng Hoang." Diệp Trần thấp giọng nói: "Đạo huynh nếu có thể đoạt được bảo vật này, tham thấu trận pháp trong đó, đừng nói tấn thăng Chuẩn Thánh, có lẽ có thể vượt qua một đại cảnh giới, trực tiếp tấn thăng Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng không chừng." "Hà Đồ, Lạc Thư?" Phục Hy nghe vậy ngẩn ra: "Nhưng Đế Tuấn đang giữ hai kiện bảo vật đó mà?" "Không sai, Đế Tuấn tọa ủng hai kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, thực lực cực kỳ cường đại, bên cạnh lại có Thái Nhất hiệp trợ..." Diệp Trần thẳng thắn nói: "Đạo hữu muốn đoạt bảo e rằng không đơn giản như vậy.

Nếu không phải ta vừa đột nhiên nghĩ tới, chuyện này ta cũng không chuẩn bị nói cho ngươi." Nếu ngươi không hỏi, ta khẳng định không nói ngay mặt, nhưng sau lưng sẽ tìm mọi cách để ngươi biết.

Đơn thuần đào Nữ Oa và Phục Hy về bên Vu tộc vẫn chưa đủ bảo hiểm, chỉ có để Phục Hy kết nhân quả với Yêu tộc mới có đủ bảo đảm.

Đương nhiên, Diệp Trần suy đoán Hà Đồ Lạc Thư có thể đề thăng Trận Đạo Pháp Tắc cho Phục Hy là có xác suất lớn là thật.

Theo kịch bản gốc, sau khi Yêu tộc phúc diệt, hai kiện bảo bối này

cuối cùng sẽ rơi vào tay Phục Hy.

Tuy không phải Linh Bảo bạn sinh của Phục Hy nhưng lại là Linh Bảo thích hợp nhất với hắn.

"Đa tạ đạo huynh quan tâm." Phục Hy gật đầu nhẹ, tỏ vẻ cảm tạ Diệp Trần.

Thế lực của Đế Tuấn xác thực cường đại, nhưng sau khi Thái Nhất mất đi Hỗn Độn Chung, chiến đấu lực đỉnh cấp sẽ không quá mạnh.

Nếu có thể mượn nhờ các đại năng mà Diệp Trần thu phục, hoặc là tạo quan hệ tốt với Đông Vương Công...

đánh một trận với Đế Tuấn cũng không có gì phải sợ.

"Vạn sự đều cần bàn bạc kỹ hơn." Diệp Trần nhìn bộ dạng của Phục Hy là biết hắn đã để tâm, giả ý an ủi: "Đạo hữu, chờ mấy ngày nữa ta giao mấy trăm đại năng cho ngươi chỉ huy, có lẽ không cần đến hai ngàn năm là có thể tích lũy đủ khí vận trợ ngươi đột phá Chuẩn Thánh, không cần thiết vì chút thời gian ngắn ngủi ấy mà đi xung đột với Đế Tuấn." "Thật sao..." Phục Hy nghe vậy đại hỉ, vội vàng nói: "Ta đã biết, đa tạ đạo hữu." Nếu thật sự có thể chưởng khống mấy trăm đại năng, hắn sao có thể chờ đợi đến hai ngàn năm?

Không ít đại năng từng có tu vi thấp hơn hắn đã tấn thăng Chuẩn Thánh, đám người Tây Vương Mẫu tối đa tốn ngàn năm là có thể tấn thăng.

Chương 57

Phục Hy một đời không yếu hơn người, sao có thể cứ mãi kẹt ở ngưỡng cửa Chuẩn Thánh!

"Vậy Phục Hy đạo hữu đi nghỉ ngơi trước đi." Diệp Trần ngồi xếp bằng ở đuôi Thanh Loan, nói: "Vừa rồi luận đạo cùng chư vị, ẩn ước có chút cảm ngộ, ta cần tham ngộ một lát, làm phiền ngươi chào hỏi với các đạo hữu khác giúp ta." "Được, vậy đạo huynh cứ tu luyện đi." Phục Hy gật đầu, đi về phía Nữ Oa bọn họ.

Nữ Oa, Hậu Thổ nghe nói Diệp Trần có sở cảm ngộ, không tiện tới quấy rầy nên ai nấy tự tu hành.

Tại đuôi Thanh Loan.

Diệp Trần nhắm mắt, ý thức cực kỳ thanh tỉnh.

Chuyến đi Côn Luân Sơn lần này, thu hoạch được dây hồ lô đã là không tồi, nhưng kéo được nhiều minh hữu cho Vu tộc mới là trọng điểm.

Chỉ sợ theo cường giả càng ngày càng nhiều, sẽ khó áp chế được đám đại năng kiêu ngạo bất tuân này.

Nếu bọn họ liên thủ phản kháng, không chừng sẽ gây ra tổn hại cho Vu tộc.

Phải mau chóng đề thăng thực lực bản thân, ổn áp quần hùng mới có thể dẫn dắt con thuyền lớn này tiếp tục thừa phong phá lãng.

"Xem ra ta thật sự sắp đột phá rồi." Khóe miệng Diệp Trần lộ ra nụ cười, Nguyên Thần rốt cuộc sắp tấn thăng Chuẩn Thánh.

Nguyên Thần trường kỳ dừng lại ở Đại La đỉnh phong, không phải do căn nguyên không được hay thiên phú không đủ.

Mà là Diệp Trần không có tư cách tham ngộ Lực Chi Pháp Tắc, cũng không thể tu luyện các pháp tắc khác.

Muốn tấn thăng Chuẩn Thánh cũng giống như biện pháp thứ hai hắn nói với Phục Hy: Tu vi tích lũy đến tình trạng cực kỳ hồn hậu liền có thể đánh vỡ bích luỹ, từ đó tấn thăng Chuẩn Thánh.

Diệp Trần tích lũy mấy vạn năm, rốt cuộc cũng sắp tấn thăng.

Oanh!

Nhục thân Diệp Trần không ngừng run rẩy, khí tức toàn thân nhanh chóng biến mạnh.

Đột phá Chuẩn Thánh ngay tại giờ khắc này.

Diệp Trần chuyên tâm trí chí cảm ngộ biến hóa của Nguyên Thần, chút nào không để ý hết thảy xung quanh.

Tổ Vu chân thân uyển như Thái Sơn hách nhiên đè lên người Thanh Loan.

"A!" Thanh Loan như bị trọng kích, thê thảm kêu lên một tiếng, không chịu khống chế rơi thẳng xuống dưới.

Hậu Thổ nhìn sang Nữ Oa nói: "Giúp một tay." "Ừ." Nữ Oa nhẹ gật đầu.

Hai nàng tung người đến bên cạnh Diệp Trần, đem cánh tay hắn khoác lên cổ mình, khiêng Diệp Trần rời khỏi lưng Thanh Loan.

"Thanh Loan, không sao rồi, tiếp tục bay đi." Nữ Oa nhìn Thanh Loan đang nhắm mắt chờ chết, nhịn không được cười ra tiếng.

Thanh Loan len lén mở mắt, nhìn thấy Diệp Trần đã rời khỏi lưng mình, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nó mang theo đám đại năng Phục Hy, Tây Vương Mẫu vui vẻ bay về phía Bất Chu Sơn.

Hậu Thổ và Nữ Oa khiêng Diệp Trần, nhẹ nhàng theo sát phía sau Thanh Loan.

Linh khí hạo hãn liều mạng dũng mãnh lao vào trong cơ thể Diệp Trần, giúp hắn trùng phá quan ải cuối cùng.

Không bao lâu sau, linh khí phụ cận đình chỉ dũng tiến, đại biểu Diệp Trần đã tấn thăng thành công.

Nhưng Diệp Trần không mở mắt, giống như lâm vào một tầng thuế biến sâu hơn.

Nếu hai nàng có thể tiến vào não hải Diệp Trần sẽ thấy được Nguyên Thần của hắn và Lực Chi Pháp Tắc mà Ý Chí Bàn Cổ ban thưởng đang dần dần dung hợp làm một.

Lực Chi Pháp Tắc, hào xưng đứng đầu ba ngàn pháp tắc quả nhiên không tầm thường.

Cho dù là Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc, Đại La Kim Tiên như Đế Giang và Chúc Cửu Âm cũng có thể cảm ngộ đôi chút.

Nhưng Lực Chi Pháp Tắc thì lại ly phổ vô cùng.

Phải đợi đến khi Nguyên Thần của Diệp Trần tấn thăng Chuẩn Thánh thì mới chủ động dung hợp với Nguyên Thần của hắn.

Theo sự dung hợp ngày càng sâu, khí tức toả ra từ người Diệp Trần càng ngày càng cường đại.

Ngay cả nhục thân của hắn cũng càng ngày càng nặng.

Nếu hai nàng là Đại La Kim Tiên bình thường, có lẽ căn bản không khiêng nổi Tổ Vu chân thân cấp bậc Chuẩn Thánh hậu kỳ này.

Dưới Đại Đạo, tổng cộng có ba ngàn pháp tắc và tám trăm bàng môn.

Lực Chi Pháp Tắc hùng cứ bảng thủ, lực áp các pháp tắc còn lại.

Ý Chí Bàn Cổ đem trọn vẹn Lực Chi Pháp Tắc truyền thừa cho Diệp Trần.

Nhưng với cảnh giới hiện tại của Diệp Trần lại không thể hoàn toàn dung hợp.

Phí hết toàn lực cũng không dung hợp nổi một phần một ức.

Diệp Trần cảm ngộ trạng thái Nguyên Thần bản thân, thấy rõ tình huống trong đó.

Trước đây Diệp Trần đọc tiểu thuyết Hồng Hoang, tác giả thường thích coi Lực Chi Pháp Tắc là Pháp Tắc Sức Mạnh.

Chỉ cần sức mạnh đủ cường đại là có thể đánh vỡ hết thảy, nhất lực hàng thập hội.

Nhưng hiện nay Diệp Trần thân thân cảm ngộ, phát hiện cách nói đó chó má không thông.

Lực Chi Pháp Tắc tịnh không phải là Pháp Tắc Sức Mạnh, mà là tất cả lực lượng của các pháp tắc.

Loại pháp tắc này thực ra gọi là Đạo Chi Pháp Tắc mới càng chính xác.

Lực Chi Pháp Tắc giống như tổng cương của các pháp tắc khác, bao hàm, dung nạp tất cả pháp tắc và cũng có thể sử dụng các pháp tắc đó.

“Không hổ là Lực Chi Pháp Tắc, mạnh hơn so với tưởng tượng của ta.” “Đương nhiên, vậy mới phù hợp tiêu chuẩn pháp tắc mạnh nhất.” “Cũng đúng, Bàn Cổ đại thần nếu chỉ có sức mạnh cường đại, chém giết ba ngàn Ma Thần xong làm sao có thể khai thiên tích địa.” “Khai thiên tích địa, sáng tạo thế giới cần các loại pháp tắc đồng thời

vận hành.

Nếu không sẽ giống như thiên thạch hỗn độn, không có cấu tạo, cũng không có sinh mệnh đản sinh." "Thập Nhị Tổ Vu do tinh huyết Bàn Cổ đại thần hóa hình lại am hiểu mười hai loại pháp tắc, đủ để chứng minh Lực Chi Pháp Tắc bao dung hết thảy." "Tam Thanh ở trình độ nào đó, căn cước mạnh hơn Tổ Vu nhưng lại không lấy ra được pháp tắc nào, vì sao?" "Chẳng lẽ có liên quan đến việc đi Tử Tiêu Cung nghe giảng?" "Loại suy đoán này có lẽ đã tiếp cận chân tướng.

Bất luận là ba ngàn Ma Thần, Thái Cổ hung thú hay Thượng Cổ Tam Tộc đều tu luyện các pháp tắc khác nhau." "Ba ngàn đại năng tới Tử Tiêu Cung nghe giảng hầu như toàn bộ tu luyện pháp môn Trảm Thi chứng đạo và Công Đức chứng đạo do Hồng Quân truyền thụ, đây là phương thức tu luyện đặc hữu của Tiên Đạo Pháp Tắc." "Không sai, khẳng định là như vậy." "Tam Thanh ít nhất kế thừa ba loại pháp tắc cường đại khác nhau, nhưng cũng giống như ta, khi chưa tu luyện đến Chuẩn Thánh thì không có biện pháp cảm ngộ." "Nhưng bọn họ đi Tử Tiêu Cung nghe đạo, tu luyện Tiên Đạo Pháp Tắc, đồng nghĩa với việc từ bỏ pháp tắc độc hữu của bản thân!" "Chuyện này chẳng lẽ Hồng Quân không rõ?" "Không, không thể nào, Thánh Nhân câu thông Thiên Đạo, sao có thể không biết?" "Vậy thì..." Diệp Trần bỗng nhiên bừng tỉnh!

Lần này dung hợp Lực Chi Pháp Tắc đột nhiên liên kết được rất nhiều sự việc.

Những thứ trước kia không thông suốt, phảng phất như chỉ còn một tầng mạng che mặt chắn trước mắt hắn.

Chương 58

Khả năng lớn là Ý Chí Bàn Cổ đang cảnh báo, nhắc nhở hắn chú ý những tình huống này.

Vậy hai lần nảy sinh cảm giác bất an trước đó cũng là tự Ý Chí Bàn Cổ mà ra?

Vị Đạo Tổ cao cao tại thượng kia mưu đồ thật lớn a!

Diệp Trần nhanh chóng bóp tắt ý nghĩ này, chỉ sợ để Hồng Quân cảm ứng được.

Con kiến trước khi trở nên cường đại mà vọng tưởng khiêu chiến con voi thì chẳng khác nào tìm chết.

Nhưng lần dung hợp Lực Chi Pháp Tắc này giúp hắn dần dần tiếp cận được một số chân tướng.

Kế tiếp mưu hoạch Lượng Kiếp cũng không đến mức bị động như vậy.

Diệp Trần lắc đầu, mở ra bảng cá nhân. * Họ tên: Diệp Trần * Chủng tộc: Vu tộc * Căn cước: Tổ Vu * Công pháp: Long Tượng Bàn Nhược Công đệ thập cửu trọng (cự ly tấn thăng tầng 20 còn 48734 năm) * Bảo vật: Tiên Thiên Chí Bảo Chư Thiên Khánh Vân, Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, Cực phẩm Tiên Thiên Công Đức Linh Bảo Thí Thần Thương, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Càn Khôn Đỉnh * Pháp tắc: Lực Chi Pháp Tắc (một phần một ức) * Thực lực: Chuẩn Thánh hậu kỳ Diệp Trần tắt bảng cá nhân.

Hiện tại hắn đã ngồi vững ở vị trí người mạnh nhất dưới Thánh Nhân.

Về phương diện bảo vật, Lão Tử có thể so sánh được với hắn.

Nhưng Lão Tử vừa mới tấn thăng Chuẩn Thánh sơ kỳ, thực lực yếu hơn hắn quá nhiều.

Tu luyện Lực Chi Pháp Tắc cũng có thể ổn áp Tiên Đạo Pháp Tắc, việc treo lên đánh Lão Tử là rất nhẹ nhàng.

Bất quá nếu không phải thời điểm sinh tử quan đầu, Diệp Trần kiên quyết sẽ không bộc lộ Lực Chi Pháp Tắc.

Nếu thật sự giống như hắn suy đoán, vị cao cao tại thượng kia khẳng định cực kỳ để tâm đến Tam Thanh và Vu tộc.

Tam Thanh tu luyện Tiên Đạo Pháp Tắc coi như đem khí vận bản thân tặng cho vị kia, hiện tại đã phế rồi.

Vu tộc không có Nguyên Thần, cực khó thu phục, nhất định là mục tiêu trọng điểm bị vị kia nhắm vào.

Nếu lúc này Diệp Trần bộc lộ quá nhiều, có lẽ sẽ rước lấy họa sát thân.

Nghĩ tới đây, Diệp Trần lại lần nữa bóp tắt hết thảy ý nghĩ, từ từ mở mắt.

"Thập Tam!" "Sư huynh!" Hậu Thổ và Nữ Oa cảm ứng được Diệp Trần tỉnh lại, mỉm cười cùng chào hỏi.

Hai người dìu cánh tay Diệp Trần nhưng lại không hề có ý tứ buông ra.

"Ừ, trong lúc bế quan có chút cảm ngộ, đa tạ các nàng đưa ta bay." Diệp Trần mỉm cười cảm ơn, thuận tiện nói: "Bất quá bây giờ ta có thể tự bay..." "....." "....." Hai nữ lập tức đỏ bừng mặt, không hẹn mà cùng buông cánh tay ra.

Diệp Trần một tay nắm lấy Nữ Oa, một tay nắm lấy Hậu Thổ, nói: "Phục Hy bay nhanh quá, chúng ta cũng không thể thua bọn họ,

phải nhanh chóng đuổi theo mới được.” Dứt lời.

Diệp Trần kéo hai nữ nhanh chóng xé rách không gian, vượt qua nhóm người Phục Hy.

Thanh Loan nhìn thấy Diệp Trần lại tới, lập tức sợ đến kinh hoảng thất thố, suýt chút nữa hất văng mấy vị đại năng đang bế quan tu luyện xuống dưới.

Ba mươi năm sau.

Nhóm người Diệp Trần về tới tổ địa Vu tộc.

Phục Hy và các đại năng khác tiếp tục đi tới Bất Chu Sơn khai mở động phủ thuộc về bản thân.

Bất Chu Sơn sau này chính là tân đạo trường, động phủ đạo trường không làm tốt chút thì sao lấy ra được.

“Diệp Trần sư huynh, ta đi khai mở động phủ trước, một thời gian nữa sẽ lại tìm huynh.” Nữ Oa vẫy tay chào Diệp Trần, có chút lưu luyến không rời.

Diệp Trần khẽ gật đầu, đưa mắt nhìn chư vị đại năng rời đi.

Tây Vương Mẫu thì ở lại thỉnh giáo Nhục Thu về vấn đề Kim Chi Pháp Tắc.

Hậu Thổ nhìn Nữ Oa rời đi cũng yên lòng, đi tới thay thế Nhục Thu ổn cố trận pháp bên trong Bàn Cổ Điện.

Hình Thiên và các Đại Vu có thể tấn thăng Chuẩn Thánh hay không là đại sự hàng đầu hiện nay của Vu tộc, Ngũ Hành Trận Pháp thực sự không thể làm qua loa.

Nhục Thu hân nhiên đáp ứng, mời Tây Vương Mẫu luận đạo.

Diệp Trần quay về Bàn Cổ Điện.

Hỗn Độn Chung cảm ứng được khí tức của hắn, nhanh chóng lao tới, lượn vòng quanh không ngừng.

"Ta có chút chuyện quan trọng, lát nữa sẽ chơi cùng ngươi." Diệp Trần thu Hỗn Độn Chung vào trong não hải, nhìn thoáng qua Đế Giang và các Tổ Vu, xoay người đi về phía góc hẻo lánh nhất.

Trong góc.

Diệp Trần điều động khí huyết, cổ động Nguyên Thần, triệu hoán Ý Chí Bàn Cổ.

Ông!

Trong góc tối bỗng nhiên tán phát ra quang mang màu vàng.

Những quang mang này từ từ ngưng tụ thành một đạo nhân ảnh hư ảo hiện ra trước mặt Diệp Trần.

Hư ảnh không nhìn rõ mặt mũi nhưng thể cách kiện tráng uyển như sơn nhạc.

"Bái kiến Bàn Cổ đại thần." Diệp Trần cung thân hành lễ với hư ảnh.

"Không cần đa lễ." Hư ảnh lắc đầu nói: "Ta bất quá chỉ là một đạo ý thức tàn khuyết mà thôi, lần này triệu hoán ta là có chuyện gì?" "Ta phát hiện một số sự tình quan hệ đến sự sinh tử tồn vong của Vu tộc." Diệp Trần gật đầu nói: "Đặc biệt thỉnh Đại Thần ra, hi vọng có thể thay ta giải hoặc, không biết có được hay không?" Hư ảnh nói: "Có thể, nhưng tận lượng nói ngắn gọn, thời gian ta có thể xuất hiện cực ngắn, sau này sẽ càng ngày càng ngắn.

Nếu có gì thì tận lượng chọn trọng điểm mà hỏi, còn nữa, chớ có nhắc tới Đại Đạo cùng với những vấn đề kiểu như vì sao ta vẫn lạc." "Ta đã biết." Diệp Trần hơi chỉnh lý tư tự bản thân, bắt đầu đặt câu hỏi với Ý Chí Bàn Cổ.

“Ta có ba vấn đề, xin tiền bối giải đáp.” “Thứ nhất, Đại Thần khai thiên tích địa, sáng tạo thế giới Hồng Hoang, đã có ý chí tàn lưu, vì sao không hóa thân Thiên Đạo, chưởng khống phương thế giới này?” “Thứ hai, Hồng Quân sắp thân hợp Thiên Đạo, liệu có liên quan đến việc ý chí của Đại Thần càng ngày càng suy yếu hay không?” “Thứ ba, nếu Hồng Quân thân hợp Thiên Đạo, Vu tộc lại trở thành đối thủ của hắn, Đại Thần liệu có thủ đoạn nào có thể dùng để hạn chế Thiên Đạo không?” Diệp Trần có rất nhiều vấn đề muốn biết nhưng lo lắng Ý Chí Bàn Cổ không trụ được bao lâu, bèn chọn ra ba vấn đề quan trọng nhất để hỏi.

Hư ảnh suy tư một chút, nhanh chóng đưa ra câu trả lời.

“Trước tiên trả lời vấn đề thứ nhất, ta từ khi hóa hình đã gánh vác sứ mệnh khai thiên tích địa.

Sau khi chém giết ba ngàn Ma Thần, thực lực suy thoái rất nhiều, lúc khai thiên tích địa lại bị một kẻ địch mạnh đánh lén, chỉ đành lợi dụng thân thể huyễn hóa Hồng Hoang.” “Ta không thể trở thành Thiên Đạo cũng là vì tên cường địch kia luôn nhìn chằm chằm vào ta, không cho ta cơ hội.

Về sau Hồng Hoang tự động đản sinh Thiên Đạo, ý chí tàn dư của ta không cách nào kháng hành với nó, liền triệt để mất đi cơ hội này.” “Thực ra Hồng Quân, La Hầu... những Thần Ma này không bị tiêu diệt triệt để chính là thủ đoạn do tên cường địch kia lưu lại để hạn chế ta.” Diệp Trần nhíu mày.

Cường đại như Bàn Cổ đại thần cũng có sinh linh khác xứng làm cường địch sao?

Chương 59

Nói thật lời giải thích này rất khó tiếp nhận.

“Ta không hoàn toàn sáng tạo ra thế giới Hồng Hoang, rất nhiều công năng và pháp tắc tịnh không hoàn thiện, dẫn đến việc Hồng Hoang Thiên Đạo đản sinh có chỗ tàn khuyết.” “Thiên Đạo có khuyết cần phải bổ túc.” “Sau khi Thiên Đạo đản sinh, liên tiếp phát động hai lần Thiên Địa Lượng Kiếp chính là để tẩy đi khí tức Bàn Cổ tự nhiên mang theo trên người đám sinh linh tiên thiên, dùng để bổ túc bản thân.” “Hồng Quân có tên cường địch kia của ta che chở, lại được nửa khối Tạo Hoá Ngọc Điệp, vào sau Lượng Kiếp thứ hai liền chứng đạo thành Thánh.” “Tại lúc này, hắn cảm ứng được Thiên Đạo khuyết thất mới nảy sinh chủ ý thân hợp Thiên Đạo, chưởng khống Hồng Hoang.” “Bất luận Hồng Quân có thân hợp Thiên Đạo hay không, chỉ cần Thiên Đạo vận chuyển, Ý Chí Bàn Cổ biến bố Hồng Hoang sẽ càng ngày càng suy yếu.” “Nhưng Thiên Đạo y theo quy luật tự hành vận chuyển, Hồng Quân nếu thân hợp Thiên Đạo có lẽ sẽ mang đến cho thế giới Hồng Hoang biến hóa nghiêng trời lệch đất.” Ý Chí Bàn Cổ không có tình cảm dư thừa, những chuyện này dường như không liên quan gì đến hắn.

Hắn nhanh chóng đưa ra đáp án cho vấn đề thứ hai.

Hư ảnh giảng rõ ràng, Diệp Trần cũng nghe hiểu.

Bàn Cổ tự tay sáng tạo ra thế giới Hồng Hoang, bất luận hoa cỏ cây cối hay đám Tiên Thiên Thần Thai Linh sớm nhất đều mang theo ý chí và khí tức tàn lưu của Bàn Cổ.

Phương thế giới này tự hành đản sinh ra Thiên Đạo, ở một phương hướng nào đó có thể coi là con trai của Bàn Cổ.

Đứa con trai này muốn trở nên mạnh mẽ thì phải không ngừng thôn phệ ý chí do Bàn Cổ để lại.

Hồng Quân giống như tên ác côn nhà hàng xóm, muốn bá chiếm gia sản của Bàn Cổ thì phải giết chết con trai Bàn Cổ.

Mắt thấy không giết được con trai Bàn Cổ, Hồng Quân liền quyết định hợp thể với Thiên Đạo, cướp đoạt một phần gia sản.

"Dựa theo Thiên Đạo tự hành vận chuyển, Lượng Kiếp thứ ba đáng lẽ sẽ không đến nhanh như vậy." "Huống chi Vu Yêu hai tộc được trời ưu ái, có thể cực đại đề thăng tốc độ tự mình tu phục của Thiên Đạo." "Theo lý thuyết, Thiên Đạo sẽ không lấy chúng làm nhân vật chính, xuất hiện tình huống này có lẽ liên quan đến Hồng Quân." "Chính vì như thế, đáp án của vấn đề thứ ba cần ngươi tự mình tìm kiếm." Ý Chí Bàn Cổ ngưng thành hư ảnh chậm rãi phiêu tán: "Trước đó, ta và các Ý Chí Bàn Cổ tàn dư khác sẽ tận lượng giúp ngươi tranh thủ thời gian." Thoại âm rơi xuống.

Đạo hư ảnh triệt để tiêu tán.

Diệp Trần trầm mặc hồi lâu.

Thập Nhị Tổ Vu truyền thừa huyết mạch Bàn Cổ, Đế Tuấn Thái Nhất lại sao không phải?

Bọn họ sinh ra từ Thái Dương Tinh do mắt Bàn Cổ hóa thành, cũng là Bàn Cổ Chính Tông đàng hoàng.

Như Ý Chí Bàn Cổ nói, Thiên Đạo lấy bọn họ làm nhân vật chính của Lượng Kiếp đích xác không hợp thường lý.

Như vậy trận Lượng Kiếp này, hoặc là do Hồng Quân chủ đạo, hoặc là do tên cường địch trong truyền thuyết kia.

"Mặc kệ mấy cái này." Diệp Trần lắc đầu nói: "Vu Yêu Lượng Kiếp đã như vậy rồi, nghĩ nhiều cũng vô dụng, chi bằng cứ thuận theo

Hồng Quân, trước tiên đánh sấp mặt Yêu tộc, lại âm thầm đề thăng thực lực, đợi ta 'Dĩ Lực Chứng Đạo' xong sẽ lại thử bẻ cổ tay với hắn.” Chuyện này mình hắn biết là được rồi.

Đám Thập Nhị Tổ Vu, Phục Hy Nữ Oa...

Diệp Trần không định nói cho bọn họ.

“Nữ Oa chắc đang xây dựng động phủ, ta cứ nằm tu luyện một thời gian đã, sau đó sẽ đi tìm nàng tâm sự.” Diệp Trần sờ cằm, nằm trong Huyết Trì tham ngộ Lực Chi Pháp Tắc.

Lực Chi Pháp Tắc không giống Long Tượng Bàn Nhược Công có thể tự động đề thăng, phải dựa vào không ngừng lĩnh ngộ mới được.

Hai trăm năm sau.

Nhục Thu về Bàn Cổ Điện, nhanh chóng đầu thân vào trong Ngũ Hành Đại Trận.

Lại qua năm trăm năm.

Diệp Trần từ từ mở mắt, nhanh chóng rời khỏi Bàn Cổ Điện, đi tới Bất Chu Sơn.

Qua mấy trăm năm, Bất Chu Sơn uyển như thay da đổi thịt, triệt để thay đổi bộ dáng ban đầu.

Hàng ngàn hàng vạn đại năng tại đây khai mở động phủ.

Từ chân núi đến sườn núi đều có động phủ tồn tại.

Nhưng từ sườn núi trở lên lại không có cái nào.

Dù sao càng lên cao, áp chế lực của Bất Chu Sơn càng mạnh.

Không có thực lực Chuẩn Thánh, căn bản không có cách nào ở lại lâu dài trên sườn núi.

Đám đại năng đỉnh cấp như Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu,

Phục Hy, Nữ Oa...

động phủ đều nằm ở trên sườn núi.

Điều này cũng bình thường.

Càng đi lên cao, đại năng có thể khai mở động phủ càng ít.

Động phủ càng ít, xung quanh càng thanh tịnh, lúc tu luyện sẽ không bị đại năng khác tới quấy rầy.

Nữ Oa có năng lực mở rộng lên cao hơn nữa nhưng Phục Hy đều ở chỗ này nên nàng cũng không có ý tứ đặc lập độc hành.

Sau khi Diệp Trần tấn thăng Chuẩn Thánh, năng lực tham tri vượt xa trước đó gấp trăm lần.

Hơi dò xét liền rõ ràng động phủ các đại năng nằm ở đâu.

"Đông Vương đạo hữu, Phục Hy đạo hữu, Nữ Oa sư muội, Tây Vương Mẫu đạo hữu, mời ra đây một chút." Nguyên Thần Diệp Trần hơi động, tin tức tức khắc truyền vào tai bốn vị đại năng đỉnh cấp.

Đông Vương Công bọn họ nhận được tin tức, vội vàng bước ra khỏi động phủ, theo thông tin Diệp Trần cung cấp đi tới một nơi trên sườn núi.

"Ủa, nơi này khi nào xuất hiện một sơn động thiên nhiên vậy?" Đông Vương Công kinh ngạc nói: "Chúng ta thế mà không một ai phát hiện ra." Ba vị đại năng còn lại cũng lần lượt lắc đầu.

Tòa sơn động này nhìn qua thực sự có chút kỳ quái.

Cửa động bao phủ mấy chục đạo trận pháp thiên nhiên, e rằng Đại La đỉnh phong ngạnh sấm cũng sẽ bị trọng thương.

"Chẳng lẽ trong sơn động này có bảo vật không thành?" Phục Hy quay đầu nhìn Diệp Trần, trong ánh mắt tràn ngập chờ mong.

Địa phương này là do Diệp Trần cung cấp, hắn khẳng định hiểu rõ hơn bọn họ.

"Không sai." Diệp Trần gật đầu nói: "Trong sơn động này có hai kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo." "Thật hay giả!" "Không thể nào!" "???" Đám Phục Hy kinh ngạc đến há hốc mồm.

Nữ Oa chớp mắt nói: "Sư huynh, huynh đang nói đùa đúng không?

Tuy toà sơn động này tự mang theo trận pháp nhìn rất mạnh nhưng lại không có chút bảo khí nào tiết lộ ra ngoài, không giống như có Cực phẩm Linh Bảo tồn tại a." "Ta đâu có lừa các ngươi." Diệp Trần cười nói: "Trong sơn động này thật sự có hai kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đáng tiếc các ngươi tới quá muộn, mấy vạn năm trước đã bị ta luyện hóa rồi." "....." "....." "....." Phục Hy và các đại năng không còn gì để nói.

"Chẳng lẽ Càn Khôn Đỉnh và Thí Thần Thương sư huynh sử dụng trước đó chính là lấy được từ sơn động này?" Nữ Oa nói: "Tiên Thiên chi vật tự mang theo phòng hộ trận pháp, nhưng sau khi bảo vật nhận chủ thì trận pháp sẽ tiêu tán, vì sao phòng hộ trận pháp của sơn động này không biến mất?" "Đơn giản." Diệp Trần cố ý thừa nước đục thả câu: "Đi theo ta vào trong xem là biết nguyên nhân." "Được." Nữ Oa nhẹ gật đầu.

Diệp Trần lấy ra Càn Khôn Đỉnh chụp lên đỉnh đầu ba người Phục Hy, nói: "Trận pháp nơi này hung mãnh, ta dùng Càn Khôn Đỉnh đưa các ngươi vào." Ba người Phục Hy nhao nhao gật đầu.

Bọn họ tự nhiên không vấn đề gì với việc sấm trận.

Nhưng trận pháp này uy lực cực lớn, không cẩn thận bị thương thì không đáng.

Có hai vị Chuẩn Thánh ở đây, hà tất phải chịu khổ chứ?

Chương 60

Diệp Trần và Nữ Oa sóng vai tiến vào.

Càn Khôn Đỉnh che chở ba người Phục Hy theo sát phía sau, tiến vào bên trong sơn động.

Sâu bên trong sơn động.

Trong động phủ, bốn vị đại năng nhìn linh mạch Bất Chu trên đỉnh đầu, lập tức hiểu ra nguyên nhân tại sao trận pháp này không bị tiêu tán. "Trận pháp này không chỉ liên quan đến Càn Khôn Đỉnh và Thí Thần Thương, mà còn tương liên với linh mạch Bất Chu Sơn." Diệp Trần cười nhạt nói: "Trừ phi triệt để phong ấn sơn động này, tránh cho đại năng khác xông vào phá hoại linh mạch, bằng không trận pháp này vĩnh viễn sẽ không biến mất." "Quá thần kỳ." "Nghe chưa từng nghe, thấy chưa từng thấy." "Hôm nay đúng là được mở rộng tầm mắt." Bốn vị đại năng nhao nhao gật đầu.

Thế giới Hồng Hoang hạo hãn vô biên, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng khó mà đi khắp đại địa. "Trận pháp này uẩn hàm ý chí của Bàn Cổ Phụ Thần, không chỉ có thể ngăn cản đại năng khác xâm nhập, còn có thể phòng chỉ người khác thăm dò, cho dù là Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không ngoại lệ." Lời Diệp Trần tùy miệng nói ra làm bốn vị đại năng kinh ngạc đến ngẩn người.

Tham gia ba lần giảng đạo, bọn họ so với các sinh linh Hồng Hoang khác càng hiểu rõ Thiên Đạo Thánh Nhân cường hãn đến mức nào. "Ta nói thật đấy." Diệp Trần cười nói: "Bất luận làm gì trong sơn động này cũng không có ai tra xét được." Hắn kể lại chuyện lần trước thu phục Thí Thần Thương, thay Bất Chu Sơn tu phục linh mạch, cuối cùng bước ra khỏi động phủ mới nhận được công đức thưởng cho

mọi người nghe.

Những chuyện này Diệp Trần cảm thấy rất bình thường.

Nhưng giờ nghĩ lại, mới biết lúc đầu mình ngốc đến mức nào.

Nghe xong câu chuyện Diệp Trần kể, ba vị đại năng cũng tin đến bảy tám phần.

Riêng Nữ Oa thì không hề hoài nghi chút nào, thật lòng tin tưởng lời Diệp Trần. "Vậy sư huynh lần này triệu tập chúng ta đến đây, có phải là có chuyện quan trọng?" Nữ Oa cười doanh doanh nói: "Sư huynh chẳng lẽ chuẩn bị lấy sơn động này khai tịch thành đạo trường của mình?" "Cái đó thì không." Diệp Trần lắc đầu, nói: "Ta chuẩn bị lấy sơn động này làm Trưởng Lão Đường của Vu Tộc Liên Minh, lại tuyển chọn vài tên trưởng lão, cùng nhau chấp chưởng Vu Tộc Liên Minh." "Vu Tộc Liên Minh?" "Trưởng Lão Đường?" "Đạo huynh, ý là sao?" Những lời này của Diệp Trần, ngay cả Nữ Oa cũng có chút không hiểu. "Rất đơn giản, chư vị đạo hữu cùng với bộ hạ do các vị dẫn dắt, cùng với Vu tộc, hoặc là những người đồng ý kết minh với ta, tất cả đều quy thuộc về Vu Tộc Liên Minh." "Vu Tộc Liên Minh hiện nay tọa ủng mấy trăm tên đại năng, là thế lực mạnh nhất Hồng Hoang hiện tại." "Vu Tộc Liên Minh càng mạnh, ngưng tụ khí vận càng nhiều, các đại năng dưới trướng tu luyện càng đơn giản." "Một thế lực cường đại như vậy, tự nhiên cần có người chế ước, bằng không khi Thiên địa lượng kiếp buông xuống, rất dễ sinh ra nội loạn, tự tương tàn sát cũng không phải là không thể." "Cho nên kiến lập Trưởng Lão Đường, tuyển chọn vài tên trưởng lão thực lực cường đại, đức cao vọng trọng cùng nhau chấp chưởng Vu Tộc Liên Minh, có thể ở mức độ lớn nhất ngăn chặn những sự tình này phát sinh." "Còn có điểm thứ hai, sau khi thành lập Trưởng Lão Đường, sẽ thiết lập chế độ bỏ phiếu, một tên trưởng lão một phiếu, có thể có tác dụng kiềm chế lẫn nhau, tránh cho mỗ vị trưởng lão cậy vào thực lực

cường đại mà độc tự chưởng khống cỗ lực lượng này." Diệp Trần đĩnh đạc nói ra ý tưởng của mình.

Thế lực Vu Tộc Liên Minh xác thực cường đại.

Nhưng những đại năng này đều tự làm theo ý mình, sẽ không dễ dàng khuất phục trước đại năng khác.

Cho dù quy phụ Vu tộc, cũng là nể mặt Tiên Thiên Linh Bảo, chứ trong lòng chưa chắc đã phục.

Cũng chính là nói, cỗ thế lực này khó mà bện thành một sợi dây thừng, thật sự muốn đánh nhau với Yêu tộc hoặc Tam Thanh, sẽ không phát huy được mười phần sức mạnh.

Diệp Trần kiến lập chế độ trưởng lão là để lôi kéo Phục Hy, Đông Vương Công và những đại năng đỉnh tiêm khác.

Chỉ cần đám đại năng cầm đầu này đồng lòng, những kẻ bên dưới không thể không đi theo bước chân của Diệp Trần.

Phục Hy, Đông Vương Công... vì muốn hấp thu khí vận để tấn thăng Chuẩn Thánh, vì muốn xưng bá Hồng Hoang, nhất định sẽ còn tận tâm hơn cả Diệp Trần. "Biện pháp của Đạo huynh, quả thực quá tuyệt diệu." "Ta giơ hai tay tán đồng, cái chế độ trưởng lão này thật quá tuyệt." Không nằm ngoài dự đoán của Diệp Trần, Phục Hy và Đông Vương Công dẫn đầu biểu thị sự ủng hộ. "Ta cũng ủng hộ." Tây Vương Mẫu thoáng suy tư, đồng dạng lựa chọn ủng hộ.

Nàng vốn không nguyện ý tham gia tranh đấu, nhưng Thiên địa lượng kiếp buông xuống, không tranh không đoạt thì khẳng định là người đầu tiên diệt vong.

Cho dù không lo cho bản thân, cũng phải lo cho mấy vị nữ tính đại năng đi theo mình. "Sư huynh, vậy trong lòng huynh đã có nhân tuyển trưởng lão chưa?" Nữ Oa cười nói: "Nếu như vị trí còn đủ, thêm ta

một cái có được không?" "Đương nhiên có thể." Diệp Trần cười nói: "Ta mời bốn vị đến đây, chính là muốn mời bốn vị đảm nhiệm chức trưởng lão, cùng nhau chấp chưởng Vu Tộc Liên Minh." "Tốt." "Được." Phục Hy và Đông Vương Công tề thanh gọi tốt.

Tây Vương Mẫu gật đầu nhẹ, xem ra ổn trọng hơn nhiều. "Đảm nhiệm liên minh trưởng lão, ít nhất hưởng thụ một thành khí vận của Vu Tộc Liên Minh, nhiều nhất là mấy chục năm, ba vị nhất định có thể tấn thăng Chuẩn Thánh." Diệp Trần sờ sờ cằm, nói: "Sau này Trưởng Lão Đường nếu muốn hấp nạp thêm trưởng lão, yêu cầu thấp nhất chính là Chuẩn Thánh, các vị thấy thế nào?" Bốn vị đại năng gật đầu đồng ý.

Vu Tộc Liên Minh tọa ủng hơn tám trăm tên đại năng, có lẽ không cần bao lâu nữa sẽ có càng nhiều đại năng gia nhập.

Dùng tu vi Chuẩn Thánh để phân chia chức vị trưởng lão là phương thức công bằng nhất. "Đã các vị đồng ý, vậy chúng ta liền chiêu cáo Thiên Đạo, thành lập Vu Tộc Liên Minh, từ đây khí vận tương liên, nhân quả tương y." Diệp Trần chỉ ra ngoài sơn động, cười nói: "Chỗ này của chúng ta Trưởng Lão Đường bị che chắn Thiên Đạo cảm ứng, chúng ta phải di bộ ra bên ngoài." Trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Diệp Trần dẫn theo Nữ Oa, chiêu cáo Thiên Đạo, tổ kiến Vu Tộc Liên Minh. "Thiên Đạo tại thượng, ngô, Diệp Trần, nguyện đại diện Vu tộc, cùng Nữ Oa, Phục Hy, Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu, tổ kiến Vu Tộc Liên Minh, lấy Tiên Thiên Chí Bảo Chư Thiên Khánh Vân trấn áp khí vận, mong Thiên Đạo cho phép." "Thiên Đạo tại thượng, ngô, Nữ Oa, nguyện cùng Diệp Trần, Phục Hy... tổ kiến Vu Tộc Liên Minh..." "Thiên Đạo tại thượng, ngô, Phục Hy, nguyện cùng Diệp Trần, Nữ Oa... tổ kiến Vu Tộc Liên Minh..." Năm vị chấp chưởng giả vừa dứt lời.

Oanh long!

Trên bầu trời, sấm sét giữa trời quang!

Lôi đình, Thần hỏa, Cương phong lần lượt hiện ra.

Chân Long, Thần Phượng, Kỳ Lân, Thần Tượng và các loại hư ảnh Thần thú thượng cổ vờn quanh.

Hải lượng công đức từ trên trời giáng xuống.

Trong đó ba thành công đức rót vào trong cơ thể Diệp Trần.

Bốn thành công đức bình quân hóa thành bốn phần, rót vào cơ thể bốn vị đại năng kia.

Còn lại ba thành, một thành rơi vào trên Bất Chu Sơn, quán tiến vào cơ thể các đại năng còn lại.

Một thành vọt tới Bàn Cổ Điện dưới chân núi.

Bàn Cổ Ý Chí trong điện cảm ứng công đức buông xuống, mở ra đại môn, một thành công đức cấp tốc quán tiến vào trong cơ thể Thập Nhị Tổ Vu.

Cuối cùng một thành khí vận, uyển chuyển như mưa xuân phiêu sái tại Hồng Hoang đại địa, rơi lên người mấy trăm tỷ Vu tộc.

Mấy trăm tỷ Vu tộc cùng với mấy trăm tên đại năng quy phụ Diệp Trần đều tâm sinh cảm ứng, nhao nhao ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh Bất Chu Sơn.

Đám đại năng nhìn nhau, cấp tốc leo về phía đỉnh núi.

Diệp Trần đưa tay chộp lấy ba thành công đức.

Đoàn công đức này cực kỳ nồng đậm, so với lần trước cứu vớt linh mạch Bất Chu Sơn còn nhiều hơn gấp đôi.

Chỉ riêng ba thành công đức này, nếu cộng lại toàn bộ, phải bằng

sáu bảy lần công đức lần trước đạt được.

Nếu Diệp Trần muốn công đức chứng đạo, bằng vào hai lần công đức này, có lẽ có thể trảm ra Tam Thi, tễ thân Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Chương 61

Đáng tiếc là hắn đối với cái này không có hứng thú.

Diệp Trần chia ba thành công đức làm hai, một nửa đánh vào trong Càn Khôn Đỉnh, một nửa còn lại giữ trong tay, cũng chưa quyết định dùng làm gì.

Oanh!

Càn Khôn Đỉnh tiếp thụ hải lượng công đức, cấp tốc bắt đầu tiến hóa thành Cực phẩm Tiên Thiên Công Đức Linh Bảo.

Một bên khác, bốn vị đại năng lần đầu tiên tiếp thụ công đức tẩy lễ, nhìn nhau lúng túng không biết dùng thế nào cho tốt. "Thiên Đạo công đức cực kỳ trân quý, đại ước có ba cách dùng: một là dùng để tăng cao tu vi, hai là dùng để luyện chế linh bảo, thứ ba là ngưng tụ thành Công Đức Kim Luân, tăng lên tỷ lệ sống sót tại thế giới Hồng Hoang." Diệp Trần cười nói: "Kiến nghị các ngươi dùng để tăng cao tu vi, Nữ Oa sư muội mượn nhờ công đức trảm ra Thiện Thi, ba người các ngươi cũng có thể tễ thân Chuẩn Thánh." "Được." Bốn vị đại năng cùng nhau gật đầu, cấp tốc hấp thu cổ công đức kia.

Oanh!

Tây Vương Mẫu cùng Nhục Thu luận đạo hai trăm năm, Kim Chi Pháp Tắc sớm đã kẹt tại điểm tới hạn, chỉ kém một bước là có thể tấn thăng Chuẩn Thánh.

Giờ phút này hấp nạp công đức xong, Kim Chi Pháp Tắc đột nhiên bạo trướng.

Tây Vương Mẫu phá khai bích lũy Chuẩn Thánh, tấn thăng Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Công đức tiếp tục gia trì, đẩy tu vi lên Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong mới tiêu thất hầu như không còn.

Oanh!

Phục Hy hấp nạp công đức xong, Trận Đạo Pháp Tắc đột nhiên đại tăng, đồng dạng nhẹ nhõm phá khai bích lũy Chuẩn Thánh.

Thiên phú của hắn mạnh hơn Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu.

Giờ phút này tu vi không ngừng leo thang, cấp tốc đạt tới Chuẩn Thánh sơ kỳ, sau đó phá khai bích lũy. "Trảm!" Phục Hy quát to một tiếng, ném ra Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Bát Quái Lục Hợp Bàn, trảm ra Thiện Thi, tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ.

Kiện Cực phẩm Linh bảo này là Nữ Oa lấy được từ Phân Bảo Nham, thấy thích hợp với Phục Hy liền tặng cho huynh trưởng tu luyện.

Oanh!

Đông Vương Công thiên phú hơi kém, tốc độ tấn thăng chậm hơn Phục Hy vài giây.

Nhưng bản thân hắn tu luyện Huyền Hoàng Pháp Tắc, cùng Huyền Hoàng Công Đức đồng căn đồng nguyên.

Một thành công đức mang lại chỗ tốt so với Phục Hy còn nhiều hơn không ít.

Trong cơ thể Đông Vương Công, Huyền Hoàng Pháp Tắc đại trướng, Chuẩn Thánh sơ kỳ lập tức viên mãn. "Trảm!" Đông Vương Công lệ thanh quát, đem bản thể Phù Tang Mộc ném lên không trung, cấp tốc trảm ra Thiện Thi.

Hai tôn Thiện Thi vừa mới trảm ra, linh trí còn chưa khai khải,

ngốc nghếch đứng ở một bên.

Phục Hy và Đông Vương Công phất tay thu vào trong cơ thể.

Lợi dụng Cực phẩm Linh bảo trảm ra Thiện Thi, chỉ cần hơi chút uẩn dưỡng, chiến lực sẽ ở trên Chuẩn Thánh bình thường.

Sau đó, Diệp Trần và mọi người nhìn về phía Nữ Oa. "Đạo huynh, muội tử ta sao rồi?" Phục Hy có chút lo lắng, theo lý thì tu vi Nữ Oa mạnh nhất, hẳn là phải trảm thi nhanh hơn mới đúng.

Đông Vương Công trảm thi xong cả buổi rồi mà Nữ Oa lại không có động tĩnh. "Không cần lo lắng." Diệp Trần cười nói: "Nữ Oa sư muội lĩnh ngộ pháp tắc cực sâu, chắc là muốn mượn nhờ công đức liên tiếp trảm ra Thiện Thi và Ác Thi." "Hóa ra là thế." Phục Hy đám người giật mình hiểu ra.

Đúng lúc này, Nữ Oa khẽ mở môi son, khẽ quát: "Trảm!" Trong Thập đại Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Sơn Hà Xã Tắc Đồ mãnh liệt bay ra, dễ dàng trảm ra Thiện Thi.

Thiên Đạo công đức còn chưa hao hết, cấp tốc tăng lên thực lực Nữ Oa, hướng về Chuẩn Thánh hậu kỳ leo thang.

Tại lúc sắp tiếp cận Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong thì Thiên Đạo công đức triệt để hao hết, không thể trảm ra Ác Thi.

Nữ Oa hơi nhíu mày, khẽ thở dài một cái, chỉ có thể lựa chọn từ bỏ. *** Thái Dương Tinh, Kim Ô Thần Cung.

Đế Tuấn và Thái Nhất đoan tọa chủ vị.

Phía dưới ngồi mấy chục tên đại năng, phân chia vị trí dựa theo tu vi cao thấp. "Chư vị đạo hữu, hiện nay Vu Yêu Liên Minh thế lớn, đây là thời khắc quan trọng quan hệ đến sinh tử tồn vong của Yêu tộc ta." Đế Tuấn nhìn quanh bốn phía, nói: "Vị đạo hữu nào có diệu kế cải thiện hoàn cảnh Yêu tộc hiện tại không?" Các đại năng tại tràng nhao

nhao lắc đầu.

Trước đó bọn họ đầu nhập vào Đế Tuấn Thái Nhất là vì thấy hai người có Đế vương khí vận, có thể dẫn dắt bọn họ xưng bá Hồng Hoang.

Hiện nay Yêu tộc luân lạc đến tình cảnh này, bọn họ cũng hết cách, mà dù có cách cũng không nguyện ý lấy ra hiến thói xấu.

Nếu lỡ ngày nào đó Vu Tộc Liên Minh đánh tới cửa, chẳng phải sẽ bị lôi ra tính sổ sao. "Một lũ ăn hại!" Thái Nhất giận tím mặt, hừ lạnh nói: "Theo ta và đại ca ăn sung mặc sướng thì đều quên hết rồi à?

Giờ thấy Vu tộc thế lớn, liền muốn tự tìm đường lui cho mình chứ gì?

Nằm mơ!

Không dối gạt các ngươi, đại ca ta..." "Thái Nhất!

Câm miệng!" Đế Tuấn sắc mặt thiết thanh, nghiêm khắc quát lớn: "Làm vua, sao có thể mãng tràng như thế!" Dứt lời, Đế Tuấn thở ra một hơi dài, nhìn về phía các đại năng, nói: "Chư vị đạo hữu, xin đừng hiểu lầm, ta và Thái Nhất là bằng hữu tín nhiệm nhất, tính khí hắn xưa nay không tốt, lúc nóng giận khẩu không trạch ngôn, xin hãy lượng thứ." "Không sao không sao." "Ta đều quen rồi." "Đạo huynh khách khí." Thiểu số đại năng cười đáp lại.

Đa số thì một lời không phát.

Trước kia Thái Nhất có Hỗn Độn Chung trong tay, sức mạnh áp đảo các đại năng Hồng Hoang, tính tình nóng nảy cũng đành thôi.

Giờ Thái Nhất làm mất Hỗn Độn Chung, chỉ cậy vào hai kiện Cực phẩm Linh bảo cướp được ở Phân Bảo Nham mà tác oai tác phúc trên đầu bọn họ, vị miễn có chút quá đề cao bản thân rồi.

Nhưng Đế Tuấn thân cụ Đế vương khí vận, mấy chục vạn năm qua dẫn dắt bọn họ từng bước biến cường.

Thật muốn bỏ Yêu tộc mà đi, truyền đi cũng không dễ nghe. "Chư vị đạo hữu nếu có diệu kế, ta nguyện xuất ra một kiện Hậu thiên Cực phẩm Linh bảo Cửu Thiên Phượng Vũ Phiến để tặng." Đế Tuấn móc ra một cây quạt lông ngũ quang thập sắc, nói: "Kiện Cửu Thiên Phượng Vũ Phiến này được thải tập từ lông vũ trân quý nhất ở phần cổ của mấy chục tên Đại La thuộc Phượng tộc thượng cổ mà luyện chế thành, uy lực cực kỳ to lớn." Các đại năng tại tràng nhao nhao ngẩng đầu nhìn lên.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo hiếm thấy, nhưng Cực phẩm Hậu Thiên Linh Bảo cũng không nhiều nhặn gì.

Nó đối với tài chất, trình độ luyện khí, thậm chí vận khí của người luyện đều cực kỳ quan trọng.

Chương 62

Bất quản Yêu tộc sau này ra sao, Cực phẩm Linh bảo bày ra trước mắt ai cũng động tâm.

Nhưng Đế Tuấn không phải kẻ ngu, tùy tiện bịa ra vài cái chủ ý thì không thể nào đổi được linh bảo.

Mấy chục tên đại năng minh tư khổ tưởng, vọng đồ tìm kiếm kế sách thích hợp.

Đúng lúc này, tại hàng ghế đầu tiên bên phải, một thanh niên tuấn tú để râu dê đứng lên.

Thanh niên vuốt vuốt chòm râu, tự tin tràn đầy nói: "Đạo huynh, ta có hai kế, có lẽ khả hành." "Bạch Trạch, ngươi thật sự có biện pháp?" Đế Tuấn nghe vậy đại hỉ, vội vàng đứng dậy đi đến trước mặt thanh niên.

Tên thanh niên này tên là Bạch Trạch, bản thể là Thụy thú thượng cổ, tinh thông mưu tính và suy diễn.

Trước kia Yêu tộc đối ngoại chinh chiến, tranh đoạt địa bàn các loại, Bạch Trạch đưa ra chủ ý hầu như toàn bộ đều hữu dụng, lập được hãn mã công lao.

Nếu là đại năng khác mở miệng, Đế Tuấn còn có thể trầm ổn.

Nhưng Bạch Trạch vừa mở miệng, Đế Tuấn liền cảm thấy có hi vọng. "Biện pháp đương nhiên là có." Bạch Trạch nhẹ gật đầu, cười nhạt nói: "Nhưng có thể có tác dụng lớn bao nhiêu, ta lại không dám cam đoan quá nhiều." "Không sao." Đế Tuấn vung tay lên, nói: "Cứ nói." Chớ nói là giải quyết vấn đề Yêu tộc hiện nay, chỉ cần hơi cải thiện một chút, Đế Tuấn đã thỏa mãn rồi. "Thứ nhất, Đạo huynh có

thể học theo Vu Tộc Liên Minh, chiêu cáo Thiên Đạo, chính thức kiến lập Yêu Tộc." "Như thế, tiến có thể tranh đoạt Thiên Đạo khí vận với Vu Tộc Liên Minh, lùi có thể nhanh chóng tăng cao thực lực đại năng tại tràng, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện." Bạch Trạch đĩnh đạc nói, giống như đã sớm nghĩ ra biện pháp giải quyết: "Nếu có thể đản sinh thêm vài tên Chuẩn Thánh, vậy thì Vu Tộc Liên Minh cũng chẳng có gì đáng sợ." Đế Tuấn nghe vậy đại hỉ.

Biện pháp này quả thực khả thi.

Thái Nhất nghe vậy sững sờ, nói: "Bạch Trạch, chúng ta thành lập Yêu tộc mấy chục vạn năm rồi, chiêu cáo Thiên Đạo thì có tác dụng gì?" "Chiêu cáo Thiên Đạo, kiến lập tộc quần, mới có thể chiếm giữ đại nghĩa." Bạch Trạch cười nói: "Ta hiến ra kế thứ hai, cũng phải xây dựng trên cơ sở kế thứ nhất mới có thể thực hành." Thái Nhất nghe hiểu được một nửa, còn muốn hỏi lại bị Đế Tuấn phất tay ngăn lại. "Bạch Trạch, mưu kế rất xảo diệu." Đế Tuấn cấp khó dằn nổi, nói: "Mau nói cho ta, kế thứ hai rốt cuộc là gì?" "Kế thứ hai rất đơn giản, ta gọi là thuận nước đẩy thuyền." "Vu Tộc Liên Minh phái ra Tiên phong quân, cường thế trấn áp các đại năng Hồng Hoang, hành động này nhất định sẽ dẫn đến sự phản cảm của rất nhiều người." "Những đại năng kia thế đơn lực bạc, căn bản không có năng lực phản kháng Vu Tộc Liên Minh, chỉ có thể giận mà không dám nói gì." "Yêu tộc nếu được Thiên Đạo nhận khả, chiếm giữ địa vị chính thống, Đạo huynh lại chấn tí nhất hô, dẫn đầu chúng ta phản kháng Vu Tộc Liên Minh." "Đến lúc đó, đại năng Hồng Hoang nhất định sẽ nhao nhao đến nương nhờ, thực lực Yêu tộc ta đại trướng, siêu việt Vu Tộc Liên Minh cũng không phải là không thể." Bạch Trạch sờ sờ cằm, cười nhạt nói: "Chỉ cần Đạo huynh dùng tốt hai kế này, bần đạo cam đoan, Yêu tộc không chỉ có thể thoát khỏi tình cảnh hiện nay, mà còn có cơ hội vượt qua Vu Tộc Liên Minh, trở thành đệ nhất đại thế

lực Hồng Hoang." "Tốt!" Đế Tuấn vỗ tay khen hay.

Các đại năng khác đồng dạng nhiệt huyết sôi trào.

Kế thứ nhất thì chưa thấy cái gì hay ho, nhưng kế thứ hai của Bạch Trạch thực sự quá cao minh.

Yêu tộc giương cao cờ nghĩa, lôi kéo đại năng Hồng Hoang đối kháng Vu Tộc Liên Minh.

Các đại năng ở đây dù vắt óc suy nghĩ cũng không ra được lương sách bực này.

Bạch Trạch cười nói: "Đạo huynh đã thấy tốt, vậy...

Cửu Thiên Phượng Vũ Phiến?" "Của ngươi đây!" Đế Tuấn vội vàng đem Cửu Thiên Phượng Vũ Phiến ném vào lòng Bạch Trạch, lãng thanh nói: "Nếu kế thứ nhất thành công, ta sẽ thưởng thêm một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo để tương trợ ngươi trảm thi." "Đa tạ Đạo huynh." Bạch Trạch huy động vũ phiến, tâm tình sảng khoái.

Ba ngày sau.

Mấy chục tên đại năng Yêu tộc đứng tại quảng trường trước Kim Ô Thần Cung.

Trung tâm quảng trường thiết lập tế đàn.

Đế Tuấn và Thái Nhất đứng song song trước tế đàn.

Mấy chục tên đại năng đứng phía sau. "Ngô Đế Tuấn..." "Ngô Thái Nhất..." Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn nhau, đồng thanh nói: "Thiên Đạo tại thượng, chúng ta huynh đệ cảm niệm sinh linh Hồng Hoang tật khổ, đặc biệt chiêu cáo Thiên Đạo, lập ra Yêu Tộc, phàm là sinh linh Hồng Hoang đều thuộc liệt kê của Yêu tộc ta, cùng tu đại đạo, mong Thiên Đạo cho phép!" Oanh long!

Trên bầu trời, kinh lôi nổ vang.

Đế Tuấn hân nhiên đại hỉ, đề nghị của tên Bạch Trạch này quả nhiên hữu dụng.

Hắn tranh thủ thu liễm tâm tư, cùng Thái Nhất đồng thời gầm lên: "Yêu tộc, lập!" Oanh long long!

Theo tiếng nói của Đế Tuấn và Thái Nhất rơi xuống, hải lượng Huyền Hoàng Công Đức từ trên trời giáng xuống.

Công đức này chia làm ba phần.

Bốn thành công đức tiến vào cơ thể Đế Tuấn, trong nháy mắt liền giúp Đế Tuấn đánh vỡ bích lũy Chuẩn Thánh, tấn thăng Chuẩn Thánh. "Trảm!" Đế Tuấn ném ra Hà Đồ Lạc Thư, liên tiếp trảm ra Thiện Ác song thi.

Chỉ bằng vào số công đức này, Đế Tuấn từ Đại La đỉnh phong tấn thăng Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Cự ly Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng chỉ có một đường chi cách.

Một bên khác, ba thành công đức rơi vào cơ thể Thái Nhất.

Thái Nhất lợi dụng hai kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, miễn cưỡng trảm ra Thiện Ác song thi, tấn thăng Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Hấp nạp công đức ít hơn Đế Tuấn một thành, linh bảo dùng để trảm thi cũng không sánh bằng Hà Đồ Lạc Thư, lực chiến đấu khẳng định sẽ có chênh lệch.

Còn dư lại ba thành công đức tiêu tán ra, chui vào cơ thể mấy chục tên đại năng Yêu tộc.

Công đức này cực kỳ nồng đậm, mỗi vị đại năng đều có tăng lên.

Bạch Trạch cùng mười tên đại năng tu vi mạnh nhất càng trăn đến Đại La đỉnh phong, chỉ kém một tia là có thể đột phá Chuẩn Thánh.

"Từ hôm nay, Trẫm là Yêu Đế, Thái Nhất là Đông Hoàng, chấp chưởng Yêu tộc, thống ngự Hồng Hoang." Đế Tuấn nhìn quanh toàn trường, cao giọng nói: "Sắc phong Kế Mông, Anh Chiêu, Bạch Trạch, Phi Đản, Phi Liêm, Cửu Anh, Thử Thiết, Thương Dương, Khâm Nguyên, Quỷ Xa làm Thập Đại Yêu Thánh, địa vị chỉ dưới Trẫm và Đông Hoàng, thống soái Yêu tộc." "Chúng ta tuân mệnh!" Thập Đại Yêu Thánh cung thân hành lễ. "Dạ!" Mấy chục vị đại năng Yêu tộc gật đầu xưng dạ. "Bạch Trạch, kế thứ nhất đã thành." Đế Tuấn nhìn về phía Bạch Trạch, cười nhạt nói: "Kế thứ hai liền do ngươi tự mình phụ trách, đại năng Yêu tộc đều cung cấp cho ngươi khu sử, vụ tất hoàn thành nhiệm vụ." "Tuân mệnh." Bạch Trạch hơi khom người. "Ban thưởng trước đó đã đáp ứng, cầm lấy đi." Đế Tuấn móc ra một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ném cho Bạch Trạch xong, nhìn về phía các đại năng khác, nói: "Các ngươi không cần hâm mộ, chỉ cần học Bạch Trạch ra sức vì Yêu tộc, ta và Thái Nhất nhất định sẽ không bạc đãi các ngươi." "Chúng ta tuân mệnh." Các đại năng Yêu tộc nhao nhao khom người.

Bạch Trạch liền được hai kiện linh bảo, nói không hâm mộ ghen ghét thì thuần túy là đánh rắm.

Nhưng cái đầu của bọn họ so không lại Bạch Trạch, chỉ có thể bán sức lực.

Đế Tuấn hài lòng gật đầu, len lén ra hiệu cho Đông Hoàng Thái Nhất. "Chư vị, Bản hoàng gần đây bận rộn luyện chế linh bảo, đã có mấy chục kiện Cực phẩm Linh bảo, hôm nay liền ban cho các ngươi phòng thân đi." Đông Hoàng Thái Nhất móc ra bảy mươi bốn cây cờ khắc hình tinh thần, ném cho mỗi vị đại năng tại tràng, nói: "Kiện linh bảo này tên là Chu Thiên Tinh Thần Phiên, các ngươi sử dụng tinh huyết nguyên thần song trọng tế luyện, lực sát thương trong hàng Cực phẩm Linh bảo cũng thuộc về đỉnh tiêm, dưới sự phối hợp lẫn nhau

có thể phát huy ra sức mạnh càng mạnh." "Bái tạ Đông Hoàng Bệ hạ!" "Bái tạ Yêu Đế Bệ hạ!" Đám đại năng tại tràng nghe vậy đại hỉ, vội vàng tiếp lấy Chu Thiên Tinh Thần Phiên. "Cái này..." Đế Tuấn thần sắc bất thiện, muốn nói lại thôi, rồi trực ngôn nói: "Những Chu Thiên Tinh Thần Phiên này Trẫm chuẩn bị đợi các ngươi lập công lao rồi mới thưởng, Đông Hoàng đã thưởng rồi thì tự nhiên không có đạo lý thu hồi.

Như vậy đi, các ngươi tốc tốc tế luyện, do Trẫm và Đông Hoàng hộ pháp cho, ngộ nhỡ tao ngộ Vu Tộc Liên Minh cũng có lực tự vệ." "Dạ!" Bảy mươi bốn tên đại năng Yêu tộc đồng thanh ứng hòa, không hề che giấu vẻ vui mừng, nhao nhao khoanh chân ngồi tại chỗ, nhắm mắt luyện hóa Chu Thiên Tinh Thần Phiên.

Trong Thập Đại Yêu Thánh, Bạch Trạch lại không lập tức hành động.

Đông Hoàng Thái Nhất nhíu mày, nói: "Bạch Trạch, vì sao không luyện hóa Chu Thiên Tinh Thần Phiên?" "Yêu Đế Bệ hạ vừa mới ban cho thuộc hạ hai kiện linh bảo, còn chưa kịp luyện hóa, hiện nay lại được thêm một kiện Cực phẩm Linh bảo." Bạch Trạch lược vi chần chờ, nói: "Thuộc hạ lo lắng tham nhiều nuốt không trôi, chuẩn bị đi đầu luyện hóa Cửu Thiên Phượng Vũ Phiến trước." "..." Yêu Đế Đế Tuấn nghe vậy cứng họng, ho nhẹ nói: "Bạch Trạch, Chu Thiên Tinh Thần Phiên tiện cho việc phối hợp, uy lực viễn siêu Cửu Thiên Phượng Vũ Phiến, tiếp theo ngươi phải phụ trách chiêu mộ đại năng Hồng Hoang, cứ luyện hóa Chu Thiên Tinh Thần Phiên trước đi." "...Tuân mệnh." Bạch Trạch khẽ gật đầu, chợt móc ra Chu Thiên Tinh Thần Phiên, lợi dụng nguyên thần tinh huyết luyện hóa.

Bạch Trạch trí tuệ siêu quần, sớm đã nhìn ra Đế Tuấn và Thái Nhất có vấn đề, vở kịch này sợ là đã bố cục rất lâu rồi.

Chương 63

Những Chu Thiên Tinh Thần Phiên này có lẽ là công cụ khống chế các đại năng Yêu tộc.

Nhưng Đế Tuấn và Thái Nhất song song tấn cấp Chuẩn Thánh hậu kỳ, chớ nói là hai cái cùng lên, tùy tiện lấy ra một cái cũng có thể xử lý tất cả đại năng Yêu tộc ở đây.

Cánh tay không vặn được bắp đùi.

Bị khống chế tổng vẫn tốt hơn là mất mạng.

Bạch Trạch giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, toàn lực luyện hóa Chu Thiên Tinh Thần Phiên.

Nếu giờ phút này thừa nước đục thả câu các kiểu, sẽ khiến Đế Tuấn Thái Nhất phát hiện manh mối, sinh lòng hoài nghi.

Nhìn Bạch Trạch dụng tâm luyện hóa, Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn nhau, tâm mãn ý túc cười.

Chu Thiên Tinh Thần Phiên này kỳ thực có thể gọi là Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên, đối ứng với nó còn có Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên.

Cả hai đều là trận kỳ của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận là do Đế Tuấn tham ngộ Hà Đồ Lạc Thư vô số vạn năm mới ngộ ra kinh thiên đại trận.

Muốn bố trí trận này cần luyện chế 365 cây Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên, đối ứng với 365 ngôi chủ tinh thần trên trời, sau đó cần 14.800 cây Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên, đối ứng với 14.800 ngôi phó tinh thần.

Lại phối với ức vạn Yêu tộc chi lực, tức thì có thể tổ thành Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận uy lực tuyệt luân.

Trận này một khi bố trí hoàn thành, có thể phát huy ra sức mạnh kham bỉ Thiên Đạo Thánh Nhân.

Yêu tộc luyện hóa trận kỳ, bất luận tu vi cao thấp đều chịu Hà Đồ Lạc Thư khống chế, tương đương với việc đem sinh tử giao vào tay Đế Tuấn.

Sau khi Diệp Trần đoạt đi Hỗn Độn Chung, bộ đại trận này trở thành cọng rơm cứu mạng của Đế Tuấn và Thái Nhất.

Hai con Kim Ô sau khi giảng đạo ở Tử Tiêu Cung kết thúc, đã ngày đêm không nghỉ, ẩu tâm lịch huyết, rốt cục luyện chế ra 365 cây Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên.

Trước đó Vu Tộc Liên Minh thế lực cường đại, Yêu tộc cực độ đê mê.

Lấy ra những trận kỳ này cũng không có tác dụng, còn lo lắng những đại năng Yêu tộc này sau khi biết được sẽ quần công mà lên, lộng chết bọn hắn.

Giờ Yêu tộc thành lập, trời giáng công đức, Đế Tuấn Thái Nhất tấn thăng Chuẩn Thánh.

Chờ tu vi nghiền ép toàn bộ đại năng Yêu tộc, Đế Tuấn không còn nỗi lo về sau, lập tức quyết định đem tất cả đại năng khống chế trong tay.

Hai con Kim Ô hơi diễn một chút liền lừa được tất cả đại năng.

Ba tháng sau.

Yêu Đế Đế Tuấn chiêu cáo Hồng Hoang, phản kháng Vu Tộc Liên Minh bạo chính. 74 tên đại năng Yêu tộc chia làm hai người một đội,

mỗi người dẫn theo trăm tên Yêu soái cấp Thái Ất Kim Tiên, viễn phó các nơi trong Hồng Hoang tuyên dương "tình yêu và hòa bình".

Rất nhiều đại năng đơn thương độc mã nhìn không quen Vu Tộc Liên Minh bá đạo hành sự, nghị nhiên quyết định đầu nhập vào Yêu tộc.

Yêu tộc được những đại năng này đầu nhập, khí vận cấp tốc đại trướng, ẩn ước trở thành thế lực số hai Hồng Hoang. ...

Giờ phút này, cự ly Vu Tộc Liên Minh thành lập đã qua ba trăm năm.

Dưới chân Bất Chu Sơn, bên trong Bàn Cổ Điện.

Diệp Trần chậm rãi mở hai mắt ra.

Đoạn thời gian này, dưới sự hiệp trợ của Bàn Cổ Ý Chí, hắn đem Lực Chi Pháp Tắc lý giải được một phần mười triệu, nguyên thần tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ. "Cũng không biết Yêu tộc phát triển đến tình trạng nào rồi?" Diệp Trần lẩm bẩm tự nói: "Hi vọng bọn họ có thể chống được đợt xung sát đầu tiên, bằng không Vu Yêu lượng kiếp e rằng sẽ trở thành trò đùa." Không sai.

Yêu tộc nhìn như quật khởi, phía sau chính là do Diệp Trần cố ý tạo thành.

Diệp Trần chỉnh hợp Vu Tộc Liên Minh, đem phần thế lực này bày ở phía trước Vu tộc, ẩn ước có thế đầu thay thế Vu tộc đảm nhiệm nhân vật chính lượng kiếp.

Yêu tộc thân là một phương nhân vật chính khác, thực lực hoàn toàn không cách nào so sánh với Vu Tộc Liên Minh.

Vu Tộc Liên Minh thật sự muốn xuất thủ, dễ dàng liền có thể miểu sát Yêu tộc.

Nếu Vu Yêu lượng kiếp vừa mới mở ra, Yêu tộc liền chết yểu trong nôi, Diệp Trần lo lắng Thiên Đạo sẽ không dễ dàng đáp ứng như vậy.

Hắn mệnh lệnh Đông Vương Công tổ kiến Tiên phong quân, cưỡng ép chiêu an đại năng Hồng Hoang, một là để tráng đại Vu Tộc Liên Minh, hai là đem một số đại năng cứng đầu đẩy về phía Yêu tộc, dùng cái này cân bằng thực lực song phương.

Diệp Trần đứng dậy, chuẩn bị tiến về Bất Chu Sơn.

Đúng lúc này!

Cách đó không xa truyền đến tiếng nổ vang rền!

Diệp Trần vội vàng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy nơi Thập Nhị Tổ Vu đang ở, mười hai đạo khí huyết trùng thiên.

Hàng ngàn hàng vạn đầu hư ảnh Long Tượng thượng cổ gào thét lao về phía nóc Bàn Cổ Điện.

Bàn Cổ Ý Chí ngưng tụ thành vô số kim quang, hách nhiên đem cỗ khí huyết này áp xuống!

Đột phá!

Rốt cục đột phá!

Diệp Trần hân nhiên đại hỉ, cấp tốc đi đến bên cạnh trận pháp.

Thập Nhị Tổ Vu đều ngồi dưới đất, cũng không phải thụ thương, mà là quá tâm luy.

Hơn mười vạn năm không ngủ không nghỉ duy trì trận pháp giúp Hình Thiên và các đại vu khác tấn thăng Chuẩn Thánh, quả thực không phải việc người làm.

Thập Nhị Tổ Vu thường xuyên bế quan cả mấy vạn năm, nhưng loại bế quan kia là vừa chơi vừa tu luyện, chứ không có kích thích như thế này.

Đương nhiên, cần cù bỏ ra cũng sẽ được hồi báo phong hậu.

Thập Nhị Tổ Vu thời khắc duy trì không gian trận pháp, tự thân pháp tắc không ngừng tăng trưởng.

Mười vạn năm khắc khổ tu hành, bù đắp được trăm vạn năm tu luyện.

Chương 64

Đế Giang, Chúc Cửu Âm tấn thăng Chuẩn Thánh hậu kỳ, các Tổ Vu còn lại toàn bộ tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ.

Mười hai tên Đại vu do Hình Thiên cầm đầu cũng đạt Chuẩn Thánh sơ kỳ, tùy tiện lôi ra ngoài cũng có thể treo lên đánh thế lực khác.

Vu Tộc Liên Minh thì Vu tộc khẳng định phải xếp trước liên minh. "Thập tam!" Hậu Thổ cảm ứng được khí tức Diệp Trần, cảm giác mệt mỏi lập tức tan thành mây khói.

Các Tổ Vu khác nhao nhao quay đầu nhìn lại. "Các vị huynh trưởng, hai vị tỷ tỷ, vất vả rồi." Diệp Trần mỉm cười chào hỏi Thập Nhị Tổ Vu.

Hình Thiên và các đại vu đang củng cố tu vi, Diệp Trần liền không quấy rầy. "Yêm cũng mặc kệ vất vả hay không, lát nữa nhất định phải ra ngoài ăn chút thịt nướng!" "Nói đúng lắm, Yêm cũng nghĩ thế." "Lão tứ gia hỏa này, suốt ngày chỉ biết ăn." Thập Nhị Tổ Vu cười ha ha, các loại lời nói thô tục tầng tầng lớp lớp.

Đế Giang cười lớn nói: "Vất vả thì có chút, nhưng kết quả rất đáng giá." "Đại ca nói đúng." Chúc Cửu Âm cười nhạt nói: "Mười hai Đại vu tấn thăng Chuẩn Thánh, chỉ cần lại ngưng luyện ra Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận, hai tôn Thánh Nhân cấp chiến lực, nhất định có thể bảo đảm Vu tộc ta trường thịnh cửu an, vĩnh thế trường tồn." Các Tổ Vu khác nhao nhao gật đầu.

Hậu Thổ cười doanh doanh nói: "Còn không phải nhờ Thập tam thông minh sao, Lục ca có câu nói gì nhỉ, bày mưu nghĩ kế, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay." Đế Giang nhẹ gật đầu, nói: "Chuyện này có

thể thành, công lao của Diệp Trần không thể bỏ qua." "Chúng ta đều là Tổ Vu, cùng khí vận Vu tộc tương liên, những việc này là ta nên làm." Diệp Trần lắc đầu, nói: "Đại ca, tuy Hình Thiên tấn thăng Chuẩn Thánh, nhưng không phải lúc có thể buông lỏng, phải mau chóng bài luyện Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận.

Nếu có thể triệu hoán ra Phụ Thần chân thân, thì sinh tử tồn vong của Vu tộc mới được bảo chướng chân chính." Chúc Cửu Âm gật đầu phụ họa: "Diệp Trần nói đúng.

Đại ca, chờ Hình Thiên củng cố tu vi xong, cho mọi người nghỉ ngơi một chút, sau đó tiếp tục quay lại Phụ Thần Điện tu luyện Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận đi." "Được." Đế Giang gật đầu.

Nửa ngày sau, Diệp Trần bồi tiếp Thập Nhị Tổ Vu bước ra khỏi Bàn Cổ Điện, tái độ khai khải đại chiến thịt nướng.

Trong lúc đó, Diệp Trần giao đại với Thập Nhị Tổ Vu việc thành lập Vu Tộc Liên Minh, hi vọng nhận được sự ủng hộ.

Thập Nhị Tổ Vu nhao nhao tán đồng.

Có những đại năng này cản trước người Vu tộc, thay mấy trăm tỷ tử dân Vu tộc chịu kiếp nạn, bọn họ cao hứng còn không kịp.

Đế Giang tay cầm cái đùi thú to lớn, lớn tiếng nói: "Diệp Trần, cái đầu của đệ thông minh hơn ta, chỉ cần là việc có ích cho Vu tộc, đệ cứ việc đi làm, huynh muội chúng ta khẳng định sẽ ủng hộ." "Được, ta đã biết." Diệp Trần uống một ngụm lớn quỳnh tương, cười nói: "Có câu này của đại ca là ta yên tâm rồi." Sau bữa thịt nướng, Đế Giang cho Thập Nhị Tổ Vu và Thập Nhị Đại Vu nghỉ ngơi trăm năm.

Diệp Trần vẫy tay từ biệt bọn họ, một mình tiến về Bất Chu Sơn, bố trí hành động tiếp theo của Vu Tộc Liên Minh. ...

Bất Chu Sơn, Trưởng Lão Đường.

Diệp Trần, Phục Hy, Nữ Oa, Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu.

Năm đại trưởng lão tề tụ nơi này.

Diệp Trần kinh ngạc nhìn quanh, sơn động thô sơ hách nhiên đã điểu thương hoán pháo, biến thành sơn động tinh xảo.

Đỉnh và bốn vách tường sơn động đều được linh thực vật bao phủ, tràn đầy sinh cơ bừng bừng.

Một cái bàn tròn bằng thanh ngọc cực lớn đặt tại khoảng không vị trí cũ.

Bên cạnh bàn tròn đặt năm cái ghế chạm trổ từ thanh ngọc, giống như cùng một khối ngọc thạch với cái bàn. "Sư huynh, chỗ sơn động này là do muội tự mình thiết kế, huynh thấy thế nào?" Nữ Oa cười nhẹ doanh doanh, vươn tay ngọc hướng Diệp Trần tranh công. "Tuyệt." Diệp Trần giơ ngón tay cái lên, like cho Nữ Oa một cái.

Sơn động chỉnh thể trang trí đơn giản đại khí, rất phù hợp thẩm mỹ của hắn. "Huynh thích là tốt rồi." Nữ Oa tâm tình lập tức tốt hẳn lên.

Năm tên trưởng lão chào hỏi lẫn nhau, mau chóng ngồi vào ghế thanh ngọc. "Đông Vương đạo hữu sao thế?" Diệp Trần thấy sắc mặt Đông Vương Công không tốt, nói: "Chẳng lẽ không hoan nghênh ta xuất quan?" "Không!

Không!

Không!" Đông Vương Công giật nảy mình, vội vàng xua tay nói: "Đạo huynh lần này xuất quan, ta cao hứng còn không kịp, chỉ là..." "Chỉ là?" Diệp Trần có chút hiếu kỳ.

Đông Vương Công chần chờ nói: "..." "Đạo huynh, Đông Vương đạo hữu ngại nói, để ta nói thay cho." Phục Hy vỗ vỗ vai Đông

Vương Công, nói: "Trước đó ngài phân phó hắn dẫn đầu Tiên phong quân tiến về các nơi trong Hồng Hoang chiêu mộ đại năng khác, mới đầu thì vẫn tốt đẹp..." Sự tình phát triển không khác mấy so với dự liệu của Diệp Trần.

Đông Vương Công dẫn đầu Tiên phong quân gióng trống khua chiêng, cường thế chiêu mộ đại năng Hồng Hoang.

Đa số đại năng căn bản không dám chống cự, nhao nhao đáp ứng gia nhập Vu Tộc Liên Minh.

Thiểu số tính khí nóng nảy thà chết không chịu đầu hàng, cuối cùng cũng như nguyện, chết dưới đồ đao của Tiên phong quân.

Các đại năng còn lại ưu tâm xung xung, chỉ sợ Tiên phong quân tìm tới tận cửa.

Tại thời điểm này, Yêu tộc hoành không xuất thế.

Đế Tuấn Thái Nhất giương cao khẩu hiệu toàn thế giới đại năng liên hợp phản kháng Vu Tộc Liên Minh bạo chính, cấp tốc lung lạc nội tâm các đại năng, tụ tập bọn họ dưới trướng Yêu tộc.

Về sau, không ít đại năng đã quy hàng Vu Tộc Liên Minh lại lén lút đào tẩu, tiến đến đầu nhập Yêu tộc. "Hỗn xược!" Diệp Trần cố ý giả bộ giận dữ, vỗ bàn nói: "Lũ Yêu tộc đáng chết này, lại dám tranh đoạt đại năng của Vu Tộc Liên Minh ta, chia cắt khí vận của chúng ta!

Có thể nhẫn, thục không thể nhẫn!

Phục Hy đạo hữu, Đông Vương Công đạo hữu, các ngươi mau chóng kiểm kê đại năng dưới trướng, chuẩn bị chinh phạt Yêu tộc!" "Tốt!" Phục Hy và Đông Vương Công đồng thanh đáp.

Yêu tộc trong mấy trăm năm qua quật khởi nhanh chóng, lược đoạt khí vận vốn thuộc về Vu Tộc Liên Minh, bọn hắn sớm đã nhịn không nổi.

Nhưng hai người rõ ràng ai mới là người định đoạt thực sự của Vu Tộc Liên Minh.

Chỉ có Diệp Trần gật đầu, trận chiến tranh này mới có thể đánh.

Bọn hắn căn bản không biết, tất cả những chuyện này chính là do một tay Diệp Trần xúc thành.

Yêu tộc làm đối thủ, không thể quá yếu, cũng không thể quá mạnh.

Thời khắc này chính là thời cơ tốt nhất.

Diệp Trần trở về Vu Tộc Liên Minh, ban bố mệnh lệnh đầu tiên: Triệu tập tất cả cường giả Đại La Kim Tiên trở lên trong liên minh, thảo phạt Yêu tộc.

Trừ cái đó ra, không có bất kỳ lời thừa thãi nào.

Ba ngày sau.

Chương 65

1083 vị Đại La Kim Tiên hội tụ dưới chân Bất Chu Sơn.

Diệp Trần dẫn đầu, cùng Phục Hy, Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu, tổng cộng bốn vị trưởng lão đứng trước mặt bọn họ.

Vu Tộc Liên Minh thực lực viễn thắng Yêu tộc, cũng không cần toàn thể xuất động.

Nữ Oa lưu lại Trưởng Lão Đường, tiếp tục tu luyện Tạo Hóa Pháp Tắc, tranh thủ sớm ngày trảm ra đệ tam thi. "Chư vị tại tràng, có rất nhiều người ta biết, cũng có không ít người ta không biết." Diệp Trần đứng trên một tảng đá lớn, nhìn quanh toàn trường nói: "Nhưng xin hãy nhớ kỹ, gia nhập Vu Tộc Liên Minh là quyết định chính xác nhất đời này của các ngươi.

Các đại năng mới gia nhập, tổng cộng 308 vị, đây là Tiên Thiên Linh Bảo thuộc về các ngươi." Bá!

Bá!

Bá!

Diệp Trần vung tay lên.

Hơn ba trăm kiện Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, mỗi cái rơi vào tay một đại năng mới gia nhập.

Các đại năng kinh hỉ giao gia.

Khi Tiên phong quân cường thế chiêu mộ gia nhập Vu Tộc Liên Minh, đích xác có nhắc tới phàm là gia nhập liên minh đều có thể hoạch đắc một kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhưng trong thâm tâm bọn họ không ai tin.

Chính sách thi hành của Vu Tộc Liên Minh là không gia nhập thì đánh chết.

Sở dĩ bọn họ gia nhập, nguyên nhân lớn nhất là vì giữ mạng. "Bái tạ Đạo huynh!" "Bái tạ Trưởng lão!" Không ít đại năng nhao nhao trí tạ. "Không cần khách khí, khu khu Hạ phẩm Linh bảo không tính là gì." Diệp Trần hai tay nhẹ nhàng đè xuống, ra hiệu mọi người im lặng, cười nói: "Trên Thái Dương Tinh kia còn có rất nhiều Trung phẩm Linh bảo, Thượng phẩm Linh bảo, thậm chí có không ít Cực phẩm Linh bảo.

Chư vị đồng tâm hiệp lực công lên Thái Dương Tinh, bất luận đạt được bảo vật gì đều do các ngươi tự hành phân phối." "Bất luận là ta hay các vị trưởng lão, cũng chỉ thu lấy bảo vật do bản thân đạt được, sẽ không tranh đoạt với các ngươi." Lời này vừa nói ra, toàn trường đều kinh.

Một tên đại năng Đại La trung kỳ thốt ra: "Đạo...

Trưởng lão, lời này là thật sao?" "Đương nhiên là thật, các vị trưởng lão đều là cường giả Chuẩn Thánh, trảm thi dùng đều là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, phạm không được tranh đoạt với các ngươi." "Cứ việc buông tay đi làm, các vị trưởng lão không những sẽ không đoạt bảo vật của các ngươi, mà người biểu hiện ưu tú, ta sẽ còn ngạch ngoại ban thưởng linh bảo." Diệp Trần nhìn quanh toàn trường, mỉm cười nói: "Ta và Nữ Oa đều là đệ tử Đạo Tổ, bản tọa còn chấp chưởng Huyền Môn, về phương diện tín dự hẳn là tin được." "!!!" Ngàn tên đại năng nghe vậy đại kinh.

Diệp Trần không chỉ xưng là đệ tử Đạo Tổ, còn lôi cả thân phận Huyền Môn Thủ Tọa ra.

Bọn họ có ăn gan hùm mật báo cũng không dám có chút hoài nghi nào. "Chúng ta không dám." Mấy tên đại năng đi đầu biểu thái.

Các đại năng còn lại thấy tình cảnh này, nhao nhao biểu thái nguyện nghe theo Diệp Trần sai phái. "Tốt." Diệp Trần hài lòng gật đầu, cười nói: "Đông Vương trưởng lão, có thể cho mượn Cửu Thiên Nguyên Dương Thước dùng một chút không?" "Đương nhiên." Đông Vương Công phất tay ném ra Cửu Thiên Nguyên Dương Thước.

Thước này đón gió liền lớn, cấp tốc huyễn hóa thành tấm thảm bay khổng lồ dài cả ngàn dặm, rộng cả trăm dặm. "Chúng tướng nghe lệnh!" Diệp Trần nhìn quanh toàn trường, vung tay lên nói: "Tốc tốc đăng lên Cửu Thiên Nguyên Dương Thước, theo chúng ta sát thượng Thái Dương Tinh, tiêm diệt Yêu tộc, tranh đoạt bảo vật!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" Hơn ngàn tên đại năng đồng thanh lĩnh mệnh, đằng không nhảy lên Cửu Thiên Nguyên Dương Thước.

Bá!

Đông Vương Công vung tay lên, Cửu Thiên Nguyên Dương Thước cấp tốc xé rách không gian, lao về phía Thái Dương Tinh. ...

Côn Luân Sơn, Thái Thanh Động.

Lão Tử đột nhiên tâm thần bất ninh, bấm tay tính toán lại phát hiện thiên cơ triệt để vặn loạn, vậy mà ngay cả nửa điểm đồ vật cũng không tính ra được.

Đông!

Đông!

Đông!

Đúng lúc này, cửa động truyền đến tiếng gõ gấp gáp.

Lão Tử chậm rãi đi lên phía trước mở cửa động.

Nguyên Thủy và Thông Thiên giống như kiến bò trên chảo nóng, đang đi vòng quanh trước cửa. "Đại huynh, thiên cơ vặn loạn, lượng

kiếp giáng lâm!" Nguyên Thủy nhìn thấy Lão Tử, vội vàng nói: "Chúng ta còn chưa thành Thánh, không cách nào siêu thoát Thiên địa lượng kiếp, phải làm sao bây giờ?" Thông Thiên gật đầu phụ họa: "Lần giảng đạo thứ ba kết thúc xong, ta liền cảm giác có lượng kiếp giáng lâm, nhưng ít nhất cũng phải trăm vạn năm nữa, ai ngờ mới được mấy trăm năm đã sớm giáng lâm rồi." "Thiên địa lượng kiếp do Thiên Đạo chủ đạo, cho dù là Thiên Đạo Thánh Nhân cũng vô pháp can thiệp." Lão Tử thản nhiên nói: "Chúng ta thân là Bàn Cổ chính tông, xưa nay có Bàn Cổ Ý Chí che chở, chỉ cần ở lại trên Côn Luân Sơn, tự nhiên sẽ không bị cuốn vào trong lượng kiếp, hai đệ cứ yên tâm đi." Cũng không phải Lão Tử ra oai.

Hồng Quân tham đồ khí vận, thiết kế bọn họ bước lên Tiên đạo, đánh mất đi pháp tắc mà bản thân nên tu luyện, nhưng khí vận vẫn y nguyên hậu trọng vô cùng!

Mọi người đều biết, đối với tu sĩ, nguyên thần quan trọng hơn nhục thân rất nhiều.

Tam Thanh là do Bàn Cổ nguyên thần biến thành, vốn cao hơn Thập Nhị Tổ Vu một bậc, huống chi "nhất hóa vi tam" so với "nhất hóa thập nhị", phần được chia đều cũng nhiều hơn rất nhiều.

Hồng Quân vì muốn đánh cờ cùng Bàn Cổ Ý Chí, thiết kế bọn họ tu luyện Tiên đạo, nhưng khí vận mang theo vẫn có thể chèo chống bọn họ thuận lợi chứng đạo thành Thánh! "Đã Đại huynh nói thế, vậy ta yên tâm rồi." Nguyên Thủy nhẹ gật đầu, nói: "Đại huynh, Sư tôn từng nói cơ duyên chúng ta chưa đến, một khi đến thì có thể chứng đạo thành Thánh.

Đối với cơ duyên của bản thân, huynh có cảm ngộ gì chưa?" "Không có." Lão Tử nhíu mày, lắc đầu nói: "Hiện nay thiên cơ vặn loạn, có tính cũng tính không ra.

Ta thấy ba huynh đệ chúng ta cứ bế quan tu hành đi, tranh thủ sớm ngày trảm ra Tam Thi, tăng cao tu vi." "Được." Nguyên Thủy và Thông Thiên cùng nhau gật đầu.

Cùng thời gian đó, tại một nơi nào đó ở phương Tây.

Tiếp Dẫn ngồi xếp bằng trên Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, huy động Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, hấp nạp linh khí, tu bổ linh mạch bị phá tổn ở nơi này. "Sư huynh!" Chuẩn Đề khoái tốc xé rách không gian, từ ngoài ngàn vạn dặm vọt tới, hưng phấn nói: "Cơ hội tốt!

Đế Tuấn, Thái Nhất đánh nhau với Diệp Trần rồi!" Tiếp Dẫn nghe vậy sững sờ, kinh ngạc nói: "Đế Tuấn Thái Nhất?

Dám động thủ với Diệp Trần?

Sẽ không phải nhầm đấy chứ?" "Không sai." Chuẩn Đề mỉm cười gật đầu, nói: "Không lâu trước ta ở thế giới phương Đông vơ vét bảo vật và thiên tài, lại thấy Diệp Trần xuất lĩnh Vu Tộc Liên Minh hạo hạo đãng đãng sát phạt về phía Thái Dương Tinh." "Sẽ không đâu?" Tiếp Dẫn quả thực có chút không quá tin tưởng, đưa tay ra tính.

Phiến khắc sau, Tiếp Dẫn mang theo khuôn mặt khổ qua, trầm giọng nói: "Thiên cơ triệt để vặn loạn, lượng kiếp sớm giáng lâm, xem ra là đánh thật rồi." "Thì đó." Chuẩn Đề nhớ lại tình cảnh ngày đó, nhịn không được hít sâu một hơi, nói: "Ngày đó ta thấy Diệp Trần mang theo hơn ngàn tên đại năng sát hướng Thái Dương Tinh, có mấy tên Chuẩn Thánh ẩn tàng trong đó.

Sợ là sau trận chiến này, Yêu tộc sẽ toàn quân bị diệt." Tiếp Dẫn nhíu mày.

Chương 66

Vu Tộc Liên Minh cư nhiên có thực lực bực này, hoàn toàn siêu xuất tưởng tượng của hắn.

Chuẩn Đề hưng trí bừng bừng nhìn về phía Tiếp Dẫn, nói: "Sư huynh, ta có muốn hay không đi xem một chút?" "Làm cái gì?" Tiếp Dẫn trầm giọng nói: "Vu Yêu hai tộc thực lực cường đại, thân ở trong đó dễ dàng dẫn lửa thiêu thân, đệ nghĩ kỹ chưa?" "Không có.

Ta đang cân nhắc điểm này, mới không có hạ quyết tâm." Chuẩn Đề lắc đầu, nói: "Nhưng Tây phương ta linh mạch tận hủy, cực kỳ bần tích, nếu không hỏa trung thủ lật, làm sao có thể chấn hưng phương Tây?" Tiếp Dẫn càng thêm sầu mi khổ kiểm. "Như vậy đi sư huynh, huynh tiếp tục tu bổ linh mạch, một mình ta tiến đến xem một chút." Chuẩn Đề cắn răng, nói: "Nếu như có tiện nghi có thể chiếm, ta sẽ thừa cơ kiếm chác chút đỉnh.

Nếu không có, vậy ta quay đầu đi luôn, quyết không dây dưa trong đó." Tiếp Dẫn nhẹ gật đầu, nói: "Kế sách hiện nay cũng chỉ có thể như thế.

Thiết mạc xúc động, hơi có bất cẩn phải mau chóng rời đi." "Được." Chuẩn Đề gật đầu, cấp tốc xé rách hư không, đuổi về phía Thái Dương Tinh. ...

Hoa nở hai đóa, các biểu nhất chi.

Diệp Trần mang theo hơn ngàn đại năng hỏa tốc chạy tới Thái Dương Tinh.

Cự ly Thái Dương Tinh còn có năm ngàn vạn dặm, Yêu tộc rốt cục phát giác được tung tích của bọn hắn.

Yêu Thánh Quỷ Xa phụ trách cảnh giới nhìn thấy nhiều đại năng đánh tới như vậy, lập tức sợ đến mức hồn phi phách tán. "Các ngươi ở lại đây canh giữ!" Quỷ Xa phân phó thủ vệ tiếp tục giám thị, quay người lao về phía Kim Ô Thần Cung, đem việc này báo cáo cho Đế Tuấn và Thái Nhất.

Kim Ô Thần Cung.

Đế Tuấn và Thái Nhất đoan tọa trên ghế rồng màu vàng mới được chế tạo.

Phía dưới ngồi mấy trăm tên đại năng đang luận đạo, đàm luận làm sao cảm ngộ pháp tắc, tấn thăng Chuẩn Thánh.

Đúng lúc này!

Oanh!

Cửa cung mãnh liệt mở ra.

Quỷ Xa hỏa cấp hỏa liệu vọt tới trước mặt Đế Tuấn, kinh hô: "Yêu Đế Bệ hạ, Đông Hoàng Bệ hạ, Diệp Trần mang theo Vu Tộc Liên Minh đánh tới cửa rồi!" "Diệp Trần đánh tới?" Đế Tuấn mãnh liệt đứng dậy, nói: "Mang theo bao nhiêu người?

Tu vi cảnh giới như thế nào?" Quỷ Xa thoáng suy tư, nói: "Chắc có khoảng ngàn người, đều là Đại La Kim Tiên, khí thế hung hung, cự ly Thái Dương Tinh chưa đến năm ngàn vạn dặm nữa." Đế Tuấn lập tức sợ chết khiếp!

Yêu tộc dựa theo mưu kế của Bạch Trạch liều mạng chiêu mộ đại năng Hồng Hoang, đến nay cũng bất quá hơn bốn trăm tên.

So với đội hình hào hoa ngàn tên đại năng của Vu Tộc Liên Minh, bên phía Yêu tộc quả thực có chút không lấy ra được. "Đến hay lắm." Đông Hoàng Thái Nhất vỗ bàn, toét miệng nói: "Bản hoàng đang sầu không tìm được cơ hội cùng Diệp Trần nhất quyết thắng bại, không

ngờ hắn lại tự dâng tới cửa!" "Thái Nhất!" Đế Tuấn trầm giọng nói: "Vu Tộc Liên Minh khuynh sào xuất động, đồ mưu định nhiên rất lớn, thiết mạc khinh cử vọng động." Đông Hoàng Thái Nhất trợn trắng mắt, nói: "Đại ca, người ta đều đánh tới cửa rồi, lại không động thủ thì mặt mũi chúng ta đâu hết." Đế Tuấn nghe vậy cứng họng.

Đừng thấy Đông Hoàng Thái Nhất bình thường giống như tên phổi bò, thỉnh thoảng toát ra hai câu lại rất có đạo lý.

Yêu tộc lúc đầu giương cao cờ hiệu phản kháng Vu Tộc Liên Minh để chiêu thu chúng đại năng, nếu không đánh mà chạy, đám đại năng này khẳng định sẽ rời đi.

Nghĩ tới đây, Đế Tuấn nhìn quanh toàn trường, cao giọng nói: "Chư vị đều là vì phản kháng Vu Tộc Liên Minh mới đầu thân vào Yêu tộc ta, hiện nay Vu Tộc Liên Minh đánh tới cửa, chúng ta nhất định phải cho dư dĩ phản kích!" "Được a!

Chơi khô máu!" "Đánh chết mẹ nó đi!" "Chúng ta chơi tới bến!" Đám đại năng quần tình kích phẫn! "Chúng tướng nghe lệnh!" Đế Tuấn hài lòng gật đầu, nói: "Các ngươi cầm lấy Chu Thiên Tinh Thần Phiên nghênh chiến đối phương, nếu có Chuẩn Thánh xuất thủ, liền giao cho ta và Đông Hoàng!" "Tuân mệnh!" Mấy trăm tên đại năng đồng thanh lĩnh mệnh.

Theo Đế Tuấn ra lệnh một tiếng, đám đại năng lao ra khỏi Kim Ô Thần Cung, cấp tốc hướng về phía Vu Tộc Liên Minh hãn nhiên sát phạt.

Thái Dương Tinh là đại bản doanh của Yêu tộc, nhất định phải tránh khai chiến tại đây.

Dù sao nhiều Chuẩn Thánh như vậy, ngay cả linh mạch thế giới phương Tây đều có thể tạc hủy, càng đừng đề cập khu khu Thái Dương Tinh.

Nửa ngày sau.

Hai bên đoản binh tương tiếp. "Cho ta giết!" "Kẻ chém giết đại năng nhiều nhất, ban thưởng một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" "Kẻ chém giết đại năng bài danh trong top mười, ban thưởng Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hoặc một kiện Cực phẩm Hậu Thiên Linh Bảo!" Diệp Trần vẫn như cũ không nói nhảm nhiều, hứa hẹn phần thưởng phong hậu xong, vung tay lên, hơn ngàn tên đại năng nhảy xuống Cửu Thiên Nguyên Dương Thước, lao về phía đại năng Yêu tộc. "Giết!" "Giết!" "Giết!" Điều kiện này cực kỳ phong hậu!

Đám đại năng còn chưa động thủ, mắt lập tức liền đỏ lên, giống như lão sắc quỷ nhìn thấy đại mỹ nữ, hận không thể đem đối phương xé nát nuốt vào trong bụng. "Giết!" "Giết!" "Giết!" Đại năng Yêu tộc không hề sợ hãi, riêng phần mình móc ra một cây Chu Thiên Tinh Thần Phiên, hách nhiên tản mát ra khí tức Cực phẩm Linh bảo và Thượng phẩm Linh bảo.

Cực phẩm Linh bảo Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên tổng cộng 363 cây.

Còn lại 62 cây Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên đều là Hậu thiên Thượng phẩm Linh bảo.

Dựa vào những pháp bảo này chèo chống, chênh lệch thực lực giữa Yêu tộc và Vu Tộc Liên Minh cấp tốc giảm bớt, thậm chí có xu thế phản siêu.

Bên phía Vu Tộc Liên Minh, hơn ngàn đại năng không hề sợ hãi!

Diệp Trần mới đầu nói trên Thái Dương Tinh có rất nhiều linh bảo, bọn hắn có chút không tin.

Giờ tận mắt nhìn thấy mấy trăm Yêu tộc móc ra Cực phẩm Linh bảo và Thượng phẩm Linh bảo, lập tức vui mừng quá đỗi.

Chuyện này cư nhiên là thật!

Ở phía sau, Diệp Trần trong lòng thầm like cho hai con Kim Ô.

Hai con Kim Ô này thật đúng là lợi hại.

Lần giảng đạo thứ ba kết thúc không bao lâu, hai gia hỏa này cư nhiên nhanh như vậy đã đem toàn bộ Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên luyện chế thành công, có lẽ không cần bao lâu nữa thật sự có khả năng bố trí ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận. "Đạo huynh, xem ra có chút phiền toái a." "Yêu tộc cư nhiên có thể phát triển đến tình trạng này, thật làm cho người ta ngoài ý muốn!" "Hai con Kim Ô tu vi không ở dưới chúng ta, muốn hủy diệt Yêu tộc, sợ là không có dễ dàng như vậy." Phục Hy nhíu mày, nói: "Nếu cứ tiếp tục như vậy, dù có thắng, những đại năng này cũng nhất định sẽ tổn thất thảm trọng." Đông Vương Công lắc đầu, nói: "Phục Hy đạo hữu, chiến tranh không có chuyện không chết người, hà tất tiểu gia tử khí như vậy." "Không phải so linh bảo sao?

Ta Diệp Trần chưa từng thua." Diệp Trần thoáng suy tư, lại lấy ra hơn ngàn kiện Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ném về phía những đại năng kia. "Không ổn!" Đông Hoàng Thái Nhất sắc mặt kịch biến, vung tay lên chộp về phía những linh bảo kia.

Hắn kiêu ngạo nhất chính là những tinh thần phiên này có thể trên diện rộng tăng lên sức chiến đấu cho người sử dụng.

Nếu không có ưu thế linh bảo, vậy Yêu tộc nhất định sẽ nhanh chóng rơi vào hạ phong.

Vu Tộc Liên Minh cậy vào người đông thế mạnh, chênh lệch sẽ giống như cầu tuyết lăn, càng lăn càng lớn, nhanh chóng đem đại năng Yêu tộc kích hội! "Thụ tử dám!" Phục Hy quát to một tiếng.

Chương 67

Chỉ thấy hắn vung tay lên, một đạo kim quang phá không xuất ra, trong nháy mắt liền ngăn cản thế công của Thái Nhất. "Muốn chết!" Đông Hoàng Thái Nhất giận tím mặt, nộ hống nói: "Tên Phục Hy đáng chết, có bản lĩnh thì cùng ta đánh một trận." "Sợ ngươi sao?" Phục Hy cười lạnh một tiếng: "Nơi này thi triển không ra tay chân, đi, có bản lĩnh thì đến thế giới Hỗn Độn, để bản tọa thử xem lượng của các ngươi." Dứt lời, Phục Hy dẫn đầu xé rách không gian, lao về phía thế giới Hỗn Độn.

Đông Hoàng Thái Nhất cấp tốc xé rách không gian, bám sát phía sau Phục Hy.

Chuyện này rất bình thường.

Chuẩn Thánh thực lực viễn siêu Đại La Kim Tiên, nếu chiến đấu ở đây dễ dàng thương tổn tới vô tội, đem Đại La Kim Tiên của phe mình đánh nổ.

Diệp Trần cười nói: "Phục Hy không phải đối thủ của hắn, hai vị đạo hữu mau đi trợ giúp Phục Hy một tay." "Tốt!" Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu nhìn nhau, đuổi theo Phục Hy và Đông Hoàng Thái Nhất.

Đế Tuấn giận dữ nói: "Các ngươi lấy nhiều khi ít, có gì là bản sự?" "Ngu ngốc!" Diệp Trần lắc đầu, nói: "Khí vận chi tranh, ngươi không chết thì ta sống, nói cái gì mà lấy nhiều khi ít?

Nếu có bản lĩnh, cũng theo ta đi vào Hỗn Độn một chuyến." Đế Tuấn nghe vậy cứng họng.

Cũng không phải hắn cảm thấy đánh không lại Diệp Trần.

Lợi dụng Hà Đồ Lạc Thư liên tiếp trảm đi hai thi, tấn thăng Chuẩn Thánh hậu kỳ, thực lực hiện tại của Đế Tuấn có thể xưng là siêu nhất tuyến Hồng Hoang, há lại sợ hãi đại năng khác?

Nhưng thân phận Diệp Trần đặc thù, không chỉ là Tổ Vu của Vu tộc, mà còn là Thủ tịch đại đệ tử của Đạo Tổ Hồng Quân!

Không nhìn cái sau, chỉ luận cái trước cũng làm cho Đế Tuấn đau trứng.

Thập Nhị Tổ Vu lúc đầu lực áp đại năng Hồng Hoang, hơn mười vạn năm chưa từng xuất hiện, không biết rõ rốt cuộc có thực lực bực nào.

Nếu toàn bộ bọn họ đều tấn thăng Chuẩn Thánh, lại chạy ra hỗ trợ thì... "Sao, sợ rồi?" Diệp Trần nhìn bộ dáng Đế Tuấn, cười nhạo nói: "Đường đường là Yêu Đế mà gan nhỏ như thế, truyền đi sợ sẽ trở thành trò cười." Mấy trăm vị đại năng Yêu tộc đang chiến đấu nhao nhao quay đầu lại. "Hưu muốn nói nhảm!" Đế Tuấn sắc mặt thiết thanh, mãnh liệt xé rách hư không, lao về phía thế giới Hỗn Độn, nói: "Chiến!" Chiêu này của Diệp Trần quá âm độc, nếu hắn dám không đáp ứng, nhất định sẽ làm dao động quân tâm. "Con lừa ngốc." Diệp Trần cười nói: "Dỗ không đi, cứ phải ăn hai roi mới được." Đại năng bên phía Vu Tộc Liên Minh cười vang.

Diệp Trần xé rách không gian, cấp tốc lao về phía Đế Tuấn.

Bên rìa Hỗn Độn, Diệp Trần mãnh liệt đuổi kịp Đế Tuấn. "Ăn ta một chiêu!" Diệp Trần quát to một tiếng, Thí Thần Thương xé rách hư không, đâm về phía sau lưng Đế Tuấn.

Đế Tuấn sợ hãi cả kinh, vội vàng triệu hoán ra Hà Đồ Lạc Thư chắn sau lưng.

Phanh!

Ba đại Cực phẩm Linh bảo va chạm vào nhau, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Đế Tuấn bay ngược mấy trăm vạn dặm, đâm vào thế giới Hỗn Độn.

Diệp Trần tay nắm chặt Thí Thần Thương, cấp tốc xông vào thế giới Hỗn Độn.

Trong thế giới Hỗn Độn.

Đông Hoàng Thái Nhất triệu hoán ra Thiện Thi và Ác Thi, đánh nhau với Phục Hy đám người phong sinh thủy khởi.

Sau khi khí vận Vu Tộc Liên Minh đại trướng, Tây Vương Mẫu triệu hoán ra Thiện Thi, chiến lực tăng lên không ít.

Phục Hy Thiện Thi đơn độc ứng đối Đông Hoàng Thái Nhất Thiện Thi.

Đông Vương Công Thiện Thi và Tây Vương Mẫu Thiện Thi đối đầu với Đông Hoàng Thái Nhất Ác Thi.

Ba cái Chuẩn Thánh trung kỳ ngạnh kháng một tên Đông Hoàng Thái Nhất Chuẩn Thánh hậu kỳ, trong thời gian ngắn không phân ra thắng bại.

Đúng lúc này, Đế Tuấn mãnh liệt lao đến, triệu hoán ra Thiện Thi Ác Thi nện về phía đám người Phục Hy. "Mở!" Đông Vương Công nộ quát một tiếng.

Phù Tang Mộc hóa thành cây cao vút trời, mãnh liệt bao phủ phương viên mấy chục vạn dặm.

Phanh!

Ba tôn Chuẩn Thánh đồng thời nện ở bên trên.

Phù Tang Mộc chịu trọng kích này lập tức phát ra tiếng kêu rên,

mãnh liệt thu nhỏ lại rất nhiều.

May mắn là Đông Vương Công thành công ngăn cản được đợt tập kích này, tranh thủ thời cơ cho Diệp Trần. "Đế Tuấn tiểu nhi, đối thủ của ngươi là ta a." Diệp Trần xông lên phía trước, Thí Thần Thương chớp động hàn quang đâm về phía lưng Đế Tuấn.

Đế Tuấn không dám chút nào đãi mạn, đành phải triệu hồi Thiện Ác song thi cùng nhau ngăn cản Diệp Trần.

Phanh!

Phanh!

Phanh!

Trong nháy mắt Diệp Trần đâm ra tám vạn bảy ngàn sáu trăm thương.

Hư không nổ tung!

Sát khí mười phần!

Đế Tuấn móc ra một kiện Cực phẩm Phòng ngự Linh bảo, Thiện Ác song thi phân biệt chấp chưởng Hà Đồ và Lạc Thư, đem một chuỗi công kích này đều ngăn cản lại.

Sau một đợt công kích, chiến trường của hai người đã rời xa đám người Phục Hy.

Diệp Trần lại cầm thương đâm ra!

Đế Tuấn Thiện Thi tu vi thấp nhất, mãnh liệt bay ngược mấy trăm vạn dặm, đâm vào một khối vẫn thạch hỗn độn.

Phanh!

Vẫn thạch hỗn độn chịu trọng kích này, trong nháy mắt nổ tung thành vô số mảnh vỡ.

Đế Tuấn bản thể và Ác Thi cấp tốc triền đấu, duy khủng Diệp Trần truy sát Thiện Thi. "Đến hay lắm." Diệp Trần lẫm nhiên không sợ, lấy một địch ba không rơi xuống hạ phong.

Chương 68

Cách đó không xa, Đông Vương Công mãnh liệt phun ra một ngụm máu tươi.

Phù Tang Mộc còn chưa dùng để trảm thi, nhưng vật này là bản thể của hắn, vừa rồi Đế Tuấn đánh lén làm bản thể hắn tổn thương, sinh ra ảnh hưởng rất lớn đối với hắn.

Đông Hoàng Thái Nhất không thèm quan tâm thụ thương, toàn lực mãnh công Đông Vương Công, khiến hắn lập tức thân chịu trọng thương.

Phục Hy và Tây Vương Mẫu áp lực đại tăng.

Đông Hoàng Thái Nhất Chuẩn Thánh hậu kỳ ngang ngửa với ba người bọn hắn cộng lại.

Đông Vương Công vừa thụ thương, cục diện chiến đấu khoảnh khắc bị phá vỡ.

Diệp Trần khi công sát Đế Tuấn vẫn có dư lực quan sát chiến trường.

Thấy Đông Vương Công thụ thương, Diệp Trần thuận tay ném ra Càn Khôn Đỉnh, hãn nhiên nện về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất sợ hãi cả kinh, đánh lui đám người Phục Hy, toàn lực ngăn cản Diệp Trần tập kích.

Phanh!

Càn Khôn Đỉnh hung hăng nện lên người Đông Hoàng Thái Nhất, sức mạnh sinh ra do va chạm kịch liệt đẩy đám người Phục Hy ra ngoài mấy vạn dặm.

Khói bụi tán đi, Đông Hoàng Thái Nhất tóc tai bù xù, khóe miệng rỉ máu, hiển nhiên đã bị trọng thương. "Đông Vương đạo hữu, Càn Khôn Đỉnh tạm cho ngươi mượn dùng, hiệp trợ Phục Hy đạo hữu và Tây Vương Mẫu đạo hữu mau chóng chém giết Thái Nhất!" Diệp Trần cười lớn nói: "Cứ yên tâm, tên Đế Tuấn này giao cho ta, tuyệt đối sẽ không để hắn có cơ hội đánh lén nữa." "Tốt!" Đông Vương Công nghe vậy đại hỉ.

Hắn không phải chủ nhân Càn Khôn Đỉnh nên không phát huy được toàn bộ sức mạnh, nhưng đơn thuần dựa vào lực phòng ngự của Càn Khôn Đỉnh cũng có thể phát huy ra mấy lần thực lực.

Dù sao có Càn Khôn Đỉnh, liền có thể chỉ công không thủ. "Giết!" "Giết!" "Giết!" Ba tên Chuẩn Thánh đồng thanh quát chói tai, cấp tốc bao vây Đông Hoàng Thái Nhất, hãn nhiên phát động mãnh công.

Ngay cả Tây Vương Mẫu vốn không thích tranh đấu, giờ phút này cũng đánh ra hỏa khí.

Một bên khác, Diệp Trần từ đầu đến cuối không có nhàn rỗi.

Thí Thần Thương trong tay uyển chuyển như linh dương móc sừng vô tích khả tầm, từ các góc độ đột tập đâm lén, kiềm chế Đế Tuấn bản thể và Thiện Ác song thi.

Đế Tuấn sắc mặt thiết thanh.

Hắn không ngờ Diệp Trần lại lợi hại như vậy.

Diệp Trần căn bản chưa trảm thi, cũng không sử dụng bảo vật dư thừa nào, chỉ bằng vào Thí Thần Thương đã đánh ngang tay với hắn.

Thiện Ác song thi thực lực không bằng bản thể, nếu không có hai đại bảo vật Hà Đồ Lạc Thư thủ hộ, e rằng đã sớm chết dưới thương của Diệp Trần. "Không thể nương tay nữa rồi." Đế Tuấn lắc đầu, mãnh liệt biến thành bản thể. "Oa...

Nha..." Một tiếng quạ kêu vang lên.

Một con quạ đen khổng lồ dài khoảng trăm vạn dặm hách nhiên hiện ra trước mặt Diệp Trần.

Đế Tuấn triệu hồi ra Kim Ô chân thân, khí tức Hỗn Độn tứ tán nứt toác.

Đường kính Trái Đất cũng chỉ khoảng ba vạn dặm, trước mặt Kim Ô chân thân, chẳng khác nào quả bóng bàn.

Che khuất bầu trời!

To lớn vô cùng!

Khí tức mà Kim Ô chân thân tản mát ra, ẩn ước có khí tức Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Đây mới là phương thức chiến đấu nguyên thủy nhất của Tiên thiên sinh linh!

Chủng tộc kỹ năng, tiên thiên pháp tắc, phối hợp nhục thân, tức thì có thể sở hướng phi mỹ! "Kim Ô, Kim Ô..." Diệp Trần khẽ lắc đầu, lẩm bẩm: "Ta tưởng có gì đặc biệt, hóa ra là một con quạ vàng...

Trong truyền thuyết, Yêu Tộc đế hoàng của thế giới Hồng Hoang cư nhiên là hai con quạ.

Diệp Trần cảm thấy tam quan phảng phất như sụp đổ! "???" Đế Tuấn theo bản năng cho rằng Diệp Trần đang vũ nhục mình, một ngụm Tam Muội Chân Hỏa mãnh liệt phun về phía hắn.

Nhục thân Diệp Trần đón gió mà lớn lên, lần đầu tiên kích hoạt Tổ Vu chân thân.

Tay phải từ từ nắm chặt, một cú móc phải tùy ý vung ra.

Chỉ thấy nắm đấm kia hóa thành vô số cái to bằng Trái Đất, dễ dàng đập tan Tam Muội Chân Hỏa.

Phanh!

Tam Muội Chân Hỏa ầm ầm vỡ vụn.

Vô số đốm lửa rơi trên nhục thân cứng như vách núi, nện ra từng đợt hỏa tinh, từ từ rơi vào thế giới Hỗn Độn.

Tổ Vu chân thân cao đến cả triệu dặm.

Đỉnh thiên lập địa!

Hỗn Độn khí tức tứ tán bỏ chạy!

Diệp Trần nhìn về phía Đế Tuấn cách đó không xa, cười nhạt nói: "Đế Tuấn tiểu nhi, muốn cùng Tổ Vu so đấu nhục thân?

Sợ là não bị lừa đá rồi hả?" "Muốn chiến liền chiến!" Đế Tuấn giận tím mặt, đôi cánh xé rách trời cao, móng vuốt lao thẳng về phía Diệp Trần, nộ quát: "Chớ sính miệng lưỡi lợi hại!" "Vậy thì thỏa mãn ngươi." Diệp Trần song quyền đấm mạnh vào ngực, mãnh liệt lao tới, sát khí đằng đằng lao về phía Đế Tuấn.

Đặng!

Đặng!

Đặng!

Tổ Vu chân thân mỗi lần hạ chân, không gian phụ cận không chịu nổi sức mạnh bậc này liền ầm ầm nổ tung.

Hỗn Độn khí tức nhanh chóng ùa vào, tu sửa không gian rách nát.

Chương 69

Phanh!

Diệp Trần một quyền oanh khai cánh của Đế Tuấn.

Vô số lông vũ trong khoảnh khắc bạo liệt, tứ tán bay múa, tựa như pháo hoa nở rộ.

Đế Tuấn không lo nổi đau xót vì mất lông, hai cái móng vuốt tựa như thần binh, hãn nhiên cào về phía đầu Diệp Trần.

Đương!

Đầu Diệp Trần cứng như kim thạch, va chạm cùng móng chim phát ra tiếng nổ ầm ầm.

Trừ việc rụng vài cọng tóc, Diệp Trần hoàn toàn không hư hại chút nào. "Đang gãi ngứa cho ta sao?" Diệp Trần mãnh liệt đá một cước vào bụng Đế Tuấn, đá y bay xa mấy ngàn vạn dặm, cười nhạo nói: "Nếu chỉ có chút trình độ này, vậy ta phải hạ sát thủ rồi." Đế Tuấn lập tức nổi trận lôi đình!

Hắn hiếm khi triệu hồi Kim Ô chân thân để đối địch.

Dù sao Hồng Hoang cũng không có mấy đại năng xứng đáng để hắn toàn lực ứng phó.

Hôm nay dùng hết toàn lực, lại liên tiếp bị Diệp Trần trào phúng.

Đã như vậy, đừng trách hắn dùng đại chiêu.

Đế Tuấn cả người lông chim dựng ngược! "Vạn Vũ Tề Phát!" Theo tiếng quát giận dữ của Đế Tuấn, vô số lông vũ màu vàng kim nháy mắt lìa khỏi cơ thể, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai xé rách hư không, bao trùm toàn thân Diệp Trần.

Diệp Trần có chút buồn cười, những lông vũ này còn có thể sắc bén hơn móng vuốt sao?

Đế Tuấn đang làm cái gì vậy?

Đánh không lại, định dùng thân chim trần trụi để làm người ta buồn nôn chết sao?

Không!

Không!

Không!

Đế Tuấn thân là Yêu Tộc đế vương, hẳn là cũng cần chút mặt mũi.

Chiêu thức đạo loại tựa như Vạn Kiếm Quy Tông này, chắc phải có điểm đặc biệt.

Tiên đóa một đợt rồi nói sau.

Những ý niệm này lóe lên trong đầu Diệp Trần chưa đến một phần nghìn giây.

Đế Tuấn sớm đoán được Diệp Trần sẽ né tránh, lệ quát: "Thiện Ác song thi, tốc tốc trợ ngã!" "Nhạ!" Thiện Ác song thi đồng thanh lĩnh mệnh.

Họ móc ra Hà Đồ Lạc Thư, cùng Kim Ô chân thân tạo thành thế trận Tam Tài.

Ông!

Hà Đồ Lạc Thư kích phát ra đầy trời tinh thần đồ án.

Một đạo trận đồ huyền ảo mãnh liệt hiện ra, vây khốn Diệp Trần tại chỗ, không thể động đậy mảy may.

Hà Đồ Lạc Thư huyền bí tối cường!

Chu Thiên Tinh Đấu Trận Đồ!

Trận đồ này không có ức vạn Yêu Tộc phối hợp thì không phát huy được sức mạnh tối cường, nhưng hạn chế Diệp Trần một hai giây đồng hồ là không thành vấn đề. "Chịu chết đi!" Vô số lông vũ màu vàng kim xé rách hư không, trong khoảnh khắc bao trùm toàn thân Diệp Trần.

Kim Ô chân thân trần trụi như gà luộc theo sát phía sau.

Mỏ nhọn mổ đầu!

Hai cánh đập mặt!

Ba vuốt xé ngực!

Bất cứ thủ đoạn nào cũng là sát chiêu, không có bất kỳ tình cảm nào để nói. "Đây là át chủ bài của ngươi sao..." Diệp Trần không hề kinh hoảng, khóe miệng từ từ nhếch lên nụ cười vi diệu, nói: "Lần này chắc hẳn dùng hết rồi chứ?" "???" Đế Tuấn đầy mặt nghi hoặc.

Một cỗ hàn ý mạc danh dâng lên trong lòng.

Chẳng lẽ tên Diệp Trần này còn có thủ đoạn khác? "Nhìn bộ dạng phó quỷ của ngươi, chắc là không còn rồi." Diệp Trần khẽ lắc đầu, nói: "Đã như vậy, đến lượt ta ra tay." Thoại âm vừa dứt!

Công kích nặng nề của Đế Tuấn đã nhiên giáng lâm!

Oanh!

Tổ Vu chân thân của Diệp Trần mãnh liệt bành trướng thêm chút ít, huyết khí toàn thân ầm ầm bạo phát.

Hàng trăm vạn hư ảnh Long Tượng, như mâm tròn hiện ra trước mắt Đế Tuấn, chống phá phương viên ngàn vạn dặm không gian Hỗn Độn.

Phanh!

Long Tượng hư ảnh xuất hiện trong sát na, liền đem những lông

vũ màu vàng kim giáng lâm sớm nhất chấn nát bấy. "Ăn ta một chiêu!

Kháng Long Hữu Hối!" Vô số huyết khí Long Tượng hãn nhiên ngưng tụ thành một cỗ huyết hà, mãnh liệt đâm về phía Kim Ô chân thân.

Diệp Trần nào biết Hàng Long Thập Bát Chưởng, thuần túy là hồi nhỏ xem phim của Tinh gia, thấy tư thế này đặc biệt ngầu mà thôi.

Phanh!

Hai cánh Kim Ô dẫn đầu vỡ vụn.

Máu thịt mơ hồ, tán lạc đầy đất.

Chương 70

Phanh!

Long Tượng hư ảnh lại lần nữa đâm nát mỏ nhọn của Kim Ô.

Đế Tuấn sợ đến hồn phi phách tán, liều mạng thu hồi ba cái móng chim.

Nhưng phản ứng tốc độ hiển nhiên chậm một chút.

Hai cái móng chim không thể tránh được sự tồi hủy của Long Tượng huyết khí.

Duy nhất cái móng chim ngắn ở bụng là may mắn đào thoát một kiếp.

Đế Tuấn không dám dừng lại chút nào, phân phó Thiện Ác song thi toàn lực ngăn cản Diệp Trần.

Thiện Ác song thi không có cách nào phản đối quyết định của bản thể, đành phải tay cầm Hà Đồ Lạc Thư nghênh chiến Diệp Trần, tranh thủ thời cơ đào tẩu cho Đế Tuấn. "Giết!" Phục Hy phát giác Đế Tuấn bại lui, lệ quát: "Hai vị đạo hữu, Đế Tuấn trọng thương, giết chết Thái Nhất, Yêu Tộc hôm nay tất sẽ vẫn lạc!" "Giết!" "Giết!" Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu tề tề xuất thủ.

Không ngờ Diệp Trần độc tự ra tay, lại nhẹ nhàng đánh bại Đế Tuấn - kẻ còn mạnh hơn Thái Nhất, thật khiến ba người bọn họ hãn nhan.

Đông Hoàng Thái Nhất kinh hãi đến cực điểm!

Đế Tuấn dùng Hà Đồ Lạc Thư trảm thi, thực lực có thể điếu đánh hai gã cũng không thành vấn đề, cư nhiên nhanh như vậy đã bại rồi!

Ngay tại lúc này!

Đế Tuấn vọt tới trước người Đông Hoàng, mãnh liệt tóm lấy đầu hắn, lao về phía thế giới Hồng Hoang. "Nhị đệ, chớ có phát ngốc!" Đế Tuấn toàn thân đẫm máu, lệ quát: "Tên Diệp Trần kia là Chuẩn Thánh đỉnh phong, ta hôm nay ngã ngựa rồi, tốc tốc tự bạo Thiện Ác song thi, ngăn cản truy sát!" "..." Đông Hoàng Thái Nhất tức thì cảm thấy thịt đau. "Lưu được núi xanh, không sợ không có củi đốt!" Đế Tuấn nộ hống: "Song thi hủy thì cứ hủy, có cơ hội lại trảm, ta mà chết là triệt để mất hết!" "A!

A!

A!" Đông Hoàng Thái Nhất tê thanh lệ hống, thất khiếu chảy máu, rống giận: "Thiện Ác song thi, toàn lực ngăn cản, nếu ngăn cản không được, tự bạo tha diên!" "Nhạ!" Thiện Ác song thi tay cầm Cực phẩm Linh bảo, chắn trước người Phục Hy cùng mọi người.

Phanh!

Diệp Trần oanh nát Thiện thi của Đế Tuấn, hai ngón tay khép lại, quát: "Đi!" Thí Thần Thương xé rách không gian, dễ dàng đâm nổ Ác thi!

Tu sĩ trảm ra Tam thi sở dĩ có tự ngã ý thức, có thể coi như một tu sĩ toàn tân, nhưng lại không hoàn toàn là tu sĩ.

Vế trước thì dễ giải thích.

Nếu tu vi Tam thi mạnh hơn bản thể, thậm chí có thể phản phệ bản thể, tu hú chiếm tổ chim khách.

Nhưng khi tu vi chưa vượt qua bản thể, thì hoàn toàn không có cơ hội phản kháng.

Bản thể ra lệnh làm gì thì phải làm cái đó.

Còn về vế sau, cũng dễ giải thích.

Hồng Hoang tu sĩ thủ đoạn đông đảo, đánh nổ nhục thân, hoặc là đánh nổ Nguyên thần, không nhất định có thể thật sự chém giết đối phương, cần phải triệt để diệt sát Nguyên thần đối phương, một tia cũng không thể thả.

Nhưng Tam thi tu sĩ là do bản thân thiện niệm, ác niệm hình thành, chỉ cần đem nhục thân đánh nổ, hoặc yên diệt thần niệm trong đó, là có thể tương đương với việc triệt để chém giết.

Sau khi song thi của Đế Tuấn bạo tạc, Hà Đồ Lạc Thư hai kiện bảo vật rơi xuống tại chỗ. "Rác rưởi." Diệp Trần khẽ lắc đầu.

Hai kiện bảo vật này thuộc hàng Thập đại Cực phẩm Tiên thiên Linh bảo, lại còn có thể bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, kham xưng cực phẩm trong cực phẩm.

Đáng tiếc Đế Tuấn đem ra trảm thi, Tiên thiên khí tức ẩn chứa trong đó mười phần không còn một.

Nếu muốn dùng lại để trảm thi, không có vài chục vạn năm thì đừng hòng.

Xem ra Phục Hy không có cái vận khí tốt đó, có thể lấy được hai kiện bảo vật thích hợp nhất để trảm đi Ác thi và Tự ngã thi.

Phanh!

Phanh!

Cách đó không xa truyền đến hai tiếng nổ lớn.

Diệp Trần thu liễm Tổ Vu chân thân, bay về phía Đông Vương Công. "Đạo huynh, Thái Nhất dùng Cực phẩm Linh bảo trảm thi..." Đông Vương Công đem Càn Khôn Đỉnh, cùng với hai kiện Cực phẩm Linh bảo do song thi của Đông Hoàng Thái Nhất rơi ra, đưa cho Diệp

Trần.

Diệp Trần ngay cả Hà Đồ Lạc Thư còn chướng mắt, huống chi là hai kiện Cực phẩm Linh bảo bình thường này.

Hắn thu lấy Càn Khôn Đỉnh, đem hai kiện Cực phẩm Linh bảo đẩy trở về, nói: "Rác rưởi trảm thi này, ngươi cùng Tây Vương Mẫu đạo hữu mỗi người một kiện, giữ lấy mà chơi đi." "..." "..." "..." Phục Hy ba người tận giai trầm mặc.

Thời buổi này Cực phẩm Linh bảo cũng thành rác rưởi rồi sao?

Dùng để trảm thi, mất đi Tiên thiên khí tức, nhưng cũng có thể coi như Cực phẩm Hậu thiên Linh bảo dùng chứ?

Diệp Trần thân gia phong hậu, đâu giống loại tiểu gia tử khí, tiện tay đem Hà Đồ Lạc Thư ném cho Phục Hy. "Hà Đồ Lạc Thư bị Đế Tuấn đem ra trảm thi, ngươi nếu muốn dùng nó trảm thi chứng đạo, liền phải thu thập Tiên thiên linh vật, đem Tiên thiên khí tức dung nhập vào trong đó.

Nếu không chờ Tiên thiên khí tức tái độ ngưng tụ, không có vài chục vạn năm là không thể nào." Diệp Trần khẽ lắc đầu, nói: "Hai kiện Linh bảo này thích hợp với ngươi nhất, nếu thật dùng nó trảm thi, hoặc hứa ngươi thật sự có khả năng chứng đạo thành Thánh." "Cũng chỉ có thể như thế." Phục Hy khẽ gật đầu, nhận lấy Hà Đồ Lạc Thư.

Đông Vương Công cùng Tây Vương Mẫu mỗi người được một kiện Cực phẩm Linh bảo, đảo cũng không quá hâm mộ Phục Hy, nhìn về hướng Đế Tuấn Thái Nhất đào tẩu, nói: "Đạo huynh, chúng ta mau chóng truy sát huynh đệ Đế Tuấn đi!" "Truy?" Diệp Trần cười nhạt nói: "Tại sao phải truy?" "Hồng Hoang thế giới cực kỳ hạo hãn, Đế Tuấn Thái Nhất nếu chui vào cái bảo địa thần bí nào đó không chịu ra, vậy chúng ta liền khó tìm rồi." Đông Vương Công nói: "Nếu để bọn

hắn dưỡng hảo thương thế, sau này tái xuất hưng phong tác lãng, vậy chúng ta chẳng phải lúc nào cũng nơm nớp lo sợ?" "Song thi đều hủy, Yêu Tộc phúc diệt, cho dù tái xuất, bọn hắn lại có thể lật lên sóng gió gì?

Thật muốn bức gấp, hai gã đó ôm tâm lý tự bạo, sợ là mấy người các ngươi, không một ai có thể sống sót." Diệp Trần cười nhạt nói: "Đông Vương đạo hữu, có câu nói cần phải nhớ kỹ, giặc cùng chớ đuổi!" "Nhưng mà..." Đông Vương Công có chút không cam lòng. "Đừng có nhưng nhị gì nữa." Diệp Trần vung tay lớn nói: "Thỏ gấp còn cắn người, chó cùng dứt giậu, mau chóng đi thu thập chiến cục, chiêu hàng Yêu Tộc đại năng, kẻ nào dám phản kháng, trực tiếp chém giết; những kẻ trước đây từng đầu quân cho Vu Tộc Liên Minh rồi lại phản bội sang Yêu Tộc, cho dù tái độ đầu hàng, cũng toàn bộ chém hết cho ta!" "Đạo huynh, bọn hắn đầu hàng..." Tây Vương Mẫu vu tâm bất nhẫn, nhịn không được mở miệng cầu tình. "Tây Vương Mẫu đạo hữu, Hồng Hoang thế giới cá lớn nuốt cá bé, mỗi bước đi đều có thể vẫn lạc, lựa chọn của bọn hắn, là căn bản chí quan trọng yếu để sinh linh Hồng Hoang có thể sống sót!" Diệp Trần cắt ngang lời nàng, trầm giọng nói: "Đã đưa ra lựa chọn sai lầm, thì phải nhận lấy phán quyết chính xác." "Vâng." Tây Vương Mẫu khẽ cúi đầu.

Nàng không thể hoàn toàn tán đồng quyết định của Diệp Trần, nhưng lại không nguyện vì những Yêu Tộc đại năng này mà nảy sinh xung đột với hắn. ...

Hoa nở hai đóa, mỗi bên một nhánh.

Thời gian quay lại trước đại chiến Vu Yêu.

Chương 71

Chuẩn Đề thi triển thần thông toàn lực đi đường, hách nhiên đuổi tới Thái Dương Tinh trước Vu Tộc Liên Minh.

Hắn tận lực ẩn tàng khí tức bản thân, không để lộ bất kỳ hành tung nào.

Sau khi Diệp Trần cùng các Chuẩn Thánh đi tới thế giới Hỗn Độn đại chiến, Chuẩn Đề lặng lẽ mò vào Kim Ô Thần Cung, tẩy kiếp mấy chục kiện Tiên thiên Linh bảo.

Sau khi tẩy kiếp xong số Linh bảo này, Chuẩn Đề liền tiềm phục tại biên duyên thế giới Hỗn Độn, chờ đợi Diệp Trần phân ra thắng bại.

Thắng bại chưa yết hiểu, Chuẩn Đề căn bản không dám đánh chủ ý lên đám đại năng kia.

Nếu không cẩn thận bại lộ khí tức bản thân, sợ là hai tộc đại quân sẽ trực tiếp giết lên Linh Sơn, đem hắn cùng Tiếp Dẫn cán phiên.

Không đợi bao lâu.

Đế Tuấn Thái Nhất thân chịu trọng thương, hốt hoảng đào tẩu về thế giới Hồng Hoang.

Chuẩn Đề mừng rỡ, nhảy ra chặn đường đi của hai người. "Chuẩn Đề!" Đế Tuấn tủng nhiên đại kinh, nhíu mày nói: "Ngươi muốn làm gì?" Thái Nhất ưỡn người ra, chắn trước mặt Đế Tuấn, a xích nói: "Cái tên ti bỉ này, chẳng lẽ muốn bỏ đá xuống giếng?

Khu khu một cái Chuẩn Thánh trung kỳ, ta dù thân chịu trọng thương, cũng có thể kéo ngươi làm đệm lưng!" Chuẩn Đề nghe vậy đại kinh.

Không sai, hắn xác thực có ý định chém giết hai đầu Kim Ô, cướp đoạt bảo vật trên người bọn chúng.

Nhưng Thái Nhất quá mức bạo táo, hắn lập tức có chút túng rồi. "Hai vị đạo hữu hiểu lầm..." Chuẩn Đề thở ra một hơi dài, nói: "Bần đạo đặc địa tới cứu tính mệnh các ngươi, Yêu Tộc chiến bại, tất sẽ phúc diệt, Hồng Hoang tuy lớn, lại không có chỗ dung thân cho các ngươi, chi bằng cùng bần đạo đi tới Tây Phương Linh Sơn tị nạn, đợi bần đạo và sư huynh chứng đạo thành Thánh, mới có thể bảo toàn tính mệnh các ngươi!" "Nằm mơ!" Thái Nhất giận tím mặt, nộ đạo: "Bằng vào hai trọc các ngươi, cũng xứng để ta và đại huynh thần phục?" Hắn luôn luôn chướng mắt bọn Tiếp Dẫn Chuẩn Đề bàng môn tả đạo, tên Chuẩn Đề này nhân lúc Yêu Tộc bại trận, cư nhiên vọng tưởng thu phục huynh đệ bọn hắn. "Đông Hoàng chớ có hiểu lầm, ngươi và Yêu Đế nếu chịu dẫn dắt Yêu Tộc đại năng đi tới Tây Phương, cùng sư huynh đệ chúng ta bình khởi bình tọa, tuyệt không có phân chia trên dưới!" Chuẩn Đề nhìn về phía thế giới Hỗn Độn, trầm giọng nói: "Diệp Trần sư huynh sắp trở về rồi, xin hãy mau chóng quyết định đi." "Ngươi dám..." Thái Nhất nào chịu nhận cái loại điểu khí này, đang định phát hỏa, Đế Tuấn đưa tay ngăn cản hắn lại.

Đế Tuấn nhìn về phía Chuẩn Đề, nói: "Chuẩn Đề đạo hữu, hy vọng ngươi nói lời giữ lời, nếu không huynh đệ chúng ta cùng với rất nhiều Yêu Tộc, tuyệt không dễ khi dễ." "Yêu Đế xin cứ yên tâm." Chuẩn Đề tức thì cười tươi như hoa. "Yêu Tộc thính lệnh, tùy trẫm triệt thoái!" "Yêu Tộc thính lệnh, tùy trẫm triệt thoái!" "Yêu Tộc thính lệnh, tùy trẫm triệt thoái!" Đế Tuấn ghé vào lưng Thái Nhất, chấn tí tật hô ba lần, đi theo sau lưng Chuẩn Đề, lao về phía Tây Phương Linh Sơn.

Những đại năng trong tay có Chu Thiên Tinh Thần Phiên, nếu Hà Đồ Lạc Thư còn ở trong tay hắn, đảo cũng có thể ra lệnh cưỡng ép

bọn họ đi theo.

Nhưng hiện nay Hà Đồ Lạc Thư định nhiên đã rơi vào tay Diệp Trần, những Yêu Tộc đại năng này liệu có nguyện ý đi theo, hoặc giả có bao nhiêu người nguyện ý đi theo, trong lòng Đế Tuấn kỳ thực cũng không có phổ.

Dù sao hiện tại bản thân còn khó bảo toàn, cũng không có tâm tư quản những chuyện rách nát này.

Đám Yêu Tộc đại năng cậy vào Linh bảo cường hãn, đánh với cả ngàn đại năng bên Vu Tộc Liên Minh đến mức quên cả trời đất, thương vong cũng không quá lớn.

Từ lúc bắt đầu chiến đấu đến khi Đế Tuấn hô hào triệt thoái, số đại năng chết đi cũng chỉ tầm ba bốn mươi cái.

Số thân phụ trọng thương thì có tầm bảy tám mươi cái.

Vu Tộc Liên Minh chết khoảng hai mươi cái, trọng thương thì có bốn năm trăm.

Đây là chuyện không có biện pháp, Yêu Tộc đại năng Linh bảo cường hãn, dính đòn là dễ bị trọng thương. "???" "???" "???" Quần đại năng nghe lệnh của Đế Tuấn, phân phân ngẩng đầu nhìn lại, lại phát hiện Đế Tuấn đã ở cách xa mấy ngàn vạn dặm.

Yêu Thánh Kế Mông đạp lui hai gã Liên minh đại năng, nộ quát: "Còn ngây ra đó làm gì?

Tốc tốc theo ta sát xuất trùng vây, truy tùy Yêu Đế Đông Hoàng!" "Giết!" "Giết!" "Giết!" Mấy chục danh Yêu Tộc đại năng tề tề phát lực, vọt tới bên cạnh Kế Mông, hướng về phía Tây Phương đột vây.

Cửu Anh khẽ nhíu mày, vọt tới bên cạnh Bạch Trạch, trầm giọng nói: "Yêu Đế bại rồi?" "Phế thoại!" Bạch Trạch huy động Cửu Thiên Phượng Vũ Phiến, kích lui một gã Liên minh đại năng, nói: "Nếu mà

thắng thì chạy làm cái rắm gì." "...

Vậy chúng ta nên làm gì?" Cửu Anh nhìn về phía Kế Mông cùng những kẻ đang đào tẩu, nói: "Đi theo bọn hắn tới Tây Phương, tiếp tục đào tẩu?" Ngay tại lúc này.

Khâm Nguyên, Thương Dương, Thử Thiết đều tự đánh lui cường địch, vọt tới bên cạnh Bạch Trạch.

Thử Thiết nói: "Bạch Trạch, tên gia hỏa ngươi là có trí tuệ nhất, làm sao bây giờ?

Ba người chúng ta thương lượng tốt rồi, sẽ đi theo ngươi." "Nói thật lòng nhé, Tây Phương thì ta không muốn đi." Bạch Trạch khẽ lắc đầu nói: "Nhưng bảo ta phải trốn chui trốn lủi cả đời, trong lòng thực tại biệt khuất vô cùng!" "..." "..." "..." Bốn danh Yêu Thánh tận giai trầm mặc.

Bọn hắn hà thường không phải trong lòng nghĩ vậy.

Có thể trở thành Yêu Tộc Thập đại Yêu Thánh, chứng minh thiên phú trác tuyệt, tu vi viễn thắng các Yêu Tộc đại năng khác.

Cho dù trong ba ngàn khách thính đạo tại Tử Tiêu Cung, cũng ổn ổn xếp vào hàng trăm nhân vật đứng đầu.

Tây Phương bần tích, linh mạch tàn khuyết!

Chuẩn Đề Tiếp Dẫn đều là bàng môn tả đạo!

Bảo bọn hắn đi đầu quân cho Tây Phương, quả thực là muốn cái mạng già.

Nhưng ở lại Đông Phương thế giới, duy chỉ có hai con đường để chọn.

Con đường thứ nhất, nhanh chóng rời khỏi nơi này, tìm một chỗ thâm sơn cùng cốc thần bí, yên lặng tu luyện, hoặc hứa chờ đến ngày

nào đó có thể tự vệ được, rồi lại chạy ra diệu võ dương oai.

Đương nhiên, khả năng này cực kỳ vi tiểu.

Không nhắc đến Diệp Trần và Nữ Oa là hai vị dự bị Thánh nhân.

Vu Tộc Liên Minh sau khi đánh lui Yêu Tộc, biến số lớn nhất Hồng Hoang thế giới này, sẽ không còn thế lực nào có thể kháng hành.

Hồng Hoang khí vận tất định cuồn cuộn, Phục Hy, Đông Vương Công, những đỉnh tiêm đại năng này sẽ càng ngày càng mạnh, tốc độ tiến bộ của các đại năng còn lại cũng sẽ nhanh hơn bọn hắn.

Con đường thứ hai, đó là ở lại nơi này, chờ đợi Vu Tộc Liên Minh phát lạc.

Mới đầu quân cho Yêu Tộc, giờ lại đầu quân cho Vu Tộc Liên Minh, kỳ thực cũng không có gì.

Quan trọng là Vu Tộc Liên Minh mấy trăm năm nay, xuống tay với các đại năng Hồng Hoang quá độc ác.

Phàm là trước kia chiêu lãm mà không đáp ứng, đều vãng tử lý cán!

Vậy đầu hàng liệu có thể giữ được tính mệnh không? "Rốt cuộc làm sao bây giờ?

Bạch Trạch, mau chóng đưa ra cái chủ ý đi!" Thương Dương nhìn quanh bốn phía, mấy trăm danh Liên minh đại năng tay cầm các loại Linh bảo, đang vây lại đây. "Thật sự muốn nghe ta sao?" Bạch Trạch sắc mặt ngưng trọng, cắn răng nói: "Ta định đầu quân cho Vu Tộc Liên Minh, chỉ cần có thể giữ được tính mệnh, cho dù không được trọng dụng, cũng có thể sống sướng khoái một chút tại Hồng Hoang thế giới này." "..." Thử Thiết nghe vậy sững sờ.

Không nghĩ tới Bạch Trạch sẽ lựa chọn lưu lại.

Chương 72

"Ta đồng ý." "Ta phụ nghị." "Ta cũng nguyện ý đi theo Bạch Trạch." Ngược lại ba vị mỹ nữ Yêu Thánh dẫn đầu đưa ra quyết định.

Thử Thiết thấy Thương Dương lưu lại, cũng không còn do dự, nói: "Vậy ta cũng lưu lại!" "Đã mọi người quyết định lưu lại, vậy chúng ta phải biểu thị một chút." Bạch Trạch thấp giọng nói: "Ta sẽ xuất diện khuyên các Yêu Tộc đại năng khác đầu hàng, các ngươi nhớ phối hợp." "Không vấn đề." Bốn danh Yêu Thánh khẽ gật đầu.

Chỉ thấy Bạch Trạch đột nhiên nhảy lên không trung, dọa cho mấy trăm danh Liên minh đại năng hơi lùi lại.

Thập đại Yêu Thánh kham xưng bán bộ Chuẩn Thánh, đại năng bình thường căn bản không phải đối thủ của hắn.

Vu Tộc Liên Minh đã nắm chắc phần thắng, nếu lúc này để Bạch Trạch tiêu diệt mất một ít, vậy thì lỗ to.

Bạch Trạch nhìn quanh chiến trường.

Chỉ thấy hơn hai trăm vị Yêu Tộc đại năng, hình thành bốn năm cái trận doanh, để đáng lại sự tấn công của Liên minh đại năng. "Vu Tộc Liên Minh chư vị đạo hữu!" Bạch Trạch lãng thanh nói: "Dám hỏi nơi này do ai làm chủ?

Có thể tạm bãi thủ, cùng chúng ta thương nghị sự nghi chiến hậu hay không?" Bất luận là tàn dư Yêu Tộc đại năng, hay là ngàn vị Vu Tộc Liên Minh đại năng, tận giai ngẩng đầu nhìn lại.

Trong Vu Tộc Liên Minh, một gã Đại La đỉnh phong cấp đại năng bước ra. "Bần đạo Vô Nhai Tử, nãi là Phó thống lĩnh Tiên Phong Quân của Vu Tộc Liên Minh, có chuyện gì cần thương nghị?" Vô Nhai Tử

là người đi theo Đông Vương Công sớm nhất, lúc Đông Vương Công tổ kiến Tiên Phong Quân, liền bổ nhiệm hắn làm Phó thống lĩnh.

Giờ này khắc này, Vô Nhai Tử đúng là đại năng có địa vị cao nhất trong đám Vu Tộc Liên Minh ở đây. "Vô Nhai Tử đạo hữu." Bạch Trạch chắp tay hành lễ nói: "Có thể mệnh lệnh chư vị đạo hữu tạm bãi thủ hay không?

Yêu Tộc chúng ta nguyện đầu quân cho Vu Tộc Liên Minh." Vô Nhai Tử nghe vậy sững sờ, nói: "Thật chứ?" "Tự nhiên là thật." Bạch Trạch cười nhạt nói: "Tại tràng đại năng đa phần đều là khách thính đạo tại Tử Tiêu Cung, hẳn là biết rõ danh thanh của Bạch Trạch ta.

Ta, Thương Dương, Cửu Anh, Thử Thiết, Khâm Nguyên... ngũ đại Yêu Thánh, nguyện đầu quân cho Vu Tộc Liên Minh, tại tràng Yêu Tộc đại năng nếu có người nguyện ý đầu quân, năm vị chúng ta cũng nguyện ý đứng ra làm đảm bảo, thành ý như thế, có thể khiến các vị đình chiến hay không?" Vô Nhai Tử không lập tức hồi đáp.

Tuy là Phó thống lĩnh Tiên Phong Quân, nhưng Tiên Phong Quân chỉ có trăm danh đại năng.

Lúc này ở đây có hơn ngàn đại năng Vu Tộc Liên Minh tề tụ, bọn hắn liệu có nghe lệnh của hắn không?

Mấy vị Trưởng lão lại có thái độ thế nào?

Nếu Trưởng lão không tiếp thụ đầu hàng, thì nên làm sao cho tốt? "Ta không thể đại biểu cho các đại năng khác, ta chỉ có thể đại biểu Tiên Phong Quân tạm bãi thủ.

Ta sẽ phối hợp tại đây chờ đợi Trưởng lão hồi quy, do Trưởng lão đích thân cùng các ngươi thương nghị chuyện đầu hàng.

Nếu trong đám các ngươi có người dám sấn cơ đào tẩu, vậy lời thừa nặc vừa rồi, coi như bỏ!" Vô Nhai Tử suy tư một chút, cuối cùng

đưa ra quyết định.

Hắn giơ cao tay phải, lệ quát: "Tiên Phong Quân thính lệnh!

Bao vây Yêu Tộc dư nghiệt, không có mệnh lệnh của ta, trừ phi Yêu Tộc dư nghiệt xông trận đào tẩu, không được thiện tự xuất thủ!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" Trăm danh Tiên Phong Quân đồng thanh lĩnh mệnh. "Vô Nhai Tử, ngươi có ý gì?" Trong Vu Tộc Liên Minh, một gã Đại La đỉnh phong nộ xích nói: "Nếu đám Yêu Tộc này đột vây đào thoát, ngươi có gánh nổi trách nhiệm không?" Vô Nhai Tử thản nhiên nói: "Bần đạo chỉ phụ trách Tiên Phong Quân, các ngươi có đình thủ hay không, cùng ta không có bất kỳ quan hệ nào." "Hừ!" Gã đại năng kia hừ lạnh một tiếng, phất tay áo xoay người đi.

Trong tình huống hiện tại, kỳ thực hắn cũng không biết nên làm sao cho tốt.

Trưởng lão nếu nguyện ý tiếp thụ Yêu Tộc đầu hàng, mà hắn lại cứ đối chọi gay gắt với Vô Nhai Tử, không chừng lại chịu thiệt thòi.

Các đại năng còn lại đưa mắt nhìn nhau.

Nhất thời lại không biết làm thế nào cho phải.

Bất quá đa số lựa chọn học tập Tiên Phong Quân, tạm đình thủ, đem Yêu Tộc đại năng đoàn đoàn vây quanh. "Đa tạ chư vị đạo hữu!" Bạch Trạch hài lòng gật gật đầu.

Hắn cúi đầu nhìn về phía đám Yêu Tộc còn lại, nói: "Chư vị, bất luận có nguyện ý đầu hàng hay không, xin hãy đợi trước khi Diệp Trần đạo huynh quay về, chớ có khinh cử vọng động!

Như nếu vì một người mà ảnh hưởng đến sinh tử của các đại năng còn lại, liền đừng trách chúng ta không khách khí!

Không cần đợi các đạo hữu bên Vu Tộc Liên Minh ra tay, ta sẽ đích thân kết liễu kẻ đó!" Dứt lời!

Bạch Trạch rơi xuống bên cạnh Thương Dương cùng mọi người, yên lặng chờ đợi Diệp Trần trở về.

Không bao lâu sau.

Diệp Trần mang theo Phục Hy cùng mọi người trở về.

Khi nhìn thấy cảnh tượng hòa bình trước mắt, hắn có chút kinh ngạc, tò mò hỏi: "Chuyện gì xảy ra vậy?" Không đợi gã Đại La đỉnh phong kia cáo trạng, Vô Nhai Tử cung thân nói: "Hồi bẩm Trưởng lão, Bạch Trạch đái lĩnh hơn hai trăm danh Yêu Tộc đại năng đầu hàng, thuộc hạ mệnh lệnh Tiên Phong Quân đem bọn hắn vây quanh, chờ đợi các vị Trưởng lão phát lạc.

Các đạo hữu khác thấy Tiên Phong Quân đình thủ, liền tự phát đem bọn hắn vây lại ở giữa." "Thì ra là thế." Diệp Trần khẽ gật đầu, nói: "Làm rất tốt." Hắn chuyển mục quang sang phía Yêu Tộc, cười nhạt nói: "Ai là Bạch Trạch, bước ra hồi thoại." Bạch Trạch ưỡn người bước ra, cung thân hành lễ nói: "Bạch Trạch bái kiến Diệp Trần đạo huynh." "Trong truyền thuyết là Yêu Tộc trí nang, Bạch Trạch?" Diệp Trần nói: "Nghe nói ngươi cũng từng tại Tử Tiêu Cung thính đạo, vì sao ta đối với ngươi không có ấn tượng?" "Đạo huynh tu vi thông thiên, có thể để đạo huynh nhớ ở trong lòng, tự nhiên phải là Phục Hy đạo hữu, Đông Vương đạo hữu... những đỉnh tiêm đại năng này, Bạch Trạch nào dám cùng chư vị đánh đồng." Bạch Trạch y cựu cung thân, nói: "Yêu Tộc chiến bại, ta tâm phục khẩu phục, nguyện đầu quân cho Vu Tộc Liên Minh, khẩn thỉnh đạo huynh doãn hứa." "Vô Nhai Tử không phải nói, ngươi dẫn theo đám Yêu Tộc còn lại đầu quân sao?" Diệp Trần cười nhạo nói: "Sao đến trong miệng ngươi, lại thành ra chỉ có mình ngươi đầu quân rồi?" "Hồi bẩm đạo huynh." Bạch Trạch ngẩng đầu, cười nhạt nói: "Ta là thật tâm đầu quân, nhưng những Yêu Tộc khác có phải thật tâm hay không, ta không dám làm nhiều bảo chứng, nếu có người tâm tồn phản bạn chi

ý, vậy ta chẳng phải nhảy xuống Huyết Hải cũng rửa không sạch rồi sao." "Đảo cũng có chút đạo lý." Diệp Trần khẽ gật đầu, quay đầu nhìn về phía những Yêu Tộc còn lại nói: "Các ngươi thì sao?

Có ai tự nguyện đầu hàng không?" Bạch Trạch liếc mắt ra hiệu cho Thương Dương. "Chúng ta nguyện ý." Thương Dương cùng bốn danh Yêu Thánh dẫn đầu đứng ra. "Ta nguyện ý!" "Ta nguyện ý!" "Ta nguyện ý!" Đám Yêu Tộc còn lại thấy Bạch Trạch và các Yêu Thánh đều đầu hàng rồi, lại không dám có ý nghĩ khác, phân phân đứng dậy, tuyên bố tự nguyện đầu hàng.

Lúc này, trong trận doanh Yêu Tộc còn lại hai ba mươi danh đại năng, không có đứng ra đầu hàng. "Tốt." Diệp Trần khẽ gật đầu, lãng thanh nói: "Vô Nhai Tử thính lệnh!" "Thuộc hạ tại!" Vô Nhai Tử ứng thanh đáp.

Diệp Trần cười nhạt nói: "Nhậm mệnh ngươi làm Tiên Phong Quân thống lĩnh, khi Liên minh đối ngoại tác chiến, các đại năng còn lại đều phải nghe ngươi chỉ huy." "Đa tạ Trưởng lão tài bồi!" Vô Nhai Tử nghe vậy đại hỉ, chắp tay nói: "Thuộc hạ định sẽ không cô phụ các vị Trưởng lão tài bồi!

Tất định hoàn thành tốt mỗi một nhiệm vụ mà Trưởng lão giao phó!" Các đại năng còn lại hâm mộ không thôi.

Tiên Phong Quân thống lĩnh vị cao quyền trọng, trước đây do Trưởng lão Đông Vương Công đích thân chấp chưởng.

Vô Nhai Tử thật là đi vận cứt chó!

Đông Vương Công đầy mặt tươi cười.

Vô Nhai Tử là thủ hạ đi theo hắn sớm nhất, nay Vu Tộc Liên Minh càng phát cường đại, đam nhận Tiên Phong Quân thống soái, liền có thể hoạch đắc đại lượng khí vận, tương lai Chuẩn Thánh có hi vọng.

Gã đại năng vừa nãy chất nghi Vô Nhai Tử thì hoảng sợ tột độ, nếu Vô Nhai Tử ký hận, tìm hắn gây phiền toái, vậy thì xong đời. "Tốt." Diệp Trần cười nhạt nói: "Ta vừa vặn có cái nhiệm vụ giao cho ngươi." Vô Nhai Tử lãng thanh nói: "Thỉnh Trưởng lão phân phó!" "Nhiệm vụ rất đơn giản, phụ trách áp giải Bạch Trạch cùng đám Yêu Tộc đầu hàng, phản hồi Bất Chu Sơn." Diệp Trần vung tay lớn, nói: "Còn những kẻ không có tuyên bố đầu hàng kia, cùng với sáu tên trước đây từ Vu Tộc Liên Minh phản đào, liền trực tiếp chém giết hết cho ta!" Lời này vừa thốt ra, toàn tràng kinh hãi!

Chương 73

Đặc biệt là những kẻ vừa nãy không đầu hàng, cùng với sáu tên phản đồ kia, tức thì hoảng loạn. "Cầu đạo huynh tha mạng!" "Không!

Không!

Không!

Cầu Trưởng lão tha mạng a!" "Bạch Trạch!

Mau giúp ta nói một câu a!" Tiếng kêu gào tê tâm liệt phế, vọng đồ tìm kiếm sinh lộ.

Bạch Trạch và các Yêu Thánh quay đầu đi, giả vờ như không nghe thấy. "Tuân mệnh!" Vô Nhai Tử cung thân lĩnh mệnh. "Được, vậy nơi này giao cho ngươi." Diệp Trần hài lòng gật gật đầu, nhìn về phía Đông Vương Công nói: "Đông Vương đạo hữu, để phòng ngừa ý ngoại, ngươi tạm lưu thủ tại đây đi, ta về trước đây." "Tốt." Đông Vương Công khẽ gật đầu.

Vô Nhai Tử lần đầu tiên phụ trách sự tình trọng yếu như vậy, hắn quả thực có chút không yên lòng, đang chuẩn bị tìm cớ lưu lại áp trận.

Bá!

Diệp Trần ba người xé rách không gian, nhanh chóng tiêu thất tại chỗ. "Giết!" Vô Nhai Tử ra lệnh một tiếng, ngàn danh đại năng tề tề xuất thủ, chém giết những Yêu Tộc đại năng chưa từng đầu hàng kia.

Có sáu tên phản đồ chạy đi, sáu tên đại năng khác liền đuổi theo xử lý. ...

Cách Thái Dương Tinh ngàn vạn dặm ngoài.

Phục Hy tò mò hỏi: "Đạo huynh, Đế Tuấn đi đâu rồi?" "Không rõ

lắm." Diệp Trần khẽ lắc đầu, nói: "Kỳ thực mặc kệ hắn đi đâu, phản chính hoặc là vĩnh viễn không ra, hoặc là sẽ rất nhanh xuất hiện, chúng ta cứ chờ xem là được." Phục Hy nhược hữu sở tư.

Tây Vương Mẫu khẽ nhíu mày, nói: "Đạo huynh, lời này là ý gì a?

Ta có chút nghe không hiểu?" "Kỳ thực rất đơn giản.

Đế Tuấn Thái Nhất thân cụ Đế vương khí vận, nếu không ra ngoài gây sóng gió, tu luyện sợ là sẽ trở nên dị thường gian nan.

Vu Tộc Liên Minh hấp nạp Yêu Tộc đầu hàng đại năng xong, khí vận tất định sẽ bạo trướng, chỉ cần hắn ra ngoài gây sự, tất định sẽ cùng ta đối đầu.

Trừ phi hắn cam chịu bình phàm, trốn ở một góc nào đó của thế giới Hồng Hoang để độ dư sinh, vậy thì ta cũng hết cách." Diệp Trần cười nhạt nói: "Nếu hắn thật lựa chọn như vậy, thì ta lại hà tất phải tìm hắn gây phiền toái?" "Thì ra là thế." Tây Vương Mẫu bừng tỉnh đại ngộ.

Phục Hy nhếch miệng cười nói: "Hắn khẳng định không chịu nổi tịch mịch đâu, không tin thì chúng ta có thể cá cược." "Vì sao?" Tây Vương Mẫu tò mò hỏi: "Trốn đi tu luyện hoặc hứa sẽ chậm một chút, nhưng không có tính mạng chi ưu a." Phục Hy chưa kịp trả lời, Diệp Trần thản nhiên cười nói: "Bởi vì thế giới Hồng Hoang, còn có những cường giả không cam chịu tịch mịch khác, cho dù Đế Tuấn an phận thủ thường, những cường giả này cũng sẽ không đáp ứng." Bất Chu Sơn, Trưởng lão đường.

Ngũ đại Trưởng lão tề tụ.

Trừ việc này ra, Bạch Trạch cùng ngũ đại Yêu Thánh cũng đồng thời tại tọa.

Ngũ đại Yêu Thánh đều là Đại La đỉnh phong, cự ly Chuẩn Thánh

chỉ còn một bước ngắn.

Vu Tộc Liên Minh khí vận đang nồng, nếu để năm kẻ này đảm nhiệm Trưởng lão, sợ là rất nhanh có thể tấn thăng Chuẩn Thánh. "Theo ý ngươi nói, Đế Quân mang theo mấy chục danh đại năng, đầu bôn Tây Phương đi rồi?" Diệp Trần cười nhạo nói: "Chuẩn Đề tên gia hỏa này sợ là điên rồi?

Cánh dám cùng ta đối đầu, thu lưu Đế Tuấn và Thái Nhất." "Đạo huynh, chúng ta tận mắt nhìn thấy, không dám có nửa điểm khi man." Bạch Trạch cung thân nói: "Đạo huynh nếu không tin, chỉ cần phái người đi tra xét, liền có thể biết rõ chân tướng." "Ta tin.

Năm vị đều là đạo hữu cùng thính đạo tại Tử Tiêu Cung, ta sao có thể không tin?" Diệp Trần khẽ gật đầu, thoại phong nhất chuyển nói: "Theo lý, năm vị đạo hữu đảm nhiệm Liên minh Trưởng lão là lý sở đương nhiên, nhưng dù sao cũng là người mới gia nhập, về tình về lý đều không quá thích hợp." "???" "???" "???" Bạch Trạch cùng mọi người đầy mặt nghi hoặc.

Không phải đang nói chuyện Đế Tuấn Thái Nhất đào vong Tây Phương sao?

Sao tự nhiên lại xả sang chuyện đảm nhiệm Trưởng lão rồi?

Diệp Trần trong hồ lô bán thuốc gì, bọn hắn hoàn toàn đoán không ra.

Phục Hy cùng mọi người ngược lại cười cực kỳ vui vẻ.

Bọn hắn biết, Diệp Trần muốn bắt đầu sáo lộ Bạch Trạch rồi. "Đã biết Đế Tuấn dẫn theo Yêu Tộc đại năng đào vong Tây Phương, vậy nhiệm vụ truy sát, giao cho năm vị đạo hữu phụ trách nhé." Diệp Trần lãng thanh cười nói: "Chỉ cần năm vị đạo hữu có thể hoàn thành nhiệm vụ này, vậy vị trí Trưởng lão, chúng ta liền chắp tay dâng lên,

Chuẩn Thánh tu vi thóa thủ khả đắc." Bạch Trạch cùng mọi người tận giai trầm mặc.

Vu Tộc Liên Minh khí vận nồng đậm, nếu có thể đảm nhiệm Trưởng lão, tấn thăng Chuẩn Thánh đảo thật cực kỳ đơn giản.

Nhưng quan kiện là, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề không dễ chọc, Đế Tuấn Thái Nhất cũng không dễ chọc.

Tứ đại Chuẩn Thánh, cộng thêm Tam thi mà Tiếp Dẫn Chuẩn Đề trảm ra, thấp nhất cũng có sáu tôn Chuẩn Thánh, chỉ bằng vào năm người bọn hắn, đi truy sát Đế Tuấn Thái Nhất, chẳng khác nào đi tìm cái chết.

Diệp Trần giao cho cái nhiệm vụ này, nãi là khảo nghiệm sự trung thành.

Hôm nay nếu không tiếp thụ, sau này có lẽ sẽ không còn cơ hội đảm nhiệm Trưởng lão nữa. "Đạo huynh, tịnh phi năm người chúng ta không nguyện tiếp thụ nhiệm vụ này, nại hà thực lực chênh lệch so với Chuẩn Đề quá lớn." Bạch Trạch biết không thể cùng Diệp Trần chơi tâm cơ, dứt khoát khai môn kiến sơn nói: "Nếu đạo huynh có thể đem Hà Đồ Lạc Thư, cùng với ngàn danh Đại La Kim Tiên cho chúng ta mượn, chúng ta nguyện ý thử một lần." "Hà Đồ Lạc Thư?" Phục Hy mày nhíu lại, nói: "Ngươi muốn làm gì?" Hai kiện Cực phẩm Linh bảo này là do Diệp Trần tặng cho hắn, sao có thể tùy ý cho năm tên Yêu Thánh vừa đầu hàng mượn được! "Phục Hy đạo huynh chớ có hiểu lầm." Bạch Trạch nói: "Ta tịnh phi tham đồ hai kiện Linh bảo này, mà là hai kiện bảo vật này ẩn tàng một cái đại bí mật!" Diệp Trần tức thì hai mắt sáng lên.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận xứng đáng là bí mật lớn nhất của Yêu Tộc, Đế Tuấn Thái Nhất chưa kịp sử dụng trận này liền lạc hoang mà chạy, Bạch Trạch làm sao biết được? "Bí mật?" Phục Hy có

chút kinh ngạc, hai món bảo bối này hắn chưa kịp luyện hóa, chẳng lẽ Đế Tuấn ở bên trong lưu lại hậu thủ. "Theo ta suy đoán, hai kiện bảo vật này hẳn là có thể tổ thành một loại trận pháp uy lực cực đại.

Trận này do người giữ Hà Đồ Lạc Thư chủ đạo, lại triệu tập mấy trăm danh Đại La Kim Tiên cộng đồng phụ trợ, uy lực hoặc hứa kham bỉ Thánh nhân." Bạch Trạch thao thao bất tuyệt nói: "Phục Hy đạo hữu chủ tu Trận Đạo Pháp Tắc, nếu không tin, sau khi luyện hóa liền có thể xác định ta có nói dối hay không." Lời này vừa thốt ra, trừ Diệp Trần, toàn tràng giai kinh.

Thiên Đạo Thánh Nhân, chấp chưởng Hồng Hoang.

Cho dù là những đỉnh tiêm đại năng này, cũng chưa từng nghe nói có trận pháp nào ngưng tụ ra uy lực có thể so bì cùng Thiên Đạo Thánh Nhân.

Không chỉ Phục Hy, Nữ Oa ngây ngẩn cả người, ngay cả Thương Dương cũng thất kinh. "Ta biết Hà Đồ Lạc Thư có thể chế tạo Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, uy lực kham bỉ Thiên Đạo Thánh Nhân." Diệp Trần tò mò hỏi: "Nhưng trận này chưa từng hiện thế, làm sao ngươi biết được?

Đế Tuấn Thái Nhất hẳn là cũng không thân cận gì với ngươi lắm chứ?" "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận?

Tên trận pháp đảo thật đại khí." Bạch Trạch khẽ gật đầu, nói: "Hồi bẩm đạo huynh, Đế Tuấn Thái Nhất đích xác chưa từng cùng ta đề cập thử trận, những thứ này đều là ta căn cứ vào dấu vết để lại mà suy ra được." "Ồ?" Diệp Trần càng thêm tò mò, nói: "Nói nghe một chút, nếu thật là ngươi suy ra được, nhiệm vụ này có thể hủy bỏ." "Đa tạ đạo huynh, sự tình là như vầy.

Lúc trước Vu Tộc Liên Minh quật khởi, Yêu Tộc sắp phải đối mặt với sự sụp đổ, có Yêu Tộc đại năng cùng Thái Nhất sản sinh xung

đột.

Chương 74

Thái Nhất lúc đó dương ngôn, có biện pháp có thể trừng trị tên Yêu Tộc đại năng kia, không ngờ Đế Tuấn điên cuồng ngăn cản, không cho hắn nói ra.

Từ lúc đó, ta liền lưu lại một cái tâm nhãn.

Yêu Tộc chính thức chiêu cáo Thiên Đạo, tuyên bố thành lập xong, Thái Nhất phá thiên hoang móc ra mấy trăm kiện Cực phẩm Linh bảo, ban thưởng cho Yêu Tộc đại năng, ta liền càng cảm thấy kỳ quái.

Thế là ta giả vờ không nguyện luyện hóa, lại suýt chút nữa bị Thái Nhất bạo đánh..." Bạch Trạch vừa thêm mắm dặm muối, vừa đem suy đoán của mình toàn bộ nói ra.

Hắn hắng giọng một cái, nói: "Những Cực phẩm Linh bảo này dạng thức tương đồng, có thể tương hỗ gia trì, nhất định thuộc về cùng một bộ trận kỳ của trận pháp, chính nhân như thử, ta mới đoán Hà Đồ Lạc Thư có thể khống chế tòa trận pháp khủng bố này!" Thương Dương cùng mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Những sự tình này bọn hắn đều thân thân kinh lịch, lại không hề phát hiện dị thường.

Như nay nghe Bạch Trạch phân tích, quả thực lưng toát mồ hôi lạnh.

Mấy trăm danh Yêu Tộc đại năng tính mệnh, đều buộc vào một đám Cực phẩm Linh bảo kỳ xí.

Có thể nói như vậy, Đế Tuấn muốn bọn hắn chết, bọn hắn nhất định phải chết.

Duy chỉ có Đế Tuấn cho bọn hắn sống, bọn hắn mới có cơ hội

sống. "Đích xác thông minh." Diệp Trần nhịn không được vỗ tay khen hay, nói: "Vu Tộc Liên Minh không thiếu người thực lực cường đại, nhưng thiếu dạng đầu óc linh hoạt như ngươi, Bạch Trạch, ngươi có nguyện đảm nhiệm Vu Tộc Liên Minh Trưởng lão?" Bạch Trạch nghe vậy sững sờ, ngay lập tức quỳ rạp xuống đất, sơn hô: "Đạo huynh nếu nguyện ý tài bồi, Bạch Trạch định đương tận tâm tận lực." Diệp Trần nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Từ hôm nay, Bạch Trạch đảm nhiệm Vu Tộc Liên Minh Trưởng lão, Thương Dương, Thử Thiết, Khâm Nguyên, Cửu Anh đảm nhiệm Dự bị Trưởng lão, chờ sau khi chém giết Đế Tuấn Thái Nhất, sẽ cùng cử hành nghi thức, tấn thăng làm Trưởng lão chính thức." "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" Thương Dương cùng các đại năng đồng thanh lĩnh mệnh. "Phục Hy đạo hữu, tận nhanh tham ngộ Hà Đồ Lạc Thư, làm rõ phương pháp luyện chế Chu Thiên Tinh Thần Phiên, ta sẽ cho ngươi mượn Càn Khôn Đỉnh, để ngươi đích thân luyện chế một phen." Diệp Trần nhìn về phía Phục Hy, nói: "Đến lúc đó mang theo ngàn danh đại năng, bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận kham bỉ Thiên Đạo Thánh Nhân, đừng nói Đế Tuấn Thái Nhất, cho dù Tiếp Dẫn Chuẩn Đề dám cả gan ngăn cản, cũng làm thịt hết cho ta." "Được rồi!" Phục Hy hân nhiên gật đầu.

Nếu chỉ có Bạch Trạch nói trong Hà Đồ Lạc Thư có trận pháp cường hãn như vậy, Phục Hy khẳng định không tin.

Nhưng Diệp Trần đã nói thế, Phục Hy không còn chút hoài nghi nào, chỉ có sự kích động không kìm nén được!

Thiên Đạo Thánh Nhân!

Cho dù không cách nào tấn thăng Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng có cơ hội chưởng khống sức mạnh bậc này!

Trưởng lão hội nghị vẫn tiếp tục.

Phục Hy, Đông Vương Công các Trưởng lão liên danh đề cử, do

Diệp Trần đảm nhiệm Thủ tịch Trưởng lão, hưởng có quyền một phiếu phủ quyết, có thể độc tự quyết định hướng đi của Vu Tộc Liên Minh.

Đương nhiên, cái quyền lợi này Diệp Trần vẫn luôn hưởng dụng.

Hiện tại lấy ra, là để cho đám tân tấn Trưởng lão Bạch Trạch nhìn xem.

Bạch Trạch may mắn giữ được tính mệnh, lại được trọng dụng, không dám cũng sẽ không phản đối.

Các Trưởng lão khác chức trách quyền hạn so với ban đầu cũng không khác biệt lắm, Lâm thời Trưởng lão tạm thời không có quyền bỏ phiếu.

Hội nghị kết thúc.

Phục Hy đi trước.

Theo lời Diệp Trần nói, uy lực tối cường của Hà Đồ Lạc Thư, xa xa siêu hồ tưởng tượng của hắn.

Hắn bận rộn tham ngộ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, căn bản không lo được chuyện khác.

Đông Vương Công cùng Tây Vương Mẫu trải qua đại chiến cùng Thái Nhất, đều có tâm đắc cảm ngộ, đồng dạng chuẩn bị bế quan tu luyện.

Hiện nay Yêu Tộc phúc diệt.

Vu Yêu Liên Minh một nhà độc đại, thân là Trưởng lão lại có khí vận nồng đậm gia trì, không nhân cơ hội này đề thăng tu vi, còn đợi khi nào? "Khoan đã." Diệp Trần móc ra một trong Thập đại Tiên thiên linh căn - Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, đưa cho Đông Vương Công, nói: "Đây là phần thưởng trước đó đã đáp ứng cho ngươi, cùng Phù Tang

Mộc tương đương không kém, vừa vặn thích hợp để trảm đi Tự ngã thi." "Đa tạ đạo huynh." Đông Vương Công cung thân bái tạ.

Có được kiện Cực phẩm Tiên thiên linh căn này, bảo vật trảm Tam thi đã tập tề.

Lợi dụng ba kiện Cực phẩm bảo vật trảm thi, khắp thiên hạ, có lẽ không vượt quá mười người.

Diệp Trần lại móc ra một kiện Cực phẩm Linh bảo, đưa cho Tây Vương Mẫu, nói: "Kiện Linh bảo này ẩn hàm Kim chi pháp tắc, vừa vặn thích hợp với Tây Vương Mẫu đạo hữu, hy vọng có trợ giúp cho ngươi." "Đa tạ đạo huynh." Tây Vương Mẫu vội vàng nói lời cảm tạ.

Bạch Trạch cùng các tân tấn Trưởng lão nhìn đến trong lòng ngứa ngáy khó nhịn, lại biết rõ những thứ này không có quan hệ gì với bọn hắn.

Không ai dám mặt dày mày dạn, hướng Diệp Trần xin xỏ Cực phẩm Linh bảo.

Diệp Trần nhìn về phía Nữ Oa, cười nhạt nói: "Nữ Oa sư muội, Thiện Ác song thi đều dùng Thập đại Cực phẩm Tiên thiên Linh bảo để trảm, vậy Tự ngã thi cũng phải dùng Linh bảo cùng đẳng cấp mới được." "A!" Nữ Oa nghe vậy sững sờ, nói: "Có cách nói này sao?" Diệp Trần cố ý nghiêm mặt, gật gật đầu nói: "Tự ngã thi so với Thiện Ác song thi còn cường đại hơn, Linh bảo dùng để trảm thi, tuyệt đối không thể thấp hơn hai thi trước." "Vậy phải làm thế nào cho tốt..." Nữ Oa khẽ nhíu mày, có chút không vui.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Hồng Tú Cầu đều là Thập đại Cực phẩm Tiên thiên Linh bảo, so với Linh bảo Cực phẩm bình thường mạnh hơn nhiều.

Nếu dựa theo cách nói này, vậy muốn trảm đi đệ tam thi, ít nhất

phải tìm thêm một kiện cùng đẳng cấp. "Ha ha ha, nhìn bộ dạng gấp gáp của nàng kìa." Diệp Trần nhếch miệng cười nói: "Ta sớm đã chuẩn bị cho nàng rồi, nàng tu luyện Tạo Hóa pháp tắc, Càn Khôn pháp tắc trong Càn Khôn Đỉnh đối với nàng có trợ giúp, chờ Phục Hy đạo hữu dùng xong, ta sẽ triệt bỏ cấm chế, tặng nó cho nàng." "A!" Nữ Oa nghe vậy sững sờ, hoảng mang xua tay nói: "Không được, không được!

Sư huynh, Càn Khôn Đỉnh là hộ thân Linh bảo của huynh, ta tuyệt đối sẽ không nhận." "Ta có Chư Thiên Khánh Vân, đâu cần dùng đến Càn Khôn Đỉnh." Diệp Trần xoa xoa đầu nàng, nói: "Nếu thật muốn tốt cho ta, thì mau chóng trảm xuất Tam thi, tấn thăng Chuẩn Thánh đỉnh phong, đến lúc đó, ta có lẽ có thể tặng nàng một hồi cơ duyên trọng yếu." "Cơ duyên?" Nữ Oa tò mò hỏi: "Càn Khôn Đỉnh quan trọng như vậy, còn không tính là cơ duyên sao?" "So với cơ duyên này, Càn Khôn Đỉnh không tính là gì." Diệp Trần cười nhạt nói: "Nhưng ta sẽ không nói cho nàng đâu, sớm biết thiên cơ bất khả tiết lộ, nhất định phải đợi nàng tấn thăng Chuẩn Thánh đỉnh phong, ta mới nói cho nàng." "Được rồi." Nữ Oa nội tâm ngứa ngáy như bị mèo cào, nhưng lại không có biện pháp nào với Diệp Trần.

Diệp Trần vẫy tay cáo biệt chư vị Trưởng lão.

Trận chiến cùng Đế Tuấn, đối với hắn mà nói, cũng là kinh lịch trận chiến mạnh nhất.

Lực chi pháp tắc ẩn ẩn có sở cảm ngộ, hắn chuẩn bị bế quan một đoạn thời gian, xem thử có thể đột phá hay không.

Rời khỏi Bất Chu Sơn.

Diệp Trần nhanh chóng trở về Bàn Cổ Điện.

Lực chi pháp tắc quan hệ trọng đại, thậm chí có khả năng sẽ dẫn tới Hồng Quân ký du, hắn căn bản không dám ở chỗ khác tham ngộ.

Trong điện có Bàn Cổ Ý Chí thủ hộ, cho dù Thiên Đạo muốn dòm ngó, cũng không dễ dàng như vậy.

Huống chi là Hồng Quân còn chưa thân hợp Thiên Đạo.

Bên trong Bàn Cổ Điện.

Thập Nhị Tổ Vu cùng Hình Thiên các Đại Vu, đang nhắm mắt tham ngộ Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận, xử vu trạng thái bế quan sâu.

Diệp Trần không có quấy rầy, quả đoán nằm trong Bàn Cổ Huyết Trì, bắt đầu tu luyện Lực chi pháp tắc.

Một ngày lại một ngày...

Một tháng lại một tháng...

Chương 75

Một năm lại một năm...

Thời gian thấm thoắt, tuế nguyệt như thoi đưa.

Ba vạn năm cứ thế trôi qua.

Oanh long!

Bàn Cổ Huyết Trì mãnh liệt nổ vang!

Đầy trời huyết dịch, huy sái trong điện.

Thượng Cổ Long Tượng hư ảnh biến bố mỗi một góc trong Bàn Cổ Điện, phảng phất vô cùng vô tận, Đại La Kim Tiên đi đếm, trong thời gian ngắn cũng khó đếm được rõ ràng.

Diệp Trần đảo cũng không có đếm.

Hắn có thể cảm tri rõ ràng số lượng Long Tượng hư ảnh này, tổng cộng chín nghìn vạn lẻ một đầu.

Cũng có nghĩa là, Diệp Trần sau khi nhục thân đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, tùy thủ một kích tương đương với chín nghìn vạn lẻ một đầu Thượng Cổ Long Tượng đồng thời xuất thủ.

Nếu như phi phải dùng một cái từ ngữ để hình dung, vậy chỉ có bốn chữ "khủng bố như vậy" là thích hợp nhất. "Không tệ, nhục thân tấn thăng Chuẩn Thánh đỉnh phong, Nguyên thần tấn thăng Chuẩn Thánh hậu kỳ." Diệp Trần hài lòng gật gật đầu, nói: "Lần sau muốn lại đột phá, không biết phải mất bao nhiêu vạn năm nữa." Hắn mở ra bảng cá nhân. * Tính danh: Diệp Trần * Chủng tộc: Vu Tộc * Căn cước: Tổ Vu * Công pháp: Long Tượng Bàn Nhược Công đệ nhị thập trọng (Cự ly tấn thăng tầng tiếp theo còn 127,999 năm) * Bảo vật: Tiên thiên Chí bảo Chư Thiên Khánh Vân, Tiên thiên Chí bảo Hỗn

Độn Chung, Cực phẩm Tiên thiên Công đức Linh bảo Thí Thần Thương, Cực phẩm Tiên thiên Linh bảo Càn Khôn Đỉnh * Pháp tắc: Lực chi pháp tắc (Một phần một triệu) * Thực lực: Nhục thân Chuẩn Thánh đỉnh phong, Nguyên thần Chuẩn Thánh hậu kỳ "Long Tượng Bàn Nhược Công tu luyện đến tầng thứ hai mươi mốt, cần gần mười ba vạn năm, giản trực có chút quá dài rồi.

Có thể khẳng định là, tầng tiếp theo, thậm chí tiếp bốn năm tầng nữa, cũng không nhất định có thể tấn thăng Thiên Đạo Thánh Nhân.

Cũng có nghĩa là, ta tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công, hoặc hứa dĩ nhiên đạt đến một cái bình cảnh.

Theo ta suy đoán, muốn đột phá tầng hai mươi sáu để phá vỡ giới hạn Thiên Đạo, vậy cũng phải gần bốn trăm vạn năm.

Thật phải tốn nhiều thời gian như vậy, thì món rau kim châm sợ là cũng nguội lạnh rồi." Diệp Trần khẽ lắc đầu nói: "Không được, phải tu luyện Lực chi pháp tắc, hoặc hứa nghiên cứu pháp tắc, Nguyên thần tiến triển nhanh hơn, có thể phản hồi tại phương diện nhục thân, gia tốc bộ phạt tấn thăng Thiên Đạo Thánh Nhân." Đả định chủ ý xong.

Diệp Trần đứng dậy rời khỏi Bàn Cổ Huyết Trì.

Thập Nhị Tổ Vu cùng Hình Thiên vẫn đang tu luyện.

Diệp Trần khẽ lắc đầu, lặng lẽ rời khỏi Bàn Cổ Điện.

Vu Yêu Lượng Kiếp đã sớm giải trừ, đám ngốc này dù có tu luyện Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận, cũng không có tác dụng gì, nhưng không cần thiết phải quấy rầy bọn họ.

Ngay tại một giây sau khi bước ra khỏi Bàn Cổ Điện.

Diệp Trần sắc mặt đại biến, mãnh liệt ngẩng đầu nhìn về phía thiên khung.

Thiên cơ cực kỳ hỗn loạn!

Lượng kiếp chưa lui!

Đạp mã rốt cuộc là tình huống gì!

Đế Tuấn Thái Nhất bại tẩu Tây Phương.

Yêu Tộc không có cách nào ngóc đầu trở lại.

Thiên địa lượng kiếp lẽ ra phải sớm kết thúc rồi.

Nhiên ba vạn năm trôi qua, thiên cơ y cựu hỗn loạn, thiên địa lượng kiếp vẫn chưa kết thúc.

Diệp Trần bách tư bất đắc kỳ giải.

Chẳng lẽ thật phải chém giết Đế Tuấn cùng Thái Nhất, mới có thể kết thúc lần thiên địa lượng kiếp này?

Lần lượng kiếp này, là nhắm vào Vu Tộc?

Hay hoặc là, Diệp Trần đem một phương nhân vật chính đổi thành Vu Tộc Liên Minh, tương ứng, Yêu Tộc cũng sớm không phải là nhân vật chính của lượng kiếp?

Lượng kiếp nhân vật chính là người khác?

Ý nghĩ này đột nhiên nhảy ra, dọa Diệp Trần giật nảy mình.

Nhưng trong lòng hắn rõ ràng, tu luyện đến trình độ này, một khi tâm sinh cảm ứng, liền có khả năng rất lớn là sự thật.

Càng cảm thấy không có khả năng, lại càng dễ tiếp cận chân tướng sự thật.

Tây Phương?

Khả năng này xem ra cực đại!

Diệp Trần nhanh chóng chạy về Bất Chu Sơn.

Mấy danh Trưởng lão nhận được Diệp Trần triệu hoán, rất nhanh tề tụ tại Trưởng lão đường.

Nữ Oa bế quan trùng kích Chuẩn Thánh đỉnh phong, không có tới tham gia hội nghị.

Đông Vương Công cùng Tây Vương Mẫu lần lượt trảm xuất Ác thi, tấn thăng Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Bạch Trạch cùng năm danh tân tấn Trưởng lão, trong đó Bạch Trạch, Cửu Anh, Thử Thiết thành công tấn thăng Chuẩn Thánh, Khâm Nguyên và Thương Dương tuy chưa tấn thăng, nhưng cũng không cần bao nhiêu thời gian nữa.

Phục Hy dừng lại ở Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng nhìn bộ dạng mãn diện xuân quang, ti hào không để ý chút vấn đề nhỏ này.

Đông Vương Công tò mò hỏi: "Đạo huynh, đột nhiên triệu kiến toàn thể Trưởng lão, có phải là có chuyện trọng yếu?" "Trọng yếu cũng trọng yếu, không trọng yếu cũng không trọng yếu." Diệp Trần úp mở nói: "Dù sao ba vạn năm không gặp, chúng ta cũng phải tụ họp một chút không phải sao?" Bạch Trạch nhẹ nhàng phe phẩy vũ phiến, nói: "Đạo huynh hẳn là vì thiên địa lượng kiếp, mới đặc địa triệu kiến chúng ta chứ?" "Không tệ a." Diệp Trần cười nhạt nói: "Ta còn chưa nói, đã để ngươi đoán được rồi." "Phi dã, phi dã." Bạch Trạch khẽ lắc đầu, nói: "Tịnh phi Bạch Trạch cơ trí, mà là lúc chúng ta xuất quan, cùng đạo huynh có cảm giác tương đồng, thiên cơ hỗn loạn, lượng kiếp gia thâm, hoặc hứa đối thủ của chúng ta, căn bản không phải Yêu Tộc." "A." "Không sai." "Chúng ta lúc trước xuất quan, cũng cảm thấy như vậy." Mấy danh Trưởng lão phân phân gật đầu.

Diệp Trần sờ sờ cằm, cười nhạo nói: "Yêu Tộc tất định là lượng kiếp nhân vật chính, nhưng lượng kiếp nhân vật chính, tịnh không nhất định chỉ có Yêu Tộc và chúng ta." "Lời này giải thích thế nào?"

Bạch Trạch khẽ nhíu mày. "Các ngươi còn nhớ, Đạo Tổ giảng cho chúng ta về Long Phượng Lượng Kiếp không?

Tuy nhiên hào xưng Long Phượng Lượng Kiếp, lại tối chung dẫn đến tam tộc suy lạc thì suy lạc, phúc diệt thì phúc diệt." Diệp Trần trầm giọng nói: "Lần này lượng kiếp, Vu Tộc Liên Minh chúng ta minh diện thượng thực lực hẳn là mạnh nhất, Yêu Tộc theo sát phía sau, nhưng trừ chúng ta ra, Hồng Hoang thế giới còn có những thế lực khác, không ở dưới chúng ta." "Còn có thế lực khác?" Đông Vương Công khẽ nhíu mày, nói: "Theo ta được biết, dưới trướng có trên mười danh đại năng, duy chỉ có Yêu Tộc và Vu Tộc Liên Minh chúng ta, đâu còn thế lực nào cầm ra được." "Yêu Tộc, Tây Phương Linh Sơn, Côn Luân Tam Thanh, Bắc Hải Côn Bằng, Huyết Hải Minh Hà, Ngũ Trang Quán Trấn Nguyên Tử..." Diệp Trần xòe ngón tay, đếm một cái gập xuống một cái, nói: "Những Hồng Hoang đỉnh tiêm đại năng này, cho dù thủ hạ không có dư thừa Đại La Kim Tiên, nhưng bằng vào thực lực bản thân, cũng có thể so được với mười cái Đại La Kim Tiên." Bạch Trạch tức thì hai mắt sáng lên.

Phục Hy cùng mọi người có thể tu luyện đến bước này, cũng tuyệt đối không phải kẻ ngu. "Thì ra là thế." Đông Vương Công nghe vậy đại kinh, nói: "Nếu bọn hắn liên thủ, đích thực có thể tạo ra uy hiếp đối với Vu Tộc Liên Minh chúng ta." "Không sai, Vu Tộc Liên Minh minh diện thượng mạnh nhất, nếu các đại thế lực đều thâm hãm lượng kiếp, vậy chúng ta, tất định là mục tiêu chung của bọn hắn." Diệp Trần nhìn quanh toàn tràng, chính sắc nói: "Chư vị, chúng ta không thể bị động chịu đòn, nhất định phải chủ động xuất kích." "Nói rất đúng!" "Ta tán đồng!" "Ta phụ nghị!" Bạch Trạch cùng các Trưởng lão phân phân gật đầu.

Diệp Trần nhìn về phía Phục Hy, nói: "Phục Hy đạo hữu, Hà Đồ Lạc Thư tham ngộ thế nào rồi?

Chương 76

Đã cảm ngộ được Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận chưa?" "Hai kiện bảo vật ta đã luyện hóa hai mươi đạo cấm chế, luận chưởng khống độ, tuyệt đối không dưới Đế Tuấn, càng đừng nói về phương diện trận pháp, có thể bỏ xa Đế Tuấn một trăm vạn dặm cũng không thành vấn đề." Phục Hy có chút tự tin, nói: "Yên tâm đi, có ta ở đây, đám Yêu Tộc kia không thành khí hậu, lúc trước ta luyện hóa Chu Thiên Tinh Thần Phiên, sinh tử của bọn hắn đều nắm trong Hà Đồ Lạc Thư, nếu nguyện ý, ta có thể dễ dàng mạt sát bọn hắn." "Làm tốt lắm!

Xem ra hai kiện bảo vật này đích xác thích hợp với ngươi nhất, rơi vào tay Đế Tuấn, đúng là có chút uổng phí tài năng.

Những Yêu Tộc đại năng kia tạm thời đừng giết, đợi lần sau giao chiến, lại xuất kỳ bất ý chế phục bọn hắn." Diệp Trần lãng thanh cười nói: "Như thế nhất định có thể cho Đế Tuấn Chuẩn Đề chi lưu, một cái kinh hỷ cực lớn!" Phục Hy khẽ gật đầu, nói: "Ta sở dĩ không có làm vậy, cũng là chuẩn bị làm như thế." Các Trưởng lão còn lại phân phân cười to.

Nếu thật có thể làm được điểm này, vậy Yêu Tộc và Tây Phương, sợ là phải chịu thiệt thòi lớn bằng trời.

Tây Vương Mẫu không có tùy ba trục lưu, ngược lại có chút lo lắng. "Tây Vương Mẫu đạo hữu, làm sao vậy?" Diệp Trần có chút tò mò. "Đạo huynh, trong lòng ta tổng cảm thấy có chút bất an!" Tây Vương Mẫu lo lắng nói: "Nếu những thế lực mà đạo huynh vừa nói, thống thống tham dự vào trận lượng kiếp này, vậy Vu Tộc Liên Minh chúng ta còn có thể đoạt được thắng lợi cuối cùng sao?" Lời này vừa thốt ra, toàn tràng giai kinh!

Đúng thế!

Không sai!

Vu Tộc Liên Minh thế lực đương chúc Hồng Hoang đệ nhất!

Nhưng hảo hán không đánh lại đông người, mãnh hổ đấu không lại quần lang!

Những thế lực này nếu thống nhất chiến tuyến, cùng nhau thảo phạt Vu Tộc Liên Minh, vậy kết quả e rằng không được như ý. "Tây Vương Mẫu đạo hữu nói có lý, đám người kia nếu liên hợp lại, chúng ta khẳng định không có quả ngon để ăn.

Chính vì như thế, chúng ta phải tiên hạ thủ vi cường, phái binh công đánh Tây Phương, triệt để sạn trừ Yêu Tộc dư nghiệt.

Nếu Tiếp Dẫn Chuẩn Đề dám cả gan ra tay, liền đem cả hai người bọn hắn xử luôn, có tấm gương tày liếp này, ta xem các thế lực khác, có ai dám bắt chước." Diệp Trần nhìn quanh toàn tràng, bá khí trắc lậu nói: "Trận chiến này do Phục Hy đảm nhiệm Thống soái, Đông Vương Công làm Phó thống lĩnh, Bạch Trạch làm Quân sư, suất lĩnh ngàn danh đại năng công đánh Tây Phương Linh Sơn, các ngươi có nguyện đi không?" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" Ba đại Trưởng lão đồng thanh lĩnh mệnh. "Tốt." Diệp Trần khẽ gật đầu, suy tư một chút nói: "Tây Vương Mẫu, Thử Thiết, Cửu Anh theo ta ẩn tàng ở phía sau, nếu có thế lực khác đục nước béo cò, vụ tất phải giữ bọn hắn lại." "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" Thương Dương cùng mọi người đồng thanh lĩnh mệnh.

Không bao lâu sau.

Hơn ngàn danh Đại La Kim Tiên tề tụ đỉnh Bất Chu Sơn, sớm đã biết rõ chuyến này đi thảo phạt đối thủ, tức thì quần tình kích phẫn, hận không thể ngửa mặt lên trời thét dài.

Tây Phương Linh Sơn!

Đó chính là đạo tràng của Thánh nhân ký danh đệ tử Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nếu không có gì bất ngờ, thiết định sẽ trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân!

Dưới sự dẫn dắt của Diệp Trần, Vu Tộc Liên Minh lại dám hưng binh thảo phạt vị lai Thánh nhân!

Hà đẳng bá khí!

Hà đẳng vinh diệu!

Vu tộc liên minh khởi binh tiến đánh Linh Sơn.

Thượng thiên đại năng mênh mông cuồn cuộn sát phạt về phía thế giới Tây phương.

Đại quân đi đến đâu, sinh linh Hồng Hoang chạy tán loạn đến đó.

Bất luận là Đại La Kim Tiên uy chấn một phương, hay là yêu thú còn chưa khai mở linh trí, không một ai dám cản trở con đường tiến quân của đại quân.

Diệp Trần dẫn theo Tây Vương Mẫu và những người khác, thong thả đi trong hư không, từ xa theo sau đại quân.

Bất Chu Sơn nằm ở trung tâm thế giới Hồng Hoang, cách Tây phương Linh Sơn mấy trăm tỷ dặm.

Cứ theo tốc độ hành quân như vậy, e rằng phải mất mấy chục năm mới tới nơi.

Diệp Trần cố ý làm vậy.

Trong lượng kiếp, thiên cơ hỗn loạn.

Không ai biết rốt cuộc có bao nhiêu đối thủ ẩn giấu, Vu tộc liên minh lại rầm rộ, đường hoàng công kích Linh Sơn như thế.

Linh Sơn chắc chắn sẽ toàn lực chuẩn bị chiến đấu.

Kẻ nào muốn chen chân vào chia bát canh, khẳng định sẽ ra tay vào lúc này, đứng về phía Linh Sơn, cùng nhau đối kháng Vu tộc liên minh.

Còn kẻ nào muốn ngồi thu lợi ngư ông, đợi Vu tộc liên minh đánh bại Linh Sơn rồi mới đục nước béo cò, thì thật quá ngây thơ.

Loại ngu ngốc cấp bậc đó, không xứng làm đối thủ của Diệp Trần. .....

Trong thế giới Hỗn Độn, tại Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân đoan tọa trên cao đài.

Trên khuôn mặt già nua hom hem, đôi mắt lại sáng rực như tinh tú, phảng phất có thể nhìn thấu mọi ngóc ngách của thế giới Hồng Hoang.

Trong những vì sao sáng rực đó, có vô vàn ý chí màu vàng hiện lên, dường như đang đối kháng với sự dò xét của Hồng Quân. "Bàn Cổ, chỉ bằng chút ý chí còn sót lại mà cũng đòi đấu với ngô sao." "Tên nhóc Diệp Trần kia hẳn đã chọn được nước cờ của mình rồi?

Nói thật, làm không tệ, dễ dàng đánh bại Yêu tộc, thay đổi hướng đi của lượng kiếp." "Đáng tiếc, thực lực quá yếu rồi, chẳng lẽ cho rằng chỉ là Chuẩn Thánh quèn, mà có thể đối kháng với ngô sao?

Đúng là chuyện cười!" "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề là những kẻ ứng vận mà sinh, gánh vác nhân quả tu phục linh mạch Tây phương, nếu tên nhóc đó chém giết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, phần nhân quả này sẽ rơi xuống đầu Vu tộc." "Huyết mạch Vu tộc ngưng tụ, ít nhất bao gồm sáu thành ý chí của ngươi, đợi khi tiêu hao hết phần ý chí này, chút ý chí lực còn lại, có thể cản trở ngô thân hợp Thiên Đạo sao?" "Bàn Cổ!

Cứ chờ xem, xem ngô từng bước một xóa bỏ ý chí của ngươi, thôn phệ Thiên Đạo, chiếm đoạt thế giới Hồng Hoang mà ngươi sáng tạo, làm của riêng!" Hồng Quân giương nanh múa vuốt, không còn chút hình tượng nào, cười khà khà nói: "Cứ yên tâm đi, ta sẽ không tự mình ra tay với ngươi đâu, trừ phi có một ngày, ngươi có thể tấn thăng Thiên Đạo Thánh Nhân." Vụt!

Sau khi Hồng Quân cất tiếng cười to, liền biến mất trên cao đài.

Cửa Tử Tiêu Cung.

Thiếu nam và thiếu nữ đang ngồi xếp bằng tại đây.

Dao Trì khẽ nhíu mày, nói: "Hạo Thiên, ngươi có nghe thấy tiếng gì không?" "Không có a." Hạo Thiên quả quyết lắc đầu, cười nhạt nói: "Dao Trì, ngươi tu luyện đến hồ đồ rồi sao?

Giảng đạo đã sớm kết thúc rồi, e rằng mấy chục vạn năm nữa cũng sẽ không có sinh linh Hồng Hoang nào đến đây đâu." "Không phải." Dao Trì tức giận nói: "Trong đại điện của chúng ta, ta vừa rồi hình như nghe thấy lão gia đang cất tiếng cười to!" "???" Hạo Thiên nghe vậy ngẩn ra, nói: "Không phải ngươi tẩu hỏa nhập ma rồi chứ?

Lão gia lúc nào lại cười?" "...Cũng phải." Dao Trì khẽ lắc đầu, nói: "Có lẽ thật sự là ta nghe nhầm rồi." "Không thể nào, nhất định là ngươi nghe nhầm rồi." Hạo Thiên nuốt một viên Cửu Chuyển Kim Đan, cảm thán nói: "Nếu lại có buổi giảng đạo thì tốt rồi, chúng ta lại tống tiền được một ít linh dược đan dược, là có thể tấn thăng Đại La Kim Tiên." "Đúng vậy a..." Suy nghĩ của Dao Trì bay xa, trước mắt phảng phất hiện ra thanh niên anh tuấn đã chủ động chào hỏi mình năm đó.

Chương 77

.....

Hoa nở hai đóa, mỗi đóa một cành.

Tây phương Linh Sơn.

Điện Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Đế Tuấn, Thái Nhất đều ở đây.

Chuẩn Đề không ngừng đi tới đi lui, sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, nói: "Chư vị.

Mau nghĩ cách đi, Vu tộc liên minh thật sự đánh tới rồi, chúng ta phải làm sao bây giờ?" "Còn có cách gì nữa?" Thái Nhất nghiến răng nghiến lợi nói: "Diệp Trần đáng chết, Phục Hy đáng chết, Đông Vương Công đáng chết, Tây Vương Mẫu đáng chết, mẹ kiếp, ta đã trốn đến cái nơi khỉ ho cò gáy như Tây phương này rồi, vậy mà vẫn không tha cho ta!

Đại ca, chúng ta liều mạng với bọn chúng!" "Câm miệng!" Đế Tuấn sắc mặt tái xanh, quát lớn: "Mau bồi lễ cho hai vị đạo hữu." Khi Yêu tộc còn cường thịnh, Thái Nhất ngông cuồng ngang ngược có thể hiểu được.

Nay đã ăn nhờ ở đậu, Thái Nhất lại ăn nói không kiêng nể, ngay trước mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nói Tây phương là nơi khỉ ho cò gáy, chẳng lẽ người ta không cần thể diện sao?

Thái Nhất nhận ra vấn đề của mình, nhưng lại không hạ mình xuống để bồi lễ xin lỗi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề được, bèn quay đầu đi, giả vờ như không nghe thấy. "Thái Nhất đạo hữu tính tình thẳng thắn, có gì nói đó, Đế Tuấn đạo hữu đừng ép buộc." Tiếp Dẫn cố gắng nặn

ra một nụ cười trên khuôn mặt khổ qua của mình, nhưng bộ dạng đó, so với lúc không cười, còn đáng sợ hơn nhiều. "Đa tạ hai vị đạo hữu thể tất.

Nếu không có hai vị đạo hữu giúp đỡ, ta và Thái Nhất dù có thể giữ lại được tính mạng, thực lực cũng chắc chắn sẽ giảm sút rất nhiều." Đế Tuấn chắp tay hành lễ, nói: "Lần này Vu tộc liên minh chắc chắn là nhắm vào huynh đệ hai người chúng ta, hai vị đạo hữu, ta và Đế Tuấn nguyện ý lập tức rời đi, tuyệt không liên lụy hai vị." "Đạo hữu không cần khách khí.

Vu tộc liên minh thế lực hung hãn, dù không phải nhắm vào các vị, cũng chắc chắn sẽ không tha cho ta và Chuẩn Đề." Tiếp Dẫn dường như biết nụ cười của mình quá khó coi, nhanh chóng khôi phục lại bình thường, hai tay chắp lại nói: "Kế sách hiện nay, chỉ có ngưng tụ càng nhiều thế lực càng tốt, cùng nhau đối kháng Vu tộc liên minh, nếu không một khi chúng ta thất bại, các thế lực khác cũng sẽ bị từng cái đánh bại." "Sư huynh nói đúng." Chuẩn Đề đột nhiên vỗ đầu, nói: "Chúng ta mau mau liên hệ các thế lực khác, như Tam Thanh, Trấn Nguyên Tử, chắc chắn họ sẽ lo lắng Vu tộc liên minh quá mạnh, ảnh hưởng đến họ." "Đúng là một cách hay!" Đế Tuấn vỗ tay tán thưởng, nói: "Vậy chúng ta mau mau hành động, đến các nơi trong Hồng Hoang, mời các đại năng đỉnh tiêm, cùng nhau đối kháng Vu tộc liên minh." Không lâu sau.

Hơn một trăm Đại La Kim Tiên trên Linh Sơn bay vút lên, hóa thành từng luồng lưu quang, lao nhanh về bốn phương tám hướng.

Đế Tuấn, Chuẩn Đề và những người khác cũng không hề nhàn rỗi.

Đối với những đại năng đỉnh tiêm như Tam Thanh, Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử, phải đích thân đến tận cửa mời mới được.

Bất luận thành công hay thất bại, lần này cũng phải thử, trận

quyết chiến cuối cùng giữa Yêu tộc và Vu tộc liên minh đã đến rồi! .....

Hồng Hoang, một nơi nào đó.

Đại quân liên minh tiếp tục tiến về phía Tây.

Diệp Trần cúi đầu nhìn xuống mấy trăm vạn dặm bên ngoài, một con báo đen uyển chuyển như tia chớp xuyên qua rừng rậm, mỗi lần ra tay, đều có thể lấy đi mạng sống của một sinh vật. "Hử, con báo đen này nhiều nhất cũng chỉ là cảnh giới Địa Tiên thôi chứ?

Sao lại có khí vận nồng hậu như vậy?" Diệp Trần sờ sờ cằm, trăm mối không có lời giải. "Mọi người cứ tiếp tục ẩn nấp trong hư không mà đi, ta có chút chuyện, giải quyết xong sẽ lập tức đuổi theo." Diệp Trần suy nghĩ một chút, quyết định tự mình đi xem, con báo đen rốt cuộc có gì đặc biệt.

Giữa núi rừng.

Báo đen tung hoành ngang dọc, yêu thú trông thấy đều bỏ chạy.

Nhưng thực lực và tốc độ của những yêu thú này, đều không bằng báo đen.

Báo đen nhảy cao lên, móng vuốt sắc bén hung hãn vồ về phía con mãnh hổ trước mặt.

Bành!

Đầu mãnh hổ nổ tung.

Báo đen cắn lấy thi thể mãnh hổ, chậm rãi đi về phía sơn động cách đó không xa.

Các yêu thú khác cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, đứng yên ở xa, chờ đợi báo đen rời đi.

Dường như chuyện như vậy, thường xuyên xảy ra.

Diệp Trần lặng lẽ theo sau báo đen, tiến vào sơn động.

Báo đen đang thưởng thức con mãnh hổ vừa săn được, hoàn toàn không phát hiện ra Diệp Trần.

Chênh lệch thực lực giữa hai bên quá lớn, nếu Diệp Trần không để báo đen nhìn thấy, dù đứng ngay trước mặt, đánh chết nó cũng không nhìn thấy.

Diệp Trần nhìn quanh sơn động, bên trong cực kỳ đơn sơ.

Rất nhiều xương thú ăn thừa, bừa bãi vứt lung tung.

Có một điểm khá đặc biệt, một bên sơn động lại có quần áo và những thứ tương tự.

Con báo đen này xem ra cũng giống mình, đã sớm dần dần thoát khỏi thú tính, hóa hình thành công rồi, bộ dạng bây giờ, có lẽ chỉ là để che mắt mà thôi.

Càng đến gần, Diệp Trần càng phát hiện ra sự khác biệt của báo đen.

Con báo đen này dài khoảng ba trượng, cao khoảng ba mét, toàn thân lại tỏa ra, khí tức hung thú thượng cổ, khí vận phảng phất như muốn ngưng tụ thành thực thể.

Loại khí vận này, Diệp Trần dường như đã từng thấy trên người Đế Tuấn và Thái Nhất.

Không phải là tướng đế vương của Yêu tộc, mà là khí vận của nhân vật chính trong lượng kiếp.

Ợ!

Báo đen nuốt nửa con mãnh hổ, vứt phần còn lại sang một bên.

Nó vỗ vỗ cái bụng căng tròn, từ từ nằm xuống đất.

Một con gấu đen hư ảo mọc cánh, lẳng lặng hiện ra trên đỉnh đầu báo đen, hấp thu khí vận lượng kiếp đang lưu chuyển giữa trời đất. "Ta biết rồi!" Diệp Trần đột nhiên vỗ đùi, cuối cùng cũng đoán ra thân phận của báo đen, tên này sao lại xuất thế sớm như vậy?

Do Diệp Trần không che giấu hành động của mình, nên hiện ra ngay trước mắt báo đen.

Báo đen sợ hãi nhảy dựng lên, nhìn Diệp Trần trước mặt, như gặp phải đại địch! "Tiểu báo tử, đừng sợ." Diệp Trần lấy ra hai cái ghế đặt trên đất, ngồi phịch xuống một cái, chỉ vào cái còn lại nói: "Chúng ta nói chuyện một chút, nếu ngươi không ngại, hóa hình ngồi xuống đi." Báo đen không dám nhúc nhích.

Chương 78

Nó có thể cảm giác được người đàn ông trước mặt, toàn thân tỏa ra khí tức sánh ngang núi non, hoàn toàn không thể địch lại. "Yên tâm đi." Diệp Trần cười nhạt nói: "Ta muốn ra tay với ngươi, ngươi căn bản không có cơ hội phản kháng, chi bằng ngồi xuống nói chuyện với ta, nếu ta vui, có lẽ sẽ cho ngươi một ít phần thưởng." Báo đen khẽ gật đầu.

Bành!

Báo đen hóa thành một thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi, da dẻ ngăm đen, thân hình cường tráng, trông có vẻ hơi e thẹn. "Quỳ Dương Sơn, Thân Công Báo, bái kiến tiền bối." Thiếu niên báo đen cúi người, chắp tay hành lễ với Diệp Trần. "Bản tọa Diệp Trần." Diệp Trần cười nhạt nói: "Ta là thủ tịch đệ tử của Đạo Tổ, người chấp chưởng Huyền Môn hiện nay, cũng là Tổ Vu thứ mười ba của Vu tộc, chúng ta ngồi xuống nói chuyện." "...Đa...

đa tạ tiền bối, vãn bối đứng...

đứng là được rồi." Thân Công Báo toàn thân không ngừng run rẩy, danh hiệu của Diệp Trần quá đáng sợ.

Diệp Trần nhếch miệng cười nói: "Ngồi xuống đi, ta không thích lúc nói chuyện, người khác đứng cao hơn ta." "Vâng!" Thân Công Báo sợ hãi không nhẹ, vội vàng ngồi xuống ghế, cố gắng cúi cái đầu to của mình xuống, chỉ sợ trông cao hơn Diệp Trần. "Hóa hình bao lâu rồi?" Diệp Trần vô cùng tò mò, Thân Công Báo là một trong hai nhân vật chính của Phong Thần lượng kiếp, xuất thế sớm như vậy, tại sao lúc Phong Thần tu vi lại thấp như thế.

Trừ việc gài bẫy người khác, nếu tự mình động thủ, e rằng không

đánh lại ai.

Hoàn toàn không xứng với mệnh cách Phi Hùng thượng cổ, thiên phú nhục thân cực tốt, và cái đầu thông minh, không nên yếu như vậy mới phải. "Hồi bẩm tiền bối, vãn bối hóa hình vào năm mươi năm trước, vẫn luôn chỉ săn mãnh thú trong núi, chưa từng tranh đấu với người khác." Thân Công Báo thấp thỏm bất an, nói: "Nếu có chỗ nào đắc tội, xin tiền bối thứ tội, đừng so đo với vãn bối." Diệp Trần cười nhạt nói: "Không cần câu nệ như vậy, yên tâm đi, ta không đến gây phiền phức." "Đa tạ tiền bối." Thân Công Báo thở phào nhẹ nhõm, nói: "Vậy tiền bối đến Quỳ Dương Sơn, có việc gì không ạ?

Nếu có chỗ nào cần vãn bối, tiền bối cứ việc mở lời, chỉ cần vãn bối có thể làm được, nhất định sẽ dốc hết toàn lực." Diệp Trần khẽ xua tay, nói: "Quỳ Dương Sơn nhỏ bé này, không có thứ gì có thể lọt vào mắt ta, còn ngươi, tiểu tử, ta thấy không tệ, có ý định thu nhận..." Hắn không nói hết câu.

Thân Công Báo lần đầu gặp tu sĩ mạnh mẽ như Diệp Trần, sớm đã muốn ôm đùi, thấy Diệp Trần nói được một nửa, liền sốt ruột, nói: "Kính xin tiền bối thu con làm đồ đệ!" Diệp Trần suy nghĩ một chút, nói: "Như vậy đi, ngươi trả lời ta mấy câu hỏi trước, nếu ta thấy hài lòng, sẽ thu ngươi làm đồ đệ." "Tiền bối cứ hỏi, vãn bối nhất định biết gì nói nấy, nói không giấu giếm." Thân Công Báo vội vàng bày tỏ thái độ. "Câu hỏi đầu tiên rất đơn giản." Diệp Trần cười nhạt nói: "Ta thấy trong sơn động có không ít quần áo, chắc chắn ngươi không phải là kẻ cam chịu tầm thường, nhưng tại sao lại ở lại Quỳ Dương Sơn, không ra ngoài xông pha?" Hắn tò mò Thân Công Báo là nhân vật chính của lượng kiếp tương lai, xuất thế sớm như vậy, lại không làm nên chuyện gì, rốt cuộc là do đâu. "Hồi tiền bối, vãn bối sau khi hóa hình, từng đến bốn, năm bộ lạc Yêu tộc, kết quả không lâu sau, Vu tộc liên minh và Yêu tộc mở ra đại chiến." Thân Công Báo cười khổ nói:

"Mấy bộ lạc đó bị Vu tộc xâm lược, đều bị hủy diệt, vãn bối vận khí tốt, ba lần năm lượt trốn thoát được, liền không dám ra ngoài nữa, chỉ có thể ở lại trong núi, thôn phệ yêu thú, âm thầm tu luyện." Diệp Trần nghe vậy ngẩn ra.

Thật sự có chút không nhịn được, có cảm giác muốn phàn nàn.

Tên Thân Công Báo này lúc ở Phong Thần lượng kiếp, là một cái máy vận rủi di động.

Chỉ cần hắn hét lên câu danh ngôn kinh điển đó, "đạo hữu xin dừng bước", đối phương chín phần mười, không có kết cục tốt đẹp.

Không ngờ vừa mới hóa hình, đã hủy diệt mấy bộ lạc Yêu tộc.

Hắn dám chắc, mấy bộ lạc đó không có nửa xu quan hệ gì với đại chiến Vu Yêu, dù sao hắn là người chủ đạo đại chiến Vu Yêu.

Mấy bộ lạc nhỏ như vậy, hoàn toàn không có tư cách tham gia vào đại chiến.

Có lẽ do tu vi của Diệp Trần quá mạnh, mới có thể miễn dịch được sức mạnh tà ác này. "Ta vốn chuẩn bị mấy câu hỏi, thấy ngươi thảm như vậy, ta hỏi thẳng câu cuối cùng luôn nhé." Diệp Trần chỉ vào thi thể mãnh hổ cách đó không xa, nói: "Ta vừa thấy quá trình săn mồi của ngươi, tại sao giết một con hổ xong, lại không giết thêm yêu thú khác?" "Hồi tiền bối, đây là cách ta tự nghiên cứu ra, khá hữu dụng." "Mỗi lần đi săn, ta chỉ săn một con yêu thú, các yêu thú khác không cần phải chạy trốn nữa, bây giờ đã quen rồi." Thân Công Báo cười nói: "Như vậy, mỗi lần ta ra ngoài đi săn, đều có thể mang về một con yêu thú, không cần lo lắng vấn đề thức ăn." "Biết dùng nước ấm nấu ếch." Diệp Trần khẽ gật đầu, nói: "Ngươi rất thông minh, ta nguyện ý thu ngươi làm đồ đệ, ngươi có nguyện ý bái ta làm thầy không?" Thân Công Báo nghe vậy mừng rỡ, vội vàng quỳ xuống đất.

Bành!

Bành!

Bành!

Thân Công Báo mạnh mẽ dập đầu ba cái, lớn tiếng nói: "Sư tôn tại thượng, đệ tử Thân Công Báo, xin dập đầu." "Ừm." Diệp Trần sờ sờ cằm, suy nghĩ một chút nói: "Ta tạm thời thu ngươi làm ký danh đệ tử, nếu ngươi có thể hoàn thành nhiệm vụ vi sư giao cho, vi sư sẽ thu ngươi làm thân truyền đệ tử." "Không biết sư tôn có nhiệm vụ gì giao cho đệ tử, xin cứ việc phân phó." Thân Công Báo có chút thất vọng, nhưng không dám biểu hiện ra ngoài. "Hai kiện Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, ngươi cứ lấy đi phòng thân." Diệp Trần không giao nhiệm vụ trước, lấy ra hai kiện Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, ném vào tay Thân Công Báo.

Thân Công Báo cầm hai kiện linh bảo, toàn thân run rẩy, miệng há to như miệng hà mã.

Đây chính là Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo trong truyền thuyết, lớn đến từng này, hắn ngay cả Trung phẩm Tiên thiên linh bảo cũng chưa từng thấy. "Hai kiện linh bảo một kiện chủ công kích, một kiện chủ phòng ngự, có thể cho ngươi năng lực tự vệ." "Nhưng tu vi của ngươi thật sự quá thấp, đừng thường xuyên lấy ra khoe khoang." "Nếu bị tu sĩ có tu vi cao hơn ngươi để ý, e rằng ngươi không có cơ hội trở thành thân truyền đệ tử của ta." Diệp Trần thản nhiên nói: "Nhiệm vụ rất đơn giản, từ Quỳ Dương Sơn xuất phát, trong vòng vạn năm đến được đạo trường của vi sư ở Bất Chu Sơn, là hoàn thành nhiệm vụ." "Con biết rồi." Thân Công Báo khẽ cúi người, nói: "Sư tôn yên tâm, con nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ." "Tốt." Diệp Trần khẽ gật đầu, nói: "Vi sư đi đây." Vèo!

Diệp Trần xé rách không gian, biến mất tại chỗ.

Thân Công Báo ngẩng đầu nhìn về hướng Bất Chu Sơn.

Ánh mắt ngày càng trở nên kiên định.

Hắn ngồi xếp bằng trên đất, bắt đầu luyện hóa hai kiện linh bảo.

Trên bầu trời.

Diệp Trần hài lòng gật gật đầu, đồ đệ này quả thật không tệ.

Rõ ràng trong lòng đang vội vàng hoàn thành nhiệm vụ, nhưng lại biết luyện hóa linh bảo trước. "Đi." Diệp Trần vung ra một tia nguyên thần, phụ vào người Thân Công Báo.

Hắn không phải lo lắng Thân Công Báo không đến được Bất Chu Sơn.

Đường đường là nhân vật chính của lượng kiếp, nếu thật sự dễ dàng chết như vậy, vậy thì không thu được làm đồ đệ, cũng không có gì đáng thất vọng.

Sợi nguyên thần này có hai tác dụng.

Một là phòng ngừa đám người Nguyên Thủy, nửa đường chạy ra cướp bóc gì đó.

Thứ hai là, lo lắng Thân Công Báo trên đường đến Bất Chu Sơn, sẽ xung đột với Vu tộc.

Bánh xe lịch sử đã chuyển động, đám Tổ Vu ăn ngon kia, không chừng sẽ coi báo đen làm thịt nướng.

Xong xuôi những việc này.

Diệp Trần lại xé rách không gian, tiến về Tây phương Linh Sơn.

Không lâu sau.

Diệp Trần đuổi kịp đại bộ đội.

Trong hư không.

Thử Thiết, tên ngốc này chỉ phí thể lực, giống như một con trâu nước, cõng Cửu Anh và Tây Vương Mẫu, chậm rãi tiến về phía trước trong hư không.

Chương 79

Diệp Trần đáp xuống lưng Thử Thiết, nói: "Đến đâu rồi?

Còn bao lâu nữa mới đến Linh Sơn?" Tây Vương Mẫu và Cửu Anh lúc này mới phát hiện ra bóng dáng của hắn. "Đạo huynh, suýt chút nữa dọa chết ta rồi." Cửu Anh vỗ vỗ ngực, nói: "Tây Vương Mẫu tỷ tỷ, phải không?" Tây Vương Mẫu cười gật gật đầu, nói: "Chúng ta sắp đến thế giới Tây phương rồi, phía trước hẳn là Vạn Thọ Sơn Ngũ Trang Quán, đạo trường của Trấn Nguyên Tử." "Ngũ Trang Quán?" Trước mắt Diệp Trần hiện ra hình ảnh của Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân.

Hai tên này đều là đại năng đỉnh tiêm, khẳng định đã sớm tấn thăng Chuẩn Thánh.

Nếu họ đi chi viện Tây phương, e rằng sẽ có chút khó giải quyết. "Chúng ta đi thôi." Diệp Trần cười nhạt nói: "Đi xem Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, có nguyện ý tiếp đãi chúng ta, cho mấy quả nhân sâm ăn thử không." Lão hảo nhân Hồng Hoang Hồng Vân, là bạn thân nhất của Trấn Nguyên Tử.

Đạo trường của hắn ở Hỏa Vân Động, nhưng lại quanh năm ở Ngũ Trang Quán.

Cũng không biết hai tên này, có phải là cặp đôi trong truyền thuyết không. "Được." Ba người Tây Vương Mẫu đều gật đầu.

Nhiệm vụ của chuyến đi này, chính là giải quyết các đại năng đỉnh tiêm đi chi viện Tây phương.

Danh tiếng của Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lẫy lừng, nếu thật sự liên hợp với Tây phương, thật sự là một phiền phức lớn.

Vút!

Vút!

Vút!

Bốn vị đại năng nhanh chóng vượt qua đại quân, tiến về Ngũ Trang Quán.

Phục Hy, Đông Vương Công và những người khác cảm ứng được một chút khí tức, nhìn nhau một cái, giả vờ như không biết gì.

Bốn người Diệp Trần là vũ khí bí mật của Vu tộc liên minh, trừ mấy vị trưởng lão, các đại năng khác đều không biết. .....

Vạn Thọ Sơn, Ngũ Trang Quán.

Trấn Nguyên Tử đoan tọa trên bồ đoàn, mày nhíu chặt, giống như đang thiếu nợ.

Hồng Vân không ngừng đi đi lại lại trước mặt hắn.

Cộp!

Cộp!

Cộp!

Một đồng tử chạy vào đại điện, cúi người nói: "Lão gia, đệ tử Linh Sơn phái đến cầu kiến." "Ta đang bế quan, đuổi hắn về đi." Trấn Nguyên Tử xua tay nói: "Lần sau, cứ mở trận pháp phòng hộ, đừng cho ai vào." "Vâng..." Đồng tử đó gật gật đầu, quay người chạy về.

Hồng Vân sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, đợi đồng tử chạy xa, mới nói: "Đạo huynh, tình thế Tây phương Linh Sơn nguy cấp, lại là láng giềng gần nhất với Ngũ Trang Quán, tục ngữ có câu, bà con xa không bằng láng giềng gần, chúng ta tuy ở thế giới Đông phương, nhưng thường xuyên qua lại với Linh Sơn, thật sự thấy chết không cứu sao?

Đây đã là lần thứ ba Linh Sơn phái đệ tử đến cầu cứu rồi, rốt cuộc huynh nghĩ sao, cũng phải nói cho ta một tiếng chứ?" "Cái gì gọi là thấy chết không cứu?

Ta biết ngươi lòng dạ tốt, bình thường hay lo chuyện bao đồng, ta cũng chưa từng cản." Trấn Nguyên Tử trầm giọng nói: "Nhưng lần này thật sự không giống, thế lực Vu tộc liên minh cường đại, Chuẩn Thánh đông đảo, chúng ta nếu mạo muội ra tay, chưa nói có cứu được Tây phương hay không, có lẽ cả chúng ta, cũng sẽ gặp họa sát thân." "...Huynh nói có lý, nhưng ta không thể thấy người khác chịu thiệt..." Hồng Vân mày nhíu chặt, nghiến răng nói: "Như vậy đi, đạo huynh ở lại đây, đừng nhúng tay vào cuộc chiến giữa họ, ta đại diện cho Hỏa Vân Động, đi chi viện họ." "Nói bậy!" "Ngươi đối với ta có ơn cứu mạng, chúng ta tình như thủ túc, đã thề phải đồng sinh cộng tử." "Nếu ngươi muốn đi, ta đi cùng ngươi là được!" "Nhưng ngươi phải hiểu rõ, trận chiến này vốn là trận quyết chiến giữa Vu tộc liên minh và Yêu tộc, Tây phương Linh Sơn bị cuốn vào trong đó, cuối cùng chắc chắn sẽ không chết không thôi." "Giữa họ, không có đúng sai, chỉ có thắng bại." Trấn Nguyên Tử sau khi gào thét phẫn nộ, dần dần trở nên bình tĩnh, nói: "Hồng Vân, chuyện này không giống như việc ngươi giúp đỡ kẻ yếu, đàn áp kẻ mạnh trước đây, nhất định phải suy nghĩ kỹ, rồi hãy quyết định a." "Có lẽ huynh nói đúng..." Hồng Vân chán nản ngồi xuống đất, lẩm bẩm nói: "Ta sẽ suy nghĩ kỹ lại, bất kể ta đưa ra quyết định gì, đều sẽ làm theo bản tâm của mình." Trấn Nguyên Tử khẽ lắc đầu, đang chuẩn bị khuyên Hồng Vân.

Đúng lúc này.

Diệp Trần nhẹ nhàng đẩy cửa đại điện ra. "Trấn Nguyên Tử đạo hữu không hổ là Địa Tiên chi tổ, hiểu rõ đạo lý đúng sai, so với một số kẻ không phân biệt trắng đen, hoàn toàn không cùng đẳng cấp." Diệp Trần liếc nhìn Hồng Vân, sát khí tứ phía nói: "Lần này Vu tộc liên

minh thảo phạt dư nghiệt Yêu tộc và Tây phương Linh Sơn, liên quan đến tranh giành khí vận, nếu có kẻ nào dám nhúng tay vào, chúng ta tuyệt đối sẽ không lưu tình chút nào!" "....." Trấn Nguyên Tử nhìn Diệp Trần và những người trước mặt, kinh ngạc há hốc mồm.

Ngũ Trang Quán có trận pháp tiên thiên phòng hộ, đừng nói Đại La Kim Tiên, ngay cả Chuẩn Thánh, cũng khó mà cưỡng ép xông vào.

Bốn người Diệp Trần lại lặng lẽ vào, hắn không hề phát hiện, quả thực kinh người.

Nếu bốn người Diệp Trần vừa rồi ra tay với hắn và Hồng Vân, hai người họ e rằng lành ít dữ nhiều.

Diệp Trần cười nhạt nói: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, Hồng Vân đạo hữu, từ biệt ở Tử Tiêu Cung, hơn mười vạn năm không gặp, quả nhiên vẫn khỏe chứ a." Nụ cười hòa ái, vô hại.

Phảng phất như kẻ vừa nói lời tàn nhẫn không phải Diệp Trần, mà là người khác. "Diệp Trần đạo huynh, đã lâu không gặp, phong thái vẫn như xưa." Trấn Nguyên Tử vội vàng chắp tay hành lễ, tiện thể huých vào người Hồng Vân bên cạnh.

Hồng Vân ngây ngốc đứng tại chỗ, lúc này mới hoàn hồn, chắp tay nói: "Hồng Vân kiến qua Diệp Trần đạo huynh." Diệp Trần là thủ tịch đệ tử của Đạo Tổ Hồng Quân.

Khi Hồng Quân không có mặt, Diệp Trần thay mặt chấp chưởng Huyền Môn.

Theo lý, gặp Diệp Trần, quả thực nên hành lễ. "Hai vị đạo hữu quá khách khí rồi!" Diệp Trần khẽ cười nói: "Chúng ta đi ngang qua đây, vừa hay thấy sứ giả Tây phương Linh Sơn rời đi, liền tiện đường ghé qua chào hỏi hai vị đạo hữu, kẻo thất lễ, đúng rồi, không làm phiền chứ?" "Không phiền, không phiền, đương nhiên không phiền."

Trấn Nguyên Tử hoảng sợ tột độ, nói: "Đạo huynh nói gì vậy, chỉ sợ Ngũ Trang Quán của ta quá đơn sơ, không bằng Bất Chu Sơn, chiêu đãi không tốt các vị." "Đạo hữu đừng căng thẳng, ta lát nữa phải theo đại quân đến Linh Sơn, không ở lại được bao lâu." Diệp Trần sờ sờ cằm, nói: "Nghe nói Ngũ Trang Quán thịnh sản nhân sâm quả, vị ngon tuyệt vời, không biết chúng ta có vinh hạnh, được nếm thử không?" "Đương nhiên, đương nhiên." Trấn Nguyên Tử gật gật đầu, nói: "Cây nhân sâm quả ở hậu hoa viên, các vị theo ta nhé." "Được thôi." Diệp Trần liếc nhìn Hồng Vân bên cạnh, khẽ gật đầu nói: "Xin hãy dẫn đường." Trấn Nguyên Tử nhận ra hành động của Diệp Trần, càng thêm hoảng loạn, khẽ ho nói: "Hồng Vân, ngươi pha trà cho các vị đạo hữu, ta dẫn họ đi hái quả trước, gặp nhau ở lương đình hậu viện." "À...

được." Hồng Vân hoàn hồn, vội vàng gật đầu đáp ứng.

Trong lòng ngũ vị tạp trần, thật sự không biết lời nói vừa rồi, có bị Diệp Trần nghe thấy không.

Hồng Vân không sợ bản thân gặp chuyện, hoàn toàn sợ liên lụy đến Trấn Nguyên Tử.

Ra khỏi đại điện.

Diệp Trần và những người khác theo sau Trấn Nguyên Tử, đến hậu hoa viên của Ngũ Trang Quán.

Trong hậu viện rộng lớn, có một cây đại thụ cao chọc trời.

Trên cây treo rất nhiều quả giống như trẻ con.

Đó chính là nhân sâm quả lừng danh.

Trấn Nguyên Tử lấy ra một cái khăn và một cây gậy vàng, đang chuẩn bị tiến lên hái nhân sâm quả.

Cửu Anh tò mò hỏi: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, ngài lấy những

thứ đó làm gì vậy?" "Cửu Anh đạo hữu có điều không biết, nhân sâm quả ba nghìn năm mới ra hoa, ba nghìn năm mới kết quả, lại thêm ba nghìn năm mới chín.

Quả kết ra gặp kim loại thì rụng, gặp gỗ thì khô, gặp nước thì tan, gặp lửa thì cháy, gặp đất thì chui vào." Trấn Nguyên Tử cười nhạt nói: "Muốn hái những quả này, cần phải dùng một cây gậy vàng đặc chế đánh rụng, sau đó dùng khăn tay đỡ lấy, đợi một lát, mới có thể thưởng thức." Cửu Anh mắt tròn miệng dẹt, nói: "Thật hay giả vậy?

Giữa trời đất lại có vật kỳ lạ như vậy?" "Đạo hữu nếu không tin, cứ việc tự mình thử xem, xem có thể hái được quả không." Trấn Nguyên Tử thu lại gậy vàng và khăn tay, bình tĩnh đứng tại chỗ.

Chương 80

Cửu Anh háo hức muốn thử, nhưng không dám tự ý quyết định, dùng ánh mắt nhìn về phía Diệp Trần.

Diệp Trần khẽ gật đầu.

Kiếp trước xem phim truyền hình, Tôn Ngộ Không cũng gặp phải tình huống này với nhân sâm quả.

Hôm nay hiếm có dịp được thấy, vừa hay có thể thử.

Nhân sâm quả loại này, đối với Chuẩn Thánh, không có giá trị đặc biệt gì.

Đừng nói là đề cao tu vi, nhiều nhất có thể dùng làm đồ ăn vặt.

Nói trắng ra, Trấn Nguyên Tử lấy thứ này, cũng là để chiêu đãi khách, hoặc là bồi dưỡng đệ tử.

Quả treo trên cây không có một triệu, cũng có mấy chục vạn, hủy hoại mấy quả, thực ra không đáng kể.

Sau khi được Diệp Trần đồng ý, Cửu Anh không còn e dè nữa, cười hì hì nói: "Vậy ta thử xem." Trấn Nguyên Tử khẽ gật đầu, lùi về sau một bước.

Cửu Anh bay lên, đến trước cây nhân sâm quả, tiện tay hái một quả.

Ai ngờ quả đó vừa chạm vào tay nàng, vút một tiếng, biến mất không thấy đâu.

Phảng phất như chưa từng tồn tại.

Cửu Anh, Thử Thiết và các đại năng khác đều trừng lớn hai mắt, như thể phát hiện ra chuyện kỳ lạ.

Vừa rồi quả nhân sâm biến mất, giống như đã kích phát một loại pháp tắc nào đó. "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, ta có thể thử lại không?" Cửu Anh có chút không vui, nhưng trong lòng thực sự không nhịn được tò mò. "Đương nhiên." Trấn Nguyên Tử khẽ gật đầu.

Cửu Anh nghe vậy mừng rỡ, đặc biệt lấy ra một kiện linh bảo, dùng nó để hái nhân sâm quả.

Linh bảo được đúc bằng kim loại tiên thiên, vừa chạm vào quả, quả đó liền rơi xuống.

Cửu Anh không dám dùng tay đỡ, chuẩn bị đợi nhân sâm quả rơi xuống đất, rồi mới tiến lên nhặt. "Vút!" Nhân sâm quả rơi xuống đất, lại một lần nữa biến mất không thấy.

Tây Vương Mẫu và các đại năng khác đều quay đầu nhìn về phía Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử cười nhạt nói: "Cửu Anh đạo hữu, còn muốn thử không?" "Không thử nữa!" Cửu Anh cúi đầu chán nản, đã mất hứng.

Đường đường là Chuẩn Thánh mà lại không làm gì được mấy quả cây, nói ra ngoài quá mất mặt.

Diệp Trần cười nhạt nói: "Cây nhân sâm quả là bản thể của Trấn Nguyên Tử đạo hữu, là một trong mười đại tiên thiên cực phẩm linh căn, hẳn là tự mang một loại pháp tắc đặc thù nào đó.

Loại Chuẩn Thánh sơ kỳ như các ngươi, vừa mới học được cách khống chế pháp tắc, không chống lại được pháp tắc tự mang của cây quả, thực sự là quá bình thường." Ý tứ của lời nói là, ai mà tu luyện ra pháp tắc, có thể vượt qua pháp tắc tự mang của cây nhân sâm quả.

Thì có thể làm gì tùy ý, dùng tóc đi đỡ, không chừng cũng có thể đỡ được.

Cửu Anh khẽ gật đầu.

Diệp Trần quay đầu nhìn về phía Trấn Nguyên Tử, nói: "Xin Trấn Nguyên Tử đạo hữu, hái cho chúng ta ít quả đi." Trấn Nguyên Tử vội vàng gật đầu, tiến lên đánh rụng mười quả. "Mời bên này." Trấn Nguyên Tử chỉ về phía lương đình cách đó không xa, mời Diệp Trần ngồi đó.

Trong lương đình.

Hồng Vân đặt trà đã pha xong lên bàn đá. "Chư vị mời ngồi." Trấn Nguyên Tử đặt nhân sâm quả vào giữa bàn đá, nói: "Nhân sâm quả có nhiều, chư vị ăn xong nếu muốn nữa, cứ việc phân phó là được." "Đa tạ!" "Đa tạ!" "Đa tạ!" Tây Vương Mẫu và những người khác đều nói lời cảm tạ.

Diệp Trần ngồi ở ghế chính, nâng chén trà nhấp một ngụm.

Sau đó, không thể chờ đợi được nữa, vớ lấy một quả nhân sâm, cho vào miệng cắn hai miếng. "Ngon." Diệp Trần hài lòng gật gật đầu, ngẩng đầu lại thấy Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân đứng tại chỗ, ngạc nhiên nói: "Hai vị đạo hữu, ngồi xuống cùng ăn đi a." "À, được được được." "Ân ân." Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân thở phào nhẹ nhõm, vội vàng ngồi xuống bên cạnh Diệp Trần.

Diệp Trần ăn xong một quả nhân sâm, liền không ăn thêm nữa.

Đối với hắn, quả có ngon đến mấy, cũng không bằng thịt nướng.

Tây Vương Mẫu và những người khác thì mỗi người ăn mấy quả.

Diệp Trần ăn xong quả, không nói chuyện với Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, nâng chén trà tự mình uống.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hoảng sợ tột độ.

Diệp Trần nếu nói chuyện với họ, bất luận là nổi giận chỉ trích, họ đều có thể nghĩ cách, xem xét nên đối phó như thế nào.

Cứ không hỏi không rằng như vậy, mới khiến người ta lo lắng nhất.

Hồi lâu.

Tây Vương Mẫu và những người khác đã dùng xong.

Diệp Trần từ từ đặt chén trà xuống, quay đầu nhìn về phía Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, nói: "Tục ngữ có câu, ăn của người ta miệng ngắn, nhận của người ta tay ngắn, đã ăn quả của đạo hữu, vậy ta tặng hai vị một câu, chuyện không nên quản thì đừng quản, thứ không nên xem thì đừng xem." "Đa tạ đạo huynh nhắc nhở." Trấn Nguyên Tử cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nói: "Xin đạo huynh yên tâm, chuyện giữa Vu tộc liên minh và Tây phương, ta và Hồng Vân tuyệt đối sẽ không dính vào." Khóe miệng Hồng Vân khẽ động. "Hồng Vân, ngươi cần biết, sống giữa trời đất, bạn bè là quan trọng nhất." Diệp Trần thu lại nụ cười, nói: "Đừng vì những kẻ không liên quan, mà mất đi người bạn quan trọng nhất.

Trấn Nguyên Tử đạo hữu so với Yêu tộc Tây phương, ai nặng ai nhẹ, tự mình cân nhắc." Hồng Vân nghe vậy chấn động.

Diệp Trần không nói thêm lời thừa thãi nào nữa, đứng dậy, nói: "Hai vị đạo hữu, chúng ta có việc quan trọng, không ở lại đây làm phiền nữa, hy vọng có cơ hội cùng hai vị uống trà, nếu thật sự có cơ hội đó, lần sau do ta làm chủ, mời hai vị thưởng thức thịt nướng đặc chế của Vu tộc." "Được." Trấn Nguyên Tử liên tục gật đầu, nói: "Nhất định sẽ có cơ hội, ta tiễn các vị một đoạn nhé." "Không cần khách khí như vậy." Diệp Trần vung tay lớn, gọi Tây Vương Mẫu và các đại năng khác, nói: "Đi." Dứt lời.

Diệp Trần xé rách không gian, biến mất trong lương đình.

Tây Vương Mẫu, Cửu Anh và Thử Thiết, đều bày tỏ lời cảm tạ với Trấn Nguyên Tử, rồi tự mình xé rách không gian, theo Diệp Trần

rời đi.

Ba người họ từ đầu đến cuối, đều không nói nửa câu với Hồng Vân.

Trong lương đình.

Trấn Nguyên Tử vỗ vỗ vai Hồng Vân, ngồi xuống bên cạnh hắn.

Chương 81

"Vu tộc liên minh lần này phái đại quân đến, bề ngoài có ba Chuẩn Thánh và ngàn đại năng, trong tối có Diệp Trần và bốn Chuẩn Thánh khác." "Với thực lực như vậy, chúng ta đi giúp đỡ Tây phương, cũng chẳng ích gì." "Hồng Vân, nghe ta khuyên một câu, đừng nhúng tay vào vũng nước đục này nữa." Trấn Nguyên Tử thở dài một hơi, vớ lấy một quả nhân sâm, hung hăng cắn một miếng. .....

Tây phương, Linh Sơn.

Đại quân liên minh gồm hơn ngàn Đại La Kim Tiên, bao vây chặt chẽ linh mạch khổng lồ còn sót lại của thế giới Tây phương.

Phục Hy, Đông Vương Công, Bạch Trạch.

Ba đại Chuẩn Thánh đứng lơ lửng trước thần cung Tây phương.

Thần cung Tây phương dường như không hề hay biết, đệ tử đi lại trong đó, bận rộn với công việc của mình.

Đông Vương Công nhíu mày nói: "Mấy tên này rốt cuộc có ý gì?

Giả vờ không biết chúng ta đến sao?" "Không cần quan tâm trong hồ lô của chúng bán thuốc gì." Phục Hy cười nhạt nói: "Diệp Trần đã sớm đoán được sẽ có trò gì, sớm đã nghĩ ra cách giải quyết cho chúng ta rồi." "Cách gì?" "Đơn giản, lùi ra, để ta biểu diễn cho ngươi xem." Phục Hy ngẩng đầu sải bước, lớn tiếng quát về phía thần cung Tây phương: "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, cút ra đây trả lời!

Cho các ngươi mười hơi thở, nếu không ra, nhất định sẽ khiến Linh Sơn cỏ không mọc nổi!" "....." "....." "....." Cẩm nang diệu kế đơn giản thô bạo, khiến các đại năng gần đó đều im lặng.

Cách này tuy quê mùa, nhưng hiệu quả không tệ.

Lời vừa dứt.

Một vị đạo nhân trẻ tuổi từ thần cung Tây phương bay ra.

Đạo nhân đó cố tỏ vẻ bối rối, nói: "Hóa ra là Phục Hy đạo hữu, Đông Vương đạo hữu và Bạch Trạch đạo hữu, các vị đến Tây phương của chúng ta có việc gì quan trọng sao?

Tại sao lại sát khí đằng đằng như vậy?" "Đừng nói nhảm." Phục Hy không nói nhảm với hắn, đi thẳng vào vấn đề: "Giao ra dư nghiệt Yêu tộc, có thể tha cho các ngươi một mạng, nếu không thì không phải Tây phương Linh Sơn chết, thì Vu tộc liên minh chúng ta sống!" Trước đó, Diệp Trần đã dặn Phục Hy, Chuẩn Đề miệng lưỡi lanh lợi, đừng nói nhảm với hắn, cứ trực tiếp dùng thực lực mạnh mẽ áp chế.

Bất luận Tây phương Linh Sơn có từ bỏ Yêu tộc hay không, Vu tộc liên minh đều có thể chiếm được thế chủ động.

Tiến thoái, công phòng, tất cả đều do Vu tộc liên minh quyết định. "....." Chuẩn Đề thực sự không ngờ Phục Hy lại mạnh mẽ như vậy, trầm giọng nói: "Phục Hy đạo hữu, lời này có ý gì?

Các vị muốn tìm Yêu tộc, đến Linh Sơn chúng ta làm gì?" "Chuẩn Đề, bản tọa đang nói chuyện tử tế với ngươi, ngươi lại cứ nói nhảm với ta, thật sự nghĩ rằng ta không nổi giận sao?" Phục Hy nổi giận đùng đùng, nói: "Ta nói lại với ngươi lần cuối cùng, hoặc là giao ra dư nghiệt Yêu tộc, hoặc là ngươi và Tiếp Dẫn, cùng nhau đi chết đi!" Chuẩn Đề mày nhíu chặt, nói: "Phục Hy đạo hữu..." Phục Hy trực tiếp cắt ngang lời hắn, nói: "Chúng tướng nghe lệnh, mười hơi thở sau, tấn công Linh Sơn, bất kể là ai, giết không tha!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" Hơn ngàn đại năng đồng thanh lĩnh mệnh.

Tiếng hô vang trời, làm tan cả mây trên bầu trời.

Sinh linh Hồng Hoang trong phạm vi vạn dặm, sợ hãi bỏ chạy tán loạn. "Phục Hy đạo hữu!" Chuẩn Đề sắc mặt tái xanh, nói: "Các vị làm vậy chẳng phải quá đáng lắm sao, quá không coi Linh Sơn chúng ta ra gì rồi!" "Mười!" Phục Hy không hề để ý, tự mình bắt đầu đếm số. "Chín!" "Tám!" "Bảy..." Trong khoảnh khắc, trời đất dường như trở nên im lặng, tĩnh mịch không tiếng động, trừ tiếng đếm số của Phục Hy.

Chuẩn Đề lập tức mồ hôi đầm đìa, nỗi sợ hãi tột độ ập đến.

Hắn có thể cảm giác được, Vu tộc liên minh lần này là thật. "Ba!" Phục Hy tiếp tục đếm số.

Đại quân liên minh trong tay đều hiện ra các loại linh bảo, số lượng nhiều nhất, là Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên.

Nói thật, họ đã sớm chờ không kịp rồi.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn xuất thân từ Tây phương, lại có thể được Đạo Tổ ưu ái, ban cho hai vị trí Thánh vị.

Lần này nếu có thể đánh giết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, không chừng có cơ hội, giành được hai luồng Hồng Mông Tử Khí, có cơ hội vấn đỉnh Thánh vị. "Hai!" Phục Hy mày nhíu chặt.

Diệp Trần bảo hắn dọa Chuẩn Đề, nhưng không ngờ Chuẩn Đề có thể kiên trì đến mức này, nếu Chuẩn Đề thật sự muốn cứng miệng đến cùng, vậy thì trận chiến này không thể không đánh rồi. "Phục Hy đạo hữu, đừng xúc động!" Đúng lúc này.

Trong thần cung Tây phương truyền ra một tiếng kinh hô, một bóng người nữa lại bay ra. "Sư huynh." Chuẩn Đề khẽ gật đầu, lùi lại sau lưng Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn hai tay chắp lại, nói: "Bất cứ chuyện gì cũng có cách giải quyết, hà tất phải đi con đường tồi tệ nhất?" "Đừng nói nhảm."

Phục Hy lạnh lùng hừ nói: "Hoặc là giao người, hoặc là khai chiến!" Tiếp Dẫn giữ nguyên khuôn mặt khổ qua, nói: "Linh Sơn là linh mạch duy nhất còn tồn tại ở thế giới Tây phương, nếu khai chiến ở đây, không cẩn thận, thế giới Tây phương sẽ bị hủy hoại trong chốc lát, nhân quả trong đó, các ngươi gánh nổi sao?

Diệp Trần gánh nổi sao?" "....." Phục Hy bị hỏi đến cứng họng.

Ai trong thế giới Hồng Hoang cũng biết, dính vào nhân quả là đáng sợ nhất.

Bất luận có đang ở trong thiên địa lượng kiếp hay không, chỉ cần chưa thành Thánh Nhân, đều có khả năng dính vào nhân quả, rơi vào tử kiếp.

Nhân quả lớn nhất trong thế giới Hồng Hoang, chính là nhân quả tu phục linh mạch Tây phương mà Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề gánh vác.

Vô số năm tháng qua, hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề liều mạng tu phục linh mạch Tây phương, thậm chí vì thế mà được hai vị trí Thánh vị.

Nhưng hai người họ sống quá khổ, ngày đêm trừ việc tu phục linh mạch, còn phải mưu tính bảo vật, linh căn, thiên tài của Đông phương.

Không có một ngày nào được nghỉ ngơi.

Tiếp Dẫn hỏi câu đó, chính là nói với Phục Hy, đám người này, dám giết ta không?

Gánh nổi trách nhiệm này không?

Phục Hy không trả lời, nhưng biểu hiện của hắn đủ để chứng minh, những đại năng đỉnh tiêm này, cũng không muốn gánh vác trách nhiệm như vậy.

Tây phương là do Ma Tổ La Hầu làm nổ, liên quan quái gì đến họ?

Giết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hai vị trí Thánh vị đó, cũng chưa chắc đến tay họ.

Nếu dùng hai vị trí Thánh vị để đổi, chắc chắn sẽ có đại năng nguyện ý.

Thánh vị chỉ có hai, nhưng Vu tộc liên minh lại có hơn ngàn đại năng, cho mấy vị trưởng lão, cũng không đủ chia, chắc chắn sẽ xảy ra tình huống phân chia không đều.

Trách nhiệm ngàn người gánh, lợi ích hai người hưởng.

Giết người tru tâm!

Tiếp Dẫn trong truyền thuyết ít nói, chỉ dùng một câu nói, còn hiệu quả hơn một trăm câu của Chuẩn Đề.

Chương 82

Phục Hy không trả lời được câu hỏi này.

Không chỉ hắn không được, Đông Vương Công cũng không được, Bạch Trạch cũng không được.

Họ không được.

Không có nghĩa là Diệp Trần không được.

Diệp Trần từ trong hư không chậm rãi bước ra, thản nhiên nói: "Tiếp Dẫn sư đệ, ai nói với ngươi?

Ta không gánh nổi trách nhiệm này?" "...Bái kiến Diệp Trần sư huynh." Tiếp Dẫn thấy Diệp Trần, khẽ ngẩn ra, vội vàng hành lễ. "Chúng ta hiện tại thuộc về hai phe đối địch, không cần đa lễ." Diệp Trần cười nhạt nói: "Ta vẫn câu nói đó, giao ra dư nghiệt Yêu tộc, sẽ cho Tây phương một con đường sống, nếu không, hôm nay chính là ngày chết của ngươi và Tiếp Dẫn, chút nhân quả cỏn con, ta nhận là được." "....." Tiếp Dẫn nghe vậy ngẩn ra.

Con át chủ bài lớn nhất của hắn, chính là dựa vào việc không ai muốn nhận cái mớ hỗn độn này, dùng việc gánh vác nhân quả để uy hiếp người khác.

Diệp Trần tự nguyện gánh vác nhân quả, chút át chủ bài đó, liền không còn tác dụng gì nữa. "Diệp Trần sư huynh, cho phép ta và Chuẩn Đề về thương lượng một chút, rồi cho huynh câu trả lời được không?" Tiếp Dẫn hoàn hồn, không lập tức đưa ra câu trả lời. "Có thể, ta cho các ngươi ba ngày." Diệp Trần khẽ gật đầu nói: "Ba ngày sau, trừ phi giao ra dư nghiệt, nếu không dù có tìm ra bất kỳ lý do nào, ta cũng sẽ không cho các ngươi cơ hội nữa." Dứt lời.

Diệp Trần không để ý đến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nữa, lớn tiếng nói với các đại năng liên minh bốn phương tám hướng: "Bao vây chặt chẽ nơi này cho ta, trong vòng ba ngày, bất kể ai ra vào Linh Sơn, giết không tha!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" Hơn ngàn đại năng đồng thanh lĩnh mệnh.

Diệp Trần hài lòng gật gật đầu, tiện tay lấy ra bàn ghế, gọi Phục Hy, Đông Vương Công và các trưởng lão khác ngồi xuống.

Lại lấy ra mấy con yêu thú khổng lồ, dẫn họ đi làm thịt nướng.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau, nhanh chóng quay về thần cung Tây phương, tìm Đế Tuấn và Thái Nhất thương lượng.

Không lâu sau.

Con yêu thú đầu tiên đã nướng xong.

Diệp Trần rắc bột thì là, muối và các loại gia vị, xé một cái đùi sau, nằm trên ghế gặm.

Các trưởng lão khác chia nhau phần thịt nướng còn lại.

Họ không thích ăn như Vu tộc, lần đầu thưởng thức thịt nướng có gia vị như vậy, cũng kinh ngạc như gặp được người trời. "Phục Hy, chỗ ngươi có không ít yêu thú, nướng xong, chia cho các đại năng khác ăn thử." Diệp Trần gặm xong đùi sau, dặn dò Phục Hy: "Ta ngủ một lát, ba ngày sau, nhớ gọi ta." "Không vấn đề." Phục Hy khẽ gật đầu.

Diệp Trần nhắm mắt lại, nhưng không có chút buồn ngủ nào.

Đây là âm mưu của Hồng Quân.

Từ đầu, đối thủ của hắn không phải là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, càng không phải là Đế Tuấn và Thái Nhất, mà là Đạo Tổ Hồng Quân cao cao tại thượng.

Một khi Diệp Trần và Tây phương khai chiến, chém giết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, tất sẽ bị nhân quả quấn thân.

Loại nhân quả này, dù có Tiên thiên chí bảo và công đức linh bảo trong tay, cũng căn bản không thể miễn dịch được.

Mạnh như Đạo Tổ Hồng Quân, chém giết Ma Tổ La Hầu, dẫn đến linh mạch Tây phương bị hủy hoại hoàn toàn, cũng phải nghĩ cách trả nhân quả.

Nếu không, luồng Hồng Mông Tử Khí vốn thuộc về Hồng Vân, tuyệt đối sẽ không rơi vào tay Chuẩn Đề.

Thủ đoạn hay!

Kế sách hay!

Nếu là người khác, có lẽ chỉ có thể nuốt cục tức này, thậm chí không có cách giải quyết.

Nhưng Diệp Trần thì khác.

Trong đầu hắn mơ hồ có hai, ba phương pháp, có thể dễ dàng giải quyết những nhân quả này. "Rốt cuộc ai cao tay hơn ai?

Vậy thì cứ chờ xem." Diệp Trần không nói nhiều nữa, nằm trên ghế ngủ say sưa.

Đã lâu lắm rồi, hắn không được ngủ một giấc ngon như vậy. .....

Thần cung Tây phương.

Điện Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Đế Tuấn, Thái Nhất tụ tập ở đây.

Tiếp Dẫn không khách sáo hàn huyên, nói: "Chư vị, lời của Diệp Trần các vị cũng đã nghe, phải làm sao bây giờ?

Xin hãy cho biết ý kiến của mình." "Sư huynh, ta không có ý kiến

gì hay." Chuẩn Đề khẽ lắc đầu, nói: "Trước tiên nghe xem ý kiến của hai vị đạo hữu đã." Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn nhau.

Trước đó, lập trường của Chuẩn Đề rất kiên định, tuyên bố sẽ tử chiến đến cùng với Vu tộc liên minh, kiên quyết bảo vệ vinh quang của Yêu tộc.

Bây giờ lại không có ý kiến gì hay, không phải là chắc chắn muốn từ bỏ Yêu tộc, nhưng ít nhất trong lòng chắc chắn đã lóe lên ý nghĩ tương tự. "Ta không có ý kiến." Đế Tuấn thản nhiên nói: "Ta và Thái Nhất hai người, nhận lời mời của hai vị đạo hữu, mới được tu hành ở Linh Sơn, bất luận hai vị đưa ra quyết định gì, ta và Thái Nhất đều bày tỏ sự thấu hiểu và ủng hộ." "Ta nghe theo đại ca." Thái Nhất khẽ gật đầu.

Lúc này, càng cầu xin càng không có tác dụng, ngược lại sẽ làm giảm địa vị của mình trong mắt đối phương.

Đế Tuấn hiểu rõ, trong tình huống hiện tại, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có bảo vệ họ hay không, phải xem giá trị của hai người họ, có thể khiến Tiếp Dẫn đi đánh cược một phen hay không.

Tiếp Dẫn không tiếp tục vấn đề này nữa, nhìn lướt qua ba vị Chuẩn Thánh, nói: "Các đại năng đỉnh tiêm khác, rốt cuộc có nguyện ý đến giúp không?" Chuẩn Đề lắc lắc đầu nói: "Tam Thanh đã bế quan từ lâu, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân vẫn chưa hồi âm, đại khái là sẽ không đến chi viện." "Ta đi mời Côn Bằng đạo hữu, bị hắn từ chối thẳng thừng, nói rằng Bắc Hải mới là địa bàn của hắn, nếu chúng ta không chống đỡ nổi nữa, có thể đến Bắc Hải tìm hắn che chở." Đế Tuấn khẽ lắc đầu.

Nếu không tự mình đi mời Côn Bằng, hắn căn bản không biết, đến lúc này, ngay cả hóa thân của Côn Bằng, cũng có thể trèo lên đầu hắn ra oai. "Minh Hà đạo hữu nguyện ý trợ trận, lúc này đang ẩn nấp bên

ngoài Linh Sơn, đợi đại chiến bắt đầu, sẽ từ phía sau đột kích, đánh cho Diệp Trần một trận bất ngờ." Thái Nhất trong lòng khá tự hào.

Đám người này đều ra ngoài mời viện trợ, nhưng trừ Minh Hà do hắn mời, những người khác đều thất bại. "Minh Hà nguyện ý ra tay tương trợ?" Tiếp Dẫn mày nhíu chặt, nói: "Hắn tu luyện Sát Lục Pháp Tắc, hận không thể để các đại thế lực đánh nhau đến chết, không phải là kẻ tốt lành gì." Sát Lục Pháp Tắc cực kỳ biến thái.

Người tu luyện pháp tắc này, giết chóc càng nhiều, đối tượng giết chóc càng mạnh, pháp tắc đề cao càng nhanh.

Chương 83

Không chỉ như vậy, khí tức do giết chóc trong thế giới Hồng Hoang sinh ra, sinh linh tu luyện loại pháp tắc này cũng có thể hấp thu, từ đó đề cao tốc độ tu luyện.

Minh Hà hóa hình có ba kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo bạn sinh, cộng thêm thiên phú trác tuyệt, thực lực ổn định nằm trong top 5 đại năng đỉnh tiêm Hồng Hoang.

Mấy chục vạn năm trước, Minh Hà thường xuyên đi đồ sát các sinh linh khác, suýt chút nữa đã tạo nên hung danh lẫy lừng.

Hành động này dẫn tới nhiều đại năng vây công, Minh Hà suýt chút nữa đã vẫn lạc, gắng gượng hơi thở cuối cùng trốn về Huyết Hải, không mấy ngày sau lại sống lại, khôi phục như cũ.

Các đại năng Hồng Hoang lúc này mới biết, khí vận của Minh Hà và Huyết Hải tương liên.

Họ bèn bao vây chặt chẽ Huyết Hải, không cho Minh Hà ra ngoài.

Minh Hà khổ tâm nghiên cứu năm vạn năm, sáng tạo ra một môn Huyết Thần Tử Đại Pháp, tổng cộng tu luyện ra bốn trăm tám mươi triệu Huyết Thần Tử, mỗi một Huyết Thần Tử đều có thực lực thấp hơn bản thân hai đại cảnh giới.

Mỗi một Huyết Thần Tử, đều có thể làm phân thân, chỉ cần có một phân thân còn, Minh Hà có thể dựa vào Huyết Hải tái sinh.

Huyết hải không cạn, Minh Hà không chết.

Các đại năng Hồng Hoang phát hiện, muốn chém giết Minh Hà, trừ phi có thể hoàn toàn hủy diệt tất cả Huyết Thần Tử, hoặc là làm bốc hơi Huyết Hải.

Vế trước có lẽ có cơ hội, vế sau thì đừng nói nữa, trừ phi có thực lực Thiên Đạo Thánh Nhân, thì mới được.

Nhưng mà, từ đó về sau, giết chóc sinh linh bình thường, đối với Minh Hà không còn tác dụng, hắn cũng không còn giết chóc bừa bãi như vậy nữa, đã hòa giải với các đại năng Hồng Hoang.

Lần này Vu tộc liên minh và Tây phương Linh Sơn đối đầu, Minh Hà e rằng muốn đục nước béo cò, tự tay chém giết một số đại năng, thậm chí là Chuẩn Thánh, để nhanh chóng đề cao thực lực của mình. "Điểm này ta đương nhiên biết." Thái Nhất khẽ lắc đầu nói: "Nhưng có Minh Hà tương trợ, mấy người chúng ta cộng lại, thực lực hẳn là không kém Vu tộc liên minh là bao." "Cũng phải." Tiếp Dẫn khẽ gật đầu.

Căn cứ vào thực lực đại năng mà Vu tộc liên minh đã bộc lộ hiện tại.

Bạch Trạch là Chuẩn Thánh trung kỳ, đã trảm ra thiện thi.

Nếu tính theo đơn vị chiến đấu lực, là một Chuẩn Thánh trung kỳ và một Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Phục Hy và Đông Vương Công là Chuẩn Thánh hậu kỳ, đều đã trảm ra thiện ác song thi.

Nếu tính chiến đấu lực, hẳn là mỗi người có hai Chuẩn Thánh sơ kỳ, Chuẩn Thánh trung kỳ, Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Diệp Trần không trảm thi, thực lực cụ thể không rõ, nhưng chắc chắn sẽ không dưới Phục Hy, tạm coi là Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Nếu tính toàn bộ chiến đấu lực, sẽ có ba Chuẩn Thánh sơ kỳ, ba Chuẩn Thánh trung kỳ, ba Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Phía Tây phương.

Tiếp Dẫn, Minh Hà, Đế Tuấn, Thái Nhất đều là Chuẩn Thánh hậu kỳ, Chuẩn Đề cũng là Chuẩn Thánh trung kỳ, cách hậu kỳ chỉ còn một bước.

Theo lý, tổng chiến đấu lực hắn là năm Chuẩn Thánh sơ kỳ, năm Chuẩn Thánh trung kỳ, bốn Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Nhưng trong trận đại chiến Vu Yêu lần đầu, song thi của Đế Tuấn và Thái Nhất đều bị hủy, phải trừ đi hai Chuẩn Thánh trung kỳ, và hai Chuẩn Thánh trung kỳ trong tổng số.

Như vậy, phía Tây phương lại nhiều hơn một Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Nếu Minh Hà không giở trò gì, bên họ quả thực có ưu thế.

Mấy đại La Kim Tiên của Vu tộc liên minh, trong thời gian ngắn, khó mà tham gia vào trận chiến của Chuẩn Thánh, nên tạm thời không cần lo lắng quá nhiều.

Tiếp Dẫn chỉ sợ Minh Hà lâm thời giở trò, để hắn và Vu tộc liên minh tranh đấu, cuối cùng nhảy ra, làm ngư ông.

Đế Tuấn nhìn ra được sự lo lắng của Tiếp Dẫn, cố tỏ vẻ thản nhiên nói: "Tiếp Dẫn đạo huynh không cần rối rắm, cùng lắm thì ta và Thái Nhất, dẫn Yêu tộc xông ra ngoài, không liên lụy đến Linh Sơn." "...Đế Tuấn đạo hữu, huynh nói gì vậy!" Tiếp Dẫn nổi giận đùng đùng, nói: "Chuẩn Đề từng nói, sau khi hai vị đạo hữu đến Linh Sơn, liền cùng chúng ta bình đẳng.

Hai vị cũng là chủ nhân của Linh Sơn, nếu cứ thế mà chết, các đại năng khác chẳng phải sẽ cười nhạo ta và Chuẩn Đề sao?" Chuẩn Đề lập tức mắt sáng lên.

Hắn biết Tiếp Dẫn đã đưa ra quyết định, lên tiếng phụ họa: "Sư huynh nói rất có lý, hai vị đạo hữu đừng nói những lời làm tổn

thương tình cảm nữa, chúng ta nhất định sẽ cùng các vị Yêu tộc cùng tiến cùng lui." "Ta thay mặt cho đông đảo đại năng Yêu tộc, xin cảm tạ hai vị đạo hữu!" "Đa tạ!" Đế Tuấn và Thái Nhất chắp tay hành lễ, trong lòng đều thở phào nhẹ nhõm.

Nếu không buộc Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lên cùng một con thuyền, chỉ bằng họ, đối đầu với Vu tộc liên minh, chỉ có một con đường chết.

Sau khi Tiếp Dẫn đưa ra quyết định.

Linh Sơn trên dưới nhanh chóng có phản ứng.

Mấy chục Đại La Kim Tiên cùng các đệ tử Linh Sơn, phụ trách khống chế trận pháp phòng hộ tiên thiên của Linh Sơn, đợi đại chiến bắt đầu, có thể trong thời gian ngắn chống lại sự tấn công của các đại năng liên minh.

Các đại năng Linh Sơn và đại năng Yêu tộc, có thể tiến lui tự do trong trận pháp, bất luận là ra ngoài giết địch, hay về núi ẩn nấp, đều có tác dụng lớn.

Bốn vị Chuẩn Thánh như Tiếp Dẫn và Đế Tuấn, thì tụ tập lại một chỗ, sớm thương nghị quyết định đối trận với các trưởng lão liên minh. .....

Bên ngoài Linh Sơn.

Vu tộc liên minh bất kể trên dưới, đều gặm thịt nướng, uống quỳnh tương, vô cùng vui vẻ.

Một ngày cứ thế trôi qua.

Trưa ngày thứ hai.

Bạch Trạch đến bên cạnh Diệp Trần, thấp giọng nói: "Đạo huynh, ta luôn cảm thấy Tiếp Dẫn có vấn đề, không biết có nên nói hay không?" "Ta đương nhiên biết có vấn đề." Diệp Trần mở mắt, thản

nhiên nói: "Nếu họ thật sự giao ra dư nghiệt Yêu tộc, căn bản không cần đến ba ngày." Bạch Trạch nói: "Vậy ý của đạo huynh là?" "Đơn giản." Diệp Trần sờ sờ cằm, nói: "Đế Tuấn và Thái Nhất không phải là kẻ tốt lành gì, nếu Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thật sự muốn từ bỏ họ, lúc này đã đánh nhau rồi." Bạch Trạch khẽ gật đầu, hắn đối với tính cách của Đế Tuấn và Thái Nhất, hiểu như lòng bàn tay, lời này có độ tin cậy rất cao.

Diệp Trần tiếp tục nói: "Đã không đánh nhau, vậy chắc chắn là chuẩn bị đứng cùng một phe, cùng nhau đối kháng Vu tộc liên minh." "Không sai, đó cũng là quan điểm của ta." Bạch Trạch khẽ gật đầu, rồi lại lắc đầu, nói: "Đã đạo huynh sớm nhìn thấu ý đồ của họ, tại sao lại cho họ ba ngày chuẩn bị?" "Ta không phải ngay từ đầu đã nhìn thấu ý đồ của họ, cần phải cho họ thời gian, căn cứ vào phản ứng của họ, mới có thể phân tích ra được." Diệp Trần khẽ cười nói: "Đã biết ý đồ của họ, vậy ta có thể, cho họ thời gian còn lại sao?" Bạch Trạch lập tức mắt sáng lên, kinh ngạc nói: "Ý của đạo huynh là... chẳng lẽ?" "Đừng lớn tiếng!" Diệp Trần thấp giọng nói: "Trưa mai, ngươi nói lại với Phục Hy một tiếng, toàn diện phát động tấn công!

Phải một đòn tất sát!" "Tại sao phải đợi đến trưa mai?" Bạch Trạch nghe vậy ngẩn ra, nói: "Làm vậy chẳng phải cho họ thêm thời gian chuẩn bị sao?" "Không, sai rồi." Diệp Trần mỉm cười lắc đầu, nói: "Ngày đầu tiên chắc chắn có phòng bị, đến ngày mai, lòng cảnh giác của họ sẽ giảm xuống mức thấp nhất, là thời điểm thích hợp nhất để phát động tổng tấn công!" Diệp Trần đã sớm đoán được mấy loại phản ứng mà Tiếp Dẫn có thể đưa ra, sau đó sẽ căn cứ vào phản ứng của đối phương để định ra kế hoạch.

Nếu Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thật sự bằng lòng giao ra đám tàn dư Yêu tộc, vậy thì Đế Tuấn và Thái Nhất chắc chắn sẽ liều mạng với chúng trước.

Dù sao cũng chết, chẳng lẽ không xử lý kẻ đã bán đứng mình trước sao.

Nếu Đế Tuấn xử lý Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Diệp Trần cũng không muốn ra tay.

Trọng trách gánh vác nhân quả của Tây phương, vừa hay có thể giao cho chúng.

Đối với Diệp Trần và Vu tộc liên minh, ngay từ đầu Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã chọn sai.

Quyết định bây giờ của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cùng lắm chỉ là sai càng thêm sai mà thôi.

Chương 84

Bạch Trạch hài lòng rời đi.

Mưu kế mà Diệp Trần vừa truyền thụ cho y, hoàn toàn có thể dùng tám chữ để hình dung: Xuất kỳ bất ý, công kỳ bất bị.

Kế sách tuyệt diệu này trông qua thì rất đơn giản, bình thường, nhưng lại như mở ra một cánh cửa trong đầu Bạch Trạch, khai phá tầm nhìn của y.

Sau đó, Bạch Trạch đem kế hoạch của Diệp Trần báo cho Phục Hy và Đông Vương Công.

Ba đại Chuẩn Thánh nóng lòng muốn thử, lẳng lặng chờ đợi ngày thứ hai đến.

Khí vận của Vu tộc liên minh vô cùng nồng hậu, tu hành nhanh hơn trước kia gấp trăm lần, nếu có thể triệt để diệt trừ tàn dư Yêu tộc, khí vận của liên minh chắc chắn sẽ tăng lên một bậc.

Bạch Trạch thông tuệ phi thường, còn có thể nhẫn nại.

Phục Hy và Đông Vương Công thì thảm hơn, cả hai hận không thể xông lên liều mạng ngay, nhưng chỉ có thể che giấu sự thôi thúc trong lòng, giả vờ như không có chuyện gì.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Diệp Trần ra hiệu cho Bạch Trạch, truyền âm nói: "Phân phó xuống dưới, nghe theo chỉ lệnh của ta, lập tức tiến công!" Bạch Trạch nghe vậy liền sững sờ!

Chẳng phải đã nói trưa mới tiến công sao?

Bây giờ đã khai chiến rồi?

Vãi!

Diệp Trần vậy mà lừa cả người mình.

Bạch Trạch khẽ lắc đầu.

Những kẻ có thực lực mạnh mẽ như Diệp Trần, tâm cơ sâu như biển, thảo nào Đế Tuấn và Thái Nhất lãnh đạo Yêu tộc cũng không thể đấu lại Vu tộc liên minh.

Cường giả như Diệp Trần, chỉ có thể làm bạn, không thể làm địch, nếu không đến chết cũng không biết mình chết như thế nào.

Bạch Trạch truyền âm cho Phục Hy, Đông Vương Công, hạ đạt mệnh lệnh của Diệp Trần.

Phục Hy và Đông Vương Công nghe vậy thì mừng rỡ.

Cả hai giả vờ đi tuần tra đại quân của liên minh, đem tin tức sắp tiến công truyền đến cho tất cả các đại năng.

Làm như vậy là để phòng ngừa đám người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề biết được tin tức.

Không lâu sau.

Hai người Phục Hy quay lại phía trước đại quân.

Diệp Trần khẽ búng tay một cái.

"Toàn thể đại năng Vu tộc liên minh!" Phục Hy quát lớn: "Nghe theo hiệu lệnh của ta, công hạ Linh Sơn, nếu có kẻ chống cự, giết không tha!" "Giết!" "Giết!" "Giết!" Đại quân liên minh hưng phấn lạ thường.

Vừa gào thét, vừa gầm giận, tay cầm linh bảo, công kích về phía pháp trận phòng hộ của Linh Sơn.

Phục Hy, Đông Vương Công, Bạch Trạch đồng thời ra tay, bảy

tám kiện cực phẩm Tiên thiên linh bảo mạnh mẽ xuất kích, cùng với công kích của hàng ngàn đại năng, nện thẳng vào pháp trận phòng hộ của Linh Sơn!

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Linh bảo như mưa rền gió dữ, liều mạng nện vào pháp trận phòng hộ, không ngừng phát ra những tiếng nổ vang trời.

Không gian phụ cận Linh Sơn thảm thương bị xé nát!

Một đợt công kích như vậy, cho dù là Chuẩn Thánh cũng khó lòng chống đỡ. *Rắc!* Pháp trận phòng hộ đột nhiên phát ra một tiếng giòn tan.

Những vết nứt chi chít bỗng nhiên xuất hiện, giống như một tấm mạng nhện rách nát.

Lúc này, phía Linh Sơn mới có phản ứng.

"Địch tập!" "Địch tập!" "Địch tập!" Đệ tử Linh Sơn sợ đến hồn bay phách tán, gào thét khản cổ truyền tin.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Đế Tuấn và Thái Nhất nhanh chóng xé rách không gian, xuất hiện trước pháp trận phòng hộ.

"Diệp Trần!" Tiếp Dẫn nổi giận đùng đùng, nói: "Chẳng phải đã nói đợi ta ba ngày rồi mới trả lời sao?

Ngươi không giữ chữ tín!" "Đồ ngốc." Diệp Trần bĩu môi, mỉa mai: "Ngươi cũng không nhìn xem bên cạnh ngươi đang đứng là ai?

Đã sớm đưa ra quyết định rồi, ta cần gì phải cho ngươi mặt mũi?" "..." "..." "..." Đám người Tiếp Dẫn nhìn nhau ngơ ngác.

Vừa rồi cảm ứng được Vu tộc liên minh tập kích, nào còn kịp tránh né?

Sự thật rằng chúng đã quyết định liên thủ đối kháng Vu tộc liên minh, đã hoàn toàn bại lộ trước mắt Diệp Trần.

"Bớt nói nhảm đi!" Phục Hy cười lớn: "Tiểu nhi Đế Tuấn, có dám cùng ta một trận không?" Vừa nói, Phục Hy vừa tiện tay lấy ra Hà Đồ Lạc Thư của Đế Tuấn, khoe khoang ngay trước mặt đám tàn dư Yêu tộc và đệ tử Linh Sơn.

Hà Đồ Lạc Thư là linh bảo biểu tượng của Đế Tuấn, trong các đại năng Hồng Hoang không ai không biết, không ai không hiểu!

Thao tác này của Phục Hy chính là đang vả mặt Đế Tuấn một cách điên cuồng.

"Tìm chết!" Đế Tuấn nổi giận đùng đùng, nói: "Nếu có gan, liền theo ta đến Hỗn Độn một trận!" *Vụt.* Phục Hy lập tức xé rách không gian, xông vào thế giới Hỗn Độn.

Đế Tuấn theo sát phía sau.

"Thái Nhất, ngươi có nhận ra vật này không?" Đông Vương Công cũng học theo, tiện tay lấy ra một kiện cực phẩm linh bảo, chính là kiện mà Đông Hoàng Thái Nhất dùng để trảm ác thi.

"Khốn nạn!" Sắc mặt Thái Nhất tái xanh, hung hăng lao về phía Đông Vương Công.

"Chỉ có đồ ngốc mới đánh với ngươi ở đây." Đông Vương Công nhanh chóng xé rách không gian, xông vào thế giới Hỗn Độn.

"Đứng lại cho ta!" Thái Nhất gầm lên, vung quyền đấm về phía sau lưng Đông Vương Công.

Bạch Trạch khẽ lắc đầu, nhìn về phía Chuẩn Đề nói: "Tu vi của ta

thấp nhất, cũng chỉ có thể tìm ngươi làm đối thủ, thế nào?

Chương 85

Đi Hỗn Độn một chuyến nhé." "Đi thôi." Chuẩn Đề khẽ gật đầu.

Linh Sơn là linh mạch duy nhất còn sót lại ở thế giới Tây phương, nếu Chuẩn Thánh đại chiến ở đây, có khả năng sẽ đánh nát nó.

Cuối cùng dù có giành được thắng lợi, nhân quả phải gánh vác có lẽ sẽ vượt xa trước đây vô số lần, đúng là được không bù mất.

Tiếp Dẫn giận dữ nhìn Diệp Trần nói: "Sư tôn đã phong ngươi làm thủ tịch đệ tử, chấp chưởng Huyền Môn, ta trước nay vẫn không phục, hôm nay vừa hay được lĩnh giáo, xem ngươi có tư cách xếp trên bọn ta không." "Chỉ dựa vào ngươi?" Diệp Trần khẽ lắc đầu, nhìn về phía bầu trời hướng tây nam, cười nhạt nói: "Minh Hà, ngươi chuẩn bị trốn đến khi nào?" "Ha ha ha." Tiếng cười sảng khoái từ trong hư không truyền ra, Minh Hà với mái tóc dài màu máu, thân mặc huyết bào, chậm rãi hiện ra trước mặt Diệp Trần.

Minh Hà giơ ngón tay cái lên, nói: "Huyết Hải ẩn nặc đại pháp của ta, trước nay chưa từng có ai phát giác được, đạo huynh quả thật lợi hại." "Về phương diện ẩn thân, quả là không tệ." Diệp Trần khẽ gật đầu, nói: "Nhưng sát khí nồng đậm trên người ngươi, cho dù là hư không cũng không che giấu nổi." "Thì ra là vậy." Minh Hà bừng tỉnh đại ngộ, gật đầu nói: "Đợi sau khi trận này đánh xong, ta sẽ nghiên cứu kỹ lại, xem có thể cải tiến được không." Diệp Trần khẽ lắc đầu, cười nhạt nói: "E là ngươi không có cơ hội đó đâu." Tam Thanh, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân những kẻ đó đều không đến, chỉ có một mình Minh Hà tới, hành vi này đối với Diệp Trần cũng là một loại khiêu khích.

"Đạo huynh quả thật bá khí." Minh Hà không giận mà còn cười,

nói: “Không biết công phu trên tay ngươi có lợi hại bằng công phu trên miệng không.” “Thử là biết.” Diệp Trần không tiếp tục đấu võ mồm nữa, tiện tay ném ra Thí Thần Thương, phá vỡ pháp trận phòng hộ đang lung lay sắp đổ trong nháy mắt.

“Khốn nạn!” Tiếp Dẫn nổi giận, tay cầm Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, nện thẳng về phía đầu Diệp Trần.

Diệp Trần cười lớn, xông vào thế giới Hỗn Độn.

Tiếp Dẫn tức đến tam thi thần nhảy dựng lên.

Vừa lo lắng đám đệ tử Linh Sơn và tàn dư Yêu tộc không giữ được, lại lo lắng Diệp Trần đi chi viện cho Phục Hy.

Sau khi cân nhắc, Tiếp Dẫn lựa chọn đi chi viện cho Chuẩn Đề và những người khác.

Dù sao thì Chuẩn Thánh mới là nhân tố quyết định sự thắng lợi của cuộc chiến này.

“Giữ vững cho ta!” Tiếp Dẫn gầm lên với các đệ tử Linh Sơn, triệu hồi ra Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, tay cầm Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, đuổi theo Diệp Trần.

“Vâng!” Các đệ tử Linh Sơn đồng thanh nhận lệnh, nhanh chóng vá lại lỗ thủng do Thí Thần Thương xuyên qua.

“Rúc trong mai rùa mà làm anh hùng sao?

Để ta giúp ngươi một tay.” Minh Hà tay cầm Nguyên Đồ, A Tỳ, khẽ vung lên, hai đạo kiếm khí khổng lồ chém về phía pháp trận phòng hộ. *Bành!* Pháp trận phòng hộ vốn đã rách nát không chịu nổi, trong nháy mắt bị phá vỡ hoàn toàn.

“Giết!” Đại quân liên minh vui mừng khôn xiết, gầm thét xông vào thần cung Tây phương, cùng các đệ tử Linh Sơn và tàn dư Yêu tộc

chém giết lẫn nhau.

Minh Hà khẽ gật đầu, tay cầm Nguyên Đồ, A Tỳ, chân đạp Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, cười lớn xông vào thế giới Hỗn Độn.

Trong hư không, Tây Vương Mẫu, Thử Thiết và Cửu Anh nhìn nhau ngơ ngác, đối thủ cấp Chuẩn Thánh đã bị Diệp Trần phân chia hết.

Bọn họ ở lại đây, chẳng lẽ phải ra tay với đám Đại La Kim Tiên kia sao?

Lúc này, giọng nói của Diệp Trần truyền vào tai họ.

"Cứ ở yên đây, phòng bị các Chuẩn Thánh khác thừa cơ đục nước béo cò, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cứ giao cho ta là được." Ba người lúc này mới yên tâm.

Tuy rằng nhiệm vụ này có chút nhàm chán, nhưng biết nhiệm vụ của mình vẫn tốt hơn là không biết gì cả.

Bên kia, Diệp Trần đã xông vào thế giới Hỗn Độn.

Các trưởng lão liên minh như Đông Vương Công, Phục Hy đang giao chiến với Đế Tuấn và Thái Nhất.

Sau khi tấn thăng lên Chuẩn Thánh hậu kỳ, Phục Hy và Đông Vương Công đối mặt với Đế Tuấn và Thái Nhất hoàn toàn không rơi vào thế hạ phong.

Cộng thêm việc triệu hồi ra thiện ác song thi, ngay từ đầu đã chiếm thế thượng phong, đè hai vị yêu tộc đế hoàng ra đánh túi bụi!

Tu vi và linh bảo của Bạch Trạch so với Chuẩn Đề có hơi kém một chút, nhưng cũng không chênh lệch quá xa, trong thời gian ngắn có thể đấu ngang tài ngang sức.

“Đi giúp Bạch Trạch.” Phục Hy suy nghĩ một lát, nhanh chóng phái thiện thi của mình ra, tiến đến tương trợ Bạch Trạch.

Cục diện trong nháy mắt trở nên rõ ràng, cả ba chiến trường đều chiếm thế thượng phong.

“Xem chiêu!” Diệp Trần quát khẽ, Thí Thần Thương đột ngột đâm về phía Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề sợ đến hồn bay phách tán, vội vàng né tránh một đòn trí mạng này.

Nhưng Diệp Trần bất luận phương diện nào cũng đều vượt xa y, cho dù Chuẩn Đề dùng hết toàn lực né tránh, Thí Thần Thương vẫn trúng vào cánh tay phải của y. *Bành!* Cánh tay phải của Chuẩn Đề đột nhiên nổ tung, trong nháy mắt biến thành đạo nhân một tay.

“Đừng có càn rỡ!” Tiếp Dẫn quát lớn, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ đâm thẳng vào sau lưng Diệp Trần. *Vút!* Diệp Trần cười nhạt.

Thí Thần Thương lượn một vòng, đâm về phía Tiếp Dẫn. *Keng!* Thí Thần Thương và Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ va chạm vào nhau, dễ dàng xé nát không gian Hỗn Độn gần đó, khí tức Hỗn Độn tán loạn tứ phía.

“Tiếp Dẫn, Minh Hà, chúng ta ra xa chơi một chút được không?” Diệp Trần tay cầm Thí Thần Thương, chỉ về phía xa ức vạn dặm.

“Không vấn đề.” Minh Hà toàn thân tràn đầy chiến ý, sát khí lan tỏa bốn phía, nhanh chóng xông về phía xa.

Tiếp Dẫn có chút do dự, lo lắng Chuẩn Đề không chống đỡ nổi.

Diệp Trần cười khẩy nói: “Tiếp Dẫn, nếu ngươi không đi, vậy ta sẽ ra tay với Chuẩn Đề.” “Đi thì đi!

Ai sợ ai?” Tiếp Dẫn triệu hồi ra thiện ác song thi, phân biệt bay về

phía Đế Tuấn và Thái Nhất, giúp chúng đối kháng với Đông Vương Công và Phục Hy.

Bản thể của Tiếp Dẫn tay cầm Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, chân đạp Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, xông về phía vị trí của Minh Hà.

Không có thiện ác song thi, thực lực sẽ giảm đi rất nhiều, nhưng có Minh Hà ở bên cạnh trợ giúp, y tin rằng sẽ không thua Diệp Trần.

Diệp Trần mỉm cười gật đầu, nhanh chóng đuổi theo.

Ba chiến trường còn lại, Vu tộc liên minh đều chiếm ưu thế, hắn chỉ cần phụ trách ngăn chặn Tiếp Dẫn và Minh Hà là có thể đảm bảo thắng lợi cuối cùng của trận chiến này.

"Giết!" "Giết!" "Giết!" Minh Hà giơ cao Nguyên Đồ, A Tỳ, đột ngột chém ra ba vạn sáu nghìn kiếm.

Kiếm nào cũng nhắm vào yếu hại!

Kiếm nào cũng là sát chiêu!

Đây chính là phong cách của Minh Hà.

Không có thăm dò lừa gạt, chỉ có quyết đấu sinh tử!

Chương 86

Diệp Trần hoàn toàn không sợ hãi.

Hắn không ngừng vung Thí Thần Thương, tiện tay chống đỡ công kích của Minh Hà.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Ba kiện linh bảo cực phẩm lừng danh trong top mười va chạm vào nhau, không gian Hỗn Độn trong phạm vi vạn dặm lập tức vỡ nát thành vụn.

Khí tức Hỗn Độn như gặp phải ma, liều mạng tản ra xa.

Diệp Trần khẽ lắc đầu.

Thực lực của Minh Hà có vẻ mạnh hơn Tiếp Dẫn một chút, nhưng cũng không mạnh hơn bao nhiêu.

Nhục thân của Diệp Trần đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong, nguyên thần là Chuẩn Thánh hậu kỳ, ngay cả Chuẩn Thánh đỉnh phong bình thường cũng chưa chắc đã bì được.

Lúc này đối mặt với hai vị đại năng đỉnh tiêm, hắn vẫn dư sức đối phó.

Nếu triệu hồi ra Chư Thiên Khánh Vân và các Tiên thiên chí bảo khác, trong nháy mắt phong tỏa không gian, chém giết Minh Hà và Tiếp Dẫn cũng không phải là không thể.

Chỉ có đối thủ ngang tài ngang sức mới được coi là một trận chiến thực sự.

Hai kẻ này, e là không thể làm đối thủ của hắn.

Nếu Tam Thanh liên thủ, có lẽ mới đáng để Diệp Trần toàn lực ứng phó.

"Lắc đầu là có ý gì?" Minh Hà nhíu chặt mày, quát: "Ngươi đang coi thường bản tọa sao?" Một khi đã vào trạng thái chiến đấu, Minh Hà hoàn toàn khác với trước đó.

Đặc biệt là khi thấy Diệp Trần lắc đầu thở dài, y càng tức đến bốc hỏa.

"Thực lực của hai người các ngươi, thật ra không tệ." Diệp Trần nghe vậy gật đầu, nói: "Đáng tiếc so với ta, vẫn còn một khoảng cách dài, nếu ta dùng toàn lực, e là hai người các ngươi đến một chiêu cũng không đỡ nổi." "Khốn nạn!" "Càn rỡ!" Lời này vừa nói ra, Tiếp Dẫn và Minh Hà tức khắc nổi giận.

Cả hai đều là những cường giả đỉnh tiêm hàng đầu Hồng Hoang, trừ Hồng Quân ra, chưa từng có ai dám coi thường họ như vậy.

Lão Tử, thủ lĩnh của Tam Thanh, sở hữu hai kiện chí bảo, cũng không dám ở trước mặt họ cuồng vọng như thế.

"Diệp Trần, ta phải lột da rút xương ngươi, phanh thây tám mảnh!" Minh Hà nghiến răng nghiến lợi nói: "Như vậy mới có thể phát tiết lửa giận trong lòng ta, không chỉ thế, những đại năng dưới trướng Vu tộc liên minh kia, ta cũng sẽ từng người một, giết hết toàn bộ!" "Chỉ bằng hai người các ngươi?" Diệp Trần cười khẩy nói: "Đừng làm ta cười nữa, ta nói thật đó, đối phó với hai người các ngươi, đừng nói là dùng hết toàn lực, cho dù không dùng linh bảo, tay không đấu với các ngươi, hai người cũng không phải là đối thủ của ta." Vừa nói, Diệp Trần liền cất Thí Thần Thương đi ngay trước mặt họ, tay không ngạo nghễ đứng tại chỗ, khinh miệt nhìn về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

“Yên tâm.” Minh Hà tức quá hóa cười, nói từng chữ một: “Ngươi sẽ phải trả một cái giá thảm khốc cho sự cuồng vọng của mình!

Tiếp Dẫn, phối hợp với ta ra tay, đừng giữ lại nữa.” “Không vấn đề!” Tiếp Dẫn hung hăng gật đầu.

“Giết!” “Giết!” Hai vị đại năng đỉnh tiêm lần đầu tiên trong đời hợp tác.

Kiếm Nguyên Đồ, A Tỳ tỏa ra sát khí kinh khủng!

Nghiệp Hỏa Hồng Liên phun ra nghiệp hỏa vô biên, Công Đức Kim Liên nở rộ từng đóa kim liên!

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ như một thanh kiếm sắc bén, đâm thẳng vào lồng ngực Diệp Trần!

Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Tiếp Dẫn Bảo Tràng, hung hăng nện vào đầu Diệp Trần!

Sáu kiện cực phẩm Tiên thiên linh bảo đồng thời xuất kích, trong đó có tới năm kiện nằm trong top mười cực phẩm Tiên thiên linh bảo, uy lực đủ để hủy diệt một Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Dù nhục thân của Diệp Trần đã đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, hắn cũng không muốn cứng rắn đỡ lấy đòn công kích này.

Thân hình Diệp Trần lóe lên, né tránh đòn công kích này, tay phải mang theo sức mạnh vô song, đấm về phía đỉnh đầu Tiếp Dẫn!

“Trận!” Tiếp Dẫn quát khẽ, kích hoạt trận pháp phòng ngự đi kèm Công Đức Kim Liên, cứng rắn chống lại công kích của Diệp Trần.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ và Tiếp Dẫn Bảo Tràng nhân cơ hội đánh về phía Diệp Trần.

Lần này Diệp Trần không né tránh, cứng rắn đối đầu với Tiếp Dẫn một đòn. *Phanh!* Tay phải của hắn hung hăng đấm vào Công

Đức Kim Liên, đánh cho pháp trận phòng hộ đầy vết nứt.

Cùng lúc đó, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ mạnh mẽ đâm vào ngực Diệp Trần, đánh tan nát bộ y phục trung phẩm linh bảo trên ngực hắn.

Tuy nhiên, mũi cờ sắc bén chỉ để lại trên ngực Diệp Trần một vệt trắng nhàn nhạt.

Tiếp Dẫn Bảo Tràng nện vào trán Diệp Trần, lờ mờ để lại vài vết đỏ, chứng minh cho đòn công kích vừa rồi.

Sau khi nhục thân của Diệp Trần tấn thăng lên Chuẩn Thánh đỉnh phong, bất luận là phòng ngự hay công kích, đều có thể sánh ngang với linh bảo cực phẩm thông thường.

Sức mạnh này, bản thân hắn có thể hoàn toàn khống chế, không giống như các đại năng đỉnh tiêm khác, tu luyện đến trình độ này cũng không thể hoàn toàn luyện hóa linh bảo cực phẩm, không thể phát huy hết toàn bộ uy lực.

Trừ phi là kiếm Nguyên Đồ, A Tỳ, hoặc Thí Thần Thương trong top mười cực phẩm Tiên thiên linh bảo chuyên về công kích sát phạt, mới có thể uy hiếp lớn đối với hắn.

Các linh bảo cực phẩm còn lại, gần như khó có thể gây ra thương tổn thực chất.

"Quá yếu." Diệp Trần vừa né tránh kiếm Nguyên Đồ tập kích từ phía sau, vừa trào phúng Tiếp Dẫn: "Ta đứng đây cho ngươi đánh, ngươi cũng không thể làm ta bị thương." "Nói khoác không biết ngượng!" Tiếp Dẫn trong lòng hoảng sợ tột độ.

Vừa rồi y đã dùng ít nhất tám phần sức mạnh, vậy mà không gây ra bất kỳ thương tổn thực chất nào cho Diệp Trần.

Cú đấm tùy tiện của Diệp Trần suýt chút nữa đã đánh vỡ phòng ngự của Công Đức Kim Liên, quả thật quá kinh khủng.

Mặc dù vậy, miệng của Tiếp Dẫn vẫn không chịu thua, nói: “Minh Hà đạo hữu, ta kiềm chế hắn, ngươi toàn lực tiến công!” “Được.” Minh Hà một tay cầm Nguyên Đồ, một tay cầm A Tỳ, điên cuồng lao về phía Diệp Trần.

Thật ra, vừa giao thủ, Minh Hà đã phát hiện thực lực của Diệp Trần cực kỳ mạnh mẽ, trong lòng không khỏi có chút hối hận.

Nhưng ở thế giới Hồng Hoang này, cũng không có thuốc hối hận để ăn.

Trừ phi có thể lĩnh ngộ được thời gian pháp tắc, nghịch chuyển thời không thì may ra.

Đương nhiên rồi, ai mà lĩnh ngộ được thời gian pháp tắc, dùng sức mạnh để chứng đạo, đừng nói là xử lý Diệp Trần, miểu sát Hồng Quân cũng không thành vấn đề.

Trong tình huống hiện tại, cả hai chỉ có thể toàn lực phối hợp, xem có thể chém giết được Diệp Trần hay không.

Nếu không chém giết được, cũng phải cố gắng kéo chân Diệp Trần, đợi Đế Tuấn, Chuẩn Đề chiến thắng ba người Phục Hy, rồi hợp lực đối phó với Diệp Trần.

“Định!” Công Đức Kim Liên phun ra từng đóa kim liên, vây quanh bên người Diệp Trần.

Chương 87

"Khốn!" Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ đột nhiên biến lớn, vây quanh Diệp Trần điên cuồng xoay tròn, Mộc chi pháp tắc như những sợi dây leo, hạn chế bước chân né tránh của Diệp Trần.

Kỳ thực đây mới là cách sử dụng chính xác của Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ.

Tiên thiên Ngũ Phương Kỳ đều là top mười Tiên thiên cực phẩm linh bảo, nếu có thể tập hợp đủ năm loại cờ, liền có thể triệu hồi ra Tiên thiên Ngũ Hành Đại Trận.

Uy lực của trận này cực kỳ mạnh mẽ, sánh ngang với Tiên thiên chí bảo.

Trừ Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Tru Tiên Kiếm Trận ra, gần như không có trận pháp nào khác có thể tranh phong.

"Trấn!" Tiếp Dẫn Bảo Tràng đột nhiên hóa thành một tòa cổ tháp khổng lồ, từ trên trời giáng xuống, trấn áp Diệp Trần.

Cùng lúc đó, Tiếp Dẫn khoanh chân ngồi trên đỉnh tháp, toàn thân tỏa ra kim quang công đức, bao phủ toàn thân Diệp Trần.

Tiếp Dẫn đã từ bỏ công kích, toàn lực kiềm chế hành động của Diệp Trần, tạo ra môi trường thuận lợi cho Minh Hà tiến công.

"Làm tốt lắm!" Minh Hà cao giọng khen ngợi.

Nguyên Đồ, A Tỳ tỏa ra sát khí mãnh liệt, trong nháy mắt chém ra mấy chục vạn kiếm, mỗi một kiếm đều nhắm vào yếu hại của Diệp Trần.

Cho dù nhục thân của Diệp Trần có thể sánh với linh bảo cực

phẩm, nếu thật sự để những sát chiêu này rơi vào người, cũng tuyệt đối không chống đỡ nổi.

Diệp Trần chắc chắn không phải kẻ ngốc, sao có thể ngồi chờ chết.

"Hát!" Chỉ thấy Diệp Trần quát khẽ một tiếng, kích hoạt Tổ Vu chân thân.

Một người khổng lồ cao đến trăm vạn dặm hiện ra trước mắt, dễ dàng xé nát khốn trận do Tiếp Dẫn thiết lập.

Tiếp Dẫn phun ra mấy ngụm tiên huyết, hoảng hốt chạy trốn về phía xa.

Diệp Trần không truy sát Tiếp Dẫn, tay phải giơ cao, mạnh mẽ vỗ về phía Minh Hà.

Minh Hà sợ đến hồn bay phách tán, vội vàng thu hồi Nguyên Đồ, A Tỳ, đột nhiên hóa thành bốn trăm tám mươi triệu huyết thần tử, chạy trốn về bốn phương tám hướng. *Bành!

Bành!

Bành!* Vô số huyết thần tử dưới một chưởng này hóa thành tro bụi.

Cùng với đó là vô số vẫn thạch Hỗn Độn vỡ nát.

"Chuẩn...

Thánh đỉnh phong?" Tiếp Dẫn kinh ngạc há hốc miệng.

Y nào không rõ, Diệp Trần căn bản không phải Chuẩn Thánh hậu kỳ, mà là Chuẩn Thánh đỉnh phong chính hiệu.

Trận chiến này, có lẽ đã định trước là thất bại.

Nếu Đế Tuấn, Chuẩn Đề chiếm thế thượng phong, Diệp Trần tất

sẽ dốc hết toàn lực, triệu hồi Tiên thiên chí bảo để chém giết y, rồi đi giải cứu Đông Vương Công và Phục Hy.

Khi các trưởng lão liên minh như Đông Vương Công chiếm thế thượng phong, Diệp Trần không còn nỗi lo về sau, nên mới đặc biệt phối hợp với hai người họ chơi đùa.

Ngoài mấy chục vạn dặm.

Một huyết thần tử hóa ra thân ảnh của Minh Hà, tóc tai bù xù, trông cực kỳ thảm hại.

"Diệp Trần đạo hữu, hôm nay Minh Hà ta đã mạo phạm, không nên nhúng tay vào cuộc chiến giữa Vu tộc liên minh và Linh Sơn Tây phương!" Minh Hà chắp tay xin lỗi: "Ngày khác ta sẽ đến Bất Chu Sơn thỉnh tội đạo hữu, chuyện này ta sẽ không tham gia nữa." Lời còn chưa dứt, vô số huyết thần tử đã bao bọc Minh Hà, xé rách từng tầng không gian, chạy trốn về thế giới Hồng Hoang.

"Đi!" Diệp Trần cười khẩy nói: "Đi đâu có dễ dàng như vậy!" Thí Thần Thương phá không bay ra, đánh về phía vô số huyết thần tử.

"Thu!" Diệp Trần vung tay một cái, Càn Khôn Đỉnh đột nhiên hiện ra trong tay, hút về phía những phân thân huyết thần tử của Minh Hà. *Phanh!* Hàng chục triệu huyết thần tử bị Thí Thần Thương đánh trúng, đột nhiên nổ tung, ít nhất có hàng triệu tên hoàn toàn vẫn lạc.

Càn Khôn Đỉnh há to miệng, hút hết những huyết thần tử đang tán loạn vào trong.

Minh Hà đau lòng khôn xiết, hai vòng chiến đấu vừa rồi, ít nhất đã khiến y tổn thất gần một trăm triệu huyết thần tử, vượt quá hai phần mười tổng số.

Nhưng y không dám nói thêm một lời thừa nào, chỉ sợ Diệp Trần còn có thủ đoạn khác, sẽ giữ y lại nơi này triệt để.

Trong nháy mắt, Minh Hà đã xông vào thế giới Hồng Hoang, không quay đầu lại mà chạy về phía Huyết Hải.

Diệp Trần thu hồi Tổ Vu chân thân, quay đầu nhìn về phía Tiếp Dẫn, cười khẩy nói: "Bây giờ chỉ còn lại một mình ngươi, chuẩn bị dùng thủ đoạn gì để chống lại ta đây?" "...Ta thua rồi." Tiếp Dẫn thu hồi những linh bảo đang rơi vãi, khẽ lắc đầu nói: "Sư huynh muốn giết muốn xẻo, Tiếp Dẫn ta xin nghe theo, chỉ xin hãy tha cho Chuẩn Đề một mạng." "Trông ngươi xấu quá." Diệp Trần như không nghe thấy lời Tiếp Dẫn, bình phẩm về ngoại hình của y.

Tiếp Dẫn vốn đã không đẹp trai, lại thêm bộ dạng rũ rượi, thật sự có chút khó coi.

"???" Tiếp Dẫn lập tức ngớ người.

Thông thường, một bên thừa nhận thất bại, tự nguyện đầu hàng, bên kia cho dù không đồng ý cũng phải đưa ra câu trả lời.

Kẻ này, Diệp Trần, lại giả vờ không nghe thấy, ngang nhiên công kích ngoại hình của y.

"Diệp Trần!" Tiếp Dẫn nghiến răng nghiến lợi nói: "Sĩ khả sát, bất khả nhục!

Ngươi thật sự muốn ép ta đến đường cùng, ta sẽ kéo ngươi đồng quy vu tận!" "Đúng, đúng, đúng, như vậy mới đúng chứ." Diệp Trần vỗ tay khen ngợi, cười khẩy nói: "Cứ gọi ta là Diệp Trần, đừng có thua rồi mới lôi quan hệ ra, thành sư huynh của ta, ngươi nói xem, có nhất thiết phải lôi Sư tôn ra mới được sao?" "..." Tiếp Dẫn nghe vậy liền khựng lại.

Lời của Diệp Trần khó nghe, nhưng đúng là suy nghĩ trong lòng y.Vì Diệp Trần đã nói toạc ra, Tiếp Dẫn cũng không cần phải giả vờ nữa, nói: "Ngươi nói đúng, chuyện này không liên quan đến Sư tôn,

chúng ta tự giải quyết." *Vút!* Càn Khôn Đỉnh và Thí Thần Thương lại một lần nữa quay về trong tay Diệp Trần.

"Giải quyết?" Diệp Trần thu hồi Càn Khôn Đỉnh, Thí Thần Thương trong tay không ngừng nhảy múa, như thể giây tiếp theo sẽ xé rách không gian, đánh nát một Chuẩn Thánh nào đó đang trong trận chiến.

"Yêu tộc và Linh Sơn của ta là quan hệ hợp tác, ta không có cách nào thay chúng quyết định." "Chỉ cần ngươi tha mạng cho sư đệ của ta, để y tiếp tục tu bổ linh mạch Tây phương, bất luận ngươi xử trí ta thế nào, ta đều chấp nhận, tuyệt không phản kháng." "Ta có thể để Chuẩn Đề lập lời thề, mệnh lệnh cho Linh Sơn Tây phương thần phục Vu tộc liên minh, vĩnh thế không được phản bội." Tiếp Dẫn nói xong những lời này, mặt như tro tàn, nói: "Diệp Trần, những điều kiện này ngươi có hài lòng không?" "Hài lòng?

Đương nhiên là không hài lòng." Diệp Trần khẽ lắc đầu nói: "Tại sao lúc ngươi âm thầm lôi kéo Yêu tộc, tại sao lúc ngươi mời Minh Hà đến trợ trận, ngươi không đứng ra đầu hàng?" Khóe miệng Tiếp Dẫn giật giật, mẹ nó đây chẳng phải là nói thừa sao?

Làm những chuẩn bị đó không phải là để đánh bại Vu tộc liên minh sao, nếu Linh Sơn và Yêu tộc đánh thắng, làm sao có thể đầu hàng?

Tuy nhiên Tiếp Dẫn căn bản không dám phản bác, trầm giọng nói: "Nếu ngươi không hài lòng với những điều kiện ta đưa ra, cứ việc đề xuất ý kiến của ngươi, phàm là những gì ta có thể làm được, nhất định sẽ không từ chối." "Chuyện đầu hàng của ngươi, lát nữa hãy nói." Diệp Trần quay đầu nhìn về ba chiến trường còn lại, cười khẩy nói: "Ta chỉ nói chuyện điều kiện với một bên, bất luận là Linh Sơn hay tàn dư Yêu tộc, đều không có gì khác biệt." "...Ta hiểu rồi." Tiếp

Dẫn nghe vậy liền chấn động, lấy ra ba kiện cực phẩm linh bảo, nhanh chóng lao về phía chiến trường gần nhất.

Cách đó không xa, Đông Vương Công và Thái Nhất đang đánh nhau vô cùng quyết liệt.

Cả hai đều dùng cực phẩm linh bảo để trảm thi, tấn thăng lên Chuẩn Thánh hậu kỳ, về phương diện tu vi cũng không chênh lệch quá nhiều.

Thiên phú của Thái Nhất có phần mạnh hơn một chút, lại thêm không có linh bảo thuận tay, nếu đơn đấu với Đông Vương Công, tỷ lệ là năm-năm.

Chương 88

Nhưng Đông Vương Công có thiện ác song thi tương trợ, đánh càng lâu, ưu thế càng rõ rệt.

Trận chiến bắt đầu không lâu, Thái Nhất đã toàn thân đẫm máu, vết thương chằng chịt, chỉ đành biến thành Kim Ô chân thân mới có thể chống lại Đông Vương Công.

Lúc này, Tiếp Dẫn chân đạp Công Đức Kim Liên, tay cầm Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, lao về phía Đông Vương Công và Thái Nhất, quát lớn: "Thái Nhất đạo hữu, ta đến trợ giúp ngươi!" Thái Nhất tưởng rằng Tiếp Dẫn và Minh Hà đã xử lý xong Diệp Trần, nghe vậy mừng rỡ nói: "Tốt, đạo huynh hãy khốn trụ hắn, ta sẽ thi triển Kim Ô tuyệt sát, vạn vũ tề phát!" "Được!" Tiếp Dẫn từ xa ném ra hai kiện cực phẩm linh bảo, lao về phía Đông Vương Công.

Đông Vương Công sợ đến hồn bay phách tán, vội vàng thu hồi thiện ác song thi, chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng Công Đức Kim Liên và Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ lại đột nhiên vượt qua Đông Vương Công, mạnh mẽ rơi xuống đầu Thái Nhất.

Từng đóa kim liên vây quanh Kim Ô chân thân, những chiếc lông vũ kia chưa kịp rụng ra đã bị Công Đức Kim Liên cứng rắn ép trở lại.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ tỏa ra Mộc chi pháp tắc nồng đậm, hung hăng khốn trụ Thái Nhất bên trong.

"Tiếp Dẫn!

Ngươi điên rồi sao?" Thái Nhất điên cuồng gầm thét.

"Xin lỗi." Tiếp Dẫn giơ cao Tiếp Dẫn Bảo Tràng, hung hăng nện

vào đầu Kim Ô. *Phanh!* Đầu của Thái Nhất lập tức vỡ nát.

Tiếp Dẫn không hề nương tay, ba đại cực phẩm linh bảo cùng lúc ra tay, các loại khí tức pháp tắc bùng nổ, triệt để diệt sát Thái Nhất.

"Vãi!

Mẹ nó chuyện gì vậy?" Đông Vương Công trợn mắt há mồm, nửa ngày trời chưa hoàn hồn.

Không chỉ Đông Vương Công, mà cả Chuẩn Đề, Bạch Trạch, Phục Hy và Đế Tuấn, trong nháy mắt đều sững sờ tại chỗ.

"Tiếp Dẫn!" "Khốn nạn!" "Tìm chết!" Đế Tuấn hốc mắt tóe ra tiên huyết, đột nhiên biến thành Kim Ô chân thân, đánh lui Phục Hy, xông về phía Tiếp Dẫn.

Phục Hy không biết có nên tiếp tục tiến lên hay không.

Diệp Trần cười nhạt nói: "Phục Hy, Bạch Trạch, Đông Vương, Tiếp Dẫn đạo hữu và Đế Tuấn đạo hữu đang giao lưu tình cảm, đừng có làm phiền." "Được." "Biết rồi." "Hiểu rồi." Ba vị trưởng lão liên minh khẽ gật đầu, nhanh chóng bay về phía vị trí của Diệp Trần, để lại chiến trường cho Tiếp Dẫn và Đế Tuấn.

Chuẩn Đề đầu óc mơ hồ, nhưng y biết lúc này không nên suy nghĩ lung tung, cầm lấy Thất Bảo Diệu Thụ, tiến lên giúp Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn điều khiển ba kiện cực phẩm linh bảo, chính diện nghênh chiến Đế Tuấn đang lộ ra Kim Ô chân thân.

Chuẩn Đề tay cầm Thất Bảo Diệu Thụ, không ngừng làm suy yếu công kích của Đế Tuấn.

Sự ăn ý được hình thành qua vô số vạn năm của hai sư huynh đệ, hiệu quả một cộng một lớn hơn hai rất nhiều.

Bên kia, ba người Phục Hy đã đến bên cạnh Diệp Trần.

Không đợi họ hỏi, Diệp Trần đã cười nhạt giải thích: "Nguyên nhân rất đơn giản, sau khi Minh Hà bại trận, Tiếp Dẫn tự biết không địch lại, để bảo toàn huyết mạch Linh Sơn, đã tự nguyện quyết liệt với Yêu tộc, không tiếc tự tay chém giết Thái Nhất và Đế Tuấn để bày tỏ thành ý." "Thì ra là vậy." Ba vị Chuẩn Thánh bừng tỉnh đại ngộ.

Trong ba chiến trường, Vu tộc liên minh đều chiếm thế thượng phong, chỉ có Tiếp Dẫn, Minh Hà chiến thắng Diệp Trần mới có khả năng đảo ngược tình thế, giành được thắng lợi cuối cùng.

Nhưng không ngờ, thực lực của Diệp Trần lại mạnh đến như vậy.

Đây là lời giải thích hợp lý nhất.

Không!

Không đúng!

Hợp lý cái con khỉ!

Minh Hà và Tiếp Dẫn là những Chuẩn Thánh mạnh nhất tại đây, cho dù là Phục Hy cũng không dám nói có thể thắng chắc đối phương.

Không ngờ Diệp Trần lại lấy một địch hai, đánh cho Minh Hà chạy trối chết, Tiếp Dẫn càng không còn tâm trí phản kháng, thà xé bỏ khế ước, ra tay với Yêu tộc.

Đông Vương Công tò mò hỏi: "Đạo...

đạo huynh, huynh không phải đã tấn thăng lên Chuẩn Thánh đỉnh phong rồi chứ?" Giọng điệu của y tràn đầy tò mò, nhưng cũng mang theo một chút không muốn tin.

"Đúng vậy, lần trước bế quan không hiểu sao lại đột phá." Diệp Trần khẽ lắc đầu, cười nhạt nói: "Mỗi lần đột phá đều nhanh như vậy, khiến ta chẳng còn muốn tu luyện nữa, cứ thế này thì làm sao được?

Các tu sĩ khác nhìn thấy ta, chẳng phải sẽ tự ti đến chết sao." "..." "..." "..." Lời này vừa nói ra, ba người đều im lặng.

Phục Hy ho nhẹ hai tiếng, nói: "Không biết khi nào mới phân thắng bại, ta đi giải quyết đám tàn dư Yêu tộc kia trước, các ngươi cứ ở đây chờ đi." "Ta cũng đi." "Cùng đi, cùng đi." Đông Vương Công và Bạch Trạch căn bản không muốn ở lại đây, Diệp Trần thường xuyên ra oai chèn ép họ, thật sự quá đáng ghét.

"Không biết phải đánh bao lâu, ở đây chờ cũng vô vị." Diệp Trần khẽ xua tay, nói: "Chúng ta cùng đi đi." Phục Hy ngạc nhiên nói: "Không chờ quyết thắng bại sao?

Lỡ chúng nó chạy thì sao?" Diệp Trần cười nhạt nói: "Muốn chạy, cứ để chúng nó chạy." "???" Phục Hy và Đông Vương Công nhìn nhau ngơ ngác.

Thật sự không biết trong hồ lô của Diệp Trần bán thuốc gì.

Bạch Trạch nhíu chặt mày, lờ mờ đoán ra được điều gì đó.

Diệp Trần không nói nhiều nữa, dẫn đầu bay về thế giới Hồng Hoang.

Tiếp Dẫn đã chém giết Thái Nhất ngay trước mặt Đế Tuấn, giữa hai bên đã kết thành thù không đội trời chung, gần như không có khả năng hóa giải.

Đế Tuấn lần này nếu chạy thoát, kẻ đầu tiên y báo thù chắc chắn là Tây phương.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nếu không ngốc, chắc chắn sẽ dùng mọi cách để giữ lại tính mạng của Đế Tuấn.

Vu tộc liên minh sau trận chiến này, coi như đã tiêu diệt Tây phương và tàn dư Yêu tộc, khí vận đạt đến đỉnh thịnh.

Bất luận là Tây phương hay tàn dư Yêu tộc, đều khó có thể gây ra uy hiếp nữa.

Cứ như bây giờ, lẳng lặng xem Đế Tuấn và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề chó cắn chó, không biết vui sướng đến mức nào.

Có một điểm quan trọng nhất.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề gánh vác nhân quả của Tây phương, nếu Diệp Trần thật sự giết chết chúng, nhân quả đó sẽ do Vu tộc liên minh gánh.

Khí vận tăng thêm có lẽ không đủ để bù đắp.

Giả vờ thả Đế Tuấn, Tiếp Dẫn, kỳ thực là một kế sách nhất cử đa đắc, hà cớ gì không làm?

Trở lại thế giới Hồng Hoang, trên mặt Diệp Trần lộ ra nụ cười mãn nguyện.

Chương 89

Thiên cơ cuối cùng cũng trở nên rõ ràng.

Vu Yêu lượng kiếp trong truyền thuyết, đã kết thúc một cách nhẹ nhàng như vậy.

Các hậu thủ mà Diệp Trần đã chuẩn bị trước đó cho lượng kiếp, gần như đều không dùng đến.

"Lượng kiếp kết thúc rồi?" Phục Hy khá kinh ngạc, nói: "Chẳng lẽ Thái Nhất là nhân vật chính của lượng kiếp?" "Không phải, không phải." Diệp Trần tươi cười rạng rỡ, nói: "Yêu tộc, Tây phương và chúng ta đều là nhân vật chính của lượng kiếp, chém giết một đại năng nào đó không được, muốn kết thúc thiên địa lượng kiếp, cần phải khiến một nhân vật chính nào đó hoàn toàn vẫn lạc, hoặc không còn khả năng trỗi dậy nữa." "Thì ra là vậy." Bạch Trạch khẽ gật đầu, nói: "Vậy trận chiến bên Linh Sơn, chắc cũng đã kết thúc rồi." "Đi xem là biết." Diệp Trần nhanh chóng xé rách không gian, lao về phía Linh Sơn Tây phương.

Ba vị trưởng lão còn lại không cam lòng yếu thế, cũng theo sát phía sau.

Tại Linh Sơn Tây phương, hàng trăm hàng ngàn kẻ đầu hàng nằm la liệt trên mặt đất.

Mấy trăm đại năng liên minh đang vây quanh ở giữa.

Thấy Diệp Trần và những người khác quay lại, phó thống lĩnh tiên phong quân Vô Nhai Tử lập tức tiến lên, chắp tay nói: "Mạt tướng cung nghênh các vị trưởng lão, tàn dư Yêu tộc và phản quân Linh Sơn đều đã bị bắt giữ, xin trưởng lão chỉ thị, nên xử trí thế nào?" "Những cái đó không quan trọng." Diệp Trần quan tâm hỏi: "Thương vong của

huynh đệ thế nào?" Các đại năng có mặt tại đây nghe vậy, thần sắc vô cùng kích động.

Phó thống lĩnh Vô Nhai Tử đã sớm xác định số lượng thương vong, nghe vậy lập tức đáp: "Bẩm trưởng lão, đại năng liên minh tử vong mười bảy người, trọng thương bốn mươi tám người, chém giết đại năng Yêu tộc và đại năng Linh Sơn tổng cộng sáu mươi bảy người, bắt giữ đại năng một trăm ba mươi hai người, Thái Ất Kim Tiên bảy trăm linh chín người." "Lũ Yêu tộc đáng chết, đã sát hại mười bảy huynh đệ của chúng ta!" Diệp Trần nổi giận, vung tay nói: "Liên minh chúng ta không cần tù binh, giết hết cho ta, báo thù cho các huynh đệ đã khuất." "!!!" "!!!" "!!!" Lời này vừa nói ra, toàn trường chấn kinh!

Các trưởng lão liên minh như Phục Hy, Đông Vương Công kinh ngạc há hốc miệng.

Những Đại La Kim Tiên này là sức mạnh quan trọng của Hồng Hoang, nếu có thể thu phục, chắc chắn sẽ nâng cao thực lực của Vu tộc liên minh rất nhiều.

Diệp Trần không nói hai lời, muốn chém giết hết toàn bộ những đại năng này, thực sự khiến người ta khó mà hiểu nổi.

Nhưng chuyện mà Diệp Trần đã quyết định, họ không có quyền phủ quyết.

Vu tộc liên minh phát triển đến ngày hôm nay, mỗi quyết định mà Diệp Trần đưa ra đều mang lại kết quả tốt đẹp.

Bạch Trạch thì trong lòng đã hiểu rõ, truyền âm cho hai người kia: "Ta biết các ngươi không hiểu, chỉ cần nhìn biểu cảm của các đại năng khác, là biết quyết định của Diệp Trần đạo huynh chính xác đến mức nào rồi." Phục Hy và Đông Vương Công vội vàng nhìn sang.

Các đại năng liên minh do Vô Nhai Tử dẫn đầu, trên mặt lộ ra vẻ kích động, thậm chí có người còn nước mắt lưng tròng.

Đó là một tình cảm mãnh liệt của kẻ sĩ sẵn sàng chết vì tri kỷ.

"Trưởng lão...

Trưởng lão chịu vì huynh đệ mà đứng ra, chúng tôi cảm kích vô cùng..." Vô Nhai Tử quỳ xuống đất, nói: "Nhưng những huynh đệ đã khuất, đa số là chết do tàn dư Yêu tộc tự bạo, không liên quan nhiều đến những tù binh này, xin trưởng lão tha cho họ, để tránh nhiễm phải quá nhiều nhân quả." "Xin trưởng lão tha cho họ." "Xin trưởng lão tha cho họ." "Xin trưởng lão tha cho họ." Hàng ngàn đại năng liên minh đồng loạt quỳ xuống, cầu xin Diệp Trần tha cho những tù binh này.

Họ căn bản không phải cầu xin cho những tù binh, mà là lo lắng Diệp Trần sau khi chém giết những tù binh này, bản thân sẽ nhiễm phải quá nhiều nhân quả, chiêu mời thiên kiếp, thậm chí nguy hiểm đến thánh vị.

Trong vòng vây, mấy trăm tù binh chấn động lạ thường.

Họ chưa từng thấy cảnh tượng như vậy.

Thống soái vì báo thù cho huynh đệ dưới trướng mà muốn chém giết tất cả tù binh.

Huynh đệ dưới trướng lại lo lắng thống soái nhiễm phải nhân quả, bất lợi cho bản thân, ngược lại yêu cầu thống soái tha cho tù binh.

Trong thế giới cá lớn nuốt cá bé như Hồng Hoang, chuyện như vậy, họ lần đầu tiên thấy, đến mức quên cả nỗi sợ hãi cái chết.

Thậm chí có đại năng trong số họ còn trầm tư, nếu sau đại chiến Vu Yêu lần thứ nhất, họ cũng giống như Bạch Trạch, đầu quân cho Vu tộc liên minh.

Liệu Diệp Trần có vì báo thù cho họ mà chém giết những tù binh khác không?

"Tâm ý của các huynh đệ, Diệp Trần ta xin nhận." Diệp Trần lộ ra vẻ cảm động, hai tay nâng lên, hàng ngàn đại năng lập tức không tự chủ được mà đứng dậy.

Hắn nhìn quanh toàn trường, trầm giọng nói: "Nhưng mối thù của những huynh đệ đã khuất, không thể không báo, Vô Nhai Tử nghe lệnh, đem những tù binh này về Bất Chu Sơn giam giữ, mệnh lệnh cho chúng ngày đêm không ngừng cầu phúc cho những huynh đệ đã khuất." "Tuân lệnh!" Vô Nhai Tử cung kính nhận lệnh.

"Tuân lệnh!" "Tuân lệnh!" "Tuân lệnh!" Các đại năng khác không nhận được mệnh lệnh, nhưng cũng không tự chủ được mà lớn tiếng nhận lệnh.

Phục Hy và Đông Vương Công trợn mắt há mồm, hoàn toàn sững sờ tại chỗ.

Bạch Trạch cũng trợn to mắt, thao tác này của Diệp Trần, ngay cả y cũng không nhìn ra là diễn kịch, mà là tình cảm chân thực.

Trong hư không, Thử Thiết nước mắt lưng tròng, không nhịn được tự tát mình mấy cái, hối hận nói: "Lúc nãy nếu ta ra tay, những huynh đệ đó chắc chắn sẽ không chết." Tây Vương Mẫu và Cửu Anh cũng nước mắt đầm đìa.

Nhiệm vụ của họ là phòng bị các Chuẩn Thánh khác tập kích.

Từ đầu đến cuối không có Chuẩn Thánh nào đến, họ vẫn luôn ẩn nấp ở đây, trơ mắt nhìn những đại năng liên minh đó chết ngay trước mặt mình.

"Về Bất Chu Sơn." Diệp Trần mang theo vẻ mặt tự trách, dẫn đầu bay về phía Bất Chu Sơn.

Phục Hy, Đông Vương Công và các trưởng lão liên minh khác nhanh chóng theo sau.

Vô Nhai Tử vung tay, nói: "Ba đại năng áp giải một tù binh, nhất định phải cẩn thận tự bạo, làm tổn thương bản thân, trưởng lão sẽ rất đau lòng." "Tuân lệnh." Các đại năng liên minh đồng thanh nhận lệnh.

Đại quân liên minh hùng dũng quay về Bất Chu Sơn.

Rõ ràng là đã giành được một trận đại thắng cấp vũ trụ, nhưng bất luận là trưởng lão hay đại năng bình thường, ai nấy đều có vẻ mặt nửa sống nửa chết.

Các đại năng may mắn tránh được thiên địa lượng kiếp lần lượt xuất hiện.

Thấy bộ dạng của đại quân liên minh, họ thực sự ngơ ngác, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tại Côn Luân Sơn, Tam Thanh không hẹn mà cùng bước ra khỏi động phủ.

"Thiên địa lượng kiếp quá kinh khủng, ngay cả những đại năng đỉnh tiêm như Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Đế Tuấn, Thái Nhất cũng sẽ vẫn lạc." Lão Tử thở dài một hơi, nói: "Sau khi thắng trận chiến này, khí vận của Vu tộc liên minh vô song, e là Tam Thanh chúng ta cũng không phải là đối thủ của họ." Nguyên Thủy nhíu chặt mày, nói: "Sớm biết Tiếp Dẫn vô dụng như vậy, ta nên đi giúp một tay, cho dù để Vu tộc liên minh thắng, cũng không thể để chúng thắng một cách thoải mái như vậy." "Nhị ca, đừng nói khoác nữa." Thông Thiên khẽ lắc đầu, quả quyết vạch trần: "Đế Tuấn, Thái Nhất là chúa tể Yêu tộc, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng giống chúng ta, đều là Thánh nhân dự bị, trong thiên địa lượng kiếp vẫn sẽ vẫn lạc như thường, nếu ngươi thật sự đi, có lẽ Tam Thanh chúng ta sẽ biến thành Lưỡng Thanh." "..." Nguyên Thủy suýt chút nữa bị câu nói này làm cho tức chết, giận dữ

nói: “Nói bậy bạ!

Chúng ta là Bàn Cổ chính tông, sao có thể so sánh với chúng?” “Đế Tuấn, Thái Nhất xuất từ mắt phải của Bàn Cổ, chẳng phải cũng là Bàn Cổ chính tông sao.” Thông Thiên liếc mắt một cái, nói: “Minh Hà xuất từ U Minh Huyết Hải, có ba kiện Tiên thiên cực phẩm linh bảo bạn sinh, tu vi đã đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ luận chiến đấu lực, chẳng lẽ kém chúng ta sao?

Cùng ra tay mà còn bại dưới tay Diệp Trần sư huynh, nhị ca, ngươi thực sự đánh giá cao mình quá rồi.” “Ngươi!

Tên này!” Nguyên Thủy tức đến tam thi thần nhảy dựng, quát: “Đừng có trưởng người khác chí khí, diệt uy phong của mình, cho dù ta đánh không lại Diệp Trần, chẳng phải còn có đại ca sao?” “Suốt ngày chỉ biết đại ca, đại ca.” Thông Thiên khẽ lắc đầu, nói: “Đại ca đâu phải chuyên đi chùi mông cho hai chúng ta.” “Không thể nói lý!” Nguyên Thủy sắc mặt tái xanh, quay người không thèm để ý đến Thông Thiên.

“Chúng ta đều là huynh đệ, hà tất phải châm chọc nhau?” “Lão nhị này, đệ ấy nói cũng có lý, ban đầu nếu chúng ta tham gia vào lượng kiếp, có lẽ sẽ kiếm được không ít chỗ tốt.” “Chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng việc ngưng tụ khí vận nồng hậu, tu luyện cũng sẽ nhanh hơn một chút.” Lão Tử vẫn như thường lệ, vừa mở miệng đã bắt đầu giảng hòa.

Bất luận có lý hay không, luôn đứng về phía Nguyên Thủy trước, giúp y nói bừa.

Sắc mặt Thông Thiên lập tức sa sầm xuống.

Lúc Vu Yêu lượng kiếp mới bắt đầu, rõ ràng là Lão Tử bảo y bế quan tu hành, đừng ra ngoài gây chuyện.

Lượng kiếp vừa mới qua đi, lại bắt đầu hối hận, thực sự khiến Thông Thiên tức giận.

Lão Tử thấy sắc mặt Thông Thiên không tốt, cũng biết những lời vừa rồi của mình quá không biết xấu hổ, vội vàng bắt đầu chữa cháy.

Chương 90

"Đương nhiên, tam đệ nói cũng có lý." "Thiên địa lượng kiếp quá kinh khủng, không thành Thánh nhân không thể tránh né, nếu chúng ta thật sự tham gia vào đó, có lẽ thật sự có khả năng vẫn lạc." "Trước khi xuất quan ta đã bấm tay tính toán, Minh Hà đến tương trợ Tây phương, tổn thất thảm trọng, khí vận trên không Huyết Hải suy giảm đáng kể." "Kẻ đó muốn tấn thăng lên Chuẩn Thánh đỉnh phong, có lẽ sẽ mất thời gian gấp mười lần so với ban đầu." Nói đến đây, Lão Tử vỗ vỗ vai Nguyên Thủy, nói: "Lời của tam đệ tuy không dễ nghe, nhưng là vì tốt cho nhị đệ, hai người đừng giận nhau nữa." Có Lão Tử chống lưng, lửa giận của Nguyên Thủy đã sớm tiêu giảm đi nhiều.

Nguyên Thủy quay người, cười nhạt nói: "Đại ca nói đúng, tam đệ, ta đã hiểu lầm ngươi, xin đừng trách tội." Thông Thiên cho dù trong lòng không vui, vì hòa khí huynh đệ, cũng gật đầu, bằng lòng hòa giải với Nguyên Thủy.

Sau khi giả vờ hòa giải, Thông Thiên không còn hứng thú, xua tay cáo biệt hai người, chuẩn bị một mình xuống núi thu nhận vài đệ tử.

Lão Tử và Nguyên Thủy nghe vậy cũng động lòng, lập tức có cùng suy nghĩ.

Nếu có thể thu nhận vài đệ tử có thiên phú không tệ, có lẽ sẽ mang lại cơ duyên cho họ, tiện cho việc chứng đạo thành Thánh.

Lão Tử đang định rời đi, Nguyên Thủy đột nhiên hỏi một câu: "Đại ca, Vu tộc liên minh rõ ràng đã đánh thắng trận, vì sao lại trông như thảm bại vậy?" Lão Tử nghe vậy liền khựng lại.

Vấn đề này cũng đã làm y bối rối từ lâu.

Nhưng Lão Tử luôn ở trước mặt Nguyên Thủy, đóng vai một hình

tượng cao thâm, không gì không biết.

Nếu hôm nay không giải đáp được, thế tất sẽ bị trừ điểm trong lòng Nguyên Thủy.

Lão Tử khẽ vuốt bộ râu bạc trắng, thản nhiên nói: "Thiên cơ bất khả tiết lộ, nhị đệ, cần phải tự mình lĩnh ngộ." Lời vừa dứt, Lão Tử vội vàng triệu hồi tọa kỵ Thanh Ngưu, vì quá vội vàng mà ngồi ngược trên lưng trâu.

Thấy Nguyên Thủy đang nhìn chằm chằm, liền cố tỏ ra cao thâm, phân phó Thanh Ngưu xuống núi.

Kể từ đó, cưỡi trâu ngược đã trở thành động tác biểu tượng của Lão Tử.

Nguyên Thủy kỳ thực không để ý đến việc Lão Tử cưỡi trâu ngược.

Trong ấn tượng của y, Lão Tử rất ít khi dùng câu "thiên cơ bất khả tiết lộ".

Chỉ có vài lần không giải đáp được vấn đề tu đạo, khi thỉnh giáo Lão Tử, mới nhận được câu nói này.

Mỗi lần nghe câu nói này xong, y nghiêm túc nghiên cứu, đều có thể phát hiện ra những cảm ngộ to lớn.

Chẳng lẽ trong trận chiến này, ẩn chứa một bí mật lớn nào đó sao?

Cùng lúc đó, các đại thế lực Hồng Hoang như U Minh Huyết Hải, Bắc Hải Côn Bằng Cung, Tứ Hải Long Tộc, đều suy đoán Vu tộc liên minh đã trở thành người chiến thắng trong lượng kiếp.

Vừa cảm thán sự mạnh mẽ của Vu tộc liên minh, trong đầu họ lại hiện ra một câu hỏi.

Vu tộc liên minh rõ ràng đã đại thắng trở về, vì sao lại có bộ dạng

như sắp chết vậy...

Tại Tử Tiêu Cung, thân ảnh của Hồng Quân chậm rãi hiện ra trên cao đài.

Trên đạo bào bằng vải gai mơ hồ có vết máu thấm ra.

"Bàn Cổ chết tiệt!" Hồng Quân nghiến răng nghiến lợi nói: "Ngươi có thể ngăn cản ta nhất thời, chẳng lẽ có thể ngăn cản ta cả đời sao?

Cứ chờ đấy, đợi Vu Yêu lượng kiếp kết thúc, để Diệp Trần tên kia gánh vác nhân quả của Tây phương, ý chí còn sót lại của ngươi sẽ bị tiêu hao hết...

Ân...

Vãi chưởng..." Hồng Quân như gặp phải ma.

Y đột nhiên đứng dậy, dùng sức dụi dụi mắt, nhìn về phía thế giới Hồng Hoang.

Thiên cơ bị xáo trộn đã khôi phục lại như thường.

Khí vận của Yêu tộc đã hoàn toàn biến mất.

Khí vận của Linh Sơn Tây phương mười phần không còn một.

Hai luồng nhân quả to lớn màu đen kịt ngưng tụ thành sông, lần lượt phá vỡ bầu trời, nối liền với thế giới Hỗn Độn.

Một luồng nối với biên giới Hỗn Độn, luồng còn lại, vừa hay nối với Tử Tiêu Cung.

Phía Vu tộc liên minh, khí vận nồng đậm đến cực hạn, phảng phất như sắp hóa thành thực chất.

Diệp Trần một mình chiếm ba thành khí vận, nguyên thần cực độ hoạt bát, e là sắp tấn thăng lên Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Ý chí Bàn Cổ ở các nơi trong thế giới Hồng Hoang bùng phát ra sinh cơ chưa từng có, như thể nhận được sự trợ giúp to lớn.

"Vãi!" Hồng Quân thật sự không nhịn được nữa, gầm lên: "Mẹ nó rốt cuộc là chuyện gì?" Lần này y hợp thân với Thiên Đạo chưa đến một trăm năm mà?

Nếu không phát hiện thiên cơ biến động, chắc chắn y sẽ không ra ngoài.

Trong thời gian ngắn ngủi, thế giới Hồng Hoang đã xảy ra chuyện gì, sao lại có sự thay đổi trời long đất lở như vậy?

Yêu tộc bị diệt, Tây phương suy bại.

Hồng Quân đã sớm dự liệu được, thậm chí có thể nói là do một tay y tạo ra.

Vu tộc liên minh đại bại Linh Sơn, chém giết Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, thừa nhận nhân quả của thế giới Tây phương.

Hồng Quân thiết kế tinh diệu, có thể nói là thiên y vô phùng.

Nếu Diệp Trần có chút bốc đồng, thật sự có khả năng rơi vào bẫy.

"Nhất định là có chỗ nào đó xảy ra vấn đề." Hồng Quân nhíu mày, quát khẽ: "Thời gian hồi tố!" Thiên Đạo Thánh nhân cho dù không tu hành thời gian pháp tắc, cũng có thể thông qua quyền hành của Thiên Đạo, hồi tố thời gian, tra xem sự tình đã qua.

Hồng Quân nhanh chóng tra xem xong.

Bất luận là Diệp Trần, Phục Hy và các Chuẩn Thánh Vu tộc khác, hay là Tiếp Dẫn, Đế Tuấn và các đại lão Chuẩn Thánh khác, dường như lúc đầu đều đi theo hướng mà Hồng Quân đã thiết kế.

Không ngờ thực lực của Diệp Trần quá mạnh, lại tấn thăng lên Chuẩn Thánh đỉnh phong trong thời gian ngắn.

Nhân phẩm của đám người Tiếp Dẫn lại không tốt, không mời được trợ thủ mạnh mẽ.

Người thật sự đến trợ trận, cũng chỉ là một Minh Hà muốn đục nước béo cò.

Giữa hai đại thế lực, thực lực chênh lệch quá lớn.

Sau khi Diệp Trần dễ dàng đánh chạy Minh Hà, Tiếp Dẫn vì bảo vệ truyền thừa của Tây phương, chỉ đành cùng Đế Tuấn phát sinh nội chiến.

Diễn biến cuối của Vu Yêu lượng kiếp quá thuận lợi, giống như một kịch bản đã được viết sẵn.

Nếu không phải ý chí Bàn Cổ trong thế giới Hồng Hoang không có nhiều thay đổi, Hồng Quân chắc chắn sẽ nghi ngờ, có phải ý chí Bàn Cổ đã nhận ra âm mưu của y, nên mới đặc biệt nâng cao tu vi của Diệp Trần, đến phá cục.

Chương 91

Xảy ra tình huống này, ngay cả Hồng Quân cũng cảm thấy, Diệp Trần và ý chí Bàn Cổ đã giẫm phải cứt chó.

"Bàn Cổ, lần này ngươi thắng rồi." Hồng Quân khẽ lắc đầu, nói: "Hai tên Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề không đáng tin cậy, lần sau phải dựa vào Tam Thanh mới được, đợi ta mưu hoạch kỹ lưỡng một phen, rồi hãy hành động." Sau khi đã quyết định, Hồng Quân vung chưởng xua tan luồng khí tức nhân quả đen kịt kia, thân hình khẽ động, liền xuất hiện ở biên giới xa xôi của Hồng Hoang. *Phanh!* Cánh tay phải của Tiếp Dẫn bị móng vuốt của Kim Ô chân thân tóm nát, y hoảng hốt lùi ra ba trăm vạn dặm, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ trong tay điên cuồng đâm về phía bụng của Kim Ô.

"Hát!" Chuẩn Đề mạnh mẽ vung Thất Bảo Diệu Thụ, thu lại mấy ngàn chiếc lông vũ vàng có sức sát thương cực mạnh.

Cùng lúc đó, cực phẩm Tiên thiên linh bảo Gia Trì Thần Xử, hung hăng nện vào đầu Đế Tuấn.

Lông vũ trên người Đế Tuấn đã rụng hơn năm phần mười, tiên huyết chảy ròng ròng, như một con gà trụi lông khổng lồ.

Y không hề né tránh công kích của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Móng vuốt sắc bén, mỏ nhọn, lông vàng, thậm chí mỗi một giọt máu trên người đều là vũ khí tiến công, dùng mạng đổi mạng, cũng phải báo thù cho Thái Nhất.

"Đồ vô dụng!" Hồng Quân khẽ hừ một tiếng.

Ba vị Chuẩn Thánh cường giả như bị sét đánh. *Ầm ầm!* Các thủ đoạn công kích lập tức mất hiệu lực, ngơ ngác đứng tại chỗ, nửa

ngày không có phản ứng.

Hồng Quân nhìn về một khối vẫn thạch Hỗn Độn không xa, trên đó có một luồng Thái Dương chân linh tồn tại. *Vút!* Hồng Quân vung tay một cái, mang theo nó phá vỡ không gian trong nháy mắt, quay trở lại Linh Sơn.

Thần cung Tây phương đã bị hủy hoại trong trận chiến trước đó, để lại vô số bức tường đổ nát, cùng với thi thể của đệ tử Linh Sơn và tàn dư Yêu tộc.

Hồng Quân vung tay đặt nó xuống.

"Bái kiến Sư tôn!" "Bái kiến Đạo Tổ!" "Bái kiến Đạo Tổ!" Đám người Tiếp Dẫn không dám vô lễ, lần lượt hành lễ với Hồng Quân.

"Vu tộc liên minh đã đại thắng trở về, một đám kẻ thất bại các ngươi lại ở đây tự tàn sát lẫn nhau, không cảm thấy nực cười sao?" Hồng Quân nhìn quanh bốn phía, nói: "Thiên địa lượng kiếp đã kết thúc, thế giới Tây phương cần được tu bổ, bản tọa mệnh lệnh cho ba người các ngươi, đình chiến giảng hòa, cùng nhau tu bổ linh mạch Tây phương." "Đệ tử tuân mệnh!" "Đệ tử tuân mệnh!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lần lượt gật đầu.

Tu bổ linh mạch Tây phương vốn là trách nhiệm của hai người họ, nếu có Đế Tuấn gia nhập, tốc độ sẽ tăng lên rất nhiều.

Họ căn bản không muốn chiến đấu với Đế Tuấn, nhưng Đế Tuấn không chịu bỏ qua, cứ nhất quyết đòi báo thù cho Thái Nhất.

"Đạo Tổ, ta và Thái Nhất cùng Tây phương kết minh, Tiếp Dẫn vô sỉ, cấu kết với Vu tộc liên minh chém giết Thái Nhất, ta quyết không tha cho hai người chúng nó." Đế Tuấn cung kính nói: "Cho dù phải trả giá bằng tính mạng, thậm chí tự bạo, ta cũng sẽ kéo chúng nó xuống đệm lưng, báo thù cho Thái Nhất!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe vậy

thì kinh hãi.

Chuẩn Thánh đỉnh phong La Hầu có thể kích nổ toàn bộ linh mạch thế giới Tây phương.

Lúc này Đế Tuấn sắp tấn thăng lên Chuẩn Thánh đỉnh phong, nếu thật sự tự bạo ở đây, họ có thể giữ được tính mạng, nhưng linh mạch Linh Sơn, tám chín phần mười sẽ bị hủy hoại.

Một khi linh mạch cuối cùng của Tây phương bị hủy diệt, cả thế giới Tây phương sẽ không còn khả năng phục hồi, nhân quả phản phệ, chắc chắn họ sẽ chết chắc.

"Quyết định mà bản tọa đã đưa ra, há đến lượt ngươi phản đối, ngươi có thể phản đối sao?" "Thái Nhất mệnh trung có kiếp này, cho dù Tiếp Dẫn không động thủ, Diệp Trần cũng sẽ không tha cho nó." "Nếu Tiếp Dẫn không ra tay với ngươi, bốn người các ngươi đều sẽ chết, Thái Nhất chết ngay tại trận, ngược lại đã giúp ngươi chặn được kiếp nạn." Hồng Quân trước hết cho Đế Tuấn một cây gậy, sau đó cho một củ cà rốt, an ủi nói: "Huống hồ chân linh của Thái Nhất vẫn còn, chưa hoàn toàn vẫn lạc." "Đạo Tổ, lời này là thật sao?" Đế Tuấn nghe vậy mừng rỡ, nói: "Thái Nhất thật sự có cơ hội phục sinh?

Nếu Đạo Tổ có thể phục sinh nó, đừng nói là để ta giúp Tiếp Dẫn tu bổ linh mạch Tây phương, cho dù để ta làm trâu làm ngựa, cũng tuyệt không có nửa điểm từ chối!" "Phục sinh Thái Nhất thì thôi đi.

Chút chân linh đó có thể thu nạp vào quy tắc Thiên Đạo, theo sự vận chuyển của Thiên Đạo, lại một lần nữa hóa hình ra, trở thành một sinh linh Tiên thiên mới." Hồng Quân khẽ lắc đầu, nói: "Đến lúc đó, bất luận gọi là Thái Nhất, hay Thái Nhị, đều có thể tùy theo tâm nguyện của ngươi." "..." Đế Tuấn có chút thất vọng, thở dài nói: "Cho dù là Đạo Tổ và các Thiên Đạo Thánh nhân khác, cũng không có khả năng phục sinh Thái Nhất sao?" "Cũng không hẳn, phục sinh sinh linh

phàm tục thì đơn giản, nhưng căn nguyên của Thái Nhất không tầm thường, lại vẫn lạc trong thiên địa lượng kiếp." Hồng Quân thản nhiên nói: "Nếu thật sự cưỡng ép phục sinh Thái Nhất, tất sẽ chiêu mời Thiên Đạo thần phạt, đến lúc đó, có lẽ một tia chân linh cũng không giữ lại được." "...Đệ tử biết rồi." Đế Tuấn chậm rãi nhắm mắt lại.

Thái Nhất được phục sinh như vậy, còn là Thái Nhất nguyên bản sao?

Còn là huynh đệ của Đế Tuấn sao?

Đế Tuấn từ tận đáy lòng không muốn chấp nhận, nhưng thật sự không nghĩ ra cách nào tốt hơn, có lẽ phải dựa vào thời gian dài đằng đẵng, mới có thể từ từ chấp nhận kết quả này.

Lúc này, Hồng Quân lại nói: "Có một cách, là do ngươi thôn phệ chân linh của Thái Nhất, dung hợp hai Thái Dương chân linh làm một, không phân biệt ngươi ta, ngươi là Đế Tuấn, cũng là Thái Nhất." Đế Tuấn lập tức sáng mắt lên.

Hầu như không cần suy nghĩ nhiều, y lớn tiếng nói: "Ta chọn cách thứ hai, khẩn cầu Đạo Tổ ra tay, dung hợp chân linh của Thái Nhất vào trong cơ thể ta." So với việc trở thành người dưng nước lã, Đế Tuấn càng bằng lòng lựa chọn dung hợp làm một thể.

"Được." Hồng Quân lấy ra khối vẫn thạch Hỗn Độn kia, đem chân linh của Thái Nhất đang ẩn náu trên đó, đánh vào trong cơ thể Đế Tuấn.

Cùng với sự hợp nhất của hai luồng Thái Dương chân linh, thuần dương pháp tắc trong cơ thể Đế Tuấn đột nhiên tăng lên một đoạn dài.

Trong trận chiến Vu Yêu đầu tiên, song thi của Đế Tuấn đều đã bị hủy diệt, theo lý mà nói, không còn khả năng tiến bộ nữa.

Nhưng lúc này thuần dương pháp tắc trong cơ thể y nhanh chóng tăng trưởng, kéo theo cảnh giới nguyên thần không ngừng tăng lên.

Đế Tuấn cảm giác được Thuần Dương pháp tắc trong cơ thể không ngừng hoàn thiện.

Nguyên thần tu vi từ lúc vừa bước vào Chuẩn Thánh hậu kỳ, không ngừng tăng vọt lên.

Chẳng mấy chốc đã trăn chí viên mãn ở Chuẩn Thánh hậu kỳ, tiếp tục bùng nổ hướng về Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Thái Dương chân linh hợp nhất, Kim Ô bản nguyên đã được tiến hóa hoàn toàn.

Thuần Dương pháp tắc thuộc về bản thân Kim Ô bộc phát ra sức mạnh chưa từng có.

Rầm!

Đế Tuấn toàn thân chấn động.

Một luồng khí tức khủng bố lan tỏa ra, đẩy lùi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lui lại mấy vạn dặm.

Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Đế Tuấn lộ ra nụ cười mãn nguyện, mở mắt ra, hướng Hồng Quân cung kính hành lễ.

"Đa tạ Đạo Tổ!" Đế Tuấn không còn nỗi bi thương vì đã thôn phệ Thái Nhất, chỉ còn lại sự hưng phấn vì tu vi đại tăng.

Triêu văn đạo, tịch khả tử hĩ!

Đây là cái tính xấu trong xương tủy của sinh linh Hồng Hoang, vì để trở nên mạnh hơn, cái gì cũng có thể từ bỏ.

Nếu Đế Tuấn biết thôn phệ Thái Nhất sẽ mang lại thay đổi lớn

như vậy.

Có lẽ lần trước khi Diệp Trần đề nghị thôn phệ Thái Nhất, hắn đã không nhẫn nại đến ngày hôm nay.

"Không cần khách sáo." Hồng Quân khẽ lắc đầu, thản nhiên nói: "Sau khi bản nguyên Kim Ô hợp lại làm một, tu luyện Thuần Dương pháp tắc sẽ được gấp đôi công sức, dù cho không có Hồng Mông Tử Khí, cũng không có cách nào trảm thi chứng đạo, nhưng vẫn có cơ hội dựa vào tu luyện pháp tắc để dĩ lực chứng đạo." Khóe miệng Đế Tuấn nở rộ như hoa, cảm khái nói: "Nếu không có Đạo Tổ vun trồng, Đế Tuấn đời này sợ rằng chỉ có thể ở lại Chuẩn Thánh hậu kỳ, không thể tiến thêm một tấc." "Bốp." Hồng Quân nhẹ nhàng phất tay.

Nụ cười của Đế Tuấn lập tức cứng đờ trên mặt.

Cho dù đã tấn thăng Chuẩn Thánh đỉnh phong, trước mặt Thiên Đạo Thánh Nhân như Hồng Quân, hắn cũng không có chút sức lực chống cự nào.

Chương 92

"Sửa chữa linh mạch Tây phương là một đại công đức, có trợ giúp cho việc tu luyện pháp tắc." Hồng Quân thấy vẻ mặt Đế Tuấn mãn nguyện, nâng cao tu vi của đối phương, rồi lại đả kích sự tự tin của đối phương, chính là chuyện mà lão am hiểu nhất.

Đế Tuấn nhẹ nhàng gật đầu nói: "Đạo Tổ xin hãy yên tâm, đệ tử nguyện ý giúp đỡ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sửa chữa linh mạch Tây phương." "Tốt." Hồng Quân mỉm cười gật đầu.

Một luồng nhân quả màu đen kịt mà chỉ bản thân lão mới có thể nhìn thấy, theo lời Đế Tuấn mở miệng, từ trong cơ thể Hồng Quân chuyển dời sang người Đế Tuấn.

Thiên Đạo Thánh Nhân không dính nhân quả.

Nhưng khi Hồng Quân liên hợp với các Thần Ma khác chém giết La Hầu, đã vô tình phá hoại thế giới Tây phương, dẫn đến Hồng Hoang vận chuyển không thuận, nợ Thiên Đạo quá nhiều nhân quả.

Dù cho Thiên Đạo đã sinh ra Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề để gánh vác một phần nhân quả, phần còn lại vẫn đổ lên đầu Hồng Quân.

Hồng Quân đã dùng mọi cách, hôm nay cuối cùng cũng đẩy được cái nồi này lên đầu Đế Tuấn.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề quay lại chỗ cũ.

Cảm ứng được luồng khí tức cường đại tỏa ra từ trên người Đế Tuấn, trong lòng có chút bất an.

Thần cung Tây phương bị hủy có thể xây lại, nhưng nếu vị trí chủ đạo bị mất đi, thì khó mà tìm lại được.

"Khí vận Tây phương cùng ba người các ngươi liên kết chặt chẽ,

nếu các ngươi tự tàn sát lẫn nhau, nhất định sẽ chiêu mời thần phạt của Thiên Đạo." Hồng Quân hiểu rõ suy nghĩ của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, bèn lên tiếng nhắc nhở ba người: "Bản tọa sắp thân hợp Thiên Đạo, sau này sẽ không can thiệp vào thế giới Đông Tây nữa, các ngươi hãy tu luyện cho tốt, đừng có giẫm lên vết xe đổ!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" Tiếp Dẫn và những người khác lần lượt gật đầu.

Vút!

Hồng Quân nhẹ nhàng phất trần, biến mất trước mặt Tiếp Dẫn và những người khác.

Có Hồng Quân nhắc nhở, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng không cần sợ Đế Tuấn sẽ động thủ.

Đế Tuấn đã tấn thăng Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ cách chứng đạo thành Thánh một bước chân.

Nếu liều mạng đồng quy vu tận với hai người họ, thì đúng là đầu óc có vấn đề. ...

Diệp Trần dẫn đại quân liên minh trở lại Bất Chu Sơn.

Vô Nhai Tử trấn áp mấy trăm tù binh dưới chân núi Bất Chu Sơn.

Mấy trăm vị đại năng chia thành nhiều nhóm, thay phiên nhau canh gác, đề phòng đám tù binh này vượt ngục.

Cửu đại trưởng lão tề tựu trong Trưởng Lão Đường.

Vu Tộc liên minh đại thắng trở về, khí vận tăng trưởng mấy chục lần, Nữ Oa trong lòng có cảm ứng, cuối cùng cũng chịu xuất quan.

Đông Vương Công chủ trì hội nghị trưởng lão lần này.

"Hội nghị trưởng lão lần này có hai vấn đề chính." "Thứ nhất, chúc mừng Vu Tộc liên minh giành được đại thắng, trở thành người

chiến thắng trong lượng kiếp." "Thứ hai, kêu gọi mọi người cùng thương thảo về phương hướng phát triển tương lai của liên minh." Đông Vương Công cười sang sảng nói: "Vậy ta xin mở đầu nhé, theo cá nhân ta thấy, Vu Tộc liên minh lần này có thể giành được đại thắng như vậy, Diệp Trần đạo huynh đáng được ghi công đầu, nếu không có một mình huynh ấy đánh bại Minh Hà và Tiếp Dẫn, cũng sẽ không khiến Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Đế Tuấn trở mặt với nhau." "Tán thành!" "Phụ nghị!" "Ủng hộ!" Các vị trưởng lão lần lượt bày tỏ thái độ.

Bất luận là việc Diệp Trần bày mưu tính kế, định ra chiến lược chinh phạt Tây phương; hay việc Diệp Trần một mình nghênh chiến hai vị Chuẩn Thánh mạnh nhất và chiến thắng họ.

Các trưởng lão khác đều nhìn thấy rõ trong mắt, không ai có thể không đồng ý.

Nữ Oa cười tươi rói: "Sư huynh, mọi người đã công nhận huynh là người có công đầu, mau phát biểu cảm nghĩ nhận giải đi chứ." "Làm gì có cảm nghĩ nhận giải nào?

Thiên địa lượng kiếp giáng lâm, tập hợp các vị đạo hữu, thành lập Vu Tộc liên minh, tất cả chỉ vì để bảo mệnh mà thôi." Diệp Trần mỉm cười lắc đầu, nói: "Vận khí của chúng ta không tệ, tất cả đều sống sót, còn được không ít chỗ tốt, chỉ riêng điểm này, chúng ta cũng nên ăn mừng một phen thật lớn." "Đạo huynh nói đúng!" Phục Hy cười lớn: "Khi Vu Tộc liên minh thành lập, chúng ta chưa tổ chức đại hội ăn mừng, hay là tổ chức một lần đại hội ăn mừng, mời rộng rãi các đại năng Hồng Hoang, vừa hay bù lại cho lần trước." Bạch Trạch khẽ gật đầu: "Đại hội ăn mừng cũng là một cách tốt để thể hiện thực lực của liên minh, không chừng những đại năng đang lẻ loi kia, thấy liên minh chúng ta lớn mạnh như vậy, sẽ không nhịn được mà muốn gia nhập." "Ta không quan tâm đại hội hay không đại hội." Thử Thiết

nhếch miệng cười nói: "Lần trước món thịt nướng mà Diệp Trần đạo huynh làm, thật sự quá ngon, ba người chúng ta trốn trong hư không, căn bản không lấy được mấy miếng, lần này bảo ta làm gì cũng được, nhưng phải chia cho ta thêm chút thịt nướng." "Ha ha ha!" "Ha ha ha!" "Ha ha ha!" Các đại năng có mặt đồng thanh cười lớn.

Nữ Oa chớp chớp mắt, cười tươi nói: "Sư huynh, món thịt nướng của huynh là sao vậy?" "Ít bữa nữa muội sẽ biết." Diệp Trần xoa xoa đầu nàng, nói: "Nếu muốn tổ chức đại hội ăn mừng, ta không có ý kiến, như vầy đi, ta sẽ lấy ra một ngàn kiện hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, để thưởng cho các đại năng đã tham gia tác chiến lần này." "!!!" "!!!" "!!!" Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc.

Dù đã nhiều lần chứng kiến sự hào phóng của Diệp Trần, nhưng nghe hắn tiện tay ném ra cả ngàn kiện Tiên Thiên Linh Bảo, cũng không nhịn được mà hít một hơi khí lạnh.

"Đúng rồi, có cái này." Diệp Trần lấy ra Càn Khôn Đỉnh, xóa đi cấm chế mà bản thân đã luyện hóa, giao vào tay Nữ Oa.

Nữ Oa trong nháy mắt đỏ bừng cả mang tai, hai tay ôm lấy Càn Khôn Đỉnh, có chút không biết phải làm sao.

"Sư muội, hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo dù sao cũng là cấp thấp nhất, dùng để trảm thi không được tốt lắm." Diệp Trần cười nhạt nói: "Sau khi luyện hóa Càn Khôn Đỉnh, muội có thể giúp các đại năng trong liên minh luyện chế Tiên Thiên Linh Bảo, hoặc là nâng cấp bậc của linh bảo, nhân đó nâng cao tu vi của bản thân, sớm ngày tấn thăng Chuẩn Thánh đỉnh phong, như vậy là nhất cử lưỡng tiện, há chẳng phải tốt đẹp sao?" "Ta biết rồi." Nữ Oa cúi gằm đầu xuống ngực, cổ và mang tai đỏ bừng.

"Diệp Trần, tiểu muội nhà ta chính là nữ tu đệ nhất Hồng Hoang, là vị Thánh Nhân tương lai do Đạo Tổ đích thân định ra." Phục Hy cố

ý làm mặt nghiêm túc nói: "Càn Khôn Đỉnh tuy quý giá, nhưng lấy làm sính lễ, hình như không đủ lắm thì phải." "Đúng đó!" "Nói phải lắm." "Nữ Oa đạo hữu không thể để bị hời như vậy được." Các trưởng lão khác nghe vậy cười lớn, lần lượt hò hét cổ vũ.

Nữ Oa có ý với Diệp Trần không phải một hai ngày, nhưng Diệp Trần trước sau vẫn chưa tỏ thái độ rõ ràng.

Giữa hai người nhiều nhất chỉ là mập mờ, bị Phục Hy vạch trần như vậy, vừa xấu hổ, vừa lúng túng.

Nữ Oa lúc này chỉ hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống.

"Phục Hy huynh trưởng nói rất có lý." Diệp Trần cực kỳ phối hợp, cười nhạt nói: "May mà ta đã sớm có chuẩn bị, đã âm thầm chuẩn bị cho Nữ Oa một món quà lớn." Nữ Oa nghe vậy chấn động.

Đây là lần đầu tiên Diệp Trần bày tỏ tâm ý của mình với nàng.

"Thì ra, sư huynh cũng thích mình." Câu nói này không ngừng vang vọng trong lòng Nữ Oa, đến nỗi những cuộc thảo luận tiếp theo của Diệp Trần và mọi người, nàng đều không nghe lọt tai nữa.

Phục Hy sớm đã nhìn ra Nữ Oa có ý với Diệp Trần, nhân hôm nay vui vẻ, liền cố ý mở lời thăm dò.

Không ngờ Diệp Trần lại thật sự đáp lại, khiến chính ông cũng ngây người ra.

Diệp Trần thân là thủ tịch đệ tử của Đạo Tổ, người chấp chưởng Huyền Môn, chỉ có tu sĩ khác gọi hắn là đạo huynh, làm gì có chuyện hắn gọi tu sĩ khác là huynh trưởng.

Bốn chữ "Phục Hy huynh trưởng", Diệp Trần không phải gọi theo địa vị Huyền Môn, mà là gọi theo vai vế của Nữ Oa.

"Chúc mừng!

Chúc mừng!" "Nữ Oa đạo hữu thật quá hạnh phúc!" "Hữu tình nhân chung thành quyến chúc a!" Các trưởng lão khác lần lượt chúc mừng.

Phục Hy hoàn hồn, tò mò hỏi: "Đạo... khụ khụ, Diệp Trần à, ngươi đã chuẩn bị món quà lớn gì cho Nữ Oa vậy?

Không phải là định tặng Chư Thiên Khánh Vân cho muội ấy chứ?

Cái đó không được đâu, chúng ta còn phải dựa vào kiện chí bảo này để trấn áp khí vận liên minh đấy." "Xin lỗi, đoán sai rồi." Diệp Trần cố ý giữ bí mật, nói: "Món quà lớn này tạm thời không thể nói cho huynh biết, đợi sau khi Nữ Oa tấn thăng Chuẩn Thánh đỉnh phong, tự nhiên sẽ biết." Thực tế, món quà lớn mà Diệp Trần chuẩn bị cho Nữ Oa là giúp nàng tạo ra con người.

Theo kịch bản gốc của Hồng Hoang, sau khi Nữ Oa trảm thiện thi, đã tạo ra con người thành công, lợi dụng công đức để chứng đạo thành Thánh.

Trong Lục Thánh của Hồng Hoang, tu vi của Nữ Oa là yếu nhất.

Như Lão Tử trảm ra tam thi, sau đó mới lợi dụng công đức chứng đạo, tu vi nghiền ép năm vị Thánh còn lại, xếp hạng đệ nhất.

Chương 93

Cùng với việc Diệp Trần xuyên đến Hồng Hoang, thế giới này đã sớm xảy ra những biến hóa kinh thiên động địa.

Diệp Trần chuẩn bị để Nữ Oa trảm ra tam thi, sau đó mới lợi dụng công đức tạo nhân để thành Thánh.

Nếu có thể tam thi hợp nhất, trảm thi chứng đạo và công đức chứng đạo tiến hành đồng thời, sau khi chứng đạo, giới hạn trên có lẽ còn cao hơn cả Hồng Quân rất nhiều.

Dù sao thì Diệp Trần tu luyện Lực chi pháp tắc và Long Tượng Bàn Nhược Công, chứng đạo thành Thánh không biết phải đến bao giờ.

Trong Lục Thánh của Hồng Hoang, cần có người chứng đạo trước, có Nữ Oa làm chỗ dựa, trong lòng cũng có chút bảo đảm.

Nhưng phương pháp này không phải trăm phần trăm an toàn.

Diệp Trần đã sớm chuẩn bị phương án dự phòng khác.

Hai bộ Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận, cộng thêm một bộ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cho dù không có ai chứng đạo thành Thánh, Vu Tộc liên minh cũng có thể cống hiến ba chiến lực cấp Thánh Nhân.

Đương nhiên rồi!

Có một phương pháp đáng tin cậy hơn.

Đó là tìm một cơ hội, nhân lúc năm vị Thánh của Hồng Hoang chưa chứng đạo, ra tay trước tiêu diệt bọn họ.

Phương pháp này là vạn bất đắc dĩ, cố gắng hết sức không nên sử

dụng.

Lục Thánh của Hồng Hoang trên danh nghĩa là do Hồng Quân chỉ định, thực tế là Thiên Đạo Hồng Hoang bù đắp lỗ hổng của bản thân, là một bước bắt buộc phải trải qua.

Nếu không cẩn thận chọc giận Thiên Đạo, vậy thì Diệp Trần chơi lớn rồi.

Lúc vừa mới xuyên không, Thiên Đạo một chưởng đã đập nát hệ thống mà người xuyên không nào cũng phải có.

Diệp Trần hiểu một đạo lý, chọc ai cũng được chứ đừng chọc Thiên Đạo đại gia.

Thiên Đạo Thánh Nhân, dù sao cũng còn chút nhân tính.

Thiên Đạo đại gia thì không giống, hoàn toàn vận hành một cách máy móc.

"Thôi được." Phục Hy khẽ gật đầu, nói: "Nghe có vẻ quan trọng, vậy ta không hỏi nữa." "Ừm, chúng ta quay lại chuyện chính đi." Diệp Trần sờ sờ cằm, cười nhạt nói: "Đại hội ăn mừng chúng ta đã toàn phiếu thông qua, vậy sẽ do Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu chủ yếu phụ trách, các trưởng lão khác hỗ trợ bên cạnh." "Không vấn đề!" "Không vấn đề!" "Không vấn đề!" Các vị trưởng lão lần lượt gật đầu.

Đại hội thể hiện thanh thế của Vu Tộc liên minh, nhất định phải tổ chức thật hoành tráng.

"Chuyện thứ nhất chúng ta đã quyết định xong." Đông Vương Công nói lớn: "Vậy chúng ta bắt đầu thảo luận chuyện thứ hai, phương hướng phát triển tương lai của Vu Tộc liên minh, các vị có ý kiến gì, cứ việc phát biểu, các trưởng lão khác cùng nhau nghiên cứu." Chuyện thứ hai quan hệ trọng đại.

Không có trưởng lão nào tùy tiện nói bừa, mỗi người đều suy nghĩ kỹ lưỡng hồi lâu, mới đưa ra ý kiến của mình.

Ví dụ như Bạch Trạch đề xuất mở rộng thêm vài vị trưởng lão.

Bất luận là chiêu mộ đại năng đỉnh tiêm của Hồng Hoang, hay là mở rộng từ trong các đại năng của liên minh.

Cường giả cấp Chuẩn Thánh, hoặc Đại La đỉnh phong chỉ còn thiếu một bước là tấn thăng, đều thuộc vào hàng ngũ này.

Khí vận của Vu Tộc liên minh nồng hậu, có khí vận gia trì, đột phá Chuẩn Thánh sẽ trở nên dễ dàng lạ thường.

Ý kiến này có lợi có hại.

Nâng cao danh vọng của Vu Tộc, tăng cường khí vận của Vu Tộc các loại, đều là chỗ có lợi.

Chỗ hại duy nhất là lo lắng trưởng lão mới gia nhập sẽ không hòa hợp với các trưởng lão cũ, tranh đoạt quyền lực.

Các vị trưởng lão tranh luận không ngớt, Bạch Trạch liền nhờ Diệp Trần quyết định.

"Bỏ phiếu đi." Diệp Trần không độc đoán chuyên quyền, quyết định để các vị trưởng lão bỏ phiếu quyết định.

Nữ Oa đang phiêu du tận đâu, tự động chọn bỏ phiếu trắng.

Tám vị trưởng lão còn lại có sáu người ủng hộ, hai người phản đối, đề nghị được tuyên bố thông qua.

"Nếu mở rộng trưởng lão, tốt nhất nên chọn cường giả Chuẩn Thánh." Diệp Trần đưa ra kiến nghị: "Hiện nay liên minh có không ít Đại La đỉnh phong, việc tuyển chọn từ trong đó có độ khó khá lớn, cũng không thể cứ thế tăng thêm nhiều vị trưởng lão, tốt nhất nên ưu tiên chọn Chuẩn Thánh, ví dụ như Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân,

chúng ta đã từng qua lại, dễ giao tiếp hơn." "Có lý." Phục Hy nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Vậy thì mời họ tham gia đại hội ăn mừng, tại đại hội cùng họ trao đổi chuyện này, Côn Bằng, Hi Hòa, Thường Hi các đại năng đỉnh tiêm cũng là những ứng cử viên tuyệt vời." "Được." "Đó là một cách hay." Các đại năng khác lần lượt bày tỏ sự đồng tình.

Đại hội ăn mừng mời rộng rãi các đại năng Hồng Hoang, tại hội nghị mời những đại năng đó gia nhập, đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Đề nghị tiếp theo, do Phục Hy đề xuất.

"Trong trận quyết chiến Linh Sơn trước đây, Minh Hà lại dám công khai chi viện cho Tiếp Dẫn và những người khác, thù này không báo, nhất định sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của liên minh." Phục Hy nhìn quanh toàn trường, nói: "Sau đại hội ăn mừng, các trưởng lão chúng ta nên suất lĩnh đại quân liên minh, san bằng U Minh Huyết Hải, chém giết Minh Hà, để cảnh cáo các cường giả Hồng Hoang rằng Vu Tộc liên minh không thể chọc vào." "Đề nghị này hay, ta thích!" "Ủng hộ!

Ủng hộ!" "Mạnh mẽ ủng hộ!" Đề nghị này được toàn phiếu thông qua.

Diệp Trần cười mà không nói.

Minh Hà có lẽ căn bản không phải vì giúp đỡ.

Hắn tu luyện Sát Lục pháp tắc, khơi mào phân tranh, chém giết cường địch chính là phương pháp tu luyện chính xác nhất.

Nhưng có một điểm quan trọng, cái mông quyết định cái đầu.

Đối với Vu Tộc liên minh, Minh Hà tương trợ Tây phương, có khả năng dẫn đến toàn quân Vu Tộc liên minh bị diệt.

Nếu không phải Diệp Trần tấn thăng Chuẩn Thánh đỉnh phong, đối mặt với sự liên thủ của Tiếp Dẫn và Minh Hà, thắng bại thật sự

khó lường.

Cửu Anh, Thương Dương… đưa ra một số ý kiến nhỏ, dùng để tiện cho việc quản lý liên minh, những đề nghị này sau khi bỏ phiếu, gần như toàn bộ đều được thông qua.

Tây Vương Mẫu có chút do dự, nói: "Các vị đạo hữu, ta có một đề nghị, có lẽ đặt vào hôm nay có chút mất hứng, không biết có nên nói hay không…" Thường thì khi nói "không biết có nên nói hay không", trong lòng chắc chắn là muốn nói.

Diệp Trần khẽ gật đầu, nói: "Cứ nghe thử xem." "Được, là thế này…" Tây Vương Mẫu thấy Diệp Trần gật đầu, không còn do dự nữa, nói ra nỗi lo của mình.

Hơn ngàn đại năng đầu quân cho Vu Tộc liên minh, lúc mới bắt đầu chưa thật lòng quy thuận, tử dân của bộ tộc mình, thuộc hạ của bộ lạc… đều không dời đến Bất Chu Sơn.

Cùng với việc Vu Tộc liên minh ngày càng cường đại, những đại năng này liều mạng đưa tử dân của mình đến Bất Chu Sơn cư trú.

Hiện nay dưới chân núi Bất Chu Sơn, có khoảng mấy chục tỷ sinh linh Hồng Hoang cư trú, và ngày càng có nhiều sinh linh không ngừng tập trung về Bất Chu Sơn.

Không bàn đến việc Bất Chu Sơn có thể chịu đựng được hay không, nhiều sinh linh cùng cư trú như vậy, chỉ riêng mấy năm gần đây, một số sinh linh vì tranh đoạt địa bàn, các bộ lạc đã đánh nhau.

Nếu chuyện trở nên lớn, giữa đại năng và đại năng cũng sẽ nảy sinh đấu tranh.

Thậm chí có sinh linh vì tranh đoạt địa bàn, mà nảy sinh mâu thuẫn với Vu Tộc dưới chân Bất Chu Sơn.

Chương 94

"Có chuyện như vậy sao?" Diệp Trần nghe vậy sửng sốt, nhìn sang các trưởng lão khác nói: "Các vị cũng thấy chuyện này sao?" "Đúng là có chuyện này." "Không chỉ vì tranh đoạt địa bàn, ta đã tận mắt chứng kiến, bộ lạc Bạch Hổ và bộ lạc Tuyết Lang vì tranh giành một kiện linh bảo, số tử dân hai bên tử vong vượt quá trăm người." "Chuyện này ta cũng nghe nói, Bạch Hổ và Tuyết Lang đã đánh nhau to, Tuyết Lang thậm chí suýt nữa đã vẫn lạc." "Quan trọng là những chuyện như thế này, chúng ta cũng không thể can thiệp, sợ rằng các đại năng dưới trướng sẽ cảm thấy chúng ta thiên vị, ảnh hưởng đến danh dự của Trưởng Lão Đường." "Ôi, khó giải quyết quá." Các trưởng lão khác lần lượt gật đầu.

"Các vị trưởng lão và một số ít đại năng, huyết mạch hiếm hoi, thiên phú cực giai, một tộc quần thường chỉ có một hai người, nên không nảy sinh phiền phức như vậy." Bạch Trạch khẽ gật đầu nói: "Nhưng đại bộ phận đại năng giỏi sinh sôi nảy nở, tử dân trong tộc quần đông đảo, cực kỳ dễ nảy sinh xung đột." Tây Vương Mẫu liếc nhìn Diệp Trần, nói: "Xung đột giữa các liên minh còn có thể giải quyết, nhưng những tử dân này cậy vào liên minh ngày càng cường đại, dã tâm ngày càng bành trướng, lại dám tranh giành địa bàn với Vu Tộc, ta lo lắng cứ như vậy, có một ngày sẽ…" Nàng không nói hết nửa câu sau, nhưng ý tứ trong đó, các trưởng lão khác đều nghe hiểu.

Những tử dân này cậy vào sự cường đại của Vu Tộc liên minh, dã tâm bành trướng, vọng tưởng vật tay với Vu Tộc, hoàn toàn quên mất nỗi sợ hãi bị Vu Tộc chi phối.

Vu Tộc nể mặt Diệp Trần, đã nhiều lần nhẫn nhượng, mới không bùng phát xung đột quy mô lớn.

Nhưng nếu chuyện này tiếp tục tích tụ, có một ngày nhất định sẽ bùng phát triệt để, lúc đó dù trưởng lão đích thân ra mặt, có lẽ cũng không giải quyết được vấn đề.

"Vấn đề này ta đã nghĩ rất lâu, đều không nghĩ ra cách giải quyết." Tây Vương Mẫu nặn ra một nụ cười, nói: "Xin Diệp Trần đạo huynh cho một chủ ý." Diệp Trần thân là Tổ Vu của Vu Tộc, lại là thủ tịch trưởng lão của liên minh, hai bên đều có liên quan, là người thích hợp nhất để xử lý chuyện này.

Chỉ cần hắn đưa ra quyết định, dù có không công bằng, các trưởng lão khác cũng sẽ hết lòng ủng hộ, quán triệt chính sách đó xuống dưới.

"Vấn đề này tạm thời gác lại đi." Diệp Trần khẽ lắc đầu nói: "Cho ta mấy ngày, để ta suy nghĩ kỹ." Nếu là trước kia, Diệp Trần chắc chắn sẽ không nghĩ ngợi, ngay lập tức đứng về phía Vu Tộc.

Nhưng sau khi trải qua mấy trận đại chiến, hắn đã xây dựng được tình cảm sâu đậm với liên minh, dù không thể sánh bằng Vu Tộc, cũng không kém quá nhiều.

Bất luận là sinh linh bình thường dưới trướng liên minh, hay trăm tỷ Vu Tộc dưới chân Bất Chu Sơn, đều là tử dân của hắn.

Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, dù thiên vị bên nào, cũng không qua được rào cản trong lòng.

Đây cũng là nguyên nhân hắn tạm thời không đưa ra câu trả lời.

Hắn cần phải suy nghĩ kỹ mấy ngày, đưa ra một phương pháp giải quyết thỏa đáng.

"Không vấn đề." "Nên suy nghĩ thật kỹ." "Bất luận đạo huynh đưa ra quyết định gì, ta đều ủng hộ." Các trưởng lão khác lần lượt bày tỏ thái độ, cổ vũ cho Diệp Trần.

"Nếu không có đề nghị nào khác, vậy hội nghị hôm nay, kết thúc

tại đây.” Đông Vương Công làm tốt chức trách chủ trì, sau khi nhìn quanh toàn trường, nói: “Sau khi hội nghị kết thúc, hãy dựa theo các đề nghị đã thông qua hôm nay, mau chóng thực hiện.” “Được.” “Được.” “Được.” Các trưởng lão khác lần lượt gật đầu.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu phụ trách chuẩn bị đại hội ăn mừng.

Phục Hy phụ trách chuẩn bị việc chinh phạt Minh Hà.

Ví dụ như tuyển chọn ba trăm sáu mươi lăm vị Đại La Kim Tiên, và một vạn bốn ngàn tám trăm vị Thái Ất Kim Tiên, để luyện tập Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Lại ví dụ như triệu tập hàng trăm đại năng giỏi luyện khí, nhanh chóng luyện chế Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên.

Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên gần như không thiếu mấy cây, tiện tay luyện chế mấy cây là được.

Thử Thiết giỏi thôn phệ kim thiết, phế liệu từ việc luyện chế bảo vật vừa hay có thể giúp hắn tu hành, liền chủ động xin đi, làm trợ thủ cho Phục Hy.

Bạch Trạch dẫn theo Cửu Anh, Thương Dương, Khâm Nguyên ba vị trưởng lão, phụ trách đi đến các nơi trong Hồng Hoang, mời các đại năng Hồng Hoang đến tham gia đại hội ăn mừng.

Đương nhiên, đáng để mấy vị trưởng lão đích thân đi mời, nhất định phải là những đại năng đỉnh tiêm như Tam Thanh, Trấn Nguyên Tử.

Còn những người như Đại La Kim Tiên, sẽ do hai mươi đội đại năng của liên minh đi đến các nơi, phát thiệp mời.

Diệp Trần bế quan suy tư, làm thế nào để giải quyết xung đột giữa tử dân của liên minh và tử dân của Vu Tộc, chuyện này quan hệ đến

sự phát triển sau này của liên minh.

May mà chuyện này phát hiện sớm, nếu thật sự đến mức không thể hòa giải, có lẽ sẽ xảy ra sự kiện khủng bố tương tự như Vu Yêu lượng kiếp.

Cứ như vậy.

Trong chín đại trưởng lão của Vu Tộc liên minh, chỉ còn lại Nữ Oa không có việc gì làm.

Nữ Oa sau khi biết được tâm ý của Diệp Trần, tâm tình vui vẻ không cần phải nói.

Diệp Trần đã nhiều lần cho nàng kinh hỉ và giúp đỡ, nàng quyết định nhân lúc Diệp Trần bế quan, cho hắn một kinh hỉ thật lớn.

Nhưng Nữ Oa suy nghĩ rất lâu, cũng không có cách nào hay.

Tâm tình có chút phiền muộn, nàng bèn chạy đi tìm Tây Vương Mẫu xin ý kiến.

"Các sinh linh trong các bộ lạc lớn sau khi xác định quan hệ, sẽ cùng nhau chuyển đến một động phủ, sinh sôi nảy nở, cùng nhau tu hành." Tây Vương Mẫu suy nghĩ một chút, nói: "Hay là muội cùng Diệp Trần sinh một đứa con, cùng nhau nuôi dưỡng lớn khôn, kinh hỉ này chắc là không tệ đâu?" "A?" Nữ Oa khẽ mở to miệng, có chút xấu hổ nói: "...Không hay lắm đâu…" Nữ Oa không nhận được kiến nghị tốt nào từ Tây Vương Mẫu, nhưng trong lòng mơ hồ có chút ý tưởng, chuẩn bị qua một thời gian nữa sẽ nói cho Diệp Trần.

Diệp Trần hoàn toàn không biết.

Hắn vẫn không tìm ra được phương pháp vẹn cả đôi đường, để giải quyết xung đột giữa tử dân liên minh và tử dân Vu Tộc.

Bất luận để bên nào thỏa hiệp, đều sẽ làm tổn thương tình cảm

của hắn.

Bên được lợi, có lẽ sẽ được đằng chân lân đằng đầu, ngày càng quá đáng.

Bất kỳ sinh linh nào cũng đều có tính xấu.

"Nếu lấy Bất Chu Sơn làm ranh giới, phân chia giới hạn giữa liên minh và Vu Tộc, có vẻ như là phương pháp đáng tin cậy nhất hiện nay." "Nhưng theo tiến trình lịch sử vốn có, Yêu Tộc chưởng thiên, Vu Tộc quản địa, cũng là phân chia như vậy, nếu làm như thế, liệu có kích phát lại lượng kiếp không?" "Hơn nữa, dù không xảy ra chuyện đó, mấy chục tỷ tử dân của liên minh tập trung ở Bất Chu Sơn, sinh sôi nảy nở, có lẽ không cần mấy vạn năm, đã có cả trăm tỷ, thậm chí cả ngàn tỷ sinh linh." "Tốc độ sinh sôi này, tuyệt đối sẽ không chậm lại, chỉ ngày càng nhanh hơn, thậm chí không cần Vu Tộc ra tay, họ cũng sẽ vì địa bàn mà đánh nhau to." "Bất Chu Sơn dù có cường đại đến đâu, cũng khó mà đồng thời chịu đựng được nhiều sinh linh tập trung ở đây như vậy, sớm muộn gì cũng có một ngày sụp đổ." "Thiên trụ sụp đổ, trời giáng thần phạt… hậu quả không thể lường được." Diệp Trần đột nhiên lắc đầu.

Phương pháp vạch rõ giới hạn này tuyệt đối không được.

Không thể để bên nào chịu thiệt nhượng bộ, cũng không thể để hai bên vạch rõ giới hạn.

Chuyện này thật sự không dễ giải quyết.

Điều này không thể tách rời khỏi thân phận kiếp trước của Diệp Trần.

Một sinh viên đại học bình thường, chưa trải qua sự vùi dập của xã hội, không thể nắm bắt được chừng mực trong đó.

Đông Vương Công, Phục Hy những người bản địa này càng

không cần phải nói, từ khi sinh ra ngoài tu luyện, đánh ta, ta đánh ngươi, tranh đoạt khí vận, cướp đoạt linh bảo.

Hễ vấn đề nào có thể giải quyết bằng nắm đấm, đại năng Hồng Hoang đều cố gắng không dùng não.

Nếu không phải là top 500 thế giới, Diệp Trần chỉ cần đến một công ty nào đó hơi lớn một chút để rèn luyện vài ngày, sẽ biết cái gì gọi là đấu đá tâm cơ. ...

Lúc Diệp Trần đang suy nghĩ miên man.

Một tin tức chấn động thế giới Hồng Hoang nhanh chóng lan truyền.

Tam Thanh uy chấn Hồng Hoang ở Côn Luân, quyết định mở đàn thu đồ, chiêu mộ đệ tử đời thứ ba cho Huyền Môn.

Trừ việc Hồng Quân chứng đạo thành Thánh, giảng đạo ở Tử Tiêu Cung ra, chuyện này trong mắt sinh linh bình thường, là chuyện quan trọng nhất.

Những kẻ không có tư cách tham gia thiên địa lượng kiếp.

Chương 95

Sinh linh bình thường nếu thật sự bị cuốn vào lượng kiếp, hẳn đã sớm tan thành tro bụi.

Trong số những sinh linh Hồng Hoang này, có kẻ thiên phú không đủ ưu tú, có kẻ hóa hình muộn, tự nhiên không thể so sánh với các đại năng đỉnh tiêm như Tam Thanh.

Không có cách nào tham gia nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, cũng không thể bái sư Đạo Tổ Hồng Quân.

Những đại lão Chuẩn Thánh như Diệp Trần, Tam Thanh, Tiếp Dẫn, trong mắt sinh linh Hồng Hoang là những người bái sư tốt nhất.

Trong lòng đại đa số sinh linh Hồng Hoang, địa vị của Tam Thanh cực cao, vượt xa các đại năng đỉnh tiêm khác.

Dù sao ba người này, cũng là do Bàn Cổ nguyên thần hóa thành.

Thế giới Hồng Hoang do Bàn Cổ tạo ra, những sinh linh này, trời sinh đã có lòng kính sợ đối với Tam Thanh.

Họ liều mạng dò hỏi tin tức của Tam Thanh, nhanh chóng nhận được câu trả lời khá thống nhất.

Lão Tử cưỡi thanh ngưu, ung dung đi về phía Đông Hải, trên đường thử thách mấy chục người may mắn.

Đáng tiếc là, không có một sinh linh Hồng Hoang nào được ông công nhận, thành công bái vào môn hạ.

Một số sinh linh đến chặn đường, cắn răng một cái, chạy đi chặn Thông Thiên.

Thông Thiên lưng đeo Tru Tiên Tứ Kiếm, một đường đi về phía

bắc, hướng đến cực bắc chi địa.

Ông không kiêu căng như Lão Tử, phải phù hợp với vô vi chi đạo gì đó, hễ thấy ai thuận mắt, liền quả quyết thu nhận.

Bất luận chủng tộc, bất luận thiên phú, yêu cầu duy nhất là nhìn thuận mắt.

Thông Thiên sau khi thu nhận đệ tử, liền hào phóng ban tặng bảo vật và công pháp, sau đó bảo đệ tử đến Côn Luân Sơn tu luyện, đợi ông trở về sẽ chỉ điểm tu hành.

Người như ông ai đến cũng không từ chối, danh tiếng nhanh chóng truyền khắp Hồng Hoang, sinh linh Hồng Hoang đổ xô đến, lần lượt đến bái sư.

Nhưng thế giới Hồng Hoang cực kỳ rộng lớn, có thể gặp được Thông Thiên, chỉ là một bộ phận nhỏ trong số đó.

Những sinh linh không dám bái sư Lão Tử, lại không gặp được Thông Thiên, không khỏi thở dài, thầm than số phận bất công.

Đúng lúc này.

Nguyên Thủy thấy hai vị huynh đệ bận rộn không ngớt, trong lòng lập tức hoảng sợ tột độ!

"Phàm là tiên thiên thần thai thánh thể có căn cốt xuất sắc, thiên phú tuyệt giai, đều có thể đến Côn Luân Sơn tham gia khảo nghiệm." Nguyên Thủy đứng trên đỉnh Côn Luân Sơn, hô lớn với sinh linh Hồng Hoang: "Nếu có thể thông qua khảo nghiệm, liền có thể bái vào môn hạ của bản tọa, do bản tọa đích thân chỉ đạo tu hành." Những tiên thiên thần thai thánh thể kia mừng rỡ khôn xiết, lần lượt đổ về Côn Luân Sơn.

Một số ít tiên thiên thần thai ma thể vẫn không tin vào tà thuyết, hạ quyết tâm đến bái sư.

Thấy Tam Thanh thu đồ bận rộn hừng hực, ba người Tiếp Dẫn làm sao ngồi yên được.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Đế Tuấn cùng nhau hô hào, phàm là sinh linh Hồng Hoang, đều có thể bái vào Linh Sơn Tây phương.

Đúng vậy!

Không có một chút yêu cầu nào, bất kể là tiên thiên thần thai thánh thể, tiên thiên thần thai ma thể, thậm chí là hậu thiên sinh linh.

Chỉ cần nguyện ý đến Tây phương bái sư, tất cả đều nguyện ý thu nhận. ...

Trung bộ Hồng Hoang.

Một sơn cốc nào đó.

Một con hoàng long khổng lồ bay vút lên trời, long viêm phun ra, trong nháy mắt thiêu rụi cả một vùng rừng núi lớn.

Cách hoàng long tám trăm dặm về phía trước, một con hắc báo đang lướt đi, vừa nhanh chóng né tránh công kích của long viêm, vừa lớn tiếng chửi rủa.

"Con giun đất chết tiệt!" "Có bản lĩnh thì đấu tay đôi với ta đi, đứng ở đó phun phân làm gì?" "Long tộc không phải đã chết sạch rồi sao?

Sao còn con giun đất này sống nhăn răng nhảy nhót lung tung vậy?" "Ồ, ta biết rồi, chắc chắn không phải giun đất thuần chủng, là con rồng già đó giao phối với lợn rừng sinh ra phải không." "Không sai, không sai, chắc chắn là vậy, thảo nào trông vàng như c*t, nhìn là biết có phong thái của chó hoang." "Ha ha ha, con giun đất tạp chủng, muốn giết báo gia đây, còn kém xa lắm!" Con hắc báo này chỉ có thực lực Thiên Tiên, nhưng không hề sợ hãi con hoàng long Huyền Tiên sau lưng.

Trong lúc chạy trốn, ánh mắt nó thường xuyên quét về tình hình phía sau, muốn tìm cơ hội, phản sát con hoàng long này.

"Hỗn xược!

Lớn mật!" Hoàng long nổi giận đùng đùng, gầm lên: "Ngô là chân long đường đường, huyết mạch cao quý, há để cho loại dã thú như ngươi sỉ nhục!

Đợi ngô bắt được ngươi, nhất định sẽ xé xác ngươi vạn mảnh, lột da rút xương, hành hạ linh hồn ngươi!" "Ta đi cái đại gia nhà ngươi.

Long tộc sớm đã sa sút thành đám giun đất trấn thủ tứ hải, đừng có ở đó mà ra vẻ huyết mạch cao quý với báo gia, cao quý cái đại gia nhà ngươi!" Hắc báo lớn tiếng chửi rủa: "Bắt ta, chỉ bằng con giun đất tạp chủng như ngươi, mau tỉnh lại đi, đừng có nằm mơ giữa ban ngày nữa!

Rõ ràng là thèm muốn linh bảo của báo gia ta, còn giả vờ cái gì?

Tin không báo gia nổi điên lên, một chiêu giết chết ngươi!" Hoàng long hoàn toàn không chửi lại.

Long viêm cuồng phun!

Long trảo xé rách!

Các loại sát chiêu đồng thời hạ xuống!

Nếu thời gian kéo dài, dẫn đến cường giả khác.

Thì linh bảo trên người con hắc báo kia, chưa chắc đã thuộc về nó.

Con hắc báo đó chính là Thân Công Báo.

Sau khi Diệp Trần rời đi ngày đó, Thân Công Báo lập tức bắt đầu luyện hóa hai kiện linh bảo, tốn mấy trăm năm, sau khi sơ bộ khống chế được linh bảo, liền không ngừng nghỉ chạy về phía Bất Chu Sơn.

Thượng phẩm linh bảo đối với Diệp Trần không là gì, nhưng đối với Thân Công Báo chỉ có cảnh giới Địa Tiên, lại không khác gì chí bảo.

Trong quá trình sơ bộ luyện hóa, Thân Công Báo nhận được phản hồi cực lớn, hiện nay tu vi đã đạt Thiên Tiên đỉnh phong.

Tu vi này ở Hồng Hoang vẫn không là gì, nhưng Thân Công Báo là người lanh lợi, tuân thủ nguyên tắc đánh được thì đánh, đánh không được thì chạy, tốc độ đi đường cực nhanh.

Thấy sắp đến Bất Chu Sơn, Thân Công Báo liền có chút lơ là.

Mấy ngày trước, khi chém giết một yêu thú Thiên Tiên đỉnh phong, không cẩn thận để lộ khí tức của thượng phẩm linh bảo, dẫn đến bị con hoàng long này truy sát.

Chương 96

Bụp!

Hắc báo né tránh một đòn long viêm, trốn sau một tảng đá lớn.

Hoàng long hai trảo cùng lúc hạ xuống, mạnh mẽ đánh nát tảng đá, tiếp tục truy sát hắc báo.

Hai bên đuổi bắt nhau, nhanh chóng ra khỏi sơn cốc, đến một vùng bình nguyên.

Thân Công Báo giận dữ nói: "Con giun đất tạp chủng, nếu còn dám quấn lấy không tha, báo gia đây sẽ không khách khí nữa đâu!" "Khách khí?

Hoàn toàn không cần." Hoàng long khinh miệt nói: "Không biết ngươi gặp vận may gì, mà có được một kiện phòng ngự linh bảo phẩm chất cực cao, đáng tiếc tu vi của ngươi quá thấp, hoàn toàn không thể phát huy được uy lực của nó." Thân Công Báo đột nhiên hóa thành hình người, sắc mặt tái xanh nói: "Ta đã nói con giun đất chết tiệt này, vô duyên vô cớ truy sát ta nửa tháng trời, thì ra là vì kiện Hỏa Thần Giáp trên tay ta à." Cùng lúc nói chuyện, Thân Công Báo lấy ra một kiện áo giáp màu đỏ lửa, tỏa ra khí tức nóng bỏng bá đạo.

Trong mắt hoàng long hiện lên vẻ tham lam không hề che giấu, nói: "Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội, Hỏa Thần Giáp ít nhất là trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, một Thiên Tiên nhỏ bé há xứng sở hữu?

Nếu ngươi biết điều, thì hai tay dâng lên linh bảo, ta có lẽ sẽ tha cho ngươi một mạng." "Đi cái đại gia nhà ngươi." "Muốn cướp Hỏa Thần Giáp của báo gia, ngươi không đủ tư cách!" Thân Công Báo phun một bãi nước bọt về phía hoàng long, mặc Hỏa Thần Giáp vào rồi quay người bỏ chạy.

“Muốn chết!” Trong mắt hoàng long sát khí tứ phía, bốn móng rồng hung hăng chộp về phía sau lưng Thân Công Báo.

Khóe miệng Thân Công Báo cong lên một nụ cười, một thanh kiếm sắc bén tỏa ra hàn quang, mơ hồ hiện ra trong tay áo.

Xem ra phải chịu chút thương, mới có cơ hội phản sát nó.

Đúng lúc này.

Phía trước mơ hồ xuất hiện một vách núi.

Thân Công Báo mắt sáng lên, tăng tốc chạy về phía trước.

Địa hình trong hẻm núi phức tạp, truy sát cực kỳ khó khăn, hoàng long nào chịu để nó rời đi.

Vút!

Hoàng long đột nhiên bộc phát toàn lực, tốc độ tăng lên mấy lần, móng rồng hung hăng chộp về phía sau lưng Thân Công Báo.

Thân Công Báo “sợ đến” hồn bay phách tán, vội vàng né sang bên trái.

Dù tốc độ đột ngột tăng lên gấp đôi, cũng không thể né được đòn tấn công của hoàng long.

Bụp!

Móng rồng hung hăng hạ xuống sau lưng Thân Công Báo.

Hỏa Thần Giáp bộc phát ra khí tức mãnh liệt, chống đỡ được bảy tám phần đòn tấn công của móng rồng.

Hai phần uy lực còn lại, vẫn không phải là thứ mà một Thiên Tiên bình thường có thể chống đỡ.

Thân Công Báo chịu đòn nặng này, một ngụm máu tươi đột nhiên phun ra, thân thể không kiểm soát được bay ra ngoài, rơi xuống dưới

vách núi.

Hoàng long vui mừng khôn xiết, nhảy xuống vách núi truy kích.

Trên đỉnh vách núi.

Thân Công Báo lau đi vết máu trên khóe miệng, lấy ra thanh bảo kiếm sát khí đằng đằng kia, hung hăng đâm về phía con hoàng long đang lao xuống.

"Không ổn!" Hoàng long cảm nhận được nguy cơ vẫn lạc, điên cuồng uốn lượn thân rồng, quay đầu bay ngược lên trên.

"Chạy được sao?" Trong lời nói của Thân Công Báo đầy vẻ trào phúng, thượng phẩm linh bảo Hàm Quang Kiếm nhẹ nhàng quét qua.

Xoẹt!

Hai móng rồng theo tiếng rơi xuống.

Hoàng long sợ đến hồn bay phách tán.

Con hắc báo này lại có hai kiện linh bảo cường đại.

Một kiện là phòng ngự linh bảo Hỏa Thần Giáp đã lộ ra trước đó, kiện còn lại, suýt nữa lấy mạng rồng của nó là công phạt linh bảo.

"Tiểu giun đất, đừng chạy." "Lại đây chơi với báo gia." "Móng vuốt không tệ, để lại hai cái còn lại đi, báo gia có thể tha cho ngươi một mạng." Thân Công Báo một tay cầm hai móng rồng, một tay cầm Hàm Quang Kiếm, cười lớn lao ra khỏi vách núi, truy sát hoàng long.

Hoàng long đâu dám ở lại, đột nhiên phun ra một ngụm tinh huyết.

Long Huyết Độn!

Khai mở!

Chỉ nghe một tiếng "vèo", hoàng long trong nháy mắt biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại, đã ở ngoài vạn dặm.

Thiên phú độn thuật độc hữu của hoàng long, cần phải sử dụng tinh huyết trong tim mới được.

Vừa rồi, ít nhất đã tổn hao vạn năm tu vi.

Chưa kể đến hai móng rồng bị chặt đứt, bình thường, không có mười vạn năm đừng hòng hồi phục.

Đúng lúc này.

"Đừng chạy!" Thân Công Báo cầm Hàm Quang Kiếm nhanh chóng lao tới.

Hoàng long oán độc nhìn Thân Công Báo một cái, nhanh chóng chạy trốn về phía xa.

Thấy hoàng long bỏ chạy.

Thân Công Báo dừng bước, thu lại hai kiện thượng phẩm linh bảo, lại hóa thân thành hắc báo, chạy về phía Bất Chu Sơn.

Trên Bất Chu Sơn.

Diệp Trần bất giác gật đầu.

Đệ tử nhà mình thực lực bình thường, nhưng tâm tính thành phủ cực tốt, tương lai ắt thành đại tài.

Nói đi cũng phải nói lại, trên người con hoàng long kia có không ít khí vận, hướng chạy trốn lại vừa hay là Côn Luân Sơn.

Tổng hợp những dấu hiệu này, gã này rất có khả năng, chính là Hoàng Long Chân Nhân trong Thập Nhị Kim Tiên.

"Tư chất bình thường, căn cốt bình thường, không thành được đại khí, để lại cho đồ nhi của ta, sau này tự mình giải quyết đi." Diệp Trần thu hồi tâm thần, khẽ lắc đầu nói: "Ta xem xong trận đấu này, lại được không ít gợi mở, thế giới Hồng Hoang kẻ yếu làm mồi cho kẻ mạnh, hà tất phải ngăn cản đấu tranh?" Bất Chu Sơn chỉ có bấy

nhiêu địa bàn, nhưng thế giới Hồng Hoang rộng lớn vô biên.

Chương 97

Chỉ cần phái các vị đại năng, đến các nơi trong Hồng Hoang, phát triển bộ lạc của mình là được.

Bất luận là các bộ lạc trong liên minh tranh đoạt địa bàn, hay tranh đoạt địa bàn với các bộ lạc của Vu Tộc, cứ để họ tự do hành động.

Tất cả đều dựa vào nắm đấm để nói chuyện.

Chỉ cần đặt ra một quy tắc công bằng công chính, bất luận là liên minh hay Vu Tộc, hẳn đều không thể bắt bẻ được.

Sau khi quyết định xong.

Diệp Trần nhanh chóng triệu tập các trưởng lão khác họp.

Bạch Trạch bốn người đi Hồng Hoang mời đại năng, tổng cộng có năm vị trưởng lão tham gia.

Khi Diệp Trần nói ra suy nghĩ của mình, bốn người còn lại đều gật đầu, cảm thấy phương pháp này không tệ.

Trước đây ra lệnh cho các đại năng dời bộ lạc đến Bất Chu Sơn, phần lớn là để khống chế những đại năng này.

Hiện nay khí vận liên minh nồng đậm, thế lực đang thịnh, vài người, vài chục người, thậm chí vài trăm đại năng bỏ trốn, cũng không có vấn đề gì lớn.

Dời các bộ lạc dưới trướng những đại năng này đến các nơi trong Hồng Hoang, có thể tăng cường sự khống chế của liên minh đối với đại địa Hồng Hoang, ngưng tụ nhiều khí vận hơn.

Đề nghị được toàn phiếu thông qua.

Diệp Trần triệu tập hơn bảy trăm đại năng có bộ lạc dưới trướng,

tuyên bố quyết nghị của trưởng lão, ra lệnh cho những đại năng này sau khi tham gia đại hội ăn mừng xong, dẫn theo bộ lạc của mình, đến các nơi trong Hồng Hoang phát triển mở rộng.

Những đại năng này có thể ở lại Bất Chu Sơn, cũng có thể ở lại bộ lạc của mình.

Nhưng có một điểm, liên minh cứ mỗi vạn năm sẽ tiến hành khảo hạch các bộ lạc lớn, thủ lĩnh của mười bộ lạc có thế lực mạnh nhất, có thể nhận được phần thưởng.

Công đức, linh bảo, linh căn…, hễ là thứ có thể tưởng tượng được, liên minh đều có thể lấy ra.

Những đại năng này nghe vậy hưng phấn tột độ, chỉ hận không thể lập tức dẫn tử dân, đến Hồng Hoang khai cương thác thổ.

Kể từ khi đánh bại Tây phương, những đại năng này ngoài tu luyện, còn bận rộn điều giải xung đột giữa các bộ lạc của mình.

Những xung đột giữa các bộ lạc này, phần lớn đã ảnh hưởng đến việc tu hành của họ, khiến họ phiền não không thôi.

Trong số những người này, sớm đã có người muốn dẫn bộ lạc rời khỏi Bất Chu Sơn, nhưng lại sợ trưởng lão nghi kỵ.

Hiện nay có cơ hội này, không những có nhiều cơ hội tu luyện hơn, miễn trừ sự nghi kỵ của trưởng lão, mà còn có thể mở rộng thế lực của mình, nhận được phần thưởng linh bảo các loại.

Có thể nói là một mũi tên trúng bốn con chim, sướng không cần phải nói.

“Nếu mọi người đã nhất trí đồng ý, vậy quyết định như thế.” Diệp Trần hài lòng gật đầu, nói: “Đúng rồi, cố gắng không nên xung đột với Vu Tộc, thực lực của các bộ lạc lớn của Vu Tộc, không phải là thứ mà các ngươi có thể tưởng tượng được đâu.” Vu Tộc sau khi có Long

Tượng Bàn Nhược Công, mạnh hơn Vu Tộc ban đầu rất nhiều lần, Vu Tộc liên minh cũng xa xa không thể sánh bằng con quái vật khổng lồ đó.

"Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" Mấy trăm đại năng đồng thanh lĩnh mệnh.

Dù không ít đại năng cảm thấy Diệp Trần đang dát vàng lên mặt Vu Tộc, nhưng không hề biểu hiện ra ngoài.

Thế giới Hồng Hoang lớn như vậy, đâu đâu cũng có bảo địa linh khí dồi dào, không cần thiết phải cạnh tranh với Vu Tộc.

Nếu thật sự có ngày tranh giành địa bàn với Vu Tộc, tất nhiên Diệp Trần cũng sẽ không nói nhiều, dù sao cũng đã cố gắng tránh rồi.

Diệp Trần thấu hiểu suy nghĩ của những người này, nhưng không nói nhiều.

Có những đạo lý, luôn phải trải qua sự vùi dập của hiện thực, mới có thể hiểu được.

Sau khi giải quyết xong những đại năng liên minh này, Diệp Trần rời khỏi Bất Chu Sơn, đến tổ địa của Vu Tộc, chuẩn bị chào hỏi Thập Nhị Tổ Vu.

Trong Bàn Cổ Điện.

Mười ba vị Tổ Vu ngồi quây quần bên nhau, ở không xa, Hình Thiên và mười hai vị Đại Vu khác, đang nỗ lực luyện tập Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận.

"Đại ca, tân tân khổ khổ tu luyện mấy chục vạn năm, nên thả lỏng một chút, đừng có tự bức mình đến điên." Diệp Trần khẽ lắc đầu, có chút đau lòng cho mười hai vị Đại Vu.

Kể từ khi Diệp Trần truyền thụ Long Tượng Bàn Nhược Công,

đám người Hình Thiên đã tu luyện gần hai mươi vạn năm, một khắc cũng không nghỉ ngơi, còn thảm hơn cả con lừa của đội sản xuất.

Thập Nhị Tổ Vu dù sao cũng còn chạy ra ngoài ăn mấy bữa thịt nướng.

Đế Giang trầm giọng nói: "Không phải đại ca ta hà khắc, mà là, thiên địa lượng kiếp sắp đến, Vu Tộc đối mặt với nguy cơ tồn vong…" "Cái đó… đại ca à…" Diệp Trần có chút không tiện, gãi đầu nói: "Vu Yêu lượng kiếp kết thúc rồi, không cần phải liều mạng như vậy nữa." "???" "???" "???" Thập Nhị Tổ Vu nghe vậy chấn động, vẻ mặt mờ mịt nhìn về phía Diệp Trần.

Cộng Công vừa hay uống một ngụm Quỳnh Tương, đột nhiên phun hết lên mặt Chúc Dung, nói: "Diệp Trần, lời này của ngươi có ý gì?" Nếu là bình thường, Chúc Dung chắc chắn sẽ không tha cho Cộng Công, phải đại chiến một trận mới thôi.

Nhưng hôm nay, Chúc Dung hoàn toàn không để ý đến hắn, cùng với các Tổ Vu khác, chăm chăm nhìn Diệp Trần, chờ đợi câu trả lời của hắn.

"Là thế này…" Diệp Trần sắp xếp lại suy nghĩ một chút, kể lại toàn bộ chuyện mình đã tập hợp mấy trăm đại năng, liên hợp với Phục Hy, Nữ Oa… tạo ra Vu Tộc liên minh, cuối cùng dẫn dắt Vu Tộc liên minh, phá diệt Yêu Tộc, đại bại Tây phương, cuối cùng kết thúc lượng kiếp.

Thập Nhị Tổ Vu nghe mà ngây cả người, hoàn toàn không ngờ, chỉ bế quan một chút, thiên địa lượng kiếp đã kết thúc một cách khó hiểu.

Vậy thì họ liều cái mạng già, nâng cao thực lực của Hình Thiên và những người khác, luyện tập Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận có ý nghĩa gì?

“Khụ khụ.” Chúc Cửu Âm ho nhẹ hai tiếng nói: “Tuy cách kết thúc lượng kiếp lần này, có chút không giống với suy nghĩ của ta, nhưng dù sao cũng đã bảo toàn được Vu Tộc, Diệp Trần, tiểu tử ngươi giỏi thật.” “Cũng đúng.” “Lục ca nói phải.” “Diệp Trần, tiểu tử ngươi quá tuyệt.” Các Tổ Vu khác nhanh chóng phản ứng lại.

Tuy không phát huy tác dụng trong Vu Yêu lượng kiếp, nhưng Vu Tộc có thể không hề hấn gì, lại còn nâng cao thực lực của mình, cũng rất tốt.

“Đó là đương nhiên rồi.” Hậu Thổ kiêu ngạo ngẩng đầu, nói: “Thập tam nhà ta là giỏi nhất.” “Đa tạ các vị ca ca yêu mến.” Diệp Trần cười nhạt nói: “Trước đây thúc giục Hình Thiên tu hành, bài luyện trận pháp, là để đối phó Vu Yêu lượng kiếp, hiện nay Vu Yêu lượng kiếp đã qua, hãy để họ thả lỏng đi.” “Nói đúng.” Đế Giang cười lớn nói: “Hình Thiên, cho các ngươi nghỉ một trăm năm, về bộ lạc của mình xem thử đi.” “Đa tạ Tổ Vu!” Hình Thiên, Xi Vưu… nghe vậy mừng rỡ, chỉ hận không thể lập tức mọc cánh, bay về bộ lạc của mình xem xét tình hình.

“Chờ đã.” Diệp Trần vẫy tay gọi mười hai vị Đại Vu lại, đem quyết định đã tuyên bố ở Vu Tộc liên minh, nói cho họ biết.

Và dặn dò Hình Thiên, trên đường trở về bộ lạc của mình, hoặc sau khi trở về bộ lạc, hãy phái đệ tử đến các bộ lạc khác, tuyên truyền quyết định này.

Hình Thiên và các Đại Vu khác lần lượt lĩnh mệnh.

Theo họ thấy, các bộ lạc khác căn bản không phải là đối thủ của Vu Tộc, chỉ cần không chọc vào họ, thì cứ mặc cho các chủng tộc lớn làm loạn.

Sau khi họ rời đi.

Thập Nhị Tổ Vu kéo Diệp Trần ra ngoài Bàn Cổ Điện, lại lần nữa khởi động sự nghiệp nướng thịt vĩ đại thiêng liêng.

Diệp Trần vung tay một cái, lấy ra mấy chục vạn vò Quỳnh Tương đã luyện chế xong, chất ở góc tường đại điện, nói: "Biết chắc các huynh sẽ ăn thịt nướng, những vò Quỳnh Tương này đã sớm chuẩn bị cho các huynh rồi." "Tốt!" "Tuyệt vời!" "Đúng là tiểu tử có khác!" Thập Nhị Tổ Vu lần lượt giơ ngón tay cái lên.

Có người phụ trách đi bắt yêu thú, có người phụ trách làm sạch thi thể yêu thú, có người phụ trách nướng thịt, bận rộn không biết mệt.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Hậu Thổ và Diệp Trần, ngồi trên tảng đá lớn lẳng lặng chờ đợi được cho ăn.

Chương 98

Còn một lúc nữa mới chính thức ăn, nên họ bắt đầu tán gẫu.

Đế Giang uống một ngụm Quỳnh Tương, nói: "Diệp Trần, tên Vu Tộc liên minh, là ngươi đặt?" "Không sai." Diệp Trần gật đầu, nói: "Những đại năng đó từng thề với Thiên Đạo sẽ quy phụ Vu Tộc, tương đương với phụ thuộc của Vu Tộc, lại liên hợp với Phục Hy gia nhập sau này tạo thành liên minh, ta liền dứt khoát gọi là Vu Tộc liên minh." "Như vậy thực ra không tốt lắm." Đế Giang khẽ lắc đầu, nói: "Những người đó trên danh nghĩa quy phụ Vu Tộc, thực tế là đầu quân cho ngươi, thậm chí Phục Hy đầu quân cho ngươi, cái họ nhìn trúng cũng là ngươi, Diệp Trần, chứ không phải Vu Tộc, điểm này ngươi nên rõ." Diệp Trần khẽ gật đầu.

Điểm này không thể phủ nhận.

Quyền lực cao nhất của liên minh thuộc về Trưởng Lão Đường, nhưng hắn lại có quyền phủ quyết một phiếu trong Trưởng Lão Đường.

Từ góc độ này, Vu Tộc liên minh thuộc về Diệp Trần, chứ không phải Vu Tộc.

Chẳng lẽ Đế Giang lo lắng, hắn làm cái Vu Tộc liên minh này, sẽ ảnh hưởng đến địa vị của Vu Tộc sao?

"Diệp Trần, ngươi đừng nghĩ nhiều." Chúc Cửu Âm nhẹ nhàng quạt quạt, nói: "Ý của đại ca rất đơn giản, bất luận là bảy trăm vị Đại La Kim Tiên ban đầu, hay Phục Hy sau này, đều là nhắm vào ngươi, nếu muốn phát triển lớn mạnh liên minh này, phải bỏ đi cái danh nghĩa Vu Tộc." "Phát triển lớn mạnh liên minh?" Diệp Trần nghe vậy sửng sốt, rồi khẽ lắc đầu nói: "Ta căn bản không nghĩ đến vấn đề này."

“Không phải là ngươi có nghĩ đến hay không, mà là có muốn tiếp tục làm hay không.” “Liên minh này hội tụ cả ngàn Đại La Kim Tiên, dung hợp các chủng tộc lớn, ngưng tụ khí vận Hồng Hoang.” “Đối với các sinh linh Hồng Hoang khác, khí vận càng mạnh, tu hành càng dễ dàng, nhận được bảo vật càng đơn giản.” “Nhưng Vu Tộc chuyên tu nhục thân, trước khi tấn thăng Chuẩn Thánh, thậm chí không có cách nào tu hành pháp tắc, khí vận đối với chúng ta tác dụng không lớn.” “Ngươi dẫn dắt liên minh đánh bại Tây phương và Yêu Tộc, đã trở thành thế lực lớn nhất trên bề mặt của Hồng Hoang.” Chúc Cửu Âm nói thao thao bất tuyệt: “Bất luận là ngươi, Phục Hy, hay Đông Vương Công, nếu muốn chứng đạo thành Thánh, những khí vận này đều có trợ giúp cực lớn.” “Lục ca, lợi hại a!” Diệp Trần không nhịn được giơ ngón tay cái lên.

Chúc Cửu Âm không hổ là trí giả của Vu Tộc, dù không tận mắt chứng kiến, nhưng phân tích lại rất thấu đáo.

Không sai!

Mục đích ban đầu của Diệp Trần khi thành lập Vu Tộc liên minh, là làm bia đỡ đạn cho Vu Tộc trong lượng kiếp.

Nhưng sau khi tập hợp được thế lực này, đã trực tiếp đánh tan Yêu Tộc.

Cùng với khí vận của Vu Tộc liên minh ngày càng tăng, Diệp Trần phát hiện tốc độ tham ngộ Lực chi pháp tắc của mình đã nhanh hơn rất nhiều.

Nguyên thần vừa mới tấn thăng không lâu, đã mơ hồ có xu hướng tấn thăng Chuẩn Thánh đỉnh phong.

“Theo lý, liên minh này sẽ không ngừng lớn mạnh, khí vận ngưng tụ cũng sẽ ngày càng nhiều.” Đúng lúc này, Chúc Cửu Âm chuyển giọng, trầm giọng nói: “Nhưng ta có thể khẳng định nói cho ngươi

biết, nếu cứ tiếp tục như vậy, liên minh này không những không lớn mạnh, mà có khả năng sẽ không ngừng lùi bước, những trưởng lão đó, có khả năng sẽ bị khí vận phản phệ." "Lời này nói thế nào?" Diệp Trần nghe vậy chấn động.

Vu Tộc liên minh phát triển rất tốt, sao lại đình trệ không tiến?

Thậm chí còn đi lùi.

Có một điểm đáng chú ý, vấn đề này là do Đế Giang nêu ra trước.

Cũng có nghĩa là, Đế Giang trông có vẻ không thông minh, cũng đã nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề.

Chúc Cửu Âm nhìn về phía Đế Giang, cười nhạt nói: "Vấn đề này, để đại ca giải thích đi." "Vu Tộc liên minh, Vu Tộc liên minh, Vu Tộc đứng trên liên minh, các chủng tộc khác làm sao có thể thật lòng đầu quân?" "Lấy thành viên của liên minh hiện nay, bảy trăm đại năng là do lợi ích dụ dỗ gia nhập; Đông Vương Công, Bạch Trạch… là do bị uy hiếp gia nhập; Phục Hy, Tây Vương Mẫu… vì để chống lại lượng kiếp mà gia nhập liên minh, cũng là một loại lợi ích." "Những cường giả Chuẩn Thánh này được khí vận gia trì, có lẽ sẽ không sinh lòng phản bội, nguyện ý đứng cùng chiến tuyến với ngươi." "Còn những đại năng bình thường kia, bị ép bởi uy thế mà đầu quân cho liên minh, nếu có cơ hội, họ sẽ không do dự mà phản bội liên minh." Đế Giang thở dài nói: "Ngươi có biết, trước khi ngươi tạo ra liên minh, tại sao Vu Tộc trước đây không chịu tiếp nhận các chủng tộc khác đầu quân không?" Diệp Trần nghe vậy sửng sốt, nói: "Chẳng lẽ…" Hậu Thổ dựa vào vai Diệp Trần, nhẹ giọng nói: "Ngươi đoán đúng rồi, một triệu năm trước Vu Tộc từng tiếp nhận những người đầu quân khác, nhưng không lâu sau lại bị phản bội thảm thương, đại ca trong cơn tức giận, đã ra lệnh cho Vu Tộc không được kết minh với các chủng tộc khác." "Thì ra là vậy!" Diệp Trần cuối cùng cũng hiểu ra.

Vu Tộc trông có vẻ không hợp với ai, thì ra là đã từng bị phản bội.

Hai vị lão đại ca đã dạy cho hắn một bài học, chỉ là nói cho hắn một đạo lý đơn giản nhất.

Lợi ích là trên hết.

Bất luận là Phục Hy, Đông Vương Công các trưởng lão liên minh, hay là những sinh linh bình thường nhất trong các bộ lạc.

Điểm căn bản nhất khi họ gia nhập Vu Tộc liên minh, là để có được nhiều lợi ích hơn.

Điều khác biệt là.

Những trưởng lão liên minh này đã tìm thấy ý nghĩa để ở lại lâu dài, thậm chí nguyện ý phấn đấu vì nó, đó chính là cảm giác thuộc về.

Đại năng bình thường và sinh linh bình thường dưới trướng họ, lại cực kỳ thiếu cảm giác thuộc về này.

Càng không cần phải nói đến các thành viên gia nhập liên minh sau này.

Nếu phía trước liên minh treo hai chữ Vu Tộc, nhìn qua là biết, cảm thấy Vu Tộc đứng trên liên minh.

Đúng lúc này.

Không xa truyền đến tiếng hét của các Tổ Vu khác.

"Thịt nướng xong rồi!" "Tán gẫu cái gì thế?

Mau ăn đi!" "Vãi, ngon quá!" "Chúc Dung, ngươi dám cướp thịt nướng của ta, ta giết ngươi!" "…" Đế Giang đứng dậy, thản nhiên nói: "Đi ăn trước đã." "Nếu muốn tiếp tục lớn mạnh, việc cấp bách hiện nay, là phải bỏ đi hai chữ Vu Tộc, để họ cảm nhận được một liên minh thực sự." Chúc Cửu Âm nhẹ nhàng quạt quạt, cười nhạt nói: "Đương nhiên rồi, đó chỉ là bước đầu tiên đơn giản nhất, liên

minh tiếp theo có phát triển lớn mạnh hay không, phải xem ngươi làm thế nào để tạo ra cảm giác thuộc về và sức mạnh đoàn kết." "Ta biết rồi." Diệp Trần khẽ gật đầu, nói: "Đa tạ hai vị ca ca." Trong cuộc thì mê, ngoài cuộc thì tỉnh!

Thập Nhị Tổ Vu trong lòng Diệp Trần luôn là một đám kẻ phổi bò.

Nhưng hôm nay hai kẻ phổi bò, đã dạy cho Diệp Trần một bài học sinh động. ...

Ba tháng sau.

Diệp Trần rời khỏi Bàn Cổ Điện, một mình trở về Bất Chu Sơn.

Sau khi được Chúc Cửu Âm và các Tổ Vu khác chỉ điểm, hắn đột nhiên phát hiện, việc chuyển đổi liên minh là điều tất yếu.

"Các vị trưởng lão, mau đến đây." Nguyên thần của Diệp Trần quét qua Bất Chu Sơn, phát hiện Bạch Trạch, Cửu Anh đã trở về, tâm tình lập tức tốt lên, triệu tập họ đến họp.

Bàn bạc đại sự chuyển đổi liên minh, phải có đầy đủ tất cả trưởng lão mới được.

Không lâu sau.

Cửu đại trưởng lão lại một lần nữa tề tựu tại Trưởng Lão Đường.

Phục Hy nhếch miệng cười nói: "Mấy ngàn năm không họp mấy lần, thời gian gần đây lại họp đến ba lần, sau khi nhàn rỗi, còn bận rộn hơn cả khi đối mặt với thiên địa lượng kiếp." "Ê, đừng nói, thật sự có cảm giác đó." "Đúng vậy, ta cũng thấy thế." "Các ngươi thấy nhàn à?

Dù sao ta không thấy vậy." Mấy vị trưởng lão lần lượt đồng tình.

"Sư huynh, hôm nay gọi chúng ta đến, có chuyện gì sao?" Nữ Oa

nhìn về phía Diệp Trần, cười tươi nói: “Nếu không có chuyện gì, ta có một chuyện quan trọng muốn tuyên bố với mọi người.” Diệp Trần nghe vậy gật đầu nói: “Không sai, hôm nay mời các vị đến, quả thực có một đại sự kinh thiên động địa, cần phải trưng cầu ý kiến của mọi người.” Nếu là bình thường, Diệp Trần chắc chắn sẽ để Nữ Oa nói trước.

Nhưng chuyện hôm nay, quá quan trọng, thậm chí ảnh hưởng đến con đường chứng đạo thành Thánh của hắn.

Thấy ánh mắt nghiêm túc của Diệp Trần, các trưởng lão khác lập tức trở nên nghiêm túc.

“Đạo huynh, có chuyện gì, cứ nói thẳng đi.” “Thiên địa lượng kiếp chúng ta đã chiến thắng rồi, còn có gì đáng sợ nữa.” “Đúng vậy, bất kể có chuyện gì, giải quyết không được, chúng ta cùng nhau nghĩ cách là được.” Mấy vị trưởng lão lần lượt bày tỏ thái độ.

“Không nghiêm trọng đến mức đó đâu.” Diệp Trần cười nhạt nói: “Chỉ là chuyện này quan hệ đến sự phát triển tương lai của liên minh, có khả năng ảnh hưởng đến việc tu luyện của các vị, nên mới đặc biệt gọi các vị đến, cùng nhau thương nghị.” Ba ngày sau đó.

Diệp Trần nghiêm túc phân tích cho tám vị trưởng lão, những vấn đề mà liên minh đang gặp phải, cũng như những vấn đề có thể xảy ra trong tương lai.

Cuối cùng Diệp Trần bày tỏ, quyết định giải tán Vu Tộc liên minh, sáng tạo lại một thế lực mới.

Tên của thế lực mới này, gọi là Thiên Đình!

Chương 99

“Thiên Đình là gì?” Đông Vương Công hỏi.

Các trưởng lão khác cũng đều nhìn về phía Diệp Trần, cái tên Thiên Đình nghe thì cực kỳ bá khí, nhưng chế độ cụ thể thì hoàn toàn không hiểu rõ.

Bọn họ đã quen với chế độ trưởng lão một người một phiếu, dù sau này Diệp Trần thường tự mình quyết định, nhưng trên danh nghĩa vẫn trao cho họ quyền kiểm soát liên minh.

Cửu Anh ngập ngừng nói: “Lúc chúng ta còn ở Yêu tộc, Đế Tuấn hình như cũng đã thành lập Thiên Đình của Yêu tộc rồi...” Nửa câu còn lại hắn không nói ra.

Sắc mặt của Bạch Trạch, Thương Dương, Khâm Nguyên, Thử Thiết, bốn vị từng là Yêu Thánh, lập tức biến đổi lớn.

Mặc dù họ phản ứng nhanh, nhưng một tia khác thường đã lọt vào mắt Phục Hy, Đông Vương Công và các trưởng lão khác.

“Nói một nửa làm gì?” Phục Hy tức giận nói: “Ở đây đều là trưởng lão của liên minh, có gì không thể nói sao?” “Ha ha ha, đừng làm khó bọn họ, để ta nói.” Diệp Trần mỉm cười lắc đầu, nói: “Năm vị cứ yên tâm, Thiên Đình này hoàn toàn khác với Yêu Đình mà Đế Tuấn thiết lập.” Bạch Trạch và bốn người nghe vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Thấy bộ dạng của họ, Phục Hy, Đông Vương Công và các trưởng lão khác càng thêm tò mò.

Diệp Trần không úp mở nữa, bắt đầu kể về Thiên Đình của Yêu tộc.

“Đế Tuấn và Thái Nhất thiết lập Yêu Đình, hai kẻ đó là tối cao vô thượng, còn lại các sinh linh khác đều là thế lực tà ác bị coi như cỏ rác.” “Lợi dụng linh bảo như Chu Thiên Tinh Thần Phiên, thu lấy nguyên thần của các Đại La Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên Yêu tộc, nắm giữ tính mạng của họ trong tay.” “Sau đó thông qua một số cường giả Yêu tộc, khống chế những Yêu tộc cấp thấp khác, từ đó đạt đến mức độ kiểm soát sinh tử của toàn bộ Yêu tộc.” “Những Yêu tộc đó làm lụng vất vả, bận rộn trong ngoài, công đức, bảo vật, khí vận kiếm được đều phải nộp hết cho Đế Tuấn và Thái Nhất; còn những thứ đó phân phối thế nào, thì chỉ có Đế Tuấn và Thái Nhất quyết định.” Diệp Trần thản nhiên nói: “Đừng nhìn Bạch Trạch bọn họ là Thập Đại Yêu Thánh, danh hiệu nghe rất oai phong, nhưng thực tế không khác gì Yêu tộc cấp thấp nhất.” Bạch Trạch và những người khác đồng loạt gật đầu.

“Diệp Trần đạo huynh miêu tả Yêu Đình, cũng không khác nhiều so với những gì chúng ta biết.” Thương Dương lắc đầu thở dài: “Đáng tiếc lúc đó chúng ta bị Đế Tuấn khống chế nguyên thần, hoàn toàn không có khả năng chống cự, đành phải đồng ý giúp gã xây dựng Yêu Đình.

May mà có các vị dẫn dắt Vu tộc liên minh, giải cứu chúng ta khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng.” Phục Hy chợt bừng tỉnh, kinh ngạc thốt lên: “Thảo nào lúc Diệp Trần giao Hà Đồ Lạc Thư cho ta, đã giải phóng hết nguyên thần của các người ra ngoài.” “Ôi, thật sự quá cảm t ơn Diệp Trần đạo huynh.” “Năm đó chúng ta dù gì cũng là đại năng danh chấn một phương, vậy mà suýt nữa trở thành con rối.” “Không sai, nếu không nhờ Diệp Trần đạo huynh từ bi, chúng ta đã phải mặc người ta xâu xé.” Năm vị Yêu Thánh năm xưa lập tức cảm khái vạn phần.

Bạch Trạch thu lại vẻ bi thương, cất tiếng cười lớn: “Ta luôn tin

rằng, những nhân vật như Diệp Trần đạo huynh, tuyệt đối sẽ không giống như Đế Tuấn và Thái Nhất, làm những chuyện bỉ ổi vô sỉ như vậy.

Thiên Đình mới, dù không biết thế nào, ta Bạch Trạch cũng là người đầu tiên ủng hộ!" "Ủng hộ!" "Ủng hộ!" "Ủng hộ!" Thương Dương và bốn vị trưởng lão khác lần lượt bày tỏ thái độ.

Phục Hy và Nữ Oa ngây người tại chỗ, không ngờ lại để đám người này nhanh chân hơn.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu nhìn nhau, đang chuẩn bị giơ tay đồng ý.

"Chờ đã." Diệp Trần đúng lúc ngắt lời, nói: "Đợi ta nói xong phương thức vận hành của Thiên Đình, các vị hãy giơ tay quyết định.

Vẫn như cũ, đa số thông qua thì thực hiện, thiểu số thông qua thì duy trì hoạt động hiện tại của liên minh." Lời này vừa nói ra, các trưởng lão có mặt đều gật đầu.

Phương thức vận hành của Vu tộc liên minh khiến họ rất hài lòng, nếu có thể tìm ra phương thức tốt hơn, chắc chắn họ sẽ giơ cả hai tay hai chân ủng hộ.

Dù kết quả tệ nhất, cũng có thể duy trì chế độ hiện có.

"Thiên Đình mà ta muốn thành lập, không phải là công cụ nô dịch chúng sinh, mà là một Thiên Đình nơi chúng ta liên hợp, thống ngự chúng sinh Hồng Hoang, trải qua vạn kiếp không diệt, vẫn sừng sững bất động!" "Thiên Đình sẽ bãi bỏ chế độ trưởng lão, thành lập Ngũ Phương Thiên Đế, ba trăm sáu mươi lăm vị Tinh Quân, cùng vô số sơn thần, hà thần, các đại Thiên Vương, Thiên Tướng, Thiên Binh cùng nhau cai quản Hồng Hoang." "Như vậy, ít nhất có thể ngưng tụ được tám thành khí vận Hồng Hoang, dựa theo tu vi, thần chức, cống

hiến để phân phối khí vận, công đức, linh bảo, làm cho công bằng công chính." Diệp Trần hào hứng, đột nhiên đứng dậy.

Hắn vung tay ngưng tụ linh khí, phác họa ra hình dáng đại khái của Thiên Đình trong lòng, giải thích chi tiết cho chín vị trưởng lão.

Phục Hy và các trưởng lão khác nhìn đến ngây người, nghe đến nhiệt huyết sôi trào, như thể đang lạc vào cảnh giới đó.

Trung ương có Hạo Thiên Đại Đế trấn giữ Bất Chu Sơn, Tứ Phương Thiên Đế trấn giữ Tứ Cực, nếu có đủ Chuẩn Thánh, sẽ lại bố trí thêm một Thiên Vương cho mỗi phương.

Mỗi vị Thiên Vương cấp Chuẩn Thánh, dưới trướng có ít nhất mười vị Nguyên Soái cấp Đại La Kim Tiên, một trăm vị Thiên Tướng cấp Thái Ất Kim Tiên, cùng mười vạn Thiên Binh cấp Thiên Tiên trở lên.

Ba trăm sáu mươi lăm vị Tinh Quân nắm giữ các vì sao, sơn thần hà thần cai quản sông núi hồ biển.

Các vị chính thần khác đều có chức trách riêng.

Nếu thật sự thực hiện được như vậy, Hồng Hoang quả thật sẽ hoàn toàn nằm trong tay Thiên Đình, qua một thời gian, dù là Thiên Đạo Thánh Nhân cũng đừng hòng lay chuyển được nền tảng của Thiên Đình.

"Hay quá!" "Ý tưởng này thật tuyệt vời, làm sao huynh nghĩ ra được vậy?" "Quả là thần kỳ!" Các trưởng lão có mặt khen không ngớt lời.

"Thiên Đình trong suy nghĩ của ta, đại khái là như vậy." Diệp Trần nhìn quanh toàn trường, cười nhạt nói: "Nếu các vị đã hiểu, vậy chúng ta bỏ phiếu thôi." "Cần gì bỏ phiếu nữa?" Đông Vương Công cười lớn nói: "Dù sao ta cũng là người đầu tiên ủng hộ." "Ủng hộ!" "Ủng

hộ!" "Nhất định phải ủng hộ!" "Nói phải, cần gì phải bỏ phiếu?" Phục Hy cười đến mức miệng gần như không khép lại được, nhưng lại là người cuối cùng giơ tay phải lên.

Không có bất kỳ sự cố nào xảy ra.

Chín vị trưởng lão toàn phiếu thông qua.

"Vậy ngày Thiên Đình chính thức thành lập, hãy chọn vào ngày diễn ra đại hội chúc mừng đi." Diệp Trần hài lòng gật gật đầu, nói: "Lúc đó các đại năng Hồng Hoang đều tụ tập đông đủ, đúng lúc cho họ một bất ngờ, nói không chừng có thể thu hút không ít đại năng gia nhập." "Đó là một ý hay." Đông Vương Công nghe vậy mừng rỡ.

Ông cùng Tây Vương Mẫu phụ trách tổ chức đại hội chúc mừng, nếu có thể tổ chức cùng lúc với đại hội thành lập Thiên Đình, e rằng sẽ nhận được phần thưởng công đức bất ngờ.

"Các vị hãy nhớ kỹ, trước khi đại hội chúc mừng chính thức bắt đầu, tuyệt đối không được tiết lộ bất kỳ thông tin nào liên quan đến Thiên Đình." Diệp Trần nhìn quanh toàn trường, nói: "Nếu để một số đại năng đỉnh cao biết chuyện này, thèm muốn lượng khí vận khổng lồ kia, có lẽ họ sẽ đi trước chúng ta một bước, tạo ra một thế lực tương tự Thiên Đình." "!!!" "!!!" "!!!" Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc.

Trong đầu vài vị trưởng lão vừa rồi, quả thật đã lóe lên ý nghĩ đi ra ngoài khoe khoang vài lần.

Họ vội vàng bày tỏ thái độ, tuyệt đối sẽ giữ bí mật này cho đến sau đại hội chúc mừng.

"Vậy hôm nay tan họp thôi." Diệp Trần khẽ gật đầu, tuyên bố giải tán hội nghị.

Các vị trưởng lão mặt mày hồng hào, hài lòng rời đi.

Nữ Oa nhìn Diệp Trần ở phía xa, trong lòng đã âm thầm đưa ra một quyết định.

Khắp nơi trong Hồng Hoang, các đại năng đều mang theo đệ tử và lễ vật, nhanh chóng hướng về Bất Chu Sơn.

Có lẽ vì sợ hãi uy thế của Vu tộc liên minh, hoặc có lẽ bị thế lực mạnh nhất Hồng Hoang hấp dẫn, muốn đến xem xét tình hình.

Cường giả Hồng Hoang từ bốn phương tám hướng đổ về trung tâm Bất Chu Sơn, có chút khí thế vạn tộc triều vương.

Nguyên thần của Diệp Trần mơ hồ có cảm giác sắp đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, bèn một mình ở lại trong trưởng lão đường, xem thử có thể đột phá trước đại hội chúc mừng hay không.

Nữ Oa không làm phiền, lén lút chạy về động phủ luyện hóa Càn Khôn Đỉnh.

Một ngày lại một ngày... một tháng lại một tháng... một năm lại một năm...

Thời gian trôi nhanh như bóng câu qua cửa sổ, ba năm thoáng chốc đã qua.

Diệp Trần chậm rãi mở mắt, thời gian quá ngắn, nguyên thần vẫn còn cách Chuẩn Thánh đỉnh phong một bước.

Loại thời điểm này không cần lĩnh ngộ cơ duyên, chỉ cần bỏ chút công phu mài giũa, chắc chắn có thể đột phá.

Diệp Trần nhẩm tính một chút, nhiều nhất cũng chỉ mất mười năm là có thể thăng cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Hắn mỉm cười lắc đầu, cất bước đi ra khỏi trưởng lão đường.

Chương 100

Đúng lúc này!

Một vị Thái Ất Kim Tiên nhanh chóng chạy tới.

"Trưởng lão, cuối cùng cũng tìm được ngài!" Vị Thái Ất Kim Tiên đó lo lắng như kiến bò trên chảo nóng, vội vàng hô: "Mau đi xem với ta đi, có một tu sĩ tự xưng là đệ tử của trưởng lão, Vô Nhai Tử thống lĩnh không phân biệt được thật giả, lệnh cho ta đến mời ngài qua xem." "Đệ tử?" Diệp Trần nghe vậy ngẩn ra.

Hắn nhanh chóng định thần lại, hẳn là tên Thân Công Báo kia đã đến Linh Sơn, không biết sao lại gây chuyện với lính gác.

Diệp Trần khẽ dò xét, một tia nguyên thần hắn để lại trên người Thân Công Báo đột nhiên nhảy lên, xác định kẻ gây rối chính là tên đó.

Dưới chân núi Bất Chu.

Bên ngoài một sơn môn hùng vĩ được dựng tạm.

Thống lĩnh tiên phong quân Vô Nhai Tử đang trấn thủ nơi này, bên cạnh có mấy vị Thái Ất Kim Tiên và mấy chục vị Kim Tiên.

Một thanh niên thực lực chỉ mới Huyền Tiên đỉnh phong, lại ngồi chễm chệ trước mặt họ.

Vừa nghịch ngợm một thanh bảo kiếm cấp Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, vừa nhe răng trợn mắt nói: "Lũ các ngươi, dám bất kính với ta, đợi sư tôn ta đến đây, nhất định sẽ trừng trị các ngươi một trận ra trò!" "Ngươi!" "Hừ!" "Ta đạp mã…" Mấy vị Thái Ất Kim Tiên suýt nữa không nhịn được, chuẩn bị xông lên phía trước, dạy dỗ hắn một trận.

Tên này từ lúc bắt đầu đã ra vẻ vênh váo ngang ngược.

Rõ ràng chỉ là một Huyền Tiên nhỏ bé, trong số họ tùy tiện cử ra một người, cũng có thể dùng một ngón tay bóp chết.

Nhưng ngay khi họ định ra tay, tên này đột nhiên tự xưng là đệ tử của Thủ tịch trưởng lão Diệp Trần, còn lấy ra một món Thượng phẩm linh bảo để khoe khoang.

Nếu không phải Vô Nhai Tử lên tiếng can ngăn, tên đó giờ này chắc chắn đã không thể đứng dậy nổi.

"Sao nào?

Định đánh ta à?" Thanh niên kia khinh bỉ nói: "Ta là đệ tử số một của sư tôn, cũng là đại sư huynh đời thứ ba của Huyền Môn, nếu các ngươi dám động đến một sợi tóc của ta, sư tôn ta tuyệt đối sẽ không tha cho các ngươi đâu." Đúng lúc này.

Diệp Trần lặng lẽ hiện ra bên trong sơn môn, nhếch miệng cười nói: "Tha hay không là một chuyện, nhưng ta chắc chắn sẽ dạy dỗ ngươi một trận ra trò!" "Hỗn xược!

Dám mạo danh sư tôn của ta, tin tiểu gia ta… Sư…" Thân Công Báo nghe vậy nổi giận, vừa lớn tiếng quát mắng, vừa quay đầu nhìn về phía Diệp Trần.

Khi thấy rõ bộ dạng của Diệp Trần, hắn lập tức sợ đến hồn bay phách tán, "phịch" một tiếng quỳ xuống đất, cao giọng nói: "Sư tôn!

Sư tôn tại thượng, đệ tử Thân Công Báo, khấu kiến sư tôn!" "Nào dám, nào dám." Diệp Trần khinh bỉ nói: "Ngươi là đại sư huynh đời thứ ba của Huyền Môn, địa vị tôn quý, thực lực cường đại, ta làm sao chịu nổi?" "…" Thân Công Báo cười khổ ngẩng đầu lên, nói: "Sư tôn, ngài cũng không để lại cho con tín vật gì, con sợ họ không tin con, không thay con thông báo, nên mới phải ra hạ sách này." Diệp Trần trầm giọng nói: "Nghe ý của ngươi, là còn muốn trách ta nữa à?" "Sư

tôn, cho con mười lá gan con cũng không dám…" Thân Công Báo uất ức nói: "Đệ tử xin lỗi các vị, được chưa?" "Cũng tạm được." Diệp Trần khẽ gật đầu, nói: "Đứng dậy đi." "Đa tạ sư tôn." Thân Công Báo nghe vậy mừng rỡ, đứng dậy chắp tay hành lễ với Vô Nhai Tử và các cường giả liên minh, nói: "Các vị đạo hữu, trước đó ta trong lòng lo lắng, muốn mau chóng gặp sư tôn, mới ra hạ sách này, nếu lời nói có gì mạo phạm, xin các vị đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, tha cho ta lần này." Vô Nhai Tử và những người khác khẽ gật đầu.

Tên này đã là đệ tử của Diệp Trần, dù đối phương có đúng là đệ tử thật hay không, họ cũng không thể thực sự đi tìm phiền phức với hắn.

Nếu thật sự không biết điều như vậy, khiến Diệp Trần ghi hận, thì có mà ăn không hết hậu quả.

"Không sao, không sao." "Vị tiểu huynh đệ này tướng mạo bất phàm, vừa nhìn đã biết không phải người bình thường, không ngờ lại là đệ tử của Diệp Trần trưởng lão." "Ta đã nói mà!

Chắc chắn là đệ tử của Diệp Trần trưởng lão, Huyền Tiên bình thường làm sao lấy ra được Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trong đám chúng ta, e rằng chỉ có thống lĩnh đại nhân mới có một món." Đám cường giả gác sơn môn lần lượt xua tay, ra hiệu không hề tức giận, tiện thể còn nịnh nọt Diệp Trần và Thân Công Báo.

"Đa tạ các vị đã hạ thủ lưu tình." Diệp Trần một tay tóm lấy cổ Thân Công Báo, nhấc hắn lên, nói: "Tên này ta sẽ mang về dạy dỗ cẩn thận, nếu lần sau còn dám mượn danh ta ra oai tác quái, các vị cứ đánh chết hắn cho ta, không cần nể mặt ta." "Sư tôn…" Thân Công Báo sợ đến run lẩy bẩy.

Các cường giả có mặt thì cười toe toét.

Diệp Trần xách Thân Công Báo, nhanh chóng xé rách không gian,

đến một động phủ ở lưng chừng núi.

Động phủ này trước đây hắn tiện tay mở ra, thỉnh thoảng dùng để bế quan tu luyện, cũng không thường xuyên ở đây.

Bịch!

Diệp Trần ném Thân Công Báo vào động phủ, tiện tay ném ra mấy bình đan dược, nói: "Trước khi đại hội chúc mừng khai mạc, hãy ở đây tu luyện cho tốt, không được ra ngoài gây chuyện thị phi!" "Đệ tử tuân mệnh…" Thân Công Báo không dám đưa ra ý kiến phản đối, chỉ đành gật đầu đồng ý.

Diệp Trần thu xếp xong cho Thân Công Báo, quay người nhìn về phía bầu trời phương Tây.

Trên vòm trời, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân cùng nhau đến.

Họ là những đại năng đỉnh cao Hồng Hoang đầu tiên đến tham gia đại hội chúc mừng.

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu và Hồng Vân đạo hữu quang lâm Bất Chu Sơn, khiến Vu tộc liên minh vô cùng vinh hạnh." Đông Vương Công bay lên không, cất tiếng nói: "Ta phụ trách chủ trì đại hội chúc mừng lần này, nếu có chỗ nào chiêu đãi không chu đáo, xin hai vị đạo hữu lượng thứ." "Đông Vương đạo hữu khách khí rồi." Hồng Vân nhìn quanh bốn phía, cười lớn nói: "Xem ra ta và Trấn Nguyên đến hơi sớm." "Không sớm không muộn, vừa đúng lúc." Đông Vương Công nghiêng người làm tư thế mời, đưa tay phải ra nói: "Hai vị đạo hữu, trên núi đã có động phủ ta chuẩn bị sẵn, mời vào trong nghỉ ngơi." "Được." Trấn Nguyên Tử khẽ gật đầu.

Ba vị cường giả Chuẩn Thánh nhanh chóng hạ xuống khỏi đám mây, biến mất trong mắt vô số sinh linh.

Côn Bằng, Hi Hòa, Thường Hi và các đại năng đỉnh cao lừng lẫy

khác của Hồng Hoang cũng lần lượt đến.

Trước thềm đại hội chúc mừng, Tam Thanh là những người cuối cùng xuất hiện.

Lúc này, trừ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có mối thù sâu như biển máu với Vu tộc liên minh, Đế Tuấn, Minh Hà, và những lão quái vật ẩn thế vô số nguyên hội, thì những đại năng có máu mặt của Hồng Hoang gần như đã đến đông đủ.

Nói nhảm.

Đại hội chúc mừng lần này của Vu tộc liên minh, danh nghĩa là để ăn mừng đại thắng Tây phương, tiêu diệt tàn dư Yêu tộc.

Nếu Đế Tuấn mà đến thật, thì mới là chuyện lạ.

Thập Nhị Tổ Vu thì không đến.

Chuyện này đã bàn bạc trước với Diệp Trần.

Vu tộc liên minh sắp đổi thành Thiên Đình, nói không chừng sẽ gây ra sự đồn đoán của một số đại năng Hồng Hoang, chi bằng bế quan luyện tập trận pháp.

Thực lực hiện tại của Vu tộc, cũng không nên để lộ ra trước mặt các đại năng khác.

Đông!

Đông!

Đông!

Ba tiếng chuông nặng nề, xa xôi vang lên, các thành viên liên minh phụ trách chiêu đãi các đại năng tham gia hội nghị, nhanh chóng dẫn đường họ lên đỉnh Bất Chu Sơn.

Không lâu sau.

Tam Thanh và mười vị Chuẩn Thánh khác, hơn hai nghìn Đại La Kim Tiên, và hơn bảy nghìn Thái Ất Kim Tiên, đã tụ tập trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Con số này chỉ là khách mời, không tính cường giả của liên minh vào trong đó.

Chỉ tính riêng phe Vu tộc liên minh, thực lực cũng không kém là bao, mười vị trưởng lão đều là Chuẩn Thánh, Đại La có hơn một nghìn vị, Thái Ất Kim Tiên còn vượt xa số khách mời, ít nhất cũng phải có bảy, tám vạn người.

Chương 101

Điều này cũng bình thường.

Thái Ất Kim Tiên bình thường nếu không có đại năng dẫn dắt, cũng không có tư cách leo lên đỉnh Bất Chu Sơn, càng đừng nói đến việc tham gia thịnh hội.

Đông!

Đông!

Đông!

Lại ba tiếng chuông vang lên.

Thống lĩnh tiên phong quân Vô Nhai Tử cất cao giọng nói: "Có mời các vị trưởng lão!" "Có mời các vị trưởng lão!" "Có mời các vị trưởng lão!" "Có mời các vị trưởng lão!" Cường giả liên minh đồng thanh hô lớn, tiếng vang như sấm, khiến các đại năng tham dự đều phải liếc mắt nhìn.

Diệp Trần dẫn đầu chín vị trưởng lão, xuất hiện trên hội trường.

Ngay khoảnh khắc họ xuất hiện, tất cả khách mời đều đứng dậy.

Diệp Trần dẫn đầu các trưởng lão liên minh tiến lên chào hỏi các cường giả Chuẩn Thánh khác, rồi lần lượt ngồi vào vị trí của mình.

"Mời các vị ngồi." Đông Vương Công đứng ở trung tâm hội trường, hai tay nhẹ nhàng hạ xuống, ra hiệu cho các Đại La Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên có thể ngồi xuống.

Ông nhìn quanh toàn trường, cười nhạt nói: "Các vị không quản ngại đường xa đến tham gia hội nghị, đã cho chúng ta đủ mặt mũi, chúng ta vô cùng cảm kích." Sau một hồi hàn huyên khách sáo, đại hội

chúc mừng chính thức bắt đầu.

Đại hội có tổ chức đại hội luận võ, do Diệp Trần và các trưởng lão liên minh cung cấp mười món Tiên Thiên Linh Bảo, dựa theo thứ hạng để thưởng cho các thành viên thi đấu.

Người chiến thắng cuối cùng, thậm chí còn có thể nhận được một món Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lập tức thu hút sự chú ý của toàn trường.

Diệp Trần và Nữ Oa ngồi cùng nhau, bên trái là Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, bên phải là hai chị em Hi Hòa và Thường Hi.

"Diệp Trần đạo huynh, ra tay thật quá hào phóng." Trấn Nguyên Tử không nhịn được cảm khái: "Ngay cả nhiều vị khách nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, cũng không có Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo bên mình." Diệp Trần cười nhạt nói: "Cùng lắm cũng chỉ là một món Thượng phẩm linh bảo thôi, những cường giả Chuẩn Thánh như Trấn Nguyên đạo hữu, làm sao có thể để ý đến." "Vật tận kỳ dụng, ta lại thấy rất tốt." Hồng Vân đúng lúc xen vào, nói: "Thượng phẩm linh bảo này, đối với Chuẩn Thánh, quả thực không có tác dụng gì, giữ trong tay làm gì, không bằng tặng cho người khác." "Hồng Vân đạo hữu quả nhiên danh bất hư truyền… có chút cảm giác nghĩa bạc vân thiên…" Diệp Trần cảm thấy lời này có hơi thánh mẫu, trong lời nói không khỏi tâng bốc một phen.

Trấn Nguyên Tử nắm giữ Địa Thư, phụ trách quản lý sông núi, nếu có thể mời ông gia nhập Thiên Đình sắp thành lập, chắc chắn sẽ trở thành một trợ lực lớn cho Thiên Đình.

Tác dụng của ông còn lớn hơn nhiều so với một hai Chuẩn Thánh bình thường.

Một khi Trấn Nguyên Tử đồng ý gia nhập, Hồng Vân, một Chuẩn Thánh, coi như là mua một tặng một.

Ba vị Chuẩn Thánh trò chuyện sôi nổi.

Nữ Oa và Tây Vương Mẫu kéo Hi Hòa và Thường Hi, nói về những chuyện trang phục.

Phục Hy và Bạch Trạch cùng Tam Thanh uống rượu luận đạo.

Côn Bằng cũng không rảnh rỗi, Khâm Nguyên và Thương Dương hai mỹ nữ Chuẩn Thánh, một trái một phải ngồi bên cạnh, khiến người khác phải ghen tị.

Những nơi khác cũng vậy.

Bên cạnh các Đại La Kim Tiên đến tham dự hội nghị, gần như đều có bóng dáng của các đại năng liên minh, cùng họ uống rượu vui vẻ.Sở dĩ sắp xếp như vậy, mục đích đơn giản, trước hết tạo mối quan hệ tốt, sau đó mời họ gia nhập liên… Thiên Đình.

Thế là.

Dưới đài các đại năng giao hảo với nhau, trên đài các đại năng thi đấu đoạt bảo, đại hội chúc mừng vô cùng náo nhiệt, thậm chí không cảm nhận được thời gian trôi qua.

Trận đấu kéo dài suốt ba mươi năm, quán quân là một tráng hán thân hình vạm vỡ.

Vị tráng hán này chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ, nhưng dựa vào một món Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo có hình dáng kỳ lạ, đã đánh bại không ít Đại La hậu kỳ và Đại La đỉnh phong.

Diệp Trần và Nguyên Thủy nhìn thấy món Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đó, ánh mắt lập tức sáng lên, dường như có ý đồ gì đó.

Phần thưởng quán quân do chính Diệp Trần trao.

Diệp Trần mặt mang nụ cười đứng ở trung tâm hội trường, nói:

“Ngươi tên là gì?” “Vãn bối Triệu Công Minh ở La Phù Động núi Nga Mi, bái kiến Diệp Trần tiền bối.” Tráng hán thân hình vạm vỡ, tướng mạo hiền lành, nhưng lễ tiết thì không có vấn đề gì.

“Không tệ, dựa vào thực lực Đại La trung kỳ, lại có thể đánh bại nhiều Đại La hậu kỳ, thậm chí cả Đại La đỉnh phong.” Diệp Trần tán thưởng: “Có lẽ không lâu nữa, ngươi có thể thăng cấp Chuẩn Thánh, trở thành một trong những cường giả có số má của Hồng Hoang.” “Đa tạ tiền bối khen ngợi, vãn bối hổ thẹn không dám nhận.” Triệu Công Minh nghe vậy mừng rỡ, cố làm ra vẻ khiêm tốn.

“Có gì mà không dám nhận?” Diệp Trần khẽ lắc đầu nói: “Lúc cần khiêm tốn thì khiêm tốn, lúc cần thể hiện thì phải thể hiện cho tốt, ở đây có nhiều cường giả Chuẩn Thánh như vậy, biết đâu ai đó tâm tình tốt, nhận ngươi làm đệ tử thì sao.” Triệu Công Minh lập tức sáng mắt lên, cúi người cảm tạ: “Đa tạ tiền bối chỉ điểm.” “Không cần khách khí.” Diệp Trần mỉm cười lắc đầu, lấy ra một món Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, giao cho Triệu Công Minh, nói: “Đây là phần thưởng của ngươi, tiếp tục cố gắng nhé.” “Vâng.” Triệu Công Minh gật đầu đáp.

Diệp Trần quay người trở về chỗ ngồi.

Cách đó không xa.

Tai Đông Vương Công khẽ động, ánh mắt có chút mờ mịt, nhưng nhanh chóng trở nên kiên định.

“Công Minh tiểu hữu, chúc mừng ngươi đoạt được quán quân lần này, ngồi bên cạnh ta đi.” Đông Vương Công vẫy tay gọi Triệu Công Minh, kéo hắn ngồi vào hàng ghế đầu, cho quán quân đủ mặt mũi.

Triệu Công Minh nào được đối đãi như vậy, ngay cả Chuẩn Thánh cũng là lần đầu tiên gặp, hưng phấn đến mức tay chân không biết để đâu cho phải.

Sau khi cuộc thi kết thúc.

Bách Hoa Tiên Tử dẫn theo mấy chục vị tiên tử của liên minh lên đài múa, vũ kỹ siêu phàm, dáng múa uyển chuyển, khiến nhiều nam tu tâm thần xao động, hồi lâu không thể dứt ra.

Tây Vương Mẫu giới thiệu với chị em Hi Hòa về cảm hứng biên đạo những điệu múa này.

Nữ Oa bên cạnh nhắm chặt hai mắt, hai tay không tự chủ được nắm chặt váy, dường như vô cùng căng thẳng.

"Sư muội, sao vậy?" Diệp Trần nhận ra sự căng thẳng của Nữ Oa, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay ngọc của nàng.

"Không… không có gì…" Nữ Oa vội vàng lắc đầu phủ nhận, nói: "Chắc là chưa nghỉ ngơi tốt thôi." Diệp Trần thấy nàng không muốn nói, cũng không hỏi thêm.

Cái cớ như cường giả Chuẩn Thánh chưa nghỉ ngơi tốt, hắn giả vờ như không nghe thấy.

Nữ Oa thở ra một hơi dài, cố gắng bình ổn cảm xúc của mình.

Kinh hỉ mà!

Chắc chắn phải bất ngờ mới được.

Nếu chưa lấy ra mà đã để đối phương biết.

Thì nhiều nhất chỉ gọi là vui mừng, không thể gọi là kinh hỉ.

Tây Vương Mẫu ghé sát vào Nữ Oa, truyền âm nói: "Chẳng lẽ muội định sử dụng Hồng Tú Cầu?" "A!" Nữ Oa nghe vậy giật mình, truyền âm lại: "Sao tỷ biết?" "Lần trước muội kể cho ta nghe về công năng của Hồng Tú Cầu, cũng căng thẳng như vậy." Tây Vương Mẫu đắc ý, truyền âm nói: "Ta thật ra chỉ đoán bừa thôi, ai ngờ muội lại thừa nhận, ha ha ha, ta rất muốn xem phản ứng của Diệp Trần lát

nữa.” “Im miệng!” Tai Nữ Oa đỏ bừng, cố làm ra vẻ hung dữ trừng mắt nhìn Tây Vương Mẫu, truyền âm nói: “Không được nói cho người khác biết, chuyện này nhất định phải do ta làm.” “Không vấn đề.” Tây Vương Mẫu mỉm cười gật đầu.

Chị em Hi Hòa ngồi bên cạnh, thấy bộ dạng của hai người, trong lòng lập tức vô cùng tò mò.

Chương 102

Trước đó cùng Tây Vương Mẫu và Nữ Oa trò chuyện rất hợp, nên không để ý.

Thường Hi ghé sát vào Tây Vương Mẫu, nói: "Tây Vương Mẫu tỷ tỷ, hai người đang nói thầm gì vậy?

Chẳng lẽ có bí mật gì không thể nói cho chị em ta biết?" "Bí mật!" Tây Vương Mẫu cười nhẹ nói: "Một lát nữa các muội sẽ biết thôi." Hi Hòa chớp chớp đôi mắt to, tò mò hỏi: "Rốt cuộc là bí mật gì?

Phải truyền âm trao đổi sao?

Hay là truyền âm nói cho ta biết đi, ta đảm bảo không nói ra ngoài." "Cái này…" Tây Vương Mẫu khẽ nhíu mày, như đang nghiêm túc suy nghĩ.

"Không được!" Nữ Oa vội vàng nói: "Tây Vương Mẫu!

Nếu tỷ dám nói bậy, ta sẽ không để ý đến tỷ nữa." "Được rồi, được rồi." Tây Vương Mẫu khẽ nhún vai, nhìn chị em Hi Hòa nói: "Hết cách rồi, các muội cứ chờ xem là được, chắc chắn là một kinh hỉ lớn." "Vậy được thôi." "Chúng ta sẽ chờ xem." Hai chị em vốn chỉ định nói đùa.

Nói đùa thôi, thấy Nữ Oa lo lắng, nào dám tiếp tục nói bừa.

Hai tháng sau.

Tiết mục vũ đạo lớn đầu tiên của Hồng Hoang tuyên bố kết thúc.

Nhiều đại năng vẫn còn tiếc nuối, quyết định sau khi tham gia đại hội này, sẽ về ra lệnh cho đệ tử luyện tập vũ đạo, để có thể ngày ngày xem cảnh tượng như vậy.

“Công Minh, ngươi ngồi một lát, ta đi một chút.” Đông Vương Công vỗ vỗ vai Triệu Công Minh, đứng dậy, chuẩn bị tuyên bố tiết mục tiếp theo.

Đúng lúc này.

Nữ Oa đột nhiên hạ quyết tâm, bay lên trung tâm hội trường.

Đông Vương Công nghĩ, lúc tập luyện hình như không có tiết mục này.

Nhưng ông vẫn dừng bước, không tiến lên làm phiền.

Diệp Trần quen thuộc với quy trình của đại hội chúc mừng, biết tiết mục tiếp theo, nên là biểu dương các đại năng liên minh đã tham gia chiến dịch Tây phương.

Lúc này Nữ Oa chạy lên làm gì?

Nghĩ lại, hôm nay Nữ Oa dường như có gì đó không ổn, chẳng lẽ đã chuẩn bị một tiết mục nào đó?

Nữ Oa nhìn về phía Diệp Trần.

Diệp Trần cũng vừa lúc ngẩng đầu nhìn nàng.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Nữ Oa lập tức mặt đỏ bừng, nhưng không quay đầu né tránh như thường lệ.

“???” Diệp Trần càng lúc càng thấy kỳ lạ.

Giây tiếp theo.

Nữ Oa dời ánh mắt khỏi Diệp Trần, nhìn quanh toàn trường, cất tiếng nói: “Các vị quang lâm Bất Chu Sơn, đến tham dự đại hội chúc mừng, liên minh trên dưới vô cùng vinh hạnh, các trưởng lão chúng ta cũng không ngoại lệ.” “Sư muội quá khách khí rồi.” “Nữ Oa tiền bối

nói gì vậy, nhờ có lời mời, chúng ta mới được mở mang tầm mắt." "Cảm tạ Vu tộc liên minh, cảm tạ các vị tiền bối." Các đại năng Hồng Hoang tưởng Nữ Oa đang khách sáo, lần lượt lên tiếng cảm tạ sự khoản đãi của liên minh.

"Thật ra theo thiết kế ban đầu của đại hội, sau phần biểu diễn vũ đạo, sẽ do Phục Hy trưởng lão ban thưởng cho các đại năng của liên minh." Nữ Oa lúc đầu khá căng thẳng, nhưng sau khi mở miệng lại trở nên thoải mái hơn nhiều, mỉm cười duyên dáng nói: "Nhưng mà, ta có một số chuyện quan trọng, muốn tuyên bố trước nghi thức ban thưởng, tiện thể mời các vị đạo hữu tham dự, làm chứng cho ta." "Ồ, không phải là nghi thức đã được thiết kế sẵn sao?" "Làm chứng?

Làm chứng cái gì?" "Nữ Oa tiền bối, ngài cứ nói thẳng đi." Các đại năng Hồng Hoang lập tức kích động.

Họ cứ tưởng Nữ Oa đang thực hiện theo sắp xếp, không ngờ lại là quyết định tạm thời.

Nếu có chuyện gì kinh thiên động địa xảy ra, sau này đem ra kể có thể khoe cả đời.

Nữ Oa lại một lần nữa chuyển ánh mắt về phía Diệp Trần, trái tim nhỏ bé đập thình thịch, không còn dũng cảm như lúc nãy.

Diệp Trần bị nàng nhìn đến trong lòng phát hoảng, càng tò mò hơn trong hồ lô của Nữ Oa đang bán thuốc gì.

"Cố lên!" Tây Vương Mẫu mỉm cười gật đầu, truyền âm cổ vũ.

Nữ Oa khẽ gật đầu, cuối cùng đã hạ quyết tâm.

"Ta, Nữ Oa, nguyện cùng Diệp Trần kết làm đạo lữ, xin Thiên Đạo và chư vị cùng làm chứng!" Nữ Oa ánh mắt kiên định, nhìn về phía Diệp Trần nói: "Diệp Trần sư huynh, huynh có đồng ý không?" Ầm!

Ầm!

Ầm!

Trong giọng nói yếu ớt của Nữ Oa, lại truyền ra tiếng sấm sét kinh thiên động địa không khác gì thiên phạt, giáng thẳng xuống đỉnh đầu Diệp Trần.

Tất cả sinh linh có mặt đều kinh ngạc há hốc miệng, trừ Tây Vương Mẫu, không một ai không cảm thấy chấn kinh.

Hồng Hoang vạn tộc, các bộ lạc lớn.

Sinh linh bình thường kết đôi, sinh sôi nảy nở, là chuyện thường tình.

Nhưng cường giả từ Đại La Kim Tiên trở lên kết làm bạn đời, đây là lần đầu tiên trong lịch sử.

Cường giả Hồng Hoang có thể tu luyện đến Đại La Kim Tiên trở lên, gần như đều là sinh linh tiên thiên, sinh ra đã có công pháp, thiên phú, thậm chí cả linh bảo.

Thông thường.

Ngoài bảo vật, khí vận, công đức, trừ tu hành ra, không có việc gì khác để làm.

Diệp Trần ngây người như phỗng.

Hai kiếp người lần đầu tiên được tỏ tình, được cầu hôn, trước mặt tất cả các đại năng của thế giới Hồng Hoang, thực sự khiến hắn không phản ứng kịp.

Nữ Oa thấy Diệp Trần ngây người tại chỗ, trong lòng lập tức hoảng sợ tột độ!

Chẳng lẽ Diệp Trần sư huynh không muốn ở cùng mình?

Không muốn cùng mình kết làm đạo lữ, cùng nhau tham ngộ đại đạo?

Đủ loại suy nghĩ không ngừng cuộn trào, Nữ Oa càng nghĩ càng hoảng, thậm chí còn có ý muốn bỏ chạy.

"Đồng ý đi!" "Đồng ý đi!" "Đồng ý đi!" Không biết ai đột nhiên hét lên một tiếng, các đại năng khác cũng lần lượt reo hò, tiếng hò hét vang lên không ngớt, tựa như sấm rền.

Diệp Trần đột nhiên tỉnh lại.

Chương 103

Nhìn Nữ Oa đang cố nén nước mắt, trên gương mặt tái nhợt đầy vẻ ai oán.

Diệp Trần làm sao còn kìm chế được, đột nhiên xé rách không gian, tức khắc xuất hiện bên cạnh Nữ Oa, nhẹ nhàng ôm lấy vai nàng.

"Ta còn đang nghĩ ngày nào đó sẽ tỏ tình với muội." Diệp Trần lời nói đầy dịu dàng, thấp giọng nói: "Đột nhiên muội lại đi trước ta một bước, làm ta sợ đến ngây người luôn." "…" Nước mắt Nữ Oa trào ra khỏi khóe mắt, ngẩng đầu nhìn Diệp Trần, nói: "Huynh thật sự đồng ý sao?" "Đương nhiên." Diệp Trần nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Ta ngay cả sính lễ cũng đã tặng rồi, không cưới muội, chẳng phải lỗ to sao." Chàng có tình, thiếp có ý.

Diệp Trần và Nữ Oa kết thành đạo lữ, không ai có thể phản đối được nữa.

"Tốt!

Tốt!

Tốt!" Phục Hy vui đến mức răng sắp rụng.

Tây Vương Mẫu và các trưởng lão nữ khác vội vàng tụ lại một chỗ, bàn bạc cách chuẩn bị nghi thức hôn lễ.

Họ nhanh chóng đưa ra phương án.

Thương Dương và Cửu Anh phụ trách bố trí hiện trường hôn lễ.

Khâm Nguyên phụ trách chế tác phượng quan hà bí và các trang phục khác.

Tây Vương Mẫu đi bố trí phòng cưới, thiết kế kiệu hoa.

Những thứ này đối với cường giả Chuẩn Thánh, không khó, đợi sau nghi thức ban thưởng là có thể hoàn thành.

"Chúng ta xuống trước đi." Diệp Trần cười nhạt nói: "Đợi nghi thức ban thưởng kết thúc, chúng ta sẽ chiêu cáo Thiên Đạo, cử hành hôn lễ." "Tất cả đều nghe theo huynh." Nữ Oa nép vào lòng Diệp Trần, ra dáng một người vợ hiền.

Sau khi Diệp Trần và Nữ Oa trở về chỗ ngồi.

Đại hội chúc mừng quay trở lại quỹ đạo.

Đông Vương Công mặt mày tươi cười, đứng ở trung tâm hội trường, nhìn quanh toàn trường nói: "Chúng ta lần này tổ chức đại hội chúc mừng, có hai việc phải làm, à, thêm cả nghi thức hôn lễ sắp tới của hai vị trưởng lão, là ba việc quan trọng." "Ha ha ha!" "Ha ha ha!" "Ha ha ha!" Mọi người có mặt đều phá lên cười.

Nữ Oa có phần ngượng ngùng, nhưng lại không giấu được niềm vui, dựa vào lòng Diệp Trần không chịu rời.

"Được rồi, đùa thì đùa, chúng ta quay lại chuyện chính." "Đế Tuấn và Thái Nhất lòng lang dạ thú, lợi dụng linh bảo rút lấy nguyên thần của các đại năng dưới trướng, khống chế họ làm nhiều điều ác, may có Diệp Trần đạo huynh dẫn dắt chúng ta, đánh bại Yêu tộc, mới khiến sinh linh Hồng Hoang không bị lầm than." "Sau khi Đế Tuấn và Thái Nhất chiến bại, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề định mượn sức tàn dư Yêu tộc, nhúng tay vào thế giới phương Đông, cướp đoạt linh mạch, linh căn, linh bảo và sinh linh, đại quân liên minh lại một lần nữa dưới sự dẫn dắt của Diệp Trần đạo huynh, chinh phạt Tây phương, đại bại tàn dư Yêu tộc, trận chiến này tổng cộng chém giết sáu mươi bảy đại năng Yêu tộc, bắt làm tù binh một trăm ba mươi hai đại năng Yêu tộc." "Tiếp Dẫn thấy đại thế đã mất, vì cầu bảo toàn tính mạng, đã liên thủ với Minh Hà chém giết Thái Nhất, Đế Tuấn không màng tình

nghĩa huynh đệ, nuốt chửng chân linh của Thái Nhất, thăng cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong, mới đẩy lùi được đại quân liên minh của chúng ta, thật là nỗi sỉ nhục của Hồng Hoang!" Đông Vương Công thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: "Trận chiến này uy chấn Hồng Hoang, có thể so sánh với đại chiến Tam tộc thượng cổ, đại quân liên minh tung hoành vô song, mỗi vị đại năng đều anh dũng thiện chiến, các trưởng lão chúng ta sau khi thương nghị quyết định, dựa theo cống hiến của mỗi vị đại năng, sẽ thưởng ít nhất một món Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo." "!!!" "!!!" "!!!" Lời này vừa nói ra, toàn trường đều kinh ngạc.

Vu tộc liên minh có hơn một nghìn đại năng, mỗi người chỉ nhận một món Hạ phẩm linh bảo, cũng đã là một khoản thưởng cực lớn.

"Vô Nhai Tử khấu tạ các vị trưởng lão!

Nguyện Vu tộc liên minh của ta vĩnh thế xương thịnh!" Thống lĩnh tiên phong quân Vô Nhai Tử đột nhiên quỳ xuống, trước mặt hàng vạn cường giả Hồng Hoang, hướng về phía Diệp Trần và các trưởng lão, dập đầu chín cái vang dội.

"Chúng ta khấu tạ các vị trưởng lão!

Nguyện Vu tộc liên minh của ta vĩnh thế xương thịnh!" "Chúng ta khấu tạ các vị trưởng lão!

Nguyện Vu tộc liên minh của ta vĩnh thế xương thịnh!" "Chúng ta khấu tạ các vị trưởng lão!

Nguyện Vu tộc liên minh của ta vĩnh thế xương thịnh!" Các đại năng liên minh khác thấy cảnh này, tranh nhau hành đại lễ với các trưởng lão.

Những người này lúc đầu gia nhập liên minh, hoặc là bị uy hiếp, hoặc là bị lợi ích dụ dỗ, hoặc là tù binh đầu hàng.

Ban đầu họ tưởng sẽ bị đối xử không công bằng, không ngờ Diệp

Trần và các trưởng lão hành sự đoan chính, xử sự công bằng, khiến họ trở nên trung thành.

Cộng thêm việc liên tiếp thắng hai trận đánh lớn, cảm giác tự hào khi là thành viên của liên minh tự nhiên nảy sinh.

Bảo vật thu được từ hai trận đại chiến có thể nói là phong phú, cộng thêm những gì Diệp Trần ban cho trước đó, gần như mỗi người đều có hai món Tiên Thiên Linh Bảo.

Bây giờ các trưởng lão lại ban thưởng, mỗi người một món Tiên Thiên Linh Bảo, vậy là ba món linh bảo cần để trảm thi chứng đạo đã đủ.

"Mau đứng dậy." Đông Vương Công hai tay nâng lên, hơn một nghìn đại năng không thể kiểm soát, lần lượt đứng dậy.

"Theo lời của Diệp Trần trưởng lão, các vị là công thần của liên minh, những bảo vật này là xứng đáng, không cần hành đại lễ như vậy." Đông Vương Công cười nhạt nói: "Tiếp theo ta sẽ lần lượt điểm danh, ai được gọi tên thì lên nhận linh bảo." "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" Hơn một nghìn đại năng đồng thanh đáp.

Đông Vương Công vung tay lớn, hơn một nghìn món Tiên Thiên Linh Bảo rơi loảng xoảng từ trong tay áo ra, chất thành một ngọn núi nhỏ.

"Vô Nhai Tử, Thiêm Bả Tử, Nhị Y Tử, Mạc Nhược Tử, Đại Hắc Hùng, Lưu Nhị Đao… mau lên nhận linh bảo." Đông Vương Công một hơi gọi tên mười đại năng.

Những đại năng này vui mừng khôn xiết, bước ra khỏi hàng, đến trước núi linh bảo.

"Mỗi người chọn một món linh bảo phù hợp với mình, nhận xong mau chóng rời đi, đừng để anh em phía sau phải chờ lâu." Đông

Vương Công nhếch miệng cười nói: “Vô Nhai Tử và Lưu Nhị Đao chiến công hiển hách, có thể chọn hai món.” “Tuân mệnh!” Mười vị đại năng lần lượt gật đầu, nhanh chóng lao về phía núi linh bảo.

Các cường giả Hồng Hoang nhìn mà đỏ mắt, chỉ muốn xông lên cướp.

Thậm chí có người còn trực tiếp kéo đại năng liên minh bên cạnh hỏi xem có thể gia nhập liên minh, nhận Tiên Thiên Linh Bảo hay không.

Đám đại năng liên minh cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng vẻ ra oai thì ai cũng hơn ai.

“Chuyện gia nhập ta không quyết định được, phải hỏi các vị trưởng lão mới được.” “Mỗi người được tặng một món linh bảo?

Đương nhiên là thật rồi, ta đây lát nữa còn lên nhận thêm một món nữa, là đủ ba món.” “Ba món Hạ phẩm linh bảo?

Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ, ta có Cực phẩm linh bảo, đều là trưởng lão tặng miễn phí.” Người nói lấy ra Đại Chu Thiên Tinh Đấu Phiên, nói: “Đợi cống hiến của ta đủ, sẽ có tư cách nhờ Nữ Oa trưởng lão, giúp ta luyện chế nó thành Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.” “Không, không, không, nói nhiều rồi, Cực phẩm linh bảo trong liên minh chúng ta không hiếm, có khoảng bốn năm trăm người, đều được thưởng Cực phẩm linh bảo rồi.” Những tên này càng ra vẻ càng nghiện, chỉ muốn thổi phồng thành mỗi người một món Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, người người chiến đấu lực ngang với Đại La đỉnh phong.

Những cường giả Hồng Hoang kia ghen tị đến mức hận, âm thầm rơi lệ hối hận.

Lúc đầu Diệp Trần chiêu mộ, họ lại lo sợ, bỏ lỡ cơ duyên, quả thật cảm khái vạn phần.

“Bách Hoa Tiên Tử, Cửu Thiên Huyền Nữ, Phong Đảo Thượng Nhân… lên nhận linh bảo…” Từng tốp từng tốp đại năng liên minh lên nhận Tiên Thiên Linh Bảo, ít nhất một món, nhiều thì hai món, thậm chí ba món.

Mỗi một đại năng nhận linh bảo, trên mặt đều nở nụ cười hạnh phúc.

Không lâu sau.

Ngọn núi nhỏ do Tiên Thiên Linh Bảo chất thành, đã biến mất trước mắt mọi người.

Sau khi họ trở về vị trí cũ.

“Ta biết, có một số người trong tay chắc chắn có hơn ba món Tiên Thiên Linh Bảo, cố gắng đừng vội trảm thi.” “Nữ Oa trưởng lão có Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Càn Khôn Đỉnh, có uy lực đoạt thiên địa tạo hóa, có thể nâng cấp linh bảo, thậm chí biến Hậu Thiên Linh Bảo thành Tiên Thiên.” “Các vị có thể dùng nhiều món linh bảo cấp thấp, đến đó đổi lấy linh bảo cấp cao, cũng có thể tích lũy cống hiến, đến đó nâng cấp linh bảo miễn phí.” Đông Vương Công nhếch miệng cười nói: “Đương nhiên là, gần đây thì đừng đi, để không làm phiền Nữ Oa trưởng lão và Diệp Trần trưởng lão.” “Ha ha ha!” “Ha ha ha!” “Ha ha ha!” Những cường giả Hồng Hoang kia lại một lần nữa phá lên cười.

Nữ Oa vừa ngượng vừa tức, thấp giọng dặn dò Diệp Trần, tìm thời gian dạy dỗ Đông Vương Công một trận.

Diệp Trần đành gật đầu đồng ý.

Chương 104

"Xong rồi, xong rồi." Tây Vương Mẫu đã chuẩn bị xong tất cả những vật dụng cần thiết cho nghi thức hôn lễ, nhanh chóng chạy đến trung tâm hội trường.

Diệp Trần và Nữ Oa bị thúc giục, đến động phủ thay lễ phục.

Trước khi đi, Nữ Oa truyền âm cho Phục Hy, ở trung tâm hội trường dựng một tế đàn.

Những chuyện này không mất nhiều thời gian.

Không lâu sau.

Nghi thức hôn lễ đã chuẩn bị xong.

Diệp Trần nắm tay Nữ Oa, chậm rãi bước lên tế đàn.

Hắn đoán được Nữ Oa muốn làm gì, nhưng bất kỳ đại năng nào khác, kể cả Chuẩn Thánh, cũng không đoán được chuyện này sẽ có lợi ích lớn đến mức nào.

Tế đàn không lớn.

Diệp Trần và Nữ Oa đứng đối diện nhau, không còn nhiều chỗ trống.

Ánh mắt Nữ Oa từ đầu đến cuối không rời khỏi Diệp Trần, tràn đầy thâm tình và tin tưởng, mỉm cười duyên dáng nói: "Sư huynh, ta sẽ chiêu cáo Thiên Đạo ngay bây giờ, kết thành bạn đời nhé." "Được thôi." Diệp Trần mỉm cười gật đầu.

Nữ Oa lấy ra Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hồng Tú Cầu, để Diệp Trần cùng nàng cầm, rồi giơ cao quá đầu.

"Thiên Đạo tại thượng, Nữ Oa nguyện cùng Diệp Trần kết làm

đạo lữ, vĩnh sinh vĩnh thế, thề không thay đổi, nay dùng thánh vật nhân duyên Hồng Tú Cầu lập nên Thiên Hôn, sinh linh Hồng Hoang, đều có thể noi theo!" Nữ Oa thành kính chiêu cáo Thiên Đạo xong, thấp giọng nói: "Sư huynh, huynh lặp lại lời ta là được." Diệp Trần mỉm cười gật đầu.

Có lẽ những sinh linh Hồng Hoang khác không biết Thiên Hôn đại diện cho điều gì, nhưng hắn thì quá rõ.

Nó đại diện cho việc thế giới Hồng Hoang chính thức có cặp vợ chồng đầu tiên, bổ sung khiếm khuyết của Thiên Đạo, chắc chắn sẽ có lượng lớn công đức giáng xuống.

Hôn nhân khác xa với cái gọi là đạo lữ, hoặc thuần túy là ngựa giống để sinh sôi nảy nở.

"Thiên Đạo tại thượng, Diệp Trần nguyện cùng Nữ Oa kết làm đạo lữ, vĩnh sinh vĩnh thế, thề không thay đổi, nay dùng thánh vật nhân duyên Hồng Tú Cầu lập nên Thiên Hôn, sinh linh Hồng Hoang, đều có thể noi theo!" Diệp Trần lặp lại xong những lời này, lập tức cùng Nữ Oa nhìn nhau, đồng thanh nói: "Thiên Hôn, lập!" Ầm!

Vòm trời đột nhiên rung chuyển.

Long, phượng, kỳ lân thượng cổ và các thần thú khác lần lượt giáng lâm, vây quanh tế đàn, như đang chúc mừng hai vị tân nhân.

Kim liên nở rộ, hoa bay đầy trời.

Các loại dị tượng kỳ lạ xuất hiện không ngừng.

Còn có kim phong ngọc lộ từ trên trời rơi xuống, rải khắp mọi ngóc ngách của thế giới Hồng Hoang, không chỉ có thể nâng cao tu vi của các sinh linh Hồng Hoang, mà còn có thể chữa lành bệnh tật và vết thương.

Rừng rậm Hồng Hoang cảm nhận được thiện ý của Diệp Trần và

Nữ Oa, lần lượt đáp lại bằng những lời chúc phúc chân thành.

Trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Bất luận là cường giả dưới trướng Vu tộc liên minh, hay là khách mời đến tham dự hội nghị, đều kinh ngạc há hốc miệng.

Không phải chỉ kết làm đạo lữ thôi sao?

Có cần phải hoành tráng như vậy không!

Ầm!

Sau khi kim phong ngọc lộ tan biến.

Một cột sáng công đức khổng lồ xuyên qua vòm trời, lao thẳng về phía Diệp Trần và Nữ Oa, hóa thành hai khối công đức, rơi vào trong cơ thể họ.

Hai khối công đức lớn nhỏ không đều.

Khối của Diệp Trần khoảng bốn thành.

Khối của Nữ Oa có khoảng sáu thành, trong đó hai thành là do nắm giữ Thiên Hôn mà có được.

Sáu thành công đức dung nhập vào cơ thể Nữ Oa, nhanh chóng thúc đẩy tu vi của nàng không ngừng tăng lên, hướng về Chuẩn Thánh đỉnh phong.

"Trảm!" Nữ Oa nhanh chóng ném ra Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Càn Khôn Đỉnh, muốn trước mặt vô số cường giả Hồng Hoang, thử trảm ra thi thứ ba.

Tam Thanh, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Phục Hy và các cường giả Chuẩn Thánh khác, lập tức tập trung tinh thần, chăm chú nhìn Nữ Oa và Càn Khôn Đỉnh.

Đặc biệt là Lão Tử, Phục Hy, Đông Vương Công, Trấn Nguyên

Tử, mấy người này sớm đã đạt đến đỉnh phong Chuẩn Thánh hậu kỳ, chỉ còn một bước nữa là có thể bước vào Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nhưng đã thử nhiều lần, cũng không thể trảm ra thi thứ ba.

Pháp môn trảm thi chứng đạo tương ứng với ba thi, lần lượt là thiện thi, ác thi, và tự ngã thi.

Trảm thi, trảm thi, đúng như tên gọi là trảm đi những thứ tương ứng trong cơ thể cường giả Chuẩn Thánh.

Thiện thi và ác thi, là trảm đi thiện và ác của Chuẩn Thánh, chỉ cần tu vi đạt đến mức đó, là có thể dễ dàng làm được.

Tự ngã, tức là chấp niệm.

Chỉ có trảm đi chấp niệm của bản thân, mới có thể tự nhiên thăng cấp.

Nếu không, chỉ có thể tích lũy pháp lực, cưỡng ép tích lũy đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nhưng Chuẩn Thánh tu vi càng mạnh, chấp niệm cũng càng mạnh, muốn trảm ra tự ngã, còn khó hơn người thường lên trời.

Mồ hôi trên trán Nữ Oa từng giọt rơi xuống, gương mặt xinh đẹp cũng trở nên tái nhợt.

Diệp Trần hoảng sợ tột độ.

Hắn không tu luyện pháp môn trảm thi chứng đạo, hoàn toàn không biết nên giúp Nữ Oa thế nào.

Đúng lúc này.

Diệp Trần phát hiện môi Nữ Oa khẽ động, như đang lẩm bẩm điều gì đó.

Hắn vận chuyển nguyên thần lắng nghe, những lời thì thầm từ sâu

thẳm trong lòng Nữ Oa, cứ thế truyền vào tai hắn.

"Nếu ta trảm đi chấp niệm, liệu có quên mất sư huynh không…" "Nếu cái giá của việc trảm đi tự ngã, là quên đi sư huynh, vậy ta thà không cần…" "Không!

Không thể!

Chương 105

Sư huynh là quan trọng nhất…" Nghe thấy chấp niệm sâu thẳm nhất trong lòng Nữ Oa, nước mắt lặng lẽ rơi từ khóe mắt Diệp Trần.

"A!

A!

A!" Nữ Oa liều mạng lắc đầu, khí tức toàn thân cực độ hỗn loạn.

Diệp Trần đột nhiên ôm Nữ Oa vào lòng, ghé sát vào tai nàng, nhẹ nhàng thì thầm: "Nữ Oa, mau trảm thi đi, cho dù trảm đi chấp niệm, cho dù quên đi sự tồn tại của ta, ta cũng sẽ tìm muội trở về, ta sẽ vĩnh sinh vĩnh thế ở bên muội, tuyệt đối không để muội rời xa ta." Khí tức toàn thân Nữ Oa dần dần ổn định lại.

Công đức còn lại hòa lẫn với chấp niệm, dung nhập vào Càn Khôn Đỉnh, dễ dàng trảm ra tự ngã thi.

Nữ Oa chậm rãi mở hai mắt, chăm chú nhìn Diệp Trần, cười nhạt nói: "Sư huynh, lời huynh vừa nói, ta đã nghe thấy hết rồi đó." "Ừm, không vấn đề." Trái tim đang treo lơ lửng của Diệp Trần cuối cùng cũng được đặt xuống.

Lúc nãy hắn nói hào hùng như vậy, nhưng lại lo lắng sau khi Nữ Oa trảm đi chấp niệm, sẽ trở thành người xa lạ với hắn.

Ầm!

Như thể tâm cảnh hoàn toàn được mở ra.

Bình cảnh đã làm khó Diệp Trần bấy lâu đột nhiên vỡ tan.

Cứ như vậy, hắn không hề có dấu hiệu báo trước mà thăng cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Diệp Trần vội vàng nhắm mắt lại, lĩnh ngộ sự huyền bí trong đó.

"Kiến bản thể." Một nữ tử có dung mạo giống Nữ Oa đến chín phần, tay cầm Càn Khôn Đỉnh đứng cách đó không xa, lặng lẽ hành lễ với Nữ Oa.

"Kiến đạo hữu." Nữ Oa mỉm cười đáp lễ.

Tự ngã thi mạnh hơn thiện ác song thi rất nhiều, ít nhất cũng có thực lực Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Nữ Oa tâm niệm vừa động, tự ngã thi cầm Càn Khôn Đỉnh, nhanh chóng quay trở về trong cơ thể.

Nàng lặng lẽ nhìn Diệp Trần, trong lòng tràn đầy hạnh phúc, và sự may mắn sau kiếp nạn.

Khoảnh khắc trảm đi tự ngã thi, nàng thực sự đã nghĩ rằng mình sẽ vứt bỏ chấp niệm, từ bỏ tình cảm của mình đối với Diệp Trần.

Nhưng khi thực sự trảm thi xong, nàng mới hoàn toàn yên tâm.

Trảm đi tam thi, là trảm đi thiện, ác và chấp niệm tự ngã, nhưng những thiện ác chấp niệm này, đều là của bản thể.

Nhìn như đã tách rời, nhưng thực ra vẫn còn liên kết.

Không lâu sau.

Diệp Trần cảm ngộ xong, chậm rãi mở hai mắt.

"Phu quân." "Nương tử." Diệp Trần và Nữ Oa nhìn nhau cười, tay trong tay bước xuống đài.

Thế giới Hồng Hoang không có tục náo động phòng, Diệp Trần và Nữ Oa nắm tay nhau trở về chỗ ngồi, đại hội chúc mừng tiếp tục diễn ra.

Ba mươi sáu vị Đại La Kim Tiên, mỗi người mang theo mười vị

Thái Ất Kim Tiên, tay cầm thịt nướng đặc chế của liên minh, quỳnh tương và các món ngon khác, từ xa đi tới.

"Thịt nướng đặc chế của Diệp Trần trưởng lão, các vị có thể thử, đảm bảo ăn một miếng sẽ không bao giờ quên." Đông Vương Công nhìn quanh toàn trường, nói: "Ăn xong nếu còn muốn, cứ việc lên tiếng, một chút yêu thú đó trong liên minh vẫn có." "Được rồi." Các cường giả Hồng Hoang khẽ chắp tay, tỏ ý cảm tạ, nhưng đối với thịt nướng, nói thật, họ không có hứng thú lắm.

Họ lại không phải Vu tộc, cần ăn uống để bổ sung thể lực.

Tu sĩ bình thường, tu luyện đến cảnh giới Địa Tiên đã có thể tịch cốc, bất luận là quỳnh tương ngọc dịch hay thịt nướng mỹ thực, thỉnh thoảng dùng để thỏa mãn khẩu vị thì được, chứ đối với tu vi không có tác dụng gì.

Trừ phi là những tiên thiên linh quả như Nhân Sâm Quả, Bàn Đào.

"Trời ơi!

Ngon quá!" Trong lúc đám người này đang suy nghĩ lung tung.

Một vị Thái Ất Kim Tiên nào đó không cẩn thận cắn một miếng thịt nướng, không nhịn được kinh hô lên tiếng, lập tức thu hút ánh mắt của toàn trường.

Nhưng vị Thái Ất Kim Tiên đó, hoàn toàn không để ý đến những điều này, đột nhiên mở miệng, hung hăng xé một miếng thịt nướng lớn.

Dầu mỡ bắn tung tóe!

Hương thơm lan tỏa!

Vị Thái Ất Kim Tiên đó nhắm mắt lại, miệng không ngừng nhai, lặng lẽ cảm nhận hương vị của thịt nướng.

Mấy vị sư huynh đệ bên cạnh đều nhìn ngây người, không nhịn được bắt chước cầm thịt nướng, đưa vào miệng mình.

Giây tiếp theo.

"Trời ơi!" "Ai có thể cho ta biết, đây có phải là món ăn thực sự tồn tại không?" "Ta thề, ta chưa bao giờ ăn món ngon như vậy!" Mấy vị Thái Ất Kim Tiên này còn khoa trương hơn vị vừa rồi.

Các cường giả Hồng Hoang khác cũng không kìm được nữa, lần lượt cầm lấy thịt nướng, bắt đầu thử.

Không lâu sau.

Những lời khen tương tự vang lên không ngớt, cả hội trường biến thành quảng trường ẩm thực.

Các đại năng liên minh vừa ăn thịt nướng, vừa trêu chọc các cường giả Hồng Hoang bên cạnh, nói: "Đạo hữu, ăn từ từ thôi, những thứ này trong liên minh chúng ta có rất nhiều, không ai giành với ngươi đâu." "…Được rồi." Cường giả Hồng Hoang đáp ứng rất hay, nhưng tốc độ ăn thịt lại không hề giảm, chỉ sợ bạn bè bên cạnh tranh giành.

"Đông Vương tiền bối, có thể cho ta thêm mười phần thịt nướng nữa được không?" "Ta cũng muốn!" "Ta muốn hai mươi phần!" "Ta muốn một trăm phần!" Những cường giả Hồng Hoang này không còn giữ ý tứ, lần lượt yêu cầu thêm thịt nướng.

Sức ăn của họ vượt xa tưởng tượng của Đông Vương Công, giống như cả đời chưa được ăn gì.

Quan trọng là không chuẩn bị nhiều thịt nướng như vậy, đột nhiên bị hò hét như thế, có chút lúng túng.

"Khụ khụ, các vị thông cảm, đệ tử liên minh quả thực đã chuẩn bị một lượng lớn thịt nướng, khoảng gấp năm lần vừa rồi." Đông

Vương Công đầy áy náy nói: “Hay là thế này, để ta cho người mang hết thịt nướng còn lại ra, rồi bảo họ tăng tốc độ, tiếp tục làm thịt nướng mới.” “Đa tạ tiền bối!” “Tốt quá rồi!” “Lại có thể ăn năm phần, thật là hạnh phúc quá.” Một số cường giả Hồng Hoang vô cùng phấn khích.

Nhưng một số cường giả Hồng Hoang lại không hài lòng, khó khăn lắm mới được ăn một bữa thịt nướng, năm phần hoàn toàn không đủ.

Diệp Trần đứng dậy, nhìn quanh toàn trường nói: “Các vị nếu không ngại, có thể tự mình thử nướng thịt, vừa ăn thịt, vừa luận đạo, chẳng phải là vui sao?” “Hay!

Hay!

Hay!” “Diệp Trần tiền bối, ta hoàn toàn không ngại.” “Đúng vậy, thịt nướng ngon như vậy, nếu có thể tự mình nướng thì tốt quá.” Những cường giả Hồng Hoang này nghe vậy mừng rỡ, nếu có thể vừa nướng thịt, vừa luận đạo, quả là chuyện tuyệt vời nhất trên đời.

Chương 106

"Được, Đông Vương đạo hữu, cho người vận chuyển một nghìn cái giá nướng, và trăm lần thịt yêu thú lên đây, để các vị đạo hữu sử dụng." Diệp Trần cười nhạt nói: "Đúng rồi, phương pháp nướng thịt thế nào, phải phiền ngươi dẫn theo, truyền thụ cho các vị đạo hữu một phen." "Được." Đông Vương Công khẽ gật đầu, tức khắc biến mất tại chỗ, đi chuẩn bị thịt nướng, gia vị và những thứ khác.

Không lâu sau.

Đông Vương Công lại xuất hiện, chỉ thấy ông vung tay lớn, hơn một nghìn cái giá nướng cao lớn, xếp hàng gần hội trường.

Bên cạnh mỗi cái giá nướng, thi thể yêu thú đã được rửa sạch chất thành núi, và các loại hộp gia vị khác nhau.

Sau đó, hơn một nghìn đại năng của liên minh, mời các cường giả Hồng Hoang đến bên giá nướng, tay cầm tay dạy họ nướng thịt.

Đại hội chúc mừng, trong chớp mắt, đã biến thành đại hội ẩm thực.

Bên cạnh một cái giá nướng.

"Vô Nhai Tử đạo hữu, ta thật sự quá ghen tị với các ngươi." Một vị Đại La hậu kỳ xé một miếng thịt nướng, cảm thán: "Mỗi người mấy món Tiên Thiên Linh Bảo, lại có thể ngày ngày ăn thịt nướng ngon như vậy, cho ta làm Chuẩn Thánh cũng không đổi." "Đúng vậy, đúng vậy." "Vô Nhai Tử đạo huynh, có thể thay chúng ta giới thiệu một chút không, chúng ta cũng muốn gia nhập Vu tộc liên minh." Mấy vị đại năng vây quanh Vô Nhai Tử, khiến hắn cảm thấy vô cùng có mặt mũi.

Vô Nhai Tử mỉm cười gật đầu nói: "Các vị đạo hữu khách khí rồi, chuyện này cứ để ta lo, ta sẽ cố gắng hết sức để các trưởng lão đồng ý." "Đa tạ." "Đa tạ." "Đa tạ." Ba vị đại năng lần lượt cảm ơn.

Cùng lúc đó.

Bên cạnh không ít giá nướng, cũng xảy ra những chuyện tương tự, khiến Tam Thanh và các Chuẩn Thánh khác có phần bất an.

Nếu đám Đại La Kim Tiên này đều bị Vu tộc liên minh chiêu mộ hết, vậy sau này họ truyền đạo sẽ gặp khó khăn.

Bây giờ đang là đại hội chúc mừng của Vu tộc liên minh, nếu nhảy ra gây chuyện, chẳng khác nào kết thù lớn, thực sự không đáng.

Diệp Trần và các trưởng lão từ đầu đến cuối, đều không đứng ra chiêu mộ, hoàn toàn là do các cường giả Hồng Hoang tự nguyện.

Diệp Trần và các trưởng lão nhìn nhau, tình huống này xảy ra, đã nằm trong dự liệu của họ.

Nhưng xét về hiệu quả, thậm chí còn mạnh hơn dự liệu rất nhiều.

Ít nhất có ba bốn trăm vị đại năng Hồng Hoang, đã thể hiện ý muốn gia nhập liên minh.

Thời cơ tốt nhất để thành lập Thiên Đình, cuối cùng cũng đã đến… Hoa nở hai đóa, mỗi đóa một cành.

Trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân lại một lần nữa xuất hiện trên cao đài.

Sắc mặt của lão cực kỳ khó coi, hồng hào xen lẫn chút tái nhợt, gương mặt vốn như trẻ thơ, giờ đây đã xuất hiện mấy nếp nhăn.

"Bàn Cổ!

Ngươi cứ nhất quyết phải đối đầu với ta, nhất định phải đấu đến

cùng với ta phải không?

Ta nhất định sẽ thành toàn cho ngươi!" "Ta để Đế Tuấn phát triển, để đối kháng với Diệp Trần mà ngươi chọn, nếu ngươi đã cứng đầu không đổi, không chịu để ta thân hợp Thiên Đạo, vậy đừng trách ta không khách khí." "Diệp Trần không phải đang ở Bất Chu Sơn thành lập liên minh sao, ta sẽ phóng ra Tam Thập Tam Thiên, ta sẽ chỉ định một đệ tử, đến đó sáng tạo Thiên Đình, có đại thế Thiên Đạo trong tay, ta xem hắn có thể dấy lên sóng gió gì!" Hồng Quân nhếch miệng cười nói: "Chỉ cần hắn dám đối đầu với Thiên Đình, Thiên Đạo tất sẽ giáng xuống thần phạt, đến lúc đó, ta cùng Thiên Đạo liên thủ đối phó ngươi, xem ngươi có thể kiên trì được bao lâu!" Nói là làm!

Hồng Quân giơ cao hai tay, câu thông quyền hành Thiên Đạo, nắm một tòa Thiên Đình hư ảo trong tay, đột nhiên ném về phía Bất Chu Sơn.

Trên đỉnh Bất Chu Sơn, đại hội thịt nướng đã gần đến hồi kết, mỗi một cường giả Hồng Hoang đều ăn đến miệng đầy dầu mỡ.

Diệp Trần đưa mắt ra hiệu cho Đông Vương Công.

Đông Vương Công khẽ gật đầu, rồi đi về phía trung tâm hội trường.

Rất nhiều đại năng đều quay sang nhìn, dù sao mỗi lần Đông Vương Công xuất hiện đều sẽ có tiết mục mới bắt đầu.

Đông Vương Công vung tay lên, tế đàn mà Diệp Trần và Nữ Oa vừa cử hành Thiên hôn lúc nãy đột nhiên mở rộng gấp mười lần.

Chậm rãi bước lên bậc thang, vẻ mặt ông trang nghiêm, nhìn quanh toàn trường nói: "Trước đây ta có nói đến ba đại sự, hai việc đầu đã viên mãn, việc thứ ba, phải mời các vị cùng nhau chứng kiến." "Nhanh lên đi, ta chờ không nổi nữa rồi." "Có thứ gì mới lạ à?

Cứ lấy ra đi.” “Lần này tham gia đại hội thật quá đáng giá!

Không chỉ có thể luận đạo với các cường giả khác, còn được thưởng thức vũ đạo đẹp mắt và món thịt nướng tuyệt vời.” Rất nhiều đại năng nhao nhao hưởng ứng.

Ngay cả Hồng Vân, một vị Chuẩn Thánh, cũng không nhịn được ngẩng đầu nói một cách bất phục: “Lần này bất kể các ngươi bày ra trò gì, ta, Hồng Vân, cũng sẽ không có nửa điểm kinh ngạc!” “Vậy sao?” Đông Vương Công cười nhạt nói: “Hồng Vân đạo hữu, lần này khẳng định sẽ dọa ngươi một phen.” “Ta không tin!” Hồng Vân tự tin tràn đầy, cho dù có lấy ra thứ gì như thịt nướng nữa, y cũng sẽ kiềm chế cảm xúc của bản thân, tỏ ra phong khinh vân đạm.

Thứ như thịt nướng, đối với Chuẩn Thánh, mới lạ thì có mới lạ, nhưng không thể nói là chấn kinh.

“Vậy thì cứ chờ xem.” Đông Vương Công cố tình úp mở, nhìn về phía Diệp Trần và các trưởng lão liên minh khác nói: “Chư vị trưởng lão, mời lên đây.” “Được.” Chư vị trưởng lão khẽ gật đầu, lần lượt bước lên tế đàn.

“???” “???” “???” Các cường giả có mặt đều sững sờ, định làm gì vậy?

Lại có thể phiền đến tất cả các trưởng lão Chuẩn Thánh của Vu Tộc Liên Minh ư?

Ngay cả hơn ngàn đại năng của liên minh cũng tỏ vẻ mờ mịt, thực sự không biết chuyện gì sắp xảy ra.

Phân đoạn này, ngay cả các đại năng phụ trách bố trí hội trường cũng hoàn toàn không được diễn tập trước.

Diệp Trần đứng ở trung tâm tế đàn.

Bên trái lần lượt là Nữ Oa, Tây Vương Mẫu, Cửu Anh, Thương

Dương, Khâm Nguyên; bên phải lần lượt là Phục Hy, Đông Vương Công, Bạch Trạch, Thử Thiết.

"Chư vị đạo hữu quang lâm Vu Tộc Liên Minh, thực sự là vinh hạnh của chúng ta." Diệp Trần cất cao giọng nói: "Hôm nay có một đại sự, xin mời chư vị đạo hữu, cùng nhau làm chứng!" "Không vấn đề." "Không vấn đề." "Không vấn đề." Các cường giả có mặt lần lượt hưởng ứng.

Hung danh của Diệp Trần vang dội, họ không dám nói đùa lung tung như với Đông Vương Công, mà trả lời một cách nghiêm túc.

Mười vị trưởng lão nhìn nhau, đều có thể thấy sự hưng phấn trong mắt đối phương.

Nếu việc này thành công, thì cả Hồng Hoang sẽ là thiên hạ của họ.

Muốn sáng lập Thiên Đình, trước tiên phải giải tán Vu Tộc Liên Minh.

Hai việc này, bất kể là việc nào, cũng đều phải do Diệp Trần tuyên bố.

Diệp Trần chậm rãi bước lên một bước.

Chư Thiên Khánh Vân lặng lẽ hiện ra trên đỉnh đầu, nhất thời áp đảo khiến các cường giả toàn trường không thở nổi.

Diệp Trần không hề phóng thích uy áp đặc trưng của kiện chí bảo này, nhưng Tiên Thiên Chí Bảo quá kinh khủng, khiến trong lòng mọi người không tự chủ được mà có chút sợ hãi.

Tam Thanh, Trấn Nguyên Tử và các cường giả Chuẩn Thánh khác tuy không bị áp lực, nhưng lập tức xem trọng việc sắp xảy ra.

Thập đại trưởng lão cùng xuất hiện, Chư Thiên Khánh Vân trấn giữ.

Chương 107

Ngay cả khi công đánh Tây phương, Vu Tộc Liên Minh cũng chưa từng xuất động đội hình xa hoa như vậy.

Từ đó có thể thấy, đại sự thứ ba này, thực sự là một đại sự kinh thiên động địa.

"Thực ra cũng không có gì to tát." Diệp Trần thản nhiên cười, dùng giọng điệu bình thản nhất, nói ra lời kinh người nhất: "Sau khi bọn ta thương nghị, quyết định giải tán Vu Tộc Liên Minh." Ầm!

Ầm!

Ầm!

Lời này vừa nói ra, toàn trường đều kinh hãi!

Như có Cửu Thiên Thần Lôi từ trên trời giáng xuống, hung hăng đánh vào đỉnh đầu các đại năng có mặt.

Thực sự khó có thể lý giải, Vu Tộc Liên Minh oai phong khắp Hồng Hoang, tung hoành vô địch, lại cứ thế giải tán?

Hoàn toàn không có bất kỳ dấu hiệu nào, cũng không có bất kỳ lý do gì.

Một thế lực khổng lồ như vậy đã đồ diệt Yêu tộc, đại bại Tây phương, dường như đã vượt lên trên bất kỳ thế lực nào.

Đừng nói những đại năng bình thường, ngay cả Tam Thanh và các Chuẩn Thánh khác cũng bị dọa cho ngây người.

Hồng Vân kinh ngạc há to miệng, nhìn Trấn Nguyên Tử bên cạnh nói: "Trấn Nguyên, ta không nghe lầm chứ?

Hắn vừa nói giải tán liên minh?" "Ừm..." Trấn Nguyên Tử khẽ gật

đầu, cố ý tỏ ra vẻ bình tĩnh.

Hơn ngàn đại năng của liên minh trong khoảnh khắc đều trợn mắt há mồm, suýt chút nữa bị tin tức này dọa cho ngốc.

"Vì sao?" "Đừng mà!" "Chúng ta ở trong liên minh rất tốt, tại sao lại phải giải tán liên minh?" Những đại năng của liên minh gào thét đến khản cổ, trước đó kiêu ngạo bao nhiêu, giờ phút này hoảng sợ bấy nhiêu.

Từ liên minh, họ đã nhận được quá nhiều thứ, linh bảo, tu vi, khí vận, thậm chí cả sự kiêu ngạo.

Từ khi đại hội chúc mừng này bắt đầu, họ có thể thấy sự ngưỡng mộ và ghen tị trong mắt các đại năng khác.

Nếu liên minh giải tán, họ biết đi đâu về đâu?

Sự kiêu ngạo và tự hào đó, lại biết tìm từ đâu?

Không có sự che chở của liên minh, những đại năng mang trên mình mấy kiện linh bảo, liệu có trở thành đối tượng bị người khác nhòm ngó?

"Yên lặng." Phục Hy quát lớn: "Đều là những người từng trải qua sóng to gió lớn, sao lại không biết giữ bình tĩnh như vậy, hãy nghe Diệp Trần trưởng lão nói xong đã!" Phục Hy ngày thường quản lý các hành động quân sự, những đại năng liên minh này sợ ông nhất.

Lúc này ông vừa nổi giận, hơn ngàn đại năng lập tức im bặt.

"Phục Hy đạo hữu, họ có tình cảm sâu đậm với liên minh, không cần phải như vậy." Diệp Trần nhìn quanh toàn trường, cười nhạt nói: "Chư vị đừng lo lắng, chúng ta giải tán liên minh là để quyết định sáng lập một thế lực mới, thế lực này sẽ vượt qua Vu Tộc Liên Minh, nếu chư vị muốn, có thể cùng ta chung tay." Hơn ngàn đại năng lập tức sững sờ tại chỗ.

Vô Nhai Tử phản ứng nhanh nhất, đột nhiên quỳ xuống đất, lớn tiếng nói: “Chúng ta nguyện thề chết đi theo!” “Chúng ta nguyện thề chết đi theo!” “Chúng ta nguyện thề chết đi theo!” “Chúng ta nguyện...” Các đại năng khác cũng lần lượt phản ứng, đồng loạt quỳ xuống thành một mảng, tuyên thệ trung thành với Diệp Trần và những người khác.

Tam Thanh và các Chuẩn Thánh khác nghe vậy, lập tức cảm thấy có gì đó không ổn.

Diệp Trần hoàn toàn không cho họ thời gian phản ứng, hai tay giơ cao quá đầu, thành kính cáo với Thiên Đạo.

“Thiên Đạo ở trên, hôm nay, ta, Diệp Trần, lập nên Thiên Đình, quản lý Hồng Hoang đại địa và chư thiên tinh thần, định đỉnh chu thiên, chưởng khống họa phúc, dùng Tiên Thiên Chí Bảo Chư Thiên Khánh Vân và Hỗn Độn Chung trấn áp khí vận, mong Thiên Đạo chuẩn cho.” “Thiên Đạo ở trên, hôm nay, ta, Nữ Oa, nguyện hiệp trợ Diệp Trần lập nên Thiên Đình, quản lý Hồng Hoang đại địa và chư thiên tinh thần, định đỉnh chu thiên, chưởng khống họa phúc, mong Thiên Đạo chuẩn cho.” “Thiên Đạo ở trên, hôm nay, ta, Phục Hy, nguyện hiệp trợ Diệp Trần lập nên Thiên Đình, quản lý Hồng Hoang đại địa và chư thiên tinh thần, định đỉnh chu thiên, chưởng khống họa phúc, mong Thiên Đạo chuẩn cho.” “Thiên Đạo ở trên, hôm nay, ta, Đông Vương Công, nguyện hiệp trợ Diệp Trần lập nên Thiên Đình, quản lý Hồng Hoang đại địa và chư thiên tinh thần, định đỉnh chu thiên, chưởng khống họa phúc, mong Thiên Đạo chuẩn cho.” “Thiên Đạo ở trên, hôm nay...” Thập đại Chuẩn Thánh lần lượt cáo với Thiên Đạo.

Sau đó, thập đại Chuẩn Thánh đồng thanh nói: “Thiên Đình!

Lập!” Tiếng nói vừa dứt!

Bầu trời ầm ầm mở ra!

Cửu Thiên Thần Lôi cuồn cuộn!

Tường vân vạn trượng, đất vọt kim liên, thần long phi vũ, phượng hoàng chầu quanh.

Các loại dị tượng nối tiếp nhau xuất hiện.

Hạo nhiên tử khí từ phương đông bay tới, liên miên trăm vạn dặm, trên đó tiên hạc lượn lờ, tiên âm thánh thót, vô cùng uy vũ khí phách.

Dị tượng tử khí đông lai cực kỳ hiếm thấy, các cường giả có mặt cũng chỉ thấy qua khi Hồng Quân thành Thánh.

Tuy lúc Hồng Quân thành Thánh, tử khí đông lai ba ngàn vạn dặm, mạnh hơn trăm vạn dặm tử khí này không chỉ một chút.

Nhưng dù sao Thiên Đình thành lập, cũng đã được cho đủ thể diện, có chút đãi ngộ cấp Thánh nhân rồi.

Sau dị tượng.

Lượng lớn công đức từ trên trời giáng xuống.

Những công đức này nhanh chóng ngưng tụ thành mười quả cầu lớn, dường như muốn hóa thành thực chất.

Mỗi một quả cầu đại diện cho một thành công đức.

Trong đó hai quả cầu, lần lượt bay vào trong Chư Thiên Khánh Vân và Hỗn Độn Chung.

Tây Vương Mẫu, Bạch Trạch, Thương Dương, Khâm Nguyên, Cửu Anh, Thử Thiết, mỗi ba người chia đều một quả cầu lớn, cũng là một thành công đức.

Phục Hy và Đông Vương Công là cánh tay trái phải của Diệp Trần, đối với tiền thân của Thiên Đình, Vu Tộc Liên Minh, cống hiến

lớn nhất, nên bình phân một thành công đức.

Nữ Oa với tư cách là đạo lữ của Diệp Trần, tất định sẽ trở thành Thiên Hậu, một mình hưởng một thành công đức.

Bốn thành công đức còn lại, toàn bộ rơi vào trong cơ thể Diệp Trần.

"Trảm!" "Trảm!" "Trảm!" "Trảm!" "Trảm!" "Trảm!" Tây Vương Mẫu, Bạch Trạch, Thương Dương, Khâm Nguyên, Thử Thiết, Cửu Anh, sáu đại Chuẩn Thánh lần lượt tung ra cực phẩm linh bảo, mượn công đức trảm thi.

Tây Vương Mẫu và Bạch Trạch sớm đã trảm ra thiện thi, lần này dễ dàng trảm ra ác thi, tấn thăng Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Bốn vị còn lại tuy không bằng hai người họ, nhưng cũng mượn công đức, trảm ra thiện thi, tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ, cách Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng chỉ một bước ngắn.

Đông Vương Công và Phục Hy nhìn nhau, mỗi người tung ra Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên và Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, trảm ra đệ tam thi.

Có Nữ Oa đi trước làm gương, họ không còn lo lắng chấp niệm sẽ ảnh hưởng đến bản thể, nên việc trảm thi cũng khá thuận lợi.

Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên là do Diệp Trần tặng cho Phục Hy.

Hà Đồ Lạc Thư đã bị Đế Tuấn sử dụng, không thể dùng để trảm thi, nên Phục Hy thiếu một kiện cực phẩm linh bảo.

Chương 108

Diệp Trần giữ thứ này cũng không có tác dụng gì, nên tiện tay tặng cho ông.

Không lâu sau.

Phục Hy và Đông Vương Công trảm ra tam thi, tấn thăng Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Các cường giả Hồng Hoang kinh hãi tột độ!

Chỉ bằng sức mạnh hiện tại của Vu...

Thiên Đình, đã có năng lực giữ lại tất cả các đại năng có mặt, ngay cả các cường giả như Tam Thanh cũng không chắc có thể thoát ra được.

Trong thế giới Hồng Hoang hiện tại, có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ có Đế Tuấn, Diệp Trần, Nữ Oa, Phục Hy và Đông Vương Công.

Thiên Đình một mình chiếm bốn vị, quả thực khiến người ta kinh hãi.

Lão Tử, người đứng đầu Tam Thanh, cách tấn thăng Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng còn một khoảng thời gian.

Nhưng Tam Thanh có hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, có Tru Tiên Kiếm Trận không kém gì Tiên Thiên Chí Bảo và Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp, nếu thật sự muốn tự vệ thì không thành vấn đề.

Nhưng tâm tư của Diệp Trần hoàn toàn không đặt ở đó, lúc này điểm chú ý duy nhất của hắn là liệu Nữ Oa có thể trảm thi chứng đạo hay không.

Một thành công đức dung nhập vào cơ thể Nữ Oa, tu vi của nàng không ngừng tăng lên.

Chuẩn Thánh đỉnh phong chỉ cách Thiên Đạo Thánh Nhân một bước ngắn, nhưng một bước này không hề ngắn hơn so với việc một sinh linh bình thường tu luyện đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, thậm chí còn dài hơn rất nhiều.

"Phu quân, ta nên làm gì?" Nữ Oa thực sự có chút mờ mịt, tu hành đến đây, dường như đã mất hết phương hướng.

"Có ba phương thức có thể chứng đạo, một là lợi dụng công đức chứng đạo, chỉ cần dung nhập đủ công đức vào Hồng Mông Tử Khí là có thể chứng đạo thành Thánh." "Thứ hai, thử lợi dụng những công đức này, hợp nhất tam thi làm một, có thể hoàn thành trảm thi chứng đạo, không kém gì Đạo Tổ Hồng Quân." "Thứ ba, trảm thi chứng đạo và công đức chứng đạo tiến hành đồng thời, có lẽ có thể vượt qua Đạo Tổ Hồng Quân, thậm chí có khả năng sánh ngang với dĩ lực chứng đạo." Diệp Trần nhàn nhạt truyền âm cho Nữ Oa, nói: "Bất luận nương tử chọn phương thức nào, ta đều có thể giúp nàng." Nữ Oa vội vàng lắc đầu, nói: "Ta không biết, phu quân, chàng giúp ta chọn đi." "Ta đề nghị chọn phương thức thứ ba." Diệp Trần cười nhạt truyền âm nói: "Nếu không đợi ta dĩ lực chứng đạo xong, thực lực của nàng và ta chênh lệch quá xa, không chừng sẽ tự ti đó." "...Tên tự luyến, vậy ta chọn phương thức thứ ba đi." Nữ Oa lườm một cái thật đẹp, nói: "Nhưng làm sao mới có thể hai phương thức đồng thời chứng đạo?" "Cho dù cộng thêm công đức ta nhận được, có lẽ cũng không đủ để hoàn thành công đức chứng đạo, ngược lại trảm thi chứng đạo có cơ hội thành công." "Vậy đi, ta sẽ rót công đức vào cơ thể nàng, nàng lợi dụng những công đức này hợp nhất tam thi, chú ý, tuyệt đối không được hợp nhất hoàn toàn, tốt nhất là để lại một khe hở nhỏ." Diệp Trần suy nghĩ một chút, nói: "Đợi một thời gian nữa, ta

sẽ dẫn nàng đi kiếm thêm công đức, giúp nàng công đức thành Thánh, lúc đó hãy hợp lại khe hở cuối cùng!" "Được." Nữ Oa khẽ gật đầu.

Diệp Trần lấy ra bốn thành công đức nhận được từ việc thành lập Thiên Đình, cộng thêm bốn thành công đức nhận được từ Thiên hôn, cùng với hai thành công đức trong Chư Thiên Khánh Vân và Hỗn Độn Chung, trước mặt các cường giả có mặt, trực tiếp đánh vào cơ thể Nữ Oa.

Nữ Oa tập trung tinh thần, lợi dụng những công đức này, thử hợp nhất tam thi.

Quá trình này chắc chắn sẽ rất dài.

Phục Hy và những người khác ngồi xếp bằng trên đất, cảm ngộ những lĩnh ngộ vừa nhận được khi tấn thăng.

Diệp Trần một mình đứng bên cạnh Nữ Oa, đề phòng có cường giả Chuẩn Thánh khác tập kích.

Tuy khả năng này rất nhỏ, nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, đề phòng thêm một chút vẫn tốt hơn.

Lúc này!

Bầu trời lại lần nữa nứt ra!

Diệp Trần vội vàng ngẩng đầu nhìn, kinh ngạc thấy một quần thể cung điện khổng lồ, xé rách không gian, lao về phía đỉnh Bất Chu Sơn.

Những quần thể cung điện này dường như được một loại pháp tắc nào đó bao bọc, uy lực tỏa ra thậm chí có thể so sánh với Tiên Thiên Chí Bảo!

Tam Thập Tam Thiên, trọng địa của Thiên Đình!

Mới vừa tuyên bố thành lập Thiên Đình, thứ này đã xuất hiện, Thiên Đạo thật quá trượng nghĩa!

Có thứ này, trăm tỷ tử dân sẽ có nơi đóng quân, hoàn toàn không cần phải di dời đến các nơi khác của Hồng Hoang.

"Lui!" "Lui!" "Lui!" Rất nhiều cường giả Hồng Hoang cảm nhận được uy áp mạnh mẽ tỏa ra từ Thiên Đình, nhất thời bị dọa cho hồn bay phách tán, điên cuồng gào thét chạy xuống dưới chân núi.

Tam Thanh và các cường giả Chuẩn Thánh khác nhíu chặt mày, khí tức tỏa ra từ những cung điện này cực kỳ mạnh mẽ, nếu có thể đoạt lấy, có lẽ sẽ có tác dụng lớn.

"Không cần lo lắng." Diệp Trần cười lớn tiếng nói: "Đây là đạo trường Thiên Đạo ban cho Thiên Đình, phàm là thành viên của Thiên Đình và bạn bè của Thiên Đình, đều sẽ không bị bất kỳ tổn thương nào." "???" "???" "???" Nhóm cường giả Chuẩn Thánh nghe vậy sững sờ, cái gì vậy?

Vừa chuẩn bị đoạt bảo, trong miệng Diệp Trần đã thành của Thiên Đình?

Nhưng một giây sau, họ đã hoàn toàn tin lời của Diệp Trần.

Những quần thể cung điện đó bay càng lúc càng gần, phía trước nhất là một sơn môn khổng lồ, trên đó có viết ba chữ lớn "Nam Thiên Môn".

Cung điện bá đạo nhất ở phía trên cùng, có viết bốn chữ lớn "Lăng Tiêu Bảo Điện".

Những quần thể cung điện này lưu chuyển khí tức của Thiên Đình, mơ hồ sinh ra cộng hưởng với Chư Thiên Khánh Vân và Hỗn Độn Chung.

Không đợi các đại năng phản ứng, Tam Thập Tam Thiên đã rơi xuống trên đỉnh đầu Diệp Trần, hoàn mỹ dung nhập vào hư không.

Một lát sau.

Tam Thập Tam Thiên biến mất không thấy, chỉ có một thiên môn khổng lồ, sừng sững ở không xa tế đàn, tỏa ra đạo vận mạnh mẽ.

Hơn ngàn đại năng vốn thuộc Vu Tộc Liên Minh, đều có thể cảm nhận được đạo vận cổ xưa này tương hợp với bản thân, chứng tỏ Thiên Đình có liên hệ với liên minh.

Cho dù đổi chủ, họ vẫn trung thành với Thiên Đình.

Nhưng cũng có một số ít, hoàn toàn không kết nối được với thiên môn.

Điều này cho thấy nội tâm họ không muốn tiếp tục có dính líu với liên minh, cũng như với Thiên Đình, hoặc có lẽ, từ tận đáy lòng, họ không có ý định trung thành với Thiên Đình.

"Các ngươi nghe lệnh, nhanh chóng dẫn theo bộ tộc của mình, qua thiên môn, vào Thiên Cung!" Diệp Trần hạ đạt mệnh lệnh đầu tiên sau khi Thiên Đình thành lập.

"Tuân lệnh!" "Tuân lệnh!" "Tuân lệnh!" Hơn ngàn đại năng lần lượt nhận lệnh, nhanh chóng xé rách không gian, trở về sườn núi, dẫn theo bộ tộc di dời đến Tam Thập Tam Thiên.

"Mấy người không muốn quy thuận, cứ dẫn theo bộ tộc của mình rời đi, từ nay về sau nhân quả đôi bên đều hết." Diệp Trần quay đầu nhìn về phía mấy vị đại năng đó, thản nhiên nói: "À phải rồi, để lại Chu Thiên Tinh Thần Phiên, những bảo vật khác nhận được từ liên minh, có thể tùy ý mang đi." "Đa tạ đạo huynh!" "Đa tạ tiền bối!" Mấy vị đại năng cúi đầu cảm tạ, giao Chu Thiên Tinh Thần Phiên cho Diệp Trần, rồi nhanh chóng xoay người rời đi.

Hơn mười vị đại năng tham gia đại hội trước đó nhìn nhau, nhìn bóng lưng rời đi của mấy vị đại năng kia, ánh mắt lóe lên hung quang.

Họ biết rõ, phàm là đại năng trước đây thuộc Vu Tộc Liên Minh, ít

nhất đều có ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

Nếu có thể đoạt lấy những Tiên Thiên Linh Bảo đó từ tay mấy vị đại năng kia, sau này tấn thăng Chuẩn Thánh, sẽ không thiếu bảo vật trảm thi.

Họ ngẩng đầu nhìn Diệp Trần, lo lắng việc giết người đoạt bảo sẽ khiến Diệp Trần và các cường giả Chuẩn Thánh khác bất mãn, lúc đó dễ trộm gà không thành lại mất nắm thóc.

Nhưng Diệp Trần hoàn toàn không để ý, cho dù biết, cũng sẽ không quan tâm.

Mấy vị đại năng đó ở một mức độ nào đó, chính là kẻ phản bội trong truyền thuyết.

Đã là kẻ phản bội, thì sống chết của họ, có liên quan gì đến Thiên Đình, đến Diệp Trần chứ.

Chương 109

Cùng lắm thì coi như mấy chục kiện Tiên Thiên Linh Bảo đó, vứt cho chó ăn vậy.

Diệp Trần chắp tay hành lễ với tất cả các cường giả tham gia đại hội, nói: "Chư vị đạo hữu nếu muốn rời đi, bây giờ có thể rời đi rồi; nếu có hứng thú cùng luận đạo, không ngại ở lại đây thêm một thời gian." "Đa tạ sư huynh khoản đãi, chúng ta vừa mới thu nhận một nhóm đệ tử, nếu không mau trở về, sợ Côn Luân Sơn sẽ bị phá nát." Lão Tử cười nhạt nói: "Ta xin cáo từ trước, lần sau có cơ hội, sẽ lại đến Bất Chu Sơn cùng chư vị luận đạo." "Không tiễn." Diệp Trần khẽ gật đầu, tiễn Tam Thanh rời đi.

Ba vị này trừ Thông Thiên ra, hai người còn lại đều cùng một giuộc, hoàn toàn không cần thiết phải giữ lại.

Đợi sau này họ bất hòa, có thể kết giao với Thông Thiên.

Côn Bằng cũng chuẩn bị cáo từ.

Diệp Trần vội vàng tiến lên, cười toe toét nói: "Côn Bằng đạo hữu, Trấn Nguyên Tử đạo hữu, Hồng Vân đạo hữu, cùng hai vị đạo hữu Hi Hòa và Thường Hi, nếu không chê, chúng ta hãy nói chuyện thêm một chút được không?

Nếu nói chuyện hợp ý, một số việc có thể đạt được nhất trí, có lẽ sẽ giúp ích cho việc tu hành của mọi người." "Ồ?" Côn Bằng đột nhiên tò mò.

Y nghe ra được, Diệp Trần nói "có lẽ", "có lẽ", nhưng trong lời nói lại đầy tự tin, dường như thật sự có cách nâng cao tu vi của họ.

Mấy vị còn lại cũng gần như vậy.

Trừ Trấn Nguyên Tử và Côn Bằng là Chuẩn Thánh hậu kỳ ra, Hồng Vân, Thường Hi, và cả Hi Hòa, đều là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Nhìn những cường giả của Thiên Đình, họ không khỏi sinh lòng ngưỡng mộ.

Giải quyết xong mấy vị Chuẩn Thánh, Diệp Trần cuối cùng cũng yên tâm.

Hắn quét mắt nhìn các đại năng khác, phát hiện một phần nhỏ đại năng đã dẫn theo đệ tử, hậu bối sớm đã rời đi, nhưng có một phần lớn ở lại, hy vọng gia nhập Thiên Đình.

Trong hơn hai ngàn Đại La Kim Tiên, có khoảng một ngàn ba trăm đại năng chọn ở lại.

Đương nhiên, không có nghĩa là họ chắc chắn sẽ gia nhập Thiên Đình, nếu thật sự muốn gia nhập, phải trải qua một phen khảo sát nghiêm túc.

"Nơi này bừa bộn quá, mời chư vị cùng ta đến Thiên Cung làm khách, bất kể là luận đạo tu hành, hay nghỉ ngơi một lát, đều thoải mái hơn ở đây nhiều." Diệp Trần vung tay lên, Nam Thiên Môn lặng lẽ mở rộng trăm trượng, mặc cho các cường giả và đệ tử tiến vào Tam Thập Tam Thiên.

"Đa tạ đạo huynh!" "Đa tạ tiền bối!" Các cường giả có mặt lần lượt hành lễ cảm tạ, Thiên Cung từ trên trời rơi xuống, họ cũng muốn xem xem rốt cuộc có gì thần kỳ.

Diệp Trần đưa Nữ Oa, Phục Hy vào trong Hỗn Độn Chung, dẫn đầu đi vào Tam Thập Tam Thiên.

Hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Cung.

Nghe đồn Tôn Hầu Tử năm xưa đại náo Thiên Cung, từ Nam Thiên Môn đánh vào, tay cầm dao thái dưa từ đường Bồng Lai Tây

chém đến Lăng Tiêu Bảo Điện, dọa cho Hạo Thiên chui xuống gầm bàn.

Chắc chắn là nói phét.

Hạo Thiên, Dao Trì thống lĩnh Thiên Đình, ít nhất cũng phải có tu vi Chuẩn Thánh, sao có thể bị Tôn Hầu Tử mới tu luyện mấy chục năm đánh bại được.

Bây giờ Diệp Trần trở thành Thiên Đế của Hồng Hoang, ai dám ở trước mặt hắn làm càn, chắc chắn sẽ không yên thân mà đi.

Soạt!

Diệp Trần xuyên qua Nam Thiên Môn, Tam Thập Tam Thiên hiện ra trước mắt hắn.

Một thế giới hùng vĩ chưa được khai phá, do ba mươi ba tiểu thiên thế giới khác nhau tạo thành, bản nguyên cực kỳ mạnh mẽ.

Mỗi thế giới được sắp xếp theo mức độ mạnh yếu, tiểu thiên thế giới có bản nguyên thấp nhất, là tầng thứ nhất.

Diệp Trần quan sát một chút, mười tầng dưới cùng không có cung điện tồn tại, tương đương với phạm vi hoạt động của sinh linh bình thường.

Từ tầng thứ mười một trở đi, đã có lượng lớn quần thể cung điện tồn tại, có lẽ được dùng làm phủ đệ thưởng cho các quan viên Thiên Đình.

Lăng Tiêu Bảo Điện ở nơi cao nhất của Thiên Đình, lại nằm ở tầng thứ ba mươi ba, nhìn xuống các thế giới khác.

Thứ duy nhất còn thiếu sót là, trong Tam Thập Tam Thiên, không có sinh vật tồn tại, pháp tắc tạo hóa vẫn chưa được nghiệm chứng.

“Chư vị có thể dạo chơi trong Tam Thập Tam Thiên, đợi chúng ta

sắp xếp xong, sẽ triệu tập mọi người." Diệp Trần quay đầu nhìn Trấn Nguyên Tử và các Chuẩn Thánh khác, nói: "Mấy vị đạo hữu, xin mời cùng ta đến Lăng Tiêu Bảo Điện một chuyến." Trấn Nguyên Tử và các đại năng khác lần lượt gật đầu, bỏ lại hơn ngàn đại năng, theo Diệp Trần bước vào trung tâm quyền lực của Thiên Đình...

Hoa nở hai đóa, mỗi đóa một cành.

Trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân vừa mới ném ra Tam Thập Tam Thiên, đang chuẩn bị sắc phong cho một vị cường giả nào đó, làm Thiên Đình Chi Chủ, để đối đầu với Vu Tộc Liên Minh do Diệp Trần lãnh đạo.

Ai ngờ còn chưa kịp phản ứng, Diệp Trần và mười cường giả Chuẩn Thánh đã bắt đầu cáo với Thiên Đạo, cầu xin được chấp thuận, sáng lập Hồng Hoang Thiên Đình.

Giống như chuột chù chúc Tết gà, chẳng bắt được con gà nào, lại còn mất cả lông của mình.

"Hỗn xược!" "Hỗn xược!" "Hỗn xược!" Hồng Quân tức đến tam thi thần bạo khiêu, không nhịn được phun ra một ngụm tiên huyết, ngã xuống trên bồ đoàn.

Đường đường là Thánh nhân lại đi tính kế một tên Chuẩn Thánh, lại hết lần này đến lần khác thảm bại, truyền ra ngoài chẳng phải là quá mất mặt sao.

Hồng Quân ban đầu khơi mào vu yêu kiếp nạn, định lợi dụng Yêu tộc đối phó Vu tộc, đạt được mục đích cuối cùng là làm suy yếu ý chí Bàn Cổ.

Ai ngờ chưa đợi Vu tộc động thủ, Diệp Trần đã dẫn đầu Vu Tộc Liên Minh, đánh cho Yêu tộc tan tác, chỉ có thể chạy trốn về phía Tây.

Hồng Quân ngay lập tức đặt cược vào Tây phương, hy vọng dùng

nhân quả to lớn tiêu hao Diệp Trần.

Nào ngờ Diệp Trần từng bước vững chắc, lại còn có thể chém giết Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, lại ép Tiếp Dẫn chém giết Thái Nhất, khiến Đế Tuấn và Tiếp Dẫn trở mặt thành thù.

Vu Tộc Liên Minh thâu tóm lượng lớn khí vận, mà ngay cả nửa điểm nhân quả cũng không dính.

Lần này xuất quan.

Hồng Quân lấy ra đại sát khí Tam Thập Tam Thiên, chuẩn bị phò tá một vị Thiên Đế, để đối kháng với Vu Tộc Liên Minh.

Tốt nhất là một vị nào đó trong Tam Thanh, cho dù đối đầu với Vu Tộc Liên Minh, cũng có thể chiếm thế bất bại.

Để hậu duệ Bàn Cổ tương hỗ chinh phạt, cũng có thể tiêu hao ý chí Bàn Cổ ở mức độ lớn hơn.

Nhưng vừa mới ném ra Tam Thập Tam Thiên, chưa kịp chào hỏi Tam Thanh, Diệp Trần đã tuyên bố thành lập Thiên Đình.

Tam Thập Tam Thiên vừa ném ra, giống như vội vàng đi tặng quà cho Diệp Trần vậy.

"Tên nhãi ranh kia sao dám lừa ta!" Hồng Quân nổi giận đùng đùng, đột nhiên đưa tay ra, muốn cách không diệt sát Diệp Trần.

May mà lão nhanh chóng kìm nén được sự bốc đồng của mình, không làm ra chuyện ngu ngốc như vậy.

Diệp Trần bây giờ là Thiên Đình Chi Chủ, một mắt xích quan trọng trong vận hành của Thiên Đạo, nếu chém giết Diệp Trần, chắc chắn sẽ bị Thiên Đạo phản kích.

Chương 110

Nếu ý chí Bàn Cổ nhân cơ hội gây rối, con đường thân hợp Thiên Đạo của lão sẽ càng thêm khó khăn.

"Bản tọa không thể tự mình ra tay, như vậy quá mất thân phận." Hồng Quân cố ý tìm một cái cớ để an ủi mình, nói: "Phải mau chóng phò tá Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề chứng đạo, chỉ cần họ chứng đạo trước Diệp Trần và Nữ Oa, chắc chắn sẽ không muốn để Thiên Đình đè đầu cưỡi cổ, một khi bùng nổ xung đột, ta sẽ có cơ hội thân hợp Thiên Đạo." Đã quyết định xong.

Hồng Quân thu lại ánh mắt, im lặng mưu tính...

Tam Thập Tam Thiên, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Diệp Trần ngồi ngay ngắn trên cửu long bảo tọa.

Trấn Nguyên Tử và các cường giả Chuẩn Thánh khác ngồi ở phía dưới, trên những bảo tọa được điêu khắc tinh xảo từ ngọc thạch.

"Chư vị đạo hữu đều là những cường giả đỉnh tiêm hàng đầu Hồng Hoang." Diệp Trần giả vờ khách sáo hai câu, nói: "Lần này bằng lòng cho ta một chút mặt mũi, ở lại nghe ta nói nhảm, thực sự cảm kích không hết." "Đạo huynh khách khí rồi, tu hành đến cảnh giới của chúng ta, muốn tiến bộ thêm, thực sự là khó khăn." Hồng Vân khẽ lắc đầu nói: "Có cơ hội cùng nhau luận đạo, nâng cao cảm ngộ của nhau, không chừng có thể gậy trăm thước tiến thêm một bước, chẳng phải tuyệt diệu sao?" Trấn Nguyên Tử gật đầu phụ họa: "Hồng Vân nói có lý, chúng ta không bằng đạo huynh, ba lần năm lượt ngưng tụ khí vận Hồng Hoang, tu vi bản thân không ngừng tăng lên, ngay cả những trưởng lão dưới trướng, tu vi cũng đã vượt xa chúng ta rồi." "..." "..." "..." Trấn Nguyên Tử nói thẳng ra, Côn Bằng lập tức không

nói nên lời.

Bạch Trạch và những kẻ đó không nói làm gì, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, năm xưa ở Tử Tiêu Cung nghe đạo, cũng không bằng họ.

Nhưng sau khi những kẻ đó đi theo Diệp Trần, tu vi thực lực cứ thế vù vù tăng lên, khiến họ có cưỡi ngựa cũng không đuổi kịp.

Đừng nói là họ, ngay cả Tam Thanh cũng không đuổi kịp.

Đế Tuấn tu luyện thuần dương pháp tắc tấn thăng Chuẩn Thánh đỉnh phong, chuyện này gần như không có mấy đại năng biết.

Nhưng lần này tham gia đại hội chúc mừng, đại năng Hồng Hoang ai cũng biết.

Nữ Oa, Phục Hy, Đông Vương Công, thậm chí cả Diệp Trần, đều là cường giả cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nếu không tính linh bảo, tùy tiện lấy ra một người, có thể quét ngang Tam Thanh, tự nhiên cũng có thể quét ngang họ.

"Trấn Nguyên đạo hữu khiêm tốn rồi." Diệp Trần cười nhạt nói: "Các đạo hữu khác có lẽ không có cách ngưng tụ khí vận Hồng Hoang, nhưng đối với ngươi, lại không khác gì ăn cơm uống nước, hà tất phải giả vờ khiêm tốn chứ?" "???" "???" "???" Năm vị Chuẩn Thánh đầy vẻ nghi hoặc.

Ngay cả Trấn Nguyên Tử cũng sững sờ.

Y thật sự không biết mình có cách ngưng tụ khí vận, nếu biết thì chẳng phải đã sớm dùng rồi sao.

"Đạo huynh nói vậy là có ý gì?" Trấn Nguyên Tử cúi người chắp tay, nói: "Ta thật sự không biết nên ngưng tụ khí vận như thế nào, nếu đạo huynh có thể chỉ điểm một hai, ta nhất định sẽ ghi nhớ trong

lòng.” “Cái này đơn giản.” Diệp Trần đang định chỉ điểm cho Trấn Nguyên Tử, lại khẽ xua tay nói: “Chờ một chút, Phục Hy cảm ngộ xong rồi, ta thả họ ra trước.” Hắn vươn tay gọi Hỗn Độn Chung, khẽ rung một cái, Phục Hy và những người khác liền xuất hiện trước mắt.

Chỉ có Nữ Oa không xuất hiện, nàng đang nỗ lực hợp thi.

“...Đây là đâu?” “Trời đất, nơi này thật là lợi hại.” “Bá đạo!

Bá khí!

Thật tuyệt!” Nhóm Chuẩn Thánh như chưa từng thấy đời, sờ đông sờ tây, nhìn đông nhìn tây, đắm chìm trong hoàn cảnh xa hoa của Lăng Tiêu Bảo Điện, mãi không thể thoát ra.

“Được rồi, được rồi.” Diệp Trần cười toe toét nói: “Năm vị đạo hữu đang ở đây, đừng có làm mất mặt nữa.” Phục Hy và các cường giả Chuẩn Thánh khác nghe vậy, nhất thời có chút không được tự nhiên, vội vàng chào hỏi Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử và những người khác khẽ lắc đầu, lúc họ vừa bước vào Thiên Cung, trạng thái cũng không khác gì Phục Hy.

“Bệ hạ, chúng ta đang ở đâu vậy?” Bạch Trạch cực kỳ thức thời, gọi Diệp Trần là Bệ hạ, tò mò hỏi: “Nơi này dường như không có khí tức Hồng Hoang tồn tại?” Diệp Trần hài lòng gật gật đầu, Bạch Trạch tên này quả là biết điều.

Hắn cười kể lại chuyện Thiên Đạo ban cho Tam Thập Tam Thiên làm đạo trường của Thiên Đình, dùng để thống ngự Hồng Hoang, trong lúc Phục Hy và những người khác bế quan lĩnh ngộ.

Phục Hy và những người khác trợn mắt há mồm, bỏ lỡ chuyện quan trọng như vậy, quả thực quá đáng tiếc.

Hồng Vân không nhịn được, kể lại những gì mình thấy và nghe được từ khi bước vào Nam Thiên Môn, rồi từng tầng lên đến Lăng

Tiêu Bảo Điện, càng khiến Phục Hy và những người khác cảm thấy hối hận không kịp.

Thử Thiết tính tình nóng nảy nhất, nghe vậy càng không kìm nén được, nói: "Ta phải ra ngoài xem xem, Tam Thập Tam Thiên rốt cuộc lớn đến mức nào?" "Thử Thiết, sau này có nhiều thời gian cho ngươi khám phá Tam Thập Tam Thiên." Diệp Trần khẽ giơ tay, ngăn Thử Thiết và những người khác lại, nói: "Các ngươi tạm ngồi xuống đã, ta có việc quan trọng cần tuyên bố." Phục Hy và những người khác nhìn nhau, có chút tò mò, nhưng vẫn nghe lời ngồi xuống bên cạnh Trấn Nguyên Tử và những người khác.

Diệp Trần nhìn quanh toàn trường, một luồng vương bá chi khí bễ nghễ chúng sinh hiển lộ không chút che giấu, áp đảo khiến các Chuẩn Thánh có mặt khẽ cúi đầu.

"Chúng ta tuân theo Thiên Đạo, thiết lập Thiên Đình, thống ngự Hồng Hoang." "Trừ tôn vị Thiên Đế của trẫm ra, còn có Tứ phương Thiên Đế, Tứ đại Thiên Vương và các chức vị quan trọng khác chưa được thiết lập." "Lần này Trấn Nguyên, Côn Bằng và các đạo hữu khác ở đây, đúng lúc để làm chứng, do trẫm phân phong chư hầu, giúp các ngươi ngưng tụ khí vận." Tiếng nói của Diệp Trần vừa dứt, các loại dị tượng hiện ra.

Cửu long bảo tọa chiếu ra từng luồng kim quang, ngưng tụ thành chí tôn long bào trên người Diệp Trần.

Bầu trời trên đỉnh đầu nứt ra.

Chín con phượng hoàng ngậm một phương ngọc tỷ, đặt vào tay Diệp Trần, rồi vỗ cánh bay đi.

Thần long tặng bào, phượng hoàng tống tỷ.

Chúa tể Hồng Hoang, Chí tôn Thiên Đế, quả là có thể diện.

Giờ khắc này, Diệp Trần không còn là vị thủ tịch trưởng lão của Vu Tộc Liên Minh hay cười hay mắng, mở miệng ngậm miệng đều là "đạo hữu" nữa.

Mà là Chí tôn Thiên Đế cao cao tại thượng, chưởng khống vận mệnh của sinh linh Hồng Hoang, có thể thao túng quyền hành mà Thiên Đạo ban cho, phân phong chúng thần.

"Chúng thần bái kiến Bệ hạ!" "Chúng thần bái kiến Bệ hạ!" "Chúng thần bái kiến Bệ hạ!" Phục Hy, Đông Vương Công, Bạch Trạch và các cường giả Thiên Đình khác cúi người hành lễ.

Trấn Nguyên Tử, Côn Bằng và các cường giả Chuẩn Thánh khác nhìn nhau, cuối cùng cũng cúi người xuống, để tỏ lòng tôn kính.

"Các khanh, bình thân." Lúc này uy nghiêm của Diệp Trần không kém gì Thiên Đạo Thánh Nhân, vung tay lên nói: "Thiên Đình mới thành lập, cần chư vị cùng nhau nỗ lực, dưới đây, trẫm y theo ý chỉ của Thiên Đạo, sắc phong chúng thần." "Tuân lệnh!" "Tuân lệnh!" "Tuân lệnh!" Đông đảo cường giả Thiên Đình lần lượt nhận lệnh.

"Thiên Đạo ở trên, sắc phong Nữ Oa vi Thiên Hậu, địa vị chỉ dưới Thiên Đế Diệp Trần, trên Tứ phương Thiên Đế." Diệp Trần miệng ngậm Thiên Hiến, tiếng nói chưa dứt, trong hư không đã có một đạo thánh chỉ ngưng tụ.

Hắn giơ Thiên Đế Ngọc Tỷ, nặng nề đóng dấu lên trên.

Ầm!

Trang ý chỉ đó thuận lợi ngưng tụ thành thực thể, được Thiên Đạo công nhận, phá tan sự ngăn cản của Hỗn Độn Chung, chui vào cơ thể Nữ Oa.

Không chỉ vậy, trong cõi u minh có một thành khí vận của Thiên Đình, quấn quanh người Nữ Oa.

Phục Hy nhìn đến đỏ mắt, nhưng không dám làm càn, yên lặng chờ đợi Diệp Trần sắc phong.

"Thiên Đạo ở trên, sắc phong Đông Vương Công vi Đông phương Thiên Đế, hiệu Đông Hoa Đại Đế, địa vị chỉ dưới Thiên Đế Thiên Hậu, trên chư thiên sinh linh; ban một danh Thiên Vương, mười danh Nguyên Soái, trăm danh Thiên Tướng, mười vạn Thiên Binh, sinh sát dư đoạt của thế giới phương Đông, toàn quyền chưởng khống!" Tiếng nói của Diệp Trần vừa dứt, trong hư không nhanh chóng ngưng tụ ý chỉ của Thiên Đạo, Thiên Đế Ngọc Tỷ đóng xuống, ý chỉ lập tức có hiệu lực.

Cùng lúc đạo ý chỉ đó chui vào cơ thể Đông Vương Công, một bộ long bào lặng lẽ hiện ra, vô cùng uy vũ bá khí.

Tương ứng với đó, là nửa thành khí vận của Thiên Đình.

"Bái tạ Bệ hạ!" Đông Vương Công cúi người hành lễ, trong lòng mãn nguyện.

"Thiên Đạo ở trên, sắc phong Phục Hy vi Bắc phương Thiên Đế, hiệu Tử Vi Đại Đế, địa vị chỉ dưới Thiên Đế Thiên Hậu, trên chư thiên sinh linh; ban một danh Thiên Vương, mười danh Nguyên Soái, trăm danh Thiên Tướng, mười vạn Thiên Binh, sinh sát dư đoạt của thế giới phương Bắc, toàn quyền chưởng khống!" Diệp Trần lại lần nữa sắc phong Phục Hy làm Bắc phương Thiên Đế, cho cánh tay trái phải của mình đãi ngộ cao nhất.

Đông vi tôn, Bắc vi quý.

Chương 111

"Bái tạ Bệ hạ!" Phục Hy tự nhiên thấy được dụng tâm của Diệp Trần, lập tức cúi người cảm tạ.

"Thiên Đạo ở trên, sắc phong Tây Vương Mẫu vi Tây phương Thiên Đế, hiệu Câu Trần Đại Đế, địa vị chỉ dưới Thiên Đế Thiên Hậu, trên chư thiên sinh linh; ban một danh Thiên Vương, mười danh Nguyên Soái, trăm danh Thiên Tướng, mười vạn Thiên Binh, sinh sát dư đoạt của thế giới phương Tây, toàn quyền chưởng khống!" "Thiên Đạo ở trên, sắc phong Bạch Trạch vi Nam phương Thiên Đế, hiệu Trường Sinh Đại Đế, địa vị chỉ dưới Thiên Đế Thiên Hậu, trên chư thiên sinh linh; ban một danh Thiên Vương, mười danh Nguyên Soái, trăm danh Thiên Tướng, mười vạn Thiên Binh, sinh sát dư đoạt của thế giới phương Nam, toàn quyền chưởng khống!" "Thiên Đạo ở trên, sắc phong Thương Dương vi Đông phương Thiên Vương, địa vị dưới Tứ phương Thiên Đế, trên chư thiên sinh linh; mệnh chưởng quản mười vạn Thiên Binh, dưới trướng có mười danh Nguyên Soái, trăm danh Thiên Tướng!" "Thiên Đạo ở trên, sắc phong Cửu Anh vi Bắc phương Thiên Vương, địa vị dưới Tứ phương Thiên Đế, trên chư thiên sinh linh; mệnh chưởng quản mười vạn Thiên Binh, dưới trướng có mười danh Nguyên Soái, trăm danh Thiên Tướng!" "Thiên Đạo ở trên, sắc phong Thử Thiết vi Nam phương Thiên Vương, địa vị dưới Tứ phương Thiên Đế, trên chư thiên sinh linh; mệnh chưởng quản mười vạn Thiên Binh, dưới trướng có mười danh Nguyên Soái, trăm danh Thiên Tướng!" "Thiên Đạo ở trên, sắc phong Khâm Nguyên vi Tây phương Thiên Vương, địa vị dưới Tứ phương Thiên Đế, trên chư thiên sinh linh; mệnh chưởng quản mười vạn Thiên Binh, dưới trướng có mười danh Nguyên Soái, trăm danh Thiên Tướng!" Diệp

Trần đem những chức vị cao cấp nhất của Thiên Đình hiện tại sắc phong cho tám đại Chuẩn Thánh, để biểu dương quyết tâm đã đi theo hắn từ lâu.

Thật ra, trong tám danh Chuẩn Thánh, trừ Phục Hy, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, năm người còn lại thiên phú căn cốt thực sự kém hơn một chút.

Nhưng sau khi đi theo Diệp Trần, mượn khí vận, cơ duyên mà nâng lên đến địa vị đại năng đỉnh tiêm, xem như là đã đi đúng người.

Diệp Trần luôn xem trọng trung nghĩa, tuy thiên phú của họ không bằng Trấn Nguyên Tử, Côn Bằng, nhưng hắn sẽ không vứt bỏ họ, đem những vị trí này giao cho người khác.

"Bái tạ Bệ hạ!" "Bái tạ Bệ hạ!" "Bái tạ Bệ hạ!" Thương Dương và các tân tấn Thiên Vương đồng loạt hành lễ.

Tứ phương Thiên Đế mỗi người có nửa thành khí vận Thiên Đình, tổng cộng là hai thành khí vận Thiên Đình.

Tứ đại Thiên Vương mỗi người có hai phân rưỡi khí vận Thiên Đình, tổng cộng là một thành khí vận Thiên Đình.

"Thương Dương, Cửu Anh, Thử Thiết, Khâm Nguyên nghe lệnh, nhanh chóng đi trưng triệu đại quân." Diệp Trần hạ đạt ý chỉ đầu tiên cho Tứ đại Thiên Vương, nói: "Bất luận là người trước đây thuộc Vu Tộc Liên Minh, hay là người lúc này bằng lòng gia nhập Thiên Đình, đều thuộc danh sách trưng triệu, phàm là người mới gia nhập, mỗi người thưởng tứ một kiện hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo." Hắn tiện tay ném ra một ngàn kiện hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, giao cho bốn người nói: "Trước mắt cứ lấy một ngàn kiện đi, nếu không đủ, lại đến tìm trẫm xin thêm." "Tuân lệnh!" "Tuân lệnh!" "Tuân lệnh!" "Tuân lệnh!" Tứ đại Thiên Vương đồng thanh nhận lệnh.

Xoay người rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, nhanh chóng đi trưng triệu đại quân.

"Tứ phương Thiên Đế, nhanh chóng quy vị!" Diệp Trần khẽ quát một tiếng, bảo tọa dưới thân Tứ phương Thiên Đế đột nhiên bay lên, bay về hai bên trái phải.

Trong hư không ngưng tụ ra hai mươi con thượng cổ thần long, khắc vào trên bảo tọa của họ.

Cửu long gia trì, chư thiên chí tôn!

Ngũ long gia trì, dưới chí tôn, có thể xưng là chúa tể!

Giờ phút này.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện hình thành một cảnh tượng kỳ đặc.

Thiên Đế Diệp Trần ngồi trên cửu long bảo tọa, cao cao tại thượng, bễ nghễ chúng sinh.

Tứ phương Thiên Đế thấp hơn Diệp Trần một chút, mỗi bên trái phải có hai vị, nhìn xuống cả tòa đại điện.

Trấn Nguyên Tử, Côn Bằng và năm đại Chuẩn Thánh khác, lại giống như sinh linh bình thường đến triều bái, bị nhiếp phục dưới uy thế mạnh mẽ cổ xưa.

Nhìn xem, bất luận là Thiên Đế Diệp Trần, Tứ phương Thiên Đế, thậm chí là Tứ đại Thiên Vương, chỉ cần ở trong Thiên Đình, có lẽ thực lực có thể nâng cao một hai cảnh giới, xa xa không phải là thứ họ có thể đối địch.

Ầm!

Diệp Trần vung tay lên, xua tan uy áp cổ xưa đó.

"Chư vị đạo hữu chê cười rồi." Diệp Trần đứng dậy, cười nhạt nói: "Thiên Đình mới thành lập, có một số việc không thể trì hoãn, nếu

có chỗ nào đãi mạn các vị, trẫm ở đây xin bồi tội với chư vị." "Không có, không có." "Đạo...

Bệ hạ nói gì vậy, có may mắn được thấy nghi thức sắc phong, là vinh hạnh của chúng ta." "Không sai, không sai, Côn Bằng đạo hữu nói đúng." Năm đại Chuẩn Thánh vội vàng hành lễ, không dám chậm trễ với Diệp Trần.

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Diệp Trần cười nhạt nói: "Lăng Tiêu Bảo Điện là nơi triều hội, quá nghiêm túc, phía sau có một ngự hoa viên, cảnh sắc cũng không tệ, chư vị nếu không bận, không ngại cùng trẫm đến đó, luận đạo một phen thế nào?" "Đương nhiên không thành vấn đề." "Bệ hạ muốn, chính là chúng ta mong muốn." "Nếu có thể được Bệ hạ chỉ điểm, đó là vinh hạnh của chúng ta." Năm đại Chuẩn Thánh nịnh hót, quả là thông thạo a.

Ngự hoa viên.

Diệp Trần thu lại chí tôn long bào, khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, tỏ ra bình dị gần gũi.

Tứ phương Thiên Đế thấy Diệp Trần như vậy, lập tức học theo, khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Họ hiểu tâm tư của Diệp Trần, là muốn lôi kéo Trấn Nguyên Tử vào phe Thiên Đình.

Thiên Đình trên danh nghĩa thống ngự Hồng Hoang, Thánh nhân cũng nằm trong phạm vi quản hạt.

Nhưng trên thực tế, với thực lực hiện tại của Thiên Đình, đối với những Chuẩn Thánh này cũng không thể hoàn toàn trấn áp.

Nếu có thể hòa bình thu phục, mới là cách tốt nhất.

"Cùng chư vị ở chung đã lâu, lời thừa ta không nói nhiều nữa." Diệp Trần nhấp một ngụm trà, đi thẳng vào vấn đề: "Trẫm có ý mời

chư vị gia nhập Thiên Đình, cùng nhau theo đuổi cực hạn của đạo, không biết ý chư vị thế nào?" "..." "..." "..." Năm đại Chuẩn Thánh nghe vậy không nói nên lời.

Đúng là không có lời thừa, nhưng cũng quá trực tiếp rồi đi.

Đồng ý thì cần phải cống hiến, không đồng ý thì sẽ có vấn đề, phải nói rõ ràng chứ.

"À phải rồi, chư vị không cần lo lắng, cho dù không đồng ý, cũng không có vấn đề gì, Thiên Đình tuyệt đối sẽ không làm bất kỳ chuyện gì ép buộc chư vị, xin chư vị yên tâm." Diệp Trần cười nhạt nói: "Nhưng mà, nếu trong chư vị có người bằng lòng gia nhập Thiên Đình, ta có thể bảo đảm, địa vị không dưới Tứ đại Thiên Vương, hưởng thụ khí vận Thiên Đình gia thành." "..." Hồng Vân không nhịn được nuốt nước bọt.

Thiên Đình ngưng tụ hơn nửa khí vận Hồng Hoang, cho dù chỉ được chia nửa thành nửa thành như Tứ đại Thiên Vương, cũng đủ để nâng cao tốc độ tu luyện gấp mấy lần.

"Đừng vội đồng ý, điều kiện của ta chưa nói hết, chia khí vận chỉ là điều kiện cơ bản." Diệp Trần cười nhạt nói: "Những lợi ích khác ta sẽ nói rõ với từng người, sau đó hãy đưa ra quyết định, có lẽ sẽ tốt hơn." "Được." "Xin lắng nghe." "Nếu Bệ hạ thật sự có thể thuyết phục ta, ta gia nhập Thiên Đình cũng không sao." Mấy đại Chuẩn Thánh lần lượt bày tỏ thái độ.

Tu hành đến cảnh giới của họ, chú trọng nhất là thuận theo tâm ý.

Nếu Diệp Trần uy hiếp họ gia nhập Thiên Đình, chắc chắn sẽ sinh lòng phản cảm, thậm chí sẽ liều mạng đến cùng.

Nhưng Diệp Trần khách khí như vậy, người ta thường nói không ai đánh người mặt cười.

Diệp Trần nhìn về phía Côn Bằng không xa, cười nhạt nói: "Trước tiên lấy Côn Bằng đạo hữu làm ví dụ, bao năm qua ngươi ở Bắc Hải tiêu dao tự tại, nhưng bây giờ đối mặt với nguy cơ vẫn lạc mà không biết." "Nguy cơ vẫn lạc?" Côn Bằng khẽ nhíu mày, trầm giọng nói: "Bệ hạ sao lại nói vậy?" Bất luận tu hành đến cảnh giới nào, nghe người khác rủa mình chết, trong lòng đều không thoải mái.

"Đơn giản, ngươi và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đã kết đại nhân quả, sớm muộn gì cũng sẽ có một hồi kết." Diệp Trần sờ sờ cằm, nói: "Trước đây chúng ta suất lĩnh Vu Tộc Liên Minh đại bại Tây phương, khiến họ mất hết mặt mũi, sĩ khí suy sụp, bây giờ Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề liên hợp với Chuẩn Thánh đỉnh phong Đế Tuấn, muốn chấn hưng sĩ khí Tây phương, chắc chắn sẽ lấy một danh đỉnh tiêm đại năng Hồng Hoang ra khai đao, để tuyên dương thực lực Tây phương, chấn hưng sĩ khí, đạo hữu và Tây phương có đại nhân quả quấn quanh, có ai là lựa chọn tốt hơn đạo hữu sao?" Côn Bằng nghe vậy sững sờ.

Lời Diệp Trần nói quả thực có mấy phần đạo lý, nhưng chuyện chưa xảy ra này, đều là dựa vào xác suất.

Xác suất Tây phương công đánh Bắc Hải lớn, nhưng không có nghĩa là không có lựa chọn khác, ví dụ như Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân ở gần Tây phương hơn.

"Đạo hữu không cần phải quyết định ngay bây giờ, có lẽ có thể đợi một thời gian, xem xét tình hình rồi quyết định." Diệp Trần cười nhạt nói: "Nếu đến lúc đó cần Thiên Đình cứu viện, cứ việc cầu cứu Phục Hy là được, phủ Bắc phương Thiên Đế sẽ đóng quân ở không xa Bắc Hải." "Đa tạ Bệ hạ." Côn Bằng khẽ gật đầu.

Y không dám nói quá tuyệt, vạn nhất Tây phương thật sự đánh tới, không có đại năng nào đến cứu viện, thì chắc chắn sẽ chết chắc.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Đạo lý này, những lão gia hỏa như Côn Bằng, hiểu rõ hơn ai hết.

"Hồng Vân đạo hữu là đóa mây đầu tiên giữa thiên địa hóa hình, nếu có khí vận Thiên Đình gia thành, rất nhanh có thể tấn thăng Chuẩn Thánh đỉnh phong, liệu có thể chứng đạo, phải xem tạo hóa của bản thân." Diệp Trần trước tiên qua loa với Hồng Vân, sau đó trịnh trọng nhìn về phía Trấn Nguyên Tử, nói: "Trấn Nguyên đạo hữu, căn cốt cực mạnh, khí vận nồng hậu, thậm chí còn vượt qua Tam Thanh, nếu gia nhập Thiên Đình, dưới sự chỉ đạo của ta, chắc chắn có thể trảm thi chứng đạo." "Lời này là thật?" Trấn Nguyên Tử toàn thân chấn động, đột nhiên đứng dậy.

Trảm thi chứng đạo nghe thì hay, nhưng từ khi thế giới Hồng Hoang ra đời đến nay, cũng chỉ có một mình Hồng Quân thành công.

Nữ Oa lần này nếu thành công, cũng nhiều nhất là hai người.

Các đại năng đỉnh tiêm khác, cho dù tấn thăng Chuẩn Thánh đỉnh phong, cũng khó trảm thi chứng đạo.

Chương 112

Điểm khó nhất của pháp môn này, không phải là trảm ra đệ tam thi, mà là hợp nhất tam thi, trở về bản thể.

Nếu không có đủ thực lực, cơ duyên và khí vận, dù tu vi có mạnh mẽ đến đâu, cũng khó thành công chứng đạo.

Trừ phi có lượng lớn công đức gia trì, cưỡng ép dùng công đức hợp nhất tam thi.

Nhưng công đức cần để hợp nhất tam thi, thậm chí không dưới công đức chứng đạo.

Bảy vị Thánh nhân dự bị còn chưa tích lũy đủ công đức, huống chi là những đại năng này.

Càng tu luyện đến một cảnh giới nhất định, Trấn Nguyên Tử và các đại năng đỉnh tiêm khác, càng biết trảm thi chứng đạo khó khăn đến mức nào.

Diệp Trần lại dám trước mặt nhiều cường giả Chuẩn Thánh như vậy, nói chắc chắn có thể giúp y trảm thi chứng đạo.

"Trẫm là Thiên Đế, sao có thể nói lời thất tín?" Diệp Trần thần sắc thản nhiên, nói: "Chỉ cần ngươi gia nhập Thiên Đình, qua sự chỉ đạo của ta, chỉ bằng bản thân, có thể ngưng tụ hơn hai thành khí vận Hồng Hoang, vượt xa bất kỳ đại năng đỉnh tiêm nào trừ ta ra." Trấn Nguyên Tử lập tức rơi vào trầm tư.

Các đại năng có mặt lần lượt nhìn về phía Trấn Nguyên Tử, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Trấn Nguyên Tử là một trong thập đại tiên thiên linh căn Nhân Sâm Quả Thụ hóa hình, căn cốt quả thực có thể xem là nhất lưu,

nhưng chắc chắn không bằng Tam Thanh.

Bạn sinh linh bảo là Địa Thư trong thập đại cực phẩm tiên thiên linh bảo, còn được gọi là Sơn Hải Kinh, cũng xa xa không bằng bạn sinh chí bảo Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp của Lão Tử.

Thực sự không nhìn ra y lấy gì để vượt qua Tam Thanh, càng đừng nói đến ngưng tụ hai thành khí vận Hồng Hoang.

Ngay cả Thiên Đình có được hơn nửa cường giả Hồng Hoang, cũng chỉ ngưng tụ được khoảng năm thành khí vận.

Hồng Vân sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, dùng tay thúc vào Trấn Nguyên Tử, nói: "Trấn Nguyên, ngươi nghĩ gì vậy?

Cho dù Bệ hạ nói khoác, đầu quân cho Thiên Đình cũng không có hại, nếu thật sự thành công, ngươi có lẽ sẽ trở thành vị Thánh nhân trảm thi chứng đạo thứ hai, mạnh hơn công đức chứng đạo rất nhiều." "Ta..." Trấn Nguyên Tử có chút mờ mịt, nói: "Kính xin Bệ hạ cho ta ba tháng thời gian suy nghĩ, đến lúc đó, ta nhất định sẽ đưa ra câu trả lời." "Không vấn đề." Diệp Trần khẽ gật đầu, quay sang hai chị em Hi Hòa, cười nhạt nói: "Hai vị đạo hữu vốn sống ẩn dật, nếu không muốn gia nhập Thiên Đình, trẫm không ép buộc, nhưng qua một thời gian nữa, Thiên Đình có lẽ sẽ tiếp quản chư thiên tinh thần, đến lúc đó xin hai vị đạo hữu nể mặt, để chính thần của Thiên Đình đến Thái Âm Tinh tuần tra đăng ký, đợi sau khi hoàn thành công việc, sẽ không làm phiền hai vị đạo hữu nữa." Hai vị Chuẩn Thánh này thiên phú căn cốt đều được.

Nhưng Diệp Trần lo lắng Thiên Đình âm thịnh dương suy, không quá cần hai người họ.

Nữ Oa, Huyền Minh, Hậu Thổ, Cửu Anh, Thương Dương, Khâm Nguyên, Tây Vương Mẫu... những nữ đại năng lừng lẫy của thế giới

Hồng Hoang, trừ Tam Tiêu ra, toàn bộ đều đứng về phía Diệp Trần, không phải âm thịnh dương suy thì là gì.

Huống hồ nếu Côn Bằng, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử ba vị này gia nhập, thế giới Hồng Hoang gần như nằm trong lòng bàn tay.

Đến lúc đó hai người họ có gia nhập hay không, vấn đề cũng không lớn.

Đương nhiên, nếu họ dám đầu quân cho Tam Thanh hoặc Tây phương, đó lại là chuyện khác.

Hi Hòa, Thường Hi nhìn nhau.

Chết cũng không ngờ, đến lượt hai người họ, Diệp Trần dường như không có hứng thú lắm, thực sự khiến hai người có chút mờ mịt.

Tây Vương Mẫu lan tâm huệ chất, vội vàng bổ sung: "Năm xưa ta cũng giống hai vị muội muội, không thích tranh đấu, vì cầu tự vệ mới gia nhập liên minh, Bệ hạ cũng rất hiểu lòng người." Chị em Hi Hòa nghe vậy, lập tức nhìn Diệp Trần một cái.

Dường như đúng là như vậy, liên minh mấy lần đại chiến, Tây Vương Mẫu đều không ra tay, bây giờ lại được một phương Thiên Đế, thật khiến người ta ngưỡng mộ.

"Nguyên lai là vậy." Hi Hòa khẽ nói: "Vậy đa tạ Bệ hạ chiếu cố, chị em ta nhất định sẽ phối hợp với Thiên Đình hành sự, nếu có sai khiến, cứ việc phân phó." Diệp Trần khẽ cười, gật đầu ra hiệu đáp lại.

Tây Vương Mẫu bằng lòng lôi kéo Hi Hòa, cũng không phải chuyện xấu, biểu đạt thiện ý một cách thích hợp, coi như trợ công.

"Vậy hôm nay tạm thời như vậy đi." Diệp Trần đứng dậy, nói: "Chư vị đạo hữu nếu muốn, cứ ở lại Thiên Đình thêm vài ngày, nếu muốn ra ngoài, xin mời Đông Hoa Đại Đế thay trẫm tiễn chư vị."

“Đông Hoa lĩnh mệnh!” Đông Vương Công khẽ cúi đầu.

Ông từng đảm nhiệm chức vụ đại quản gia của Vu Tộc Liên Minh, bây giờ trở thành một phương Thiên Đế, ứng phó càng thêm thành thạo.

Diệp Trần muốn ông âm thầm ra sức, giữ lại Côn Bằng và Trấn Nguyên Tử.

Hồng Vân tên này hoàn toàn không cần để tâm, chỉ cần Trấn Nguyên Tử gia nhập, y chắc chắn sẽ lon ton theo sau.

“Đa tạ Bệ hạ!” “Đa tạ Bệ hạ!” “Đa tạ Bệ hạ!” Năm đại Chuẩn Thánh đồng thanh cảm tạ.

“Không sao, không sao, trẫm có chút việc cần xử lý, xin cáo từ trước.” Diệp Trần mỉm cười xua tay, đột nhiên biến mất trước mặt mọi người, không gian xung quanh không có chút dao động nào.

Thủ đoạn thần kỳ như vậy, lập tức dọa cho năm đại Chuẩn Thánh một phen.

Lăng Tiêu Bảo Điện.

Thân ảnh của Diệp Trần lại lần nữa hiện ra.

Chí tôn long bào và Thiên Đế Ngọc Tỷ là do khí vận ngưng kết, không phải là linh bảo, nhưng có sự gia trì, Diệp Trần ở trong Tam Thập Tam Thiên, giống như Thiên Đạo Thánh Nhân.

Dịch chuyển tức thời, thấu suốt Tam Thập Tam Thiên, thậm chí giáng xuống thần phạt, đều là những thủ đoạn chỉ có Thánh nhân mới có.

“Có lẽ ta dựa vào Tam Thập Tam Thiên, có thể đấu tay đôi với Thiên Đạo Thánh Nhân.” Trong đầu Diệp Trần đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, rồi lập tức lắc đầu mạnh, vứt nó ra khỏi đầu.

Tân tấn Thiên Đạo Thánh Nhân có lẽ có thể kháng cự, nhưng những lão gia hỏa như Hồng Quân thì đừng nghĩ đến.

Hồng Quân chứng đạo đã lâu như vậy, không chừng đã thân hợp Thiên Đạo, sao có thể là thứ mà Thiên Đình có thể kháng cự.

Nhưng cũng không phải là không có cơ hội.

Tam Thập Tam Thiên đều là tiểu thiên thế giới chưa thành thục, theo sự phát triển của Thiên Đình, có thể không ngừng tiến hóa.

Tiểu thiên thế giới, trung thiên thế giới, đại thiên thế giới.

Thậm chí có cơ hội tiến hóa thành siêu đại thế giới như thế giới Hồng Hoang.

Đương nhiên, khả năng này gần như bằng không.

Nếu thật sự phát triển đến mức đó, mỗi thế giới tương đương với thế giới Hồng Hoang, tức là có ba mươi ba Thiên Đạo Hồng Hoang gia trì.

Đừng nói là Hồng Quân, Bàn Cổ sống lại, sợ cũng không chịu nổi mấy đòn.

"Bây giờ Thiên Đình đại hưng, dưới trướng cường giả như mây, không cần phải học theo Hạo Thiên kia, khóc lóc cầu xin Tam Thanh phân phối một số đệ tử." "Phong Thần Bảng đó chưởng khống vận mệnh của ba trăm sáu mươi vị chính thần Thiên Đình, cùng vô số thiên binh thiên tướng, nhất định phải nắm trong tay mình." Diệp Trần vừa mới bàn với Trấn Nguyên Tử về trảm thi chứng đạo, từ Địa Thư Sơn Hải Kinh liên tưởng đến Thiên Thư Phong Thần Bảng, mới vội vàng trở về Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Không ngại thử một lần, xem có thể triệu hoán được không." Diệp Trần thân mặc chí tôn long bào, tay nắm Thiên Đế Ngọc Tỷ, đầu đội Chư Thiên Khánh Vân, Hỗn Độn Chung quấn quanh người.

Vô cùng khí vận Thiên Đình bao phủ trên người hắn.

"Thiên Thư, quy vị!" Chỉ nghe Diệp Trần quát lớn một tiếng, một đạo quy tắc huyền diệu đột nhiên chấn động, xuyên thấu Tam Thập Tam Thiên, lan ra thế giới Hồng Hoang...

Côn Luân Sơn, Ngọc Thanh Động.

Chương 113

Nguyên Thủy ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn.

Trước mặt ông có mười ba danh sinh linh Hồng Hoang đang đứng yên.

Những sinh linh này tu vi không đồng đều, cao nhất có Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, thấp nhất chỉ có Kim Tiên sơ kỳ.

Họ vừa vượt qua tầng tầng khảo nghiệm do Nguyên Thủy thiết lập, nhận được cơ hội trở thành đệ tử của Nguyên Thủy.

"Nam Cực Tiên Ông, phúc duyên sâu dày, làm tùy thị đệ tử dưới trướng ta." "Quảng Thành Tử, căn cốt thiên phú đều là đỉnh tiêm, làm thủ tịch thân truyền đệ tử dưới trướng ta." "Xích Tinh Tử, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Thái Ất Chân Nhân...

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, đẳng thiên phú đều thuộc thượng giai, làm thân truyền đệ tử dưới trướng ta." Nguyên Thủy liên tiếp gọi tên mười hai danh đệ tử, cuối cùng nhìn về phía thanh niên áo vàng ở trong góc.

Lão khẽ nhíu mày, thanh niên này là hoàng long đắc đạo, nhìn thì chỉ có Kim Tiên sơ kỳ, không lâu trước đó dường như bị trọng thương.

Mọi người đều biết.

Điều kiện thu đồ của Nguyên Thủy cực cao, thiên phú, căn cốt, phẩm tính đều tốt, mới có thể vượt qua khảo nghiệm của lão.

Hoàng Long này nhìn từ phương diện nào, cũng không phải là đỉnh tiêm, không biết làm sao vượt qua được tầng tầng khảo nghiệm.

Quan trọng nhất là, Long tộc cũng là bọn thấp sinh noãn hóa,

Nguyên Thủy xưa nay không thích.

Nguyên Thủy đang chuẩn bị xua tay đuổi Hoàng Long đi, ánh mắt lại vô tình liếc qua bàn tay bị gãy của Hoàng Long, nơi đó quấn quanh một luồng khí tức nhàn nhạt.

"Hử?" Nguyên Thủy mày nhíu lại.

Luồng khí tức đó lại giống hệt Thiên Đế Diệp Trần.

Nguyên Thủy ngẩng đầu nhìn về phía thanh niên áo vàng, nói: "Hoàng Long, trước khi đến Côn Luân Sơn, có từng chiến đấu với người khác?" "Hồi bẩm sư tôn, xác thực có chuyện này." Thanh niên áo vàng đó chính là Hoàng Long ngày đó tử chiến với Thân Công Báo, nghe vậy cúi người nói: "Đệ tử trên đường đến Côn Luân Sơn, thảm bị một con báo đen tập kích, nó có hai kiện thượng phẩm linh bảo bên người, đệ tử suýt chút nữa vẫn lạc trong tay nó..." Hắn kể lại toàn bộ chuyện xảy ra trước sau khi gặp Thân Công Báo, khi nói đến việc Kim Tiên suýt chút nữa bị Huyền Tiên giết chết, trên mặt thực sự có chút không giữ được thể diện.

"Nguyên lai là vậy." Nguyên Thủy khẽ gật đầu.

Lão khẽ nhắm mắt lại, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Một lúc lâu sau.

Nguyên Thủy đã quyết định, nói: "Dưới trướng ta có tổng cộng mười hai danh thân truyền đệ tử, ngươi xếp sau Quảng Thành Tử và Xích Tinh Tử, xếp hàng thứ ba." "Đa tạ sư tôn!" Hoàng Long Chân Nhân nghe vậy đại hỉ, vội vàng quỳ xuống đất, dập đầu khấu tạ Nguyên Thủy.

Trong mười ba danh đệ tử, tu vi của y kém nhất, tư chất kém nhất, không ngờ lại có thể xếp thứ tư, thực sự ngoài dự liệu của y.

Lúc này!

Một đạo quy tắc huyền ảo tột cùng giáng lâm!

Nguyên Thủy Thiên Tôn như gặp đại địch, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên trời.

Chỉ thấy pháp tắc huyền ảo đó hạ xuống, một đạo quyển trục từ trong tay áo Nguyên Thủy bay ra, thẳng hướng Bất Chu Sơn bay đi.

"Hỗn xược!" Nguyên Thủy nổi giận đùng đùng, quát lớn một tiếng, nhanh chóng đuổi theo quyển trục kia.

Quyển trục đó chính là Phong Thần Bảng.

Nguyên Thủy sau khi giành được ở Phân Bảo Nham, đã luyện hóa nó thành một món cực phẩm linh bảo phòng ngự, chuẩn bị dùng để trảm đi thi thứ ba.

Nào ngờ còn chưa kịp trảm thi, Phong Thần Bảng đã bay đi một cách khó hiểu.

"Dừng lại!" Lão Tử từ Thái Thanh Động bay ra, vung tay ném Thái Cực Đồ, giúp trấn áp Phong Thần Bảng.

Phong Thần Bảng kia như thể có mắt, nhanh chóng độn vào hư không, lúc xuất hiện lại đã ở ngoài mấy chục vạn dặm.

Thái Cực Đồ không kịp trấn áp không gian.

"Định!" Thông Thiên quát khẽ một tiếng.

Tru Tiên Tứ Kiếm cùng Tru Tiên Trận Đồ bay ra, giơ tay bố trí Tru Tiên Kiếm Trận, chặn đường đào thoát của Phong Thần Bảng.

Kiếm trận này nếu bố trí hoàn thành, thế giới Hồng Hoang hiếm có ai phá được.

Uỳnh!

Hỗn Độn Chung phá không bay ra, hung hăng đập về phía Tru Tiên

Trận Đồ.

Bốp!

Tru Tiên Trận Đồ khựng lại, bốn thanh tiên kiếm đột nhiên dừng lại.

Phong Thần Bảng nhân cơ hội phá vỡ hư không, nhanh chóng rơi vào tay Diệp Trần.

"Diệp Trần!" Nguyên Thủy hai mắt đỏ ngầu, giận dữ quát: "Vô cớ đoạt linh bảo của ta, ngươi muốn tuyên chiến với Tam Thanh sao?" Diệp Trần theo chỉ dẫn của Thiên Đạo, đến đây để tiếp ứng Phong Thần Bảng.

Nghe Nguyên Thủy chất vấn, Diệp Trần chậm rãi thu lại Phong Thần Bảng, nói: "Chẳng lẽ ngươi cho rằng mang danh hão Tam Thanh là có thể lớn tiếng với trẫm sao?" "Ngươi!" Nguyên Thủy nổi giận đùng đùng.

"Câm miệng cho trẫm!" "Thật quá càn rỡ, nói chuyện với trẫm, không xưng sư huynh, không xưng bệ hạ, rốt cuộc là ai cho ngươi lá gan chó đó?" "Bảo vật này tên là Phong Thần Bảng, còn gọi là Thiên Thư, là pháp bảo cần thiết để Thiên Đình sắc phong cho chúng thần." "Thiên Đạo cảm ứng được Thiên Đình ra đời, đặc biệt triệu hồi Thiên Thư, các ngươi dám cản trở, muốn đi ngược lại ý trời sao?" "Chỉ là Chuẩn Thánh hậu kỳ, mà dám ở trước mặt trẫm chỉ tay năm ngón, nếu không phải nể mặt các ngươi là Bàn Cổ chính tông." "Trẫm lập tức triệu tập trăm vạn thiên binh, san bằng Côn Luân Sơn, chém giết các ngươi tại chỗ!" Diệp Trần thân mặc Chí Tôn Long Bào, tay trái cầm ngọc tỷ, tay phải giơ Thiên Thư, uy nghiêm của Thiên Đế Hồng Hoang hiển lộ hết ra ngoài.

Trong khoảnh khắc, tất cả cường giả Đại La Kim Tiên trở lên trong thế giới Hồng Hoang đều có thể cảm ứng được sự tồn tại của

hắn.

Uỳnh!

Uỳnh!

Uỳnh!

Những lời này như sấm sét chín tầng trời, hung hăng giáng xuống đầu Tam Thanh.

Nguyên Thủy sợ hãi trước uy thế của Diệp Trần, không dám nổi nóng nữa, suýt chút nữa đã bị dồn nén đến nội thương.

"Sư huynh, hà tất phải làm mọi chuyện khó xử như vậy?" Lão Tử không chút biến sắc thu lại Thái Cực Đồ, cười nhạt nói: "Thiên Thư là do nhị đệ lấy được từ Phân Bảo Nham, lúc đó Thiên Đình còn chưa ra đời, căn bản không biết nó có liên quan đến Thiên Đình, bên trong chắc chắn có hiểu lầm." "Không sai." Thông Thiên gật đầu phụ họa: "Diệp Trần sư huynh, ta và đại ca thấy Thiên Thư bay đi, cũng không biết là thiên ý, nên mới ra tay tương trợ nhị ca." "Hiểu lầm hay không, cũng chẳng sao." Diệp Trần không hề bị lay động, quay đầu nhìn Nguyên Thủy nói: "Ý chỉ của Thiên Đạo giáng xuống, chẳng lẽ ngươi không cảm nhận được sao?" ".....Không có." Nguyên Thủy không dám nói bừa, thẳng thắn đáp: "Ta vừa rồi chỉ cảm nhận được một luồng pháp tắc giáng lâm, Phong Thần Bảng liền mất kiểm soát mà bay đi, ta tưởng là bị ai đó ám toán." Tam Thanh thực lực mạnh mẽ, nhưng so với Thiên Đình, thật sự kém quá xa.

Thiên Đình sở hữu mười vị Chuẩn Thánh, Tam Thanh dù một chọi ba cũng vạn vạn không phải là đối thủ của Thiên Đình.

Huống hồ Diệp Trần và Nữ Oa đều là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Dù có chí bảo trong tay, một chọi một cũng chưa chắc là đối thủ của Diệp Trần và Nữ Oa.

“Tạm tin ngươi một lần.” Diệp Trần khẽ gật đầu, thu lại Chí Tôn Long Bào, ngọc tỷ, Thiên Thư, toàn thân sát ý trong khoảnh khắc tan biến sạch sẽ.

Chương 114

Uy áp của Thiên Đế cũng tan đi.

Tam Thanh đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, bất giác cùng chắp tay nói: "Đa tạ sư huynh." "Là ý chỉ của Thiên Đạo, lệnh cho Phong Thần Bảng quay về Thiên Đình." Diệp Trần mỉm cười lắc đầu, nói: "Suy cho cùng vẫn là sư huynh ta chiếm tiện nghi của các ngươi, như vầy đi, ta lấy một món bảo vật bồi thường cho ngươi." Dứt lời.

Diệp Trần lấy ra một phương ấn đài, ném vào tay Nguyên Thủy, nói: "Phiên Thiên Ấn này ta lấy dược liệu ở Phân Bảo Nham, dùng Càn Khôn Đỉnh luyện chế thành, công thủ kiêm bị, đơn luận về uy lực, thậm chí còn trên cả Phong Thần Bảng." Phiên Thiên Ấn vốn là do Nguyên Thủy chặt nửa ngọn Bất Chu Sơn luyện chế thành, bây giờ Bất Chu Sơn không thể nào sụp đổ nữa, Diệp Trần cảm thấy cái tên này không tệ, nên lấy dược liệu ở Phân Bảo Nham để đặt tên cho nó.

"Đa tạ sư huynh." Nguyên Thủy cúi người cảm tạ.

Phiên Thiên Ấn là hậu thiên cực phẩm linh bảo, không thể so với Phong Thần Bảng, nhưng dù sao cũng tốt hơn nhiều so với việc không được bồi thường gì.

"Không cần khách sáo, đây là việc sư huynh nên làm." Diệp Trần cười nhạt nói: "Nghe nói Nguyên Thủy sư đệ có một linh bảo tên là Cửu Long Trầm Hương Liễn, sư huynh ta vừa hay đang thiếu một cỗ xe, không biết sư đệ có thể nhường lại không?" Nguyên Thủy nghe vậy khựng lại.

Phiên Thiên Ấn vừa mới nhận được, tức thì không còn thơm nữa.

Nguyên Thủy khí vận dồi dào, ở Phân Bảo Nham đã nhận được không ít cực phẩm linh bảo, như Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ trong Tiên

Thiên Ngũ Hành Kỳ, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Phong Thần Bảng… Nhưng món hắn thích nhất, lại là cỗ xe Cửu Long Trầm Hương Liễn.

"Sư đệ đừng hiểu lầm." Diệp Trần lấy ra một cây trường thương tràn ngập sát khí, nói: "Ta nguyện dùng Thí Thần Thương để trao đổi với ngươi, nếu ngươi không muốn, vậy thì thôi." Nguyên Thủy lập tức sáng mắt lên.

Thí Thần Thương là một trong mười đại cực phẩm linh bảo, cấp bậc tương đương với Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Diệt Thế Hắc Liên.

Nếu có thể dùng món linh bảo này để trảm tam thi, thực lực chắc chắn sẽ tăng vọt một đoạn dài.

"Ta đồng ý." Nguyên Thủy vội vàng lấy ra Cửu Long Trầm Hương Liễn, trao đổi Thí Thần Thương với Diệp Trần.

Diệp Trần nhận lấy Cửu Long Trầm Hương Liễn, xem xét kỹ lưỡng, càng xem càng cảm thấy hài lòng.

Cửu Long Trầm Hương Liễn, trước khi Hồng Hoang khai thiên, ma thần Hồng Quân đã dùng Hỗn Độn Trầm Hương Mộc làm thân xe, trên đính Cửu Thiên Ngũ Thải Thần Thạch, dưới lót Cửu U Ngũ Khí Huyền Kim, hấp thu tinh hoa của nhật nguyệt tinh thần, thu nạp thần tú của thiên địa sơn hà, ròng rã luyện chế mười hai vạn chín nghìn sáu trăm năm, mới được món cực phẩm hậu thiên linh bảo này.

Ma thần Hồng Quân đã trả một cái giá cực lớn, lại mời Càn Khôn Lão Tổ ra tay, lợi dụng Càn Khôn Đỉnh để đưa bảo vật này từ hậu thiên trở về tiên thiên.

Chỉ thấy trên bảo vật này âm dương nhị khí lưu chuyển, ngũ hành linh quang lấp lánh.

Trên xe có chín con ngũ trảo kim long quấn quanh, năm đó Hồng

Quân đã giết thượng cổ kim long, đem nguyên thần luyện vào trong đó.

"Nếu đã như vậy, vậy sư huynh ta xin cáo từ." Diệp Trần hài lòng gật đầu, vung tay một cái, Cửu Long Trầm Hương Liễn đột nhiên biến lớn.

Chỉ thấy chín con ngũ trảo kim long bay ra, yên lặng đứng hầu trước xe.

"Đi." Diệp Trần vung tay, chín con kim long kéo xe trong khoảnh khắc xé rách bầu trời, lao nhanh về phía xa.

Xung quanh xe khói lành bao phủ, hào quang bắc cầu, hương lạ ngào ngạt, loan ca phượng múa, mây lành giăng lối, thú lành bay lượn.

Trên bốn bánh xe đều hiện ra một đóa kim liên, trên kim liên lại hiện ra hào quang, trên hào quang lại hiện ra kim liên.

Trong nháy mắt.

Vạn đóa kim liên chiếu rọi khắp chư thiên hoàn vũ.

Đúng là khí phái vô cùng!

"Cửu Long Trầm Hương Liễn quả là quá bá khí!" Diệp Trần ngồi ngay ngắn trên Cửu Long Trầm Hương Liễn, lẩm bẩm: "Tỷ lệ thiên hạ phải ngoái nhìn quá cao rồi, không hổ danh là cỗ xe số một Hồng Hoang trong truyền thuyết!

Cũng không biết tên Nguyên Thủy kia gặp may mắn chó ngáp phải ruồi thế nào, mà lại lấy được nhiều cực phẩm linh bảo như vậy trên Phân Bảo Nham." Đối với Diệp Trần, dùng Thí Thần Thương đổi lấy Cửu Long Trầm Hương Liễn là một giao dịch cực kỳ đáng giá.

Hắn có hai món chí bảo là Chư Thiên Khánh Vân và Hỗn Độn Chung, trừ Tru Tiên Tứ Kiếm ra, có lấy thêm bao nhiêu cực phẩm linh

bảo cũng vô dụng.

Cửu Long Trầm Hương Liễn được mệnh danh là cỗ xe số một Hồng Hoang, phối hợp với thân phận Thiên Đế của hắn, đúng là có thể diện.

Sau này ngự giá thân chinh, tuần du Hồng Hoang, hay trong các dịp chính thức, chỉ cần Cửu Long Trầm Hương Liễn xuất hiện, đã đại biểu cho sự có mặt của Diệp Trần.

Khí vận và thể diện mà sự phô trương này mang lại, há có thể so sánh với một món trong mười đại tiên thiên linh bảo?

"Tiếc thật, lần này không mang theo thuộc hạ." Diệp Trần có chút tiếc nuối, nói: "Lần sau khi tấn công Huyết Hải, mười vạn thiên binh đi theo sau Cửu Long Trầm Hương Liễn, đó mới gọi là có bài diện." Quyết định xong.

Diệp Trần vừa luyện hóa Cửu Long Trầm Hương Liễn, vừa lệnh cho chín đầu kim long lao nhanh về phía Bất Chu Sơn.

Dù sao đây cũng là một món cực phẩm tiên thiên linh bảo, luyện hóa càng sớm càng tốt.

Ba ngày sau.

Cửu Long Trầm Hương Liễn vượt qua ngàn núi vạn sông, trở về Bất Chu Sơn.

Từ chân núi lên sườn núi, hàng trăm vạn bộ lạc, thôn trại, động phủ đều đã bỏ trống.

Chỉ có rất nhiều thần dân của Thiên Đình, đang lục tục kéo về Tam Thập Tam Thiên.

Vút!

Cửu Long Trầm Hương Liễn chui vào Nam Thiên Môn.

Vượt qua từng tầng từng tầng trời, đáp xuống trước Lăng Tiêu Bảo Điện.

Phục Hy cùng các cường giả Chuẩn Thánh khác đã sớm cảm nhận được khí tức của Diệp Trần, lần lượt bước ra ngoài cửa.

Khi nhìn thấy Cửu Long Trầm Hương Liễn, trong mắt họ tức thì hiện lên vẻ ngưỡng mộ và ghen tị.

Bất kỳ sinh linh nào cũng có thể nhìn ra sự bá đạo của cỗ xe này.

"Bệ hạ!

Cỗ xe này người lấy ở đâu vậy?" "Trời đất ơi, bá đạo quá đi!" "Thần cũng muốn một cỗ xe như vậy, nếu không được, xin hãy cho thần lên ngồi một vòng." Bất luận là Tứ Phương Thiên Đế hay Tứ Đại Thiên Vương, lúc này đều mất hết vẻ nghiêm túc.

Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử và năm vị Chuẩn Thánh khác cũng ở đây.

Diệp Trần đang định trả lời, lại vô tình nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt Côn Bằng, chẳng lẽ tên này biết lai lịch của Cửu Long Trầm Hương Liễn?

Trong lòng, Diệp Trần linh cơ khẽ động, nói: "Mấy ngày trước trẫm đến Côn Luân Sơn đòi lại trọng bảo của Thiên Đình là Phong Thần Bảng, Nguyên Thủy kia cực kỳ thức thời, đã dâng tặng Cửu Long Trầm Hương Liễn cho trẫm, xem như là quà mừng Thiên Đình thành lập." "Cửu Long Trầm Hương Liễn?" Phục Hy kinh ngạc hỏi: "Cỗ xe này do Nguyên Thủy chế tạo sao?" "Không, hắn làm sao có thể chế tạo ra cỗ xe số một Hồng Hoang." Diệp Trần cười lớn nói: "Cửu Long Trầm Hương Liễn là do sư tôn năm đó tự tay chế tạo thành hậu thiên cực phẩm linh bảo, sau đó lại mời chủ nhân đời trước của Càn Khôn Đỉnh, Càn Khôn Lão Tổ, nghịch chuyển hậu thiên thành tiên

thiên, tạo ra cực phẩm tiên thiên linh bảo, có thể nói là trước không có ai, sau không có người." "!!!" "!!!" "!!!" Lời này vừa nói ra, toàn trường đều kinh hãi!

Côn Bằng càng kinh ngạc đến há hốc mồm.

Năm đó ở ngoài Phân Bảo Nham, Côn Bằng nhìn thấy món bảo vật này rơi vào tay Nguyên Thủy, nhưng không biết lai lịch cụ thể của nó.

Khi nghe nói món bảo vật này do Đạo Tổ Hồng Quân tự tay chế tạo, sự chấn động của hắn và những người khác quả thực không thể dùng lời nào để diễn tả.

Diệp Trần hài lòng gật đầu, đây chính là hiệu quả mà hắn muốn.

Chương 115

Mấy lão đại Chuẩn Thánh này biết hắn có hai món tiên thiên chí bảo, lại lấy ra Thí Thần Thương và các cực phẩm tiên thiên linh bảo khác, căn bản không có phản ứng gì.

Nhưng khi hắn lấy ra Cửu Long Trầm Hương Liễn, lập tức kinh ngạc đến ngẩn người.

"Nếu muốn ngồi, để sau này đi." Diệp Trần thu lại Cửu Long Trầm Hương Liễn, nói: "Trước tiên vào Lăng Tiêu Bảo Điện, chúng ta thương lượng các vấn đề liên quan đến Thiên Đình." "Tuân lệnh." "Tuân lệnh!" "Tuân lệnh!" Các đại năng có mặt đồng thanh gật đầu.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Diệp Trần ngồi ngay ngắn trên Cửu Long Bảo Tọa, Tứ Phương Thiên Đế ngồi hai bên trái phải.

Tứ Đại Thiên Vương, năm vị Chuẩn Thánh ngồi ở phía dưới.

Đông Vương Công lên tiếng hỏi trước: "Bệ hạ, rốt cuộc có việc gì quan trọng mà cần thương nghị với chúng thần?" "Cũng không phải chuyện gì to tát." Diệp Trần thản nhiên nói: "Những việc như phân chia khu vực, phân chia chức vị trong Thiên Đình, nếu mọi người cùng nhau thương lượng, sẽ nhanh hơn một chút." "Đúng là có vấn đề này." Đông Vương Công khẽ gật đầu.

Thân là người từng làm quản gia lớn của Vu tộc liên minh, Đông Vương Công hiểu rõ tầm quan trọng của việc này.

Lúc các đại năng mới mang theo con cháu hậu bối đến Bất Chu Sơn, căn bản không để tâm.

Đợi đến khi các bộ lạc lớn tụ tập hàng tỷ sinh linh, bắt đầu hỗn

chiến, tranh giành địa bàn, mới phát hiện vấn đề nghiêm trọng.

Địa bàn của Tam Thập Tam Thiên lớn hơn Bất Chu Sơn rất nhiều, nhưng chuyện này phải phòng ngừa từ sớm, phân chia khu vực cho tốt.

Phân chia khu vực tốt có một lợi ích, đó là xác định đẳng cấp địa vị, biết rõ trên dưới tôn ti.

Các đại năng khác cũng lần lượt gật đầu.

Thế lực của Thiên Đình vượt xa Vu tộc liên minh, Tam Thập Tam Thiên cũng khác xa Bất Chu Sơn.

Nếu vẫn dùng phương pháp cũ để quản lý Thiên Đình, chắc chắn không ổn.

"Chỉ dựa vào một người quyết định, chắc chắn không tốt." Diệp Trần nhìn quanh toàn trường, cười nhạt nói: "Chư vị có ý kiến gì, cứ việc đề xuất, để mọi người cùng thảo luận." Những chuyện này đối với hắn, thực sự quá đơn giản.

Nhưng Diệp Trần thân là Thiên Đế, nếu phải giải quyết những chuyện nhỏ nhặt này, thật quá mất mặt.

"Tam Thập Tam Thiên từ trên xuống dưới, linh khí lần lượt tăng dần, nên phân chia theo địa vị, phân tầng quản lý." Phục Hy vừa mân mê Hà Đồ Lạc Thư trong tay, vừa đưa ra đề nghị của mình, nói: "Theo ta thấy, có thể phân tầng theo tu vi cao thấp, từ Nhân Tiên đến Chuẩn Thánh, tổng cộng có tám đại cảnh giới, mỗi một đại cảnh giới chiếm cứ bốn tầng trời, vừa đúng ba mươi hai tầng trời, tầng thứ ba mươi ba là nơi ở của Thiên Đế, Thiên Hậu và là nơi xử lý chính vụ." Một vài Chuẩn Thánh khẽ gật đầu.

Cách này xem ra khá công bằng.

"Không ổn!" Bạch Trạch lại khẽ lắc đầu, nói: "Nếu làm như vậy,

chẳng phải Nhân Tiên cũng có thể ngồi ngang hàng với chúng ta là Chuẩn Thánh sao, truyền ra ngoài chắc chắn sẽ trở thành trò cười cho Hồng Hoang." Lại có một số Chuẩn Thánh lắc đầu.

Lời của Bạch Trạch cũng có lý.

Phân tầng đại biểu cho việc phân chia đẳng cấp, nếu lại thể hiện cái gọi là công bằng, thì có vẻ quá kỳ quặc.

"Nói có lý." Phục Hy khiêm tốn chấp nhận lời phản bác của Bạch Trạch, nói: "Vậy đạo hữu có cao kiến gì?" "Ta tạm thời chưa có cách nào quá thỏa đáng, các vị nghe xong nếu có ý kiến, chúng ta lại trao đổi." Bạch Trạch trước tiên tiêm một liều thuốc phòng ngừa cho mọi người, sau đó mới chậm rãi nói ra suy nghĩ của mình: "Theo ta thấy, nên phân mấy tầng dưới cùng cho các bộ lạc lớn, để họ tự do tranh giành địa bàn, phát triển phồn vinh, các chính thần của Thiên Đình không được can dự, như vậy mới có thể nhanh chóng nâng cao thực lực, khiến họ nhanh chóng thăng cấp, mở rộng thực lực cho Thiên Đình." "Lại lấy ra mấy tầng, cấp cho thiên binh bình thường sử dụng, ở phía trên các bộ lạc đó, nếu phía dưới có biến động, có thể tùy thời xuống trấn áp." "Lên nữa là Thiên tướng, thần chức bình thường, nguyên soái, thần chức cao cấp, thiên vương, Tứ Phương Thiên Đế." Bạch Trạch thản nhiên nói: "Tầng thứ ba mươi ba, ta và Phục Hy đạo hữu có cùng ý kiến, là nơi dành riêng cho Thiên Đế và Thiên Hậu, cũng như nơi nghỉ sự triều hội." Các Chuẩn Thánh có mặt lập tức bắt đầu thảo luận.

Cách của Bạch Trạch quả thực tốt hơn Phục Hy không ít, nhưng cụ thể nên phân chia như thế nào, cần phải thảo luận thêm.

Phân mấy tầng dưới cho các bộ lạc, nhưng rốt cuộc phân mấy tầng, đáng để nghiên cứu.

Thiên binh, thiên tướng, thiên soái, có nên đặt cùng một chỗ với

các thần chức khác không?

Nếu ba trăm sáu mươi vị chính thần đã được sắp xếp xong, vậy các đại năng khác nên sắp xếp thế nào?

Tổng không thể vì đẳng cấp thấp mà ném người ta xuống dưới chứ?

Ngươi là Đại La Kim Tiên, được làm nguyên soái, ta chỉ có thể đi làm thiên tướng, Thiên Đình này còn cần thiết phải ở lại không?

Nếu Thái Ất Kim Tiên tấn thăng lên Đại La Kim Tiên, rốt cuộc có nên thăng quan không, nếu thần chức cao cấp và nguyên soái đã đủ người thì làm sao?

Những thứ này trông có vẻ đơn giản, nhưng thực tế lại cực kỳ phức tạp, không phải một hai câu là có thể nói rõ.

Diệp Trần nhìn bọn họ cãi nhau không dứt, trong lòng lại cực kỳ hài lòng.

Mấy tên này tranh cãi như vậy, chứng tỏ họ xem Thiên Đình như sự nghiệp của mình để phấn đấu, chứ không chỉ để kiếm chút khí vận tu hành.

Tứ Phương Thiên Đế và Tứ Đại Thiên Vương cãi nhau túi bụi, Trấn Nguyên Tử và năm vị Chuẩn Thánh khác ngồi bên cạnh, cảm thấy cực kỳ không tự tại.

Chuyện này là quyết nghị nội bộ của Thiên Đình, tham gia vào cũng không hay, mà không tham gia lại thấy trong lòng ngứa ngáy.

Diệp Trần quan sát tinh tường, cười nhạt nói: “Chư vị đạo hữu nếu có hứng thú, không ngại tham gia vào, cùng nhau thảo luận.” “Được!” “Được!” Hồng Vân và Côn Bằng xoa tay mài quyền, nóng lòng gia nhập chiến cục.

Trấn Nguyên Tử vẫn có thể giữ được bình tĩnh, cùng hai chị em Hi Hòa và Thường Hi lặng lẽ quan sát.

Diệp Trần đứng dậy, đi về phía Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử vội vàng đứng dậy, nói: "Bái kiến bệ hạ." "Không cần đa lễ." Diệp Trần khẽ phất tay, ngồi vào ghế bên cạnh Trấn Nguyên Tử, cười nhạt nói: "Trấn Nguyên đạo hữu, đã suy nghĩ kỹ chưa?

Có nguyện ý gia nhập Thiên Đình không?" "Lại phiền bệ hạ chủ động hỏi thăm, bần đạo vô cùng hoảng sợ." Trấn Nguyên Tử ngồi ngay ngắn, nói: "Trước khi trả lời câu hỏi này của bệ hạ, bần đạo có thể hỏi bệ hạ một câu được không?" "Có gì không được?" Diệp Trần cười nhạt nói: "Đạo hữu cứ việc mở lời." Trấn Nguyên Tử suy nghĩ một lát, nói: "Dám hỏi bệ hạ, nếu ta gia nhập Thiên Đình, có thể vẫn tu hành ở Ngũ Trang Quán không?

Nếu Thiên Đình không có việc gì quan trọng, không cần phải thường xuyên có mặt, bần đạo sinh tính phóng khoáng, lo rằng không thích ứng được với cuộc sống như vậy." Diệp Trần nghe vậy mừng rỡ.

Trấn Nguyên Tử hỏi câu này, chứng tỏ hắn có chín phần chín khả năng sẽ gia nhập Thiên Đình.

"Đương nhiên có thể, bình thường ngươi có thể thường trú ở Ngũ Trang Quán, nhưng trẫm sẽ phân phó, cho ngươi xây phủ đệ ở tầng thứ ba mươi hai." Diệp Trần cười nhạt nói: "Địa vị của ngươi ở Thiên Đình, chỉ dưới trẫm và Thiên Hậu, ngang hàng với Tứ Phương Thiên Đế, cao hơn Tứ Đại Thiên Vương." Dù sao cũng là một vị Chuẩn Thánh có hy vọng chứng đạo, nếu thật sự có thể chứng đạo thành công, địa vị chắc chắn sẽ vượt trên Tứ Phương Thiên Đế.

"Đa tạ bệ hạ!" Trấn Nguyên Tử nghe vậy mừng rỡ, gật đầu lia

lịa: “Bần đạo nguyện ý gia nhập Thiên Đình, vì bệ hạ hiệu lực.” “Tốt!” Diệp Trần vỗ tay khen hay, nói: “Trẫm sắc phong ngươi làm Trấn Nguyên Đại Đế, kiêm Địa Tiên Chi Tổ, phàm những sinh linh bước vào con đường tu đạo, cũng như những người tu đạo dưới Thiên Tiên, đều quy về dưới trướng ngươi.” Hắn triệu hồi Thiên Đế Ngọc Tỷ, viết ra ý chỉ của Thiên Đạo, sắc phong Trấn Nguyên Tử thành công.

“Bái tạ bệ hạ!” Trấn Nguyên Tử cúi người hành lễ, từ đây thần phục Thiên Đình.

Sau khi Trấn Nguyên Tử đầu quân cho Thiên Đình, những cảm xúc rối bời, phiền muộn trước đó đều tan biến, trên mặt hiện lên nụ cười mãn nguyện.

Có một vấn đề đã nén trong lòng quá lâu, hắn chắp tay với Diệp Trần nói: “Trước đây bệ hạ nói với ta, ta có cơ hội có thể trảm thi chứng đạo, có thật không?” “Nơi này ồn ào, theo ta đến Ngự Hoa Viên.” Diệp Trần không trả lời trực tiếp, dẫn Trấn Nguyên Tử đi về phía Ngự Hoa Viên.

Hai chị em Hi Hòa nhìn nhau, nhưng không dám đuổi theo nghe lén.

Ngự Hoa Viên.

Hai người ngồi trong lương đình.

Trấn Nguyên Tử không kìm được hỏi: “Xin bệ hạ chỉ rõ, cơ duyên chứng đạo của ta rốt cuộc ở đâu?” “Bình tĩnh một chút.” Diệp Trần mỉm cười phất tay, vung tay bố trí kết giới, bao bọc lấy lương đình.

Thiên Đình đều nằm trong lòng bàn tay hắn, trừ phi Thánh nhân lẻn vào Tam Thập Tam Thiên, mới có thể đột phá phong tỏa, nghe lén cuộc trò chuyện.

Làm xong mọi việc.

Chương 116

Diệp Trần ngẩng đầu nhìn Trấn Nguyên Tử, thản nhiên nói: "Thứ mà ngươi hằng mong ước, thực ra đang ở trên người ngươi." "Trên người ta?" Trấn Nguyên Tử nghe vậy ngẩn ra, nói: "Bệ hạ đừng đùa ta nữa, trước đây ta ở Phân Bảo Nham, căn bản không giành được mấy món bảo vật tốt, món tốt nhất cũng chỉ là một món cực phẩm linh bảo bình thường, thậm chí không bằng bản thể của ta, cũng như linh bảo bạn sinh của ta là Địa Thư." "Không sai." Diệp Trần khẽ gật đầu, nói: "Cơ duyên chứng đạo thuộc về ngươi, chính là Địa Thư." Trấn Nguyên Tử nghe vậy kinh hãi, ngạc nhiên nói: "Địa Thư không phải là cực phẩm tiên thiên linh bảo sao, làm sao có thể giúp ta chứng đạo?

Bệ hạ đừng lấy ta ra làm trò đùa nữa." "Không!

Không!

Không!" Diệp Trần khẽ lắc đầu, nói: "Đó là do ngươi chưa phát hiện ra huyền bí của Địa Thư mà thôi." Trấn Nguyên Tử thấy Diệp Trần không giống đang nói đùa, nói: "Xin lắng nghe." "Thiên Địa Nhân tam thư ẩn chứa huyền bí vô cùng, ở một mức độ nào đó, không hề thua kém tiên thiên chí bảo." "Thiên Thư là Phong Thần Bảng, trẫm vừa mới đoạt lại từ tay Nguyên Thủy, dùng nó có thể sắc phong chính thần Thiên Đình, hỗ trợ Thiên Đạo vận hành, ở trong Thiên Đình, ta có thể mượn bảo vật này để nghiền ép bất kỳ Chuẩn Thánh nào, lực chiến Thánh nhân không bại." "Nhân Thư còn chưa xuất thế, trẫm không thể tiết lộ thiên cơ, không nói chi tiết với ngươi, ngươi chỉ cần biết, uy lực của nó không hề thua kém Thiên Thư." "Địa Thư là Sơn Hải Kinh, là bạn sinh linh bảo của ngươi, so với Thiên Thư và Nhân Thư, càng phù hợp với ngươi là Địa Tiên Chi Tổ, đủ để thấy

phúc duyên của ngươi sâu dày." Diệp Trần nói một cách lưu loát: "Bảo vật chứng đạo của ngươi, há lại đơn giản như vậy." "....." Trấn Nguyên Tử nghe Diệp Trần nói vậy, tức thì cảm thấy Địa Thư thật lợi hại, cúi người nói: "Xin bệ hạ chỉ lối." "Ta không phải đang chỉ điểm sao?" Diệp Trần cười nhạt nói: "Trẫm có thể dùng Phong Thần Bảng sắc phong chúng thần, chẳng lẽ ngươi không thể dùng Sơn Hải Kinh sắc phong sơn thủy thần linh sao?

Nếu ngươi có thể đi khắp Hồng Hoang đại địa, sắc phong thần linh cho tất cả sông núi, hỗ trợ Thiên Đạo quản lý Hồng Hoang đại địa.

Nếu làm được điều đó, chắc chắn có thể ngưng tụ lượng lớn khí vận Hồng Hoang, trảm tam thi có gì khó?

Chứng đạo thành thánh chỉ là vấn đề thời gian." "Đa tạ bệ hạ!" Trấn Nguyên Tử như được rót cam lồ vào đầu, đột nhiên lĩnh ngộ được ảo diệu trong đó.

Hóa ra tu hành vô số năm tháng, con đường mình đi đã sai.

Địa Thư hóa ra là dùng như vậy.

Diệp Trần trước đó sắc phong hắn làm Địa Tiên Chi Tổ, dụng ý đã quá rõ ràng.

Giúp hắn ngưng tụ khí vận của sinh linh bình thường trong Hồng Hoang, trợ giúp hắn hoàn thành trọng trách sắc phong sơn hà thần linh, sớm ngày chứng đạo thành thánh.

"Thực ra còn có một cách, có thể giúp ngươi chứng đạo thành thánh với tốc độ nhanh nhất." Ngay lúc Trấn Nguyên Tử đột nhiên khai khiếu, Diệp Trần đột nhiên thốt ra một câu.

"Là…?" Trấn Nguyên Tử toàn thân chấn động, nói: "Phương pháp gì?" "Tính khả thi của phương pháp này không lớn." Diệp Trần thản

nhiên nói: “Nếu ngươi thật sự muốn biết, trẫm nói cho ngươi cũng không sao.” “Xin bệ hạ chỉ giáo!” Trấn Nguyên Tử cúi người hành lễ.

Sắc phong sơn thủy thần linh ở Hồng Hoang, thời gian hao phí chắc chắn không phải là một sớm một chiều.

Có lẽ phải mất mấy chục vạn năm, chưa chắc đã thành công.

Nếu Tam Thanh và những người khác thành thánh trước, có lẽ sẽ nảy sinh lòng ghen tị, phá vỡ cơ duyên chứng đạo của Trấn Nguyên Tử.

Nếu thật sự có phương pháp nhanh hơn, Trấn Nguyên Tử chắc chắn nguyện ý thử.

“Phương pháp này có dùng được không, phải xem ngươi có thể dời non lấp biển không.” Diệp Trần thản nhiên nói: “Nếu ngươi có thể dựa vào Địa Thư để di chuyển linh mạch, thì chuyện này chắc chắn thành công; nếu không được, thì phương pháp này không thể thực hiện.” “Di chuyển linh mạch?” Trấn Nguyên Tử nghe vậy ngẩn ra, nói: “Không vấn đề gì, ta trước đây đã từng di chuyển Vạn Thọ Sơn.” “Vậy sao?” Diệp Trần có chút kinh ngạc, nói: “Việc di chuyển linh mạch của ta, không chỉ là dời núi đi, mà phải dời cả long mạch dưới núi đi.” “Không sai, là như vậy.” Trấn Nguyên Tử giải thích: “Vạn Thọ Sơn nằm ở nơi giao giới giữa đông và tây, nhưng tổng thể vẫn thuộc thế giới phương đông, thực ra ban đầu là một nửa lớn ở phương đông, một nửa nhỏ ở phương tây, nhưng sau đó ta phát hiện thế giới phương tây không ngừng xâm chiếm khí vận của Vạn Thọ Sơn, liền trong cơn tức giận, đã di chuyển Vạn Thọ Sơn hoàn toàn về thế giới phương đông.” “Hóa ra là vậy.” Diệp Trần nhếch miệng cười: “Vậy thì chuyện này không có vấn đề gì nữa.” Trấn Nguyên Tử vui mừng khôn xiết, nói: “Dám hỏi bệ hạ, rốt cuộc là phương pháp gì, có thể giúp ta tăng tốc chứng đạo?” “Phương pháp rất đơn giản.”

Diệp Trần cười nhạt nói: "Phương pháp là ngươi gánh lấy nhân quả của phương tây, sau đó di chuyển linh mạch để bù đắp cho phương tây, thu được lượng lớn công đức, trợ giúp ngươi thành thánh." "!!!" Trấn Nguyên Tử kinh ngạc há hốc mồm, phương pháp này, quả thực quá bất ngờ.

Nếu có thể tu phục thế giới phương tây, Thiên Đạo chắc chắn sẽ ban xuống lượng lớn công đức, mượn công đức để hợp nhất tam thi, liền có thể trảm thi chứng đạo.

Phương pháp kinh thiên động địa như vậy, dường như chỉ có một mình hắn có thể hoàn thành.

Các Chuẩn Thánh khác dù có làm được, cũng không có Địa Thư hỗ trợ, không thể di chuyển linh mạch, quả thực có thể gọi là thần hồ kỳ kỹ.

"Phương pháp này ngươi có thể suy nghĩ." Diệp Trần thản nhiên nói: "Bây giờ ngươi là một thành viên của Thiên Đình, nếu có cần giúp đỡ, cứ việc mở lời." Dứt lời.

Diệp Trần quay người đi về phía Lăng Tiêu Bảo Điện, Phục Hy và những người khác chắc đã thảo luận ra kết quả sơ bộ rồi.

Trấn Nguyên Tử ở lại tại chỗ, suy nghĩ tức thì rối loạn.

Lúc này hắn mới phản ứng lại, Diệp Trần đang gài bẫy mình.

Muốn gánh lấy nhân quả của phương tây, vậy phải đối phó với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, chém giết họ, những nhân quả này mới chuyển đến tay mình.

Chỉ dựa vào thực lực của mình, e rằng khó hoàn thành.

Lúc đó, phải cầu viện Thiên Đình, mượn đại quân Thiên Đình để chém giết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Một khi làm vậy, hình tượng trung thần của Thiên Đình của hắn sẽ được sinh linh Hồng Hoang triệt để biết đến.

Dương mưu!

Đây là dương mưu của Diệp Trần!

Diệp Trần trước nay không thích âm mưu quỷ kế, mà dùng dương mưu uy bức lợi dụ như thế này.

Khiến ngươi biết rõ phía trước là một hố phân, nhưng nhìn thấy trong hố phân có một khối vàng lớn, không nhịn được mà đi nhặt.

Diệp Trần trở lại Lăng Tiêu Bảo Điện.

Cảnh tượng huyên náo lúc trước đã tan biến, bất luận là Tứ Phương Thiên Đế hay Tứ Đại Thiên Vương, đều có vẻ mặt bình tĩnh.

"Thương nghị xong rồi sao?" Diệp Trần cười nhạt nói: "Nếu đã như vậy, vậy ta cũng tuyên bố một tin tốt, Trấn Nguyên đạo hữu đã đồng ý gia nhập Thiên Đình, trở thành thành viên mới của chúng ta." "A!

Thật sao?" Hồng Vân nghe vậy ngẩn ra, rồi giơ cao tay phải, lớn tiếng nói: "Bệ hạ, nếu Trấn Nguyên đạo hữu gia nhập Thiên Đình, vậy ta cũng muốn gia nhập." "Được, hoan nghênh Hồng Vân đạo hữu." Diệp Trần lấy ra Thiên Đế Ngọc Tỷ, suy nghĩ một lát rồi nói: "Hồng Vân đạo hữu tính tình thẳng thắn, vui vẻ giúp người, trẫm liền sắc phong ngươi làm Tình Nghĩa Thiên Vương, địa vị ngang với Tứ Đại Thiên Vương, có thể ở trong thế giới Hồng Hoang, cũng có thể tại Thiên Đình thuật chức." Hắn giơ Thiên Đế Ngọc Tỷ, đóng dấu lên ý chỉ của Thiên Đạo, có hiệu lực ngay lập tức.

Hồng Vân cúi người hành lễ, nói: "Hồng Vân bái tạ bệ hạ, sau này nếu có sai khiến, bệ hạ cứ việc mở lời, phàm là việc ta có thể làm, ta nhất định sẽ dốc hết sức mình." "Được thôi." Diệp Trần quay đầu

nhìn Côn Bằng, cười nhạt nói: "Côn Bằng đạo hữu không ngại suy nghĩ một chút, nếu bỏ qua thôn này, chưa chắc đã có tiệm khác đâu." Côn Bằng thấy Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân gia nhập, vốn đã có chút do dự, nghe lời Diệp Trần nói, tức thì có chút bối rối.

Hắn khẽ nhíu mày, nói: "Bệ hạ trước đây không phải nói, ta có thể sau này mới gia nhập Thiên Đình sao?" "Đương nhiên, chỉ cần đạo hữu không đối đầu với Thiên Đình, thì Thiên Đình vĩnh viễn hoan nghênh." Diệp Trần khẽ gật đầu, bổ sung: "Nhưng sự khác biệt giữa đưa than ngày tuyết và gấm thêm hoa, Côn Bằng đạo hữu nên hiểu rõ." Hắn nói được một nửa, không tiếp tục nữa.

Côn Bằng là người thông minh bậc nhất Hồng Hoang, luận về trí tuệ thậm chí còn trên cả Bạch Trạch, làm sao có thể không nghe ra ý tứ của Diệp Trần.

Hiện tại Thiên Đình vừa mới thành lập, chính là lúc cần nhân tài, nếu gia nhập, đó gọi là đưa than ngày tuyết, Thiên Đình giao cho trọng trách, là chuyện đương nhiên.

Nếu sau này Thiên Đình phát triển tốt rồi, thậm chí không còn cần một Chuẩn Thánh để tăng cường thực lực nữa, lúc đó mới gia nhập, là gấm thêm hoa.

Bông hoa đó có hay không, thực ra đối với Thiên Đình cũng không sao cả.

Côn Bằng rơi vào trầm tư sâu sắc.

Hắn đã tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình thành lập Thiên Đình, hiểu rõ tầm quan trọng của chức vị Tứ Phương Thiên Đế và Tứ Đại Thiên Vương.

Những chức vị quan trọng này, có thể chiếm một tỷ lệ nhất định khí vận của Thiên Đình, có thể tăng tốc độ tu luyện lên rất nhiều.

Thiên phú và căn nguyên của hắn đều thuộc hàng đỉnh cao của Hồng Hoang, vượt xa Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu, càng đừng nói đến Bạch Trạch, Thương Dương.

Nếu có thể được đủ khí vận gia trì, chắc chắn có thể nhanh chóng trảm tam thi, thậm chí có cơ hội chứng đạo thành thánh.

"Ta gia nhập!" Côn Bằng do dự hồi lâu, cuối cùng cũng hạ quyết tâm.

"Chúc mừng, Côn Bằng đạo hữu, ngươi đã đưa ra quyết định chính xác nhất trong đời." Diệp Trần mỉm cười gật đầu, nói: "Thiên Đạo ở trên, trẫm sắc phong Côn Bằng làm Tiêu Dao Thiên Tôn, phụ trách quản hạt bốn vùng biển, địa vị ngang với Tứ Đại Thiên Vương, nếu có thể triệt để bình định tứ hải, có thể thăng một cấp, tấn thăng làm Tiêu Dao Đại Đế." "Bái tạ bệ hạ!" Côn Bằng cúi người cảm tạ.

Trong lòng hắn âm thầm suy nghĩ lại những lời Diệp Trần vừa nói.

Bình định tứ hải, tấn thăng Đại Đế.

Tứ Phương Thiên Đế chính là Đại Đế, hình như Thiên Đế Diệp Trần trước đó cũng đã hứa với Trấn Nguyên Tử, gia nhập Thiên Đình cũng là Đại Đế.

Chương 117

Nói vậy, mình và Hồng Vân phải nỗ lực một phen, mới có thể đuổi kịp Trấn Nguyên Tử, hưởng thụ khí vận phù trợ sao?

Liên tiếp hàng phục ba vị Chuẩn Thánh, Diệp Trần có chút vô cùng đắc ý, không tự chủ được sinh ra cảm giác Hồng Hoang rộng lớn, duy ngã độc tôn.

Hi Hòa và Thường Hi nhìn nhau, dường như đã hạ quyết tâm, đồng thanh nói: "Bệ hạ, hai chị em thần cũng nguyện đầu quân cho Thiên Đình." "Ờm… được…" Diệp Trần nghe vậy ngẩn ra, rồi gật đầu nói: "Trẫm sắc phong Hi Hòa làm Thái Âm Thiên Vương, Thường Hi làm Thiếu Âm Thiên Vương, địa vị ngang với Tứ Đại Thiên Vương, có thể thường trú ở Thái Âm Tinh." Bốp!

Diệp Trần đặt bút xuống, Thiên Đình lại tăng thêm hai vị Chuẩn Thánh.

Thật ra, Diệp Trần không biết hai chị em này đến góp vui làm gì?

Hắn thực ra không muốn hai người họ gia nhập Thiên Đình cho lắm, không liên quan gì đến âm thịnh dương suy, chủ yếu là mối quan hệ của họ với Yêu tộc quá lớn.

Theo tiến trình ban đầu, Hi Hòa sẽ gả cho Đế Tuấn, trở thành Đế hậu của Yêu tộc; Thường Hi sẽ lợi dụng thiện thi Hằng Nga để dụ dỗ Đại vu Hậu Nghệ, dẫn đến trận quyết chiến cần phải bùng nổ.

Cả hai đều có thù không đội trời chung với Vu tộc.

Nhưng Diệp Trần lại nghĩ, Vu Yêu lượng kiếp đều đã bị mình làm cho biến mất, huống hồ là hai nữ nhân, thôi thì cứ chấp nhận.

Chủ yếu là nếu không đồng ý, cũng không có cách nào, mấy ngày

trước hắn vừa mới trước mặt mọi người nói, năm vị Chuẩn Thánh chỉ cần gia nhập, sẽ được đãi ngộ không thấp hơn Tứ Đại Thiên Vương.

Người ta đã chủ động đầu quân, nếu không đồng ý, chẳng phải là tự vả vào mặt mình sao?

Đường đường là Thiên Đế, chúa tể của Hồng Hoang, sao có thể vừa mới lên đài đã tự vả vào mặt, truyền ra ngoài chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến danh vọng của Thiên Đình, thậm chí còn làm suy yếu khí vận của Thiên Đình.

"Bái tạ bệ hạ!" Hai chị em Hi Hòa đồng thanh hành lễ.

"Mau lên đi." Diệp Trần khẽ phất tay, ngẩng đầu nhìn về phía cửa lớn, Trấn Nguyên Tử đã bước vào, nói: "Trấn Nguyên, mau chóng về vị trí, chúng ta định ra phân chia khu vực." "Tuân mệnh!" Trấn Nguyên Tử cúi người gật đầu, đi nhanh mấy bước rồi ngồi xuống.

Uỳnh!

Bảo tọa dưới chân Trấn Nguyên Tử bay lên không, một lần nữa hóa thành Đại Đế Bảo Tọa, rơi xuống sau Nam Phương Thiên Đế Bạch Trạch.

"Thiên Đình lại thêm năm vị Chuẩn Thánh, thật đáng mừng, nhưng chúng ta không có thời gian ăn mừng, phương tây chưa định, Huyết Hải chưa bình." Diệp Trần nhìn quanh toàn trường, lớn tiếng nói: "Chúng ta nên nhanh chóng thương nghị ra việc phân chia khu vực, bổ nhiệm chính thần, để bắt đầu đại nghiệp chinh phạt Huyết Hải." "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" "Tuân…" Mười một vị cường giả Chuẩn Thánh đồng thanh lĩnh mệnh.

Diệp Trần hài lòng gật đầu, nhìn Bạch Trạch nói: "Bạch Trạch, các ngươi vừa rồi đã thương nghị ra kết quả chưa?" Bạch Trạch khẽ

gật đầu, kể lại kết quả cuối cùng.

Diệp Trần chăm chú lắng nghe, đa số thời gian đều gật đầu đồng ý, thỉnh thoảng có quyết định không ổn thì đưa ra ý kiến, nhanh chóng quyết định việc phân chia khu vực.

Bọn họ thương nghị phân năm tầng trời cho các bộ lạc lớn, Diệp Trần vung tay một cái, trực tiếp cho chín tầng trời.

Tầng trời thứ mười được định là Phi Thăng Thiên, dùng để khảo nghiệm đệ tử của các bộ lạc, xem có tư cách tiếp tục phi thăng lên trên không.

Phàm các bộ lạc đạt đến tu vi Thiên Tiên, đều có thể phi thăng lên tầng thứ mười, tại điểm phi thăng tiếp nhận khảo sát, thông qua thì phi thăng lên tầng mười một đến mười ba, không thông qua thì ở lại tầng mười tu luyện thêm, hoặc trở về bộ lạc của mình.

Tầng mười một đến mười ba là khu vực của thiên binh và thần chức cấp thấp nhất, thường là nơi tụ tập của Thiên Tiên.

Ba tầng trên nữa là khu vực của đội trưởng thiên binh và thần chức sơ cấp, thường thì những người này đa số có tu vi Huyền Tiên.

Tầng mười bảy đến mười chín là khu vực của thống lĩnh thiên binh và thần chức trung cấp, thường thì những người này đa số có tu vi Kim Tiên.

Tầng thứ hai mươi tên là Ngư Dược Thiên, lấy ý nghĩa cá chép vượt long môn.

Thượng cổ thần long thích giao phối với vạn tộc, sinh ra hậu duệ có huyết mạch rồng, cũng có cơ hội hóa thành chân long.

Long vương của Long tộc đã thiết lập Long Môn ở Đông Hải, phàm là hậu duệ có huyết mạch rồng đều có thể thử vượt Long Môn, một khi thành công, lập tức hóa thành chân long.

Những người có tu vi Kim Tiên đỉnh phong hoặc công huân đạt yêu cầu, đều có thể đến tầng hai mươi, tham gia khảo nghiệm do Thiên Đình thiết lập.

Người thông qua sẽ vượt Long Môn, phi thăng lên tầng hai mươi mốt; người không thông qua, có thể ở lại tầng hai mươi tiếp nhận huấn luyện toàn diện của Thiên Đình, hoặc trở về khu vực ban đầu.

Tầng hai mươi mốt đến hai mươi ba là nơi ở của tham tướng thiên binh và thần chức cao cấp, thường là Thái Ất Kim Tiên.

Tầng hai mươi bốn đến hai mươi sáu là nơi ở của tướng quân thiên binh và các phụ thần, thường đa số là Thái Ất đỉnh phong, hoặc Đại La sơ kỳ.

Tầng hai mươi bảy đến hai mươi chín là nơi ở của nguyên soái, ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần, và các Tiêu Dao Đại Tiên do Thiên Đế sắc phong, đại biểu cho sức mạnh trung kiên của Thiên Đình.

Những người này, đa số là Đại La hậu kỳ thậm chí Đại La đỉnh phong.

Tầng thứ ba mươi là Chuẩn Thánh Thiên, phàm thành viên của Thiên Đình tấn thăng Chuẩn Thánh, hoặc Chuẩn Thánh khác quy hàng, đều có thể khai tịch động phủ ở tầng trời này, nhận danh hiệu Tiêu Dao Thiên Sư.

Hậu duệ, đồ đệ của các Chuẩn Thánh, đa số cũng ở lại tầng trời này.

Đương nhiên, thường thì những đồ đệ này không có tư cách khai tịch động phủ, trừ phi được báo cáo lên và được Thiên Đình đồng ý.

Tầng ba mươi mốt là của Tứ Đại Thiên Vương và các thiên vương khác; tầng ba mươi hai là của Tứ Phương Thiên Đế và các đại đế khác.

Những cường giả này có thể khai tịch động phủ ở Thiên Đình, cũng có thể khai tịch động phủ ở Hồng Hoang đại địa, Thiên Đình không có quy định bắt buộc.

Tầng ba mươi ba là nơi ở của Thiên Đế và Thiên Hậu, sau này nếu có thêm Thiên phi, cũng sẽ ở đây.

Phàm những việc trọng đại, hoặc các kỳ triều hội định kỳ ngàn năm một lần, những người từ chính thần, nguyên soái trở lên, đều phải đến Lăng Tiêu Bảo Điện báo cáo.

Phân chia khu vực hoàn tất.

Tiếp theo là quyết định các chức vị, và phân phối thành viên của Thiên Đình theo khu vực.

Chuyện này không cần Diệp Trần tự mình phụ trách.

Tứ Đại Thiên Vương trước đó đã tuyển chọn ra bốn mươi vị nguyên soái cấp Đại La đỉnh phong, và bốn trăm vị thiên tướng cấp Đại La sơ kỳ, các thành viên dưới thiên tướng, có thể đến các bộ lạc để tuyển chọn.

Còn lại một đám Đại La Kim Tiên, Diệp Trần đưa ra hai yêu cầu.

Thông minh lanh lợi, thiên phú bình thường.

Phong Thần Bảng có thể sắc phong ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần, phụ trách vận hành hàng ngày của Thiên Cung, dù bị giết, cũng có thể phục sinh trong Phong Thần Bảng, có thể nói là bất tử bất diệt.

Nhưng điều tệ nhất là, người lên bảng tu luyện sẽ cực kỳ khó khăn.

Đặc biệt là loại bị phá nát nhục thân, nguyên thần bị thu vào, căn bản không có khả năng thăng cấp.

Lần này Thiên Đình thành lập, mới gia nhập hơn một ngàn ba trăm

vị đại năng, cộng với số còn lại của liên minh cũ, số lượng Đại La Kim Tiên đã vượt qua hai ngàn năm trăm vị.

Sau ba tháng tuyển chọn.

Ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần đã nổi bật.

Chương 118

Còn lại tám trăm vị Đại La Kim Tiên, Diệp Trần phân ra ba trăm sáu mươi lăm vị, sắc phong làm Chư Thiên Tinh Quân.

Chư thiên tinh thần nhiều không kể xiết, nhưng chủ tinh chỉ có ba trăm sáu mươi lăm vị.

Còn lại hơn bốn trăm vị, Diệp Trần vung tay một cái, phân phối cho Trấn Nguyên Tử.

Hồng Hoang đại địa quan trọng hơn nhiều so với chư thiên tinh thần, tứ đại hải vực, dùng những Đại La Kim Tiên này để sắc phong sơn thủy thần linh, chắc chắn có thể ổn định các linh mạch lớn.

Đến lúc này.

Thiên Đình cuối cùng cũng đi vào chính đạo, khí vận đột nhiên tăng cao rất nhiều.

Sắp xếp xong các Đại La Kim Tiên.

Diệp Trần dẫn theo năm vị Đại Đế, sáu vị Thiên Vương đến tầng thứ mười và tầng thứ hai mươi, thiết lập phong ấn mạnh mẽ.

Hai đạo phong ấn này đều có công hiệu kép, một là ngăn cản tu sĩ tầng dưới lén lút lên tầng trên, hai là phòng ngừa tu sĩ tầng trên tự ý trở về tầng dưới.

Tác dụng của cái sau rất đơn giản, phòng ngừa người phi thăng chạy về can thiệp vào cuộc đấu tranh của các bộ lạc, sử dụng đả kích hạ cấp, phá hoại môi trường sinh thái tầng dưới.

Tầng thứ ba mươi không cần phong ấn, đã có cường giả Chuẩn Thánh trấn giữ, trừ phi đám Thái Ất và Đại La kia ăn gan hùm mật gấu, mới dám xông lên tầng trên.

Những Chuẩn Thánh này có Diệp Trần giám sát, ai dám làm bậy, Thiên Đạo thần lôi lập tức giáng xuống, cho ăn không hết mang về.

Xong xuôi những việc này.

Một đám lão đại Chuẩn Thánh tề tựu tại Lăng Tiêu Bảo Điện.

Diệp Trần nhìn quanh toàn trường, lớn tiếng nói: "Trước khi Thiên Đình thành lập, trẫm và chư vị đã mưu tính việc tấn công Huyết Hải, lần này chúng thần Thiên Đình đã được sắp xếp xong xuôi, đã đến lúc ra tay với Minh Hà rồi." "Tốt quá rồi!" Đông Vương Công vỗ tay khen hay, nói: "Chúng thần đã đợi ngày này lâu rồi!" Phục Hy gật đầu phụ họa: "Nếu không phải Thiên Đế bệ hạ năm đó tấn thăng Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại có Minh Hà là kẻ phá đám, liên minh thật sự có khả năng thảm bại dưới tay phương tây, càng đừng nói đến Thiên Đình ngày hôm nay." "Đánh, chắc chắn phải đánh." Bạch Trạch khẽ nhíu mày, nói: "Quan trọng là, trận này nên đánh thế nào?

U Minh Huyết Hải là hiểm địa nổi tiếng ở Hồng Hoang, nếu Minh Hà trốn không ra, ta e rằng khó mà giết được hắn." Các Chuẩn Thánh khác cũng lần lượt gật đầu.

Huyết hải không cạn, Minh Hà không chết.

Câu nói này có thể lưu truyền ở Hồng Hoang lâu như vậy, tuyệt đối không chỉ là nói suông.

U Minh Huyết Hải là do rốn của Bàn Cổ hóa thành, hội tụ lệ khí của trời đất, cường giả bình thường căn bản không dám đi sâu vào.

Minh Hà lợi dụng nước Huyết Hải để ngưng luyện ra bốn trăm tám mươi triệu huyết thần tử, lại trốn trong Huyết Hải, e rằng dù mấy chục Chuẩn Thánh cùng ra tay, cũng không làm gì được hắn.

"Không cần lo lắng những chuyện này." Diệp Trần khẽ lắc đầu, vung tay nói: "Tứ Phương Thiên Đế nghe lệnh, lệnh cho các ngươi

triệu tập hai ngàn đại năng, lập tức đến U Minh Huyết Hải chinh phạt Minh Hà." "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" Tứ Phương Thiên Đế cúi người lĩnh mệnh.

"Phục Hy, ngươi đảm nhiệm chức chinh thảo đại nguyên soái, Đông Vương, Bạch Trạch, Tây Vương Mẫu phụ trợ ngươi." Diệp Trần lớn tiếng nói: "Nữ Oa sắp xuất quan, trẫm cần ở lại Thiên Đình hộ pháp cho nàng.

Các ngươi chỉ cần nhớ một điều, nếu Minh Hà chịu thần phục quy hàng, trẫm có thể tha cho hắn một mạng; nếu dám ngoan cố chống cự, trẫm sẽ chưng cạn Huyết Hải, khiến hắn chết không có chỗ chôn." "Vâng!" "Vâng!" "Vâng!" Tứ Phương Thiên Đế cúi người lĩnh mệnh, quay người đi ra ngoài điện.

Diệp Trần nhìn các Chuẩn Thánh còn lại, nói: "Tứ Đại Thiên Vương, Hi Hòa, Thường Hi và Hồng Vân, trấn giữ Thiên Đình, tránh cho lúc trẫm và Nữ Oa bế quan, phương tây xâm phạm.

Các ngươi đã trảm ra thiện thi, lại mượn khí vận của Thiên Đình, dù là Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng có thể một trận chiến." "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" Bảy vị Thiên Vương cúi người lĩnh mệnh.

Diệp Trần nhìn Côn Bằng và Trấn Nguyên Tử, nói: "Hai vị có hai lựa chọn, một là đi hoàn thành sự nghiệp của mình, hai là đi giúp Phục Hy áp trận, đợi đại thắng trở về, lại đi tiếp tục hoàn thành sự nghiệp." Trấn Nguyên Tử sắc phong sơn thủy thần linh, Côn Bằng phụ trách trấn áp tứ hải.

Những nhiệm vụ này đều là việc cần tích lũy ngày tháng, không dễ dàng giải quyết như vậy.

Côn Bằng suy nghĩ một lát rồi nói: "Bẩm bệ hạ, thần nguyện đi tương trợ Tứ Phương Thiên Đế, sau này khi trấn áp tứ hải, có thể xin

các ngài tương trợ không?" Bốn vùng biển có thượng cổ Long tộc ẩn sâu dưới đáy biển, có những hải thú hung mãnh có thể địch lại Chuẩn Thánh.

Côn Bằng thế đơn lực bạc, chỉ dựa vào sức mình, muốn thu phục tứ hải, quả thực không phải là chuyện dễ dàng.

Trước tiên giúp Tứ Phương Thiên Đế chinh phạt Minh Hà, sau này khi trấn áp tứ hải, lại cầu viện họ, có lẽ sẽ nhận được niềm vui bất ngờ.

"Tứ Phương Thiên Đế quản hạt bốn phương, trẫm sẽ không can thiệp nhiều." Diệp Trần nhìn thấu tâm tư của Côn Bằng, không khẳng định cũng không phản đối, thản nhiên nói: "Nhưng chuyện có qua có lại, đa số mọi người đều sẽ làm." "Đa tạ bệ hạ chỉ điểm." Côn Bằng cúi người nói: "Thần đi tìm Phục Hy đạo hữu." Dứt lời.

Côn Bằng đột nhiên xé rách không gian, tức thì biến mất tại chỗ.

Sau khi tấn thăng Chuẩn Thánh, hắn đã vững vàng ngồi ở vị trí tốc độ số một Hồng Hoang, trừ Thiên Đạo Thánh nhân ra, không ai có thể đuổi kịp.

Có Côn Bằng giúp đỡ, Tứ Phương Thiên Đế đối phó Minh Hà, lại càng chắc chắn hơn.

Diệp Trần thu lại ánh mắt, nhìn Trấn Nguyên Tử nói: "Quyết định của ngươi thì sao?" "Bệ hạ, năm vị Chuẩn Thánh cùng xuất quân, Minh Hà chắc chắn có cánh cũng khó thoát, thần không đi góp vui nữa." Trấn Nguyên Tử khẽ lắc đầu, nói: "Sắc phong sơn hà thần linh không phải là việc một ngày một buổi, ta sẽ dẫn theo các đại năng dưới trướng, đi du lịch Hồng Hoang, tìm cơ hội sắc phong thần linh." "Được." Diệp Trần khẽ gật đầu.

Hắn thấy Côn Bằng và Trấn Nguyên Tử đều là người thông minh,

biết làm thế nào mới là việc có lợi nhất cho bản thân.

Ba ngày sau.

Đại quân Thiên Đình chỉnh quân đợi lệnh.

Diệp Trần thân mặc Chí Tôn Long Bào, tay cầm Thiên Đế Ngọc Tỷ, ban bố lệnh chinh phạt đầu tiên.

"Nay có Minh Hà ở Huyết Hải phạm thượng tác loạn, dám cả gan miệt thị thiên uy." "Trẫm lệnh cho Tứ Phương Thiên Đế, dẫn theo hai ngàn Đại La Kim Tiên, đến trấn áp." "Chư thiên sinh linh ghi nhớ, phàm gặp phải đại quân, phải nhường đường ba ngàn dặm, kẻ vi phạm giết không tha!" "Kẻ dám chi viện Minh Hà, giết không tha!" "Kẻ dám nhân cơ hội mưu loạn, giết không tha!" Diệp Trần lấy ra Thiên Đế Ngọc Tỷ, hung hăng ấn lên ý chỉ chinh phạt.

Ý chỉ này hóa thành kim quang, rải xuống Hồng Hoang đại địa, bất kỳ sinh linh nào cũng có thể nghe thấy.

Đây chính là sự bá khí của Thiên Đình.

Nếu là thế lực khác, có lẽ khi đi tấn công kẻ địch, chỉ hận không thể lén lút đến sào huyệt của đối phương, chém giết xong rồi mới nâng chén ăn mừng.

Nhưng Thiên Đình thân là chính thống của Hồng Hoang, quyết không thể làm chuyện lén lút như vậy.

Hành quân đánh trận, là phải đường đường chính chính lấy thực lực vượt xa đối phương gấp mười lần, dán sát mặt mà ép lên.

Sư tử vồ thỏ, cũng dùng toàn lực.

Đại quân Thiên Đình hưng phấn không thôi.

Đặc biệt là mấy trăm người mới gia nhập, chưa từng trải qua đại chiến phương tây, không thể cảm nhận được niềm vui trong đó.

Mấy ngày nay nghe các tiền bối kể lại sự hung hiểm, chỉ hận không thể lập tức rút đao ra đối đầu với Minh Hà.

"Xin hỏi bệ hạ, chúng thần có thể xuất phát được chưa?" Chinh thảo đại nguyên soái Phục Hy đứng ở hàng đầu đại quân, cúi người hành lễ với Diệp Trần.

Diệp Trần khẽ gật đầu, nói: "Xuất phát đi!

Đợi đại quân khải hoàn trở về, trẫm sẽ đón gió tẩy trần cho các ngươi!" "Đa tạ bệ hạ!" Phục Hy vung tay, quát lớn: "Xuất phát!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" Hai ngàn đại năng đồng thanh lĩnh mệnh, quay người tiến về phía Nam Thiên Môn. .....

Chương 119

Diệp Trần tiễn mắt nhìn đại quân rời đi.

Đợi họ đi xa, Diệp Trần trở lại Lăng Tiêu Bảo Điện, lấy ra Hỗn Độn Chung, thả Nữ Oa ra ngoài.

"Phu quân, thiếp làm được rồi!" Nữ Oa kích động ôm lấy eo Diệp Trần, cười rạng rỡ nói: "Chỉ còn một chút nữa, thiếp có thể hợp nhất tam thi, tấn thăng Thiên Đạo Thánh nhân." "Tốt quá rồi." Diệp Trần mỉm cười xoa đầu Nữ Oa, nói: "Vi phu sẽ tìm kiếm công đức cho nàng, giúp nàng chứng đạo thành thánh." "Vâng ạ." Nữ Oa khẽ gật đầu, nói: "Mọi chuyện do phu quân quyết định." Diệp Trần nhếch miệng cười: "Nương tử, trước khi tìm kiếm công đức, vi phu sẽ dẫn nàng đi tuần du Thiên Đình, xem địa bàn của chúng ta bây giờ lớn đến mức nào." "Thiên Đình?" Nữ Oa khẽ nhíu mày, nói: "Đây là đâu?" "Ra ngoài xem là biết." Diệp Trần triệu hồi Cửu Long Trầm Hương Liễn, dắt tay Nữ Oa ngồi lên.

Hắn vung tay, chín con kim long tức thì lao ra, từ tầng ba mươi ba bay lượn xuống, tuần sát lãnh địa của Thiên Đình.

"....." Nữ Oa nhìn cảnh vật xa lạ trước mắt, nhìn Cửu Long Trầm Hương Liễn bá đạo xa hoa, kinh ngạc há hốc mồm.

Diệp Trần cười nhạt nói: "Tam Thập Tam Thiên, là đại bản doanh của Thiên Đình, cũng là địa bàn của ta, trước đó nương tử chìm trong bế quan, không thể ngắm nhìn cảnh đẹp này, vi phu sẽ dẫn nàng đi xem cho kỹ." "Vâng." Nữ Oa tựa đầu vào vai Diệp Trần, trên mặt tràn ngập nụ cười hạnh phúc.

Tứ Phương Thiên Đế dẫn theo hai ngàn đại năng đi thảo phạt Minh Hà, Tứ Đại Thiên Vương ở lại trước Nam Thiên Môn trấn thủ

Tam Thập Tam Thiên.

Từ tầng thứ ba mươi trở lên.

Trừ vợ chồng Diệp Trần và Nữ Oa, gần như không thấy sinh linh nào tồn tại.

Cho đến khi Cửu Long Trầm Hương Liễn sắp tiến vào tầng hai mươi chín, một con báo đen đột nhiên lao ra, cao giọng hét: "Sư tôn!

Cứu mạng a!" Két!

Cửu Long Trầm Hương Liễn vững vàng dừng lại trước mặt con báo đen.

Con báo đen đó lắc mình một cái, hóa thành hình dạng một thanh niên.

Nữ Oa tò mò nhìn thanh niên kia, hỏi: "Phu quân, vị này là?" "A, sư nương!" Thanh niên mừng rỡ, phịch một tiếng quỳ xuống đất, lớn tiếng nói: "Đệ tử Thân Công Báo, xin dập đầu ra mắt sư nương!" Nữ Oa nghe vậy ngẩn ra, nhìn Diệp Trần hỏi: "Phu quân, chàng nhận đồ đệ khi nào vậy?" "Nương tử, lát nữa ta sẽ giải thích với nàng." Nguyên thần của Diệp Trần đã quét qua tầng thứ ba mươi, căn bản không có nguy hiểm gì, hắn trừng mắt nhìn Thân Công Báo: "Ngươi có bệnh à?" "Sư tôn, con không có bệnh…" Thân Công Báo sợ hãi không nhẹ, vội vàng giải thích: "Ở đây trừ mấy gian cung điện ra, chẳng có gì cả, cứ thế này nữa, lần sau sư tôn gặp lại con, e rằng con đã bị bức điên rồi…" Diệp Trần nghe vậy khựng lại.

Việc phân chia khu vực của Tam Thập Tam Thiên là do hắn quyết định, Phục Hy đi chấp hành.

Thân Công Báo là đệ tử thân truyền của hắn, theo quy củ, phải được phân đến tầng ba mươi.

Nhưng nơi này đến một Chuẩn Thánh cũng không có, một tên

Huyền Tiên cô đơn lẻ loi, quả thực dễ bị bức điên.

Nếu là các Đại La Kim Tiên khác, có thể đi lại giao du, nhưng với tu vi của Thân Công Báo, dám vượt qua hai tầng trời, e rằng sẽ chết ngay lập tức.

"Tu hành là cô độc." Diệp Trần cố ra vẻ thâm trầm: "Nếu không trải qua cô độc, sao có thể trưởng thành?

Linh khí ở tầng ba mươi nồng đậm hơn tầng một trăm lần, ngàn lần, nếu có thể chăm chỉ tu hành, thực lực tuyệt đối sẽ tăng vọt, cả ngày chỉ nghĩ đến chơi bời, sao có thể trưởng thành?" "Đệ tử biết sai rồi." Thân Công Báo cúi đầu nhận lỗi.

Hắn vốn là một con báo hoang gầm thét trong núi rừng, vốn thích náo nhiệt và mới mẻ.

Trên đường từ quê nhà đến Bất Chu Sơn, trải qua ngàn cay vạn đắng, cũng không hề sợ hãi.

Nhưng phương thức tu luyện khô khan này, thực sự khiến hắn có chút quá áp lực.

Nữ Oa cảm nhận được sự oán giận toát ra từ Thân Công Báo, mỉm cười nói: "Phu quân, dù sao nó cũng mới tu hành không lâu, không ngồi yên được là chuyện bình thường, không bằng để nó đi ra ngoài xem thế sự, có lẽ sẽ có ích cho việc tu hành." Thân Công Báo nghe vậy mừng rỡ, ngẩng đầu nhìn Diệp Trần, ánh mắt tràn đầy mong đợi.

Chuyện này đối với Diệp Trần không thành vấn đề.

Hắn đang định tìm một cái cớ, nghe Nữ Oa nói vậy, lập tức thuận nước đẩy thuyền, nghiêm mặt nói: "Nếu sư nương đã xin thay ngươi, vậy vi sư sẽ châm chước, cho ngươi xuống dưới mở mang kiến thức." "Đa tạ sư tôn!" "Đa tạ sư nương!" Thân Công Báo mừng rỡ,

cúi người cảm tạ hai người Diệp Trần.

"Đi đi." Diệp Trần vung tay đánh Thân Công Báo xuống tầng mười một, để mặc nó tự sinh tự diệt.

Làm xong mọi việc.

Diệp Trần quay đầu lại, thấy Nữ Oa đang mỉm cười, nhìn chằm chằm mình không chớp mắt.

"…Nương tử, nàng nhìn ta như vậy làm gì?" Diệp Trần có chút hoảng, nói: "Tên đó là lúc công phá phương tây, ta vô tình gặp được, thấy nó có duyên với ta, nên đã thu nhận; gần đây bận rộn xây dựng Thiên Đình, ta đã quên mất nó." Nữ Oa giận dỗi nói: "Vậy mà chàng còn có mặt mũi giáo huấn nó?" "Không còn cách nào." Diệp Trần ngẩng đầu ưỡn ngực, nói: "Ai bảo ta là sư tôn của nó chứ?

Sư tôn không thể sai được." "…Toàn lý lẽ xiên xẹo." Nữ Oa mỉm cười lắc đầu, nói: "Thiên phú căn cốt của Thân Công Báo cũng được, nhưng không phải là đỉnh cao, phu quân thu nó làm đồ đệ, chắc là đã nhận ra luồng khí vận trên người nó rồi phải không." "Lợi hại thật, nương tử." Diệp Trần cười nhạt nói: "Xem ra nàng thật sự đã trở nên lợi hại, Phục Hy cũng không nhìn ra chút nào." Nữ Oa tự hào gật đầu, nói: "Đó là đương nhiên, ai bảo thiếp là nương tử của chàng chứ." "…" Diệp Trần giơ ngón tay cái: "Tuyệt vời." Nữ Oa tò mò nói: "Thiếp quả thực nhìn ra nó có chút bất phàm, nhưng luồng khí vận đó rốt cuộc là gì, thiếp căn bản không nhìn ra được, phu quân, mau nói cho thiếp biết, rốt cuộc là chuyện gì?" "Ta cũng không rõ." Diệp Trần khẽ lắc đầu, nói: "Luồng khí vận đó cực kỳ đặc biệt, ta từng thử loại bỏ, nhưng căn bản không có cách nào, có lẽ chỉ có thể đợi sau này mới biết được." "Vậy thôi." Nữ Oa có chút thất vọng, nhưng chút thất vọng đó nhanh chóng bị cảnh đẹp của tầng hai mươi chín làm cho tan biến.

Cảnh sắc tầng hai mươi chín đẹp như tranh vẽ, tọa lạc những cung điện và động phủ đủ loại kiểu dáng.

Tầng trời này thuộc về các thiên quân nguyên soái, chính thần Thiên Đình, chư thiên tinh quân và các quyền thần khác của Thiên Đình, mỗi tòa cung điện, động phủ đều được xây dựng tỉ mỉ.

Phối hợp với các loại cảnh quan được khai phá, quả thực có thể dùng một chữ để hình dung.

Đẹp!

Nữ Oa chìm đắm trong cảnh đẹp, điều khiển Cửu Long Trầm Hương Liễn, chạy nhảy khắp nơi.

Diệp Trần lại rơi vào trầm tư.

Theo lý, diệt Yêu tộc, đại bại phương tây, kiến lập Thiên Đình, đã sớm thay đổi tiến trình lịch sử của Hồng Hoang.

Vu Yêu lượng kiếp trở nên hỗn loạn, Phong Thần lượng kiếp gần như cũng không có khả năng xuất hiện.

Nhưng luồng khí vận của Thân Công Báo, thân là nhân vật chính của lượng kiếp, lại vẫn không hề tiêu tan, quả thực khiến hắn suy nghĩ.

"Chẳng lẽ có một trận lượng kiếp, đang âm thầm thai nghén, chờ đợi bùng nổ?" "Hồng Quân thân hợp Thiên Đạo, rốt cuộc đã tiến hành đến bước nào?

Có thể thao túng tiến trình của lượng kiếp không?" "Nếu Phong Thần lượng kiếp sẽ tiếp tục, vậy ta không cho Nữ Oa tạo người, cản trở Tam Thanh thành thánh, liệu có thể thay đổi hướng đi của lượng kiếp không?" "Trước đây cảm thấy không tạo người không được, nhưng ta bây giờ đã nắm trong tay Thiên Đình, át chủ bài trong tay đã đủ, dùng phương pháp khác cũng có thể giúp Nữ Oa chứng đạo."

Trong đầu Diệp Trần nổi lên sóng lớn, kế hoạch táo bạo này, khiến trong lòng hắn tràn đầy kích tình.

Hồng Hoang lấy Nhân tộc làm nhân vật chính của đất trời.

Sáng tạo ra Nhân tộc có thể nhận được công đức khổng lồ, càng có thể ngưng tụ lượng lớn khí vận.

Điều tệ nhất là, khí vận của Thiên Đình chắc chắn sẽ bị chia sẻ đi.

Trong đầu Diệp Trần nảy ra một ý, càng nghĩ càng thấy việc tạo người không có lợi.

Dù sao thì Nhân tộc Hồng Hoang và Nhân tộc Trái Đất cũng chẳng có quan hệ gì, không nói đến chuyện tình hữu nghị chủng tộc được.

Nếu thật sự phải nói về chủng tộc, Diệp Trần chính là Vu tộc chính tông, một trong mười ba Tổ Vu.

Nếu không tạo ra Nhân tộc, ngoài việc không có phần thưởng công đức, thì toàn là lợi ích.

Không có Nhân tộc, Lão Tử lấy gì để sáng lập Nhân giáo?

Lão Tử không thể lập Nhân giáo thì mấy kẻ kia cũng đừng mong sáng lập giáo phái.

Điều này sẽ trì hoãn tiến độ thành Thánh của bọn họ, tạo điều kiện cho Thiên Đình tiến thêm một bước khống chế thế giới Hồng Hoang.

Nếu Nữ Oa thành Thánh trước, biết đâu có thể giúp đỡ ý chí Bàn Cổ, lật đổ Hồng Quân, làm người đại diện Thiên Đạo chơi một chút.

Chương 120

“Phải làm!” Diệp Trần càng nghĩ càng hưng phấn, không nhịn được vỗ tay khen hay.

“Làm... làm?” Nữ Oa suýt chút nữa bị Diệp Trần doạ giật nảy mình, nghe vậy có chút tò mò.

“Khụ khụ.” Diệp Trần ho nhẹ hai tiếng, chuyển chủ đề nói: “Không có gì, chúng ta đẩy nhanh tiến độ tuần tra đi, xem xong Thiên Đình rồi, ta sẽ đưa nàng đến điện Phụ Thần xem thử.” “Phụ...

Thần điện?” Nữ Oa nghe vậy vui mừng, kinh ngạc nói: “Là Bàn Cổ Điện sao?

Nhưng Bàn Cổ Điện không phải không cho người ngoài vào sao?” “Đúng vậy.” Diệp Trần nhếch miệng cười: “Nhưng nàng đâu phải người ngoài, nàng là nương tử của Diệp Trần ta.” “Vâng.” Tâm trạng Nữ Oa cực tốt, nói: “Vậy chúng ta tăng tốc lên.” Cửu Long Trầm Hương Liễn nhanh chóng tăng tốc, vượt qua từng tầng thế giới, đến trước Nam Thiên Môn.

Sau khi đi qua Nam Thiên Môn, chín con rồng vàng thuận theo Bất Chu Sơn lao xuống, vô số mây trắng lướt qua trước mắt, phong cảnh quả thật đẹp đến cực điểm.

Không bao lâu sau, hai người Diệp Trần đã đến trước Bàn Cổ Điện.

Chúc Dung, Cộng Công cùng Cú Mang đang bận rộn nướng thịt.

“Cộng Công, ngươi rửa sạch một chút được không hả?

Diệp Trần đã nói rồi, thức ăn không sạch sẽ, ăn vào dễ đau bụng.” Chúc Dung phàn nàn: “Nếu ngươi không rửa sạch sẽ, ta sẽ không

nướng thịt cho ngươi nữa." Cộng Công nghe vậy nổi giận, nói: "Chỗ nào không sạch?

Đừng có kiếm chuyện!

Có muốn đánh một trận không?" Chúc Dung cười khẩy: "Ta sợ ngươi chắc?" "Muốn đánh thì cút ra xa mà đánh." Cú Mang xua tay đuổi họ đi, nói: "Đừng làm bẩn thịt nướng của ta." "Vãi!

Lão nhị, ngươi không trượng nghĩa gì cả." Cộng Công uất ức nói: "Mấy con yêu thú này là do ta ngàn cay vạn đắng, chạy mấy chục triệu dặm mới bắt về được, chẳng lẽ ngươi muốn nuốt một mình?" Chúc Dung gật đầu phụ họa: "Đúng vậy, không có lửa của ta thì các ngươi ăn thịt nướng kiểu gì, ăn thịt sống đi!" "Chết tiệt!

Ai dám nuốt một mình?" Đế Giang xông ra khỏi Bàn Cổ Điện, gầm lên: "Gia vị là do ta tự mình đến các bộ lạc lớn thu thập về đấy, mấy tên này quả thật quá đáng." "...

Đại ca, ngài hiểu lầm rồi." Cú Mang khẽ lắc đầu, nói: "Hai tên này muốn đánh nhau, ta bảo chúng cút ra xa mà đánh, đừng làm bẩn thịt nướng, huynh thấy có lý không?

Đợi chúng đánh xong, chúng ta chừa lại chút thịt nướng sạch sẽ cho chúng ăn là được mà." "Lời của Nhị ca có lý." Chúc Cửu Âm nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt lông vũ, từ trong Bàn Cổ Điện bước ra, mỉm cười nói: "Làm bẩn cái gì cũng được, nhưng không thể làm bẩn thịt nướng." Ở phía không xa, Nữ Oa cười đến nghiêng ngả, nói: "Ha ha ha, các huynh đệ của chàng thú vị thật đấy." Diệp Trần bĩu môi, đám người này chắc đã ăn thịt nướng liên tục hơn một trăm năm rồi, yêu thú cỡ lớn trong phạm vi chục triệu dặm xung quanh chắc cũng bị chúng đánh hết rồi.

Hy vọng chúng không giết sạch yêu thú, nếu không thì đám Vu tộc bình thường sau này biết lấy gì làm lương thực đây.

Hai người không nói thì thôi, vừa nói một tiếng, Chúc Cửu Âm liền nghe thấy, quay đầu nhìn về phía này.

Diệp Trần kéo Nữ Oa đi tới, nhếch miệng cười: "Các vị ca ca, ta đưa Nữ Oa về thăm mọi người đây." "Diệp Trần!" "Về rồi!" "Mau!

Đi gọi mấy người kia ra!" Các vị Tổ Vu đều vui mừng hớn hở, lần lượt tiến lên chào đón.

Cộng Công nhanh chóng xông vào trong Bàn Cổ Điện, gọi các Tổ Vu khác ra.

Không bao lâu sau, mười hai vị Tổ Vu và Nữ Oa tụ tập trước giàn thịt nướng.

Diệp Trần hỏi: "Hậu Thổ không ra sao?" Các Tổ Vu có mặt đều nhìn nhau.

Huyền Minh liếc mắt nhìn Nữ Oa, lạnh lùng nói: "Không ra?

Ngươi không biết tự mình đi hỏi à?" "???" Diệp Trần mặt đầy ngơ ngác.

Nữ Oa lại nhìn ra được vài phần, mỉm cười nói: "Phu quân, chàng ở đây bồi các vị ca ca tỷ tỷ, thiếp đi xem Hậu Thổ tỷ tỷ một chút." "Được." Diệp Trần mỉm cười gật đầu.

"....." "....." "....." Huyền Minh và các Tổ Vu khác đều không nói nên lời.

Tên Diệp Trần này cái gì cũng tốt, chỉ có phương diện tình cảm, có lúc thật sự khiến người ta sốt ruột.

Nhưng Diệp Trần và Nữ Oa đã nói vậy, họ cũng không tiện nói thêm gì, chỉ có thể giả vờ như không nghe thấy.

"Diệp Trần, tiểu tử nhà ngươi khá lắm, chưa đến trăm năm mà đã xây dựng Thiên Đình ra ngô ra khoai." Chúc Cửu Âm chuyển chủ đề,

nói: "Lần này ngươi về chỉ đơn thuần là thăm chúng ta, hay còn có mục đích khác?" Diệp Trần thấy Chúc Cửu Âm bàn chuyện chính, ngẩng đầu nhìn lên trời, mỉm cười nói: "Đúng là có một số chuyện quan trọng cần thương lượng với các vị ca ca một phen, nhưng không cần vội, chúng ta cứ ăn thịt nướng trước đã, ăn xong rồi vào trong điện Phụ Thần bàn bạc kỹ hơn." Nói xong, Diệp Trần ra hiệu bằng mắt với Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm cũng lĩnh hội được.

Nhưng tên ngốc Cộng Công lại không nhịn được, nhếch miệng nói: "Có chuyện gì thì nói thẳng ra đi, giấu giấu giếm giếm làm gì?

Sao thế, định giữ lại để đẻ trứng à?" Đế Giang vớ lấy một miếng thịt nướng lớn, đột nhiên nhét vào miệng Cộng Công, mắng: "Ăn thịt cũng không bịt được cái miệng thối của ngươi, mau ăn đi, ăn xong cút về trong điện tu luyện!" "???" Cộng Công lập tức ngẩn người.

Mình hình như đâu có nói sai cái gì, sao lại bị đại ca mắng xối xả như vậy, còn có thiên lý không?

Tất nhiên!

Cộng Công chắc chắn không dám lắm lời với Đế Giang, chỉ cúi đầu, lẳng lặng gặm thịt nướng.

Chúc Dung, Thiên Ngô và bốn năm Tổ Vu khác vừa định lắm mồm, thấy kết cục của Cộng Công liền lập tức giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Họ cầm vò rượu, gặm thịt nướng, bắt đầu bàn chuyện tu luyện.

Diệp Trần nhìn quanh các Tổ Vu, kinh ngạc phát hiện tu vi của họ đã tăng mạnh.

Đế Giang và Chúc Cửu Âm đã tiến lên Chuẩn Thánh đỉnh phong, các Tổ Vu còn lại đa số cũng đã tiến lên Chuẩn Thánh hậu kỳ, chỉ có

một hai người còn ở Chuẩn Thánh trung kỳ.

Nhìn vào huyết khí trên người họ, không bao lâu nữa cũng sẽ tiến lên Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Trời đất ơi!

Tu vi tăng vọt nhanh vậy sao?

Diệp Trần lập tức kinh ngạc.

Chẳng lẽ sau khi đánh bại Yêu tộc, Vu tộc độc chiếm thiên hạ, trở thành nhân vật chính của đất trời, nên đã ngưng tụ quá nhiều khí vận?

Khả năng này rất lớn.

Trước khi Diệp Trần giải tán liên minh Vu tộc, hắn đã quay về ăn một bữa thịt nướng với mười hai Tổ Vu.

Bây giờ nghĩ lại, lúc đó hình như cũng cảm thấy tu vi của họ có tăng lên, nhưng lúc đó sự chú ý của Diệp Trần đặt vào chuyện khác, nên không để ý lắm.

Diệp Trần không nói nhiều.

Chuyện này và những việc hắn sắp làm đều khá bí mật, tốt nhất là vào trong Bàn Cổ Điện bàn bạc sẽ thích hợp hơn.

Ở bên ngoài một lúc lâu mà Nữ Oa và Hậu Thổ vẫn chưa ra.

"Xem ra hai người họ không ra đâu." Diệp Trần nhìn vào Bàn Cổ Điện, nói: "Chúng ta vào điện thôi." "Được." Huyền Minh vội vàng gật đầu.

Chương 121

Nàng lo Hậu Thổ sẽ đánh nhau với Nữ Oa nên chạy vào Bàn Cổ Điện trước tiên.

"Đi thôi." Đế Giang dẫn đầu đi vào trong điện.

Diệp Trần xếp hạng thấp nhất, cố ý đi sau cùng, bước vào Bàn Cổ Điện.

Thật bất ngờ, Nữ Oa và Hậu Thổ không hề đánh nhau, thậm chí có thể nói là trò chuyện rất vui vẻ.

"Nếu có chuyện khác, lần sau ta lại kể cho tỷ nghe." Nữ Oa thấy mười hai Tổ Vu đều đã đi vào, vỗ vỗ tay Hậu Thổ, mỉm cười nói: "Hoặc tỷ có thể cùng ta đến Thiên Đình, ta sẽ từ từ kể cho tỷ nghe." "Đó cũng là một cách hay." Hậu Thổ nghe vậy mắt sáng lên, quay đầu nhìn Diệp Trần, mỉm cười nói: "Đến lúc đó Thường Nga muội muội đừng ghét bỏ ta là được." "Hậu Thổ tỷ tỷ nói gì vậy?" Nữ Oa khẽ gật đầu với Diệp Trần, nói: "Chúng ta đều là người một nhà mà." Đế Giang và các Tổ Vu khác đều khá kinh ngạc, họ còn tưởng hai người phụ nữ này sẽ đánh nhau đến vỡ đầu chảy máu.

"Đệ muội lợi hại thật!" Chúc Cửu Âm đi trước Diệp Trần, lặng lẽ giơ ngón tay cái về phía hắn.

Diệp Trần đảo mắt một cái, đám người này chỉ thích xem náo nhiệt, sợ rằng nếu họ thật sự đánh nhau, có khi lại vui mừng không thôi.

Thôi không nói nhảm nữa.

Sau khi Diệp Trần chào hỏi, liền bắt đầu vào vấn đề chính.

"Đại ca, ta phát hiện tu vi của mọi người đều tăng lên rất nhanh,

chẳng lẽ có kỳ ngộ gì sao?" Diệp Trần hỏi trước tiên.

Hắn cần phải kiểm chứng một vài điều, xem có giống như hắn nghĩ không.

Nếu đúng như vậy, mới tiện triệu hoán ý chí Bàn Cổ.

Mỗi lần triệu hoán ý chí Bàn Cổ đều sẽ tiêu hao rất nhiều sức lực của đối phương, có khả năng vô hình trung giúp đỡ Hồng Quân, điều này Diệp Trần tuyệt đối không cho phép.

Trừ khi lợi ích nhận được từ việc triệu hoán ý chí Bàn Cổ có thể vượt xa chút lợi ích mà Hồng Quân nhận được.

"Ha ha, cái này ta cũng không biết, hình như mấy trăm năm trước, ta đột nhiên đột phá một cách khó hiểu, tu luyện các pháp tắc của mình cũng trở nên dễ dàng hơn nhiều." Đế Giang gãi đầu, nhếch miệng cười: "Không chỉ vậy, hình như con dân Vu tộc tu luyện cũng nhanh hơn rất nhiều." "Không sai." Xa Bỉ Thi khẽ gật đầu: "Khoảng thời gian này ta đi tuần tra các bộ lạc lớn, phát hiện huyết mạch của đại bộ phận Vu tộc đã trở nên tinh thuần hơn nhiều, tu luyện Long Tượng Thần Công, tốc độ cũng nhanh hơn đáng kể." Diệp Trần dựa vào những gì họ nói, đại khái suy ra thời gian, chính là sau khi hắn dẫn đại quân tiêu diệt Yêu tộc.

Điều này khớp với suy đoán của hắn, Vu tộc và Yêu tộc là nhân vật chính của đất trời.

Một bên tiêu diệt bên kia, liền có thể hấp thu khí vận của đối phương, tăng phúc cực lớn, nhưng không biết bản thân ý chí Bàn Cổ có được tăng cường chút nào không?

Chúc Cửu Âm hỏi: "Diệp Trần, ngươi hỏi những điều này để làm gì?" "Là thế này..." Diệp Trần không hề giấu diếm, đem suy đoán của mình nói cho mười hai Tổ Vu biết.

Mười hai Tổ Vu nghe xong trợn mắt há mồm, vốn có chút không tin, nhưng ngoài nguyên nhân này ra, không còn cách giải thích nào khác.

Giống như một triết gia nào đó trên Trái Đất đã nói, loại trừ tất cả các câu trả lời sai, cái còn lại chắc chắn là đáp án đúng.

Sự thật này phù hợp với suy đoán của Diệp Trần, ở một mức độ nào đó, đã chứng minh cho những suy đoán khác của hắn, càng làm cho Diệp Trần quyết tâm hơn.

Đế Giang dõng dạc nói: "Diệp Trần, nói đi, rốt cuộc có chuyện gì mà phải vào trong điện Phụ Thần mới có thể bàn với chúng ta?" "Ta lần này quay về, chủ yếu có ba mục đích, một là đưa Nữ Oa đến gặp các vị ca ca tỷ tỷ." Diệp Trần mỉm cười nói: "Thứ hai và thứ ba thì có liên quan đến các vị và Phụ Thần lão nhân gia." "Phụ Thần?" Mười hai Tổ Vu nghe vậy ngẩn ra, nhưng nhanh chóng nghiêm túc trở lại.

Đế Giang nghiêm mặt nói: "Chẳng lẽ Phụ Thần lại cho ngươi gợi ý gì?

Không cần suy nghĩ, cứ việc phân phó chúng ta làm là được." "Không có, không có." Diệp Trần xua tay, ra hiệu cho mười hai Tổ Vu ngồi xuống, nói: "Đừng căng thẳng, nghe ta nói từ từ." Sắp xếp lại suy nghĩ một chút, hắn quyết định đem chuyện ý chí Bàn Cổ và Hồng Quân đấu tranh nói cho mười hai Tổ Vu biết.

Chỉ có để họ biết được chân tướng của Vu Yêu lượng kiếp, họ mới nghiêm túc đối đãi với kẻ địch tiềm tàng mạnh mẽ này.

"Chuyện là như vậy, như vậy..." Diệp Trần dùng những lời đơn giản nhất, đem chuyện Hồng Quân mưu đồ Vu Yêu lượng kiếp, làm suy yếu ý chí Bàn Cổ và các chuyện khác nói ra hết.

Những chuyện này đương nhiên bao gồm cả những nỗ lực của

hắn, liều mạng tập hợp bảy trăm đại năng, thành lập liên minh Vu tộc.

Thậm chí truyền thụ Long Tượng Thần Công cho Vu tộc, liều mạng nâng cao thực lực của Hình Thiên và các Đại Vu khác để đối phó với Vu Yêu lượng kiếp, đều có quan hệ không thể tách rời với chuyện này.

Mười hai Tổ Vu nghe đến trợn mắt há mồm.

Nữ Oa cũng không khá hơn, kinh ngạc đến há hốc miệng.

Có những chuyện họ có thể biết, hoặc có thể đã tự mình trải qua, nhưng lại hoàn toàn không hiểu rằng, đằng sau đó lại ẩn chứa nhiều âm mưu và giao tranh đến vậy.

Đặc biệt là vị Đạo Tổ Hồng Quân cao cao tại thượng kia, trong vô số năm tháng lại giống như một tên trộm, mưu đồ chiếm đoạt di sản của Bàn Cổ.

Ngay cả Tam Thanh, những người thừa kế chính thống, cũng đã sa ngã dưới viên đạn bọc đường, đánh mất tư cách kế thừa gia nghiệp, trở thành đồng phạm của tên trộm.

"Khoảng thời gian này ta không ngừng nâng cao ảnh hưởng của Thiên Đình, mở rộng quyền thống trị của Thiên Đình đối với Hồng Hoang, chính là để suy yếu sự khống chế của Hồng Quân đối với Hồng Hoang ở mức độ lớn nhất, ở một phương diện nào đó giúp đỡ Phụ Thần." Diệp Trần khẽ lắc đầu nói: "Nhưng ta thật sự không biết, những thứ này có thể giúp được ngài ấy không, hoặc là, có thể giúp Phụ Thần được bao nhiêu." "Phu quân, chàng làm tốt lắm rồi." Nữ Oa nắm lấy bàn tay to lớn của Diệp Trần, an ủi: "Chàng luôn bảo thiếp yên tâm tu hành, giúp đỡ thiếp và ca ca tiến bộ, lại không ngờ một mình gánh vác nhiều thứ như vậy." "Đệ muội nói không sai." Chúc Cửu Âm nhẹ nhàng phe phẩy quạt lông, nói: "Ngươi giúp Vu tộc thoát khỏi lượng kiếp, lại trong thời gian ngắn xây dựng Thiên Đình thành

bộ dạng như hôm nay, ngươi làm rất tốt rồi.” Mười hai Tổ Vu lần lượt gật đầu.

Nếu đổi lại là họ, chắc chắn không làm được như Diệp Trần.

“Cảm ơn mọi người đã thông cảm.” Diệp Trần nói ra mục đích thứ ba, nghiêm mặt nói: “Mục đích quan trọng nhất của ta lần này, là một lần nữa triệu hoán ý chí Phụ Thần, xem ngài có chỉ thị gì không.” “Chuyện này là nên làm.” Đế Giang vung tay lên, nói: “Có cần chúng ta phối hợp gì, cứ việc mở miệng là được, đừng khách khí với bọn ta.” Diệp Trần mỉm cười gật đầu: “Ta đúng là có một vài ý tưởng, nhưng những thứ này cần phải bàn bạc với Phụ Thần xong, mới có thể xác định có thích hợp để làm hay không.” Ví dụ như biện pháp thu hút sự chú ý của Hồng Quân, lén lút giúp Nữ Oa thành Thánh, rồi lại mượn lúc ý chí Bàn Cổ kiềm chế Hồng Quân, để Nữ Oa nắm giữ quyền hành Thiên Đạo, loại ý tưởng điên cuồng này.

Chỉ dựa vào năng lực của Diệp Trần, chắc chắn không có cách nào kìm chân Hồng Quân, thậm chí là chuyển dời sự chú ý của đối phương, hoàn thành nhiệm vụ gian nan này.

Chỉ có ý chí Bàn Cổ ra tay, mới có khả năng kiềm chế Hồng Quân, để Nữ Oa lặng lẽ chứng đạo, qua mặt Hồng Quân.

“Nếu như ngươi nói, ý chí còn sót lại của Phụ Thần đang kiềm chế Hồng Quân, nếu chúng ta triệu hoán ra, có lẽ sẽ tiêu hao thực lực của ngài.” Chúc Cửu Âm nhíu chặt mày, có chút lo lắng: “Vạn nhất Hồng Quân nhân cơ hội này, chiến thắng ý chí Phụ Thần, chiếm đoạt Thiên Đạo thành công, thì phải làm sao?” “Diệp Trần, ta cảm thấy lời của lão lục có lý.” Đế Giang nói: “Hay là chúng ta trước tiên chém giết Minh Hà, bình định Tây Phương, sau đó trấn áp Tứ Hải, kéo Tam Thanh về lại chính đạo, ngưng tụ toàn bộ khí vận Hồng Hoang, nhất định có thể giúp ý chí Phụ Thần, đoạt lại quyền hành Thiên Đạo, đem

tên Hồng Quân kia, hung hăng ấn xuống đất mà chà đạp." Các Tổ Vu còn lại đều gật đầu.

Loại lo lắng này không phải là không có lý.

Hồng Quân dù sao cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân, có lẽ cộng cả Thiên Đình và Vu tộc lại, cũng khó mà đối kháng.

"Hai vị ca ca nói rất có lý, đúng là có khả năng xảy ra tình huống như vậy." Diệp Trần trước tiên khẳng định ý tưởng của Chúc Cửu Âm và Đế Giang, sau đó mới đưa ra ý kiến của mình: "Nhưng cách làm đó, đối với chúng ta mà nói ngược lại là không ổn thỏa nhất." "Lời này là có ý gì?" Chúc Cửu Âm lập tức ngây người.

Nữ Oa và các Tổ Vu khác càng thêm hoang mang, trong mắt họ, chuyện có rủi ro như vậy mới là không ổn thỏa nhất.

Diệp Trần nhìn quanh toàn trường, bình thản nói: "Các vị đã từng nghe qua câu, nước ấm luộc ếch chưa?" "Nước ấm luộc ếch?

Chưa!" "Chưa, chưa." "Ý gì?

Nói thẳng đi." Mười hai Tổ Vu đều lắc đầu.

"Nước ấm luộc ếch, ý là nếu ném một con ếch vào nước sôi, nó sẽ nhanh chóng nhảy ra thoát thân, nhưng nếu đặt nó vào nước ấm, rồi từ từ đun nóng, nó sẽ không nhận ra, đến khi nhận ra có gì đó không ổn, thì đã quá muộn, chỉ còn một con đường chết." Diệp Trần thẳng thắn nói: "Chúng ta giống như con ếch đó, bây giờ đứng lên phản kháng, có lẽ sẽ thất bại, nhưng tỷ lệ thành công cũng không nhỏ; nếu đợi Hồng Quân từng chút từng chút chiến thắng ý chí Phụ Thần, thân hợp Thiên Đạo, lúc đó Thiên Đình và Vu tộc, trừ phi đầu hàng, nếu không cũng chỉ còn lại một con đường chết." "....." "....." "....." Mười hai Tổ Vu đều im lặng.

"Huống hồ tỷ lệ thất bại của phương thức thứ nhất, không cao

như các vị tưởng tượng, bên ta có đủ hậu thủ để ứng phó." Diệp Trần thấy sĩ khí có chút sa sút, mỉm cười nói: "Nếu ý chí Phụ Thần thất bại, Hồng Quân chắc chắn cũng sẽ không dễ chịu, Vu tộc có hai chiến lực cấp Thánh Nhân, cộng thêm Thiên Đình có hai chiến lực cấp Thánh Nhân, nhất định sẽ khiến hắn ăn không hết phải gói mang về." "!!!" "!!!" "!!!" Lời này vừa nói ra, toàn trường đều kinh ngạc.

Mười hai Tổ Vu trợn mắt há mồm.

Nữ Oa phản ứng cũng không khác là bao, kinh ngạc nhìn về phía Diệp Trần.

Họ biết thực lực của mình, nhưng hoàn toàn không biết thực lực của đối phương.

Đế Giang kinh ngạc hỏi: "Thiên Đình cũng có hai chiến lực cấp Thánh Nhân sao?" "Không sai." Diệp Trần mỉm cười nói: "Lần đầu tiên đại chiến với Yêu tộc, Đế Tuấn thất bại bỏ chạy, ta nhận được Hà Đồ Lạc Thư liền tặng cho Phục Hy, người am hiểu trận đạo pháp tắc, sau mấy trăm năm bài luyện Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, hiện tại đã có thể sử dụng bình thường." "Vậy còn vị kia thì sao?" Cộng Công nhíu mày hỏi: "Không phải, Hà Đồ Lạc Thư chỉ có thể bố trí một cái Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thôi sao?" "Vị còn lại không liên quan đến Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận." Diệp Trần cố ý úp mở, nói: "Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt, mọi người không phát hiện ra sao?" "!!!" "!!!" "!!!" Mười hai Tổ Vu đột nhiên nhìn về phía Nữ Oa.

Chẳng lẽ vị Thiên Hậu Nữ Oa xinh đẹp, dịu dàng, hiền thục trước mắt này lại là một Thiên Đạo Thánh Nhân?

Chương 122

Hậu Thổ kinh ngạc hỏi: "Nữ...

Nữ Oa, muội chứng đạo thành công rồi sao?" "Vẫn chưa thành công đâu." Nữ Oa cười nhẹ lắc đầu, nói: "Tam thi của ta đã có thể hợp nhất rồi, nhưng phu quân cứ khăng khăng bảo ta đợi một chút, dùng công đức và tam thi đồng thời chứng đạo, lần này xuống núi, chính là để thu hoạch công đức." "!!!" "!!!" "!!!" Mười hai Tổ Vu kinh hãi tột độ.

Dù đã chuẩn bị tâm lý, vẫn không nhịn được kinh ngạc.

Nói thật, lúc đầu họ cảm thấy Hồng Quân chẳng là gì, nhưng sau khi tu luyện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, họ mới biết chiến lực cấp Thánh Nhân rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Trảm thi chứng đạo mạnh hơn công đức chứng đạo, độ khó chắc chắn lớn hơn rất nhiều.

Nữ Oa có thể làm được đến mức này, đủ để chứng minh nàng mạnh mẽ đến đâu.

Nữ Oa đột nhiên phản ứng lại, kinh ngạc nói: "Phu quân, nguyên nhân chàng không cho thiếp chứng đạo thành Thánh, là vì lo lắng để Hồng Quân biết được thực lực chân chính của thiếp." "Đúng là có cân nhắc về phương diện này." Diệp Trần khẽ gật đầu nói: "Nhưng đó không phải là quan trọng nhất, nếu trảm thi và công đức đồng thời chứng đạo, thực lực của nàng chắc chắn không phải Thánh Nhân bình thường có thể so bì, thậm chí có thể so tài với Hồng Quân đã chứng đạo từ lâu, cộng thêm sự phối hợp của Vu tộc và Thiên Đình, tỷ lệ dung hợp Thiên Đạo, nhất định sẽ mạnh hơn Hồng Quân rất nhiều." "Ta hiểu rồi." Chúc Cửu Âm có phần kích động, suýt chút nữa bẻ gãy

quạt lông, dõng dạc nói: “Nếu có thể nhận được chỉ điểm của ý chí Phụ Thần, cho dù Hồng Quân chiếm chút thượng phong, chúng ta có nhiều con bài tẩy như vậy, cũng có thể cầm cự được, một khi đệ muội trảm thi công đức đồng thời chứng đạo, nhất định sẽ áp chế Hồng Quân, đến lúc đó chúng ta giành được thắng lợi, khí vận của Bàn Cổ chính tông chúng ta sẽ đại trướng, ý chí Phụ Thần không chừng sẽ tăng mạnh, thậm chí có cơ hội phục sinh cũng không chừng.” “Tốt quá rồi!” “Làm thôi!

Làm thôi!” “Đánh bại Hồng Quân!

Phục sinh Phụ Thần!” Mười hai Tổ Vu nghe vậy vui mừng khôn xiết, hưng phấn reo hò.

“.....” Diệp Trần im lặng đối mặt.

Nguyện vọng thì tốt đẹp, nhưng hiện thực lại tàn khốc.

Bàn Cổ thân hóa Hồng Hoang, nguyên thần và tinh huyết đều đã hóa hình.

Có thể lưu lại tàn dư ý chí để bảo vệ Hồng Hoang, e rằng đó đã là chấp niệm cuối cùng rồi.

Nếu như vậy mà có thể phục sinh, thì thật quá lật đổ tưởng tượng của Diệp Trần.

Nhưng lúc này không thể đả kích sự tích cực của họ, điều hắn có thể làm, là cố gắng hết sức giúp ý chí Bàn Cổ chiến thắng Hồng Quân.

Dưới tay vị Thiên Đạo Thánh Nhân Hồng Quân này, thi triển toàn bộ thủ đoạn, dùng để bảo toàn Vu tộc và Thiên Đình.

Nếu thật sự thất bại, hắn có thể mang theo những người thân và bạn bè này, đi xa đến thế giới Hỗn Độn, bế quan vài trăm triệu năm.

Đợi Long Tượng Bàn Nhược Công tu luyện đến mấy trăm trọng,

rồi quay lại một chưởng vỗ chết Hồng Quân.

Nhưng thân là nhân vật chính xuyên không trong truyền thuyết, sao có thể để một bãi nước tiểu làm chết ngạt được chứ.

Mười hai Tổ Vu đều đồng ý.

Việc triệu hoán ý chí Bàn Cổ trở nên thuận lý thành chương.

Diệp Trần một lần nữa tận mắt chứng kiến nghi thức triệu hoán cực kỳ phi khoa học.

Trong Bàn Cổ Điện, kim quang trào dâng.

Nữ Oa quỳ ngồi bên cạnh Diệp Trần, hai tay chắp lại, thần thái vô cùng thành kính.

Đối với bất kỳ sinh linh tiên thiên nào, Bàn Cổ đều là Phụ Thần.

Không có Bàn Cổ khai thiên, sẽ không có Hồng Hoang, càng không có họ.

Ông!

Kim quang dần dần ngưng tụ thành một hư ảnh.

Hư ảnh Bàn Cổ lại một lần nữa giáng lâm.

"Bái kiến Phụ Thần." "Bái kiến Đại Thần." Diệp Trần và mọi người đồng loạt hành lễ.

Hư ảnh Bàn Cổ xua tay nói: "Không cần đa lễ, các ngươi lần này triệu hoán ta, có việc gì quan trọng?

Mau nói ra." Không có một lời thừa thãi, cực kỳ gọn gàng dứt khoát.

Đây là cảm giác mà hư ảnh Bàn Cổ mang lại cho mười hai Tổ Vu và Nữ Oa.

Nhưng trong mắt Diệp Trần, lại không hoàn toàn như vậy, dường

như hắn có thể cảm nhận được sự suy yếu ẩn giấu khi hư ảnh nói chuyện.

Xem ra cuộc tranh đoạt quyền khống chế Thiên Đạo với Hồng Quân đã đến thời khắc cực kỳ quan trọng.

"!!!" "Con!

Con!

Con!" Mười hai Tổ Vu quá kích động, có chút lời không diễn đạt được ý.

Diệp Trần đưa tay ngắt lời, nói: "Phụ Thần ngưng tụ hư ảnh tiêu hao rất lớn, cố gắng đừng nói nhảm, hỏi những chuyện cần biết là được..." "Đúng đúng đúng!" Chúc Cửu Âm vội vàng gật đầu, nói: "Chúng ta đừng nói nhảm nữa, để Diệp Trần giao tiếp với Phụ Thần, đầu óc nó nhanh nhạy hơn." "Được!" Mười hai Tổ Vu đồng loạt gật đầu.

Lúc này Diệp Trần tự nhiên không khách khí, trực tiếp hỏi hư ảnh Bàn Cổ.

Có rất nhiều vấn đề chi tiết, vừa rồi lúc nói chuyện với mười hai Tổ Vu không hề đề cập, lúc này hỏi thì không hề giữ lại chút nào.

"Phụ Thần, con chuẩn bị đưa Nữ Oa đi thu hoạch công đức, sau đó đồng thời trảm thi chứng đạo, sau khi tấn thăng như vậy, có lẽ sẽ mạnh hơn Hồng Quân, cho dù không bằng Hồng Quân, cũng có thể nắm giữ quyền hành Thiên Đạo, giúp Phụ Thần kiềm chế lão." Diệp Trần trầm giọng nói: "Con muốn biết, Bàn Cổ Điện có thể luyện hóa không, rồi mượn nó che giấu thiên cơ khi chứng đạo thành Thánh không?" Đây là vấn đề Diệp Trần quan tâm nhất.

Chứng đạo thành Thánh, khắp trời cùng chúc mừng.

Năm đó Hồng Quân chứng đạo, sinh linh Hồng Hoang đều thần

phục, đó là đặc quyền của Thánh Nhân!

Cho dù Hồng Quân không chú ý đến thế giới Hồng Hoang, nhưng có Thánh Nhân mới ra đời, lão chắc chắn sẽ biết ngay lập tức.

Diệp Trần muốn che giấu chuyện Nữ Oa chứng đạo, vào thời cơ thích hợp mới tung ra như một con bài tẩy, có thể cho Hồng Quân một đòn chí mạng.

Nếu Bàn Cổ Điện có thể che giấu cảm tri của Hồng Quân, vậy thì tất cả mưu đồ của Diệp Trần, ít nhất có thể hoàn thành trên tám thành.

"Bàn Cổ Điện do trái tim của bản tôn hóa thành, uy lực không thua gì Tiên Thiên Chí Bảo, nếu có thể hoàn toàn luyện hóa, che giấu thiên cơ chứng đạo, cũng không quá khó khăn." Hư ảnh Bàn Cổ khẽ gật đầu nói: "Chư Thiên Khánh Vân và Bàn Cổ Điện là cặp đôi tốt nhất, cho dù chỉ sơ bộ luyện hóa Bàn Cổ Điện, cũng có cách che giấu thiên cơ." Diệp Trần nghe vậy vui mừng khôn xiết.

Mười hai Tổ Vu cũng vui như điên, như vậy, đại sự có thể thành rồi.

"Làm vậy không phải hoàn toàn chỉ có lợi, theo ta thấy, ít nhất có hai điểm xấu, cần phải suy nghĩ cho kỹ." Hư ảnh Bàn Cổ dõng dạc nói: "Thứ nhất, Bàn Cổ Điện ít nhất ngưng tụ ba thành ý chí còn sót lại của bản tôn, nếu bị luyện hóa, thời gian có thể đối kháng với Hồng Quân sẽ rút ngắn đi rất nhiều, ngươi có thể bảo đảm trong khoảng thời gian ngắn đó, để Nữ Oa chứng đạo thành công không?" "Dám hỏi Phụ Thần, nếu Bàn Cổ Điện bị con luyện hóa, tàn dư ý chí có thể chống cự được bao lâu?" Diệp Trần không dám nói lời ngông cuồng, thẳng thắn nói: "Con có thể trong vòng ngàn năm giúp Nữ Oa chứng đạo thành Thánh, nhưng luyện hóa Bàn Cổ Điện cần bao lâu, con thật sự không thể bảo đảm." "Ngàn năm là có thể chứng đạo thành Thánh?" Hư ảnh Bàn Cổ nghe vậy chấn động, nói: "Vậy thì cứ yên

tâm mà làm, ngươi có huyết mạch Tổ Vu, lại để mười hai Tổ Vu kết trận tương trợ, sơ bộ chưởng khống Bàn Cổ Điện, nhiều nhất cũng chỉ tốn mấy trăm năm thời gian, ý thức còn sót lại của bản tôn ít nhất có thể kiên trì năm ngàn năm." "Chúng con nhất định sẽ toàn lực tương trợ Diệp Trần!" Mười hai Tổ Vu đồng thanh đáp.

"Con biết rồi." Diệp Trần khẽ gật đầu, nói: "Phụ Thần vừa nói có hai điểm xấu, vậy điểm thứ hai là gì?" Hư ảnh Bàn Cổ khẽ xua tay: "Bàn Cổ Điện do trái tim của bản tôn hóa thành, sau khi hoàn toàn luyện hóa, e rằng không thể sản sinh ra huyết dịch nữa, số huyết dịch còn lại e là không đủ giúp các ngươi nhục thân thành Thánh." "Nguyên lai là vậy." Diệp Trần nghe vậy cười lớn, nói: "Chuyện này không đáng ngại." Chỉ cần có thể đánh bại Hồng Quân, Vu tộc sẽ không còn nỗi lo về sau.

Có Long Tượng Bàn Nhược Công trong tay, chỉ cần sống đủ lâu, mười hai Tổ Vu luôn có cơ hội nhục thân chứng đạo.

Mười hai Tổ Vu đều gật đầu.

Chương 123

Họ không nghĩ xa như Diệp Trần.

Đối với họ, đánh bại Hồng Quân cứu vớt ý chí Bàn Cổ, quan trọng hơn nhiều so với nhục thân chứng đạo.

"Vậy thì tốt." Hư ảnh Bàn Cổ dần dần mờ đi, nói: "Nhanh chóng hành động đi, ta đi thu hút sự chú ý của Hồng Quân." "Được." Diệp Trần khẽ gật đầu, đột nhiên nhớ ra một chuyện, vội vàng hỏi: "Phụ Thần, khi cần thiết, có thể chém giết Tam Thanh, ngưng tụ bản nguyên, giúp ngài khôi phục thực lực không?" "....." Hư ảnh Bàn Cổ khựng lại một chút, nói: "Cứ tùy cơ ứng biến đi." Nói xong, đạo hư ảnh triệt để tiêu tán.

Diệp Trần và mười hai Tổ Vu nhìn nhau, đều thấy được hy vọng trong mắt đối phương.

"Không nói nhiều nữa." Đế Giang vung tay lên: "Chúng ta toàn lực giúp Diệp Trần luyện hóa điện Phụ Thần, đệ muội, phiền muội canh giữ bên ngoài điện, nếu Hình Thiên và các Đại Vu khác quay về, cứ bảo họ đợi ở bên ngoài, không được bước vào trong điện." Trước đó hắn đã cho mười hai Đại Vu nghỉ phép hai trăm năm, xem ra thời gian sắp đến rồi.

Nếu lúc đang luyện hóa Bàn Cổ Điện mà bị đám Đại Vu quay về làm gián đoạn, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

"Được." Nữ Oa nhẹ nhàng gật đầu, buông tay Diệp Trần ra, đi ra ngoài điện.

Diệp Trần nhanh chóng ngồi xếp bằng trước ao máu Bàn Cổ.

Ầm!

Chư Thiên Khánh Vân từ trong đầu Diệp Trần bay ra.

Hạo nhiên chính khí cùng với huyết khí ngút trời đan xen vào nhau, hình thành một sự hài hòa khó tả.

Quả nhiên có tác dụng!

Diệp Trần đột nhiên há to miệng như chậu máu, nuốt trái tim khổng lồ treo trên đỉnh đại điện vào bụng, mượn sự trợ giúp của Chư Thiên Khánh Vân, bắt đầu luyện hóa Bàn Cổ Điện.

Trái tim đó chính là hạt nhân của Bàn Cổ Điện, chỉ cần luyện hóa nó là có thể luyện hóa được Bàn Cổ Điện.

"Bố trận!" Đế Giang ra lệnh một tiếng.

Mười hai Tổ Vu ngồi xếp bằng xung quanh Diệp Trần, bố trí đại trận, giúp hắn luyện hóa Bàn Cổ Điện.

Chuyện này họ đã quá quen thuộc, liên tục mười mấy vạn năm giúp Hình Thiên và các Đại Vu khác tu luyện, phải nói là cực kỳ thành thạo.

Ầm!

Mười hai loại lực lượng pháp tắc, vây quanh Diệp Trần, giúp hắn tăng tốc luyện hóa trái tim Bàn Cổ.

Mười ba cường giả Chuẩn Thánh cùng ra tay, tốc độ luyện hóa giống như con bê con ngồi tên lửa, bá đạo ngút trời!

Một ngày lại một ngày... một tháng lại một tháng... một năm lại một năm...

Thời gian thấm thoắt, năm tháng như thoi đưa.

Bốn trăm năm cứ thế trôi qua.

Diệp Trần đột nhiên mở mắt, toàn thân huyết khí bùng nổ, suýt

chút nữa xông ra khỏi Bàn Cổ Điện.

Vô số hư ảnh Long Tượng, trải khắp toàn bộ Bàn Cổ Điện, điên cuồng gào thét.

Diệp Trần trong lúc điên cuồng luyện hóa Bàn Cổ Điện, đã kinh ngạc hấp thu một lượng lớn tâm huyết Bàn Cổ, Long Tượng Bàn Nhược Công liên tiếp đột phá bốn cảnh giới.

Long Tượng Bàn Nhược Công từ trọng thứ hai mươi tu luyện lên trọng thứ hai mươi bốn, ít nhất cần tốn trăm vạn năm thời gian.

Vậy mà chỉ trong mấy trăm năm ngắn ngủi, Diệp Trần đã đạt đến trình độ đó.

Lúc này thực lực nhục thân của hắn, tuy chưa đạt đến cảnh giới Thánh Nhân, nhưng đã vượt qua bất kỳ Chuẩn Thánh đỉnh phong nào.

Bàn Cổ khai thiên tích địa, thân hóa vạn vật, tạo nên thế giới Hồng Hoang.

Bất kể là các cơ quan thân thể, nguyên thần, tinh huyết, tóc tai, tất cả đều hóa thành vạn vật đất trời và sinh linh tiên thiên.

Chỉ có trái tim, hóa thành một tòa Bàn Cổ Điện xem ra vô dụng.

Sau khi Diệp Trần luyện hóa tòa Bàn Cổ Điện này, lại phát hiện trong trái tim, lại có ba giọt tâm huyết Bàn Cổ.

Cấp bậc của tâm huyết cao hơn tinh huyết rất nhiều, càng đừng nói đến huyết dịch bình thường, một giọt tâm huyết như vậy, ít nhất có thể tạo ra hai vị Tổ Vu.

Diệp Trần sau khi hấp thu một giọt tinh huyết, liền trực tiếp vượt qua trăm vạn năm thời gian, đẩy Long Tượng Bàn Nhược Công lên trọng thứ hai mươi bốn.

Lực Chi Pháp Tắc càng được tăng cường cực lớn, thanh tiến độ

đạt đến một phần ngàn, có lẽ tu luyện đến một phần trăm, là có thể tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Diệp Trần thầm nghĩ, có lẽ chỉ bằng sức mạnh nhục thân, hắn có thể đối đầu cứng rắn với Tam Thanh sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo.

Chú ý điểm chính!

Ở đây chỉ Tam Thanh chưa chứng đạo thành Thánh!

Chuẩn Thánh không thể hoàn toàn luyện hóa Tiên Thiên Chí Bảo, càng đừng nói đến việc khống chế sức mạnh của chí bảo.

Diệp Trần tự tin có thể đánh bại bất kỳ Chuẩn Thánh nào, nhưng cũng biết rõ, cho dù là Thiên Đạo Thánh Nhân yếu nhất, cũng có thể dễ dàng đánh bại mình.

Nhưng có Chư Thiên Khánh Vân, Hỗn Độn Chung và Bàn Cổ Điện, ba đại chí bảo trong tay, Thánh Nhân bình thường muốn diệt sát hắn, cũng thuần túy là người si nói mộng.

Mở bảng thuộc tính cá nhân ra.

Tên: Diệp Trần Chủng tộc: Vu tộc Căn cước: Tổ Vu Công pháp: Long Tượng Bàn Nhược Công (Trọng thứ hai mươi bốn - cách tấn thăng trọng thứ hai mươi lăm còn một trăm vạn năm) Pháp tắc: Lực Chi Pháp Tắc (1/1000) Thực lực: Chuẩn Thánh mạnh nhất Ghi chú: Chuẩn Thánh mạnh nhất, còn gọi là Bán Bộ Thánh Nhân, nhục thân và nguyên thần đều đạt trạng thái đỉnh phong, là cường giả Chuẩn Thánh có cơ hội Dĩ lực chứng đạo nhất.

Mười hai Tổ Vu cảm ứng được Diệp Trần tỉnh lại, nhanh chóng thu trận pháp, tụ tập bên cạnh hắn.

Đế Giang lo lắng hỏi: “Thế nào?

Luyện hóa thành công chưa?” Các Tổ Vu còn lại cũng đồng loạt

nhìn chằm chằm Diệp Trần.

"Quá trình luyện hóa rất thuận lợi." Câu trả lời của Diệp Trần khiến họ thở phào nhẹ nhõm.

Chúc Cửu Âm nói: "Tiếp theo chúng ta nên làm gì?

Cứ việc phân phó." "Không, không phải chúng ta." Diệp Trần khẽ lắc đầu: "Chuyện này các vị không thể ra mặt, chỉ có thể để ta và Nữ Oa giải quyết." "Vậy sao được!" Cộng Công vội la lên: "Nếu Hồng Quân nhìn ra manh mối, vậy thì quá nguy hiểm!" Hậu Thổ vội vàng gật đầu: "Ca ca nói có lý, Thập tam, Vu tộc có hai chiến lực Thánh Nhân, ngươi mang theo bọn ta, lỡ Hồng Quân tấn công, cũng có sức tự vệ." "Không, không phải như vậy, ta và Nữ Oa hành động một mình, ngược lại sẽ không thu hút sự chú ý của Hồng Quân." "Nếu các vị đi cùng ta, Hồng Quân có khả năng rất lớn sẽ phát hiện ra điều ta muốn làm." "Điều các vị cần làm, là mang theo Hình Thiên, ở trong Bàn Cổ Điện bế quan tu luyện Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận, nếu ngày nào đó cần phải chiến đấu chính diện với Hồng Quân, hãy cố gắng phát huy ra sức mạnh lớn nhất." Diệp Trần nghiêm túc nói: "Hồng Quân không phải là Thiên Đạo Thánh Nhân bình thường, chuyện này là cơ hội lớn nhất của chúng ta, vạn vạn lần không được lơ là cảnh giác." "Nhưng..." Hậu Thổ mở miệng.

Chúc Cửu Âm nhẹ nhàng phe phẩy quạt lông, nói: "Tiểu muội, chuyện này không thể tùy hứng, nghe theo Diệp Trần đi." "Thôi...

Chương 124

được...” Hậu Thổ khẽ gật đầu, đồng ý.

Diệp Trần thấy Hậu Thổ có chút không vui, mỉm cười nói: “Không cần lo lắng, đến lúc Nữ Oa chứng đạo, không phải cần dùng đến Bàn Cổ Điện sao, lúc đó không chừng cần mọi người giúp đỡ đấy.” “Được!” “Không vấn đề!” “Có chuyện cứ việc mở miệng!” Các vị Tổ Vu đều lần lượt tỏ thái độ.

“Yên tâm đi, ta sẽ không khách khí với mọi người đâu.” Diệp Trần mỉm cười nói: “Hình Thiên và mọi người đều đang đợi ở bên ngoài, ta đi gọi họ vào, các vị đừng ra ngoài, chúng ta lập tức lên đường.” “Được.” “Được.” “Được.” Mười hai Tổ Vu đều gật đầu.

Diệp Trần bước ra khỏi Bàn Cổ Điện, ra lệnh cho Hình Thiên và mười hai Đại Vu khác quay về Bàn Cổ Điện tu luyện.

“Thu!” Diệp Trần vung tay lên, đột nhiên thu lại Bàn Cổ Điện.

Hắn triệu hoán ra Cửu Long Trầm Hương Liễn, chở Nữ Oa nhanh chóng lao đến U Minh Huyết Hải.

Nữ Oa tò mò hỏi: “Phu quân, chúng ta đi đâu vậy?” “U Minh Huyết Hải.” Diệp Trần mỉm cười nói: “Nơi đó là nơi chứng đạo của nàng.” Nữ Oa khẽ nhíu mày, nói: “Nghe nói U Minh Huyết Hải là nơi hội tụ lệ khí của trời đất, sinh linh Hồng Hoang sau khi chết, những oán hồn, oan hồn hình thành, cuối cùng đều quy về nơi này, tại sao ở đó lại có công đức tồn tại?” “Bí mật này, bây giờ ta tạm thời không nói cho nàng biết.” Diệp Trần mỉm cười nói: “Đợi đến nơi đó, ta sẽ nói cho nàng biết, còn nữa, nếu tuyên bố ra bên ngoài, thì cứ nói ta đến giúp Phục Hy, giúp đỡ chém giết Minh Hà.” “Vậy được thôi...” Nữ Oa nhẹ nhàng gật đầu.

Chuyện này không thể đùa giỡn, Diệp Trần không nói, có lẽ có nguyên nhân bất đắc dĩ.

Đúng, không sai!

Cơ duyên chứng đạo mà Diệp Trần chuẩn bị cho Nữ Oa, chính là khai lập luân hồi.

So với sáng lập giáo phái truyền đạo, tu phục Tây Phương, thậm chí tạo người vá trời, khai lập luân hồi không nghi ngờ gì là công đức lớn nhất Hồng Hoang.

Đây là sự nghiệp Bàn Cổ còn chưa hoàn thành, là lỗ hổng lớn nhất của Thiên Đạo Hồng Hoang.

Nếu Nữ Oa có thể mượn công đức này, không chỉ có thể tấn thăng Thiên Đạo Thánh Nhân, mà còn có thể đi rất xa trên con đường này.

Cho dù là Hậu Thổ không có nguyên thần, sau khi khai lập luân hồi, cũng nhận được phần thưởng hậu hĩnh chưa từng có của Thiên Đạo!

Ngoài công đức khổng lồ khiến cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng phải ghen tị, còn có nguyên thần mà Vu tộc chưa từng sở hữu, đủ để thấy được lợi ích của việc khai lập luân hồi lớn đến mức nào.

Diệp Trần đem cơ duyên vốn thuộc về Hậu Thổ cho Nữ Oa, đã suy nghĩ rất lâu.

Thứ nhất, hiện nay khí vận Vu tộc nồng hậu, lại có Long Tượng Bàn Nhược Công gia trì, không có chút công đức này, Hậu Thổ tốn thêm thời gian cũng có thể chứng đạo thành Thánh, đó là chỗ lợi hại của căn cước Tổ Vu.

Huống hồ chứng đạo như vậy, Hậu Thổ không cần phải bị giam cầm cả đời ở Địa Phủ, cho dù có chiến lực của Thánh Nhân, cũng giống như một tù nhân vĩnh viễn.

Thứ hai, Nữ Oa sau khi nhận được công đức này, thực lực tăng lên vượt xa việc tạo người, có cơ hội lớn hơn để chiến thắng Hồng Quân, giành lấy thắng lợi cuối cùng.

Thứ ba, trì hoãn thời cơ chứng đạo của các Thánh Nhân khác, để Thiên Đình có thể bá chiếm Hồng Hoang trong thời gian nhanh nhất.

Tổng hợp những điều trên, lựa chọn này có thể nói là hoàn mỹ.

Cửu Long Trầm Hương Liễn vun vút như điện, xẹt qua bầu trời Hồng Hoang, vượt qua ngàn núi vạn sông, không bao lâu đã đến trước U Minh Huyết Hải.

Diệp Trần phóng mắt nhìn ra.

Hơn hai ngàn đại năng tay cầm các loại pháp bảo, ba năm người một nhóm, canh giữ gần U Minh Huyết Hải, đa số đều có vẻ mặt căng thẳng.

Ở phía không xa, mấy chục đại năng bị trọng thương, thần sắc mệt mỏi nằm trên giường, có đại năng chuyên phụ trách cứu chữa đang chăm sóc bên cạnh.

Tứ phương Thiên Đế và Côn Bằng ngồi trong trướng chỉ huy, có chút cau mày khổ mặt, giống như những con gà trống thua trận.

Trên bầu trời phía tây nam, có một vị Chuẩn Thánh ẩn nấp trong hư không, lặng lẽ quan sát động tĩnh của đại quân Thiên Đình.

Diệp Trần và Nữ Oa liếc nhìn nhau, giả vờ không phát hiện ra tung tích của hắn, dõng dạc cười nói: "Sao vậy, đến rồi à?" "Bái kiến Bệ hạ." "Bái kiến Nương nương." Phục Hy và năm vị Đại Đế khác nghe vậy quay người, thấy Diệp Trần và Nữ Oa ngồi trên Cửu Long Trầm Hương Liễn, liền cung kính hành lễ.

"Không cần đa lễ." Diệp Trần dắt Nữ Oa bước xuống Cửu Long Trầm Hương Liễn, mỉm cười nói: "Sao ai cũng một bộ mặt mày cau

có vậy?" Đông Vương Công uất ức nói: "Còn không phải tên Minh Hà đáng chết đó, giống như một con rùa rụt cổ, trốn trong Huyết Hải không ra, nhân lúc chúng thần không chú ý, lại ra ngoài đánh lén, chúng thần thì không sao, nhưng có mấy chục vị Đại La Kim Tiên lại bị trọng thương." Diệp Trần kinh ngạc hỏi: "Hai vị Chuẩn Thánh đỉnh phong, ba vị Chuẩn Thánh hậu kỳ, mà không làm gì được một tên Chuẩn Thánh hậu kỳ sao?" "Tên đó ở trong U Minh Huyết Hải, có thể phát huy ra chiến lực Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại không chịu chính diện chiến đấu với thần, quả thật có chút khó đối phó." Phục Hy cười khổ nói: "Thần chuẩn bị dùng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận để xử lý hắn, nhưng bị Bạch Trạch ngăn lại, bảo thần đừng hành động thiếu suy nghĩ." Diệp Trần nhìn về phía Bạch Trạch, nói: "Tại sao lại ngăn cản?" "Bẩm Bệ hạ, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận là đại sát khí của Thiên Đình chúng ta, nếu dùng để đối phó với Tây Phương, Bạch Trạch tuyệt không ngăn cản." Bạch Trạch cung kính đáp: "Nhưng để đối phó với kẻ đơn thương độc mã như Minh Hà mà bại lộ con bài tẩy của Thiên Đình, thật sự không quá sáng suốt." Diệp Trần mỉm cười gật đầu, nói: "Ngươi nói đúng, Minh Hà không đáng là đối thủ của Thiên Đình, dùng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, quả thật là mổ gà dùng dao mổ trâu, tài lớn dùng vào việc nhỏ." Phục Hy có chút không phục, nói: "Tây Phương biết thì sao chứ?

Chẳng lẽ họ có thể địch lại Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận?" "Cho dù không dùng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận để đối phó với Tây Phương, cũng tuyệt đối không phải là lý do để dùng nó đối phó với Minh Hà." Bạch Trạch tranh luận đến cùng: "Lần này mang theo hai ngàn đại năng, chưởng khống Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên thì không vấn đề gì, nhưng người chưởng khống Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên lại không có một ai, lấy gì mà bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" "....." Phục Hy lập tức cứng họng.

Năm cường giả Chuẩn Thánh, phối hợp với hai ngàn Đại La Kim Tiên, đi viễn chinh một Chuẩn Thánh, ai lại mang theo đám Thái Ất Kim Tiên đó chứ?

Cái nồi này chỉ có thể tự mình gánh.

"Được rồi, được rồi, hai vị Đại Đế đừng vì chuyện này mà cãi nhau nữa, để đám Đại La Kim Tiên nhìn thấy, không thấy mất mặt sao?" Diệp Trần xua tay, nói: "Chẳng phải chỉ là một Minh Hà nho nhỏ sao, giết hắn có gì khó?

Các ngươi lui ra, quan chiến ở xa là được, Minh Hà cứ giao cho ta và Nữ Oa." Nữ Oa nhẹ nhàng gật đầu, mỉm cười nói: "Đại huynh, huynh dẫn mọi người lui ra xa một chút, nơi này giao cho ta và phu quân." "Tuân mệnh." Phục Hy và các vị Đại Đế cung kính hành lễ.

Họ nhanh chóng thông báo cho tất cả đại năng, lùi về phía sau ba vạn dặm để kết trận, phòng bị Minh Hà đột nhiên bỏ trốn.

Diệp Trần dắt Nữ Oa đến trước Huyết Hải, dõng dạc nói: "Minh Hà, ta cho ngươi cơ hội cuối cùng để đầu hàng, nếu thật sự động thủ, sẽ không còn đường lui nữa đâu." U Minh Huyết Hải một mảnh tĩnh lặng.

Minh Hà giả vờ như không biết gì.

Nữ Oa cười duyên, nhiều đại năng như vậy mà lại không làm gì được, mỗi người nghe xong chắc cũng cảm thấy không ra sao.

Đợi một lát, Diệp Trần thuận tay ném một chiếc lá ra, đứng dậy, nhếch miệng cười với Nữ Oa: "Động thủ thôi." "Được." Nữ Oa nhẹ nhàng gật đầu.

Ba kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ầm ầm bay ra, tạo thành thế tam tài đỉnh lập, vững vàng rơi xuống bốn phía Huyết Hải, triệt để chặn đường lui.

"???" Minh Hà mặt đầy kinh ngạc.

Hắn thật sự không hiểu, Diệp Trần tùy tiện hỏi một câu, rồi bắt đầu động thủ.

Ầm!

Diệp Trần hung hăng vỗ một chưởng xuống, đánh cho Huyết Hải cuộn trào, sóng lớn dâng trào, một giọt huyết thủy đột nhiên xé rách không gian, bắn về phía bầu trời tây nam.

Bụp!

Không gian vỡ tan, thân ảnh Chuẩn Đề đột nhiên hiện ra trước mắt đại quân Thiên Đình.

"Chuẩn Đề tiểu nhi, đại quân Thiên Đình ở đây, ngươi dám đến đục nước béo cò!" Phục Hy nổi giận, Hà Đồ Lạc Thư đột nhiên xé rách không gian, đập về phía đầu Chuẩn Đề.

Vút!

Chuẩn Đề tay cầm Thất Bảo Diệu Thụ, khẽ chống đỡ Hà Đồ Lạc Thư, nhanh chóng xé rách không gian, chạy trốn về phía xa.

Phục Hy nhìn Diệp Trần một cái, không biết có nên đuổi theo không.

"Phục Hy, ngươi và Côn Bằng cùng ra tay, nhất định phải bắt được Chuẩn Đề, tên này ở đây rình mò, không biết có âm mưu gì, nhất định phải hỏi cho ra." Diệp Trần nói xong, lại bổ sung: "Như vậy không ổn, nếu Tây Phương có âm mưu, hai người sẽ chịu thiệt, Đông Vương Công, Bạch Trạch, Tây Vương Mẫu, ba người cũng cùng ra tay, cho dù Tiếp Dẫn đến, cũng có thể chống đỡ được." "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" Năm vị Đại Đế đồng thanh lĩnh mệnh, nhanh chóng xé rách không gian, đuổi theo hướng Chuẩn Đề bỏ chạy.

Côn Bằng tu luyện Thôn Phệ Pháp Tắc và Tốc Độ Pháp Tắc, cho dù là Chuẩn Thánh đỉnh phong so với hắn, cũng phải kém hơn một chút, huống hồ là Chuẩn Đề chỉ ở Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Hắn một tay túm lấy ống tay áo của Phục Hy, dẫn theo Phục Hy cùng hành động, trong nháy mắt đã đuổi kịp Chuẩn Đề, điên cuồng chiến đấu.

Chương 125

"Phu quân, chẳng phải chàng sớm đã phát hiện ra Chuẩn Đề sao?" Nữ Oa tò mò truyền âm hỏi: "Tại sao bây giờ lại muốn bại lộ vị trí của hắn?" Diệp Trần mỉm cười nói: "Để Phục Hy gây động tĩnh lớn một chút, độ chú ý ở chỗ chúng ta không phải sẽ nhỏ đi sao?" "Thiếp hiểu rồi." Nữ Oa bừng tỉnh ngộ.

Diệp Trần không nói nhảm nữa.

Chư Thiên Khánh Vân, Hỗn Độn Chung, Bàn Cổ Điện, ba đại chí bảo đồng loạt bay ra, trong khoảnh khắc bao trùm toàn bộ U Minh Huyết Hải.

Bàn Cổ Điện đột nhiên phình to, hung hăng úp xuống phía trên Huyết Hải.

Chư Thiên Khánh Vân xoay tròn, từng đóa kim liên phong tỏa mọi khí tức.

Hỗn Độn Chung phóng đại đến cực hạn, úp Diệp Trần, Nữ Oa, U Minh Huyết Hải, cùng hai đại chí bảo vào bên trong, cho dù cường giả Chuẩn Thánh muốn dò xét, cũng không có nửa điểm phương pháp.

"!!!" Minh Hà triệt để kinh hãi.

Ba đại chí bảo hoàn toàn phong tỏa đường chạy trốn của hắn, nếu bị cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong toàn lực công kích, cho dù U Minh Huyết Hải cực kỳ mạnh mẽ, e rằng cũng chỉ cần mấy trăm năm là có thể làm bốc hơi hết huyết thủy, khiến hắn không còn nơi ẩn náu.

Đến lúc đó, chỉ có một con đường chết.

Nhưng điều khiến Minh Hà bất ngờ là, Diệp Trần và Nữ Oa không trực tiếp động thủ.

Diệp Trần quang minh chính đại dắt tay Nữ Oa, nhưng lại giống như đang lén lút truyền âm giao lưu.

Nữ Oa thỉnh thoảng gật đầu, giống như đang nghe giảng bài.

Không bao lâu sau, Diệp Trần lấy ra một chiếc ghế nằm, mặt mỉm cười ngả lưng lên trên, nói: "Nàng cứ yên tâm mà làm đi, có vi phu ở đây, không ai có thể cản được nàng." "Vâng." Nữ Oa mạnh mẽ gật đầu.

Nàng nhắm chặt hai mắt, gột rửa mọi ý niệm trong lòng, thành kính cầu nguyện với Thiên Đạo.

"Thiên Đạo ở trên, con tên là Nữ Oa, cảm thương sinh linh Hồng Hoang, sống không được yên, chết không được ngủ!

Nguyện dùng thân thể của con hóa thành Lục Đạo Luân Hồi, tìm kiếm một cơ hội sống cho sinh linh Hồng Hoang!" Tiếng nói vừa vang lên lập tức dẫn phát chấn động Thiên Đạo, sắp hình thành Thánh âm Thiên Đạo, truyền đến tai của bất kỳ sinh linh nào.

Diệp Trần vội vàng ra tay, Chư Thiên Khánh Vân và Bàn Cổ Điện đồng loạt rung chuyển, đem luồng Thánh âm Thiên Đạo đó che giấu bên trong chí bảo.

"Chúng sinh Hồng Hoang, phàm không thành tiên đạo, đều nhập luân hồi; sau khi luân hồi, nhân quả nghiệp chướng đều tiêu.

Lục Đạo Luân Hồi, phân thành Thiên Đạo, Tu La Đạo, Nhân Đạo, Súc Sinh Đạo, Ác Quỷ Đạo, Địa Ngục Đạo." Phàm là sinh linh Hồng Hoang dưới Đại La Kim Tiên, phảng phất cảm giác được một loại gông cùm trói buộc vận mệnh của mình, đang không ngừng vỡ nát.

Nữ Oa không có thời gian quan tâm đến những điều này, toàn tâm toàn ý chìm đắm trong việc giao tiếp với Thiên Đạo.

"Phàm người có đại công đức khi còn sống, có thể vào Thiên Đạo,

tiêu dao tự tại; kẻ tàn bạo hiếu sát, vào A Tu La Đạo; người vô công vô tích, vào Nhân Đạo; người có tội lớn hơn công, vào Súc Sinh Đạo; người có tội cực lớn, vào Ác Quỷ Đạo; kẻ tội ác tày trời, vào Địa Ngục Đạo, từ nay chúng hồn đều có nơi có chốn." Nữ Oa khẽ quát một tiếng, nói: "Lục Đạo Luân Hồi, hiện!" Ầm ầm!

Một hòn đảo có bán kính ngàn dặm mọc lên từ mặt đất, phá vỡ U Minh Huyết Hải sâu thẳm u ám.

Có một tòa cung điện màu đen khổng lồ, sừng sững ở trung tâm hòn đảo đó.

Trên cánh cửa của tòa cung điện màu đen, viết ba chữ lớn "Luân Hồi Điện".

Nhìn qua cánh cửa điện đang hé mở, trong đại điện có một cái bàn, trên bàn đặt hai món linh bảo, đang lấp lánh ánh sáng.

Chính là một trong thập đại Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo – Nhân Thư Sổ Sinh Tử, và linh bảo Cực phẩm Tiên Thiên đi kèm với Sổ Sinh Tử, Luân Hồi Bút.

Ầm ầm ầm!

Gần sáu thành nước Huyết Hải, trong khoảnh khắc hóa thành từng luồng khí tức màu đen, lượn lờ gần Luân Hồi Điện.

Giữa Huyết Hải, Minh Hà như bị Cửu Thiên Thần Lôi đánh trúng, toàn thân nứt nẻ, phun ra từng ngụm lớn máu tươi.

Cho dù là lần trước chiến đấu với Diệp Trần, hắn cũng chưa từng bị thương nặng đến vậy.

Tất nhiên, lúc này không có ai quan tâm đến hắn, càng đừng nói đến quan tâm.

"Ngưng!" Nữ Oa ra lệnh một tiếng.

Những luồng khí tức màu đen đó điên cuồng xoay tròn, dần dần dung hợp thành sáu cái đĩa tròn khổng lồ.

Sáu cái đĩa tròn không ngừng xoay chuyển, từ từ dính liền vào nhau.

"Định!" Nữ Oa vung tay lên.

Sáu đại viên bàn ầm ầm rơi xuống sau lưng Luân Hồi Điện, giống như mọc trên hòn đảo đó vậy.

Bụp!

Nhục thân của Nữ Oa vỡ nát.

Huyết nhục, khí huyết, tinh huyết, pháp lực, vân vân, đều lần lượt tràn vào trong sáu đại viên bàn, dung hợp làm một.

Sáu đại viên bàn không ngừng xoay chuyển, theo sự hấp thu nhục thân của Nữ Oa, dần dần trở nên sáng hơn.

Lục Đạo Luân Hồi sắp khai lập thành công.

Đúng lúc này!

Nữ Oa đột nhiên phát hiện, nhục thân của mình dường như không đủ để kiến lập Lục Đạo Luân Hồi, cách kích hoạt triệt để, còn thiếu một chút cuối cùng.

Giống như chạy nước rút một trăm mét, đã chạy được chín mươi chín mét, còn lại một mét cuối cùng.

Diệp Trần đột nhiên từ trên ghế nằm nhảy lên, kinh hô: "Nương tử!

Đừng hành động thiếu suy nghĩ!" Khoảnh khắc này, Diệp Trần biết mình đã nhầm một chút.

Hậu Thổ có thể dựa vào chân thân Tổ Vu, chỉ bằng nhục thân khai

lập luân hồi.

Nhưng Nữ Oa không chuyên tu nhục thân, cho dù đã tấn thăng Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhục thân cũng không thể so với chân thân Tổ Vu.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, thì phải dùng nguyên thần để lấp vào.

"Đã đến bước này rồi, nào có đường lui?" Nguyên thần của Nữ Oa khẽ lắc đầu, mỉm cười nói: "Phu quân, nếu ta sau khi cắt bỏ nguyên thần mà biến thành kẻ ngốc, chàng có còn muốn ta không?" Nếu như ban đầu, Nữ Oa là vì Diệp Trần, vì Bàn Cổ, vì Thiên Đình, thì khoảnh khắc này, trong lòng nàng lại trào dâng hình ảnh của những sinh linh bình thường ở Hồng Hoang, bất kể là sinh linh tiên thiên hay hậu thiên.

Chỉ cần chưa siêu thoát, ngày đêm phải chịu đựng sự dày vò vô tận, chỉ có kiến lập Lục Đạo Luân Hồi, mới có khả năng thay đổi tất cả.

Cho dù không phải vì để đánh bại Hồng Quân, Nữ Oa vẫn nguyện ý vì chúng sinh mà hy sinh.

Diệp Trần có thể cảm nhận được suy nghĩ của nàng, thu lại lời khuyên ngăn, dùng hết sức lực gật đầu.

Chương 126

"Đương nhiên." Diệp Trần nặn ra một nụ cười, nói: "Nàng là nương tử của ta." "Vậy ta mãn nguyện rồi." Nữ Oa nở một nụ cười rạng rỡ, từ từ đem lực lượng nguyên thần, rót vào sáu cái viên bàn.

Sáu đại viên bàn điên cuồng hấp thu lực lượng nguyên thần, ánh mắt Nữ Oa dần dần trở nên ảm đạm.

Một thành... hai thành... ba thành...

Hút đủ bốn thành lực lượng nguyên thần, sáu đại viên bàn mới ngừng hấp thu.

Lục Đạo Luân Hồi, thành công rồi!

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Thiên Đạo chấn động!

Hồng Hoang rung chuyển!

Sinh linh Hồng Hoang ngẩng đầu, thấy tử khí đông lai tám ngàn vạn dặm, còn nhiều hơn gấp đôi so với lúc Hồng Quân thành Thánh.

Vô số huyền hoàng công đức từ trên trời rơi xuống, nhanh chóng hướng về U Minh Huyết Hải.

Lượng công đức này nhiều hơn vô số lần so với lúc sáng lập Thiên Đình.

Có lẽ công đức cần thiết để thành Thánh của mấy vị đại Thánh Nhân kia cộng lại, cũng không bằng được lượng công đức này.

Vô cùng công đức hóa thành mười thành.

Hai thành công đức rơi vào sáu viên bàn, dùng để ổn định Lục Đạo Luân Hồi mới sinh.

Sáu đại viên bàn sau khi hấp thu công đức, trong khoảnh khắc biến thân, trở thành Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Với đẳng cấp của Công Đức Chí Bảo, cho dù Thánh Nhân toàn lực ra tay, cũng căn bản không thể tổn hại.

Một thành công đức rơi vào Luân Hồi Điện, Sổ Sinh Tử và Luân Hồi Bút hấp thu công đức, tấn thăng thành Cực phẩm Tiên Thiên Công Đức Linh Bảo.

Từ nay giết người không dính nhân quả!

Sinh linh Hồng Hoang sau khi chết, đều do một sách một bút, quyết định nơi đi chốn về.

Bảy thành công đức còn lại, tất cả đều dung nhập vào nguyên thần của Nữ Oa.

Ầm!

Một thành công đức lập tức tan ra, trong nháy mắt tu phục nguyên thần của Nữ Oa.

Ầm!

Lại có hai thành công đức ngưng tụ, trong khoảnh khắc giúp Nữ Oa tái tạo nhục thân.

Nhục thân được tái tạo, kinh ngạc đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, sánh ngang với chân thân Tổ Vu.

Tuy không bằng được nhục thân của Diệp Trần lúc này, nhưng đối với các sinh linh khác ở Hồng Hoang, đó là cảnh giới vĩnh viễn

không thể đạt tới.

"Phu quân!" Nữ Oa vui mừng khôn xiết, nói: "Thiếp không sao rồi!" "Với tấm lòng từ bi như vậy, Thiên Đạo sao có thể phụ lòng nàng?" Diệp Trần cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nói: "Nàng mau chóng chứng đạo đi, ý chí Phụ Thần e rằng không chống đỡ được bao lâu nữa, nếu để Hồng Quân phát hiện ra manh mối, chuyện này sẽ không dễ giải quyết." "Vâng." Nữ Oa gật đầu thật mạnh, nhanh chóng thu liễm tâm thần, dung hợp công đức còn lại.

Nàng lấy ra Hồng Mông Tử Khí, một thành công đức nhanh chóng dung nhập vào đó, lực lượng nguyên thần không ngừng tăng lên.

"Hợp!" Thiện thi, ác thi, tự ngã thi xông ra khỏi cơ thể Nữ Oa.

Trên mặt chúng hiện lên vẻ không cam lòng, nếu tam thi hợp nhất, sẽ không còn bất kỳ cơ hội nào nữa.

Lúc này bản năng cầu sinh, thúc giục chúng phản kháng mệnh lệnh của Nữ Oa, điên cuồng chạy trốn ra ngoài.

"Dung!" Nữ Oa khẽ quát một tiếng!

Một thành công đức đột nhiên phân liệt ra, lập tức kéo tam thi trở lại, hung hăng dung hợp vào nhau.

Tam thi hợp nhất!

Thánh nhân xuất hiện!

Cùng lúc đó, Hồng Mông Tử Khí, một thành công đức luân hồi, và nguyên thần của Nữ Oa triệt để dung hợp vào nhau, khí tức mênh mông lan tỏa bên trong chí bảo.

Đại công đức!

Thánh nhân lập!

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Thiên Đạo lại một lần nữa chấn động.

Nếu không phải ba đại chí bảo ra sức áp chế, e rằng các loại dị tượng này, sớm đã vượt qua Hồng Quân ngày đó chứng đạo.

Hai thành công đức còn lại, đẩy Nữ Oa không ngừng tiến về phía trước.

Cảnh giới này Diệp Trần căn bản không thể hiểu được, chỉ thấy sau khi Nữ Oa hấp thu hai thành công đức, toàn thân khí tức lại một lần nữa trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Nữ Oa khẽ nhíu mày: "Phu quân, Hồng Quân dường như sắp phá phong ấn ra ngoài, chúng ta phải nhanh chóng rời đi." Sau khi chứng đạo thành Thánh, nguyên thần Nữ Oa có thể giao tiếp với Thiên Đạo, cũng có thể thấy được cảnh tượng chiến đấu của Hồng Quân và ý chí Bàn Cổ.

"Được." Diệp Trần khẽ gật đầu, nói: "Thu U Minh Huyết Hải vào Tu La Đạo, Lục Đạo Luân Hồi cứ để ở đây đi, chúng ta mau rời khỏi." Nữ Oa nghe vậy liền sững sờ, nói: "Hồng Quân e là biết ta đang liên hợp với ý chí Bàn Cổ để đối phó lão, Lục Đạo Luân Hồi để ở đây, lỡ như lão nổi giận hủy diệt nó thì sao." "Không cần lo lắng chút nào." Diệp Trần cười nhạt nói: "Lục Đạo Luân Hồi là mắt xích quan trọng nhất để Thiên Đạo hoàn thiện chính mình, cho dù Hồng Quân có điên cuồng đến mấy cũng không dám tổn hại nửa phần." "Vậy được rồi." Nữ Oa khẽ gật đầu, vung tay thu U Minh Huyết Hải vào trong Tu La Đạo.

Tu La Đạo trong Lục Đạo Luân Hồi vốn đối ứng với tộc Tu La chưa ra đời, chút huyết thủy U Minh này là thích hợp nhất để chúng

trưởng thành.

Minh Hà mất đi sự che chở của U Minh Huyết Hải, chỉ là một Chuẩn Thánh hậu kỳ bình thường, đặc biệt là lúc này còn bị U Minh Huyết Hải cắn trả, nằm vật ra đất, chỉ có thở ra chứ không có hít vào.

Chương 127

Vút!

Diệp Trần vung tay, thu hắn vào trong Hỗn Độn Chung, chuẩn bị lát nữa sẽ xử lý.

Làm xong những việc này, Diệp Trần nhìn Nữ Oa, nhẹ giọng nói: "Nàng vào Bàn Cổ Điện trốn tránh trước đi, nếu có thể tránh được sự dò xét của Hồng Quân, có lẽ trong trận quyết chiến lần sau, ta có thể cho lão một đòn chí mạng." "Được." Nữ Oa khẽ gật đầu, nhanh chóng tiến vào Bàn Cổ Điện.

Lời của Diệp Trần rất có lý, cho dù Hồng Quân phát hiện Thiên Đạo giáng xuống lượng lớn công đức, cũng không nhất định biết có Thánh nhân mới ra đời.

Dù sao Lục Đạo Luân Hồi là bộ phận cấu thành quan trọng nhất của Thiên Đạo, biết đâu chính Thiên Đạo tự vận chuyển quy tắc, giáng xuống công đức để nó ra đời thì sao.

Diệp Trần nhanh chóng thu lại tam đại chí bảo, lao như điên ra ngoài U Minh Huyết Hải.

"U Minh Huyết Hải đã bị diệt, Minh Hà đã bị trẫm chém giết, trận này đại thắng!" Diệp Trần cao giọng nói: "Thiên quân nghe lệnh, mau chóng quay về Thiên Đình, không được chậm trễ." "Thiên Đế uy vũ!" "Thiên Đế uy vũ!" "Thiên Đế uy vũ!" Mấy nghìn Đại La Kim Tiên đồng thanh hô lớn, lời ca tụng công tích của Diệp Trần đều phát ra từ tận đáy lòng.

Năm vị đại lão Chuẩn Thánh cùng xuất trận đều không thể hạ được Minh Hà, ngược lại còn khiến mấy chục Đại La Kim Tiên bị trọng thương.

Nhưng Diệp Trần vừa ra tay đã chém giết Minh Hà, thậm chí còn hủy diệt cả U Minh Huyết Hải, hai bên so sánh với nhau mới biết Thiên Đế lợi hại đến mức nào.

Diệp Trần truyền âm cho Phục Hy và năm vị Chuẩn Thánh khác, lệnh cho họ có thể quay về Thiên Đình, chủ trì đại cục, còn hắn và Nữ Oa phải đi tìm cơ duyên chứng đạo.

Làm xong mọi việc, Diệp Trần nhanh chóng mang theo Bàn Cổ Điện, quay về tổ địa Vu tộc.

Cách đó mấy ức dặm.

Bảy vị Chuẩn Thánh đại chiến không ngừng.

Không đúng.

Phải là năm vị Chuẩn Thánh của Thiên Đình đang đè hai vị Chuẩn Thánh là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ra đánh.

Nếu không phải Tiếp Dẫn có Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên bảo vệ, hai người họ sợ là sớm đã xong đời rồi.

Quan trọng là lúc này, hai người họ chỉ có sức chống đỡ chứ không có sức phản kháng.

Phục Hy cũng không dám ép quá chặt, để tránh Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chó cùng rứt giậu, học theo Ma Tổ La Hầu tự bạo linh mạch!

Đúng lúc này.

Năm vị Chuẩn Thánh nhận được truyền âm của Diệp Trần, lần lượt ngẩng đầu nhìn về phía Phục Hy.

Lần này Phục Hy là đại nguyên soái chinh phạt của đại quân Thiên Đình, có quyền quyết định mọi việc.

Phục Hy liếc nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề toàn thân đẫm máu, thật

sự có chút không cam tâm cứ thế thả họ đi, nhưng lại không tiện làm trái chỉ lệnh của Diệp Trần.

Cùng các vị Chuẩn Thánh khác nhìn nhau một cái, nhanh chóng diễn kịch.

"Tiếp Dẫn tiểu nhi, còn không mau mau thúc thủ chịu trói!" Phục Hy quát lớn: "Nếu chọc giận Phục Hy gia gia ta, nhất định sẽ rút hồn đoạt phách ngươi, cho ngươi chịu ngũ hỏa phần thi, thiên lôi đoán đả, khiến ngươi cầu sinh không được, cầu tử không xong!" Tiếp Dẫn không trả lời.

Chuẩn Đề nhe răng trợn mắt, điên cuồng gào thét.

"Ha, có bản lĩnh thì đến đây, xem huynh đệ ta có sợ các ngươi không?" "Ta đứng ở đây, xem các ngươi có dám động đến nửa sợi lông của ta không, nhân quả to lớn của Tây phương, các ngươi có dám gánh chịu không?" "Phải biết thỏ bị dồn vào đường cùng sẽ cắn người, chó bị dồn vào đường cùng sẽ nhảy tường, nếu thật sự ép Chuẩn Đề gia gia ta đến đường cùng, lão tử kéo các ngươi tự bạo, ta chết cũng không để các ngươi sống yên ổn." Chuẩn Đề cười khẳng khặc nói: "Đến lúc đó, dưới tình trạng trọng thương, lại bị nhân quả cắn trả, mới thật sự gọi là cầu sinh không được, cầu tử không xong!" "Chuẩn Đề tiểu nhi, đừng có ngông cuồng!" Bạch Trạch cười lạnh liên tục, nói: "Nền tảng của Thiên Đình sao ngươi có thể tưởng tượng được?

Nhiều nhất chỉ cần bỏ ra một nửa khí vận là có thể dễ dàng triệt tiêu nhân quả của Tây phương." Đông Vương Công gật đầu phụ họa nói: "Chúng ta đều có cực phẩm linh bảo hộ thân, hai sư huynh đệ các ngươi đồng thời tự bạo, nhiều nhất cũng chỉ khiến ta trọng thương, chỉ cần tốn chút thời gian phục hồi là được." Côn Bằng phá lên cười lớn nói: "Nói với chúng nhiều làm gì?

Cứ để chúng tự bạo, nếu may mắn không chết, còn phải gánh nhân quả của Đông phương, ha ha ha!" Sắc mặt Chuẩn Đề tái mét!

Nhân quả của Tây phương là con át chủ bài của họ, chỉ khi bất đắc dĩ mới lấy ra dùng, vậy mà lại không có chút tác dụng nào.

Càng không thể khiến Phục Hy ném chuột sợ vỡ bình, cứ thế thả hắn và Tiếp Dẫn đi.

"Các vị đạo hữu, hà tất phải náo loạn đến mức này?" Tây Vương Mẫu lắc đầu thở dài nói: "Chúng ta đều là những đại năng có tiếng tăm lừng lẫy trong Hồng Hoang, một lời không hợp đã đòi tự bạo, truyền ra ngoài khó nghe lắm." "....." Chuẩn Đề đảo mắt, lúc lão nương đây bị các người đè ra đánh, sao không nói đến thể diện với không thể diện.

Tiếp Dẫn cố nặn ra một nụ cười trên khuôn mặt khổ qua, nói: "Tây Vương Mẫu đạo hữu nói phải, nếu không phải bị ép đến bước đường cùng, ta và sư đệ tuyệt đối sẽ không dùng hạ sách này, xin chư vị yên tâm." Lời của Tiếp Dẫn nói rất hay, nhìn như đang tỏ khổ, thực tế lại có hai tầng ý nghĩa.

Tầng ý nghĩa thứ nhất rất đơn giản, nếu các ngươi cứ ép ta vào chỗ chết, vậy thì coi như là bước đường cùng, dù sao cũng sắp chết, cùng lắm thì kéo theo vài kẻ đệm lưng.

Tầng ý nghĩa thứ hai có chút ẩn ý, nếu các ngươi chọn tha cho ta một mạng, vậy thì sẽ không có cái gọi là bước đường cùng.

"Tây Vương Mẫu, cần gì phải nói nhiều lời vô ích với chúng!" Đông Vương Công đưa tay kéo Tây Vương Mẫu ra sau lưng, cười khẩy nói: "Hôm nay hai kẻ này nếu không trả giá một chút, ta tuyệt đối không đồng ý thả chúng đi." "Tán thành." "Phụ nghị." Bạch Trạch và Côn Bằng đồng loạt gật đầu.

Phục Hy nhìn về phía hai người Tiếp Dẫn, trầm giọng nói: "Các ngươi trợ giúp Yêu tộc đào tẩu, bây giờ lại cùng Đế Tuấn cấu kết với nhau, cùng một giuộc, nếu cứ thế thả các ngươi đi, thể diện của Thiên Đình ta để đâu?" ".....Phục Hy đạo hữu nói phải." Tiếp Dẫn biết Phục Hy đang cho mình một lối thoát, liền nói: "Vậy theo ý của đạo hữu, chuyện này nên giải quyết thế nào?" "Hai cách, một là hai ngươi lấy hai kiện cực phẩm linh bảo ra đổi, hai là mỗi người giao ra một cỗ tam thi, rốt cuộc chọn cái nào, các ngươi tự quyết định!" Phục Hy thản nhiên nói: "Đừng có mặc cả với ta, các ngươi không có tư cách, đặc biệt là ngươi, Chuẩn Đề tiểu nhi, nếu không phải nể mặt Tiếp Dẫn đạo hữu, chỉ bằng những lời vừa rồi của ngươi, ta đã tự tay làm thịt ngươi rồi." Sắc mặt Chuẩn Đề lúc xanh lúc trắng, nhưng không dám nói thêm gì nữa.

Phục Hy và Đông Vương Công đều là Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ một người là có thể đánh nổ hai người họ, huống hồ còn có ba Chuẩn Thánh hậu kỳ không kém gì họ.

Vừa rồi vì sợ không sống nổi mới nói năng ngông cuồng, lúc này có cơ hội sống sót, sao lại lãng phí được?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhanh chóng đưa ra lựa chọn.

Để lại thiện thi của mỗi người, bản thể nhanh chóng xé rách không gian, biến mất trước mắt Phục Hy và những người khác, chẳng mấy chốc đã không thấy tăm hơi.

"Chúng ta đi thôi." Phục Hy hài lòng thu lại hai cỗ thiện thi, cười nhạt nói: "Đừng để Thiên Đế và Thiên Hậu đợi quá lâu." Các Chuẩn Thánh còn lại lần lượt gật đầu, cùng Phục Hy nhanh chóng quay về Thiên Đình.

Tuy không bắt được Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nhưng có hai cỗ thiện thi trong tay, hẳn là cũng có thể làm được khối chuyện.

Ở một nơi khác.

Diệp Trần liên tiếp xé rách không gian, vượt qua ngàn núi vạn sông, quay về tổ địa Vu tộc.

Lấy Bàn Cổ Điện ra, đặt nó về vị trí cũ, như thể chưa từng biến mất.

Vút!

Diệp Trần cảm nhận thiên cơ một chút, dường như Hồng Quân vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi sự dẫn dắt của ý chí Bàn Cổ, khóe miệng hiện lên một nụ cười, rồi đột ngột chui vào trong Bàn Cổ Điện.

Bên trong Bàn Cổ Điện.

Nữ Oa và Thập Nhị Tổ Vu đang giao lưu, mười hai Đại Vu Chuẩn Thánh sơ kỳ đang trốn trong góc tu luyện Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận.

"Phu quân về rồi." Diệp Trần vừa bước vào cửa điện, Nữ Oa đã phát hiện.

Thập Nhị Tổ Vu lần lượt quay đầu lại.

Cộng Công tính tình nóng nảy nhất, thực sự không kìm được, nói: "Diệp Trần, bên ngoài rốt cuộc thế nào rồi?

Lão già Hồng Quân có phát hiện ra điều gì bất thường không?

Chương 128

Chúng ta phải ra tay giúp Phụ Thần chứ.” “Đừng hành động thiếu suy nghĩ.” Diệp Trần lắc đầu nói: “Nữ Oa chứng đạo, Hồng Quân hoảng sợ, ý chí Phụ Thần kéo lão ta ra ngoài, chắc chắn sẽ phải trả giá lớn hơn, chúng ta tạm thời tĩnh quan kỳ biến.” Cộng Công trừng mắt nói: “Vậy...

Phụ Thần chúng ta không quan tâm nữa sao?” “Câm miệng.” Đế Giang vỗ một cái vào đầu hắn, nói: “Những điều não ngươi nghĩ tới, chẳng lẽ Diệp Trần không nghĩ tới sao?

Cứ nói nhảm ở đây, lãng phí thời gian của ta.” “.....” Cộng Công ấm ức, nhưng không dám nói thêm gì.

Diệp Trần ngồi xuống bên cạnh Nữ Oa, nói: “Nương tử, trước đó nàng có cảm nhận được tình hình cụ thể giữa Hồng Quân và ý chí Phụ Thần không?” “Thời gian ngắn ngủi, lại sợ để lại khí tức trên Thiên Đạo bị Hồng Quân phát hiện, chỉ có thể xem được tình hình đại khái.” “Hồng Quân và ý chí Phụ Thần đang giằng co lẫn nhau, tranh đoạt quyền khống chế Thiên Đạo, lão ta chiếm ưu thế tuyệt đối, khoảng bảy thành.” Nói đến đây, Nữ Oa cười nhạt nói: “Lúc ta chứng đạo, Hồng Quân dùng sức thoát ra, hình như đã bị cắn trả, quyền khống chế Thiên Đạo lùi về khoảng sáu thành.” “Tốt quá rồi.” Diệp Trần vỗ tay khen hay, nói: “Hồng Quân tạm thời rút lui, ý chí Phụ Thần chắc chắn không có vấn đề gì, chúng ta cứ tĩnh quan kỳ biến, tranh thủ sớm ngày ngưng tụ khí vận Hồng Hoang, trợ giúp ý chí Phụ Thần đánh bại Hồng Quân, có lẽ có thể dùng cách này để hồi sinh Phụ Thần.” “Tốt!” “Tốt!” “Tốt!” Thập Nhị Tổ Vu vui mừng khôn xiết.

Diệp Trần thu lại nụ cười, nhìn quanh Thập Nhị Tổ Vu, trầm

giọng nói: “Hồng Quân lúc này e là sẽ hành động cẩn thận, bồi dưỡng thế lực để tranh đoạt khí vận Hồng Hoang với Thiên Đình, Vu tộc chúng ta cũng đến lúc tham chiến rồi.” “Tham chiến không vấn đề!” Đế Giang khẽ gật đầu, nói: “Nhị lang Vu tộc chưa bao giờ sợ chiến tranh, nhưng không phải nên thao quang dưỡng hối, không để lộ thực lực Vu tộc sao?” “Không sai, át chủ bài thực sự của Vu tộc không thể để lộ, bất kể là các vị ca ca tỷ tỷ, hay Hình Thiên, đều phải tiếp tục ở lại trong Bàn Cổ Điện, tu luyện pháp tắc của bản thân và Long Tượng Thần Công, luyện tập nhiều hơn Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận.” Diệp Trần gật đầu, nói: “Ta sẽ triệu tập nhị lang Vu tộc từ các bộ lạc lớn gia nhập Thiên Đình, dung nạp khí vận của Vu tộc vào trong khí vận của Thiên Đình, triệt để cắt đứt trợ lực của Hồng Quân trong thế giới Hồng Hoang.” “Mọi việc cứ theo ý ngươi mà làm.” Đế Giang gật đầu đồng ý, nhìn về phía các Tổ Vu khác nói: “Không có ai phản đối chứ?” Các Tổ Vu còn lại đều lắc đầu.

Bất kể là Vu tộc hay Thiên Đình, trong tay Diệp Trần đều phát triển cực kỳ nhanh chóng, tốt hơn nhiều so với việc họ tự mình quản lý.

Hai thế lực lớn lần này liên hợp, Tây phương, Côn Luân Sơn, cũng như các thế lực ẩn giấu khác, đều phải tự biết cân nhắc, hoặc là đầu hàng, hoặc là chờ bị quét sạch.

“Vậy cứ quyết định như thế.” Diệp Trần mỉm cười gật đầu, nói: “Vậy xin mời các vị ca ca lập tức đến các bộ lạc lớn, triệu tập nhị lang Vu tộc từ Soái Vu trở lên, tập hợp tại tổ địa Vu tộc, sau đó do ta dẫn dắt đến Thiên Đình.” “Được.” Thập Nhị Tổ Vu lần lượt gật đầu, lao ra ngoài Bàn Cổ Điện.

Uy danh của họ trong Vu tộc mạnh hơn Diệp Trần rất nhiều, do họ triệu tập nhị lang Vu tộc là lựa chọn tốt nhất.

Diệp Trần hình như ngoài lần thăng cấp Tổ Vu ra, gần như chưa từng đến các bộ lạc lớn để lộ diện.

Đợi họ rời đi, Diệp Trần nhìn về phía Nữ Oa, nói: "Nương tử, lần này vi phu có lỗi với nàng rồi." "Phu quân sao lại nói vậy?" Nữ Oa có phần khó hiểu.

Diệp Trần khẽ lắc đầu nói: "Bất kể ai chứng đạo thành thánh, sinh linh Hồng Hoang đều cùng nhau chúc mừng, vậy mà nàng vì ta, bị cuốn vào cuộc đấu tranh này, chỉ có thể tạm thời ẩn náu ở đây." "Ta còn tưởng chuyện gì, chúng ta là phu thê, chuyện của chàng là chuyện của ta, có gì mà phải xin lỗi." Nữ Oa cười duyên nói: "Hơn nữa, Bàn Cổ đại thần cũng là phụ thần của chúng ta, những sinh linh tiên thiên, thay ngài ấy đối phó Hồng Quân, là việc ta nên làm." "Vi phu biết nàng hiểu chuyện." Diệp Trần khẽ gật đầu nói: "Biến số trong thế giới Hồng Hoang quá nhiều, cũng chỉ có Bàn Cổ Điện mới có thể che giấu khí tức của nàng, nàng cứ tạm thời ẩn náu ở đây, đợi ta sắp xếp xong chuyện bên ngoài, sẽ vào đây bầu bạn với nàng." "Ta biết rồi." Nữ Oa khẽ gật đầu, đột nhiên như nghĩ ra điều gì, nói: "Đúng rồi, nếu Hồng Quân đích thân ra tay đối phó Thiên Đình, chàng tuyệt đối đừng đối đầu trực diện với lão, lập tức triệu hoán chúng ta, những sức chiến đấu cấp Thánh nhân, có lẽ có thể chiến thắng lão ta, kẻ đang ở Thiên Đạo lục trọng." "Thiên Đạo lục trọng?" Diệp Trần nghe vậy liền sững sờ, nói: "Ý gì vậy?" Nữ Oa vội vàng giải thích: "Việc phân chia đẳng cấp của Thiên Đạo Thánh Nhân, ta cũng là sau khi chứng đạo mới được Thiên Đạo nhắc nhở, đại khái được phân chia như sau..." Qua lời giải thích kiên nhẫn của Nữ Oa, Diệp Trần nhanh chóng hiểu rõ việc phân chia đẳng cấp của Thánh nhân.

Khác với đẳng cấp tu luyện dưới Thánh nhân, Thiên Đạo Thánh Nhân hoặc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên được chia thành chín đẳng cấp.

Sự chênh lệch giữa mỗi đẳng cấp ít nhất cũng tương đương với Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên.

Nếu không có những thứ như Tiên Thiên Chí Bảo hỗ trợ, đẳng cấp cao gần như có thể đè bẹp đẳng cấp thấp.

Lấy ví dụ, loại hoàn toàn lợi dụng công đức để chứng đạo là loại yếu nhất, Thiên Đạo nhất trọng Thánh nhân.

Nếu trảm tam thi nhưng chưa hợp nhất, lợi dụng công đức để chứng đạo, là Thiên Đạo nhị trọng.

Giống như Hồng Quân trảm thi chứng đạo, sau khi thăng cấp là Thiên Đạo tam trọng.

Loại như Nữ Oa vừa trảm thi vừa công đức chứng đạo, khi thăng cấp Thánh nhân đã đạt đến Thiên Đạo tứ trọng.

Hồng Quân kiếp trước là một trong ba nghìn thần ma, cảnh giới sớm đã vượt qua Thiên Đạo Thánh Nhân, đạt đến cấp Hỗn Độn Thánh Nhân.

Sau khi trọng sinh ở Hồng Hoang, nhờ vào trảm thi chứng đạo, lại có mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp trợ giúp, trong thời gian ngắn đã nâng cảnh giới lên Thiên Đạo lục trọng, thật sự khiến người ta kinh hãi!

Thiên Đạo Thánh Nhân làm sao để thăng cấp, Diệp Trần không hiểu được.

Hồng Quân trong thời gian ngắn như vậy, liên tiếp thăng cấp mấy cảnh giới, đạt đến Thiên Đạo lục trọng, khiến Diệp Trần vô cùng kinh ngạc.

Bất kể là Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận hay Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cái gọi là có thể bộc phát ra sức mạnh sánh ngang Thánh nhân.

Thánh nhân được nhắc đến ở đây, chẳng qua chỉ là Thánh nhân yếu nhất ở Thiên Đạo nhất trọng, ở trước mặt Hồng Quân căn bản không đáng nhắc tới.

Nữ Oa tuy là Thiên Đạo tứ trọng, mang theo ba tôn sức chiến đấu cấp Thánh nhân, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của Hồng Quân.

May mà bây giờ có ý chí Bàn Cổ ở giữa kìm hãm, mới có thể cho Diệp Trần cơ hội phát triển.

"Hồng Quân mạnh như vậy, đối đầu trực diện không có cơ hội thắng." Diệp Trần xoa đầu Nữ Oa, nói: "Tuy cảnh giới của nàng cao hơn ta, tương lai chắc chắn có thể thắng, nhưng không thể quá bốc đồng." "Ân, ta biết rồi." Nữ Oa khẽ gật đầu.

Diệp Trần cười nhạt nói: "Vậy nàng cứ tu hành ở đây trước đi, có lẽ không bao lâu nữa, vi phu cũng có thể chứng đạo thành thánh." Lời này không phải nói đùa.

Sau khi luyện hóa Bàn Cổ Điện, Diệp Trần nhận được ba giọt tinh huyết Bàn Cổ, sau khi hấp thu một giọt, Lực chi pháp tắc và Long Tượng Bàn Nhược Công đều có tiến bộ lớn, tiết kiệm được trăm vạn năm thời gian.

Nếu theo tỷ lệ này mà tính, luyện hóa hai giọt tâm huyết Bàn Cổ còn lại, ít nhất có thể tiết kiệm hơn hai trăm vạn năm thời gian.

Như vậy, Long Tượng Bàn Nhược Công thăng cấp lên tầng thứ hai mươi lăm, vô hạn tiếp cận Thiên Đạo Thánh Nhân.

Biết đâu còn có cơ hội thăng cấp lên tầng thứ hai mươi sáu, triệt để đột phá đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vượt xa Thiên Đạo Thánh Nhân thông thường.

Ngoài việc đề cao bản thân, Diệp Trần còn chuẩn bị tạo ra thêm vài Thánh nhân nữa, cố gắng hết sức để nâng cao thực lực của Thiên

Đình.

Đầu tiên là Địa Tiên chi tổ Trấn Nguyên Tử, sắc phong thần linh sơn hà, ngưng tụ công đức khí vận, trảm thi chứng đạo.

Tiếp theo là đạo Hồng Mông Tử Khí của chính Diệp Trần.

Diệp Trần chuẩn bị dĩ lực chứng đạo, đạo Hồng Mông Tử Khí này không có tác dụng gì.

Nếu đem đạo Hồng Mông Tử Khí này ban cho một Chuẩn Thánh của Thiên Đình, lại giúp đỡ ngưng tụ công đức, liền có thể dễ dàng chứng đạo, ban ngày phi thăng.

Diệp Trần lâu như vậy không lấy ra, có một nguyên nhân quan trọng.

Chuẩn Thánh của Thiên Đình rất nhiều, không biết nên phân phối cho ai, chuyện này một khi xử lý không tốt, dễ gây ra sự bất mãn của các Chuẩn Thánh khác, cuối cùng dẫn đến ly tâm bội đức, khí vận Thiên Đình thất thoát.

"Nếu đã không dễ quyết định cho ai, vậy thì để họ cạnh tranh công bằng đi." Diệp Trần thầm nghĩ: "Không phải còn có Tây phương và Tam Thanh chưa giải quyết sao?

Ai có thể giải quyết những vấn đề này, Hồng Mông Tử Khí sẽ thuộc về người đó." Chưa kể, nếu thật sự làm như vậy, Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vì Hồng Mông Tử Khí, nói không chừng còn có thể tranh đoạt lẫn nhau.

Đến lúc đó dưới trướng Thiên Đình, đừng nói là một tôn Thánh nhân, sáu bảy người cũng có khả năng lớn.

Đúng vậy!

Chuyện phải làm như vậy!

“Phu quân, chàng lại ngẩn người rồi?” Nữ Oa thấy Diệp Trần ngẩn người một cách khó hiểu, không nhịn được tò mò hỏi.

Diệp Trần nào có ý tốt, nói cho Nữ Oa biết suy nghĩ cường đạo này, mắt đảo một vòng, viện cớ cười nhạt nói: “Hồng Hoang trải qua vô số năm tháng, không biết có bao nhiêu hồn phách đang chờ đợi luân hồi chuyển thế, Lục Đạo Luân Hồi tự mình vận chuyển, e là khó mà đáp ứng được nhu cầu của những hồn phách này.” “A... chuyện này ta không nghĩ tới...” Nữ Oa có phần phiền muộn, nói: “Phu quân, chàng có cách nào hay không?

Lục Đạo Luân Hồi liên quan đến sự vận chuyển của Thiên Đạo, sinh linh luân hồi, không thể xảy ra vấn đề như vậy được.” “Thật sự khá phiền phức.” Diệp Trần nhếch miệng cười nói: “Nhưng ta có cách giải quyết.” Nữ Oa vội vàng nói: “Cách gì?” “Phương pháp rất đơn giản, chỉ cần đưa Lục Đạo Luân Hồi vào phạm vi quản hạt của Thiên Đình, vi phu có thể sắc phong thiên thần, đến nơi có Luân Hồi Điện, kiến lập Địa Phủ.” “Thiên Đình chưởng khống vận mệnh của sinh linh Hồng Hoang, Địa Phủ phụ trách duy trì việc tiếp dẫn, thẩm tra, luân hồi... của sinh linh sau khi chết.” Diệp Trần thao thao bất tuyệt nói: “Chọn một cường giả đỉnh cao làm thủ lĩnh Địa Phủ, lại phối bị các thần chức tương ứng, nhất định có thể sắp xếp ổn thỏa mọi việc của sinh linh sau khi chết.” “Đúng là một cách hay.” Nữ Oa bất giác gật đầu, Lục Đạo Luân Hồi không có ý thức tự ngã, hoàn toàn dựa vào bản thân vận chuyển, e là khó mà làm tốt được.

Khí vận mà Lục Đạo Luân Hồi ngưng tụ không kém Thiên Đình bao nhiêu, nếu có thể vận hành hoàn mỹ, khí vận ngưng tụ được có thể rút ngắn đáng kể thời gian Nữ Oa thăng cấp lên Thiên Đạo ngũ trọng.

Nữ Oa cười duyên nói: “Sư huynh có người chọn thích hợp không?” “Không... không đúng, có có có.” Diệp Trần khẽ lắc đầu, rồi

lập tức gật đầu lia lịa.

Chương 129

Triệu hoán ra Hỗn Độn Chung, tiện tay vỗ một cái, Minh Hà đang trọng thương hấp hối rơi ra, trông không còn sống được mấy ngày nữa.

"Nương tử, nàng thấy kẻ này thế nào?" Diệp Trần cười nhạt nói: "Minh Hà cũng được xem là đại năng đỉnh cao của Hồng Hoang, nếu có hắn trấn giữ Địa Phủ, chuyện này sẽ không còn khó khăn nữa." "Không tệ." Nữ Oa vung tay nhỏ, khí tức của Tạo hóa pháp tắc tràn vào cơ thể Minh Hà, trong nháy mắt đã chữa lành nội thương của hắn.

Minh Hà từ từ tỉnh lại.

Khi hắn mở mắt ra, cái nhìn đầu tiên thấy Diệp Trần và Nữ Oa, suýt nữa sợ đến hồn bay phách tán, liều mạng chạy trốn về phía xa.

Nữ Oa mỉm cười lắc đầu, uy áp mênh mông thuộc về Thiên Đạo Thánh Nhân tức thì bộc phát, trấn áp Minh Hà một cách tàn nhẫn xuống đất.

"Minh Hà, trẫm bây giờ cho ngươi hai con đường, chọn con đường nào cũng được, trẫm nhất định sẽ thỏa mãn ngươi." "Thứ nhất, đơn giản, lập tức thề với Thiên Đạo, trung thành với Thiên Đình, vĩnh thế không được rời khỏi." "Thứ hai còn đơn giản hơn, trẫm bây giờ đánh chết ngươi, để ngươi trải nghiệm một phen niềm vui của Lục Đạo Luân Hồi." Diệp Trần ngồi xổm bên cạnh Minh Hà, cười khẩy nói: "Một kẻ thông minh như ngươi, hẳn là sẽ biết cái gì gọi là lựa chọn chính xác." "....." Trong lòng Minh Hà uất ức không thể tả, đây đâu phải là lựa chọn, rõ ràng là bảo hắn, hoặc là làm chó, hoặc là đi chết.

Cái gọi là chuyển thế trọng sinh, có liên quan gì đến hắn chứ.

Nhưng không còn cách nào khác.

Cánh tay không thể vặn lại đùi, lúc cần nhận thua thì phải nhận thua, lúc cần làm chó, tuyệt đối đừng cố làm mèo.

Minh Hà thở ra một hơi dài, nói: "Thuộc hạ nguyện vì Thiên Đình hiệu lực, khẩn cầu bệ hạ không chấp nhặt chuyện xưa." "Không tệ, không tệ." Diệp Trần hài lòng gật đầu, cười nhạt nói: "Ta đã nói rồi mà, một kẻ thông minh như ngươi, biết đâu mới là lựa chọn chính xác, nương tử, thả hắn ra đi, nằm sấp trên đất thề với Thiên Đạo, trông có vẻ hơi xấu xí." "Phụt." Nữ Oa không nhịn được cười thành tiếng, liếc Diệp Trần một cái thật đẹp, thu lại uy áp kinh khủng tỏa ra từ toàn thân.

"Bái kiến Thiên Đế bệ hạ!" "Bái kiến Thiên...

Thánh nhân!" Minh Hà vội vàng hành lễ với Diệp Trần và Nữ Oa, không có chút khí chất của đệ nhất sát nhân ma Hồng Hoang, ngược lại giống như một tên nịnh bợ.

"Gọi ta là Thiên Hậu nương nương đi." Nữ Oa mỉm cười nói: "Nếu ngươi nghe theo chỉ huy của bệ hạ, nhất định sẽ nhận được những lợi ích vượt xa tưởng tượng, đừng có lòng dạ khó lường, tự làm lỡ tiền đồ của mình." Minh Hà chiêu cáo Thiên Đạo, quy hàng dưới trướng Thiên Đình.

Diệp Trần không so đo chuyện xưa, vung tay, ban cho danh hiệu "Phong Đô Thiên Vương", địa vị tương đương với tứ đại Thiên Vương.

Nói thật, địa vị của người chưởng khống Địa Phủ nên ngang với Trấn Nguyên Tử, thậm chí còn cao hơn một chút so với tứ phương Thiên Đế.

Nhưng Minh Hà trước đây có thù với Thiên Đình, Diệp Trần chắc

chắn sẽ không cho đãi ngộ tốt như vậy ngay từ đầu, chèn ép một cách thích đáng là điều nên làm.

Tiếp theo.

Diệp Trần giao nhiệm vụ cho Minh Hà, khai quật Địa Phủ và mười tám tầng địa ngục trong Huyết Hải, dẫn dắt mấy nghìn vị thiên thần, khởi động Địa Phủ, hình thành một dây chuyền hoàn chỉnh.

Đợi những việc này làm xong, sẽ đi hợp tác với Trấn Nguyên Tử, ở các dãy núi lớn và các vùng nước lớn tạo ra các miếu Thành Hoàng, hình thành trận pháp truyền tống định điểm, có thể khiến các thần linh của Địa Phủ tự do ra vào, dẫn dắt vong linh thẳng đến Địa Phủ.

"Nếu ngươi có thể làm tốt những việc này, trẫm sẽ đề bạt ngươi làm Phong Đô Đại Đế, hưởng thụ hai thành khí vận của Địa Phủ." Diệp Trần thản nhiên nói: "Hai thành khí vận, so với toàn bộ khí vận do U Minh Huyết Hải sinh ra trước đây, mạnh hơn gấp mười lần." "Thuộc hạ nhất định sẽ tận tâm tận lực, hoàn thành nhiệm vụ mà bệ hạ và nương nương giao phó." Minh Hà cung kính lĩnh mệnh, lựa chọn triệt để thần phục.

"Được rồi, ngươi về Lục Đạo Luân Hồi tạo dựng Địa Phủ trước đi, trẫm sẽ nhanh chóng điều động thiên thần đến cho ngươi sai khiến." Diệp Trần căn dặn xong Minh Hà, vung tay, đưa hắn ra khỏi Bàn Cổ Điện.

Sau khi tiễn Minh Hà đi.

Diệp Trần ngồi xếp bằng bên cạnh Nữ Oa, cùng nàng bế quan tu luyện.

Đương nhiên, Diệp Trần còn có việc phải làm, không thể bế quan sâu, phần lớn thời gian là xem Nữ Oa tu luyện.

Đặc biệt là Tạo hóa pháp tắc.

Sau khi Nữ Oa thăng cấp Thiên Đạo Thánh Nhân, sự lĩnh ngộ đối với Tạo hóa pháp tắc đã tăng lên rất nhiều, trong Bàn Cổ Điện dường như có thêm nhiều sinh khí.

Lực chi pháp tắc bao hàm các pháp tắc khác, Diệp Trần ngồi bên cạnh quan sát học tập, cũng là một sự đề cao cực lớn.

Đúng lúc này!

Diệp Trần đột nhiên hoàn hồn, dựa vào việc tạo người để mưu cầu công đức, tạo ra một tôn Thánh nhân, chuyện này e là không được!

Các Chuẩn Thánh khác không tu luyện Tạo hóa pháp tắc, nói cách khác, biến số trong toàn bộ thế giới Hồng Hoang này, chỉ có Nữ Oa mới có thể tạo người bổ thiên!

Cơ duyên do Thiên Đạo ban tặng, dù có dâng cho Tam Thanh và những người khác, họ cũng tuyệt đối không lấy được.

"Khốn kiếp!" Diệp Trần khẽ lắc đầu, lẩm bẩm một mình: "Như vậy, các Chuẩn Thánh khác muốn công đức chứng đạo, chỉ còn một con đường là lập giáo thành thánh." Nhưng nói đi cũng phải nói lại, như vậy cũng khá tốt.

Đợi ngày nào đó cùng Nữ Oa đi tạo người, mưu cầu công đức, có lẽ có thể nâng cao không ít thực lực, thăng cấp lên Thiên Đạo ngũ trọng thậm chí lục trọng gì đó.

Lại phối hợp với các sức chiến đấu cấp Thánh nhân khác, đấu tay đôi với Hồng Quân cũng tự tin hơn.

Mấy chục năm sau.

Thập Nhị Tổ Vu mang theo bốn triệu tinh nhuệ Vu tộc, quay về tổ địa Vu tộc.

Trong số những tinh nhuệ Vu tộc này, có bốn mươi sáu vị Đại Vu đỉnh phong, là thủ lĩnh của các bộ lạc lớn, vốn là Đại Vu.

Sau khi tu luyện mấy chục vạn năm Long Tượng Bàn Nhược Công, họ đã chạm đến bình cảnh tu luyện của Vu tộc, tương đương với Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Trong số những Vu tộc còn lại, có gần hai vạn Đại Vu trung kỳ, ba vạn Đại Vu sơ kỳ, cộng lại gần năm vạn Đại La Kim Tiên.

Soái Vu đỉnh phong có khoảng sáu mươi vạn, Soái Vu hậu kỳ gần chín mươi vạn.

Hơn hai triệu Vu tộc còn lại, phần lớn cũng là Soái Vu trung kỳ, xen lẫn một số ít Soái Vu tiền kỳ.

Đội quân này thực sự là tinh nhuệ của Vu tộc.

Diệp Trần nhìn thấy lần đầu, quả thực đã giật mình.

Thiên Đình khó khăn lắm mới tập hợp được hai nghìn năm trăm Đại La Kim Tiên, vậy mà trong Vu tộc, lại có đến năm vạn Đại La Kim Tiên.

Con số này đã gấp hai mươi lần.

Nhưng Diệp Trần nhanh chóng bình tĩnh lại, có thể làm được điều này cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Long Tượng Bàn Nhược Công là công pháp được Thiên Đạo công nhận, cho dù tư chất kém đến đâu, chỉ cần chăm chỉ tu hành hai mươi vạn năm, cũng có thể đạt đến Soái Vu đỉnh phong.

Nếu không có bình cảnh tấn thăng Đại Vu của Vu tộc thông thường, có lẽ sáu mươi vạn Soái Vu đỉnh phong kia, lúc này đã tấn thăng Đại Vu rồi.

Lúc này cách Hồng Quân giảng đạo đã qua mấy chục vạn năm,

nếu Vu tộc loại bỏ mọi can nhiễu, toàn lực tu hành, mấy trăm tỷ Vu tộc, nói không chừng đều có thể đạt đến trình độ này.

Nhưng sự việc không đơn giản như vậy, bộ lạc Vu tộc cần phải mở rộng, người già yếu, phụ nữ trẻ em cần ăn uống, phải đối mặt với sự tấn công của yêu thú, người thực sự có thể toàn lực tu hành, mỗi bộ lạc không đến một phần vạn.

Các bộ lạc lớn có thể đưa ra nhiều tinh nhuệ Vu tộc như vậy, nói thẳng ra, là đã dốc toàn bộ sức mạnh.

Diệp Trần bước ra khỏi Bàn Cổ Điện, leo lên đài cao, quan sát đại quân Vu tộc ở cự ly gần.

"Hống!

Chương 130

Hống!

Hống!

Hống!

Hống!

Hống!" Bốn triệu Vu tộc đồng thanh gào thét, chào đón Diệp Trần duyệt binh, hô vang: "Bái kiến Thập tam thủ lĩnh!" Đúng vậy, vị Thập tam Tổ Vu trong truyền thuyết, là công thần lớn nhất giúp Vu tộc có thể mạnh mẽ như vậy.

Nếu không có Thập tam Tổ Vu truyền thụ Long Tượng Thần Công, những kẻ này, e là vẫn đang loanh quanh ở Thiên Vu, Chiến Vu, sao có thể có được ngày hôm nay, với kỳ tích trăm vạn Soái Vu trấn Hồng Hoang.

"Tốt!

Tốt!

Tốt!" Diệp Trần liên tiếp nói ba chữ tốt, cao giọng nói: "Các ngươi có thể trong vòng hai mươi vạn năm ngắn ngủi, mở rộng thực lực của Vu tộc đến mức này, thực sự không tệ." "Hống!

Hống!

Hống!

Hống!

Hống!" Tinh nhuệ Vu tộc dùng tiếng gầm phấn khích, đáp lại lời khen của Diệp Trần.

“Các Tổ Vu chúng ta đã thương nghị quyết định, Vu tộc từ hôm nay sáp nhập với Thiên Đình, các ngươi đều phải nghe theo sự điều khiển của ta.” Diệp Trần nhìn quanh toàn trường, trầm giọng nói: “Các ngươi nếu có ý kiến, có thể đề xuất ngay bây-giờ.” “Không có!” “Có thể vì Thập tam thủ lĩnh hiệu lực, chúng ta vui mừng không kịp!” “!!” “Thập tam thủ lĩnh, lần sau công đả Tây phương, có thể mang theo chúng ta không?” “Nghe nói thủ lĩnh mấy hôm trước phái người đánh nổ tam thi của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, thật không?” Tinh nhuệ Vu tộc lần lượt hưng phấn.

Bốn mươi sáu thủ lĩnh bộ lạc không khỏi cảm khái.

Ban đầu họ tu hành bên ngoài Bàn Cổ Điện, tận mắt chứng kiến Diệp Trần từng bước quật khởi.

Nhưng đều không ngờ, kẻ này sẽ trở thành Tổ Vu của Vu tộc, thậm chí trở thành Thiên Đế thống ngự Hồng Hoang.

“Nếu đã như vậy, vậy ta yên tâm rồi.” Diệp Trần hài lòng gật đầu, nói: “Trong khoảng thời gian tiếp theo, ta sẽ phân công các ngươi đến dưới trướng các vị Chuẩn Thánh, chuyện này là do Phụ Thần đích thân chỉ thị, các ngươi nhất định phải tuân lệnh hành sự.” “Hống!

Hống!

Hống!

Hống!

Hống!” Mấy triệu Vu tộc đồng thanh lĩnh mệnh.

Diệp Trần chọn ra mười thủ lĩnh bộ lạc, nói: “Các ngươi mỗi người chọn ra một nghìn Đại Vu, mười nghìn Soái Vu, đến U Minh Huyết Hải, nghe theo lệnh của Phong Đô Thiên Vương Minh Hà, tu kiến Địa Phủ, duy hộ sự vận chuyển của Lục Đạo Luân Hồi, chuyện

này có khí vận to lớn, các ngươi nếu có thể tận tâm kiệt lực, có lẽ sẽ đột phá bình cảnh hiện tại, tấn thăng cảnh giới mới." "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" Mười thủ lĩnh đồng thanh lĩnh mệnh.

Việc chọn lựa Vu tộc của các bộ lạc, tốc độ nhanh đến kinh người, chẳng mấy chốc đã tập kết xong.

"Không cần đợi ở đây, mau chóng đến Huyết Hải." Diệp Trần vung tay, hơn mười vạn tinh nhuệ Vu tộc tuân theo hiệu lệnh, lao như điên về phía U Minh Huyết Hải.

"Các ngươi mỗi người chọn ra một nghìn Đại Vu, mười nghìn Soái Vu, có thể đến Vạn Thọ Sơn Ngũ Trang Quán, nghe theo hiệu lệnh của Trấn Nguyên Đại Đế." Diệp Trần lại chỉ định mười thủ lĩnh bộ lạc, ban bố mệnh lệnh tương tự.

"Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" Mười thủ lĩnh bộ lạc đồng thanh lĩnh mệnh.

Chọn xong hơn mười vạn tinh nhuệ Vu tộc, ngựa không dừng vó lao về phía Ngũ Trang Quán, trợ giúp Trấn Nguyên Tử sắc phong thần linh sơn thủy.

"Các Vu tộc còn lại nghe lệnh!" Diệp Trần cao giọng nói: "Mau chóng xếp hàng, theo ta quay về Thiên Đình!" "Hống!

Hống!

Hống!

Hống!

Hống!" Mấy triệu Vu tộc đồng thanh đáp lời, khiến mây trắng trong phạm vi vạn dặm tan tác.

Diệp Trần triệu hoán ra Cửu Long Trầm Hương Liễn, dẫn đầu lao

về phía Bất Chu Sơn.

Mấy triệu Vu tộc điên cuồng chạy theo sau, thân thủ nhanh nhẹn leo lên Bất Chu Sơn, nhanh chóng lao về phía Thiên Đình.

Thế giới Hồng Hoang được Diệp Trần phân chia thành bốn khối lớn.

Khối thứ nhất là các vì sao trên trời, từ điểm này mà xem, Thiên Đình không có bất kỳ đối thủ cạnh tranh nào.

Kể từ khi giải quyết xong chị em Hi Hòa, Diệp Trần đích thân sắc phong mấy trăm vị tinh quân, lại do họ chọn lựa phụ thần, quản hạt các vì sao.

Khối thứ hai, đại địa Hồng Hoang.

Cũng là khối mà Diệp Trần xem trọng nhất.

Căn bản của thế giới Hồng Hoang nằm ở đây, lúc đầu trong năm vị Chuẩn Thánh kia, người Diệp Trần mời đầu tiên là Trấn Nguyên Tử.

Nếu như Trấn Nguyên Tử không đồng ý gia nhập, Diệp Trần có khả năng sẽ chém giết hắn, luyện hóa Địa Thư rồi tự mình ra tay.

Khối thứ ba, Lục Đạo Luân Hồi.

Cũng có thể gọi là Địa Phủ, nơi này quản lý việc luân hồi chuyển sinh của tất cả vong linh trong Hồng Hoang, có công đức và khí vận lớn.

Phái mười vạn Vu tộc đến chi viện, nhất định có thể trong thời gian ngắn giải quyết ổn thỏa những việc này.

Khối cuối cùng, tứ đại hải vực.

Côn Bằng là cự thú trong biển hóa hình, là người chọn tốt nhất để chưởng khống tứ đại hải vực.

Nhưng Vu tộc không có nguyên thần, không giỏi hải chiến, phái đi cũng vô ích.

Diệp Trần quyết định quay về Thiên Đình, phái hơn hai nghìn đại năng của Thiên Đình đi.

Có đại quân Vu tộc trấn giữ Thiên Đình, cũng không còn lo lắng vấn đề nhân thủ.

Chương 131

Bốn khối lớn thiếu một cũng không được, nhất định phải chiếm hết.

Diệp Trần muốn làm Thiên Đế, không phải là đế hoàng của một tộc như Đế Tuấn, cũng không phải là Thiên Đế bù nhìn như Hạo Thiên.

Đã làm Thiên Đế, phải trấn áp tất cả kẻ địch trên thế gian!

Quay về Thiên Đình.

Tứ phương Thiên Đế, tứ đại Thiên Vương, Côn Bằng, Hồng Vân, chị em Hi Hòa và các đại lão Chuẩn Thánh khác, nhìn thấy mấy triệu đại quân Vu tộc, kinh ngạc đến nỗi nửa ngày không khép được miệng.

Vu tộc lại ẩn giấu thực lực mạnh mẽ như vậy, nếu trước đó họ không lựa chọn đứng về phía Diệp Trần.

E là thứ chờ đợi họ, sẽ là sự thảo phạt và trấn áp của đại quân Vu tộc.

Đợi họ hoàn hồn, Diệp Trần theo kế hoạch của mình, nhanh chóng sắp xếp công việc.

Côn Bằng nghe xong, lập tức cười không khép được miệng.

Có hơn hai nghìn Đại La Kim Tiên tương trợ, việc bình định tứ hải sẽ trở nên đơn giản hơn rất nhiều, lúc cần thiết có thể tìm kiếm sự tương trợ của tứ phương Thiên Đế.

Dù sao lần này công đả Huyết Hải, họ cũng đã bỏ ra không ít sức lực.

Thế giới Hồng Hoang coi trọng nhất là nhân quả, ta giúp ngươi,

ngươi giúp ta, mọi người mới có thể tương trợ lẫn nhau, cùng nhau trưởng thành.

"Bệ hạ, vậy thần đi bình định tứ hải trước." Côn Bằng chắp tay hành lễ, mang theo hơn hai nghìn đại năng, nhanh chóng đi về phía Bắc Hải.

Mục tiêu đầu tiên, đại bản doanh.

Đợi Côn Bằng đi rồi.

Diệp Trần nhìn quanh toàn trường, nhìn về phía tứ đại Thiên Vương nói: "Đại quân Vu tộc biên nhập vào Thiên quân, theo khu vực đã quy hoạch trước đó mà phân chia, các ngươi mỗi người chọn ra năm vạn Đại La Kim Tiên, trấn thủ tứ phương thế giới." "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" Tứ đại Thiên Vương đồng thanh lĩnh mệnh.

Thiên Đình bây giờ có trăm vạn đại quân, căn bản không cần tứ phương Thiên Đế đi trấn giữ, phái tứ đại Thiên Vương là đủ rồi.

"Đại địa Hồng Hoang trừ Tam Thanh ở Côn Luân và ba kẻ ở Tây phương ra, gần như không có ai, có thể ảnh hưởng đến sự phát triển của Thiên Đình." Diệp Trần mỉm cười nhìn về phía tứ phương Thiên Đế, nói: "Trẫm quyết định bế quan mười vạn năm, bốn người các ngươi, mỗi vạn năm luân phiên trấn giữ Thiên Đình, phụ trách chủ trì sự vận hành của Thiên Đình." "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" Tứ phương Thiên Đế đồng thanh lĩnh mệnh.

Đề nghị này của Diệp Trần, họ đều tán thành.

Trong tình huống thân phận địa vị tương đồng, nếu nảy sinh bất đồng, dễ xảy ra tình trạng ngươi không phục ta, ta cũng không phục ngươi, từ đó dẫn đến mâu thuẫn lớn hơn.

Người phụ trách trấn giữ Thiên Đình, mỗi vạn năm sẽ là người

chủ chốt.

“Hồng Vân thân là Tình Nghĩa Thiên Vương, phụ trách ở Thiên Đình, chu toàn giữa Trấn Nguyên Tử, Côn Bằng và Minh Hà đi, nếu có ai cần giúp đỡ, ngươi nguyện ý giúp, thì đi giúp một tay.” “Hi Hòa, Thường Hi, hai nàng phụ trách trông coi các vì sao trên trời, nếu phát hiện tinh quân không làm tròn trách nhiệm, có thể không cần thông qua Thiên Đình, trực tiếp tiến hành bổ nhiệm và miễn nhiệm.” Diệp Trần nhìn về phía Hồng Vân và chị em Hi Hòa, nói, đưa ra sự sắp xếp.

Những Thiên Vương này đều là cường giả Chuẩn Thánh, cho dù là tứ phương Thiên Đế, cũng không tiện chỉ huy, để tránh nảy sinh xung đột.

“Tuân mệnh!” “Tuân mệnh!” “Tuân mệnh!” Ba vị Chuẩn Thánh đồng thanh lĩnh mệnh.

Diệp Trần chuẩn bị tìm chủ nhân mới cho đạo Hồng Mông Tử Khí kia, tạo ra một Thánh nhân, chuyện này lại không hề đề cập.

Danh ngạch này chưa được cân nhắc kỹ, nên chuẩn bị xem năng lực hoàn thành nhiệm vụ của mỗi người lần này, rồi quyết định Hồng Mông Tử Khí sẽ thuộc về ai.

Nếu ai dám đục nước béo cò, vậy thì không hay rồi, chỉ có thể bỏ lỡ cơ hội chứng đạo duy nhất, nhanh chóng này.

Diệp Trần sắp xếp xong nhiệm vụ cho tất cả các Chuẩn Thánh còn lại, quyết định quan sát thêm một thời gian, xem phản ứng của Hồng Quân, rồi mới quyết định có bế quan hay không. .....

Hoa nở hai đóa, mỗi đóa một cành.

Bên trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân đột nhiên xé rách hư không, hiện ra trên đài cao.

Y phục rách nát, toàn thân đẫm máu, mái tóc trắng rối tung, khí tức run rẩy không ngừng, như thể vừa trải qua một trận thảm bại.

"Ai?" "Ai?" "Rốt cuộc là ai?" Hồng Quân gầm lên giận dữ!

Lần này lão đang ổn định áp chế ý chí Bàn Cổ, suýt chút nữa đã hoàn toàn chiến thắng đối phương, giành được quyền khống chế Thiên Đạo.

Nhưng không ngờ vào thời điểm quan trọng, thế giới Hồng Hoang xảy ra biến cố lớn, dẫn đến Thiên Đạo chấn động, khiến lão và ý chí Bàn Cổ đều bị cắn trả trọng thương.

Động tĩnh kia lão không thể xác định rõ, dường như có cường giả chứng đạo thành thánh.

Nhưng lão cố gắng hết sức suy diễn, sinh linh bình thường trong Hồng Hoang chỉ cảm nhận được điềm lành giáng xuống, lại không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Dò xét pháp bảo của Tam Thanh, Phục Hy và các Chuẩn Thánh khác, cũng không ra được kết quả gì.

Điều duy nhất có thể suy ra là U Minh Huyết Hải biến mất, Lục Đạo Luân Hồi xuất hiện, quy tắc Thiên Đạo ngày càng hoàn thiện.

Khi lão chuẩn bị dò xét sâu trong Lục Đạo Luân Hồi, Thiên Đạo đột nhiên hiện ra cảnh cáo: Lục Đạo Luân Hồi là bộ phận cấu thành quan trọng trong sự vận chuyển của Thiên Đạo, Thánh nhân không được can thiệp!

Ánh mắt Hồng Quân âm u!

Nếu quy tắc Thiên Đạo cứ hoàn thiện như vậy, đừng nói là Thiên Đạo lục trọng, dù là Thiên Đạo hậu kỳ, cũng khó mà thân hợp Thiên Đạo.

“U Minh Huyết Hải?

Diệp Trần?

Nữ Oa?” Hồng Quân nhíu mày nói: “Chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến hai người họ?

Chắc là không thể, chỉ là Chuẩn Thánh, sao có thể câu kết với Thiên Đạo được?” Đúng lúc này.

Sắc mặt Hồng Quân đột nhiên đại biến, nhanh chóng biến mất trên đài cao.

Két!

Dao Trì đẩy cánh cửa nặng nề của Tử Tiêu Cung, cái đầu nhỏ khẽ thò vào.

“Hạo Thiên, ta đã nói với huynh rồi, không có động tĩnh gì đâu!” Dao Trì bĩu môi nói: “Đây là Tử Tiêu Cung, đạo trường của lão gia, làm sao có thể có người ở đây la hét ầm ĩ!” “Không đúng a.” Hạo Thiên gãi đầu, phiền muộn nói: “Ta vừa rồi thật sự nghe thấy có người nói chuyện, không chỉ một lần, lần trước Thiên Đình thành lập, không phải cũng nghe thấy động tĩnh sao.” “Nhưng thật sự không có mà.” Dao Trì khẽ lắc đầu, cười nhẹ nói: “Thôi, thôi, những chuyện này căn bản không quan trọng, Hạo Thiên, huynh cho ta mượn Hạo Thiên Kính mà lão gia ban cho đi, ta muốn xem phong cảnh thế giới Hồng Hoang.” “Xì.” Hạo Thiên bĩu môi nói: “Là xem Diệp Trần sư huynh thì có, xem phong cảnh gì chứ?” “Ít nói nhảm đi!” Dao Trì trợn mắt, tức giận nói: “Có cho không?” “Cho cho cho!” Hạo Thiên vội vàng lấy ra một chiếc gương đưa cho Dao Trì, xoay người chạy ra ngoài điện, chỉ sợ Dao Trì sẽ đánh mình.

Chiếc gương này tỏa ra khí tức của cực phẩm tiên thiên linh bảo, nguyên danh là Quan Thiên Kính, sau khi Hồng Quân ban cho Hạo

Thiên, bị Hạo Thiên đổi tên thành Hạo Thiên Kính.

Công kích và phòng ngự của Quan Thiên Kính đều bình thường, nhưng có thể quan sát cảnh tượng ở phần lớn các nơi trong thế giới Hồng Hoang, là một kiện cực phẩm linh bảo có công năng độc đáo.

Chương 132

Dao Trì lấy được Hạo Thiên Kính, hài lòng quay về vị trí của mình, lặng lẽ quan sát thế giới Hồng Hoang.

Từ ngày sinh ra, nàng vẫn luôn ở trong Tử Tiêu Cung, ngày thường ngoài việc tu luyện, thú vui duy nhất là quan sát thế giới Hồng Hoang.

Đương nhiên.

Dao Trì lúc quan sát thế giới Hồng Hoang, thuận tiện xem một vị Thiên Đế nào đó, cũng là chuyện bình thường.

Bên trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân lại xuất hiện trên đài cao, toàn thân dơ bẩn đã được loại bỏ hết, khôi phục lại dáng vẻ tiên phong đạo cốt.

"Diệp Trần?

Thiên Đình?" Đôi mắt Hồng Quân xuyên qua hỗn độn, nhìn xuống đại địa Hồng Hoang.

Trên đại địa Hồng Hoang, bao phủ một luồng khí vận vô cùng nồng đậm, luồng khí vận này chia thành vô số luồng, bay về các phương hướng khác nhau.

Có vài luồng khí vận khá lớn, đặc biệt dễ thấy.

Trong đó luồng khí vận lớn nhất, từ bốn phương tám hướng đổ về Bất Chu Sơn ở trung tâm đại lục, dung nhập vào Thiên Đình trên đỉnh núi.

Có bốn luồng khá lớn, lần lượt đổ về tổ địa Vu tộc, Vạn Thọ Sơn Ngũ Trang Quán, U Minh Huyết Hải, cũng như một hòn đảo quan

trọng ở sâu trong Bắc Hải.

Hai luồng khí vận vốn có thể đối đầu với Thiên Đình, lúc này lại trở nên vô cùng nhỏ bé, lần lượt thuộc về Côn Luân Sơn ở Đông phương và Linh Sơn ở Tây phương.

"Đúng là đồ vô dụng!" Hồng Quân không nhịn được mắng: "Ba lần bốn lượt bị Diệp Trần áp chế, cũng không biết mấy kẻ đó ăn cái gì!" Khí vận của Thiên Đình thế không thể ngăn cản, nếu cứ để như vậy, e là chẳng bao lâu nữa, sẽ có thể thôn tính Côn Luân Sơn và Linh Sơn, từ đó ngưng tụ toàn bộ khí vận Hồng Hoang.

"Nếu không phải bản tọa không tiện trực tiếp ra tay, há lại cần mấy tên ngốc đó!" Hồng Quân càng nghĩ càng tức, nhưng dù có tức giận đến đâu, cũng không có cách nào.

Chỉ có thể lặng lẽ đè nén ngọn lửa giận trong lòng, suy nghĩ đối sách.

Một lúc lâu sau.

Hồng Quân khẽ lắc đầu, nói: "Xem ra phải để họ chứng đạo trước, mới có thể cứu vãn được cục diện hiện tại." Vốn lão định đợi sau khi thân hợp Thiên Đạo, mới nới lỏng hạn chế của Thiên Đạo, để Tam Thanh và những người khác thành thánh.

Nhưng bây giờ khí vận của Thiên Đình và Vu tộc ngày càng nồng đậm, ý chí Bàn Cổ như được chi viện, việc tranh đoạt quyền khống chế Thiên Đạo ngày càng khó khăn.

Chỉ có để Tam Thanh quật khởi, đả áp khí vận của Thiên Đình và Vu tộc, mới có thể cắt đứt nguồn bổ sung của ý chí Bàn Cổ.

Dù sao ý chí Bàn Cổ cũng đã tàn khuyết không chịu nổi, nếu không có trợ lực, chỉ cần tốn thêm chút thời gian, lão có thể triệt để xóa sổ nó.

“Cứ làm vậy đi.” Hồng Quân quyết định xong, lập tức truyền âm cho các đại đệ tử.

Không lâu sau.

Các vị đệ tử Thánh nhân lần lượt nhận được thánh âm của Thiên Đạo, Hồng Quân triệu hoán họ đến Tử Tiêu Cung yết kiến. .....

Tam Thập Tam Thiên.

Lăng Tiêu Bảo Điện.

Diệp Trần nghe được tin nhắn của Hồng Quân, khóe miệng không khỏi nở nụ cười.

Từ nội dung tin nhắn mà xem, Hồng Quân rất có thể không phát hiện ra chuyện Nữ Oa đã chứng đạo thành công.

Còn một điểm nữa.

Lão già này xem ra thật sự gấp rồi.

Lần trước lão đã nói rất rõ ràng, minh bạch, trừ phi Hồng Hoang bị hủy diệt, hoặc đại kiếp giáng lâm, mới xuất hiện trước mặt hắn.

Đi hay không đi?

Một vấn đề đáng để suy nghĩ.

Nếu Diệp Trần đi Tử Tiêu Cung, đến quá gần, có khả năng sẽ bị Hồng Quân nhìn thấu nội tâm.

Nếu Hồng Quân không phát hiện ra Diệp Trần có vấn đề, lỡ như lão không kiềm chế được bản thân, nhất định sẽ giết Diệp Trần.

Khả năng này thấp, nhưng không phải là không có khả năng xảy ra.

Nhưng nếu không đi, chẳng khác nào thừa nhận trong lòng có quỷ, Hồng Quân dù không có cách nào đối phó hắn, cũng dễ dàng ra tay.

“Phải đi.” Diệp Trần khẽ gật đầu.

Nhưng cứ đi như vậy, có vẻ hơi không an toàn.

Phải nghĩ ra cách nào đó, thu hút sự chú ý của Hồng Quân, thậm chí để lão ta tập trung sự chú ý vào những việc khác.

Còn một điểm nữa.

Hồng Quân lần này triệu hoán đến Tử Tiêu Cung, e là đang vội muốn để Tam Thanh thành thánh.

Nếu họ trực tiếp sáng lập giáo phái, vậy Diệp Trần không có cách nào.

Nhưng nếu Hồng Quân muốn tạo người trước, vậy Diệp Trần phải nghĩ cách thoái thác rồi.

“!!!” Đúng lúc này.

Trong đầu Diệp Trần lóe lên một ý tưởng tuyệt vời.

Nhanh chóng nắm bắt ý tưởng này, suy diễn trong đầu ngàn vạn lần, cuối cùng đưa ra lựa chọn tốt nhất.

Sau đó.

Diệp Trần đem tất cả những câu hỏi mà Hồng Quân có thể hỏi, đều tiến hành suy diễn phức tạp.

Loại bỏ tất cả các quá trình suy diễn của những câu hỏi này, chỉ để lại câu trả lời tốt nhất, dùng để giải đáp những câu hỏi của Hồng Quân.

Những câu trả lời này như được khắc sâu vào trong cơ thể Diệp Trần, chỉ cần Hồng Quân đặt câu hỏi, sẽ phản ứng theo bản năng mà trả lời.

Lực chi pháp tắc, dùng dao mổ trâu giết gà.

Chương 133

Nhưng không biết hiệu quả cuối cùng sẽ ra sao.

Diệp Trần triệu hoán ra Cửu Long Trầm Hương Liễn, nhanh chóng xé rách hư không, lao nhanh về phía Tử Tiêu Cung.

Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề càng là ngay khi nhận được tin nhắn, đã sớm đi về phía Tử Tiêu Cung.

Không lâu sau.

Diệp Trần đến trước cửa Tử Tiêu Cung.

Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, thậm chí cả Đế Tuấn cũng đã đến.

Xem ra ngoài các đệ tử Thánh nhân và Chuẩn Đề ra, Đế Tuấn cũng có cơ hội chứng đạo.

Diệp Trần đặc biệt đánh giá Đế Tuấn hai lần, phát hiện khí tức pháp tắc trên người đối phương nồng đậm, thậm chí còn vượt xa Lão Tử, người đứng đầu Tam Thanh.

Xem ra sau khi thôn phệ bản nguyên của Thái Nhất, thuần dương pháp tắc đã có lĩnh ngộ cực lớn, từ bỏ trảm thi chứng đạo, muốn đi con đường dĩ lực chứng đạo.

Thuần dương pháp tắc không phải là pháp tắc đặc biệt mạnh, nhưng nếu thật sự chứng đạo, cũng không yếu hơn trảm thi chứng đạo là bao.

“Kiến quá đại sư huynh.” Thông Thiên thấy Diệp Trần, liền chắp kiếm hành lễ đầu tiên.

“Thông Thiên sư đệ đã lâu không gặp, phong thái không giảm năm

xưa!" Diệp Trần mỉm cười gật đầu, liếc nhìn Đế Tuấn và Chuẩn Đề, cười khẩy nói: "Ta cứ tưởng sư tôn chỉ triệu tập các đệ tử huyền môn chúng ta đến, không ngờ còn có hai kẻ không liên quan." Chuẩn Đề và Đế Tuấn đều không phải là môn hạ của Hồng Quân.

Diệp Trần nói những lời này trước mặt mọi người, tóm lại bằng bốn chữ.

Giết người tru tâm.

"Loại lông vũ sừng sỏ, không xứng cùng hàng ngũ Bàn Cổ chính tông chúng ta." Nguyên Thủy bất giác gật đầu phụ họa, nói: "Các ngươi từ đâu đến, thì về đó đi!" Diệp Trần thầm cười.

Hắn biết Nguyên Thủy không ưa ba người Tây phương này, nên cố ý khơi mào, kích phát mâu thuẫn giữa họ.

"Ngươi là cái thá gì?" Đế Tuấn nghe vậy đại nộ, nói: "Nếu không phải có cái danh Tam Thanh, bản tọa sớm đã nghiền nát ngươi dưới lòng bàn tay!" Hắn biết Diệp Trần đang cố ý đả kích mình, nhưng giữa hai bên có thù có oán, thực sự là chuyện bình thường.

Nhưng tên Nguyên Thủy này nhảy ra là sao?

Sau khi tấn thăng Chuẩn Thánh đỉnh phong, hắn không hề sợ Nguyên Thủy, cho dù đối phương có Bàn Cổ Phiên và các chí bảo khác.

Không có đủ thực lực, bảo vật lợi hại đến đâu cũng chỉ là công cụ.

"Thật nực cười!

Bằng một con chó mất chủ như ngươi, cũng dám tranh phong với ta?" Nguyên Thủy không chịu yếu thế, nói: "Loại súc sinh lông lá như ngươi, căn bản ngay cả tư cách nhắc đến danh hiệu Tam Thanh cũng không có, nếu thật sự muốn so tài với ta, vậy thì ngoan ngoãn đợi ở

đó, đợi sau khi sư tôn triệu kiến chúng ta xong, ta sẽ thu thập ngươi một phen." Đế Tuấn cười khẩy nói: "Chỉ cần Lão Tử và Thông Thiên hai vị đạo hữu không can thiệp, bản tọa nhất định sẽ đánh ngươi hình thần câu diệt!" Thông Thiên khẽ gật đầu nói: "Nếu hai bên đều đồng ý, chiến đấu công bằng, ta có thể không ra tay, nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có thể đưa ra cam kết tương tự không?" "Tam đệ nói không sai." Lão Tử cười nhạt nói: "Nếu Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không ra tay, ta và tam đệ sẽ ngồi trên tường quan sát." Khuôn mặt khổ qua của Tiếp Dẫn càng thêm khổ não, tên Đế Tuấn này ăn phải thuốc gì rồi sao?

Một lời không hợp đã đòi đánh nhau với Tam Thanh!

"Hai vị đạo huynh, đừng có xúc động a!" Chuẩn Đề vội vàng la lên, chen vào giữa hai người, nói: "Chuyện cá cược thì không nói, quan trọng nhất là, tuyệt đối đừng để bị người khác lợi dụng a." Chuẩn Đề lúc nói chuyện, cố ý liếc nhìn một bên đang im lặng.

Ý tứ trong đó không cần nói cũng hiểu, Diệp Trần làm như vậy, là để khiêu khích mối quan hệ giữa họ, để chó cắn chó.

Mấy tên ngốc này, tuyệt đối đừng mắc bẫy.

Tam Thanh và Đế Tuấn đồng loạt nhìn về phía Diệp Trần.

Diệp Trần cười lạnh nói: "Chuẩn Đề tiểu nhi, lời của ngươi có ý gì?" "Không có ý gì a." Chuẩn Đề cười hắc hắc nói: "Ta chỉ thuận miệng nói vậy thôi, Diệp Trần đạo huynh đừng hiểu lầm." "Loại thuật khiêu khích ly gián này, ba vị sư đệ sao có thể mắc bẫy?

Chẳng lẽ ta mắng còn chưa đủ rõ ràng sao?" "Vậy ta nói rõ hơn một chút, vừa rồi ta mắng, là ngươi, và Đế Tuấn, hai ngươi nếu không phục, cứ việc tìm ta đấu, ta nhận hết." Diệp Trần cười khẩy nói: "Đối phó hai tên phế sài các ngươi, cần gì phải mượn tay ba vị sư đệ?

Vậy thì quá coi thường Thiên Đình chi chủ ta rồi.” Nếu Chuẩn Đề muốn chơi một ván với hắn, hắn phải cho Chuẩn Đề biết, cái gì gọi là người tài có người tài hơn, trời cao còn có trời cao hơn.

Không phải là tạt nước bẩn sao, ai mà không biết chứ?

Ta Diệp Trần có thể tạt nước bẩn cho ngươi, nhưng ngươi không thể tạt nước bẩn cho ta.

Nếu ngươi tạt nước bẩn cho ta, ta sẽ cho ngươi một chiêu tương kế tựu kế.

So mưu với ta?

Ta học ba mươi sáu kế đấy!

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Một chiêu của Diệp Trần, quả thực đã khiến Chuẩn Đề phải chịu thiệt.

Thậm chí ngay cả bản thân Chuẩn Đề cũng nghi ngờ, chẳng lẽ Diệp Trần thật sự không có ý khiêu khích ly gián, chỉ đơn thuần là không ưa hai người họ.

Thấy Chuẩn Đề không nói nên lời, Diệp Trần lại không chịu buông tha!

Diệp Trần nhìn về phía Tam Thanh, cười nhạt nói: “Ba vị sư đệ nếu thật sự tin lời của Chuẩn Đề, vậy chẳng phải là bị hắn coi là kẻ ngốc sao?” “Hỗn trướng!” Nguyên Thủy nổi giận đùng đùng nói: “Chuẩn Đề tiểu nhi, bản tọa đấu với ngươi một trận trước!” “.....” Chuẩn Đề vội vàng xua tay nói: “Ba vị đạo huynh đừng hiểu lầm, ta không có ý đó, chỉ là đưa ra một suy đoán hợp lý mà thôi.” Đế Tuấn dám đối đầu trực diện với Nguyên Thủy, là dựa vào pháp tắc và tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nhưng tu vi của Chuẩn Đề kém hơn Nguyên Thủy, linh bảo cũng kém hơn Nguyên Thủy, đâu phải là đối thủ của Nguyên Thủy.

Mấy hôm trước chạy đi trộm xem Thiên Đình công đả Minh Hà, dưới sự đả áp điên cuồng của Phục Hy và những người khác, bị ép tổn thất một cỗ thiện thi.

Tiếp Dẫn đến chi viện, cũng tổn thất một cỗ thiện thi.

Tây phương bị một phen như vậy, tổn thất có thể nói là vô cùng thảm trọng.

Chuẩn Đề bây giờ với chút thực lực đó, đi đơn đấu với Nguyên Thủy, e là không đi được mấy hiệp.

"Ít nói nhảm đi!" Nguyên Thủy lấy ra Bàn Cổ Phiên, xông thẳng về phía Chuẩn Đề.

Lão Tử và Thông Thiên mỉm cười đứng ở xa, lặng lẽ nhìn chằm chằm Đế Tuấn và Tiếp Dẫn.

Thực ra họ không quan tâm Diệp Trần có khiêu khích ly gián hay không, mọi người đều thuộc Đông phương, lại đều là Bàn Cổ chính tông.

Đả áp mấy tên bàng môn của Tây phương, ở một góc độ nào đó, là việc nên làm.

"Các ngươi dừng tay!" Đúng lúc này, một tiếng quát nhẹ từ trong Tử Tiêu Cung truyền ra.

Hạo Thiên và Dao Trì từ trong cửa lớn bước ra.

Hạo Thiên cao giọng nói: "Lão gia đã nói, Tử Tiêu Cung là trọng địa, không thể tùy ý đánh giết, muốn đánh thì cút ra xa mà đánh, không đánh thì mau vào cung, lão gia có việc quan trọng giao phó." "Đệ tử biết sai!" Nguyên Thủy ngừng truy sát, vội vàng cung kính nhận sai.

Đối phó các Chuẩn Thánh khác, hắn là Tam Thanh cao cao tại thượng.

Chương 134

Đối mặt với Đạo Tổ Hồng Quân, Nguyên Thủy là đệ tử tôn sư trọng đạo nhất.

"Đệ tử biết sai!" Chuẩn Đề thở phào một hơi, học theo Nguyên Thủy cung kính nhận sai.

"Các vị sư đệ, mau đi thôi." Diệp Trần như không có chuyện gì xảy ra, cười nhạt nói: "Chúng ta không thể để sư tôn đợi lâu được." "Được." Các Chuẩn Thánh còn lại lần lượt gật đầu.

Ở cửa.

Diệp Trần khẽ gật đầu với Hạo Thiên và Dao Trì, nói: "Sư đệ sư muội thiên phú trác tuyệt, mới trong thời gian ngắn, đã tấn thăng Đại La sơ kỳ." Lời này không phải là nịnh hót.

Hạo Thiên và Dao Trì là đồng tử do Hồng Quân điểm hóa.

Đồng tử hoàn toàn khác với sinh linh tiên thiên, tương đương với việc được đại năng giả thúc ép trưởng thành, tu hành vô cùng khó khăn.

Muốn đột phá Đại La Kim Tiên, nhảy ra ngoài ngũ hành, gần như không có khả năng.

Hạo Thiên và Dao Trì có thể trong vòng mấy chục vạn năm ngắn ngủi, tấn thăng Đại La sơ kỳ, quả thực có thể sánh ngang với nhiều sinh linh tiên thiên có căn cốt rất tốt.

"Nếu không phải sư huynh trước đó tặng linh bảo linh dược, huynh muội ta muốn đột phá Đại La, không dễ dàng như vậy." Hạo Thiên cười nhạt nói: "Sư huynh những năm nay, đại bại Yêu tộc, kiến lập Thiên Đình, thống nhất Vu tộc, quả thực lợi hại vô cùng, ngay cả

lão gia cũng từng khen ngợi đấy, nhà sư muội ta càng... a...” “Sư huynh, không có việc gì sao lại la hét?” Dao Trì lặng lẽ thu lại ngón tay ở eo Hạo Thiên, ra vẻ quan tâm nói: “Ta đã nói với huynh rồi, bảo huynh không có việc gì thì ăn ít đan dược thôi, xem đi, ăn nhiều quá rồi, la hét ầm ĩ rồi!” Nói rồi, quay đầu nhìn về phía Diệp Trần và các Chuẩn Thánh khác, đương nhiên, chủ yếu là nhìn Diệp Trần.

“Không hay rồi, không hay rồi, Hạo Thiên phát bệnh rồi, làm các vị sư huynh sợ hãi xin hãy tha thứ.” Dao Trì cười duyên nói: “Nhưng có một câu nói rất hay, Diệp Trần sư huynh quả thực quá lợi hại.” “Sư muội quá khách khí rồi.” “Lần đầu không mang lễ vật, đây là nhân sâm quả ta lấy từ chỗ Trấn Nguyên Tử, tặng cho hai vị nhé.” Diệp Trần lấy ra mười quả nhân sâm quả, đưa cho Dao Trì và Hạo Thiên, nói: “Sư tôn đợi lát nữa sẽ sốt ruột, ta vào trước đây.” “Vâng.” Dao Trì đưa tay nhận nhân sâm quả, trong khoảnh khắc, nụ cười rạng rỡ như hoa.

Nàng nhìn Diệp Trần bước vào Tử Tiêu Cung, rồi ôm nhân sâm quả, xoay người đi về phía xa, hoàn toàn không có ý định để ý đến những người khác.

Các đại lão Chuẩn Thánh còn lại sắc mặt quả thực không được tốt cho lắm.

Nhưng đây là đồng tử hầu cận bên cạnh Đạo Tổ, có thể giao hảo ngang hàng, bọn họ cũng chẳng làm gì được.

Ở trong một góc.

Hạo Thiên phấn khích đưa tay ra chộp lấy nhân sâm quả, cười nói: “Diệp Trần sư huynh là hào phóng nhất, lần nào cũng mang đồ cho ta.” Bốp!

Dao Trì vung tay đánh vào tay hắn, nghiêm mặt nói: “Diệp Trần sư huynh là người tốt, ta biết, nhưng những quả này là của ta!” Hạo

Thiên uất ức nói: “Này, sư muội, đừng quá đáng thế, Diệp Trần sư huynh vừa nãy đã nói rõ là tặng cho cả hai chúng ta mà.” “Không!” Dao Trì lắc đầu nói: “Ngươi nghe nhầm rồi!” “Nếu muội còn chơi trò này, ta sẽ đi mách Diệp Trần sư huynh đấy!” Hạo Thiên lập tức tung ra chiêu cuối, nhếch miệng cười nói: “Đến lúc đó đừng trách ta phá hỏng hình tượng của muội trong mắt Diệp Trần sư huynh.” “...” Dao Trì lập tức như gà trống thua trận, nói: “Được rồi, được rồi, ngươi thắng, ngươi có thể lấy đi một nửa số quả này.” “Một nửa thôi à?” Hạo Thiên khẽ nhíu mày, nói: “Vậy ta phải suy nghĩ xem có nên nói cho Diệp Trần sư huynh biết là muội đã lén nhìn huynh ấy mấy lần không.” “Hạo Thiên!” Dao Trì không nhịn được siết chặt nắm tay nhỏ, gằn từng chữ: “Ngươi!

Đừng!

Quá!

Đáng!” “Khụ khụ.” Hạo Thiên ho nhẹ hai tiếng, nói: “Ta chỉ đùa thôi, sư muội đừng để trong lòng.

Mấy quả này cũng không ngon lắm, muội cứ giữ lại mà dùng.

Lần trước Sư tôn ban cho muội thanh Liệt Nhật Kiếm kia, có thể cho sư huynh mượn chơi một chút được không?” “Muốn mượn đồ thì nói sớm, bày đặt nhiều trò như vậy làm gì?” Dao Trì lấy ra một thanh trường kiếm màu đỏ rực, ném cho Hạo Thiên, sau đó ôm quả đi về một góc khác.

Vừa đi, Dao Trì vừa quay đầu lại cảnh cáo: “Thanh kiếm này ta không thích, cứ tặng cho ngươi luôn.

Nhưng nếu ta biết ngươi nói xấu ta trước mặt Diệp Trần sư huynh, thì ngươi chết chắc rồi!” “Không đâu!

Không đâu!” Hạo Thiên phấn khích nghịch thanh Liệt Nhật Kiếm,

đảm bảo: “Yên tâm, nếu ta gặp lại Diệp Trần sư huynh, chắc chắn sẽ khen muội như hoa.” “Tạm được.” Dao Trì hài lòng, xoay người đi về địa bàn của mình. ...

Bên trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân ung dung ngồi xếp bằng trên đài cao.

Bảy cái bồ đoàn được đặt ngay ngắn bên dưới.

Diệp Trần đi đầu ngồi lên chiếc bồ đoàn đầu tiên.

Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, cùng với Đế Tuấn, lần lượt ngồi vào theo thứ tự.

“Đến đủ cả rồi.” Hồng Quân từ từ mở mắt, nhìn về phía bảy vị Chuẩn Thánh.

“Bái kiến Sư tôn!” “Bái kiến Sư tôn!” “Bái kiến Đạo Tổ!” Diệp Trần và những người khác lần lượt cúi mình hành lễ.

Bất kể có thật lòng sùng kính Đạo Tổ hay không, ở trong Tử Tiêu Cung, đều phải tỏ ra thái độ đó.

“Không cần đa lễ.” Hồng Quân khẽ phất tay, nói: “Tất cả ngồi xuống đi.” “Đa tạ Sư tôn!” “Đa tạ Đạo Tổ!” Bảy vị Chuẩn Thánh lại lần nữa ngồi xuống.

Diệp Trần yên lặng ngồi trên bồ đoàn, chuẩn bị lấy tĩnh chế động, đợi Hồng Quân ra chiêu trước, rồi mới tìm cách đối phó.

Nhưng Hồng Quân lại tỏ vẻ bình thản ngồi trên đài cao, dường như không có ý định ra chiêu trước.

Diệp Trần và Hồng Quân nhịn được, nhưng có người không nhịn được.

Nguyên Thủy đứng dậy, cung kính hành lễ nói: “Chuẩn Đề và Đế Tuấn không phải đệ tử của Sư tôn, lại mặt dày đến tham dự, kính xin

Sư tôn đuổi họ ra khỏi Tử Tiêu Cung.” Đế Tuấn và Chuẩn Đề lập tức nổi giận đùng đùng.

Cứ tưởng Nguyên Thủy sẽ hỏi một câu gì đó có giá trị!

Ai ngờ tên này thù dai quá, vừa mới xảy ra xung đột ngoài cửa, vào trong đã giáng ngay một gậy hiểm.

May mà hai người họ không hề hoảng sợ.

Dù sao thì cả hai đều thật sự nhận được truyền âm của Hồng Quân, chứ không phải nể mặt Tiếp Dẫn mà mặt dày đến tham dự.

“Ngươi cứ ngồi xuống trước đi.” Hồng Quân lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nói: “Chuẩn Đề và Đế Tuấn trước đây đã bái nhập môn hạ của ta, đảm nhiệm chức ký danh đệ tử, chuyện này ta quên thông báo cho các ngươi.

Hôm nay triệu tập các ngươi đến, vừa hay thông báo luôn một thể.” Mọi người có mặt nghe vậy đều ngẩn ra.

Chuẩn Đề và Đế Tuấn nhướng mày, nhìn nhau, đều thấy được sự vui mừng trong mắt đối phương.

Cả hai nhanh chóng che giấu đi, tỏ ra như chuyện này thực sự đã xảy ra từ lâu.

“Hóa ra Sư tôn đã sớm thu nhận hai người họ rồi.” Thông Thiên khẽ gật đầu nói: “Chẳng trách hai người có tư cách đến tham dự, xem ra cũng hợp lý.” “Xin ra mắt các vị sư huynh.” Chuẩn Đề đứng dậy, chào hỏi Diệp Trần và những người khác, chắp tay hành lễ nói: “Thật ngại quá, trước đây Sư tôn chưa công bố, ta và Đế Tuấn sư đệ sợ các vị không tin, nên chưa tiết lộ thân phận.

Nay đã có kim khẩu ngọc ngôn của Sư tôn, sau này chúng ta là sư huynh đệ thân thiết rồi.” “Không cần khách khí.” “Không cần khách khí.” “Biết rồi.” Tam Thanh biết được tin này, tâm trạng không vui vẻ

gì, nhưng vẫn nể mặt Chuẩn Đề.

Diệp Trần bình thản ngồi tại chỗ, như không thấy Chuẩn Đề đang chào mình.

Nơi khóe mắt Chuẩn Đề lóe lên một tia tức giận, nhưng nhanh chóng thu lại.

Hắn cố tình nhìn về phía Diệp Trần, giả vờ tò mò hỏi: "Đại sư huynh, Nữ Oa sư tỷ hôm nay sao không thấy bóng dáng đâu?" "Có liên quan đến ngươi sao?" Diệp Trần không hề nể mặt, đứng dậy, hướng Hồng Quân hành lễ nói: "Sư tôn, Tiếp Dẫn thân là sư đệ, ba lần bốn lượt khiêu khích ta là sư huynh, ta không có ý kiến, cũng đã cho hắn sự đáp trả thích đáng.

Chương 135

Nay cả ba người họ đều đã bái nhập môn hạ Sư tôn, dám hỏi Sư tôn, sau này nếu chúng ta lại xảy ra xung đột, ngài sẽ không can thiệp chứ?" "Đương nhiên là không." Hồng Quân cười nhạt lắc đầu, nói: "Thánh nhân siêu thoát khỏi trời đất Hồng Hoang, chút chuyện nhỏ này sao có thể nhúng tay?

Cho dù các ngươi sinh ra xung đột, dẫn đến một người vẫn lạc, đó cũng là kiếp số trong mệnh, không liên quan gì đến vi sư." Lão chỉ mong Diệp Trần cùng Côn Luân Tam Thanh và Linh Sơn Tam Thánh đánh nhau.

Chỉ cần khí vận trên người Diệp Trần bị đánh cho tan tác, ý chí Bàn Cổ mới bị phản phệ, lão mới có cơ hội tốt hơn để đoạt lấy quyền khống chế Thiên Đạo.

Lời này vừa nói ra, toàn trường đều kinh hãi!

Sắc mặt của sáu người còn lại lập tức thay đổi.

Thế lực Thiên Đình vô cùng lớn mạnh, nếu ra tay với họ, e là có cơ hội rất lớn để tiêu diệt.

"Đa tạ Sư tôn." Diệp Trần nhận được câu trả lời hài lòng, lại ngồi xuống bồ đoàn.

Hắn cười lạnh nhìn về phía ba người Chuẩn Đề, sát ý nồng đậm không hề che giấu.

"Nhưng câu hỏi vừa rồi của Chuẩn Đề, vi sư cũng rất hứng thú." Hồng Quân lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nhìn về phía Diệp Trần nói: "Vi sư vận chuyển Thiên Đạo suy diễn, lại không cảm ứng được khí tức của Nữ Oa, nàng đã đi đâu?" Diệp Trần nghe vậy thầm mừng trong

lòng.

Hồng Quân cuối cùng cũng hỏi câu hỏi mấu chốt nhất.

Trước đó hắn đã chuẩn bị rất nhiều câu trả lời, câu hỏi này tốn nhiều tâm tư nhất.

Đương nhiên.

Những suy nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu, không hề có ý định dừng lại.

Diệp Trần làm ra vẻ u sầu, lắc đầu nói: "Hồi Sư tôn, Nữ Oa hiện giờ rốt cuộc ở đâu, con cũng không biết." Hồng Quân càng thêm hứng thú, nói: "Chuyện gì vậy?

Kể ta nghe xem." Diệp Trần khẽ gật đầu, đem câu trả lời đã chuẩn bị sẵn nói ra hết, không hề giữ lại chút nào.

"Chuyện là thế này, mấy ngày trước con và Nữ Oa cùng nhau tu hành, dường như đã tìm ra cơ duyên chứng đạo, nàng bèn đưa con đến U Minh Huyết Hải." Ánh mắt Diệp Trần mờ mịt, như đang hồi tưởng lại ngày hôm đó, nói: "Con theo nàng đến U Minh Huyết Hải, Thiên Đình đại quân vừa hay đang công đả Minh Hà.

Con vốn định đứng bên cạnh xem kịch, không ngờ lại phát hiện ra một bí mật kinh thiên động địa." "Bí mật kinh thiên động địa?" Hồng Quân khẽ nhíu mày, nói: "Mau nói." Hồng Hoang làm gì có nơi nào bí mật mà lão không biết.

U Minh Huyết Hải kia có cơ hội sinh ra A Tu La tộc và A Tu La giáo, nhưng loại bí mật này không thể gọi là bí mật kinh thiên động địa.

Các đệ tử khác nghe vậy lập tức nhìn về phía Diệp Trần, chuyện có thể khiến Diệp Trần kích động như vậy, chắc chắn không phải bí mật nhỏ.

“Con và Nữ Oa kinh ngạc phát hiện trong Minh Hà có một vị Thánh nhân ẩn mình!” Diệp Trần đột nhiên tung ra một quả bom tấn, dọa Hồng Quân toàn thân run lên, các đệ tử khác thì bật người đứng dậy.

Hồng Quân nhíu mày nói: “Diệp Trần, dưới Thiên Đạo, chỉ có bảy vị Thánh nhân.

Trừ Dĩ lực chứng đạo và Trảm tam thi chứng đạo, làm gì có Thánh nhân nào khác?

Đừng có lừa gạt ta?” “Sư tôn!

Cho con một trăm lá gan, con cũng không dám lừa gạt ngài!” Diệp Trần kêu oan, nói: “Ai cũng biết, nước Huyết Hải không vật gì không chìm, nhưng con và Nữ Oa lại phát hiện một đoạn cây liễu khô héo trôi nổi trên U Minh Huyết Hải, trên đỉnh thậm chí còn nảy mầm non.

Nữ Oa và con tưởng rằng cây liễu đó là tiên thiên linh căn, khi đưa tay ra định lấy, cây liễu đó lại bộc phát ra khí tức cực mạnh, thậm chí còn vượt qua cả Sư tôn!” “Liễu!

Liễu!

Cây liễu?!” Hồng Quân nghe vậy chấn động, vội nói: “Sau đó xảy ra chuyện gì, mau nói!” Các đệ tử khác thấy bộ dạng này của Hồng Quân, lập tức tin bảy tám phần, đều mong chờ nhìn về phía Diệp Trần.

“Con và Nữ Oa giật nảy mình, nhanh chóng triệu hồi chí bảo và linh bảo phòng hộ, nhưng cây liễu đó lại không làm hại chúng con.” “Ngược lại còn huyễn hóa ra hình người, là một đạo nhân trung niên gầy gò, tự xưng là Liễu Dương đạo nhân, thành đạo sau khi khai thiên, trước cả Sư tôn.” “Con và Nữ Oa hỏi thêm, nhưng Liễu Dương đạo nhân đó không chịu nói nhiều, lại nhìn trúng tư chất của Nữ Oa,

sẵn lòng dạy nàng chứng đạo thành Thánh." "Nữ Oa không chịu phản bội sư môn, quả quyết từ chối đề nghị của y, ai ngờ Liễu Dương đạo nhân đó tính tình đại biến, tiện tay một kích đánh nổ Huyết Hải, mang theo Nữ Oa xé rách hư không, biến mất khỏi thế giới Hồng Hoang." "Con vốn định đuổi theo, nhưng vừa hay Lục Đạo Luân Hồi xuất thế, con đành phải ổn định Lục Đạo Luân Hồi trước, thu phục Minh Hà để chưởng quản Địa Phủ." Diệp Trần kể lại đoạn "hồi ức thần kỳ" này một cách chi tiết, thở dài nói: "Con định mời Sư tôn ra tay, nhưng lại nhớ đến lời Sư tôn từng nói, trừ phi là chuyện tận thế của Hồng Hoang, nếu không không được đến làm phiền.

Con chỉ đành tìm cách khác, không ngờ Sư tôn hôm nay triệu kiến, con đang chuẩn bị thỉnh Sư tôn ra tay giúp đỡ đây." Hồng Quân không lập tức trả lời.

Lão lợi dụng quyền hành Thiên Đạo giám sát động tĩnh của Diệp Trần, không hề phát hiện điều gì bất thường, chứng tỏ câu trả lời của Diệp Trần chín phần chín là thật.

Cây liễu khô héo?

Chứng đạo Thánh nhân?

Liễu Dương đạo nhân?

Các dấu hiệu này cho thấy, tên Dương Mi kia sau khi chứng đạo vẫn ở lại thế giới Hồng Hoang, quả thực là chuyện kinh người!

Thượng cổ có ba ngàn Ma Thần.

Mỗi người đều là cường giả đỉnh cao từ Thánh nhân trở lên.

Ngoài Bàn Cổ, kẻ mạnh nhất có hai người, tên là Không Gian Ma Thần và Thời Gian Ma Thần.

Họ chưởng khống không gian pháp tắc và thời gian pháp tắc, tạo nên uy danh hiển hách trong Hỗn Độn, mới có mỹ danh "Thời gian vi

vương, không gian vi tôn".

Sau khi Bàn Cổ đại chiến ba ngàn Ma Thần, đã chém giết phần lớn Ma Thần, chỉ có vài người may mắn thoát chết.

Hồng Quân là một trong số đó.

Không Gian Ma Thần mạnh nhất trong ba ngàn Ma Thần là Dương Mi, vậy mà cũng giống như Hồng Quân, sau khi nhục thân bị hủy, nguyên thần lưu lạc đến thế giới Hồng Hoang.

Dương Mi thiên phú dị bẩm, lại tu luyện không gian pháp tắc, sao có thể coi trọng những thứ như Trảm tam thi chứng đạo, thân hợp Thiên Đạo.

Y lại lần nữa lợi dụng không gian pháp tắc chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, địa vị ngang bằng với Thiên Đạo Hồng Hoang, mạnh hơn Hồng Quân không chỉ một chút.

Hồng Quân luôn cảnh giác Dương Mi, nhưng sau Long Phượng đại kiếp, không còn phát hiện tung tích của Dương Mi nữa.

Vạn vạn không ngờ.

Dương Mi lại trốn ngay dưới mí mắt của lão, thậm chí còn mang đi Nữ Oa, người sắp tạo nhân chứng đạo.

Nếu Nữ Oa không thể tạo ra Nhân tộc, thì Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, làm sao để chứng đạo thành Thánh?

Nếu tự ý phá vỡ thiên cơ, để Tam Thanh và những người khác không cần đợi Nhân tộc xuất thế, mà trực tiếp lập giáo thành Thánh, sẽ dễ dàng bị Thiên Đạo phản kích, đẩy Thiên Đạo về phía ý chí Bàn Cổ.

"Sư tôn?

Sư tôn?

Sư tôn?" Diệp Trần liên tiếp gọi mấy tiếng, đánh thức Hồng Quân, thành khẩn nói: "Có thể xin Sư tôn ra tay, cứu Nữ Oa không!" Các đệ tử khác đều ngẩng đầu nhìn Hồng Quân.

Từ phản ứng của Hồng Quân, có thể thấy lời Diệp Trần nói hẳn là sự thật.

Giữa trời đất tồn tại vị Thánh nhân thứ hai, chứng đạo còn sớm hơn cả Hồng Quân, thậm chí có khả năng...

Chương 136

mạnh hơn cả Hồng Quân.

Nếu Hồng Quân biết đệ tử của mình bị người đó bắt đi mà không dám động thủ, chẳng phải đã chứng minh một điều sao?

Hồng Quân tự nhiên hiểu rõ đạo lý này.

Lão mỉm cười gật đầu, nói: "Dương...

Liễu Dương đạo hữu là bạn thân của ta, ta và y đều xuất thế trước khi khai thiên.

Lần này chắc là y nhìn trúng thiên phú căn cơ của Nữ Oa, nên đặc biệt chỉ đạo tu hành, không cần phải lo lắng, có lẽ một thời gian nữa Nữ Oa sẽ trở về.

Rất có khả năng, nàng sẽ có thể Dĩ lực chứng đạo." "Thật hay giả vậy?" Diệp Trần đột nhiên đứng dậy, kinh ngạc kêu lên: "Liễu Dương đạo nhân đó, có thủ đoạn như vậy sao?" "Đúng vậy." Sự việc đã đến nước này, Hồng Quân chỉ đành tô son trát phấn cho Dương Mi, nói: "Vị đạo hữu này của ta tu hành pháp tắc, cũng có chút thủ đoạn, cứ yên tâm đi." "Vậy được rồi." Diệp Trần thở phào nhẹ nhõm, nói: "Nếu Sư tôn đã nói vậy, thì con yên tâm rồi." Hồng Quân xem như đã đẩy cái nồi này đi, giải quyết được một chuyện, nhưng ở một góc độ nào đó, thứ lão mất còn nhiều hơn.

Đầu tiên, từ biểu hiện của lão, Tam Thanh và những người khác có thể thấy Liễu Dương đạo nhân kia mạnh hơn Hồng Quân rất nhiều, vị Đạo Tổ này không thể bì được.

Một khi ấn tượng này được thiết lập, hình tượng của Hồng Quân trong lòng Tam Thanh và những người khác, tự nhiên sẽ không còn

cao lớn như vậy nữa.

Mấy vị này là Thánh nhân tương lai của Hồng Hoang, được hưởng vô tận khí vận Thiên Đạo chiếu cố, nếu không còn tin tưởng Hồng Quân, vậy thì bên cạnh Hồng Quân... lấy gì để đấu với ý chí Bàn Cổ!

Thế giới Hỗn Độn, mênh mông vô tận.

Tại một nơi xa không thể với tới của Hồng Hoang.

Có một dải ngân hà rộng lớn hơn thế giới Hồng Hoang vô số lần.

Dải ngân hà này chậm rãi chảy, vô số tinh thần trôi nổi trong đó.

Khác với những nơi khác trong thế giới Hỗn Độn, những tinh thần lớn nhỏ này đều tỏa ra khí tức sinh mệnh.

Hầu hết các tinh thần trong thế giới Hỗn Độn đều là những tảng thiên thạch khổng lồ không có sức sống.

Sâu trong ngân hà, một cây dương liễu khô héo trôi nổi theo sóng, dường như không còn chút sinh khí nào.

Nhưng trên đỉnh cây dương liễu, lại mọc ra một mầm non.

Đúng lúc này.

Cây dương liễu khô héo đột nhiên tỏa ra sinh khí bừng bừng, hóa thành một người đàn ông trung niên gầy gò, nằm trong ngân hà trôi theo sóng.

Người đàn ông trung niên khẽ nhíu mày, nói: "Kỳ lạ, kỳ lạ, thật kỳ lạ!

Ta chưa từng để lộ bất kỳ khí tức nào, đã cắt đứt mọi nhân quả, sao lại bị người ta nhớ đến?

Chẳng lẽ có cố nhân biết được sự tồn tại của ta?" "Thôi, thôi."

Người đàn ông trung niên khẽ lắc đầu: "Những thứ này không liên quan đến ta, ta phải nhanh chóng lĩnh ngộ pháp tắc, để đi đến nơi cao hơn xem thử." Nói xong.

Toàn thân người đàn ông trung niên gầy gò sinh khí tiêu tán, lại biến thành một cây dương liễu khô héo. ...

Chuyện kể hai nơi, mỗi nơi một nhánh.

Bên trong Tử Tiêu Cung.

Diệp Trần đã nắm được thế chủ động.

Hắn chưa từng gặp Dương Mi, câu chuyện bịa ra trước đó đều là dựa trên những tiểu thuyết Hồng Hoang đã đọc mà suy đoán.

Nhưng nhìn bộ dạng của Hồng Quân, hắn biết mình đã cược đúng.

Đương nhiên, cũng không thể trách Hồng Quân.

Vừa hay Thiên Đạo nhiều lần chấn động, Nữ Oa biến mất, Lục Đạo Luân Hồi xuất thế và nhiều sự kiện kỳ lạ khác, Hồng Quân vốn đã tò mò.

Trong ấn tượng của Hồng Quân, tên Dương Mi kia lại vừa hay thích dùng bộ dạng của một trung niên gầy gò để xuất hiện, không thể không khiến Hồng Quân tin tưởng.

Nhưng không có Nữ Oa, chuyện tạo nhân chứng đạo không ai có thể làm được.

Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề muốn chứng đạo thành Thánh, chỉ có thể cứng rắn tìm cách khác.

"Hôm nay vi sư triệu các ngươi đến, là vì theo biến hóa của Thiên Đạo, thời gian tới là thích hợp nhất để các ngươi chứng đạo thành Thánh." Hồng Quân trực tiếp nói thẳng, chỉ rõ chủ đề của buổi hội

nghị hôm nay, nói: "Các ngươi cần phải nắm bắt cơ hội tốt, nhanh chóng chứng đạo." "!!!" "!!!" "!!!" Các đệ tử có mặt, nghe vậy đều kinh hãi!

Nguyên Thủy hoảng hốt đứng dậy, hành lễ nói: "Con đã khổ tư hàng chục vạn năm, cũng không thể tìm ra cơ duyên chứng đạo ở đâu, kính xin Sư tôn chỉ điểm." "...Thiên cơ bất khả tiết lộ..." Hồng Quân liếc nhìn Lão Tử, nói: "Anh em tình như tay chân, nếu muốn chứng đạo, phải để Lão Tử làm gương trước." Lời này Nguyên Thủy nghe đã hiểu, trong ba người họ, phải để Lão Tử chứng đạo trước, sau đó y và Thông Thiên mới có thể chứng đạo.

Lão Tử khẽ nhíu mày.

Trước đó y đã du lịch Hồng Hoang mấy ngàn năm, căn bản không tìm được một cơ duyên chứng đạo thích hợp, thậm chí một đệ tử đủ tiêu chuẩn cũng chưa thu nhận được.

Nếu đổ trách nhiệm chứng đạo của cả Tam Thanh lên một người, thì áp lực đó cũng quá lớn.

Tiếp Dẫn đứng dậy, với vẻ mặt khổ sở nói: "Dám hỏi Sư tôn, đệ tử và Chuẩn Đề nên làm thế nào để chứng đạo?

Nhân quả ở Tây Phương ngày càng mạnh, đệ tử lo rằng chúng con chưa kịp chứng đạo, Tây Phương đã hoàn toàn không trụ nổi nữa." Phì!

Phì!

Phì!

Tam Thanh thầm nhổ nước bọt trong lòng, quá không biết xấu hổ, lúc này cũng không quên kể khổ.

Quan trọng nhất là, tu luyện đến mức này, ai cũng hiểu nhân quả Tây Phương là do Hồng Quân gây ra, không chỉ kể khổ, mà còn có

chút ý ép buộc Hồng Quân về mặt đạo đức.

Ý của Tiếp Dẫn rất rõ ràng, dù sao hai người họ cũng chết rồi, nhân quả này cuối cùng sẽ quay về trên người Hồng Quân, xem lão có giúp hay không.

"Vẫn là câu nói đó, thiên cơ, bất khả tiết lộ." Hồng Quân chắc chắn không ăn chiêu này, lạnh nhạt nói: "Tây Phương nay có Đế Tuấn giúp đỡ, nhân quả trên người hai ngươi cũng có thể giảm bớt không ít, không cần quá lo lắng." "Cho dù có Đế Tuấn sư đệ gánh vác một phần, nhưng tốc độ ngưng tụ của nhân quả ngày càng nhanh, e là không bao lâu nữa, cả ba chúng con cũng không trụ nổi..." Tiếp Dẫn nhìn Đế Tuấn, nói: "Đế Tuấn sư đệ, phải không?" Đế Tuấn khẽ gật đầu nói: "Hồi bẩm Sư tôn, Tiếp Dẫn sư huynh nói đúng." Chuyện tiêu trừ nhân quả tốt như vậy, chắc chắn phải đứng về phía Tiếp Dẫn.

Sau khi Đế Tuấn tấn thăng Chuẩn Thánh đỉnh phong, đã nhanh chóng nhận ra nhân quả Tây Phương mà mình gánh vác, thậm chí còn nồng đậm hơn cả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Thứ này chắc chắn là do Hồng Quân gieo xuống khi hắn thôn phệ Thái Nhất.

Kể từ khi gánh vác nhân quả Tây Phương, Đế Tuấn cảm thấy tốc độ tu luyện ngày càng chậm, lĩnh ngộ pháp tắc cũng ngày càng khó khăn.

Nếu nhân cơ hội này có thể xóa bớt một ít nhân quả, thì tu luyện sẽ dễ dàng hơn.

Chương 137

"Vậy ba người các ngươi hãy cố gắng hơn nữa, sớm ngày chấn hưng Tây Phương.

Những thứ như tiên thiên sinh linh, tiên thiên linh bảo, tiên thiên linh căn, có thể thu thập nhiều hơn một chút, để tăng cường khí vận Tây Phương." Hồng Quân vì sợ tiết lộ thiên cơ, làm lỡ việc đoạt quyền khống chế Thiên Đạo, nên tiện miệng nói qua loa vài câu.

Các quý tử càng hỏi về cơ duyên chứng đạo, càng thêm đau đầu, như một ngọn lửa không ngừng thiêu đốt.

Diệp Trần yên lặng ngồi trên bồ đoàn, nhìn Hồng Quân và Tiếp Dẫn tranh đấu.

Chó cắn chó, một miệng lông.

Diệp Trần thậm chí còn mong Hồng Quân đánh nhau với họ.

Khi cần thiết, hắn có thể đổ thêm dầu vào lửa, để ngọn lửa trên đầu Hồng Quân cháy dữ dội hơn một chút.

Hồng Quân khó khăn lắm mới an ủi được Tiếp Dẫn, khẽ thở phào nhẹ nhõm, thấy Diệp Trần từ từ đứng dậy, trong lòng không khỏi giật thót một cái.

"Sư tôn, con không giống những tên này, con đã tìm được cơ duyên chứng đạo thuộc về mình." Diệp Trần cười nhạt nói: "Chỉ là có một chút vấn đề, xin Sư tôn cho ý kiến, xem có khả thi không?" "Không, không thành vấn đề." Hồng Quân nghe vậy ngẩn ra, rồi cười nói: "Có gì cứ nói, vi sư sẽ giải đáp giúp ngươi." Sau lần giảng đạo thứ ba, Hồng Quân đã đặc biệt nói với Diệp Trần, rằng hắn có thể đi con đường Dĩ lực chứng đạo.

Nhưng Hồng Quân biết rõ, Dĩ lực chứng đạo không dễ dàng như vậy.

Thông thường, trừ phi có căn cơ của Hỗn Độn Thần Ma hoàn chỉnh, mới có khả năng Dĩ lực chứng đạo, giống như ba ngàn Ma Thần bị Bàn Cổ chém giết.

Hoặc là ngưng tụ khí vận cực kỳ lớn, sau đó chuyên tu luyện đại đạo pháp tắc như khí vận hoặc hương hỏa, để chứng đạo thành Thánh.

Qua nhiều lần quan sát, Diệp Trần không hề tu luyện pháp tắc đại đạo phương diện này.

Nói cách khác, để Diệp Trần Dĩ lực chứng đạo, là cái bẫy mà Hồng Quân đã giăng sẵn.

Diệp Trần đang chờ câu nói này, giả vờ kinh ngạc vui mừng nói: "Vậy thì tốt quá rồi!

Có sự ủng hộ của Sư tôn, việc đệ tử chứng đạo, chỉ còn là vấn đề thời gian." Hồng Quân thấy bộ dạng này của Diệp Trần, không khỏi có chút hoảng, thử dò hỏi: "Ngươi thật sự đã tìm được cơ duyên chứng đạo rồi à, nói ta nghe xem." "Khải bẩm Sư tôn, chuyện là thế này, sau khi đệ tử lần đầu đánh bại Yêu tộc, đã tình cờ lĩnh ngộ được khí vận pháp tắc.

Chỉ cần ngưng tụ đủ khí vận, là có thể Dĩ lực chứng đạo." Diệp Trần cao giọng nói: "Chỉ cần Sư tôn ra lệnh cho mấy vị sư đệ quy hàng dưới trướng Thiên Đình của ta, khí vận Hồng Hoang đều thuộc về Thiên Đình, đệ tử lập tức có thể chứng đạo!" "!!!" "!!!" "!!!" Sáu đệ tử còn lại, bao gồm cả Tam Thanh, kinh ngạc há hốc miệng.

Hồng Quân nghe vậy chấn động, nói: "Ngươi thật sự lĩnh ngộ được khí vận pháp tắc?" "Tất nhiên là thật." Diệp Trần ngoan ngoãn

gật đầu, nói: "Sư tôn là Thiên Đạo Thánh nhân, vạn vật thế gian đều không qua được mắt ngài, đệ tử sao dám lừa gạt." Dứt lời.

Diệp Trần khẽ phóng ra khí tức của khí vận pháp tắc, khí vận mênh mông nồng đậm bao phủ toàn thân, mơ hồ có cảm giác sắp ngưng tụ thành thực chất.

Hồng Quân lập tức trừng lớn mắt.

Không ngờ là khí vận pháp tắc thật!

Thực ra Diệp Trần không biết khí vận pháp tắc, nhưng sau khi nắm giữ được một phần nghìn của lực chi pháp tắc, việc ứng dụng một số pháp tắc trở nên đơn giản hơn.

"Nếu Sư tôn đã nghiệm chứng khí vận pháp tắc của con, có thể xin Sư tôn làm chủ, để mấy vị sư đệ quy thuận Thiên Đình, giúp con chứng đạo thành Thánh không?" Diệp Trần thu lại khí tức khí vận pháp tắc, cung kính hướng Hồng Quân xin chỉ thị.

Hồng Quân trong lòng như bị chó cắn.

Trước khi đoạt được quyền khống chế Thiên Đạo, việc để những đệ tử tu luyện tiên đạo pháp tắc như Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề chứng đạo, có thể tăng cường khí vận của lão rất nhiều, giúp ích cực lớn cho lão.

Nếu Diệp Trần tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không khác gì một đòn nặng nề đối với lão, tuyệt đối không thể để Diệp Trần thành công.

Nhưng vừa mới đáp ứng yêu cầu của Diệp Trần, lúc này không thể không nuốt lời, quả thực là một màn tự vả mặt sống sượng.

Hồng Quân cố gắng nặn ra một nụ cười, lắc đầu nói: "Điểm này e là không được, đặc biệt là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, gánh vác nhân quả Tây Phương.

Nếu quy thuận Thiên Đình, chắc chắn sẽ gây ra nhân quả phản phệ, không chừng sẽ dẫn phát thiên địa lượng kiếp." "Vậy à." Diệp Trần khẽ nhíu mày, nói: "Vậy thôi vậy, ta chỉ cần ba vị sư đệ Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên là được.

Ba người họ cũng giống như ta, đều là Bàn Cổ chính tông, không dính dáng đến những phiền phức như nhân quả." "Sư tôn, không được!" "Chúng con không đồng ý!" Thông Thiên không có phản ứng gì, Lão Tử và Nguyên Thủy lập tức sốt ruột.

Họ là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, được chúng sinh Hồng Hoang cùng kính ngưỡng, luôn tự cao tự đại, không coi các sinh linh khác ra gì, sao có thể quy thuận người khác, làm tiểu đệ cho người ta?

Huống hồ Diệp Trần thân là Tổ Vu, do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành, vốn có quan hệ cạnh tranh với Tam Thanh.

Quy thuận hắn, còn mất mặt hơn quy thuận người khác.

Thấy Lão Tử và Nguyên Thủy phản đối kịch liệt, Hồng Quân trong lòng lập tức vui mừng.

Lão làm ra vẻ bất đắc dĩ, xòe hai tay nói: "Ngươi cũng thấy rồi, bọn họ không đồng ý, vi sư cũng không thể ép buộc, nếu không sẽ trông có vẻ quá thiên vị." Diệp Trần trong lòng điên cuồng đảo mắt, lão già này, ta không biết chắc?

"Nếu đã như vậy, thì không phiền Sư tôn lo lắng nữa." Hắn quay đầu nhìn về phía Tam Thanh và các đệ tử khác, cười nhạt nói: "Cơ duyên chứng đạo của ta liên quan đến khí vận Hồng Hoang, vậy chúng ta, các sư huynh sư đệ, hãy cạnh tranh công bằng đi." "Không vấn đề, ta thấy được." "Chỉ cần cạnh tranh công bằng, ta đều đồng ý!" "Những chuyện này không cần phiền đến Sư tôn nữa." Tam Thanh lần lượt bày tỏ thái độ.

Nếu lúc này không cố gắng một chút, lỡ Hồng Quân mềm lòng, bắt họ phải quy thuận Diệp Trần, chẳng phải là toi đời sao?

Mọi người đều là sư huynh đệ, vốn bình đẳng, nếu quy thuận Thiên Đình, sẽ trở thành hạ thuộc, vô hình trung thấp hơn một bậc, truyền ra ngoài quá mất mặt.

Nếu thực sự cạnh tranh công bằng, ba người họ cũng không sợ, dù sao cũng có chí bảo trong tay, chiến đấu tâm ý tương thông, hoàn toàn không cần lo lắng.

"Nếu các sư huynh đã đồng ý, ta cũng không có ý kiến." Tiếp Dẫn thấy Tam Thanh đồng ý, chỉ đành bày tỏ ý kiến của Tây Phương.

Thế lực Tây Phương so với Thiên Đình và Côn Luân Sơn yếu hơn rất nhiều, nhưng lúc này không thể mất mặt, cần nghênh chiến thì phải nghênh chiến.

"Tốt!" Diệp Trần vỗ tay tán thưởng, ngẩng đầu nhìn Hồng Quân nói: "Sư tôn, ngài thấy sao?" Hồng Quân chỉ mong họ đánh nhau, vừa hay có thể tiêu hao ý chí Bàn Cổ đang lan tràn khắp Hồng Hoang, khẽ gật đầu nói: "Tranh đoạt khí vận, vi sư không có ý kiến, nhưng tốt nhất là có chừng mực, đừng gây ra thảm kịch đồng môn tương tàn." "Đệ tử hiểu." "Chúng con ghi nhớ." "Đa tạ Sư tôn." Các đệ tử có mặt lần lượt đáp lời.

"À, đúng rồi, vi sư đột nhiên nhớ ra một chuyện, tuy có chút tiết lộ thiên cơ, nhưng ta nghĩ nói cho các ngươi biết sẽ tốt hơn." "Diệp Trần có thể dùng khí vận để Dĩ lực chứng đạo, các ngươi cho dù không có khí vận pháp tắc, ngưng tụ nhiều khí vận hơn, cũng có những lợi ích không ngờ." Hồng Quân không nói nhiều nữa, cười nhạt nói: "Hôm nay đến đây thôi, các ngươi từ đâu đến thì về đó đi." Dứt lời.

Hồng Quân biến mất khỏi đài cao.

Diệp Trần khẽ nheo mắt, lão già này có chút quá đáng, đã không thèm vòng vo mà trực tiếp nhắc nhở Tam Thanh và những người khác rồi.

Cách tốt nhất để ngưng tụ khí vận là thành lập thế lực, bất kể là Thiên Đình Địa Phủ, Yêu tộc Vu tộc, hay thậm chí các đại giáo phái, đều cùng một đạo lý.

Thế lực càng mạnh, khí vận càng nồng hậu.

Lời của Hồng Quân vừa nói ra, chính là nhắc nhở Tam Thanh và những người khác thành lập giáo phái, tranh đoạt khí vận với Thiên Đình, cùng Diệp Trần đối đầu.

Vừa mới nói không thể tiết lộ thiên cơ, quay mắt đã làm chuyện này, quả thực quá không biết xấu hổ.

Hy vọng mấy tên Tam Thanh kia không hiểu ra quá nhanh, nếu không trận chiến này với Hồng Quân, thật sự có chút khó đánh.

Tam Thanh và những người khác chìm vào suy tư, mơ hồ như nắm bắt được điều gì đó, nhưng luôn cảm thấy có một lớp màng ngăn cản.

Chỉ có thấu hiểu được lớp màng đó, mới có khả năng khám phá ra huyền bí.

"Các vị sư đệ, ta xin cáo từ trước." Diệp Trần không nói nhiều nữa, nhanh chóng triệu hồi Cửu Long Trầm Hương Liễn, lao về phía Thiên Đình.

Chương 138

Ngoài Tử Tiêu Cung.

Dao Trì cảm ứng được cửa Tử Tiêu Cung mở ra, đang chuẩn bị tiến lên chào hỏi Diệp Trần, lại phát hiện Diệp Trần trong nháy mắt đã xé rách Hỗn Độn, biến mất ở nơi xa hàng trăm vạn dặm.

Tam Thanh và ba người Tiếp Dẫn cười nói vui vẻ, từ từ bước ra khỏi Tử Tiêu Cung.

Tuy không rõ ý tứ sâu xa của Hồng Quân, nhưng có lớp màng đó, chỉ cần tốn chút thời gian, cuối cùng cũng sẽ khám phá ra được.

Dao Trì thấy bộ dạng của họ, lập tức tức giận không chịu nổi, khẽ quát: "Lề mề làm gì?

Không đi nhanh đi?

Lão gia đã không còn trong cung, chẳng lẽ các ngươi định nhòm ngó bảo vật trong cung?" "..." "..." "..." Tam Thanh và những người khác im lặng.

Nhưng họ không chấp nhặt với Dao Trì, giả vờ không nghe thấy, tự mình xé rách không gian, lao về phía thế giới Hồng Hoang.

Việc cấp bách bây giờ là phải nhanh chóng thấu hiểu gợi ý của Hồng Quân, nhanh chóng nâng cao thực lực bản thân, để đối kháng với Thiên Đình.

Thực lực hiện tại của Thiên Đình quá mạnh mẽ, bất kể là bên nào, đơn độc đối đầu đều không phải là đối thủ.

Trước khi thấu hiểu gợi ý của Hồng Quân, khi cần thiết có thể kết minh.

Oanh!

Cửu Long Trầm Hương Liễn lao vào thế giới Hồng Hoang, ngọn lửa giận trên mặt Diệp Trần gần như không thể che giấu được.

Mấy tên Tam Thanh kia chưa thành Thánh, không đáng lo.

Bò dê mới đi thành bầy, mãnh thú luôn độc hành!

Điều khiến Diệp Trần tức giận là, Hồng Quân, một Thiên Đạo Thánh nhân, đã không biết xấu hổ mà tự mình hạ tràng.

Sau này nếu Hồng Quân tự mình ra tay, Diệp Trần cũng không quá ngạc nhiên.

Xem ra kế hoạch bế quan tu luyện, để Phục Hy tự mình khuếch trương, e là không còn khả thi nữa.

Chỉ cần Tam Thanh và Tiếp Dẫn liên thủ, chiến lực cao cấp của Thiên Đình e là không bì được.

"Đến Bàn Cổ Điện." Diệp Trần vung tay, Cửu Long Trầm Hương Liễn quay đầu bay về phía Bàn Cổ Điện!

Sau khi trở về Bàn Cổ Điện, Diệp Trần trước tiên an ủi Nữ Oa, sau đó triệu tập Thập Nhị Tổ Vu, cùng nhau thương nghị đối sách.

Cuối cùng đạt được đồng thuận, Thập Nhị Tổ Vu và mười hai Đại Vu, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, sẽ không xuất hiện trên đại địa Hồng Hoang nữa, tạm thời ẩn mình, đợi đến thời khắc mấu chốt, sẽ giáng cho Hồng Quân một đòn chí mạng.

Nữ Oa thì càng không cần phải nói, ngày nào nàng muốn ra ngoài, phải đợi Diệp Trần tìm cách khác.

Nếu không, đoạn kịch đã diễn ở Tử Tiêu Cung, chẳng phải tự mình vạch trần sao.

Ba ngày sau.

Diệp Trần điều khiển Cửu Long Trầm Hương Liễn quay trở về Tam Thập Tam Thiên.

Tứ phương Thiên Đế thấy Diệp Trần không phải nói muốn bế quan mười vạn năm sao?

Sao lại có vẻ mặt lo lắng như vậy.

"Vào trong rồi nói." Diệp Trần thấy Phục Hy định tiến lên chào hỏi, khẽ phất tay, đi đầu bước vào Lăng Tiêu Bảo Điện.

Sau khi mọi người ngồi xuống.

Diệp Trần nhìn quanh toàn trường, nói: "Lần này đến Tử Tiêu Cung diện kiến Đạo Tổ, biết được Tam Thanh và Tây Phương đều có ý tranh đoạt khí vận Hồng Hoang.

Trẫm sợ các ngươi không kịp trở tay, nên đặc biệt đến báo một tiếng." Đông Vương Công nhếch miệng nói: "Không phải là Tam Thanh, cộng thêm ba tên bại tướng kia sao, có gì đáng sợ!

Thiên Đình ta có trăm vạn thiên quân, nhất định sẽ quét sạch!" "Tam Thanh có tiên thiên chí bảo trong tay, Thiên Đình đối đầu với họ, sẽ khá phiền phức." Bạch Trạch khẽ lắc đầu nói: "Các vị đạo hữu, chúng ta tuyệt đối không thể đại ý." "Bạch Trạch nói không sai." Diệp Trần gật đầu đồng tình: "Khi cần thiết, họ có thể sẽ liên thủ đối kháng Thiên Đình, các ngươi cần phải chuẩn bị sẵn sàng." Mọi người nghe vậy chấn động, nói: "Họ muốn liên thủ đối phó Thiên Đình?" Chỉ xét về thực lực trên giấy tờ, Thiên Đình áp đảo Tam Thanh hoặc Tây Phương, nhưng nếu hai bên hợp tác đối phó Thiên Đình, thì Thiên Đình cũng tuyệt đối không dễ chịu.

"Chỉ là có khả năng này, hiện tại chưa thể xác định." Diệp Trần dừng lại, nói: "Có một điểm cần chú ý, sau khi Đế Tuấn thôn phệ bản nguyên của Thái Nhất, đã dựa vào thuần dương pháp tắc tấn thăng

Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ xét về chiến đấu lực, không thua kém bất kỳ ai.

Nếu đối chiến với Tây Phương, tuyệt đối không được đại ý." "Chúng ta hiểu rồi." Tứ phương Thiên Đế đồng loạt gật đầu.

Chiến tranh giữa các thế lực lớn, không phải dựa vào đơn đả độc đấu, Đế Tuấn cá nhân có mạnh hơn nữa, cũng không có tác dụng lớn.

Đúng lúc này.

Diệp Trần lại ném ra một quả bom tấn bên tai họ.

"Theo trẫm suy đoán, Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề có lẽ sẽ chứng đạo thành Thánh trong vòng mười vạn năm, đến lúc đó ưu thế của Thiên Đình chúng ta sẽ mất hết." Diệp Trần trầm giọng nói: "Các ngươi cần phải trong vòng mười vạn năm, tốt nhất là trong vòng năm vạn năm, bình định Tây Phương, thu phục Tam Thanh, nếu không hậu quả khó lường." "!!!" "!!!" "!!!" Lời này vừa nói ra, toàn trường đều kinh hãi.

Tam Thanh muốn chứng đạo?

Tin tức này quả thực khiến người ta khó có thể tin được!

Sau khi trải qua nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, họ biết sức mạnh của Thiên Đạo Thánh nhân rốt cuộc mạnh đến mức nào, không phải bất kỳ Chuẩn Thánh nào cũng có thể chống lại.

Có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nhiều nhất cũng chỉ có thể chống lại một vị Thiên Đạo Thánh nhân.

Nếu thực sự có năm vị Thiên Đạo Thánh nhân cùng xuất hiện, Thiên Đình có cơ hội chiến thắng không?

"Cũng không cần quá lo lắng, Nữ Oa sắp chứng đạo, trẫm sẽ cố gắng Dĩ lực chứng đạo trong vòng mười vạn năm, cộng thêm Chu

Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đối phó với vài vị Thánh nhân cũng dễ dàng." Diệp Trần thấy họ căng thẳng như vậy, khẽ cười xua tan nghi ngờ.

Lời nói vừa rồi, là để xem Tứ phương Thiên Đế đối mặt với đại địch như vậy, sẽ có phản ứng ra sao.

May mà bốn người lo lắng thì lo lắng, nhưng không có ai nảy sinh ý định phản bội.

"Nữ Oa sắp chứng đạo?" Phục Hy nghe vậy mừng rỡ, kinh ngạc kêu lên: "Nàng ở đâu?

Sao ta không thấy nàng trở về?" Diệp Trần lo lắng Hồng Quân dò xét, cười nhạt nói: "Nữ Oa hiện không ở Hồng Hoang, nàng đang theo một vị tiền bối đã sớm chứng đạo, đến Hỗn Độn tìm kiếm cơ duyên.

Nhưng vị tiền bối đó đã nói, nhiều nhất là mười vạn năm sẽ đưa nàng trở về." "Tốt quá rồi." Phục Hy vỗ tay tán thưởng: "Có Nữ Oa, một vị Thánh nhân, khí vận Thiên Đình sẽ ổn định, sợ gì Tam Thanh và Tây Phương." "Không sai, không sai." "Thiên Đình chúng ta sao có thể sợ." Nỗi lo của các đại Thiên Đế tan biến, toàn thân tràn đầy chiến ý.

"Thấy các ngươi tự tin như vậy, trẫm có thể yên tâm bế quan rồi." Diệp Trần mỉm cười gật đầu nói: "Mười vạn năm tới, trẫm sẽ ở lại Lăng Tiêu Bảo Điện bế quan.

Nếu có lượng lớn khí vận đổ về phía Tây Phương, hoặc các ngươi không đối phó được, thì lập tức triệu hoán ta xuất quan." "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" Tứ phương Thiên Đế đồng loạt gật đầu.

Nếu thực sự xảy ra tình huống như Diệp Trần nói, thì Thiên Đình thật sự sẽ đối mặt với kẻ địch chưa từng có.

Chương 139

Tuyệt đối không thể một mình một ý, vì sĩ diện mà lãng phí đi cơ hội cuối cùng.

"Được, vậy cứ thế đi." Diệp Trần khẽ gật đầu nói: "Kể từ hôm nay, Phục Hy phụ trách quản lý vận hành Thiên Đình, các đại đế và thiên vương khác cùng phụ tá.

Mỗi vạn năm, sẽ do Đông Vương Công, Bạch Trạch, Tây Vương Mẫu lần lượt thay đổi." "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" Tứ phương Thiên Đế đồng thanh lĩnh mệnh.

Phục Hy càng thêm tươi cười, siết chặt nắm đấm, không nhịn được muốn làm một trận lớn.

Hắn và Đông Vương Công đều có mệnh cách đế vương, nay Diệp Trần cho hắn cơ hội chủ trì Thiên Đình, hắn chỉ hận không thể trong vòng vạn năm bình định được Tam Thanh và Tây Phương.

Nếu thực sự làm được điều đó, Phục Hy sẽ có thể nhận được nhiều khí vận hơn từ Thiên Đình, việc trảm thi chứng đạo cũng không phải là không thể.

"Đi đi." Diệp Trần vung tay, ra lệnh cho Tứ phương Thiên Đế rời đi, sau đó đóng cửa Lăng Tiêu Bảo Điện, bắt đầu sự nghiệp bế quan.

Theo tốc độ tu luyện bình thường, Diệp Trần muốn Dĩ lực chứng đạo, ít nhất cần hai trăm vạn năm.

Hoặc là tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công đến tầng thứ hai mươi sáu, hoặc là, mức độ chưởng khống lực chi pháp tắc đạt đến một phần trăm.

Nhưng khi luyện hóa trái tim Bàn Cổ, hắn đã nhận được ba giọt

tâm huyết Bàn Cổ.

Một giọt trong đó đã giúp Diệp Trần tiết kiệm một triệu năm thời gian, đưa Long Tượng Bàn Nhược Công lên tầng thứ hai mươi tư, mức độ chưởng khống lực chi pháp tắc cũng theo đó tăng lên, trực tiếp nâng lên một phần nghìn.

Nếu có thể hấp thụ hai giọt tâm huyết Bàn Cổ còn lại, tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công đến tầng thứ hai mươi sáu, hoặc có lẽ đẩy lực chi pháp tắc lên một phần trăm, chắc là không thành vấn đề.

Oanh!

Chư Thiên Khánh Vân che phủ trên đỉnh đầu Diệp Trần, phong tỏa toàn bộ Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đang!

Hỗn Độn Chung đột nhiên biến lớn, bao trùm Diệp Trần và Chư Thiên Khánh Vân vào bên trong.

Có hai đại tiên thiên chí bảo bảo vệ, cho dù Thiên Đạo Thánh nhân ra tay công kích hoặc ý thức dò xét, Diệp Trần cũng có thể biết được.

Không làm thế không được.

Vạn nhất Hồng Quân rảnh rỗi sinh nông nổi giở trò nhìn trộm, bí mật của Diệp Trần chẳng phải sẽ bị phơi bày hết sao? ...

Bên trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân khẽ lắc đầu, thu hồi ánh mắt, tên Diệp Trần này khá cảnh giác, bế quan ở Thiên Đình mà cũng bày ra nhiều lớp phòng hộ như vậy.

Nhưng có chỉ dẫn của lão, Tam Thanh và Tiếp Dẫn chắc chắn sẽ phát triển nhanh chóng, đánh với Thiên Đình một trận long trời lở đất.

Thiên Đế bế quan, Thiên Hậu biến mất.

Tốc độ phát triển của Thiên Đình lại không hề chậm lại chút nào.

Tứ phương Thiên Đế trấn giữ Thiên Đình, các Chuẩn Thánh khác mỗi người một chức, cộng thêm trăm vạn thiên binh, Tam Thanh và Tây Phương cũng không dám chủ động khiêu khích.

Địa Phủ bên kia phát triển nhanh nhất, có hơn mười vạn tinh nhuệ Vu tộc đồng thời hành động, các hạng mục xây dựng của Địa Phủ nhanh chóng được hoàn thành.

Phong Đô thành, cầu Nại Hà, Diêm Vương điện, mười tám tầng địa ngục và các hạng mục khác đã hoàn thành.

Minh Hà lại phái ra hàng vạn tinh nhuệ, đến các đại sơn mạch và sông ngòi, xây dựng thành hoàng miếu, thiết lập truyền tống trận pháp, vong linh có thể từ thành hoàng miếu trực tiếp đến Địa Phủ.

Mười thủ lĩnh bộ lạc Vu tộc cấp Đại La Kim Tiên đỉnh phong, đảm nhiệm Thập Điện Diêm Vương, phụ trách vận hành hàng ngày của Địa Phủ.

Chỉ có những việc không giải quyết được, mới đến thỉnh giáo Minh Hà.

Sau khi Minh Hà sáng tạo Địa Phủ hoàn tất, nhận được một ít công đức, tu vi ổn định ở Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Hắn bèn trốn trong Tu La đạo tu luyện sát lục pháp tắc, hy vọng có thể tiến thêm một bước.

Trấn Nguyên Tử bên này có mười vạn tinh nhuệ Vu tộc gia nhập, phát triển cực kỳ thuận lợi.

Thế giới Hồng Hoang quá rộng lớn, chỉ có thể đi từng bước một, chậm rãi phát triển.

Theo số lượng sơn thủy thần linh được Trấn Nguyên Tử sắc

phong ngày càng nhiều, khí vận và tu vi của hắn ngày càng mạnh, chứng tỏ lời của Diệp Trần không sai.

Nhưng vấn đề mấu chốt là, phải nhận lấy nhân quả Tây Phương từ tay Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, tu phục linh mạch bị phá hủy ở Tây Phương, mới có khả năng bước ra bước cuối cùng đó.

Điểm này đặc biệt khó khăn, hoặc là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cam tâm tình nguyện nhường ra Linh Sơn Tây Phương, hoặc là chỉ có thể mời Thiên Đình đại quân công đả Tây Phương, đoạt lấy cơ duyên.

So với đó, người phát triển chậm nhất, lại là Côn Bằng.

Tứ đại hải vực cực kỳ rộng lớn, hải thú khổng lồ rất nhiều, đều là di duệ của hung thú thái cổ.

Tu vi của mỗi đầu hải thú khổng lồ đều cực kỳ kinh người, thấp nhất cũng là cấp Đại La Kim Tiên, thậm chí có một số ít hải thú cấp Chuẩn Thánh.

Mỗi lần gặp phải loại hải thú cấp Chuẩn Thánh này, những thiên tướng và nguyên soái cấp đại lão kia không có tác dụng lớn, phải do Côn Bằng tự mình ra tay, mới có thể thanh trừ.

Lấy Bắc Hải làm ví dụ.

Cách đạo trường Tiêu Dao Thiên Cung của Côn Bằng khoảng hai trăm triệu dặm, có một con huyền quy cực kỳ khổng lồ, được coi là yêu thú có thể chất lớn nhất Hồng Hoang.

Con huyền quy này thể chất cường tráng, tu vi đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhục thân sánh ngang với cực phẩm phòng ngự linh bảo, hai ngàn Đại La Kim Tiên đồng thời ra tay, cũng khó phá vỡ được phòng ngự của nó.

Côn Bằng vốn kiêu ngạo, cũng không dám chắc mình có thể thắng.

Vô số năm tháng qua, huyền quy trừ việc ăn uống ngủ nghỉ, cũng không xâm phạm đến Côn Bằng, ở Bắc Hải được coi là hai đại bá chủ.

Côn Bằng muốn thống nhất tứ đại hải vực, phải thu phục được huyền quy, nếu không truyền đến các hải vực khác, những hung thú kia làm sao có thể phục?

Đánh thì phải đánh, nhưng đánh thế nào, phải lên kế hoạch cẩn thận.

Thực lực của huyền quy rất mạnh, Côn Bằng phải dùng cái giá nhỏ nhất để hạ gục nó.

Nếu thực sự đánh đến lưỡng bại câu thương, việc chinh phục các hải vực khác sẽ rất khó khăn.

Huống hồ dưới đáy tứ đại hải vực, còn ẩn giấu một thế lực khổng lồ, Tứ Hải Long tộc.

Long tộc là một trong thượng cổ tam tộc, duy nhất còn tồn tại đến nay, không ai biết rốt cuộc họ có thực lực ra sao, thậm chí có nhiều đại năng còn vô thức quên đi họ.

Chương 140

Càng nghĩ, Côn Bằng càng đau đầu.

Hắn bèn ra lệnh cho hai ngàn đại năng đóng quân tại Tiêu Dao Thiên Cung, tự mình đến Thiên Đình, hy vọng cầu viện.

Tam Thập Tam Thiên.

Tử Vi Thiên Cung.

Phục Hy ngồi ngay ngắn ở ghế chủ vị.

Đông Vương Công, Bạch Trạch, Tây Vương Mẫu, Hồng Vân ngồi ở dưới.

"Theo tin tức ta dò hỏi được, Tây Phương gần đây hoạt động rất tích cực, dường như đã phái đệ tử đến Côn Luân Sơn, cùng với đệ tử của Tam Thanh, tổ chức đại hội giao lưu võ thuật." Hồng Vân nhíu chặt mày, nói: "Phục Hy đạo hữu, hai bên có lẽ thật sự muốn hợp tác với nhau, chúng ta không thể để yên chuyện này tiếp tục, phải đưa ra đối sách tương ứng." Phục Hy khẽ gật đầu, nhìn về phía các Chuẩn Thánh khác nói: "Các vị đạo hữu, có ý kiến gì không?" Đông Vương Công đột nhiên đứng dậy, cao giọng nói: "Hay là để ta dẫn lĩnh trăm vạn thiên quân, trực tiếp công đả Tây Phương, tiêu diệt sự hợp tác này ngay từ trong trứng nước." "Cũng không phải là một cách hay." Cách làm này hợp ý Phục Hy, hắn gật đầu nói: "Ta nhớ Bệ hạ từng nói, trước thực lực tuyệt đối, mọi liên minh đều là hổ giấy." "Tốt nhất là không nên làm liều như vậy." Bạch Trạch đưa ra ý kiến khác, nói: "Họ không dễ dàng tin tưởng lẫn nhau, hiện tại chắc chắn đang trong giai đoạn thăm dò.

Chúng ta làm vậy, không khác gì giúp họ đến với nhau." Tây Vương Mẫu gật đầu phụ họa: "Tây Phương dễ đối phó, Tam Thanh

có ba đại chí bảo trong tay, lại có Tru Tiên Kiếm Trận, nếu thực sự động thủ, chúng ta chưa chắc đã là đối thủ." "Ta có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, sao phải sợ tiên thiên chí bảo!" Phục Hy cười nhạt nói: "Hai vị đạo hữu có lẽ quá cẩn thận rồi." "Sự việc không đơn giản như vậy, cho dù Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận có thể thắng Tam Thanh, phe Thiên Đình cũng chắc chắn sẽ tổn thất thảm trọng, dẫn đến nhân tâm thiên quân hoang mang, khí vận Thiên Đình suy giảm.

Trách nhiệm đó, chúng ta đều không gánh nổi." "Hiện nay thiên quân phần lớn do Vu tộc tạo thành, Bệ hạ thân là Tổ Vu, xuất quan nếu thấy tinh nhuệ Vu tộc chết gần hết, cho dù giành được thắng lợi, trong lòng e cũng sẽ không vui." "Đương nhiên rồi, hiện tại người chủ sự là Phục Hy đạo hữu, mọi việc phải do đạo hữu tự quyết định, chúng ta chỉ đưa ra ý kiến mà thôi." Bạch Trạch nói xong đoạn này, từ từ ngồi về chỗ cũ.

Đông Vương Công cười hắc hắc: "Bạch Trạch nói cũng có lý, Phục Hy cứ quyết định đi, ta đều nghe theo." "..." Phục Hy đảo mắt, tên này trông hiền lành, một thân chính khí, nhưng trốn tránh trách nhiệm và đổ nồi thì nhanh hơn ai hết.

Nếu thực sự xảy ra chuyện như Bạch Trạch nói, chắc chắn hắn sẽ là người đầu tiên bán đứng mình.

Phục Hy nhìn Bạch Trạch, nói: "Bạch Trạch đạo hữu, vậy theo ý kiến của ngươi, nên làm thế nào?" Bạch Trạch cười nhạt nói: "Tự nhiên là lấy bất biến ứng vạn biến." "Nếu chúng ta không làm gì cả, mà họ lại nhanh chóng liên hợp lại, đánh cho chúng ta một trận bất ngờ, chẳng phải Thiên Đình sẽ mất đi tiên cơ sao?" Phục Hy khẽ nhíu mày nói: "Đến lúc đó, khó khăn mà Thiên Đình phải đối mặt có thể sẽ lớn hơn, trách nhiệm đó, lại do ai gánh vác?" "Không!

Không!

Không!" Bạch Trạch khẽ phe phẩy quạt lông, cười nhạt nói: "Phục Hy đạo hữu hiểu lầm ý của ta rồi, ta nói lấy bất biến ứng vạn biến, không phải là không làm gì cả." Phục Hy nói: "Vậy rốt cuộc ý của ngươi là gì?" "Phái lượng lớn thiên quân đến biên giới Côn Luân Sơn và Tây Phương, uy hiếp hai đại thế lực, để họ biết Thiên Đình rốt cuộc mạnh đến mức nào." "Chỉ cần họ dám liên hợp lại, chúng ta có năng lực tiêu diệt toàn bộ.

Đến lúc đó bùng nổ đại chiến, không phải do chúng ta chủ động xuất kích, Bệ hạ cho dù biết, cũng không trách được chúng ta." Bạch Trạch thao thao bất tuyệt: "Nhân cơ hội này, chinh phục các thế lực còn sót lại ở Hồng Hoang, khuếch trương thế lực Thiên Đình, kéo dãn khoảng cách giữa Thiên Đình và họ." "Tốt!" Phục Hy vỗ tay tán thưởng.

Thiên Đình có Bạch Trạch làm quân sư, việc mưu hoạch quả thực dễ dàng hơn rất nhiều.

Theo đề nghị của Bạch Trạch, Phục Hy hạ lệnh, phái năm mươi vạn đại quân đến dưới trướng Tứ đại Thiên Vương.

Trong đó có đến bốn mươi vạn đại quân, phân phối cho Tây Phương và Đông Phương, dùng để nhắm vào Côn Luân Sơn và Linh Sơn.

Trận chiến này nếu không có sự chuẩn bị vẹn toàn, Thiên Đình sẽ không chủ động xuất kích, nhưng một khi đối phương có động thái, sẽ giáng cho một đòn sấm sét, quyết tiêu diệt triệt để.

Chỉ cần chiếm được hai đại thế lực này, khí vận Thiên Đình tất sẽ tăng vọt, hắn cũng có thể thử đột phá trảm thi chứng đạo.

"Vậy tạm thời cứ sắp xếp như vậy đi." Phục Hy khẽ phất tay nói: "Nếu Tam Thanh và Tiếp Dẫn không có động tĩnh, ba vị có thể tự đi tu hành.

Một khi có bất kỳ tình huống nào, ta sẽ lập tức phái người báo cho." "Được." "Được." "Được." Ba người Đông Vương Công khẽ gật đầu, xoay người đi ra ngoài Tử Vi Thiên Cung.

Đúng lúc này.

Trấn Nguyên Tử và Côn Bằng xông vào Nam Thiên Môn, vượt qua nhiều tầng trời, trong nháy mắt đã đến trước Tử Vi Thiên Cung.

Đông Vương Công nhếch miệng cười nói: "Ồ, hôm nay gió nào thổi đến đây?

Hai vị đạo hữu sao lại nỡ đến Thiên Đình?" "Đông Vương đạo hữu đừng đùa nữa, hai chúng ta đang lo đến cháy đầu, thật sự không còn cách nào, mới đến xin giúp đỡ." Trấn Nguyên Tử khẽ lắc đầu.

Trên đường đến đây gặp được Côn Bằng, đã sớm biết khó khăn của nhau.

Hai người bàn bạc một chút, quyết định tìm Tứ phương Thiên Đế.

"Sao vậy?" Đông Vương Công nghe vậy ngẩn ra, nói: "Dưới trướng các vị có nhiều Đại La Kim Tiên như vậy, có vấn đề gì không giải quyết được sao?" "Đúng là như vậy." Côn Bằng liên tục gật đầu: "Hiện tại vị đạo hữu nào đang trấn giữ Thiên Đình?

Có thể giúp ta và Trấn Nguyên đạo hữu một tay không?" "Phục Hy đạo hữu trấn giữ, chúng ta ba vị phụ trợ." Bạch Trạch đưa tay mời họ vào Tử Vi Thiên Cung, nói: "Có chuyện gì, vào trong nói chuyện." Phục Hy đã sớm nhận ra họ, đặc biệt chuẩn bị sẵn chỗ ngồi, đặt bên cạnh vị trí mà Đông Vương Công và những người khác vừa ngồi.

"Xin ra mắt đạo hữu." "Xin ra mắt đạo hữu." Trấn Nguyên Tử và Côn Bằng khẽ chắp tay, tỏ lòng tôn trọng đối với người chấp chưởng Thiên Đình.

“Hai vị đạo hữu không cần như vậy.” Phục Hy đơn giản chào hỏi, đi thẳng vào vấn đề: “Lần này trở về Thiên Đình, có phải có việc quan trọng cần chúng ta giúp đỡ?” Trấn Nguyên Tử liếc nhìn Côn Bằng, ra hiệu cho Côn Bằng nói trước.

“Đúng là có việc quan trọng, cần Thiên Đình giúp đỡ.” Côn Bằng khẽ gật đầu: “Thiên Đế Bệ hạ lệnh cho ta thống nhất tứ đại hải vực, nhưng có một số hải thú thực lực cực kỳ mạnh mẽ, nếu cưỡng ép trấn áp, sẽ phải trả một cái giá vô cùng thảm khốc.

Ta xin các vị đạo hữu ra tay một lần, để tránh đại năng Thiên Đình tử thương thảm trọng.” Bạch Trạch tò mò hỏi: “Thực lực của Côn Bằng đạo hữu vượt xa Chuẩn Thánh bình thường, ở đây có lẽ chỉ có Phục Hy, Đông Vương và Trấn Nguyên ba vị đạo hữu có thể so sánh, lại có hải thú không trấn áp được sao?” “Không sai, con thú này tên là huyền quy, tu hành đạo của hung thú thượng cổ, thân hình sánh ngang với Bất Chu Thần Sơn, cho dù là cực phẩm tiên thiên linh bảo, cũng khó phá vỡ được phòng ngự của nó.” Côn Bằng khẽ gật đầu, nói: “Tu vi nhục thân đã đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, nếu muốn trấn áp, ít nhất cần ba Chuẩn Thánh đỉnh phong trở lên đồng thời ra tay.” “!!!” “!!!” “!!!” Lời này vừa nói ra, toàn trường đều kinh hãi.

Đùa sao, trừ Diệp Trần và Nữ Oa, Thiên Đình chỉ có Phục Hy và Đông Vương Công là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Ngay cả Trấn Nguyên Tử cũng kém một chút.

Minh Hà tuy đã tấn thăng Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng chưa từng đến Thiên Đình báo cáo, Phục Hy căn bản không biết.

Cũng có nghĩa là, hiện tại có thể ra tay Chuẩn Thánh đỉnh phong, cũng chỉ có Phục Hy và Đông Vương Công hai người mà thôi.

Côn Bằng vừa mở miệng đã muốn ba Chuẩn Thánh đỉnh phong, quả thực khiến người ta bất ngờ.

“Côn Bằng đạo hữu, trời đất thật sự có hải thú mạnh mẽ như vậy sao?” Đông Vương Công có chút không tin, nhếch miệng cười nói: “Nếu có thể thu phục con thú này, chẳng phải là một trợ lực lớn khi công đả Tây Phương sao!” Côn Bằng khẽ lắc đầu: “Thân hình của huyền quy quá lớn, chỉ có thể sống ở tứ đại hải vực, một khi lên bờ, sẽ là tai họa diệt thế, Đông Vương đạo hữu tốt nhất đừng có ý nghĩ này.” “Cũng phải.” Đông Vương Công khẽ gật đầu.

Nếu lời Côn Bằng nói là thật, con cự thú như huyền quy mà lên bờ, chắc chắn sẽ sinh linh đồ thán, lệ khí phản phệ khí vận Thiên Đình, thực sự là được không bù mất.

“Chuyện này, chúng ta phải thương nghị xong, mới có thể trả lời ngươi.” Phục Hy không lập tức đưa ra câu trả lời.

Ba Chuẩn Thánh đỉnh phong, Thiên Đình quả thực không có đủ.

Nhưng Trấn Nguyên Tử, Bạch Trạch, Hồng Vân, Tây Vương Mẫu những Chuẩn Thánh hậu kỳ này, cộng thêm Côn Bằng, chiến lực chắc chắn vượt xa ba Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nhưng nếu thực sự làm như vậy, chiến đấu lực đỉnh cao của Thiên Đình đều tập trung ở Bắc Hải, nếu những nơi khác xảy ra vấn đề, sẽ khó có viện trợ mạnh mẽ.

Nếu Tây Phương và Tam Thanh nhân cơ hội gây khó dễ, Thiên Đình sẽ dễ dàng rơi vào thế bị động.

Côn Bằng khẽ gật đầu: “Cũng được, huyền quy sẽ không chủ động công kích, nếu thực sự không được, thì thu phục ba hải vực còn lại trước.

Chỉ là, làm vậy sẽ ảnh hưởng đến danh dự của Thiên Đình một chút...” Phục Hy giả vờ không nghe, nhìn Trấn Nguyên Tử nói: “Trấn Nguyên đạo hữu, lại vì chuyện gì?” “Chuyện của ta không phức tạp

như Côn Bằng đạo hữu, chỉ cần Thiên Đình hợp tác với ta, là có thể dễ dàng làm được." Trấn Nguyên Tử trước tiên tiêm cho Tứ phương Thiên Đế một liều thuốc phòng ngừa, sau đó mới bày tỏ ý định, cười nhạt nói: "Nhiệm vụ mà Thiên Đế giao cho ta sắp hoàn thành, chỉ còn thiếu bước cuối cùng là tiếp nhận nhân quả Tây Phương.

Ta đến Thiên Đình, là để xin Thiên Đình ra quân công đả Tây Phương, do ta tự mình chém giết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nắm giữ cơ duyên chứng đạo trong tay." "..." "..." "..." Tứ phương Thiên Đế đều im lặng.

Phục Hy ngẩng đầu nhìn lên trời, thở dài nói: "Bạch Trạch, ngươi kể lại kế hoạch cho Trấn Nguyên đạo hữu nghe đi." "...Để Đông Vương đạo hữu nói đi." Bạch Trạch đảo mắt, chuyện này không liên quan đến hắn.

Trấn Nguyên Tử có thể chứng đạo thành Thánh, là do Diệp Trần đích thân quyết định, cũng có nghĩa là, chuyện này khả năng thành công rất cao.

Một vị Thánh nhân tương lai, không phải là những Chuẩn Thánh như họ có thể dễ dàng đắc tội.

Đông Vương Công giả vờ không nghe thấy.

Chương 141

Bình thường hắn có chút nóng nảy, thường tỏ ra bộ dạng ngốc nghếch, phần lớn là giả vờ.

Chuyện đắc tội Trấn Nguyên Tử như vậy, hắn sao có thể chủ động gánh vác.

Trấn Nguyên Tử mặt mày ngơ ngác, mấy tên này làm sao vậy?

Tây Vương Mẫu khẽ thở dài, đang định kể lại kế hoạch một cách chi tiết cho Trấn Nguyên Tử.

Đúng lúc này.

Cửa lớn Tử Vi Thiên Cung ầm ầm mở ra, Diệp Trần từ từ bước vào.

"Chuyện của Côn Bằng giao cho ta, chuyện của Trấn Nguyên Tử cứ thả tay mà làm." "Đối phó Tây Phương và Tam Thanh, không cần quá vội vàng, cứ từ từ mài chết chúng, tốt nhất là đợi ta rảnh tay." Diệp Trần lạnh nhạt nói: "Nếu Tam Thanh và Tây Phương liên thủ, thì cứ để chúng xem thử, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lợi hại thế nào." "Bái kiến Bệ hạ!" "Bệ hạ!" "Kiến Bệ hạ!" Các vị Chuẩn Thánh có mặt tại đây lần lượt chào hỏi Diệp Trần, thần sắc và trạng thái mỗi người mỗi khác.

Đặc biệt là Phục Hy, vừa mới thống lĩnh Thiên Đình mấy nghìn năm, y cười khổ nói: "Bệ hạ xuất quan rồi sao?" "Bế quan gặp chút bình cảnh, nên tiện thể ra ngoài đi dạo một chút." Diệp Trần thản nhiên cười nói: "Trong vòng mười vạn năm, Thiên Đình cứ do Tứ Phương Thiên Đế chấp chưởng, không cần phải quản Trẫm." "A…" Phục Hy nghe vậy mừng rỡ, hạnh phúc đến quá đột ngột!

“Đa tạ Bệ hạ!” Đông Vương Công cúi người cảm tạ.

Bạch Trạch và Tây Vương Mẫu thì không có phản ứng gì lớn, chấp chưởng Thiên Đình trách nhiệm trọng đại, hơi có sai sót sẽ phải gánh vác trọng trách.

Hai người họ tình nguyện hỗ trợ cho các Chuẩn Thánh khác, chứ không muốn một mình gánh vác giang sơn.

Giống như Bạch Trạch trước đây bày mưu tính kế cho Phục Hy, thà rằng đưa ra ý kiến cho Phục Hy, để y giải quyết vấn đề Tây phương, lập đại công, chứ không muốn để hai người kia phạm lỗi, rồi đến lượt mình.

Ít lời thừa.

Diệp Trần sau khi chào hỏi Trấn Nguyên Tử và những người khác, bèn ngồi xuống chủ vị mà Phục Hy nhường ra.

“Bệ hạ vừa rồi bảo chúng thần tương trợ Trấn Nguyên Tử, là muốn toàn lực đối phó Tây phương sao?” Phục Hy có chút lo lắng nói: “Nếu Tam Thanh nhân lúc chúng ta đại chiến với Tây phương mà đánh lén Thiên Đình thì phải làm sao?” “Không sao, có Trẫm ở đây, Tam Thanh nào có gan chủ động tấn công Thiên Đình?” Diệp Trần cất cao giọng nói: “Dù cho chúng có ăn gan hùm mật gấu, Trẫm cũng có đủ thủ đoạn để giữ chúng lại.” “Vậy chúng thần yên tâm rồi.” Các đại năng có mặt đều gật đầu.

Nếu Tam Thanh đồng loạt ra tay, chắc chắn có thể kìm hãm tất cả cường giả Chuẩn Thánh của Thiên Đình.

Diệp Trần có biện pháp ngăn chặn, điều đó giúp các Chuẩn Thánh không còn nỗi lo về sau, đối phó với Tây phương quả thực là chuyện dễ như trở bàn tay.

Bất kể là tu vi, linh bảo, hay số lượng, tất cả đều ở thế áp đảo, chỉ

cần Thiên Đình ra tay là có thể dễ dàng tiêu diệt.

"Được, vậy cứ thế đã." Diệp Trần nhìn về phía Côn Bằng nói: "Ngươi hãy đến Bắc Hải trước, thu phục hải thú ở đó, còn Huyền Quy thì giao cho Trẫm là được." "Tuân mệnh!" Côn Bằng khẽ cúi người, nhanh chóng bay về phía Bắc Hải.

Diệp Trần quay đầu nhìn Trấn Nguyên Tử, nói: "Tây phương nhất thời không thể hạ được, nóng vội không ăn được đậu hũ nóng đâu, việc sắc phong thần linh cho các sông núi khác không được lơ là, nếu Tam Thanh dám động thủ, cứ sắc phong cho Côn Lôn Sơn thần trước cũng chưa chắc đã không được." "Đa tạ Bệ hạ chỉ điểm." Trấn Nguyên Tử khẽ gật đầu.

Trước đó y quả thực có chút nóng vội, nhưng được Diệp Trần nhắc nhở một câu, lập tức tỉnh táo lại.

Sắc phong càng nhiều Sơn thần, đạo cơ của Địa Thư càng vững chắc, tuyệt đối không thể chỉ chăm chăm vào Tây phương mà quên mất gốc rễ.

Diệp Trần hài lòng gật gù, nói: "Những sông núi đã sắc phong xong, tốt nhất là di chuyển ba phần đến biên giới Đông-Tây, một khi đại quân Thiên Đình chiếm được Tây phương, đích thân chém giết Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, gánh lấy nhân quả của Tây phương, rồi lại đưa những linh mạch này vào Tây phương, trả lại nhân quả cho họ." "Bái tạ Bệ hạ!" Trấn Nguyên Tử vui mừng khôn xiết, không nhịn được cúi người hành lễ với Diệp Trần, không một chút gượng ép.

"Đi đi, đi đi." Diệp Trần phất tay đuổi Trấn Nguyên Tử đi, rồi mới quay sang Tứ Phương Thiên Đế nói: "Đối ngoại cứ tuyên bố Trẫm đang bế quan, cố gắng để Tam Thanh và Tây phương lơi lỏng cảnh giác, như vậy sẽ có lợi cho hành sự." "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" Tứ Phương Thiên Đế đồng thanh lĩnh mệnh.

Diệp Trần cười gật đầu rồi biến mất ngay trước mắt.

"!!!" "!!!" "!!!" Các Chuẩn Thánh có mặt lập tức giật nảy mình.

Đông Vương Công kinh hô: "Thực lực của Bệ hạ, e rằng đã vượt qua phạm trù Chuẩn Thánh rồi, dù chưa chứng đạo, cũng không phải là thứ mà hai ba Chuẩn Thánh đỉnh phong có thể so bì được." "Đến không ảnh đi không tung, dù cho chúng ta là Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng không hề cảm nhận được chút khí tức nào." Phục Hy khẽ gật đầu nói: "Nếu không phải vì chưa xuất hiện dị tượng chứng đạo, nói ngài là Thánh nhân, ta cũng tin." Bạch Trạch bất giác gật đầu phụ họa: "Vừa rồi lúc Bệ hạ bước vào, ta thế mà không cảm nhận được một tia khí tức hay uy áp nào, thật sự khủng bố đến vậy." "Có lẽ Bệ hạ đã đạt tới cảnh giới tu hành cao nhất trong truyền thuyết, phản phác quy chân." Tây Vương Mẫu cảm khái nói: "Chúng ta xem ra đứng ở đỉnh cao của Hồng Hoang, nhưng so với đỉnh phong thật sự, còn kém xa lắm." Tại hư không tầng thứ hai mươi tám.

Diệp Trần vẫn có thể cảm nhận được sự kinh ngạc của Phục Hy, khóe miệng bất giác nở một nụ cười.

Hắn đã dành ra tám nghìn tám trăm tám mươi tám năm, cuối cùng cũng thành công dung hợp giọt tâm huyết thứ hai của Bàn Cổ.

Giọt tâm huyết của Bàn Cổ này mang lại lợi ích cực lớn, Long Tượng Bàn Nhược Công không ngoài dự đoán đã tấn thăng đến tầng thứ hai mươi lăm, thực lực nhục thân lại tăng thêm một bậc, có thể so sánh với những Thánh nhân công đức rác rưởi.

Lực chi pháp tắc đã nắm giữ được chín phẩy chín chín phần nghìn, chỉ còn cách một phần trăm một con đường.

Diệp Trần có cảm giác, nếu hắn tu luyện pháp tắc khác, lúc này đã sớm có thể dĩ lực chứng đạo, phi thăng thành Thánh.

Nhưng Lực chi pháp tắc bao la vạn tượng, tu luyện quá khó khăn, mới dẫn đến việc hắn kẹt lại ở trình độ này.

Đương nhiên, việc Diệp Trần bị kẹt ở đây không phải là không có lợi.

Thứ nhất, Lực chi pháp tắc bao hàm ba nghìn pháp tắc, dù chỉ nắm giữ chín phẩy chín chín phần nghìn Lực chi pháp tắc, việc vận dụng nhiều đại đạo pháp tắc cũng trở nên ngày càng thuần thục.

Giống như lúc trước gặp Hồng Quân, hắn đã vận chuyển Khí Vận pháp tắc, vừa rồi gặp Phục Hy lại sử dụng Ẩn Nặc pháp tắc, lúc rời đi lại dùng Tốc Độ pháp tắc.

Việc vận dụng các loại pháp tắc đã đạt đến độ lô hỏa thuần thanh, ở một mức độ nào đó, hắn quả thực đã có một vài thủ đoạn của Thánh nhân.

Điểm thứ hai, tu luyện các pháp tắc khác để dĩ lực chứng đạo, e rằng cần phải nắm giữ tám, chín mươi phần trăm, thậm chí là một trăm phần trăm mới có thể chứng đạo thành công.

Lực chi pháp tắc chỉ cần tu luyện đến một phần trăm là có thể dĩ lực chứng đạo, đủ để thấy giới hạn trên của pháp tắc mạnh nhất này cao đến mức nào.

Chỉ cần tiếp tục tu luyện, đột phá Thiên Đạo cảnh giới cũng không phải là không có hy vọng.

Nhưng có một chuyện cực kỳ oái oăm, nếu Diệp Trần tiếp tục hấp thu giọt tâm huyết thứ ba của Bàn Cổ, nguyện vọng chứng đạo thành Thánh của hắn sẽ tuyên bố thất bại hoàn toàn.

Trong cõi u minh hắn nhận được gợi ý từ ý chí của Bàn Cổ, muốn chứng được Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chỉ dựa vào ngoại lực là tuyệt đối không thể, phải có cảm ngộ của bản thân.

Đây cũng là nguyên nhân Diệp Trần đột nhiên xuất quan.

"Bỏ qua mấy thứ vớ vẩn này đi, cảnh giới của ta hiện giờ đã vượt qua Chuẩn Thánh, nhưng lại chưa đến trình độ Thánh nhân, có lẽ nên được gọi là bán bộ Thánh nhân nhỉ." "Trước tiên bình định cả Tứ Đại Hải Vực, Lục Đạo Luân Hồi và đại địa Hồng Hoang, thu hết khí vận Hồng Hoang về cho Thiên Đình, dựa vào khí vận này trấn áp, ta cũng có thể cưỡng ép hấp thu tâm huyết của Bàn Cổ, tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên." Diệp Trần lẩm bẩm: "Trước hết đi chào hỏi Đại ca một tiếng, nếu Tam Thanh nhân lúc ta không ở Thiên Đình mà mò đến đánh lén, cứ để chúng nếm thử uy lực của Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận." Sau khi quyết định xong.

Diệp Trần sử dụng Tốc Độ pháp tắc, dễ dàng vượt qua mấy tầng thiên giới, xuyên qua Nam Thiên Môn, tiến về tổ địa của Vu tộc.

Với tốc độ này, e rằng ngay cả Côn Bằng đệ nhất tốc độ của Hồng Hoang cũng không sánh bằng.

Diệp Trần trở lại Bàn Cổ Điện.

Nữ Oa và mọi người lập tức tỉnh lại.

Sau một hồi hàn huyên.

Diệp Trần kể lại tình hình hiện tại.

"Theo như gợi ý của ý chí Phụ Thần, Hồng Quân có lẽ lại một lần nữa đi tranh đoạt quyền khống chế Thiên Đạo, không rảnh để ý đến thế giới Hồng Hoang." Diệp Trần thản nhiên cười nói: "Ta sẽ tranh thủ khoảng thời gian này, triệt để cắt đứt đường lui của lão, để lão không còn cách nào gây sóng gió nữa." Nữ Oa và mọi người đều gật đầu, hỏi Diệp Trần nên làm thế nào.

"Nữ Oa thực lực quá mạnh, tạm thời không thể bại lộ, cứ ở lại trong Bàn Cổ Điện tu hành, dùng làm át chủ bài." "Các vị ca ca tỷ tỷ,

với thực lực hiện tại, tổ thành Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận, có lẽ sẽ có thực lực Thiên Đạo nhị trọng thậm chí tam trọng, dù cho Tam Thanh vừa mới chứng đạo, cũng có thể giáng cho chúng một đòn đau đớn, tạm thời cứ ở lại Bàn Cổ Điện, coi như vũ khí bí mật." Diệp Trần đã sớm có quyết định, nhìn về phía Hình Thiên và mười hai Đại vu khác, nói: "Vốn dĩ dùng để đối phó Yêu tộc, nhưng Yêu tộc đã bị hủy diệt mấy chục vạn năm, đối thủ hiện giờ là Tam Thanh và Tây phương, do các ngươi xuất chiến, có dám chiến không?" "Có gì mà không dám?" "Dám!

Dám!

Chương 142

Dám!" "Giết chết chúng!" Mười hai Đại vu đã chờ đợi từ lâu rồi.

Bị Thập Nhị Tổ Vu giám sát, ngày đêm tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công, sau khi tu luyện đến cảnh giới Chuẩn Thánh, lại ngày đêm tu luyện Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận, sống chẳng khác gì lũ lừa trong đội sản xuất, không có thời gian nghỉ ngơi.

Bây giờ có cơ hội phát huy thực lực bản thân, làm gì có chuyện không dám!

Chỉ cần Diệp Trần ra lệnh một tiếng, họ còn dám đánh lên cả sào huyệt của Tam Thanh.

Hình Thiên nheo miệng cười nói: "Đừng thấy tên nhóc nhà ngươi bây giờ vừa là Tổ vu vừa là Thiên Đế, lúc đầu ngươi cũng chỉ là kẻ lẽo đẽo sau lưng ta, giờ còn hỏi ta có dám không?

Một chữ thôi, chiến!" "Ha ha ha!" "Ha ha ha!" "Ha ha ha!" Các Vu tộc có mặt đều phá lên cười.

Vu tộc không có quá nhiều quan niệm về trưởng ấu tôn ti, nói chuyện như vậy là hết sức bình thường.

Diệp Trần cũng không tức giận, nghe vậy cười lớn: "Tốt lắm, lần này do các ngươi xuất sơn." "Hình Thiên, Xi Vưu, Hậu Nghệ, Khoa Phụ… Tướng Liễu, các ngươi mười hai người đã vượt qua cảnh giới Đại vu, nhưng lại chưa đủ để trở thành Tổ vu, ta bèn lấy thân phận Tổ vu hạ lệnh, khâm điểm các ngươi làm hộ pháp thần linh của Vu tộc, gọi tắt là Thập nhị Vu thần." Diệp Trần cất cao giọng nói: "Kể từ hôm nay, các ngươi hãy tiềm phục bên trong Nam Thiên Môn, trừ phi Tam Thanh đích thân đánh tới cửa, tuyệt đối không được ra tay, một khi Tam Thanh ra tay, lập tức tổ thành Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát

Đại Trận, nhất định phải toàn lực diệt sát chúng." "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" Thập nhị Vu thần đồng thanh lĩnh mệnh.

Trong lòng họ thực ra có chút không vui.

Vốn tưởng tu luyện đến mức này, có thể ra ngoài đại sát tứ phương, tệ nhất cũng được ăn sung mặc sướng.

Không ngờ vừa xuất quan lại phải tiếp tục ẩn nấp, quả thực khiến người ta quá uất ức.

Diệp Trần biết rõ tính cách của Vu tộc, cười nói: "Đừng nghĩ là giống như ở trong Bàn Cổ Điện, bên trong Thiên Đình có Tam Thập Tam Thiên, mỗi một tầng trời đều vô cùng rộng lớn, chỉ cần không bại lộ thực lực, ăn uống chơi bời đều có thể tùy ý." "Thế thì còn được." "Vậy thì tốt quá!" "Ta cứ tưởng lại phải đổi một nơi khác để tiếp tục buồn chán chứ." Thập nhị Vu thần nghe vậy mừng rỡ.

"Nhưng có một điểm, các ngươi phải nhớ kỹ." Diệp Trần trầm giọng nói: "Vu tộc và Thiên Đình hợp thành một thể, khí vận liên kết với nhau, không được làm hại tính mạng sinh linh Thiên Đình, nếu không khí vận phản phệ, đối với cả Thiên Đình và Vu tộc đều là tai họa diệt vong." Thập nhị Vu thần nghe vậy ngẩn ra, rồi lập tức gật đầu, hứa hẹn tuyệt đối không làm bậy.

Diệp Trần lúc này mới yên tâm, dặn dò họ tự mình đến Thiên Đình.

Mười hai tên này đều là Chuẩn Thánh, lại thêm việc Vu tộc coi vạn tộc là thức ăn, rất dễ gây ra đại họa.

Tuy không đến mức nguy hiểm như lời Diệp Trần nói, nhưng đại chiến sắp đến, các đại năng Thiên Đình biết được con cháu nhà mình bị Vu tộc ăn thịt, trong lòng chắc chắn sẽ không dễ chịu.

Sau khi sắp xếp xong át chủ bài Thập nhị Vu thần.

Diệp Trần phất tay từ biệt Thập Nhị Tổ Vu và Nữ Oa.

Thắng lợi cuối cùng chưa đến, bây giờ không phải là lúc để hưởng thụ và ôn lại chuyện cũ.

Thực lực bán bộ Thánh nhân quá mạnh mẽ.

Diệp Trần đi trong hư không, không chút lo lắng bất cứ thứ gì có thể làm mình bị thương, trong nháy mắt vượt qua ngàn núi vạn sông, lao nhanh về phía Bắc Hải.

Mục tiêu của chuyến đi này, không phải là Tiêu Dao Thiên Cung của Côn Bằng, cũng không phải là Huyền Quy Bắc Hải.

Sau Long Phượng Lưỡng Kiếp.

Phượng tộc và Kỳ Lân tộc gần như bị diệt vong, dù có tàn dư cũng chỉ là hai ba con mèo con chó nhỏ, không gây nổi sóng gió.

Nhưng Long tộc thì khác, mấy trăm vạn tử dân ẩn náu tại Tứ Đại Hải Vực, vẫn thống trị lãnh địa rộng lớn.

Muốn thống nhất Tứ Đại Hải Vực, Long tộc là hòn đá ngáng đường không thể bỏ qua.

"Theo như kịch bản ban đầu của Hồng Hoang, sau Phong Thần Lưỡng Kiếp, Long tộc chia thành hai thế lực lớn." "Đại bộ phận lên Thiên Đình, đầu quân cho Hạo Thiên, được phong làm Tứ Đại Long Vương, thống nhất toàn bộ thủy vực." "Một bộ phận nhỏ Long tộc chạy đi đầu quân cho Tây phương, kẻ thắng lớn trong Phong Thần, trở thành Long bộ trong Thiên Long Bát Bộ, địa vị cũng không thấp." Diệp Trần vuốt cằm, nói: "Lũ Long tộc này cam tâm đầu quân cho hai thế lực lớn, ngoài việc thực lực suy yếu, không thể đối kháng với hai thế lực đó ra, còn có nguyên nhân nào khác không nhỉ?" Biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng.

Diệp Trần quyết định ẩn giấu thân hình, đến Long tộc do thám

một phen.

Nếu có thể giải quyết được phiền phức lớn là Long tộc, vậy thì việc thống nhất Tứ Đại Hải Vực sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Thiên Đình thu phục thêm một thế lực lớn, Tam Thanh và Tây phương sẽ không còn sức chống trả.

Nói là làm.

Diệp Trần đến khu vực Bắc Hải.

Hắn cảm nhận được khí tức của Côn Bằng và hơn hai nghìn đại năng Thiên Đình, nhưng không có ý định chào hỏi, tung người một cái nhảy vào trong Bắc Hải.

Diệp Trần uyển chuyển như một con cá, nhanh chóng rẽ nước, bơi về phía long cung dưới đáy biển.

Nơi sâu nhất của Tứ Đại Hải Vực, sâu đến mức nào, có lẽ hơn cả trăm triệu dặm.

Nơi sâu nhất có thể so với Bất Chu Thần Sơn, dù là Chuẩn Thánh cũng khó mà đến được.

Bắc Hải Long Cung tọa lạc trên một ngọn núi cao hai mươi triệu dặm so với mặt biển.

Đỉnh núi đã bị cường giả Long tộc dùng đại pháp lực gọt phẳng, tạo thành những quần thể cung điện san sát, ngay ngắn trên đỉnh núi.

Xung quanh đỉnh núi có mấy lớp kết giới bao bọc, mơ hồ có thể chống lại một đòn của Chuẩn Thánh.

Diệp Trần bước vào trong kết giới, áp lực do nước biển tạo ra liền biến mất sạch.

"Xem ra Long tộc, ở dưới đáy biển sâu như vậy, để chống lại áp lực nước biển, cũng khá là khó khăn." Diệp Trần mỉm cười lắc đầu,

lập tức ẩn mình vào hư không, đi về phía một tòa cung điện trong số đó.

Tòa cung điện này có mấy trăm khí tức Đại La, trong đó có hai ba người đạt đến trình độ Đại La đỉnh phong.

Xem ra đây là chủ điện của Long cung.

Muốn nghe ngóng tin tức, đương nhiên phải tìm cường giả Long tộc mới được.

Long tộc bình thường thì biết cái bí mật quái gì, e rằng suốt ngày chỉ biết ăn no chờ chết, tiện thể vui vẻ với các hải tộc khác mà thôi.

Nghe đồn rất nhiều hải tộc đều do Long tộc tạo ra.

Đại bộ phận chủng tộc Diệp Trần còn có thể chấp nhận được, ít nhất cũng nhìn được.

Nhưng những thứ như Trư Bà Long, còn có cả Ngạc Ngư, Long tộc chẳng lẽ đến cả cóc ghẻ cũng không tha sao?

Bắc Hải Long Cung.

Hơn trăm đại năng hải tộc tụ tập tại chủ điện Thủy Tinh Cung, Diệp Trần chưa đến gần đã nghe thấy tiếng tranh cãi xì xào bên trong.

Hắn lặng lẽ bước vào trong điện, không hề thu hút sự chú ý của bất kỳ cường giả hải tộc nào.

Ngai vàng của Long vương đối diện với cửa lớn.

Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận ngồi trên ngai vàng, mấy mỹ nữ hải tộc ăn mặc hở hang đang vây quanh y.

Chương 143

Long hậu ngồi cách Long vương không xa, dường như đã quá quen với cảnh tượng này, hoàn toàn không có phản ứng gì.

Không chỉ Long hậu.

Hơn trăm cường giả hải tộc cũng vậy.

Hoàn toàn không quan tâm Long vương đang làm gì, kẻ cãi nhau thì cứ cãi, kẻ ngẩn người thì cứ ngẩn, ai lo việc nấy.

Các cường giả hải tộc này chia làm ba phe.

Một phe trong đó là cường giả Long tộc, đứng ở phía trước đại điện, hai tay khoanh trước ngực, ra vẻ lão thành, yên lặng nhìn hai phe kia tranh cãi.

Hai phe còn lại đều là cường giả hải tộc.

Nhìn cách ăn mặc, có lẽ chia thành hai phe văn, võ.

Bên trái là văn thần, đứng đầu là một lão già lưng còng, nhìn bộ râu lộn xộn, có lẽ là một con Hà Bối hóa hình.

Đối diện các văn thần là một hàng võ tướng mặc áo giáp.

Võ tướng đứng đầu cực kỳ cao lớn, đầu cá mình người, cao khoảng bảy tám trượng.

Võ tướng cất cao giọng nói: "Theo ý của bản tướng, tướng sĩ Long cung chúng ta nên cùng tên Côn Bằng kia làm một trận, cho hắn biết ai mới là chủ nhân của Bắc Hải!

Chỉ trong vòng năm nghìn năm, Long cung đã tổn thất ít nhất ba trăm đầu hải thú từ Đại La Kim Tiên trở lên, cứ thế này, e rằng hắn sẽ đánh tới tận Long cung mất." "Khụ khụ." Lão Hà Bối khẽ ho hai tiếng

nói: “Cá Mập tướng quân nói sai rồi, Côn Bằng sẽ không đánh tới Long cung đâu, cho dù thật sự đánh tới Long cung, cũng là đánh xuống Long cung, không phải đánh lên Long cung, vì Long cung ở dưới đáy biển mà.” “Cút sang một bên!” Cá Mập tướng quân giận dữ quát: “Hà thừa tướng, ngày thường lão nói nhảm thì thôi, hôm nay ta không muốn cùng lão nói vớ vẩn, Côn Bằng quá càn rỡ rồi, ngay cả em họ Sa Điêu của ta cũng bị hắn giết!

Hắn còn không dám động đến Tiêu Dao Thiên Cung sao?” Hà thừa tướng vuốt râu, không cẩn thận bứt mất hai sợi, lập tức đau lòng không thôi, bĩu môi nói: “Tiêu Dao Thiên Cung kia có thể chém giết nhiều hải thú như vậy, cường giả từ Đại La Kim Tiên trở lên e rằng có đến bốn năm trăm người, thật sự muốn đánh, Long cung chúng ta dù có thắng, tổn thất cũng sẽ thảm trọng đến mức nào, ngươi không biết sao?

Mở miệng ngậm miệng là đánh, không phải là muốn báo thù cho em họ Sa Điêu của ngươi sao?

Có bản lĩnh thì tự dẫn Sa tộc đi mà đánh, đừng kéo ta đi chịu chết.” “Hỗn xược!” Cá Mập tướng quân nổi giận đùng đùng: “Lão già bất tử này, dám vu khống ta như vậy!

Báo thù cho em họ ta là chuyện nhỏ, bảo vệ uy nghiêm của Long cung mới là chuyện lớn, theo ý của lão, chẳng lẽ cứ để hắn cưỡi lên đầu Long cung tác oai tác quái sao?” “Viện cớ!

Ngụy biện!” Hà thừa tướng không tiện trả lời, bèn tiếp tục đổ tội lên đầu Cá Mập tướng quân.

Hà tộc chúng ta không muốn đánh, Sa tộc các ngươi muốn đánh thì tự đi mà đánh.

“Ta giết ngươi!” Cá Mập tướng quân nổi trận lôi đình, vớ lấy một chiếc rìu trung phẩm linh bảo, thẳng tay chém vào đầu Hà thừa tướng.

“Càn rỡ!” Long hậu phất tay ném ra một viên châu, đánh văng chiếc rìu của Cá Mập tướng quân, khẽ nhíu mày nói: “Thủy Tinh Cung là nơi trọng địa, há có thể là nơi múa đao động thương!

Hai người các ngươi có còn coi Long vương ra gì không?” “Long vương tha tội!

Long hậu tha tội!” Cá Mập tướng quân vội vàng quỳ xuống đất.

“Long vương tha tội!

Long hậu tha tội!” Hà thừa tướng bĩu môi, cúi người xin tội với Long vương và Long hậu.

Cá Mập tướng quân là thân tín của Long hậu, rõ ràng là hắn động thủ trước, nhưng trong miệng Long hậu lại thành cả hai người múa đao động thương.

Cái trò đổ tội này, vị thừa tướng như lão sao có thể giỏi bằng Long hậu được.

Long hậu quay đầu nhìn Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận, thỉnh thị: “Hà thừa tướng và Cá Mập tướng quân tự ý động võ trong Thủy Tinh Cung, xin Long vương xử trí!” “Cũng không phải chuyện gì to tát, hà tất phải làm ầm lên như vậy.” Ngao Thuận đẩy bàn tay ngọc của một mỹ nữ hải tộc đang đút thức ăn ra, lắc đầu nói: “Không được động võ trong Thủy Tinh Cung, đây là quy củ do Long tộc truyền lại từ bao đời, quy củ không thể phế, người đâu, lôi thừa tướng và tướng quân xuống, mỗi người đánh năm vạn quân côn, cho qua chuyện.” Cá Mập tướng quân cất cao giọng nói: “Bẩm Long vương, mạt tướng nguyện ý chịu tội, nhưng Côn Bằng khinh người quá đáng, ngài không thể xem nhẹ được đâu ạ.” Hà thừa tướng trợn mắt, nhưng không nói thêm gì nữa, tránh lại bị ăn một trận đòn.

“Nghe nói Côn Bằng đã đầu quân cho Thiên Đình, được một nhóm

lớn cường giả trợ giúp mới thành lập được Tiêu Dao Thiên Cung." "Chuyện này vốn không liên quan đến Long cung chúng ta, nhưng hắn lại phái cường giả đi khắp nơi, tàn sát hải thú khổng lồ, tuyên bố muốn thống trị Bắc Hải, vậy là có vấn đề rồi." "Chuyện xảy ra trên mặt biển, Long tộc không muốn xen vào, nhưng dưới đáy biển là địa bàn của Long tộc chúng ta, muốn thống trị Bắc Hải, chính là muốn cưỡi lên đầu Long tộc tác oai tác quái." Ngao Thuận suy nghĩ một chút, cất cao giọng nói: "Vậy đi, trận đòn của hai người cứ ghi nợ trước, cho phép các ngươi lấy công chuộc tội." "Lấy công chuộc tội?" Hà thừa tướng khẽ nhíu mày: "Dám hỏi Long vương, làm thế nào để lập công?" Ngao Thuận thản nhiên cười nói: "Làm phiền Hà thừa tướng và Cá Mập tướng quân đến Tiêu Dao Thiên Cung, hòa bình hội đàm với Côn Bằng, chỉ cần hắn đồng ý không gây chuyện dưới đáy biển, Long cung chúng ta và hắn nước sông không phạm nước giếng, nếu hắn muốn bắt nạt Bắc Hải Long Cung, hai người hãy dẫn mười vạn đại quân hải tộc, giết cho hắn không còn một mảnh giáp!" "Tuân mệnh!" Cá Mập tướng quân lớn tiếng lĩnh mệnh.

"Thôi được…" Hà thừa tướng biết không thể từ chối, đành phải cứng rắn nhận lệnh.

"Được rồi, hôm nay đến đây thôi." Ngao Thuận phất tay, nói: "Hà thừa tướng và Cá Mập tướng quân ở lại, cùng bản vương thương lượng chi tiết đàm phán, những người khác về nhà nấy, tìm mẹ nấy đi." "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" Các cường giả hải tộc lần lượt cáo lui.

"Các ngươi cũng lui xuống đi." Ngao Thuận khẽ phẩy tay, các mỹ nữ hải tộc cũng lần lượt rời đi.

Một lát sau.

Trong Thủy Tinh Cung chỉ còn lại bốn vị đại lão của Long cung.

Cá Mập tướng quân phì cười một tiếng, chỉ vào Hà thừa tướng nói: "Lão già, hôm nay diễn hay thật đấy, ta suýt nữa cũng tin rồi." "Đâu có, đâu có." Hà thừa tướng nheo miệng cười: "Ngươi diễn cũng không tệ, ta suýt nữa cũng tin." "Thế lực của Long tộc ở Tứ Đại Hải Vực ngày càng suy yếu, nếu không có Sa tộc và Hà tộc chống đỡ, Bắc Hải Long Cung của ta e rằng không trụ được bao lâu nữa." Ngao Thuận thay đổi hình tượng cà lơ phất phơ, ưỡn ngực ngẩng đầu nói: "Lần này để hai vị ái khanh chịu uất ức như vậy, thật sự có chút áy náy." "Long vương nói quá lời rồi." Cá Mập tướng quân và Hà thừa tướng vội vàng cúi người hành lễ.

"Hai vị mau đứng lên." Long hậu đưa tay đỡ Hà thừa tướng và Cá Mập tướng quân dậy, thở dài: "Long tộc phụng mệnh trấn áp Hải Tuyền, ngày một suy yếu, các hải tộc từng thần phục cũng bắt đầu manh động, bây giờ lại có thêm Tiêu Dao Thiên Cung là kẻ địch mạnh, trước có sói, sau có hổ, nếu không có Sa tộc và Hà tộc chống đỡ, Long vương và ta sẽ còn đau đầu hơn nhiều." Diệp Trần ẩn mình trong hư không, yên lặng lắng nghe bí mật của Long tộc.

Cuối cùng hắn cũng hiểu rõ tình hình thực sự mà Long tộc đang phải đối mặt.

Thời Long Phượng Lưỡng Kiếp, Thượng cổ Tam tộc đã phạm phải tội nghiệt tày trời, dù thủ lĩnh Long tộc là Long vương đã tự sát tạ tội, Long tộc vẫn không thoát khỏi sự trừng phạt.

Bọn họ phải dùng thân thể Long tộc còn sống để lấp đầy Tứ Đại Hải Tuyền, huyết mạch của chủng tộc bị Thiên Đạo cấm cố, thế hệ sau yếu hơn thế hệ trước.

Giống như sự thoái hóa gen của người hiện đại.

Long tộc đã tìm mọi cách sinh con với các chủng tộc khác, thông qua phương pháp lai tạo, xem có thể giải quyết được vấn đề huyết

mạch bị cấm cố hay không.

Hiệu quả thì ai cũng biết.

Không những không có hiệu quả, còn tạo ra rất nhiều chủng tộc xấu xí.

Trở lại chuyện chính.

Một khi Tứ Đại Hải Tuyền bạo động, sẽ có cường giả Long tộc phải trả giá bằng tính mạng.

Cường giả Long tộc ngày càng ít đi, các hải tộc từng thần phục Long tộc cũng bắt đầu ngồi không yên, muốn thay thế Long tộc, xưng bá Tứ Đại Hải Vực.

Lần này Côn Bằng dẫn đại quân Thiên Đình càn quét Bắc Hải, đối với Bắc Hải Long tộc, vừa là nguy cơ cực lớn, cũng là cơ hội của họ.

Nếu có thể thuyết phục Côn Bằng, liên hợp với đại quân của hắn càn quét các hải tộc kia, thậm chí cả những con hải thú đó, rồi nhường mặt biển cho Thiên Đình, tiếp tục co mình dưới đáy biển, cũng là một cơ hội rất tốt.

Nhưng theo Diệp Trần thấy, cách làm này thực sự quá sơ cấp.

Dù cho Côn Bằng đồng ý làm vậy.

Long tộc về lâu dài cũng không trụ được bao lâu, đến lúc Hải Tuyền bùng phát, đại quân Thiên Đình quản lý Tứ Đại Hải Vực chẳng phải sẽ chết chắc sao?

Chỉ có triệt để trấn áp Hải Tuyền, thống nhất Long tộc mới là biện pháp tốt nhất.

"Chỉ có thể lôi kéo Côn Bằng trước, thực sự không được, trả giá bằng một vài Tiên Thiên linh bảo cũng được, Long tộc vẫn gánh nổi cái giá này." Ngao Thuận thở dài một hơi, nói: "Lần này đi sứ Tiêu

Dao Thiên Cung, có lẽ sẽ khiến hai vị chịu uất ức, bản vương xin tạ lỗi trước." "Không dám!

Chương 144

Không dám!" "Long vương nói quá lời rồi!" Cá Mập tướng quân và Hà thừa tướng vội vàng cúi người.

Đúng lúc này.

Một giọng nói trêu chọc vang lên trong Thủy Tinh Cung.

"Chà, quả là một bức tranh vua tôi đồng lòng." Diệp Trần mỉm cười, xuất hiện trước mắt Ngao Thuận và những người khác, cười khẽ: "Tiếc thay, có vua tôi đồng lòng đến đâu cũng không chống lại được sự vận chuyển của Thiên Đạo." Hà thừa tướng và Cá Mập tướng quân đột ngột quay người.

Hà thừa tướng giận dữ quát: "Yêu nghiệt phương nào?

Dám tự tiện xông vào Bắc Hải Long Cung!

Có biết chữ 'chết' viết thế nào không?" "Lão Hà Bối, nói nhảm với hắn làm gì?" Cá Mập tướng quân cầm hai chiếc rìu trung phẩm Tiên Thiên linh bảo, nói: "Thủy Tinh Cung là trọng địa của Long cung, chưa được phép mà tự tiện xông vào, giết không tha!

Tên này có thể vào được đây, chắc chắn không phải hải tộc tầm thường, lui ra, để ta xử lý hắn!" "Chỉ là Đại La hậu kỳ, khẩu khí cũng không nhỏ, không sợ gió lớn thổi rách lưỡi sao." Diệp Trần nhếch miệng cười: "Nếu không phải nể mặt lão Long vương, ngươi bây giờ đã chết một trăm lần rồi." Cá Mập tướng quân nổi trận lôi đình, nói: "Dám coi thường ta, chết đi cho ta!" Ầm!

Cá Mập tướng quân vung hai chiếc rìu, hung hãn chém vào đầu Diệp Trần.

Diệp Trần hoàn toàn không để đòn tấn công này vào mắt, nhấc

chân đi về phía Bắc Hải Long Vương, nói: "Đây là cách tiếp khách của Bắc Hải Long Cung sao?

Bản tọa đã cho các ngươi đủ mặt mũi rồi, hy vọng các ngươi đừng tự tìm đường chết." Ngao Thuận với đôi mắt hơi say, cười khẩy: "Trên đời này làm gì có khách không mời mà đến." Binh!

Hai chiếc rìu hung hãn chém vào đầu Diệp Trần.

Sức mạnh hủy thiên diệt địa đột nhiên bùng nổ, đánh vỡ tan tành cột rồng gần đó, không gian xung quanh lặng lẽ rách toạc.

Nhưng Diệp Trần không hề lay động, ngay cả một sợi tóc cũng không thiếu.

Đòn tấn công cấp bậc này, đối với hắn, ngay cả gãi ngứa cũng không bằng.

Chỉ là Đại La Kim Tiên, dù cho có Tiên Thiên chí bảo, cũng chưa chắc đã làm Diệp Trần bị thương được.

Bên kia.

Kết cục của Cá Mập tướng quân hoàn toàn trái ngược với Diệp Trần, hai chiếc rìu suýt nữa tuột khỏi tay, máu tươi từ miệng hổ chảy ròng ròng.

"Được rồi, đánh cũng đã đánh, mắng cũng đã mắng, bản tọa đã cho Bắc Hải Long tộc các ngươi đủ mặt mũi rồi." Diệp Trần nhìn Bắc Hải Long Vương, nhếch miệng cười: "Lão Long Vương, nếu ngươi còn không biết điều như vậy, bản tọa cũng không ngại diệt luôn Bắc Hải Long Cung đâu." "Ngươi có lợi hại đến đâu cũng đừng hòng làm hại Long vương!" Hà thừa tướng ưỡn người ra, chắn trước mặt Bắc Hải Long Vương, cất cao giọng nói: "Long tộc có mấy chục Chuẩn Thánh, không sợ ngươi chút nào, nếu ngươi dám ra tay với Long vương, phải giết ta trước đã!" "Cút sang một bên." Diệp Trần

một cước đá bay Hà thừa tướng, nói: "Long tộc suy bại thành ra thế này, không thoát khỏi liên quan đến những kẻ chỉ biết nịnh hót như ngươi." Ngao Thuận đưa tay kéo Long hậu ra sau lưng, khẽ lắc đầu: "Hai người lui xuống đi, vị khách này là cường giả Chuẩn Thánh, dù chúng ta có liên thủ cũng không đối phó được đâu." Hà thừa tướng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Lão đã sớm nhìn ra thực lực của Diệp Trần không tầm thường.

Cá Mập tướng quân là Đại La hậu kỳ, hai chiếc rìu trung phẩm linh bảo kia lại cực kỳ ăn khớp với hắn, một đòn toàn lực, dù là Đại La đỉnh phong cũng khó chống đỡ.

Diệp Trần lại mặc cho Cá Mập tướng quân tấn công, không những không bị thương chút nào, còn phản chấn làm Cá Mập tướng quân bị thương.

Thủ đoạn như vậy, không phải Chuẩn Thánh mới là lạ.

Nhưng vừa rồi lão không dám chạy trốn, chỉ có thể biểu thị lòng trung thành.

Bây giờ Ngao Thuận đã lên tiếng, những vấn đề đó không còn tồn tại, cứ yên tâm đứng bên cạnh xem kịch là được.

"Long vương!" Cá Mập tướng quân nghe vậy kinh hãi, vung rìu chắn trước người Ngao Thuận.

"Tránh ra, tránh ra." Ngao Thuận khẽ phẩy tay, nói: "Vị khách này nếu thật sự muốn ra tay với ta, ngươi chắn ở phía trước ngoài việc chịu chết ra cũng không giúp được gì; mau lui sang một bên, xem xem vị khách này rốt cuộc có ý đồ gì." Cá Mập tướng quân không cam lòng gật đầu, từ từ lui sang một bên, tiếp tục bảo vệ Long vương và Long hậu.

Diệp Trần khẽ gật đầu, những kẻ trung thành tận tụy như Cá Mập

tướng quân, ở Hồng Hoang thật sự quá hiếm thấy.

Một lát sau.

Cá Mập tướng quân dời ghế, để Diệp Trần ngồi đối diện Long vương.

Đợi Diệp Trần ngồi xuống, Long vương và Long hậu mới ngồi xuống theo.

Cá Mập tướng quân và Hà thừa tướng đứng bên cạnh họ.

"Khách nhân đến Bắc Hải Long Cung, có chuyện gì quan trọng sao?" Ngao Thuận đi thẳng vào vấn đề: "Nếu có chuyện gì Bắc Hải Long Cung có thể giúp được, khách nhân cứ việc nói thẳng, Long cung trên dưới nhất định sẽ toàn lực tương trợ." Diệp Trần thản nhiên cười, nói: "Ngao Thuận, thân là chủ của Bắc Hải Long tộc, hà tất phải tỏ ra khiêm tốn trước mặt ta?

Sức mạnh mà Long tộc ẩn giấu dưới đáy biển, đối phó ba năm vị Chuẩn Thánh, không thành vấn đề." Ngao Thuận nghe vậy kinh hãi thất sắc.

Bắc Hải Long tộc hiện tại, cường giả mạnh nhất bề ngoài chỉ có tu vi Đại La đỉnh phong.

Sức mạnh ẩn giấu của Tứ Hải Long tộc đã chìm sâu vô số năm tháng.

Trong thế giới Hồng Hoang, người có thể biết được, e rằng chỉ có Đạo Tổ Hồng Quân.

Vị Chuẩn Thánh ngồi đối diện này, rốt cuộc phát hiện ra bằng cách nào?

Không!

Không!

Không!

Nhất định là hắn đang thăm dò!

Nhất định là đang thăm dò Bắc Hải Long Cung rốt cuộc mạnh đến mức nào!

"Khách nhân đừng nói đùa nữa." Ngao Thuận thản nhiên cười nói: "Thời thượng cổ, Long tộc chúng tôi đã phạm phải tội lớn tày trời, huyết mạch bị Thiên Đạo cấm cố, đời đời kiếp kiếp trấn áp Hải Tuyền, một khi trấn áp thất bại, cần phải có tộc nhân dùng thân thể lấp vào, để cầu xin Thiên Đạo khoan thứ, làm gì có sức mạnh ẩn giấu nào.

Hơn nữa, huyết mạch Long tộc ngày càng yếu đi, hiện tại hoàn toàn không thể tấn thăng Chuẩn Thánh, lấy sức mạnh gì để chống lại khách nhân, một cường giả Chuẩn Thánh chứ?" "Diễn kỹ cũng không tệ." Diệp Trần không nhịn được gật đầu nói: "Bản tọa mà có Oscar, nhất định phải trao cho ngươi một cái." "???" "???" "???" Bốn người có mặt nghe vậy đều ngẩn ra.

Ngao Thuận lập tức không hiểu gì cả, nói: "...

Ý của tiền bối là gì?" "Xem ra không cho ngươi thấy chút bằng chứng thực tế, ngươi không chịu nói thật rồi." Nguyên thần của Diệp Trần đột nhiên dò xét Long cung, thản nhiên nói: "Phía đông nam Long cung có ba con lão long Chuẩn Thánh sơ kỳ, trong cung điện có phong ấn cực kỳ mạnh mẽ, chắc là để giúp chúng ngủ say; nơi sâu nhất dưới đáy biển, hình như có bốn con lão long cấp Chuẩn Thánh, xen lẫn khí tức tà ác nồng đậm, có lẽ đó là cái gọi là Hải Tuyền nhỉ." Ầm!

Ngao Thuận nghe vậy kinh hãi, đột ngột đứng dậy.

Bí mật ẩn giấu sâu nhất của Bắc Hải Long tộc đã hoàn toàn bị phơi bày trước mắt người này.

“Khách nhân rốt cuộc là ai?” Ngao Thuận đột ngột đứng dậy, rồi lại từ từ ngồi xuống, trầm giọng nói: “Tứ Hải Long tộc gánh vác nhân quả nặng nề nhất của Hồng Hoang, không gây xung đột với bất kỳ thế lực nào, nếu thật sự có nhân quả tìm đến cửa, chúng tôi cũng tuyệt đối không sợ hãi.” “Bản tọa Diệp Trần, thủ tịch đệ tử dưới trướng Đạo Tổ, Tổ vu của Vu tộc, chủ nhân Thiên Đình, chấp chưởng Huyền Môn, thống ngự Hồng Hoang.” Chuyện đã đến nước này, Diệp Trần cũng không có tâm tư nói nhảm với Ngao Thuận, đi thẳng vào vấn đề: “Tứ Đại Hải Vực đều nằm trong phạm vi quản hạt của bản tọa, Côn Bằng và những đại quân Thiên Đình kia, là phụng mệnh bản tọa, đến đây để thu phục Tứ Hải.” “!!!” “!!!” “!!!” Lời này vừa nói ra, toàn trường kinh hãi.

Bất kể là Ngao Thuận, Long hậu, Hà thừa tướng và những người khác, đều há hốc miệng.

Họ đã đoán thân phận của Diệp Trần, có lẽ là một vị đại năng đỉnh cấp nào đó của Hồng Hoang, hoặc là một vị quyền thần nào đó của Thiên Đình.

Nhưng họ tuyệt đối không ngờ, đó lại chính là Thiên Đế Diệp Trần đích thân giáng lâm.

Chương 145

Trước kia Hồng Hoang chưa từng có danh hiệu Diệp Trần.

Đúng vào lúc Đạo Tổ Hồng Quân giảng đạo, Diệp Trần hoành không xuất thế, lực áp ba nghìn đại năng, đứng đầu Huyền Môn.

Sau đó hàng phục mấy trăm đại năng, tiêu diệt Yêu tộc do Đế Tuấn Thái Nhất thành lập, rồi lại đại bại Tây phương, uy chấn Hồng Hoang.

Sau đó.

Diệp Trần thành lập Thiên Đình, cùng Nữ Oa cử hành Thiên hôn, xưng đế Hồng Hoang.

Dưới trướng có mấy vị cường giả Chuẩn Thánh, còn có Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử... những cường giả đỉnh tiêm đầu quân, đủ để thấy Diệp Trần lợi hại đến mức nào.

Một Thiên Đế lợi hại như vậy, lại đang sống sờ sờ xuất hiện trước mặt họ.

"Không ngờ là Thiên Đế đích thân giáng lâm, Bắc Hải Long Cung có lỗi không ra đón từ xa, xin thứ tội." Ngao Thuận cung kính đứng dậy, bất kể thực lực hay danh nghĩa, vị này địa vị đều vượt xa một Long vương như y.

"Không cần khách sáo." Diệp Trần khẽ phẩy tay: "Trẫm tự báo thân phận, chỉ là để nói cho ngươi biết, đừng giở trò trước mặt Trẫm, tình hình của Long tộc, Trẫm đã rõ như lòng bàn tay rồi." Sắc mặt Ngao Thuận hơi biến đổi.

Y từ từ ngồi lại ngai vàng, hỏi: "Thiên Đế lần này đích thân đến đây, là để giúp Côn Bằng, đoạt lấy Bắc Hải từ tay Long tộc sao?"

“Đoạt lấy Bắc Hải?

Bắc Hải từ khi nào thuộc về Long tộc?” Diệp Trần khẽ lắc đầu, cười khẩy: “Long tộc trấn thủ Tứ Hải, chẳng qua chỉ là để chuộc tội mà thôi, không thể gọi là chủ nhân Tứ Hải, Thiên Đình cai quản Hồng Hoang, bất kể là đại địa hay hải dương, đều thuộc về Thiên Đình mới đúng.” “…” “…” “…” Bốn người có mặt đều im lặng.

Đánh thì không đánh lại, nói cũng không nói lại.

Thôi thì ngậm miệng cho xong.

Diệp Trần nhìn bộ dạng của họ, biết không thể tỏ ra quá đáng, bèn nhếch miệng cười nói: “Đương nhiên, nhìn khắp Tứ Đại Hải Vực, vạn ngàn hải tộc, cũng không có chủng tộc nào khác, thực lực mạnh hơn Long tộc, cũng thích hợp hơn để cai quản Tứ Đại Hải Vực.” “???” Ngao Thuận lập tức có chút mơ hồ, ngạc nhiên nói: “Vậy ý của tiền bối là?” “Ý của Trẫm rất đơn giản.” Diệp Trần thản nhiên cười: “Tứ Đại Hải Vực có thể tiếp tục giao cho Long tộc cai quản, nhưng trên danh nghĩa, Long tộc phải thuộc về dưới trướng Thiên Đình, thay Thiên Đình cai quản Tứ Đại Hải Vực.” “…” Ngao Thuận không lập tức trả lời, nói: “Chuyện này quá trọng đại, bản vương cần phải xin chỉ thị của các vị trưởng lão, còn phải thương nghị với Long tộc của ba hải vực còn lại, mới có thể trả lời Thiên Đế.” “Cái đó thì được, nhưng ngươi phải nhớ, sự kiên nhẫn của Trẫm có giới hạn.” Diệp Trần suy nghĩ một chút, nói: “Nếu Long tộc thành tâm quy hàng, Trẫm có thể đích thân ra tay, giúp Tứ Hải Long tộc lấp đầy Hải Tuyền, và giải trừ cấm cố huyết mạch.” Ngao Thuận nghe vậy kinh hãi tột độ.

Y dám khẳng định, nếu Diệp Trần thật sự có thể làm được hai điểm này, tuyệt đối không có Long tộc nào phản đối.

Không!

Không!

Không!

Diệp Trần chỉ cần làm được một trong hai điểm đó, là có thể cứu vớt vô số Long tộc, để Long tộc lại một lần nữa trở nên hùng mạnh.

Trên danh nghĩa đầu quân cho Thiên Đình, thì đã sao?

Ngao Thuận gật đầu thật mạnh: "Xin Thiên Đế chờ một lát, ta đi mời ba vị trưởng lão đến thương nghị, nếu lời Thiên Đế nói là thật, chuyện này hẳn là không có vấn đề gì lớn." "Chuyện đó thì không cần." Diệp Trần quay đầu nhìn về một khoảng không nào đó, nói: "Ba vị đã đến rồi, xin hãy hiện thân đi." "Không hổ là Thiên Đế Hồng Hoang, thực lực quả thật không thể xem thường." "Chỗ ẩn náu của chúng ta sâu như vậy, mà cũng dễ dàng bị ngươi phát hiện." "Chẳng lẽ thực lực của ngươi đã đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong?" Ba giọng nói già nua khàn khàn vang lên, ba lão long hiện ra trước mặt Diệp Trần.

Ba lão long này đều là đầu rồng mình người, nhìn những nếp nhăn trên đầu rồng, có lẽ đã trải qua năm tháng dài đằng đẵng.

"Ngao Thuận bái kiến Tam thúc công, Lục thúc công, Bát thúc công." "Vi thần bái kiến ba vị trưởng lão!" "Mạt tướng bái kiến ba vị trưởng lão!" Ngao Thuận và những người khác vội vàng hành lễ.

Diệp Trần không trả lời những câu hỏi vô vị của ba lão già.

"Các… Thiên Đế, lời ngài nói là thật sao?" Lão già có nhiều nếp nhăn nhất trên trán nhìn Diệp Trần, nghiêm túc hỏi: "Ngài thật sự có thể lấp đầy Tứ Đại Hải Tuyền, giải trừ cấm cố huyết mạch của Long tộc?" "Nói nhảm." Diệp Trần trợn mắt, nói: "Trẫm chấp chưởng Huyền Môn, thống ngự Hồng Hoang, dưới trướng có trăm vạn thiên quân, có cần phải lừa gạt một Long tộc yếu ớt như các ngươi không?" Hắn lo rằng cứ nói nhảm với mấy con rồng này, sẽ khiến đối phương được voi đòi tiên.

Bèn dứt khoát tỏ ra tư thái của Thiên Đế, để đối phương biết hắn không dễ chọc, có lợi cho cuộc đàm phán tiếp theo.

Đúng như Diệp Trần dự đoán.

Dù hắn có cuồng vọng như vậy, ba lão long cũng không có chút khó chịu nào.

"Kể từ khi phụ vương quy thiên, Long tộc chúng ta bị Thiên Đạo trừng phạt, không chỉ huyết mạch bị cấm cố, còn phải vĩnh viễn trấn thủ Hải Tuyền." Lão long có nếp nhăn nhiều thứ hai trên trán cảm khái vô cùng, nói: "Một khi Hải Tuyền xảy ra bạo động, chúng ta trấn áp không nổi, sẽ có hàng ngàn hàng vạn tộc nhân tiền phó hậu kế, dùng thân thể máu thịt lấp đầy Hải Tuyền.

Hàng trăm tỷ Long tộc trải qua vô số năm tháng, cũng không thể giải quyết được hai nan đề này, Thiên Đế thật sự có biện pháp sao?" "Chuyện nhỏ thôi." Diệp Trần trả lời cực kỳ ra oai.

Lão long có nếp nhăn nhiều thứ ba trên trán có chút không vui, nói: "Thiên Đế đừng lấy chúng ta ra làm trò đùa, ngài có cách nào chứng minh không?" Những người có mặt đều nhìn về phía Diệp Trần, hy vọng nhận được câu trả lời hài lòng.

Diệp Trần đã chờ đợi cơ hội này từ lâu, đương nhiên không cần phải giấu giếm.

Hắn bình tĩnh gật đầu, rồi bắt đầu một bài diễn văn dài.

"Trẫm vừa mới nói, Long tộc hiện tại có hai nan đề lớn nhất, một là cấm cố huyết mạch, hai là trấn thủ Hải Tuyền." "Trước tiên nói về cấm cố huyết mạch đi, đây là sự trừng phạt của Thiên Đạo, đối với Long tộc là rút củi dưới đáy nồi, thời gian càng lâu, huyết mạch Long vương trong cơ thể Long tộc thế hệ mới sẽ càng loãng, đừng nói là Chuẩn Thánh, tấn thăng Đại La Kim Tiên cũng sẽ ngày càng khó

khăn." "Dựa vào quan sát trước đó, Trẫm dám quả quyết, nhiều nhất là mười bảy, mười tám nguyên hội nữa, Long tộc sẽ không thể sinh ra cường giả từ Đại La Kim Tiên trở lên nữa." "Không chỉ vậy, cấm cố huyết mạch còn có một ảnh hưởng trí mạng khác, đó là việc sinh ra Long tộc thuần huyết sẽ ngày càng khó." "Thời thượng cổ, Long tộc có thể áp chế Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, không thể tách rời khỏi khả năng sinh sản mạnh mẽ, nếu mất đi ưu thế này, bị các hải tộc khác chiếm mất vị trí chủ nhân Tứ Hải, cũng là chuyện quá đỗi bình thường." "Số lượng Long tộc thuần huyết ngày càng ít, dễ dàng liên quan đến nan đề lớn thứ hai, trấn thủ Hải Tuyền!" "Hải Tuyền còn được gọi là Thiên Địa Ô Tuyền, là nơi Thiên Đạo dùng để hấp thu mọi thứ ô uế của trời đất, chỉ cần Long tộc có chút sai sót, Hải Tuyền sẽ xảy ra bạo động, chỉ có thể lấy hàng vạn thân xác Long tộc để lấp vào." "Long tộc thuần huyết ngày càng ít, không thể sinh ra cường giả mới, một khi những cường giả thế hệ cũ chết đi, việc trấn áp Hải Tuyền là một nan đề cực lớn." "Theo như Trẫm vừa suy đoán, mười bảy, mười tám nguyên hội sau, à không, hai mươi nguyên hội đi, Long tộc không thể sinh ra Đại La Kim Tiên nữa, cường giả Long tộc thế hệ cũ lại chết thêm một ít, sẽ không còn cách nào trấn thủ Hải Nhãn, phải lấy gấp bội số lượng Long tộc để lấp đầy Hải Tuyền." "Cứ tát cạn ao bắt cá như vậy, chưa chắc đã cần đến hai mươi nguyên hội, Long tộc đã phải diệt vong rồi." "Nếu không lấy thân thể Long tộc đi lấp, Hải Tuyền sẽ rò rỉ khắp nơi, ô nhiễm Tứ Đại Hải Vực, ô nhiễm trời đất Hồng Hoang, dưới cơn thịnh nộ của Thiên Đạo, nhất định sẽ hủy diệt Long tộc." Diệp Trần thao thao bất tuyệt, nói: "Không biết những gì Trẫm vừa nói, có chỗ nào không đúng không?" Sắc mặt những người có mặt đều cực kỳ khó coi, nhưng không một ai đứng ra nói rằng Diệp Trần có chỗ nào nói không đúng.

Thời Long Phượng Lưỡng Kiếp thượng cổ, đa số Tiên Thiên sinh linh vừa mới hóa hình, thậm chí có rất nhiều còn chưa hóa hình.

Họ đều kẹp đuôi lại tu hành cho tốt, căn bản không dám xuất thế tranh phong với Tam tộc, tuyệt đối không thể nào biết được những bí mật này của Long tộc.

Vị Thiên Đế Diệp Trần này, rốt cuộc từ đâu mà có được những thông tin nội bộ này?

Chẳng lẽ Long tộc có nội gián sao?

"Không cần phải nghi ngờ Long tộc khác." Diệp Trần khẽ lắc đầu, thản nhiên cười nói: "Trẫm chấp chưởng Thiên Đình, có thể giao tiếp với Thiên Đạo, há các ngươi có thể hiểu được." Ba lão long nhìn nhau.

Tam trưởng lão lên tiếng, nhìn Ngao Thuận nói: "Thuận nhi, Bắc Hải Long tộc bây giờ do con chấp chưởng, chuyện này cứ để con phụ trách đi, ba lão già chúng ta, chỉ cần ở bên cạnh bày mưu tính kế là được." Vị Thiên Đế này thực sự quá lợi hại.

Hoàn toàn không phải là đối thủ, không bằng để Ngao Thuận, một con rồng trẻ tuổi, đàm phán với Diệp Trần.

Ngao Thuận thân là Bắc Hải Long Vương, chuyện như thế này đương nhiên không thể thoái thác.

"Những điều Thiên Đế vừa nói, quả thực là khó khăn lớn nhất mà Long tộc chúng ta đang phải đối mặt." Ngao Thuận khẽ gật đầu, nhìn Diệp Trần nói: "Bất kể Thiên Đế có thể giải quyết được vấn đề nào, đều có thể giảm bớt rất nhiều tình cảnh khó khăn hiện tại của Long tộc, đối với Long tộc, là có ân tình to lớn." Y quyết định thẳng thắn một chút, giở trò tâm cơ với một Thiên Đế như Diệp Trần, có lẽ sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Diệp Trần bất giác gật đầu, Bắc Hải Long Vương này, quả là một kẻ thức thời.

Cũng là một kẻ thông minh.

Y nói trước là giải quyết được vấn đề nào cũng là ân tình to lớn, nhưng lại không nói ân tình này, rốt cuộc có thể đổi lại được gì.

"Thuận nhi nói đúng." Cửu trưởng lão gật đầu phụ họa: "Bất kể Thiên Đế có thể giải quyết được nan đề nào, Bắc Hải Long tộc chúng ta nguyện ý trên danh nghĩa đầu quân cho Thiên Đình, thậm chí có thể thuyết phục ba tộc còn lại, cùng nhau đầu quân cho Thiên Đình." "Trên danh nghĩa?" Diệp Trần khẽ nhíu mày.

Lão già này e rằng có chút được voi đòi tiên rồi.

"Đó là đương nhiên." Cửu trưởng lão ưỡn ngực ngẩng đầu nói: "Long tộc thân là một trong ba đại cường tộc thượng cổ, xét về địa vị, còn cao hơn cả Vu tộc, ngài tuy là Thiên Đế, nhưng lại không phải Thiên Đạo Thánh nhân, sao có thể để chúng ta triệt để thần phục?" "Nếu đã như vậy, vậy thì Long tộc các ngươi cứ chờ chết đi." Diệp Trần đứng dậy, đi ra ngoài điện nói: "Đợi Tứ Hải Long tộc chết hết, ta sẽ lại phái Côn Bằng thu phục Tứ Hải, nâng đỡ Sa tộc, Hà tộc và các hải tộc tương tự lên ngôi, cũng khá tốt đấy." "Ngươi!" Cửu trưởng lão nghe vậy đại nộ, quát: "Càn rỡ!" "Càn rỡ cái mẹ ngươi!" Diệp Trần đột ngột quay đầu, giận dữ quát: "Lão già, Trẫm cho mặt mũi, ngươi lại không biết xấu hổ phải không?

Chỉ là một phế vật Chuẩn Thánh sơ kỳ, dám ở trước mặt Trẫm hạ thấp Vu tộc, tin Trẫm một chưởng có thể đập chết ngươi không?

Một phế vật sắp diệt tộc, cũng dám cùng Bàn Cổ chính tông chúng ta sánh vai, rốt cuộc ai cho ngươi dũng khí?

Trẫm nguyện ý giúp Long tộc giải thoát, đó là ý của Trẫm, dù Trẫm không muốn, Tứ Hải Long tộc nếu dám không thần phục, không cần đợi hai mươi nguyên hội, Trẫm có thể lập tức để các ngươi diệt tộc." Cửu trưởng lão tức đến mức bốc hỏa, đã vô số năm tháng rồi

không có ai dám nói chuyện với lão như vậy.

Chương 146

Khí huyết toàn thân Diệp Trần bùng phát, một lời không hợp, là muốn đập chết lão dưới lòng bàn tay.

Ngao Thuận vội vàng đứng dậy, chắn giữa hai vị Chuẩn Thánh, thở dài: "Thiên Đế, lời của Cửu trưởng lão có chút vấn đề, nhưng cũng không cần phải làm đến mức này chứ?

Nếu thật sự đến mức cá chết lưới rách, Long tộc từ bỏ việc trấn thủ Hải Tuyền, gây ra nhân quả lớn, Thiên Đình e rằng cũng không gánh nổi đâu." "Cá chết lưới rách?

Bằng các ngươi sao?

Dưới trướng Trẫm có hơn ba mươi vị Chuẩn Thánh, hơn năm vạn Đại La Kim Tiên, hơn trăm vạn Thái Ất Kim Tiên, chỉ cần nửa ngày, là có thể quét sạch Tứ Hải Long tộc!" Diệp Trần cười khẩy: "Nhân quả do Hải Tuyền bùng phát ư?

Trẫm có năng lực giúp các ngươi trấn áp, chẳng lẽ lại không có bản lĩnh tự mình trấn áp?" "…" "…" "…" Các Long tộc có mặt đều im lặng.

Họ trong lòng hiểu rõ, tu hành đến trình độ như Diệp Trần, hoàn toàn không cần thiết phải nói dối lừa gạt họ.

Nếu Thiên Đình thật sự có trăm vạn thiên quân, chỉ cần huy động hơn ba mươi vị Chuẩn Thánh, là có thể trong nháy mắt tiêu diệt Bắc Hải Long tộc.

Một khi Bắc Hải Long tộc vẫn lạc.

Hải Tuyền Bắc Hải nhất định sẽ thất thủ, khí tức ô uế sẽ bùng phát, dẫn đến thiên phạt.

Đến lúc đó, không chỉ Bắc Hải, mà cả những nơi khác, tất cả Long tộc thuần huyết đều sẽ tan thành tro bụi.

Long tộc là một trong Thượng cổ Tam tộc.

Từng xưng bá đại địa Hồng Hoang, dùng sức một mình đối kháng Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, dọa cho các Tiên Thiên sinh linh không dám ló mặt.

Về lý, họ quả thực có vốn để cuồng vọng.

Nhưng cuồng vọng trước mặt Diệp Trần, thì thuần túy là tự rước lấy nhục.

Phải biết rằng người đứng trước mặt họ là đại đệ tử của Đạo Tổ, người chấp chưởng Huyền Môn, Thiên Đế Hồng Hoang, Thập Tam Tổ Vu của Vu tộc, chồng của Nữ Oa Thánh nhân, cường giả mạnh nhất dưới Thánh nhân, người thừa kế ý chí của Bàn Cổ… Tùy tiện lấy một thân phận nào ra, cũng không phải là thứ mà Long tộc có thể sánh bằng.

Chú ý!

Ở đây nói là Long tộc thượng cổ.

Long tộc bây giờ đã suy bại thành ra thế này, chạy đến trước mặt Diệp Trần ra oai, thuần túy là tự rước lấy nhục.

Diệp Trần nguyện ý nói nhảm với Ngao Thuận lâu như vậy, nguyên nhân chủ yếu là muốn thu họ về dưới trướng Thiên Đình.

Nếu đổi lại là Tây phương hay Yêu tộc, hắn đã không nói hai lời mà ra tay rồi.

Long tộc ở Tứ Đại Hải Vực có uy vọng tuyệt đối, nếu để họ chấp chưởng Tứ Hải, sẽ giúp Diệp Trần bớt đi rất nhiều phiền phức.

Nếu thật sự phải nâng đỡ Sa tộc, không biết sẽ phải lo lắng bao

nhiêu.

Các hải tộc khác có phục hay không, cũng là một vấn đề lớn.

"Lão Cửu, không phải đã nói để Thuận nhi làm chủ rồi sao, ngươi còn ở đó chỉ tay năm ngón làm gì?" Tam trưởng lão khẽ lắc đầu: "Chúng ta cứ xem là được rồi, chuyện đàm phán, cứ để Thuận nhi phụ trách." "Ta biết rồi." Cửu trưởng lão mượn cớ xuống thang, lui ra sau lưng Tam trưởng lão và Lục trưởng lão, chỉ sợ làm Diệp Trần nổi giận.

"Thực sự xin lỗi." Ngao Thuận khẽ cúi người, nói: "Vừa rồi Long tộc chúng ta đã lỗ mãng, xin Thiên Đế thứ tội, tiếp theo đây bản vương có thể bảo đảm, tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề như vậy nữa." "Tàm tạm." Diệp Trần khẽ gật đầu, quay người trở về chỗ ngồi.

Ngao Thuận thở phào một hơi.

Ba lão long cũng thở phào nhẹ nhõm, ngồi ở xa, chăm chú theo dõi chi tiết cuộc đàm phán.

"Thiên Đế minh giám, chuyện Long tộc đầu quân cho Thiên Đình, không phải là không thể." "Tiếc là Long tộc gánh vác nhân quả to lớn của việc trấn áp Hải Tuyền, không thể thoát khỏi Tứ Đại Hải Vực, dù có đầu quân cho Thiên Đình, vẫn chỉ có thể ở lại Tứ Hải." Ngao Thuận vẻ mặt thành khẩn nói: "Cũng giống như Thiên Đế vừa nói, Long tộc hiện đang phải đối mặt với hai nan đề lớn, trừ phi giải quyết được toàn bộ, nếu không Long tộc không thể rời khỏi Tứ Hải, cũng chỉ có thể trên danh nghĩa đầu quân cho Thiên Đình." "Tên này khá thông minh đấy." Diệp Trần khen ngợi: "Có thể đảm nhận chức Bắc Hải Long Vương, quả thực không phải là rồng tầm thường." Lời của Ngao Thuận có mấy tầng ý nghĩa.

Trước hết là giải vây cho Cửu trưởng lão, tỏ ý không phải Long

tộc không muốn thần phục, mà là thực sự không làm được.

Thứ hai, ném lại vấn đề khó cho Diệp Trần, hy vọng nhận được câu trả lời từ hắn.

Nếu Diệp Trần có thể giúp Long tộc giải trừ cấm cố huyết mạch, việc sinh sản hậu đại, bình cảnh tu vi đều có thể được cải thiện, Long tộc chắc chắn sẽ ngày càng mạnh.

Nhưng việc trấn áp Hải Tuyền cần đến vô số Long tộc, những người thực sự có thể phục vụ cho Thiên Đình, có lẽ không có bao nhiêu.

Nếu Diệp Trần giải quyết được nan đề lớn là Hải Tuyền, nhưng vấn đề huyết mạch của Long tộc lại không được giải quyết.

Long tộc không thể tiếp tục sinh ra cường giả, thậm chí hậu đại ngày càng ít, Thiên Đình thu phục một Long tộc như vậy, cũng không được trợ lực gì.

"Đa tạ Thiên Đế khen ngợi, Ngao Thuận không dám nhận." Ngao Thuận mỉm cười lắc đầu, nhưng vẫn nhìn chằm chằm vào Diệp Trần, chờ đợi câu trả lời.

Nếu Diệp Trần thật sự có thể giải quyết hai nan đề lớn, Long tộc không còn nguy cơ diệt vong, sẽ ngày càng mạnh hơn, thậm chí có cơ hội khôi phục vinh quang thượng cổ.

Có chuyện tốt như vậy, dù có phải cúi đầu xưng thần, thì đã sao?

"Nhân quả to lớn mà Long tộc gánh vác, so với thế giới Tây phương, cũng không kém hơn là bao." "Nếu không phải Long vương của các ngươi trả giá bằng tính mạng, để lại cho Long tộc một tia sinh cơ, các ngươi căn bản không sống được đến bây giờ." Diệp Trần thản nhiên cười nói: "Đống nhân quả này, khắp thiên hạ, người có thể giải quyết được, thậm chí là biết cách giải quyết, không quá ba người,

Trẫm, là một trong số đó." Ngao Thuận nghe vậy mừng rỡ, kinh hô: "Thiên Đế thật sự có phương pháp cứu vớt Long tộc sao?" "Đương nhiên." Diệp Trần tự tin tràn đầy, nói: "Chỉ cần Trẫm đích thân ra tay, không chỉ có thể dễ dàng giải quyết hai nan đề lớn của Long tộc, mà còn có thể giải quyết một lần cho xong, triệt để cắt đứt nguy cơ diệt vong của Long tộc." "Tốt quá rồi!" Ngao Thuận vỗ tay reo hò, khẩn cầu: "Chỉ cần Thiên Đế giải quyết được hai nan đề lớn, cứu Long tộc chúng ta khỏi nước sôi lửa bỏng, một khi thành công, Bắc Hải Long tộc nguyện thần phục dưới trướng Thiên Đình, mặc cho ngài sai khiến." Diệp Trần mỉm cười gật đầu: "Được, vậy thì lấy khí vận của Long tộc ra thề đi." "…" Ngao Thuận khẽ nhíu mày: "Không phải bản vương không tin tưởng Thiên Đế, chỉ là chuyện này quá trọng đại, hơi có sai sót, e rằng Long tộc sẽ diệt vong trong khoảnh khắc." Việc trấn áp Hải Tuyền đã hao phí toàn bộ sức mạnh của Long tộc, nếu Diệp Trần không giải quyết được hai vấn đề này, lại liên lụy đến khí vận của Long tộc, Long tộc e rằng sẽ nhanh chóng vẫn lạc.

"Có loại lo lắng này là bình thường." Diệp Trần gật đầu, nói: "Vậy thế này đi, lúc ngươi thề với Thiên Đạo, có thể thêm vào một điều, nếu Trẫm không thể giải quyết được hai nan đề lớn của Long tộc, thì lời thề Long tộc thần phục Thiên Đình sẽ tuyên bố vô hiệu, hoàn toàn không ảnh hưởng đến khí vận của Long tộc." "Như vậy thì rất tốt." Ngao Thuận nghe vậy mừng rỡ, phương pháp mà Diệp Trần đề xuất, y rất hài lòng.

"Vậy thì thu dọn đi, chuẩn bị dựng tế đàn, chiêu cáo Thiên Đạo đi." Diệp Trần phẩy tay nói: "Trẫm bận lắm, giải quyết vấn đề sớm một chút, để còn sớm về Thiên Đình bế quan." "…" "…" "…" Những người có mặt đều cạn lời.

Hai nan đề lớn đã làm khó Long tộc vô số năm tháng, trong miệng Diệp Trần, lại đơn giản như ăn cơm uống nước đi vệ sinh.

“À, đúng rồi, ba đại Long tộc còn lại Trẫm không quen, tiện thể ngươi có thể chuyển lời một câu, nếu họ đồng ý đưa ra quyết định giống như ngươi, vậy Trẫm có thể giúp luôn một thể, nếu không muốn, vậy thì trực tiếp xuất binh càn quét.” Diệp Trần nói xong câu đó, vỗ vỗ Hà thừa tướng nói: “Chuẩn bị cho Trẫm một gian cung điện, ta đi tu luyện một lúc trước, đợi ngươi làm xong, lại mời Trẫm ra tay là được.” “…” “…” “…” Các Long tộc có mặt nhìn nhau.

Hà thừa tướng sợ đến run lẩy bẩy, len lén nhìn về phía Ngao Thuận.

Ngao Thuận gật đầu: “Cứ làm theo lời Thiên Đế, bản vương sẽ lập tức thông báo cho ba vị Long vương còn lại, thương nghị chuyện này.” “Tuân mệnh.” Hà thừa tướng vội vàng gật đầu, cúi người hành lễ với Diệp Trần: “Thiên Đế Bệ hạ, xin mời đi theo lão thần.” Diệp Trần mỉm cười gật đầu, nhấc chân đi theo.

Trong Thủy Tinh Cung.

Mấy lão long nhanh chóng tụ lại một chỗ.

“Thuận nhi, sao con lại đồng ý đơn giản như vậy?” “Chuyện này quá trọng đại, nên triệu tập Tứ Hải Long tộc, cùng nhau thương nghị mới phải.” “Nói mấy cái đó có ích gì?

Vừa rồi không thấy sao?

Nếu Thuận nhi dám nói một chữ ‘không’, chuyện này đã hỏng rồi.” Ba lão long xì xào không ngớt.

“Long tộc đang đối mặt với nguy cơ diệt tộc, nếu không đồng ý, còn có cách nào khác sao?” Ngao Thuận trầm giọng nói: “Ba vị lão tổ, triệu tập ba hải Long tộc còn lại, chúng ta thử một lần xem sao.” “Cũng chỉ có thể như vậy…” Ba lão long khẽ gật đầu.

Muốn giải quyết hai vấn đề lớn của Long tộc thực ra còn khó hơn

Diệp Trần tưởng tượng rất nhiều.

Gông cùm huyết mạch của Long tộc thực chất không phải do Thiên Đạo áp chế, mà là do nhân quả Long tộc gánh vác quá lớn mới dẫn đến tình trạng như vậy.

Chương 147

Chỉ khi trừ bỏ nhân quả, gột rửa tội nghiệt thì mới có khả năng giải quyết triệt để được một chút.

Bản thân Diệp Trần không có cách nào dễ dàng như vậy.

Hắn lấy ra Thiên Đế Ngọc Tỷ, cảm nhận vị trí hiện tại của Trấn Nguyên Tử, rồi nhanh chóng lao tới đó.

Trong suốt quá trình này, không một ai ở Long cung Bắc Hải có thể phát hiện ra tung tích của hắn.

Đương nhiên rồi.

Long cung hiện giờ đang bận tối mắt tối mũi, đã phái ba đội hải tộc đến ba vùng biển Đông, Nam, Tây để mời các Long vương khác tới.

Ngao Thuận còn đích thân chủ trì việc xây dựng Chiêu Thiên Tế Đài, hy vọng lần này có thể thành công.

Vạn Thọ Sơn.

Bốn mươi vạn đại quân Thiên Đình đóng quân tại đây, sát khí huyết tinh ngút trời, mây mù trên không cũng không dám dừng lại quá lâu.

Trấn Nguyên Tử, Tứ Phương Thiên Đế, Hồng Vân và các đại lão Chuẩn Thánh khác đều tụ tập tại Ngũ Trang Quán, đặc biệt dùng để uy hiếp Linh Sơn phương Tây.

Bên trong Ngũ Trang Quán.

"Các vị, chúng ta cứ chờ đợi thế này không phải là cách, phải tạo ra chút xung đột, xem thử Tiếp Dẫn rốt cuộc có phản ứng gì không."

Phục Hy nhìn quanh một lượt, nói: "Các vị có ý kiến gì hay không?" Bạch Trạch khẽ phe phẩy chiếc quạt lông, nói: "Hay là phái một ít thiên quân tiến vào thế giới phương Tây, một khi Tiếp Dẫn ra tay trước, chúng ta sẽ lập tức đáp trả bằng đòn sấm sét." "Được đấy!" Đông Vương Công nhếch mép cười nói: "Cứ sắp xếp cho đại quân Thiên Đình một cái danh nghĩa, phụ trách tuần tra đại địa Hồng Hoang, các vị thấy thế nào?" "Không tệ." Phục Hy cười gật đầu: "Phải tìm một lý do hợp lý, nếu không sẽ tỏ ra Thiên Đình chúng ta quá bá đạo." Trấn Nguyên Tử mặt mang ý cười, đang chuẩn bị mở miệng nói gì đó.

Đúng lúc này.

Hư không gần đó đột nhiên nứt ra, một bàn tay lớn đột ngột tóm lấy Trấn Nguyên Tử, kéo y vào trong hư không.

"Địch tập!" Trấn Nguyên Tử kinh hãi thất sắc, vội vàng hét lên với các Chuẩn Thánh khác, đồng thời lấy ra Địa Thư, chuẩn bị liều mạng.

Phục Hy và các cường giả Chuẩn Thánh khác nhanh chóng lấy ra linh bảo, lao về phía Trấn Nguyên Tử.

"Đừng kích động, đừng kích động." Diệp Trần ló đầu ra, cười nhạt nói: "Trẫm tìm Trấn Nguyên Tử có chút việc nhỏ, các ngươi cứ tiếp tục lo việc của mình đi." "..." "..." "..." Phục Hy và những người khác ngơ ngác nhìn nhau.

Rốt cuộc là trò đùa quái đản gì vậy.

Trấn Nguyên Tử vừa rồi sợ đến hồn bay phách tán, lúc này để lấy lại thể diện, bèn nhếch mép cười nói: "Xem các ngươi sợ hãi chưa kìa, ta đã sớm phát hiện ra Bệ hạ rồi, chỉ cố ý trêu đùa các ngươi một chút thôi." Đám cường giả Chuẩn Thánh đảo mắt xem thường.

“Tiếp tục bận rộn đi, ta đi trước đây.” Diệp Trần không vạch trần Trấn Nguyên Tử, chào Phục Hy một tiếng rồi lại xé rách không gian rời đi.

“Bệ hạ rốt cuộc tu luyện đến cảnh giới nào rồi?” “Không biết, nhưng ta biết, chắc chắn rất mạnh!” “Chẳng phải nói thừa sao!” Mấy vị Chuẩn Thánh vô cùng cảm khái, trước kia đứng ở tầng thứ nhất còn có thể nhìn thấy Diệp Trần ở tầng thứ hai.

Bây giờ họ đã leo lên tầng thứ hai, nhưng lại không thể nhìn ra Diệp Trần rốt cuộc đang ở tầng thứ mấy.

Trong hư không.

Trấn Nguyên Tử vẫn còn sợ hãi, vỗ vỗ ngực, tò mò nhìn Diệp Trần, nói: “Bệ hạ, có việc gấp chỉ cần gọi thần một tiếng là được, cần gì phải đích thân đến đây ạ.” “Còn chưa biết trẫm tìm ngươi làm gì đã vội nịnh hót rồi à?” Diệp Trần liếc mắt, đem chuyện của Long tộc kể lại đầu đuôi cho Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử nghe xong thì chết lặng, kinh ngạc nói: “Long tộc sắp diệt tộc?

Thuộc hạ có mấy chục vị Chuẩn Thánh? ...

Bệ hạ đang đùa thần đấy à?” “Chuyện bé xé ra to.” Diệp Trần khẽ lắc đầu nói: “Vẻ trầm ổn thường ngày của ngươi đâu rồi?” “...Bị Bệ hạ dọa cho mất hết rồi.” Trấn Nguyên Tử ho nhẹ hai tiếng, trở lại trạng thái bình thường, nói: “Dám hỏi Bệ hạ gọi thần đến đây, có cần thần làm gì không?

Dù chuyện của Long tộc là thật, thần cũng không giúp được gì, chuyện mà mấy chục vị Chuẩn Thánh không giải quyết được, một Chuẩn Thánh như thần thì có tác dụng gì chứ.” “Nói thật đấy.” Diệp Trần gật đầu đồng tình: “Đúng là không có tác dụng gì, ta cũng không

tìm ngươi để giúp đỡ." "Vậy..." Trấn Nguyên Tử càng thêm hoang mang.

"Trẫm tặng ngươi công đức khí vận." Diệp Trần cười nhạt nói: "Trấn áp Hải Tuyền thì ngươi không giúp được, nhưng để giải trừ gông cùm huyết mạch của Long tộc, lại cần dùng đến Địa Thư trong tay ngươi." Trấn Nguyên Tử lập tức có hứng thú, nói: "Xin Bệ hạ chỉ điểm." "Đơn giản." Diệp Trần cười nhạt nói: "Đợi trẫm trấn áp Hải Tuyền xong, sẽ dùng danh nghĩa Thiên Đình sắc phong cho Tứ Hải Long Vương, trấn giữ bốn đại hải vực, dùng khí vận Thiên Đình để hóa giải nhân quả của Long tộc.

Ngươi chấp chưởng Địa Thư, Hồng Hoang còn thiếu rất nhiều thần sông thần hồ, có thể dùng để sắc phong cho một số thành viên Long tộc.

Như vậy một công đôi việc, ngươi kiếm được khí vận, Long tộc kiếm được công đức, quả là chuyện tốt đẹp cả đôi đường." "Thì ra là vậy!" Trấn Nguyên Tử sáng mắt lên.

Diệp Trần đã phái cho y hơn mười vạn tinh nhuệ Vu tộc, nhưng đám Vu tộc này ít ai thích xuống nước, thà đảm nhiệm chức Sơn thần ở những linh mạch rách nát còn hơn làm Thủy thần.

Nếu có một số thành viên Long tộc có thể được Trấn Nguyên Tử sử dụng, thì việc lựa chọn Hà thần, Giang thần sẽ không cần phải lo lắng nữa.

Có lẽ trước khi thu phục phương Tây, y có thể tấn thăng lên Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Đến lúc đó, việc tấn công phương Tây, di dời linh mạch của thế giới phương Tây cũng sẽ trở nên dễ dàng hơn nhiều.

"Ừm, chuyện là vậy đó, nếu ngươi không muốn, có thể quay về."

Diệp Trần cười nhạt nói: “Ta sẽ giao việc này cho Côn Bằng.” “Muốn!

Muốn ạ!” Trấn Nguyên Tử vội đến mức suýt nhảy dựng lên, nói: “Chỉ cần là cơ duyên Bệ hạ ban thưởng, đó đều là phúc phận của thần.” “Vậy thì được.” Diệp Trần bình tĩnh gật đầu, nói: “Cứ đi theo sau ta là được, không có mệnh lệnh của ta, không được tự ý xung đột với Long tộc.” Ba đại Long tộc kia hắn chưa gặp, Diệp Trần lo rằng trong số họ có những kẻ cứng đầu như Cửu trưởng lão, nếu Trấn Nguyên Tử vì nịnh hót mà gây chuyện, lát nữa sẽ khó mà dọn dẹp.

Đối phó Long tộc phải vừa đấm vừa xoa, nhưng người ban ân và người thị uy đều phải do Diệp Trần đích thân làm.

“Tuân lệnh.” Trấn Nguyên Tử khẽ gật đầu.

Yêu cầu này quá đơn giản, vừa được hưởng cơ duyên, lại không phải ra mặt...

Long cung Bắc Hải, quảng trường Đằng Long.

Quảng trường này nằm phía sau Thủy Tinh Cung, là quảng trường lớn nhất của Long cung Bắc Hải.

Trung tâm quảng trường là một tế đàn xa hoa được xây dựng từ các loại bảo vật.

Vô số thành viên Long tộc từ khắp nơi đổ về quảng trường, dựa theo tu vi, địa vị mà chia thành nhiều phe, yên lặng chờ đợi nghi thức tế tự bắt đầu.

Các cự đầu của Long tộc lúc này đang tập trung trong Thủy Tinh Cung, thương thảo đại sự có thể thay đổi vận mệnh của cả tộc.

Trong đó có mười vị Chuẩn Thánh, hai trăm hai mươi sáu vị Đại La Kim Tiên.

“Trừ mười sáu vị trưởng lão và bốn mươi vị hộ pháp đang trấn thủ Tứ Đại Hải Tuyền, tinh nhuệ của Long tộc đều đã tề tựu tại Long cung Bắc Hải.” Ngao Thuận nhìn quanh một lượt, nói: “Long tộc ba biển có thể cùng lúc đến đây, cũng cho thấy mọi người rất coi trọng việc này.

Rốt cuộc có suy nghĩ gì, tốt nhất hãy mau chóng thảo luận cho rõ ràng.” “Ngao Thuận, ngươi phải nói rõ cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Đông Hải Long Vương Ngao Quảng nghiêm mặt nói: “Vô duyên vô cớ đầu hàng Thiên Đình, truyền ra ngoài chẳng phải sẽ để các thế lực khác chê cười sao.” “Đại ca nói đúng.” “Không sai, nhị ca phải giải thích cho bọn ta, bọn ta mới biết phải làm thế nào.” Nam Hải Long Vương Ngao Khâm và Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận lần lượt lên tiếng.

“Ba vị huynh đệ nói phải, vậy tiếp theo để ta giải thích, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Ngao Thuận khẽ gật đầu, trước mặt hàng trăm cường giả Long tộc, kể lại tất cả những gì đã xảy ra hai ngày trước.

Ba canh giờ sau.

Ngao Thuận liếm đôi môi khô khốc, nói: “Sự việc đại khái là như vậy, Bắc Hải nguyện ý quy thuận Thiên Đình, ba biển còn lại nếu có ý kiến khác, ta cũng sẽ không ép buộc.” “Thực lực Thiên Đình cường đại, đầu hàng cũng không phải là oan uổng.” Nam Hải Long Vương Ngao Khâm khẽ gật đầu, sau khi ánh mắt hỏi ý mấy vị trưởng lão Nam Hải, liền nói: “Nam Hải nguyện đứng cùng một phe với Bắc Hải.” Đông Hải Long Vương Ngao Quảng là lão đại trong bốn người, trầm giọng nói: “Nếu Thiên Đình thật sự có thể giúp Long tộc chúng ta giải quyết hai vấn đề lớn, ta cũng nguyện ý tán thành.” “Tây Hải cần suy nghĩ thêm.” Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận nhíu chặt mày, không lập tức đồng ý.

Đa số thành viên Long tộc nghe vậy đều sững sờ, lần lượt nhìn về phía hai vị trưởng lão Tây Hải đang ngồi.

Chương 148

Đông Hải và Bắc Hải mạnh nhất, mỗi nơi có bảy vị trưởng lão, Nam Hải và Tây Hải mỗi nơi có sáu vị.

Trừ bốn vị trấn thủ Hải Tuyền, hiện tại chỉ có hai vị ở đây.

Tứ Hải Long Vương có thể quyết định phần lớn sự việc, nhưng đại sự quan hệ đến vận mệnh Long tộc thế này, phải do các trưởng lão này quyết định.

Ngao Nhuận lên tiếng từ chối, chứng tỏ hai lão già của Long tộc Tây Hải trong lòng không tán thành việc này.

Ngao Thuận chậm rãi lên tiếng: "Nếu Tây Hải đã quyết định như vậy, chúng ta không muốn ép buộc..." "Khoan đã!" Tam trưởng lão đột nhiên ngắt lời Ngao Thuận, nhìn hai vị trưởng lão Tây Hải nói: "Các ngươi có ý gì?

Tứ hải chúng ta trước nay như môi với răng, lần này nếu thật sự có thể giải quyết vấn đề của ba biển, chẳng lẽ lại bỏ lại một mình Tây Hải sao?

Ngao Thuận vừa rồi đã nói rất rõ ràng, một khi các ngươi từ chối, trăm vạn thiên quân sẽ lập tức kéo đến, tàn sát Long tộc Tây Hải." Hai vị trưởng lão nhìn nhau, nhưng không mở miệng trả lời.

Thái độ lật lọng này càng khiến các thành viên Long tộc khác thêm kỳ quái.

Một vị trưởng lão lớn tuổi nhất bên phía Đông Hải đứng dậy, nhìn hai người họ nói: "Lão Thất, Lão Thập Tam, nói đi, rốt cuộc là chuyện gì!" "Đại...

Đại ca, tự nguyện gia nhập hay không là quyết định của Tây Hải

chúng ta, xin đừng can thiệp." Thất trưởng lão, người có vẻ lớn tuổi hơn trong hai người, nghe vậy đứng dậy, hành lễ với các trưởng lão khác.

"Ngươi!" Đại trưởng lão Long tộc nghe vậy nổi giận, nói: "Ta hỏi ngươi là chuyện gì, lúc nào thì thành can thiệp?" Đúng lúc này.

"Ha ha ha!" Diệp Trần dẫn theo Trấn Nguyên Tử, cười lớn bước vào Thủy Tinh Cung, thản nhiên nói: "Tây Hải không muốn đầu hàng Thiên Đình, chẳng qua là vì họ tự cho rằng đã tìm được một đối tượng đáng để đầu quân hơn mà thôi, chư vị không cần phải kinh ngạc!" "!!!" "!!!" "!!!" Các trưởng lão Long tộc đột nhiên kinh hãi, họ không hề cảm nhận được một chút khí tức nào từ gã trước mặt.

Ba vị trưởng lão Bắc Hải và Ngao Thuận vội cúi người hành lễ, nói: "Cung nghênh Thiên Đế." "Quá khách sáo rồi." Diệp Trần đưa tay đỡ họ dậy, nhìn quanh một lượt nói: "Trẫm chính là Thiên Đế Diệp Trần mà các ngươi vừa thảo luận, vị này là Trấn Nguyên Tử của Ngũ Trang Quán, hiện là Trấn Nguyên Đại Đế của Thiên Đình." "Chào chư vị." Trấn Nguyên Tử khẽ gật đầu tỏ vẻ tôn trọng, rồi tiếp tục đóng vai vệ sĩ.

Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Hai người!

Các trưởng lão Long tộc kinh hãi tột độ!

Họ không nhìn ra cảnh giới của Diệp Trần, nhưng lại có thể nhìn ra cảnh giới của Trấn Nguyên Tử.

Một cường giả đỉnh cao uy danh lừng lẫy như Trấn Nguyên Tử lại nguyện ý đầu quân cho Thiên Đình, đủ để chứng tỏ thực lực của Diệp Trần còn vượt xa Trấn Nguyên Tử.

May mà các trưởng lão Long tộc này đều là những người sống sót

từ thời thượng cổ, đã từng trải nhiều, thậm chí năm xưa còn diện kiến cả Hồng Quân, La Hầu, nên sẽ không sợ đến mức tè ra quần.

Vị Đại trưởng lão Long tộc kia chắp tay nói: "Lão phu là trưởng tử của Long Vương, Ngao Thanh, ra mắt Thiên Đế.

Dám hỏi Thiên Đế, lời ngài vừa nói có ý gì?" Diệp Trần bĩu môi nói: "Long tộc Tây Hải giáp ranh với thế giới phương Tây, không muốn đầu hàng Thiên Đình, chẳng phải là đã cấu kết với mấy gã ở Linh Sơn rồi sao." "Linh Sơn?" Đại trưởng lão Ngao Thanh nhìn hai vị trưởng lão Tây Hải, nói: "Có phải như lời Thiên Đế nói không?" Hai vị trưởng lão Tây Hải không trả lời, như thể đang ngầm thừa nhận lời của Diệp Trần.

Ngao Thanh râu tóc dựng ngược, nhìn Tây Hải Long Vương nói: "Ngao Nhuận!!" "Bẩm Đại trưởng lão, đúng...

đúng là có chuyện này." Ngao Nhuận khẽ gật đầu nói: "Đệ tử Thánh nhân Chuẩn Đề đã đích thân đến Long cung Tây Hải, mời chúng ta gia nhập phe phương Tây, và hứa sau khi thành Thánh sẽ giải cứu Long tộc Tây Hải." "..." Ngao Thanh tuy trong lòng khó chịu, nhưng cũng không thể trách Chuẩn Đề.

"Phe phương Tây?

Chuẩn Đề thành Thánh?" Diệp Trần bật cười chế nhạo: "Có lẽ cả đời này các ngươi cũng không thấy được Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thành Thánh đâu.

Năm mươi vạn đại quân Thiên Đình đã đóng quân ở biên giới Đông Tây, đợi trẫm thu phục Long tộc xong, sẽ lập tức tấn công Linh Sơn, chém giết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Nếu Long tộc Tây Hải muốn chôn cùng, trẫm cũng không ngại." "!!!" "!!!" "!!!" Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Trấn Nguyên Tử khẽ gật đầu nói: "Lời Bệ hạ nói hoàn toàn là sự thật, năm mươi vạn đại quân đã chờ đợi ở Ngũ Trang Quán từ lâu.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sợ đến mức phải đi khắp nơi cầu viện, không ngờ Long tộc Tây Hải lại vào lúc này mà đâm đầu vào chỗ chết..." Chữ "chết" kia y không nói ra.

Nhưng những người Long tộc có mặt ở đây đều đã hiểu.

Những cường giả thuộc Long tộc Tây Hải có mặt ở đây, nghe vậy lập tức run rẩy.

Ngao Thuận đã giới thiệu chi tiết về thực lực của Thiên Đình.

Hai vị trưởng lão Tây Hải sắc mặt kinh hoàng, không còn vẻ bình tĩnh như lúc nãy.

Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận thấy tình hình như vậy, vội cúi người hành lễ với Diệp Trần, nói: "Tây Hải Ngao Nhuận bái kiến Thiên Đế, nếu Thiên Đế có thể giải đáp mấy vấn đề của bản vương, bản vương nguyện ý dẫn dắt Long tộc Tây Hải đầu hàng Thiên Đình." "Long Vương nhà ngươi, xem ra đầu óc còn dùng được hơn mấy vị trưởng lão kia nhiều." Diệp Trần tán thưởng gật đầu nói: "Hỏi đi, tốt nhất là đơn giản một chút." "Thiên Đế yên tâm." Ngao Nhuận nói: "Vấn đề đầu tiên là quan trọng nhất, Long tộc chúng ta từ thời thượng cổ đến nay, ngày đêm không ngừng trấn áp Hải Tuyền, vô số tộc nhân phải dùng thân xác để lấp vào.

Về phía Thiên Đình, liệu có thật sự có cách giải quyết Hải Tuyền không?" "Vấn đề này được." Diệp Trần khẽ gật đầu nói: "Hải Tuyền còn có tên là Thiên Địa Ô Tuyền, hội tụ tất cả khí tức ô uế của Hồng Hoang, thân xác, nguyên thần thậm chí cả linh khí đều sẽ bị ăn mòn, nghe có vẻ khó giải quyết.

Nhưng thực tế, cách trấn áp Hải Tuyền có không ít, cách đơn giản

nhất là dùng bảo vật lấp kín Hải Tuyền, có thể ngăn chặn Hải Tuyền tái phát." "..." "..." "..." Những người Long tộc có mặt nghe vậy đều sững sờ.

Họ đồng loạt nhìn về phía Diệp Trần, gã này không phải là chuyên đến đây để đùa giỡn họ đấy chứ.

Ở một mức độ nào đó, lời của Diệp Trần có lý.

So với thân xác, linh bảo chống lại sự ăn mòn chắc chắn mạnh hơn nhiều.

Nhưng vấn đề là, ở đâu ra đủ linh bảo để lấp vào Hải Tuyền.

Hải Tuyền cực kỳ đáng sợ, linh bảo dùng để lấp vào ít nhất phải là cực phẩm trở lên.

Bốn tòa Hải Tuyền cực kỳ lớn, phải cần loại linh bảo cực phẩm có kích thước vô cùng khổng lồ mới lấp được.

Linh bảo cực phẩm thông thường, ném xuống mấy chục món, cũng chưa chắc đã lấp đầy được Hải Tuyền.

Đừng nói là Long tộc, bất kỳ thế lực nào cũng khó mà lấy ra được nhiều linh bảo cực phẩm như vậy.

Ngao Thuận nhíu chặt mày, trầm giọng nói: "Cách giải quyết mà Thiên Đế nói, chẳng lẽ..." Hắn đã rầm rộ mời tất cả cường giả Long tộc đến đây, hy vọng thay đổi vận mệnh diệt vong của Long tộc.

Nếu cách của Diệp Trần là như vậy, e rằng hắn sẽ trở thành trò cười cho cả Long tộc.

"Nói thật, mấy chục món linh bảo cực phẩm trên tay ta đều đã cho đi rồi, giờ chỉ còn lại mấy món Tiên Thiên Chí Bảo." Diệp Trần đưa tay lấy ra Hỗn Độn Chung và Chư Thiên Khánh Vân, khẽ lắc đầu nói: "Nếu không phải chí bảo quá cứng, ta cũng không đập vỡ được, nếu

không thật sự có thể lấy ra thử xem." "..." "..." "..." Đám cường giả Long tộc kinh ngạc há hốc mồm, đây là lần đầu tiên họ tận mắt chứng kiến hình dạng của chí bảo.

Họ không để ý đến việc Diệp Trần ra oai một cách mộc mạc thế nào, mà hoàn toàn chìm đắm trong sự chấn động khi Tiên Thiên Chí Bảo xuất hiện.

Đợi họ hoàn hồn.

"Không đùa nữa." Diệp Trần thản nhiên nói: "Bảo vật cần để lấp Hải Tuyền, ta đã chuẩn bị xong, không cần các ngươi lo lắng.

Còn vấn đề gì nữa không, mau hỏi đi." "Được." Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận khẽ gật đầu, nói: "Vấn đề cuối cùng, huyết mạch Long tộc bị Thiên Đạo cấm cố, Thiên Đế chuẩn bị dùng phương pháp gì để giải trừ hạn chế của Thiên Đạo?" Thực ra trong hai vấn đề lớn của Long tộc, bề ngoài thì việc lấp Hải Tuyền gây ra tổn thất lớn hơn cho Long tộc so với gông cùm huyết mạch.

Nhưng xét về lâu dài, phân tích một cách lý trí và khách quan, gông cùm huyết mạch thực ra còn quan trọng hơn.

Nếu không có gông cùm huyết mạch, qua vô số năm tháng, Long tộc không biết đã sinh ra bao nhiêu cường giả.

Chương 149

Nếu thật sự có thêm mấy chục cường giả Chuẩn Thánh, thay phiên nhau trấn giữ Hải Tuyền, Long tộc vẫn có thể phát triển mạnh mẽ.

"E rằng ngươi đã nhầm." Diệp Trần nhìn quanh một lượt, cười chế nhạo nói: "Gông cùm huyết mạch mà Long tộc phải chịu, không phải do hạn chế của Thiên Đạo sinh ra.

Xét cho cùng, đó là do Long tộc gánh vác nhân quả quá lớn.

Chỉ cần có thể lấp đầy Hải Tuyền, rồi rửa sạch những nhân quả này, gông cùm huyết mạch cũng sẽ không còn tồn tại." "!!!" "!!!" "!!!" Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh hãi!

Đông Hải Long Vương Ngao Quảng đột nhiên đứng dậy, nói: "Thiên Đế, lời này là thật sao?" "Nói nhảm." Diệp Trần liếc mắt, nói: "Trẫm thống ngự Hồng Hoang, miệng ngậm thiên hiến, lời nói là pháp tắc, lẽ nào lại đi lừa gạt mấy con rồng con." Hàng trăm thành viên Long tộc đồng loạt nhìn về phía mười vị trưởng lão.

Dường như từ khi sinh ra, các trưởng lão đã nói với họ rằng, Long tộc ngày càng yếu đi là do bị Thiên Đạo hạn chế.

Mười vị trưởng lão nhìn nhau.

"Đừng trách họ, đám lão gia này mang huyết mạch Long Vương, không bị gông cùm huyết mạch, không thể cảm nhận được nỗi khổ của các ngươi, chỉ có thể dựa vào suy đoán của bản thân mà nói cho các ngươi biết." Diệp Trần hiếm khi giúp mười vị trưởng lão giải vây, thản nhiên nói: "Bản thân không có đầu óc, không biết đi thử nhiều hơn, chỉ biết ngồi chờ chết, đến ngày phải lấp Hải Tuyền thì hào phóng hy sinh, kết thúc cuộc đời rồng mà thôi." "..." "..." "..."

Những người Long tộc có mặt đều im lặng.

"Thiên Đế nói có lý, là chúng ta không biết tiến thủ." Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận vô cùng cảm khái, kéo chủ đề trở lại, nói: "Vậy Thiên Đế chuẩn bị làm thế nào để giúp Long tộc rửa sạch nhân quả?" "Lại nói nhảm rồi, muốn rửa sạch nhân quả, đương nhiên phải dùng công đức." Diệp Trần liếc nhìn mười đại trưởng lão, nói: "Mấy lão gia này, không lẽ ngay cả công đức cũng chưa nói cho các ngươi biết." "..." "..." "..." Mười đại trưởng lão đều cúi đầu.

Long tộc gánh vác nhân quả khổng lồ, phụng mệnh trấn thủ Hải Tuyền, không có con đường nào để thu được công đức, tự nhiên cũng không nói.

Trong đó có một lão già không phục, chất vấn: "Lời Thiên Đế nói có phải là đứng nói chuyện không đau lưng không, không kể những con rồng lai tạp, chỉ riêng huyết mạch thuần chủng, Tứ hải cộng lại ít nhất cũng có hơn chục triệu, muốn rửa sạch nhân quả mà nhiều con rồng như vậy mang theo, cần phải hao tốn bao nhiêu công đức?

Lại lấy từ đâu ra?" "Chút công đức thì đã sao?" Diệp Trần liếc nhìn vị trưởng lão Long tộc kia, khinh bỉ nói: "Thiên Đình thống ngự Hồng Hoang, Thiên Đạo định kỳ giáng xuống công đức, nếu toàn bộ dùng để giải trừ nhân quả của Long tộc, nhiều nhất là mấy chục vạn năm là có thể làm được.

Hơn nữa, vị Trấn Nguyên Đại Đế bên cạnh trẫm đây, khi hóa hình đã mang theo một trong Thập đại Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo là Địa Thư, bảo vật này có thể sắc phong sơn thủy thần linh.

Những sơn thủy thần linh này chỉ cần tận tâm quản lý địa bàn của mình, mỗi trăm năm sẽ có Thiên Đạo công đức giáng xuống." "Cuối cùng cũng đến lượt ta ra sân khấu." Trấn Nguyên Tử cười nhạt nói: "Bệ hạ nói đúng, ta quản lý đại địa Hồng Hoang, sông núi vô số.

Như những đại năng Long tộc trong điện này, nếu được sắc phong thành thần linh của những con sông quan trọng, e rằng nhiều nhất chỉ mất một vạn năm là có thể hoàn toàn rửa sạch nhân quả." "Không sai, tu vi càng cao, gánh vác nhân quả càng nhiều, nếu nhân quả trên người những kẻ này được rửa sạch, e rằng tám phần nhân quả của Long tộc cũng không còn, chút còn lại, tùy tiện một nghìn tám trăm năm là hoàn toàn biến mất." Diệp Trần dừng lại một chút, nói: "Còn vấn đề gì không?

Nếu không có, thì đừng lãng phí thời gian nữa, dù sao kiên nhẫn của trẫm cũng có giới hạn." Nếu là trước đây khi tấn công Yêu tộc và phương Tây, Diệp Trần sẽ không nói nhiều lời vô ích như vậy.

Thu phục một Long tộc suy tàn mà lại phiền phức thế này, thực sự không có chút kiên nhẫn nào.

Ngao Thuận đi đầu tỏ thái độ, cúi người thần phục nói: "Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận, nguyện dẫn dắt Long tộc Bắc Hải, thần phục Thiên Đình, mặc cho Thiên Đế sai khiến." "Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, nguyện dẫn dắt Long tộc Đông Hải, thần phục Thiên Đình, mặc cho Thiên Đế sai khiến." "Nam Hải Long Vương Ngao Khâm, nguyện dẫn dắt Long tộc Nam Hải, thần phục Thiên Đình, mặc cho Thiên Đế sai khiến." "Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận, nguyện dẫn dắt Long tộc Tây Hải, thần phục Thiên Đình, mặc cho Thiên Đế sai khiến." Ba vị Long Vương không còn chút do dự nào nữa, lần lượt dẫn dắt Long tộc thần phục.

"Chúng thần bái kiến Thiên Đế!" Hàng trăm cường giả Long tộc đồng thanh hành lễ.

Hai vị trưởng lão Tây Hải kia thấy các trưởng lão như Ngao Thanh đều đã cúi đầu, liền nhìn nhau một cái, rồi cũng cúi xuống cái đầu cao quý của mình.

Sau đó.

Mười đại trưởng lão, Tứ đại Long Vương dẫn dắt hàng trăm đại năng Long tộc đến quảng trường Đằng Long, lên tế đàn, chiêu cáo Thiên Đạo, bày tỏ sự thần phục với Thiên Đình.

Diệp Trần thân mặc Chí Tôn Long Bào, tay cầm Thiên Đế Ngọc Tỷ, ký xuống ý chỉ của Thiên Đạo, chấp nhận sự đầu hàng của Long tộc.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Thiên Đạo khẽ chấn động, chứng kiến sự ra đời của lịch sử.

Long tộc thần phục!

Khí vận Thiên Đình đột nhiên tăng vọt!

Diệp Trần hài lòng gật đầu, ra hiệu cho Trấn Nguyên Tử có thể bắt đầu.

"Long tộc từ Đại La Kim Tiên trở lên, cung cấp tinh huyết và nguyên thần, bản đế sẽ sắc phong thành sơn thủy thần linh, ngưng tụ công đức khí vận." Trấn Nguyên Tử lập tức hiểu ý, vẫy tay gọi các cường giả Long tộc, nói: "Sau khi đảm nhiệm sơn thủy thần linh, nhân quả mà bản thân gánh vác sẽ yếu đi rất nhiều." Hàng trăm cường giả Long tộc nhìn nhau.

Họ giống như con rồng đầu tiên ăn cua, chưa có kinh nghiệm, khó tránh khỏi có chút lo lắng.

"...Ta trước đi." Đông Hải Long Vương Ngao Quảng khẽ nhíu mày, là người đầu tiên bước ra khỏi đám đông.

Là người lớn tuổi nhất trong thế hệ này của Long tộc, lúc này hắn

phải đứng ra.

Nếu không có cường giả Long tộc nào đứng ra, không chừng Diệp Trần sẽ nổi trận lôi đình, từ chối hợp tác với Long tộc nữa.

"..." Trấn Nguyên Tử nghe vậy sững sờ.

Địa vị của Tứ đại Long Vương cực cao, phụ trách thống lĩnh Long tộc Tứ hải, nếu sắc phong thành Giang Hà Thủy Thần, e rằng có chút không ổn.

"Tứ Hải Long Vương và các trưởng lão Chuẩn Thánh sẽ do trẫm đích thân sắc phong, các Đại La Kim Tiên còn lại sẽ do Trấn Nguyên Đại Đế sắc phong." Diệp Trần kịp thời đứng ra, giải vây cho Trấn Nguyên Tử nói: "Ngao Quảng phải không?

Bước lên phía trước." Ngao Quảng giả vờ bình tĩnh, đi đến trước mặt Diệp Trần.

Diệp Trần lấy ra Thiên Đế Ngọc Tỷ, miệng ngậm thiên hiến nói: "Thiên Đạo ở trên, trẫm muốn sắc phong Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, làm Đông Hải Hải Thần, thống ngự vạn ngàn thủy tộc Đông Hải, làm mưa tạo gió, trả lại nhân quả thượng cổ." Ông!

Thiên Đế Ngọc Tỷ khẽ chấn động.

Khí vận mênh mông từ trên trời rơi xuống, chui vào trong cơ thể Ngao Quảng.

Rầm!

Khí vận cổ xưa dung nhập vào cơ thể Ngao Quảng, gông cùm huyết mạch đột nhiên lỏng ra.

Ngao Quảng toàn thân chấn động, vô số linh khí cuồn cuộn, nhanh chóng tràn vào cơ thể hắn.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Ngao Quảng lập tức sáng mắt lên, nhanh chóng mượn những linh khí này để tấn công rào cản Chuẩn Thánh.

Bành!

Vị Đông Hải Long Vương đỉnh phong Đại La này, lại đường đường chính chính tấn thăng Chuẩn Thánh trước mặt tất cả cường giả Long tộc!

Ngao Quảng đã ở đỉnh phong Đại La được cả triệu năm.

Nhưng dưới gông cùm huyết mạch của Long tộc, ngay cả Tứ Hải Long Vương cũng không thể tấn thăng Chuẩn Thánh.

Chương 150

Vậy mà sau khi Diệp Trần đại diện Thiên Đạo sắc phong cho Ngao Quảng, hắn lập tức tấn thăng Chuẩn Thánh, trở thành người Long tộc đầu tiên phá vỡ gông cùm huyết mạch sau thời thượng cổ.

Những người Long tộc có mặt kinh ngạc há hốc mồm.

Chỉ dựa vào điểm này, họ biết mình đã cược đúng.

Diệp Trần thật sự có cách giải quyết vấn đề nan giải của họ.

"Đến ta rồi!" "Không không không, phải đến lượt ta." "Có biết trưởng ấu tôn ti không, ta là lão nhị, ta trước!" Ngao Thuận và các Long Vương ba biển còn lại sợ bị tụt lại phía sau, lũ lượt đến trước mặt Diệp Trần, thỉnh cầu Thiên Đế sắc phong Hải Thần.

"Thiên Đạo ở trên, trẫm muốn sắc phong Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận, làm Bắc Hải Hải Thần, thống ngự vạn ngàn thủy tộc Bắc Hải, làm mưa tạo gió, trả lại nhân quả thượng cổ!" "Thiên Đạo ở trên, trẫm muốn sắc phong Nam Hải Long Vương Ngao Khâm, làm Nam Hải Hải Thần, thống ngự vạn ngàn thủy tộc Nam Hải, làm mưa tạo gió, trả lại nhân quả thượng cổ!" "Thiên Đạo ở trên, trẫm muốn sắc phong Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận, làm Tây Hải Hải Thần, thống ngự vạn ngàn thủy tộc Tây Hải, làm mưa tạo gió, trả lại nhân quả thượng cổ!" Diệp Trần làm theo y hệt, thay mặt Thiên Đạo sắc phong Tứ Hải Hải Thần.

Ba đại Hải Thần cũng giống như Ngao Quảng, tích lũy đã đủ, lần lượt tấn thăng Chuẩn Thánh.

Cộng thêm hai mươi sáu vị trưởng lão Long tộc, vậy mà có đến ba mươi vị Chuẩn Thánh, còn nhiều hơn cả Vu tộc.

Không hổ là đại thế lực đệ nhất thượng cổ, cũng không uổng công Diệp Trần mưu tính đã lâu mới thu phục được.

"Các trưởng lão Chuẩn Thánh khoan hãy vội, đợi một thời gian nữa, giải quyết xong vấn đề Hải Tuyền, rồi đến Thiên Đình báo danh, do trẫm thống nhất sắc phong." Diệp Trần thấy mười vị trưởng lão nóng lòng muốn thử, liền lên tiếng xua tan nghi ngờ, nói: "Các Đại La Kim Tiên còn lại, đi theo Trấn Nguyên Tử, đến tuần tra các đại thủy vực, thuận tiện sắc phong làm Giang Hà Thủy Thần." "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" Hàng trăm vị đại năng Long tộc đồng thanh lĩnh mệnh.

Trấn Nguyên Tử khẽ chắp tay với Diệp Trần, dẫn theo đám đại năng Long tộc rời đi.

Sau khi sắc phong xong một nhóm đại năng Long tộc này, y rất có khả năng sẽ tấn thăng Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Đến lúc đó phối hợp với Phục Hy, hạ gục phương Tây, không có vấn đề gì nữa.

"Vấn đề gông cùm huyết mạch của Long tộc đã được giải quyết sơ bộ, những việc còn lại cần phải tốn chút thời gian." Diệp Trần nhìn Tứ Hải Long Vương và mười đại trưởng lão, nói: "Tiếp theo, trẫm chuẩn bị đi tìm bảo vật trấn áp Hải Tuyền, các ngươi hãy trở về Tứ đại hải vực trước, chờ trẫm đến là được." Ngao Quảng vừa mới tấn thăng Chuẩn Thánh, có chút hăng hái nói: "Dám hỏi Bệ hạ, có cần Long tộc ra sức không?" "Không cần." Diệp Trần khẽ lắc đầu, nói: "Chuyện nhỏ này trẫm tự giải quyết là được.

À đúng rồi, nếu rảnh rỗi không có việc gì làm, có thể đi thay thế những người Long tộc đang trấn áp Hải Tuyền.

Ta thấy trong cơ thể các vị trưởng lão đều có khí tức bị Hải Tuyền ăn mòn, ở lại Hải Tuyền lâu dài, e rằng không tốt." "Làm phiền Bệ hạ

bận tâm." Ngao Quảng khẽ gật đầu nói: "Chúng thần nhất định sẽ làm theo." "Vậy trước tiên cứ thế đi." Diệp Trần xua tay nói: "Chậm nhất mười ngày, nhiều nhất một tháng, trẫm sẽ đến Tứ đại hải vực, giúp các ngươi trấn áp Hải Tuyền." Nói xong.

Diệp Trần vận chuyển Lực Chi Pháp Tắc, biến mất trước mặt họ.

"Lợi hại quá!" Đại trưởng lão Long tộc Ngao Thanh khẽ lắc đầu, cảm khái nói: "Thiên Đế biến mất không một tiếng động, ta ngay cả một chút khí tức cũng không nắm bắt được, e rằng khoảng cách đến chứng đạo thành Thánh cũng chỉ còn một bước chân." "!!!" "!!!" "!!!" Các Chuẩn Thánh Long tộc còn lại nghe vậy đều kinh hãi!

"Gia gia!

Ngài không đùa đấy chứ?" Ngao Quảng nghe vậy chấn động, nói: "Ngay cả ngài cũng không nắm bắt được khí tức của Bệ hạ?" Ngao Thanh khẽ gật đầu.

Những người Long tộc có mặt càng thêm chấn động.

Ngao Thanh là trưởng tử của Long Vương, cũng là gia gia của Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, là cường giả mạnh nhất của Long tộc hiện nay.

Dù trong những năm tháng dài đằng đẵng trấn áp Hải Tuyền, nhưng nhờ huyết mạch Long Vương, ông đã tấn thăng Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Vậy mà vị cường giả mạnh nhất Long tộc này, ngay cả khí tức khi Diệp Trần rời đi cũng không nắm bắt được, thực sự đã dọa cho những người Long tộc còn lại sợ ngây người.

Liên tưởng đến hai món Tiên Thiên Chí Bảo mà Diệp Trần tùy tay lấy ra, họ không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Có lẽ Diệp Trần muốn diệt Long tộc, căn bản không cần đến đại

quân Thiên Đình, một mình hắn cũng có thể làm được.

"Truyền lệnh xuống, Long tộc vĩnh sinh vĩnh thế, không được phản bội Thiên Đình." Ngao Thanh nhìn quanh một lượt, rồi nhìn hai vị trưởng lão Tây Hải, nói: "Hy vọng Tây Hải biết nặng nhẹ, đừng đẩy Long tộc vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Nếu thật sự đến lúc đó, ba biển chúng ta chỉ có thể cùng các ngươi vạch rõ giới tuyến." "Đại gia gia xin yên tâm, Tây Hải đã đưa ra lựa chọn, tuyệt đối sẽ không làm loạn." Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận nghiêm mặt nói: "Nếu có một con rồng nào dám phản bội, ta sẽ đích thân xử trí, cho chư vị một lời giải thích." Hai vị trưởng lão Tây Hải nhìn nhau.

Long tộc được Thiên Đình sắc phong, lợi ích cực kỳ rõ ràng, so với phương Tây càng đáng tin cậy hơn.

Họ từ tận đáy lòng nguyện ý đầu quân cho Thiên Đình, nhưng ba biển còn lại lại không mấy tin tưởng.

"Hy vọng là vậy." Ngao Thanh khẽ gật đầu nói: "Chúng ta phải trở về Đông Hải, đi thay thế các trưởng lão khác, không ở lại đây lâu." Tứ hải Long tộc có thật lòng thần phục hay không, Diệp Trần tỏ ra hoàn toàn không quan tâm.

Thân là Thiên Đế Hồng Hoang, hắn có thể tùy lúc tước đoạt thần vị của Long tộc, thu hồi khí vận.

Lại lợi dụng quyền hành của Thiên Đạo, vĩnh viễn trấn áp Long tộc dưới Tứ hải, không được lang thang trong Hồng Hoang.

Nếu dám phản bội, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận các loại đã sớm chờ sẵn.

Ba mươi vị Chuẩn Thánh thì đã sao, không tính Diệp Trần và Nữ Oa, Thiên Đình vẫn có thể phái ra ba chiến lực cấp Thánh nhân.

Trở lại chuyện chính.

Diệp Trần rời khỏi Long cung Bắc Hải, sau khi nổi lên mặt nước, liền lao về phía Tây Nam.

Nơi đó có một con Huyền Quy khổng lồ, đang yên lặng nằm trên mặt biển ngủ say.

Đó chính là mục tiêu của Diệp Trần lần này.

Muốn hoàn toàn lấp đầy Hải Tuyền, cần một nguồn tài nguyên cực kỳ lớn.

Huyền Quy Bắc Hải có thân hình khổng lồ, là sinh linh lớn nhất thế giới Hồng Hoang, bốn cái chân chống trời khổng lồ của nó, vừa hay có thể dùng để lấp Hải Tuyền.

Nếu theo quỹ đạo phát triển ban đầu của thế giới Hồng Hoang, sau trận quyết chiến Vu Yêu, Cộng Công húc gãy cột trời Bất Chu Sơn, khiến trời sụp đổ, Hồng Hoang đối mặt với nguy cơ sụp đổ.

Thông Thiên Thánh Nhân ra tay, chém giết Huyền Quy Bắc Hải, lấy bốn chi của nó làm cột chống trời, cứu vãn Hồng Hoang khỏi nước lửa.

Nhưng dưới sự tác động nhiều lần của Diệp Trần, trận quyết chiến Vu Yêu căn bản không xảy ra, Tam Thanh và các đệ tử Đạo Tổ khác chưa kịp thành Thánh.

Bốn cái chân khổng lồ của Huyền Quy, không dùng để chống trời được nữa, vừa hay dùng để lấp Hải Tuyền, Huyền Quy coi như chết có ý nghĩa.

Về việc bốn cái chân có lấp được Hải Tuyền hay không, Diệp Trần không có chút lo lắng nào.

Có thể chống đỡ cả bầu trời Hồng Hoang, lại không lấp được bốn

cái Hải Tuyền sao?

Vậy mới thật là gặp quỷ.

Không lâu sau.

Diệp Trần đã đến trước mặt Huyền Quy.

Một con rùa khổng lồ lớn đến mức khó tả, giống như một lục địa rộng lớn.

Khe hở giữa các mảnh mai rùa, giống như những con hào sâu không thấy đáy.

Căn cốt của con Huyền Quy này rất xuất chúng, nếu hóa hình, chắc chắn cũng là một đại năng đỉnh cao uy chấn một phương.

Chương 151

Tiếc là sinh ra đã gánh vác trọng trách chống trời, vào lúc sắp hóa hình, bị Thiên Đạo tính kế, ngủ một giấc mấy trăm vạn năm.

Đến khi tỉnh lại, thân xác đã tấn thăng Chuẩn Thánh, nguyên thần thì dừng lại ở Đại La sơ kỳ, không còn cách nào hóa hình nữa.

Sau này không cần chống trời, kết cục này cũng không thể thay đổi.

Diệp Trần có chút đồng cảm với Huyền Quy, số phận thực sự có chút quá thảm.

Nếu thật sự ba chân bốn cẳng chém giết nó, trong lòng cũng thấy áy náy.

"Tiên lễ hậu binh đi, nếu nó đồng ý từ bỏ thân xác, ta có thể giúp nó chuyển sinh." Diệp Trần đã quyết định, lơ lửng trên không, quát lớn về phía Huyền Quy: "Huyền Quy Bắc Hải!

Nghe lệnh trẫm!

Mau mau tỉnh lại!" Huyền Quy nghe vậy từ từ tỉnh lại.

Thân rùa khổng lồ khẽ động, dấy lên những cơn sóng thần khổng lồ.

Rất nhiều hải thú, tu sĩ ký sinh trên người nó sợ đến hồn bay phách tán, lần lượt liều mạng chạy trốn về phía xa.

"Ai đang gọi ta?" Huyền Quy mở đôi mắt to như những vì sao, ngơ ngác nhìn xung quanh.

"Ta ở trên đầu ngươi." Diệp Trần khẽ lắc đầu, đầu óc Huyền Quy quá ngốc.

Huyền Quy chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Diệp Trần nói: "Ngươi là ai?

Tìm ta có việc gì?" "Ta là ai không quan trọng." Tự báo thân phận ra oai với gã này chắc cũng vô dụng, Diệp Trần cười nhạt nói: "Hôm nay tìm ngươi, là muốn mượn bốn cái chân của ngươi, dùng để lấp Hải Tuyền." "..." Huyền Quy nghe vậy sững sờ, ngây ngô hỏi: "Ngươi không cảm thấy ta dễ bắt nạt sao?" Diệp Trần khẽ lắc đầu nói: "Thân xác đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong của hung thú thái cổ, khắp cả Hồng Hoang cũng là cường giả đỉnh cao, làm sao có thể dễ bắt nạt?

Ta thật lòng muốn bàn điều kiện với ngươi." "Bàn điều kiện?" Huyền Quy không nhịn được liếc mắt, nói: "Ta nếu không có chân, sẽ không thể di chuyển được nữa, có điều kiện nào có thể so được với tự do?

Hơn nữa, ta thấy ngươi không giống Long tộc, lấp Hải Tuyền thì liên quan gì đến ngươi." Diệp Trần cười nhạt nói: "Ngươi cứ nghe ta nói xong, rồi hãy quyết định thế nào?" "Được thôi." Huyền Quy khẽ gật đầu nói: "Ta cũng muốn xem thử, ngươi có thể nói ra hoa gì." Diệp Trần suy nghĩ một chút, bắt đầu lừa phỉnh Huyền Quy.

"Thân xác tu vi đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, nguyên thần lại chỉ có trình độ Đại La đỉnh phong, xem ra ngươi đi theo con đường của hung thú thái cổ." "Nhưng đại địa Hồng Hoang ngày càng ổn định, thiên địa linh khí không còn cuồng bạo nữa, tiếp tục như vậy cũng không có không gian để trưởng thành." "Một khi ngươi đặt chân lên đại địa Hồng Hoang, sẽ phá hủy linh mạch, giẫm đạp sinh linh, phạm phải tội nghiệt nặng nề, cuối cùng dẫn đến thiên phạt, khiến ngươi tan thành tro bụi." Diệp Trần sờ cằm, cười nhạt nói: "Ta nói có đúng không?" Hung thú thái cổ nuốt chửng linh khí để tu luyện thân xác, thân hình một con còn lớn hơn một con.

Huyền Quy bây giờ bộ dạng này, không khác gì hung thú thái cổ, mặc dù nó không cố ý làm vậy.

"Nói đi." Huyền Quy ngây ngô nói: "Nhưng ta ngoài ăn ngủ, ở lại Bắc Hải là được, nếu rảnh rỗi không có việc gì làm, có thể du ngoạn các hải vực khác để chơi." Diệp Trần khẽ lắc đầu nói: "Vậy là ngươi đã sai lầm lớn rồi." "Ý gì?" Huyền Quy tỏ ra không hiểu.

"Tứ hải Long tộc đã đầu quân cho Thiên Đình, còn có các cường giả như Côn Bằng quản hạt Tứ đại hải vực.

Một hung thú Chuẩn Thánh như ngươi tồn tại, bản thân nó đã là một mối đe dọa lớn." Diệp Trần cười nhạt nói: "Đến lúc đó, họ chắc chắn sẽ thỉnh cầu Thiên Đình, trục xuất ngươi ra khỏi đại địa Hồng Hoang, học theo những Hỗn Độn Thần Ma kia, lang thang khắp nơi." "Thiên Đình?" Huyền Quy ngây ngô hỏi: "Vì sao phải trục xuất ta?" Diệp Trần cảm thấy giao tiếp với nó có chút không thông, bèn chuyển chủ đề: "Không nói những chuyện này nữa, ta hỏi ngươi, nếu ta có thể giúp ngươi hóa hình, ngươi có đồng ý từ bỏ thân xác này, tu luyện lại từ đầu không?" Chiêu này quả nhiên hiệu quả.

Huyền Quy nhanh chóng gật đầu nói: "Đương nhiên là muốn rồi, ta đã sớm muốn lên bờ xem thử, tiếc là lo lắng Thiên Đạo trừng phạt, chỉ có thể ở đây ngủ." "..." Diệp Trần nghe vậy sững sờ.

Suy nghĩ của Huyền Quy hoàn toàn không theo kịp.

Hắn uy hiếp lợi dụng, dường như không có quan hệ gì với nó.

Nhưng ném ra thứ nó muốn, có thể lập tức nhận được phản hồi.

Giống như đang đối mặt với một đứa trẻ ba tuổi vậy.

"Nếu đã như vậy." Diệp Trần nhanh chóng viết minh ước, đóng dấu Thiên Đế Ngọc Tỷ, nói: "Chỉ cần ngươi nhập khí tức của mình vào minh ước này, giao dịch của chúng ta coi như hoàn thành.

Ta lấp xong Hải Tuyền, sẽ mau chóng giúp ngươi hóa hình." "Minh ước?" Huyền Quy vươn đầu ra, cảm nhận khí tức Thiên Đạo ẩn chứa trong minh ước, vội vàng gật đầu.

"Dù sao thân xác này ta cũng không cần nữa, bốn cái chân đủ không, không đủ thì mai rùa, đầu rùa đều có thể lấy đi." Huyền Quy hưng phấn nói: "Lúc lấp Hải Tuyền, có thể mang ta theo được không, ta cũng muốn xem thử, thân xác của ta có tác dụng gì." "..." Diệp Trần thở ra một hơi dài, hóa ra tên này quá khó giao tiếp.

Dù thân xác này là gánh nặng cản trở Huyền Quy hóa hình, nhưng dù sao cũng là thân xác của nó.

Chặt bốn chi đi lấp Hải Tuyền, là một chuyện có phần tàn nhẫn, sao Huyền Quy lại hưng phấn như vậy chứ?

Tên này có lẽ có khuynh hướng bị ngược đãi.

Diệp Trần khẽ lắc đầu, chuyện giải quyết được là được rồi, những thứ khác không cần tìm hiểu sâu.

Sau khi hai bên ký kết xong minh ước.

Huyền Quy tự nguyện từ bỏ chống cự, mặc cho Diệp Trần rút nguyên thần ra.

Rầm!

Thân xác Huyền Quy đột nhiên chìm xuống, từ từ rơi xuống đáy biển.

Nước biển trong phạm vi mấy chục triệu dặm đột nhiên dâng lên, bùng phát ra những cơn sóng thần chưa từng có, vô số hải tộc liều mạng chạy trốn.

"Thu!" Diệp Trần tùy tay lấy ra Hỗn Độn Chung, dễ dàng thu lấy thân xác Huyền Quy.

“Định!” Diệp Trần khẽ quát.

Chư Thiên Khánh Vân tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ, những tia sáng vàng này rơi xuống những con sóng cuồn cuộn, nhanh chóng làm chúng dịu lại.

Vút!

Một bóng người nhanh chóng xé rách không gian, xuất hiện trước mặt Diệp Trần.

Đợi nhìn rõ dung mạo của Diệp Trần, người đó lập tức vui mừng ra mặt.

“Đến nhanh đấy.” Diệp Trần cười nhạt nói: “Huyền Quy, tảng đá ngáng đường này ta đã giải quyết cho ngươi rồi, sau này quét sạch hải thú, sẽ dễ dàng hơn nhiều.” “Đa tạ Bệ hạ!” Côn Bằng lớn tiếng nói: “Trừ Huyền Quy ra, Tứ đại hải vực chỉ có Long tộc là có thể cạnh tranh với ta một chút, những hải thú kia không đáng kể.” Diệp Trần bình tĩnh nói: “Long tộc không cần lo lắng nữa, họ đã đầu quân cho Thiên Đình rồi.” “Ừm...” Côn Bằng thuận miệng đáp, rồi đột nhiên hoàn hồn, kinh ngạc nói: “Cái... cái gì?

Bệ hạ nói lại lần nữa, thần không nghe nhầm chứ?” “Không nhầm.” Diệp Trần bình tĩnh ra oai xong, nói: “Trước khi xử lý Huyền Quy, ta đã dẫn Trấn Nguyên Tử đi thu phục Long tộc.

À đúng rồi, sau này trên danh nghĩa họ là thuộc hạ của ngươi, cùng ta đến Long cung một chuyến đi, thuận tiện liên lạc tình cảm, sau này còn hợp tác nhiều.” “...” Côn Bằng khẽ gật đầu nói: “Được, nghe theo Bệ hạ.” Hai đại cường giả nhanh chóng rẽ sóng, bơi về phía Long cung dưới đáy biển.

Trong Thủy Tinh Cung.

Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận ngồi trên vương vị, uy áp

Chuẩn Thánh hung hăng áp xuống hải tộc trong điện, khiến nhiều hải tộc phải phủ phục trên đất, không dám có chút ý nghĩ phản kháng nào.

"Những tâm tư trước đây của các ngươi, bản vương coi như không biết, sẽ không truy cứu nữa." Ngao Thuận nhìn quanh một lượt, trầm giọng nói: "Sau này nếu còn dám có ý đồ khác, thì đừng trách bản vương không khách khí!" Hà thừa tướng lập tức phụ họa: "Long Vương là Bắc Hải Hải Thần do Thiên Đế đích thân sắc phong, Hà tộc chúng ta là người đầu tiên thần phục.

Bất luận kẻ nào có ý đồ bất chính, Hà tộc chúng ta nhất định sẽ trợ giúp Long Vương, thanh trừ phản nghịch!" "Nói bậy!" Cá Mập tướng quân tức giận quát: "Sa tộc chúng ta mới là người đầu tiên thần phục, lão Hà đầu, cút xa một chút cho ta." Hai đại hải tộc tuyên bố thần phục.

Các hải tộc còn lại không còn ý nghĩ phản kháng nữa, lần lượt thề trung thành, tôn Long tộc làm chủ nhân của Bắc Hải.

Chương 152

Bên ngoài Thủy Tinh Cung.

Diệp Trần hài lòng gật đầu.

Tứ đại Long Vương có thể thống ngự Tứ hải lâu như vậy, thủ đoạn chắc chắn hơn người thường.

Một khi thấy Long tộc có hy vọng phục hưng, họ chắc chắn sẽ không để các hải tộc khác chiếm giữ địa vị thống trị Tứ đại hải vực.

Hắn lặng lẽ phóng thích khí tức, chui vào trong Thủy Tinh Cung.

Ngao Thuận cảm ứng được khí tức của Diệp Trần, lập tức có hứng thú, thuận miệng răn dạy vài câu, rồi bỏ lại hải tộc đến gặp.

"Bái kiến Bệ hạ!" Ngao Thuận cúi người hành lễ với Diệp Trần, hoàn toàn không còn vẻ bá đạo như lúc nãy.

"Bớt nói nhảm đi, mau dẫn ta đến Hải Tuyền." Diệp Trần cười nhạt nói: "Giải quyết xong chuyện nhỏ của Long tộc, trẫm phải đến Ngũ Trang Quán trấn giữ, trợ uy cho trăm vạn thiên quân, tận mắt chứng kiến họ hạ gục phương Tây." "Tuân mệnh." Ngao Thuận liếc nhìn Côn Bằng bên cạnh Diệp Trần, thuận tiện chào một tiếng: "Chào Côn Bằng đạo hữu." "Long Vương khách sáo rồi." Côn Bằng tươi cười rạng rỡ, nói: "Bệ hạ mệnh ta thống quản Tứ đại hải vực, sau này quan hệ với Long tộc sẽ rất mật thiết, phải thường xuyên qua lại mới được." "Không vấn đề." Ngao Thuận mỉm cười gật đầu, nói: "Hai vị theo ta." Thân phận của Côn Bằng hắn đã sớm biết, nhưng theo lời của Diệp Trần, y chỉ là cấp trên trên danh nghĩa.

Trừ khi Long tộc phản bội Thiên Đình, Côn Bằng sẽ không can thiệp vào chuyện của Long tộc và địa bàn Tứ đại hải vực.

Ba vị Chuẩn Thánh rời khỏi Long cung, đi thẳng xuống một thung lũng ở nơi sâu nhất Bắc Hải.

Bốn tòa Hải Tuyền là nơi bí ẩn nhất và cũng nguy hiểm nhất của Tứ đại hải vực.

Trừ những cường giả Long tộc, hải thú cấp Chuẩn Thánh ra, không ai có thể đến gần Hải Tuyền trong phạm vi trăm vạn dặm.

Gần Hải Tuyền có thiết lập hàng nghìn, thậm chí hàng vạn trận pháp mạnh mẽ, dùng để ngăn chặn kẻ ngoại lai.

Đương nhiên, tác dụng lớn hơn là để ngăn chặn Hải Tuyền bạo động, rò rỉ khí tức ô uế.

Diệp Trần và Côn Bằng dưới sự dẫn dắt của Ngao Thuận, dễ dàng xuyên qua tầng tầng trận pháp, đến trước mặt Hải Tuyền Bắc Hải.

Sau khi tận mắt nhìn thấy hình dạng của Hải Tuyền, Diệp Trần cuối cùng cũng hiểu vì sao nó lại có tên như vậy.

Thứ này trông giống như một cái giếng khổng lồ.

Hải Tuyền có đường kính khoảng vạn dặm, miệng giếng được bao phủ bởi hàng trăm trận pháp, đậy kín bên trên.

Bốn vị trưởng lão Long tộc cấp Chuẩn Thánh ngồi trên những trận pháp này, chiếm giữ bốn góc Đông Nam Tây Bắc, mơ hồ tạo thành Tứ Tượng Trận Pháp.

Mười vị hộ pháp Long tộc cấp Đại La Kim Tiên, hóa thành bản thể Chân Long, quấn quanh bốn phía Hải Tuyền, đề phòng Hải Tuyền bạo động.

Một khi có khí tức ô uế rò rỉ, họ có thể dùng thân xác để ngăn chặn sự lan rộng của những khí tức ô uế này.

Diệp Trần mơ hồ có thể nhìn thấy.

Trên những thân rồng này, có bóng dáng của khí tức ô uế.

Nhưng từ bốn phương tám hướng không ngừng có khí vận tập trung lại, giúp họ rửa sạch những khí tức ô uế này.

"Nếu không có Thiên Đế giúp đỡ, Long tộc chúng ta đã phải chịu khổ rồi." Ngao Thuận vô cùng cảm khái, than thở: "Trước đây không có khí vận gia trì, những khí tức ô uế này ngày càng tích tụ, cuối cùng ngay cả Long tộc cấp Đại La Kim Tiên cũng chỉ có một con đường chết.

Đợi đến lúc sắp chết, họ sẽ chủ động nhảy xuống Hải Tuyền, kéo dài thời gian bùng phát của Hải Tuyền." Diệp Trần khẽ gật đầu nói: "Tội nghiệt mà Long tộc thượng cổ phạm phải, lại để các ngươi gánh chịu." Giống như Tứ đại Long Vương, những người Long tộc sinh sau này, có lẽ căn bản không tham gia vào Long Phượng Lượng Kiếp, nhưng lại phải gánh chịu tội lỗi thay cho Long tộc thượng cổ.

Nếu hắn không trăm phương ngàn kế, tập hợp hàng trăm hàng nghìn Đại La Kim Tiên, tàn sát Yêu tộc, đại bại phương Tây, thì kết cục của Vu tộc bây giờ sẽ còn thê thảm hơn Long tộc.

Người không vì mình, trời tru đất diệt!

Có lẽ đây là quy tắc vĩnh hằng không đổi của thế giới Hồng Hoang!

Nghe thấy tiếng của Ngao Thuận, các cường giả Long tộc đang trấn áp Hải Tuyền, trong khoảnh khắc đã mở mắt.

"Thiên Đế Bệ hạ!" Tam trưởng lão vui mừng khôn xiết, nói: "Nhanh quá!

Thật tốt quá rồi!

Long tộc chúng ta được cứu rồi!" Ngũ trưởng lão và Cửu trưởng lão cũng ở đó, lần lượt hành lễ với Diệp Trần.

Vị trưởng lão Long tộc còn lại, trong thế hệ Long tộc xếp thứ bốn mươi bảy, là người nhỏ nhất trong các trưởng lão Long tộc.

Trưởng lão Chuẩn Thánh của Long tộc có tổng cộng hai mươi sáu vị.

Từ đó có thể thấy được.

Một là Long Vương rất mắn đẻ.

Hai là, có rất nhiều con trai của Long Vương, căn bản không sống được đến bây giờ.

Hoặc là chết trong Long Phượng Lượng Kiếp, hoặc là, lấy mạng đi lấp Hải Tuyền.

"Chư vị đã vất vả rồi." Diệp Trần mỉm cười gật đầu, nói: "Hôm nay, trẫm sẽ thay Long tộc, triệt để trấn áp Hải Tuyền, giải trừ nỗi lo về sau." "Bái tạ Bệ hạ!" "Bái tạ Bệ hạ!" "Bái tạ Bệ hạ!" Những người Long tộc có mặt lần lượt quỳ xuống, hành đại lễ quỳ bái với Diệp Trần.

"Không cần khách sáo." Diệp Trần xua tay nói: "Các ngươi mau chóng dỡ bỏ trận pháp ở miệng giếng, để trẫm trấn áp Hải Tuyền." "..." Bốn vị Chuẩn Thánh nghe vậy sững sờ.

Tam trưởng lão nặn ra một nụ cười, nói: "Bệ hạ, những trận pháp này là do vô số Long tộc dùng thân xác lấp Hải Tuyền, dùng huyết nhục ngưng tụ thành, sẽ không ảnh hưởng đến việc lấp Hải Tuyền, hay là đừng dỡ bỏ." Nói cách khác, những trận pháp này là do vô số Long tộc, hào phóng hy sinh mà hình thành.

Nếu thật sự dỡ bỏ trận pháp, mà lại không thành công trong một lần, thì mấy lão già này cũng chưa chắc đã trấn áp lại được Hải

Tuyền.

Ba vị trưởng lão còn lại cũng gật đầu, khuyên Diệp Trần hãy thận trọng.

"Nếu muốn hoàn toàn trấn áp Hải Tuyền, bắt buộc phải dỡ bỏ trận pháp." Diệp Trần thản nhiên nói: "Ta hiểu lo lắng của các ngươi, như vậy đi, sau khi dỡ bỏ trận pháp, nếu thật sự xảy ra vấn đề, sẽ do trẫm đích thân gánh chịu, không liên quan đến nhân quả mà Long tộc Bắc Hải phải gánh." "Bệ hạ nói đùa rồi." Tam trưởng lão nghiến răng nói: "Vậy thì nghe theo Bệ hạ, nếu thất bại, cùng lắm thì mấy lão già chúng ta, lấy thân xác đi lấp Hải Tuyền mà thôi." Các trưởng lão còn lại suy nghĩ một chút, rồi cũng gật đầu đồng ý.

Cứ kéo dài như vậy, Long tộc cuối cùng cũng sẽ diệt vong, không bằng đánh cược một phen.

Bốn vị Chuẩn Thánh bay lên trên trận pháp, mỗi người kết ấn, từng đạo pháp tắc rơi xuống, trận pháp bao phủ trên miệng giếng, trong khoảnh khắc đã biến mất không thấy đâu.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Vô số khí tức tà ác cảm ứng được trận pháp biến mất, từ sâu trong Hải Tuyền phun ra, điên cuồng lao về phía đáy biển.

Diệp Trần vung tay lớn, nói: "Các ngươi mau rời đi, nơi này do trẫm trấn áp!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" Các cường giả có mặt lần lượt nhận lệnh, rút lui về bốn phương tám hướng.

Đến lúc này, họ chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của Diệp Trần, hy vọng đạt được sở nguyện.

Chương 153

Diệp Trần vẫy tay đuổi hết các cường giả đi, một mình đứng trên miệng giếng, cảm nhận những khí tức tà ác này.

U ám!

Ô trọc!

Tà ác!

Kinh hoàng!

Bạo ngược!

Tất cả khí tức tiêu cực trong trời đất, đều dung nạp trong luồng khí tức này.

Tòa Hải Tuyền đường kính vạn dặm, dường như dưới sự va chạm của những khí tức này, đang không ngừng mở rộng.

Phải biết rằng đường kính Trái Đất cũng chỉ hơn hai vạn dặm, nếu cứ mở rộng nữa, sẽ lớn bằng cả Trái Đất.

Bốn vị trưởng lão thì bình tĩnh chờ chết rồi.

Ngao Thuận thì vội đến mức nhảy dựng lên, nói: "Bệ hạ!

Tuyệt đối không được để Hải Tuyền mở rộng nữa, nếu không tập hợp tất cả Chuẩn Thánh ở đây, cũng đừng hòng trấn áp được Hải Tuyền!" "Bình tĩnh đi." Diệp Trần xua tay nói: "Lùi lại thêm năm mươi vạn dặm, trẫm sẽ ra tay trấn áp Hải Tuyền, để tránh bị thương." "..." "..." "..." Các cường giả Long tộc nghe vậy đều câm nín.

Côn Bằng cười nhạt nói: "Các vị đạo hữu, nghe theo Bệ hạ đi, những việc ngài ấy làm, còn khó khăn hơn việc trấn áp này gấp trăm lần." Một mình đột phá Thiên Địa Lượng Kiếp, những vấn đề khó

khăn như vậy, chẳng phải còn khó hơn việc trấn áp Hải Tuyền gấp trăm lần sao?

"Côn Bằng nói đúng." Diệp Trần cười nhạt nói: "Các ngươi nếu ở lại đây, ảnh hưởng đến việc trấm trấn áp Hải Tuyền, đó là vấn đề của các ngươi." "..." Các cường giả Long tộc có mặt nhìn nhau.

Tam trưởng lão nghiến răng dậm chân, nói: "Nghe theo mệnh lệnh của Thiên Đế, tất cả Long tộc, lùi ra ngoài trăm vạn dặm." Hơn mười vị cường giả Long tộc khẽ gật đầu, nhanh chóng rút lui về phía xa.

Đợi họ đứng vững.

"Ngao Thuận, khí tức Hải Tuyền quá đáng sợ, ngươi dẫn họ rời đi, bốn người chúng ta ở lại là được." Tam trưởng lão liếc nhìn Hải Tuyền, ra lệnh cho Ngao Thuận dẫn mười vị Đại La Long tộc rời đi.

Ngao Thuận mỉm cười lắc đầu nói: "Tam gia gia, Ngao Quảng, không phải là không thể thay thế, ta đã tấn thăng Chuẩn Thánh, chắc chắn phải ở lại, giúp các ngài một tay." Ý tứ trong lời nói của bốn vị trưởng lão, hắn hiểu rất rõ, không phải lo lắng Thiên Đế không trấn áp được Hải Tuyền, mà là bốn người họ chuẩn bị lấy mạng đi lấp Hải Tuyền.

"Hỗn xược!" Cửu trưởng lão quát: "Ngươi là Bắc Hải Long Vương, phụ trách thống lĩnh ức vạn Long tộc, sao có thể hồ đồ như vậy!" "Long Vương có thể chọn lại." Ngao Thuận kiên định lắc đầu, nói: "Nếu Hải Tuyền thật sự xảy ra vấn đề, mà lại không có đủ Chuẩn Thánh trấn áp, Long tộc Bắc Hải cũng không chống đỡ được bao lâu." "Vậy...

được rồi..." Bốn vị trưởng lão Chuẩn Thánh thở dài một tiếng, đồng ý cho Ngao Thuận tiếp tục ở lại đây.

Hải Tuyền không ngừng mở rộng, khí tức tà ác không ngừng tuôn

ra.

Diệp Trần triệu hồi Chư Thiên Khánh Vân, anh lạc, kim đẳng, kim liên và các thần vật khác lần lượt hiện ra.

Những khí tức tà ác kia như gặp phải thiên địch, một khi chạm vào những thần vật này, sẽ lập tức tan biến.

Đặc biệt là những tia sáng thần đủ màu sắc phát ra từ Chư Thiên Khánh Vân.

Phàm là nơi ánh sáng thần chiếu tới, khí tức tà ác bốc hơi có thể nhìn thấy bằng mắt thường, giống như bị khắc chế vậy.

Điều này cũng bình thường.

Thế giới Hồng Hoang do thân xác Bàn Cổ hóa thành, Chư Thiên Khánh Vân do hạo nhiên chính khí của Bàn Cổ hóa thành.

Dùng hạo nhiên chính khí để khắc chế chút khí tức tà ác này, quả thực không thể dễ dàng hơn.

"Những Hải Tuyền này mang theo khí tức pháp tắc tà ác, hủy diệt, ăn mòn, có thể ăn mòn cường giả Chuẩn Thánh, cũng không tệ." "Nhưng những khí tức pháp tắc này, chủ yếu nhắm vào nguyên thần, thân xác nếu có thể đạt đến Chuẩn Thánh, có thể chống lại phần lớn sự ăn mòn." "Nếu thật sự có thể tấn thăng Chuẩn Thánh đỉnh phong, không có bất kỳ sự phòng hộ nào, cũng có thể không bị tổn hại gì." "Thân xác Chuẩn Thánh đỉnh phong, tương đương với một món linh bảo phòng ngự cực phẩm, ừm, có một yêu cầu, phải đủ lớn." Diệp Trần lặng lẽ quan sát Hải Tuyền, nhanh chóng đưa ra kết luận.

Chẳng trách Định Hải Thần Châm mà Đại Vũ trị thủy để lại, có thể thay thế Long tộc Đông Hải, dùng để trấn áp Hải Tuyền Đông Hải.

Thứ đó là Hậu Thiên Cực Phẩm Công Đức Linh Bảo, có thể biến

lớn vô hạn, quả thực là bảo vật thích hợp nhất để trấn áp Hải Tuyền.

Đương nhiên rồi!

Bây giờ ngay cả Nhân tộc cũng chưa có, càng đừng nói đến Đại Vũ trị thủy.

Long tộc Đông Hải cũng không đợi được đến ngày đó.

"Nghiên cứu cũng gần xong rồi." Diệp Trần đưa tay lấy ra một con rùa nhỏ bằng bàn tay, dùng sức kéo một cái chân của nó.

Nhưng kéo mãi, cái chân rùa cũng không bị kéo ra.

"Cứng thật đấy." Diệp Trần khẽ lắc đầu, lấy ra Hỗn Độn Chung, đập về phía chân rùa.

Tiên Thiên Chí Bảo vừa ra tay, Diệp Trần biết chắc chắn sẽ được.

Sau một hồi đập loạn xạ, một cái chân rùa cuối cùng cũng lìa khỏi cơ thể, rơi xuống Hải Tuyền.

Bành!

Bành!

Bành!

Cái chân rùa này không có Diệp Trần áp chế, thân hình không còn khống chế được nữa, nhanh chóng biến lớn biến thô.

Phanh!

Phanh!

Phanh!

Hư không gần đó đột nhiên chịu một lực va chạm lớn như vậy, trong khoảnh khắc đã tuyên bố vỡ vụn.

Đợi đến khi nó rơi vào bên trong Hải Tuyền, nó đã lớn bằng miệng giếng đang mở rộng.

Hải Tuyền bùng phát ra khí tức mãnh liệt, từng lớp pháp tắc khí tức quấn quanh chân Huyền Quy, ngăn cản nó tiếp tục biến lớn.

Ầm ầm!

Chân rùa hóa thành một cột đá khổng lồ, mạnh mẽ trấn áp toàn bộ Hải Tuyền, lấp kín không một kẽ hở.

Từ nay về sau.

Hải Tuyền Bắc Hải không còn tồn tại nữa.

Chương 154

Trừ khi một ngày nào đó nó có thể phá vỡ sự trấn áp của chân Huyền Quy, mới có khả năng phá vỡ trấn áp, càn quét thế giới Hồng Hoang.

Khả năng này quá nhỏ, trừ phi những pháp tắc ăn mòn kia, có thể ảnh hưởng đến Thánh nhân thì mới may ra.

Diệp Trần vung tay lớn, Chư Thiên Khánh Vân tỏa ra vô số ánh sáng thần, tiêu diệt những khí tức tà ác đang lan tỏa.

Xa xa.

Đám cường giả Long tộc kinh ngạc há hốc mồm.

Hải Tuyền đã gây khó khăn cho Long tộc vô số năm tháng, vậy mà lại bị một cái chân rùa trấn áp?

"Huyền Quy!" Côn Bằng đột nhiên run lên, là người phản ứng lại đầu tiên.

Suốt thời gian qua hắn đều nghiền ngẫm cách xử lý Huyền Quy, nhìn cái đùi rùa to lớn như vậy sao có thể không nhận ra.

Được Côn Bằng nhắc nhở, đám Long tộc có mặt tại đây lập tức hiểu ra.

Dưới gầm trời này, không có gì thích hợp để trấn áp Hải Tuyền hơn Huyền Quy.

Bọn họ cũng không phải chưa từng nghĩ đến Huyền Quy, nhưng nó quá mạnh.

Long tộc Bắc Hải nhiều nhất cũng chỉ có thể cử ra ba vị Chuẩn Thánh, trong khi Huyền Quy lại là đối thủ cấp Chuẩn Thánh đỉnh

phong.

Đi chẳng khác nào nộp mạng.

Chuyện này chỉ có Diệp Trần mới làm được.

Bọn họ chỉ có thể tâm phục khẩu phục, chẳng có gì để oán giận.

Diệp Trần sau khi thanh lý xong tà ác khí tức, bước ra hai bước đã đến trước mặt bọn họ.

"Trận pháp của ta cứ giữ lại đi." Diệp Trần thản nhiên nói: "Hải Tuyền đã được trấn áp triệt để rồi, nhưng sợ có tên Chuẩn Thánh thiếu não nào đó, cứ nhất quyết chạy tới tự bạo, không chừng có thể phá tung Hải Tuyền." "Bọn thần đã hiểu." Các cường giả Long tộc rối rít gật đầu, giả vờ phụ họa theo Diệp Trần.

Khả năng này gần như không tồn tại.

Tu hành đến cảnh giới Chuẩn Thánh, ai mà không phải là kẻ gánh vác đại khí vận, ai lại rảnh rỗi sinh nông nổi?

Lời của Diệp Trần thuần túy chỉ là nói đùa.

"Đa tạ Bệ hạ!" Ngao Thuận cúi người cảm tạ, nói: "Mấy chục tỷ tộc nhân của chúng thần lớp trước ngã xuống lớp sau tiến lên, dùng thân thể lấp đầy Hải Tuyền, nhưng mãi vẫn không thấy được tương lai.

Hôm nay, cuối cùng cũng chờ được đến ngày mây tan thấy trăng sáng." "Đa tạ Bệ hạ!" "Đa tạ Bệ hạ!" "Đa tạ Bệ hạ!" Các Long tộc còn lại cũng rối rít hành lễ, từ tận đáy lòng cảm tạ Diệp Trần.

"Nhanh đứng lên đi, không cần phải làm mấy trò sâu sắc này." Diệp Trần khẽ phất tay, cười nhạt nói: "Long tộc đã quy thuận Thiên Đình, chuyện nhỏ như vậy Trẫm chắc chắn phải ra tay, nếu không cứ để các ngươi bị nhốt dưới đáy biển, thu phục rồi cũng vô dụng." Thu

phục Long tộc là có điều kiện, một cỗ chiến lực lớn như vậy, mang ra ngoài cũng rất dọa người.

Long tộc Bắc Hải đương nhiên hiểu ý của câu nói này.

Ngao Thuận nói: "Long tộc Bắc Hải từ nay về sau, mặc cho Thiên Đế Bệ hạ sai khiến, nếu có vi phạm, trời đánh sét đánh." "Tạm thời chưa cần đến, các ngươi cứ tự chơi đi." Diệp Trần hài lòng gật gật đầu, nói: "Đợi Thiên Đình thu phục xong Tây Phương, sẽ thống nhất lên trời, tiếp nhận sắc phong của Thiên Đình." "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" Các Long tộc có mặt rối rít gật đầu.

"Sau này chuyện liên quan đến Tứ Đại Hải Vực cứ giao lưu với Côn Bằng là được." Diệp Trần lấy ra ba cái chân Huyền Quy vừa mới dùng Hỗn Độn Chung chặt đứt, đưa cho Ngao Thuận và những người khác, nói: "Đây là ba cái chân của Huyền Quy Bắc Hải, con rùa này là sinh linh có nhục thân mạnh mẽ nhất giữa trời đất, dùng để trấn áp Hải Tuyền là thích hợp nhất, ba tòa Hải Tuyền còn lại, giao cho ba hải tộc kia, để họ tự mình trấn áp đi." "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" Ngao Thuận và những người khác vội vàng nhận lấy.

Ầm!

Chân Huyền Quy đột nhiên chấn động, dường như không nhịn được mà biến lớn ra.

Mấy vị Chuẩn Thánh Long tộc vội vàng vận chuyển pháp lực, đè ba cái chân xuống.

"Đa tạ Bệ hạ!" Ngao Thuận khống chế được chân Huyền Quy, hưng phấn nói: "Long tộc nay đã giành lại tự do, thực sự đáng để chúc mừng, đợi ba tòa Hải Tuyền còn lại được trấn áp xong, chúng thần nhất định sẽ mở đại yến chiêu đãi Hồng Hoang, đến lúc đó xin Bệ hạ nhất định phải nể mặt." "Đến lúc đó rồi xem." Diệp Trần cười nhạt nói: "Nếu Thiên Đình nhanh chóng hạ được Tây Phương, nói

không chừng cũng phải mở đại yến Hồng Hoang." "Vậy thần nghe theo sự sắp xếp của Bệ hạ." Ngao Thuận khẽ gật đầu, cũng không dây dưa nữa.

"Không thành vấn đề." Diệp Trần nhẹ nhàng gật đầu, nhìn về phía Côn Bằng nói: "Côn Bằng, ngươi hãy hỗ trợ trấn áp Hải Tuyền, thanh trừ Tứ Đại Hải Vực, nhất định phải trong vòng vạn năm, triệt để nắm giữ Tứ Đại Hải Vực dưới trướng Thiên Đình!" "Tuân mệnh!" Côn Bằng cúi người lĩnh mệnh.

"Vậy ta đi trước đây." Diệp Trần nói một câu, nhanh chóng xé rách không gian, biến mất trước mặt mọi người. ...

Tây Phương, Linh Sơn.

Tiếp Dẫn bế quan tham ngộ cơ duyên chứng đạo, Chuẩn Đề và Đế Tuấn trấn giữ Linh Sơn, phòng bị đại quân Thiên Đình tiến công.

"Theo báo cáo của đệ tử, có ít nhất hai mươi vạn đại quân Thiên Đình đã vượt qua biên giới, xâm nhập vào thế giới Tây Phương." Chuẩn Đề chau mày nói: "Đế Tuấn đạo hữu, theo ý kiến của ngươi, chuyện này nên làm thế nào cho phải?" "Làm được gì nữa!" Đế Tuấn nghiến răng nghiến lợi nói: "Kế sách hiện tại, chỉ có thể tĩnh quan kỳ biến, dặn dò đệ tử Linh Sơn không được xung đột với chúng, chỉ phái đệ tử đi trinh sát là được." "Cũng chỉ có thể làm vậy." Chuẩn Đề khẽ gật đầu nói: "Nếu sư huynh có thể ngộ ra cơ duyên chứng đạo, chúng ta có Thiên Đạo Thánh Nhân trấn giữ, chắc Thiên Đình cũng không dám quá mức càn rỡ." Đế Tuấn liếc mắt một cái, nói: "Nói mấy lời đó có ích gì?

Ta đang tính toán đây, nếu đại quân Thiên Đình thật sự đánh tới cửa, nên đối phó thế nào mới tốt?" "...Làm sao đối phó." Chuẩn Đề lắc đầu nói: "Thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, trừ phi ta có thể lôi kéo Tam Thanh, cùng nhau chống lại Thiên Đình, nếu không một khi

thật sự giao chiến, Tây Phương chắc chắn sẽ thua không nghi ngờ gì.

Đến lúc đó, ba người chúng ta chỉ có thể từ bỏ Linh Sơn, đợi sau khi chứng đạo thành Thánh, sẽ tìm Thiên Đình báo thù rửa hận." "Tam Thanh!

Tam Thanh!" Đế Tuấn lửa giận bốc cao ba trượng, nói: "Mấy tên ngu xuẩn đó đến nay vẫn chưa đồng ý kết minh, ngay cả đạo lý đơn giản nhất là môi hở răng lạnh cũng không hiểu, đúng là ngu như heo." "Ta lại có thể hiểu được." Chuẩn Đề lim dim mắt nói: "Căn cơ của Tam Thanh là mạnh nhất Hồng Hoang, ỷ vào thân phận Bàn Cổ chính tông, trừ phi chúng ta chủ động khiêu chiến, Thiên Đình đại khái sẽ mắt nhắm mắt mở, không tính toán với họ.

Không giống như chúng ta và Thiên Đình oán hận sâu đậm, nhân quả khó giải." "Ngu xuẩn!" Đế Tuấn buông ra một chữ, cười lạnh nói: "Nếu Thiên Đình thật sự hạ được Tây Phương, chỉ còn lại Tam Thanh, đến lúc đó, liệu họ có thật sự mắt nhắm mắt mở không?" "Ai mà biết được." Chuẩn Đề khẽ lắc đầu, phiền muộn nói: "Theo báo cáo của đệ tử, đám Thiên quân thấp nhất cũng là Thái Ất Kim Tiên, cấp Đại La Kim Tiên cũng có mấy vạn, cũng không biết Diệp Trần tìm ở đâu ra, thật là quá kinh khủng." Đế Tuấn nghe vậy liền sững sờ.

Thái Ất Kim Tiên thì còn dễ giải thích, nhưng Đại La Kim Tiên đặt ở đâu cũng đều là cường giả trấn giữ một phương.

Thiên Đình có thể gom được nhiều như vậy, thực sự khiến người ta kinh ngạc.

Chuẩn Đề cười nhạt nói: "Đạo hữu, đừng quá lo lắng, trước đây ta đã tiếp xúc với Long tộc Tây Hải, họ có thể cống hiến hai vị Chuẩn Thánh.

Nếu thuyết phục được ba hải tộc còn lại, thậm chí có khả năng cống hiến mười vị Chuẩn Thánh.

Có nhiều chiến lực cao cấp như vậy hỗ trợ, chúng ta cũng không nhất định sợ Thiên Đình." "Thật hay giả vậy?" Đế Tuấn nghe vậy vui mừng khôn xiết.

Long tộc đã lâu không xuất hiện trong thế giới Hồng Hoang, các cường giả ra dáng cũng đã sớm quên mất sự tồn tại của chủng tộc này.

Hắn thực sự không ngờ tới.

Chuẩn Đề lại có nước đi khôn khéo như vậy, đi mời Long tộc làm đồng minh.

Nếu thật sự phải đánh với Thiên Đình, đột nhiên xuất hiện mười vị Chuẩn Thánh, e rằng sẽ có hiệu quả của một đòn chí mạng.

Chuẩn Đề hưng phấn giới thiệu quá trình đàm phán với Long tộc Tây Hải, trong lời nói vô cùng tự hào.

Đúng lúc này!

Một đệ tử vội vã xông vào đại điện.

Đệ tử kia vừa vào đã cúi đầu lạy, kinh hãi hô: "Lão gia!

Chương 155

Long tộc Tây Hải phản bội rồi!

Bọn họ đã giết sạch toàn bộ đệ tử mà chúng ta phái đến!" "!!!" Chuẩn Đề toàn thân chấn động, suýt nữa ngã nhào xuống đất.

Ánh mắt Đế Tuấn trở nên âm u, hắn đột nhiên tóm lấy đệ tử Linh Sơn kia, giận dữ nói: "Hỗn xược!

Ngươi có biết mình đang nói gì không?" Đệ tử Linh Sơn sợ đến run lẩy bẩy.

"Thả hắn ra đi." Chuẩn Đề thở ra một hơi dài, nói: "Long tộc Tây Hải không tiếc đắc tội với Linh Sơn, xé bỏ hiệp nghị, nhất định đã xảy ra chuyện khác, trút giận lên một đệ tử bình thường cũng chẳng có tác dụng gì lớn." "Hừ!" Đế Tuấn tiện tay ném đệ tử kia bay xa mấy chục trượng, nói: "Cút đi!" "..." Đệ tử kia vừa lăn vừa bò, chạy về phía xa.

"Bất luận nguyên nhân là gì, mối thù này không thể không báo, nếu không mặt mũi của Linh Sơn chúng ta sẽ mất hết." Chuẩn Đề đột nhiên nắm chặt tay, từng chữ từng câu nói: "Ta đắc tội không nổi Thiên Đình, chẳng lẽ còn đắc tội không nổi một Long tộc Tây Hải quèn sao?" "Không sai, chuyện này nếu truyền ra ngoài, khí vận Linh Sơn nhất định sẽ giảm mạnh, chúng ta muốn khôi phục Tây Phương sẽ càng thêm khó khăn." Đế Tuấn gật đầu phụ họa: "Long tộc Tây Hải không phải ỷ vào có hai vị Chuẩn Thánh sao?

Ta sẽ đích thân đi chém giết bọn chúng, xem xem rốt cuộc có át chủ bài gì, mà dám cùng chúng ta đối đầu!" "Cũng tốt." Chuẩn Đề khẽ gật đầu nói: "Đạo hữu là cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong, đánh hai vị Chuẩn Thánh sơ kỳ thì quá đơn giản rồi." Hai người thương

nghị xong.

Đế Tuấn nhanh chóng tập kết năm nghìn đệ tử Linh Sơn, dẫn đầu, hùng hùng hổ hổ thẳng tiến đến Tây Hải.

Hắn cố tình phô trương thanh thế khi thảo phạt Tây Hải, chậm rãi tiến về phía Tây Hải, mục đích là để cho Long tộc Tây Hải biết tình hình, để bọn họ kịp thời phản ứng.

Nếu sau lưng Long tộc Tây Hải có thế lực khác đứng sau, dùng chiêu này có khả năng lớn sẽ thăm dò ra được.

Vạn Thọ Sơn, Ngũ Trang Quán.

Phục Hy và những người khác nhận được tin Đế Tuấn dẫn đại quân Linh Sơn đi đánh Tây Hải, lập tức cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Ba tên Tiếp Dẫn kia không sợ bọn họ nhân cơ hội đánh vào Linh Sơn sao?

Bạch Trạch nhẹ nhàng phe phẩy quạt lông, cười nhạt nói: "Ta lờ mờ đoán ra được suy nghĩ của hắn, dù sao cũng không phải đối thủ của Thiên Đình, bất luận là chính diện kháng cự hay dùng phương thức khác, kết quả cuối cùng đều sẽ là thất bại, không cần thiết phải ở lại Linh Sơn ngồi chờ chết." "Nhưng chuyện này có liên quan gì đến việc tấn công Long tộc Tây Hải?" Đông Vương Công tỏ ra không hiểu.

"Theo suy đoán của ta, hắn hẳn là muốn liên hợp với Long tộc Tây Hải để cùng chống lại đại quân Thiên Đình của chúng ta, nhưng Long tộc Tây Hải không đồng ý, mới dẫn đến kết quả mà chúng ta thấy bây giờ." Bạch Trạch vuốt vuốt chòm râu dê của mình, cười nhạt nói: "Thực ra bất kể chân tướng là gì, đây cũng là cơ hội tốt nhất để chúng ta tấn công Tây Phương." Các đại Chuẩn Thánh rối rít gật đầu.

Linh Sơn vốn không có đệ tử xuất sắc, càng đừng nói đến việc tập

hợp đại quân.

Đế Tuấn mang đi năm nghìn đệ tử, số còn lại phần lớn đều là một lũ ô hợp.

Chỉ cần đối phó với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Đại quân Thiên Đình muốn hạ Linh Sơn sẽ không tốn chút sức lực nào.

"Không sai!" Đông Vương Công ngẩng đầu nhìn Phục Hy, kích động nói: "Phục Hy huynh, hiện tại đúng là cơ hội tốt nhất, chúng ta không thể bỏ lỡ, lập tức hạ lệnh đại quân, tấn công Linh Sơn đi." "Đúng là có lý, nhưng liệu có khả năng nào khác không?

Long tộc ẩn náu ở Tứ Đại Hải Vực vô số năm tháng, sao bây giờ lại chạy ra làm loạn?" Phục Hy khẽ nhíu mày nói: "Nếu bọn chúng không có ý tốt, cố ý liên hợp với Tây Phương dựng nên một vở kịch, nhằm mục đích gài bẫy chúng ta, thì phải làm sao đây?" "..." Đông Vương Công nghe vậy sững sờ.

Các Chuẩn Thánh còn lại cũng rối rít lắc đầu, quả thực họ không hề cân nhắc đến điểm này.

Tây Vương Mẫu kinh ngạc nói: "Không thể nào?

Long tộc Tây Hải có gan lớn vậy sao?

Dám liên hợp với Linh Sơn để gài bẫy Thiên Đình?

Đó chẳng phải là chán sống rồi sao." "Lời của Phục Hy huynh rất có khả năng." Bạch Trạch suy nghĩ một lát rồi nói: "Long tộc đã im hơi lặng tiếng vô số năm tháng, thực sự không biết bọn họ có thực lực thế nào.

Nếu thực lực của họ mạnh, nói không chừng là muốn để chúng ta và Linh Sơn huyết chiến, hòng ngồi hưởng lợi ngư ông, mưu đồ thế

giới Hồng Hoang." Đông Vương Công lo lắng đi tới đi lui, nói: "Thế này cũng không được, thế kia cũng không xong, rốt cuộc nên làm gì, mau đưa ra quyết định đi!" Phục Hy hạ quyết tâm, nói: "Theo ta thấy..." Đúng lúc này.

Diệp Trần lặng lẽ xé rách không gian, xuất hiện trước mắt họ, cười nhạt nói: "Đừng đoán mò nữa, Long tộc đã đầu quân cho Thiên Đình rồi, mau chóng xuất binh thảo phạt Linh Sơn đi, bên Long tộc sẽ phối hợp." "Bệ hạ!" "Bệ hạ, ngài đã về!" "Bái kiến Bệ hạ!" Các Chuẩn Thánh có mặt rối rít hành lễ.

Phục Hy kinh ngạc nói: "Long tộc đầu quân cho Thiên Đình?

Bệ hạ không phải đang nói đùa chứ?" "Chuyện cỏn con như vậy, có đáng để ta nói đùa không?" Diệp Trần bình tĩnh ra oai, nói: "Trẫm tiện đường đi một chuyến, tiện tay giúp Long tộc trấn áp Hải Tuyền, lại tiện tay giải trừ hạn chế huyết mạch của họ, bây giờ tất cả đều đã quy hàng." "!!!" "!!!" "!!!" Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh hãi!

Kiểu ra oai một cách khiêm tốn này, Phục Hy và những người khác trước đây chưa từng được trải nghiệm, lúc này quả thực vừa chấn kinh, vừa cạn lời.

May mà đã làm rõ được lập trường thực sự của Long tộc, điều này có tác dụng then chốt đối với cuộc tiến công Tây Phương sắp tới.

"Bệ hạ, trận chiến này do ai chủ đạo?

Thần..." Phục Hy ho khan hai tiếng, cắt ngang ham muốn tiếp tục ra oai của Diệp Trần.

"Đương nhiên là ngươi." Diệp Trần phất tay nói: "Trẫm đã nói trước đó rồi còn gì?

Mười vạn năm tới ngươi sẽ chủ đạo Thiên Đình, cứ coi như

Trẫm đang bế quan, lúc cần thiết Trẫm có thể nhảy ra dọa đối phương một phen.” Phục Hy vui vẻ gật đầu.

Có Long tộc Tây Hải kiềm chế Đế Tuấn, hẳn là có thể dễ dàng hạ được Tây Phương.

Lúc đó lại thừa thắng xông lên, hạ luôn Tam Thanh ở Côn Luân, công tích này e rằng ngay cả Thiên Đế cũng không thể so bì.

“Tây Vương Mẫu, Bạch Trạch, Hồng Vân, các ngươi mỗi người lĩnh mười lăm vạn đại quân, chia làm ba đường tiến công Linh Sơn, bốn mươi lăm vạn đại quân nhất định phải đến Linh Sơn trong vòng ba ngày.” Phục Hy nhìn quanh một lượt, hạ lệnh: “Đông Vương, ta và ngươi tu vi đều là Chuẩn Thánh đỉnh phong, đối phó với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không thành vấn đề, chúng ta lập tức đến Linh Sơn, đề phòng chúng bỏ chạy.” “Tuân mệnh!” “Tuân mệnh!” “Tuân mệnh!” Bốn đại Chuẩn Thánh đồng thanh lĩnh mệnh.

Phục Hy hài lòng gật đầu, quay đầu nhìn Diệp Trần, nói: “Bệ hạ, thần sắp xếp như vậy, chắc không có vấn đề gì chứ?” “Không có vấn đề lớn, nhưng tốt nhất nên mang theo ba trăm sáu mươi lăm vị đại năng bố trận, đề phòng Tam Thanh đột nhiên tập kích.” Diệp Trần liếc nhìn Trấn Nguyên Tử, nhắc nhở: “À, đúng rồi, đừng chém giết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, để lại cho Trấn Nguyên Tử là tốt nhất, bằng không các ngươi không thể hóa giải nhân quả của Tây Phương.” “Bọn thần đã biết.” Các đại năng có mặt rối rít gật đầu.

Bạch Trạch ho khan hai tiếng, nhắc nhở: “Bệ hạ, Đế Tuấn là Chuẩn Thánh đỉnh phong, Long tộc Tây Hải có chống đỡ nổi không?” “Không cần lo cho Long tộc.” Diệp Trần cười nhạt nói: “Cứ quản tốt chuyện ở Linh Sơn là được.” Nói đùa, chỉ riêng Long tộc Tây Hải đã có bảy vị Chuẩn Thánh.

Sau khi trấn áp Hải Tuyền, họ đều có thể giành lại tự do.

Có một bao cát như Đế Tuấn tự tìm đến cửa, họ vui mừng còn không kịp nữa là.

“Chư tướng nghe lệnh!

Kiếm chỉ Linh Sơn!” Theo một tiếng lệnh hạ của Phục Hy, hơn bốn mươi vạn đại quân thẳng tiến về phía Linh Sơn.

Trước khi đến Linh Sơn, tạm thời không cần chia quân ba đường, cứ hùng hổ kéo đến là được.

Đại quân Thiên Đình do đám Vu tộc tạo thành, không có nguyên thần, đi đường chỉ có thể dùng chân chạy, quả thực không có vẻ tiên phong đạo cốt cho lắm.

Mấy vị Chuẩn Thánh thì không vội, cũng không dùng pháp bảo gì để mang quân đội đi theo.

Thứ họ cần là khí thế này!

Đại quân đi đến đâu!

Chim muông lùi bước!

Mây mù né tránh!

Huyết khí ngút trời đâm thẳng lên mây, sát khí đằng đằng xông về phía Linh Sơn.

Chương 156

Chuẩn Đề kinh hãi khi nghe tin đại quân Thiên Đình tập kích, lập tức sợ đến hồn bay phách tán, vội vàng chỉnh đốn đệ tử Linh Sơn, liều mạng bố trí trận pháp phòng hộ.

"Bồ Đề đạo hữu, mau chóng đến Côn Luân Sơn cầu viện!" Chuẩn Đề triệu hồi ác thi Bồ Đề Lão Tổ, ra lệnh cho hắn đi Côn Luân Sơn cầu kiến Nguyên Thủy.

Bồ Đề khẽ gật đầu, nhanh chóng xé rách không gian, đi về phía Côn Luân Sơn.

"Hai ngươi, mau đến Tây Hải, triệu hồi Đế Tuấn về!" Chuẩn Đề tìm hai đệ tử Linh Sơn, ra lệnh cho họ đi triệu hồi Đế Tuấn, quay về cùng nhau chống lại đại quân Thiên Đình.

Hắn vốn tưởng rằng Thiên Đình sẽ không thừa nước đục thả câu, muốn giữ thái độ cao cao tại thượng, không ngờ Thiên Đình chẳng thèm quan tâm, cứ muốn đánh một trận.

Trước đây thiện thi của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đã bị Phục Hy cưỡng ép cướp đi.

Sau khi giải quyết xong những việc này.

Chuẩn Đề nhanh chóng chui vào thần điện của Tiếp Dẫn.

Trung tâm thần điện.

Có một cái ao nước khổng lồ.

Trong ao có tám loại nước ao màu sắc khác nhau, đều tràn ngập khí tức công đức, rõ ràng là một món linh bảo cấp bậc không thấp.

Bảo vật này tên là Bát Bảo Công Đức Trì, ẩn chứa tám loại công

đức chi thủy, thích hợp nhất cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tu luyện.

Trong ao trôi nổi một đài Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, không ngừng hấp thu khí tức của ao công đức, từ từ chảy vào cơ thể Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn ngồi ngay ngắn trên nhụy hoa của Công Đức Kim Liên, nhắm mắt tĩnh tư, tìm kiếm cơ duyên chứng đạo, đã được mấy nghìn năm.

"Sư huynh, đại sự không hay rồi!" Chuẩn Đề xông vào thần điện, vội vàng gọi Tiếp Dẫn tỉnh lại.

Đừng thấy ở bên ngoài hắn tỏ ra bình tĩnh thế nào, trước mặt Tiếp Dẫn, hắn lập tức để lộ sự nhút nhát trong lòng.

Tiếp Dẫn từ từ mở mắt, trong ánh mắt dường như một nửa thanh tỉnh, một nửa mê mang, như đang vướng vào một vấn đề nan giải.

Hắn khẽ thở dài một tiếng, ánh mắt liền khôi phục lại bình thường.

"Xảy ra chuyện gì?" Tiếp Dẫn nhìn Chuẩn Đề, nói: "Sao lúc nào cũng hấp tấp như vậy, bao giờ mới có thể trảm ra đệ tam thi?" "Sư huynh, bây giờ không phải lúc dạy dỗ đệ!" Chuẩn Đề sốt ruột nói: "Đại quân Thiên Đình đánh tới rồi, có tới hơn bốn mươi vạn, thấp nhất cũng là Thái Ất Kim Tiên, Chuẩn Thánh càng có bốn năm vị." "!" Tiếp Dẫn đột nhiên đứng bật dậy, nói: "Mau phái người đến Côn Luân Sơn, mời Tam Thanh chi viện!" Chuẩn Đề cười khổ nói: "Đệ đã phái Bồ Đề đích thân đi mời rồi, nhưng họ có đến hay không vẫn là một ẩn số, dù sao trước đây đã mời nhiều lần nhưng họ đều không trả lời." "Ta sẽ phái ác thi đi nữa, nhất định phải mời được họ!" Ánh mắt Tiếp Dẫn kiên định, nhanh chóng triệu hồi ra ác thi Đại Luân Minh Vương, nói: "Minh Vương đạo hữu, mau chóng đến Côn Luân Sơn, mời Tam Thanh đến chi viện, chủ yếu là thuyết phục Nguyên Thủy là

được, chỉ cần hắn đồng ý, hai vị còn lại chắc sẽ không có vấn đề." "Tuân mệnh!" Đại Luân Minh Vương khẽ cúi người, nhanh chóng xé rách không gian, rời đi về phía Côn Luân Sơn.

Chuẩn Đề khẽ gật đầu nói: "Có sư huynh đích thân ra mặt, có lẽ Nguyên Thủy sẽ nể mặt, chỉ cần chúng ta chống đỡ được đến khi Tam Thanh đến viện trợ, thắng bại vẫn chưa thể biết được." "Như vậy vẫn chưa đủ thỏa đáng." Tiếp Dẫn khẽ lắc đầu nói: "Theo ta biết, lần này tấn công Linh Sơn có năm vị Chuẩn Thánh, mà Diệp Trần, Nữ Oa, Trấn Nguyên Tử, Thường Hi, Hi Hòa, thậm chí cả Côn Bằng đều chưa đến.

Đó đều là hậu thủ của Thiên Đình.

Nếu thật sự liều mạng một trận, cộng thêm Tam Thanh, chúng ta dù có thắng cũng chắc chắn là thắng thảm!" Chuẩn Đề nghiến răng nghiến lợi nói: "Thắng thảm thì thắng thảm, chỉ cần thắng là được!" "Không!

Không!

Không!" Tiếp Dẫn đột nhiên ngắt lời Chuẩn Đề, nói: "Thắng thảm là chỉ Tam Thanh, còn chúng ta đều sẽ chết chắc." "Lời này giải thích thế nào?" Chuẩn Đề nghe vậy sững sờ.

"Nếu thật sự đánh đến mức đó, ba người chúng ta cộng thêm Đế Tuấn, chỉ cần có một người vẫn lạc, nhân quả khổng lồ sẽ đè lên hai người còn lại.

Đến lúc đó, có thể sẽ vì chịu nhân quả phản phệ mà triệt để vẫn lạc." Tiếp Dẫn khẽ lắc đầu nói: "Quan trọng nhất, trận chiến này xảy ra ở Linh Sơn, đại chiến Chuẩn Thánh sẽ làm tổn thương linh mạch của Linh Sơn, thế giới Tây Phương sẽ hoàn toàn biến thành vùng đất chết, nhân quả tăng nặng gấp mười, chúng ta chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ." "..." Chuẩn Đề đột nhiên tỉnh ngộ.

Những chuyện này hắn lại không hề cân nhắc đến.

Cũng phải.

Trận chiến này chỉ cần nổ ra, bất luận Tam Thanh có đồng ý viện trợ hay không, kẻ được lợi đều không phải là họ.

Trừ phi Tam Thanh và Thiên Đình huyết chiến đến cùng, để họ ngồi thu lợi ngư ông.

Khả năng này gần như không tồn tại, trừ phi hai bên đều bị hỏng não.

"Sư huynh, vậy phải làm sao đây?" Chuẩn Đề lo lắng như kiến bò trên chảo nóng, nói: "Hay là chúng ta chủ động xuất kích, chặn đại quân Thiên Đình ở ngoài mấy chục triệu dặm, không cho chúng đến gần Linh Sơn?" "Tam Thanh chưa đến chi viện, một mình chúng ta nghênh chiến, có khác gì đi nộp mạng?" Ánh mắt Tiếp Dẫn tràn ngập sát khí, nói: "Chúng muốn tấn công Linh Sơn, vậy cứ để chúng tấn công.

Nếu thật sự đánh nổ Linh Sơn, nhân quả này, không chỉ mình ta phải gánh chịu." Linh Sơn bị hủy, Tây Phương sẽ bị diệt sạch.

Điều đó đồng nghĩa với việc triệt để cắt đứt khả năng phục hưng của Tây Phương.

Chỉ riêng việc khôi phục Tây Phương, Thiên Đạo đã nguyện ý trả giá hai ngôi vị Thánh nhân, giao cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Nếu Tây Phương triệt để bị hủy diệt, thế giới Hồng Hoang sẽ tổn thất một nửa, nhân quả phản phệ khi đó, ngay cả Thánh nhân cũng không gánh nổi.

Huống chi là mấy vị Chuẩn Thánh này.

Nếu thật sự đến lúc đó, Tiếp Dẫn nói không chừng sẽ làm ra

chuyện gì đó, kéo cả Thiên Đình và Tam Thanh cùng đồng quy vu tận.

Chuẩn Đề lập tức giật nảy mình, nói: "Sư huynh, vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không thể làm chuyện như vậy.

Vạn nhất Thiên Đạo phát giác, nhất định sẽ nghiền nát chúng ta thành tro bụi..." "Nếu không phải đến đường cùng, chuyện tự cắt đường lui của mình như vậy, ta có thể đi làm sao?" Tiếp Dẫn khẽ gật đầu nói: "Còn một điểm nữa, sư đệ có lẽ đã quên, nhân quả Tây Phương không chỉ liên quan đến chúng ta, những nhân quả trên người Đế Tuấn, thực tế là do vị kia gây ra.

Nếu chúng ta thật sự vẫn lạc, hắn cũng phải gánh chịu phần lớn." Chuẩn Đề ngẩng đầu nhìn lên trời, khóe miệng lập tức lộ ra nụ cười.

Hắn cười khà khà nói: "Sư huynh muốn kéo vị kia xuống nước?" "Đương nhiên." Tiếp Dẫn thản nhiên nói: "Nếu thật sự không liên quan đến hắn, Đế Tuấn làm sao có cơ hội thôn phệ Thái Nhất, chúng ta đâu phải kẻ ngốc." "Nói có lý." Chuẩn Đề nghe vậy vui mừng khôn xiết, nói: "Vậy đệ lập tức đến Hỗn Độn, mời vị kia đến trấn giữ." "Ngươi cứ ở lại Linh Sơn đi." Tiếp Dẫn khẽ lắc đầu, triệu hồi ra tự ngã thi Tiếp Dẫn Đạo Nhân, nói: "Tiếp Dẫn đạo hữu, mau chóng đến Tử Tiêu Cung, mời sư tôn chủ trì công đạo." "Thiện." Tiếp Dẫn Đạo Nhân khẽ gật đầu, nhanh chóng xé rách không gian, lao về phía thế giới Hỗn Độn.

Tu vi của vị tự ngã thi này thật kinh người, có thể ngang tài ngang sức với Chuẩn Đề, đã đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ đỉnh phong.

Phía trên Linh Sơn.

Diệp Trần lặng lẽ nhìn Tiếp Dẫn Đạo Nhân lao về phía thế giới Hỗn Độn, chậm rãi đi theo sau.

Việc có thể nhất cử bình định Tây Phương hay không, liên quan

đến việc Thiên Đình ngưng tụ khí vận Hồng Hoang, không thể để Hồng Quân đến can thiệp được.

Nhưng với thực lực của Tiếp Dẫn, đến được Tử Tiêu Cung cũng cần chút thời gian, hắn có thể làm chút chuyện khác.

Vút!

Diệp Trần nhanh chóng xé rách không gian, xuất hiện trước mặt đại quân Thiên Đình.

"Bái kiến Bệ hạ!" Năm vị Chuẩn Thánh đồng loạt hành lễ.

"Không cần đa lễ." Diệp Trần cười nhạt nói: "Trẫm vừa mới phát hiện ra một vài chuyện thú vị, đặc biệt đến nói với các ngươi một tiếng." "Bệ hạ xin cứ nói." Phục Hy và những người khác rối rít gật đầu.

Nhìn bộ dạng vui vẻ của Diệp Trần, đại khái là có liên quan đến Tây Phương.

"Trẫm vừa mới đến Linh Sơn thăm dò tình hình trước, phát hiện Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đồng thời phái ác thi của mình đi Côn Luân Sơn cầu viện." Diệp Trần nhếch miệng cười nói: "Các ngươi cứ dẫn đại quân bao vây Linh Sơn, đừng tấn công ngay, cho chúng chút cơ hội phản kháng." Đông Vương Công khẽ nhíu mày, nói: "Bệ hạ, Đế Tuấn đã rời xa Linh Sơn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng đã phái ác thi đi rồi, bây giờ chỉ còn lại hai bản thể của chúng.

Chương 157

Chúng ta nhân cơ hội tấn công, nói không chừng có thể không tổn hao gì mà hạ được Linh Sơn, tại sao lại phải vây mà không đánh?" "Có lúc đầu óc quá thẳng." Diệp Trần khẽ lắc đầu, nhìn về phía Bạch Trạch nói: "Bạch Trạch, ngươi giải thích cho hắn đi." "Vâng, Bệ hạ!" Bạch Trạch nhẹ nhàng phe phẩy quạt lông, cười nhạt nói: "Thần đoán Bệ hạ có hai điểm cân nhắc.

Thứ nhất, xem xem Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có át chủ bài nào khác không, nếu chúng ta vây chặt Linh Sơn, chúng chắc chắn sẽ không nhịn được mà để lộ át chủ bài.

Điểm thứ hai, là để xem thái độ của Tam Thanh, liệu họ sẽ đứng về phía Linh Sơn, hay ngoan ngoãn ở lại Côn Luân Sơn, nhìn Linh Sơn bị hủy diệt.

Nếu họ không biết điều, vậy chúng ta cũng không ngại tiêu diệt họ luôn." "Ồ..." "Thì ra là vậy." Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công đồng thời phát ra tiếng kinh ngạc.

Đông Vương Công thì không sao, xưa nay hắn vốn chẳng có đầu óc gì.

Tây Vương Mẫu thì có chút xấu hổ, vành tai đỏ ửng, trốn sau lưng Đông Vương Công.

"Bạch Trạch nói không sai, nhưng còn một điểm nữa chưa cân nhắc đến." Diệp Trần cười nhạt nói: "Nơi này là Linh Sơn, thỏ bị dồn vào đường cùng sẽ cắn người, chó bị dồn vào đường cùng sẽ nhảy tường.

Nếu thật sự dồn Tiếp Dẫn đến đường cùng, hắn tự bạo phá hủy Linh Sơn, linh mạch Tây Phương sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Nhân quả đó, đừng nói là các ngươi, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không nhất định gánh nổi." "!!!" "!!!" "!!!" Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh hãi!

Bọn họ lại quên mất chuyện này!

Lần trước ở gần U Minh Huyết Hải, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã dùng tự bạo để uy hiếp, nhưng họ chẳng hề để tâm, thậm chí còn ép hai người giao ra thiện thi, mới thả cho họ trở về Linh Sơn.

Nhưng nay đã khác xưa, nơi này là Linh Sơn.

"Thần hiểu rồi." Bạch Trạch bừng tỉnh đại ngộ, nói: "Đại quân Thiên Đình vây mà không đánh, cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hy vọng, chúng sẽ không đi con đường cực đoan.

Chúng ta lại tìm cách hạ gục chúng, như vậy có thể tránh được việc gánh chịu nhân quả của Tây Phương." "Bệ hạ cân nhắc thật thấu đáo." "Bệ hạ quá lợi hại." "Bọn thần suýt nữa đã phạm phải sai lầm động trời." Các đại Chuẩn Thánh rối rít nịnh nọt Diệp Trần.

"Khiêm tốn, khiêm tốn." Diệp Trần phất tay nói: "Đây chỉ là một suy đoán của Trẫm, chúng không nhất định sẽ làm vậy, chủ yếu là để thử dò Tam Thanh." "Bệ hạ đừng khiêm tốn nữa." Phục Hy lòng vẫn còn sợ hãi nói: "Nếu Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thật sự cho nổ Linh Sơn, chúng ta lại cưỡng ép tấn công, nhân quả đó đủ để khiến chúng ta vẫn lạc.

May mà có Bệ hạ nhắc nhở, mới có thể phòng bệnh hơn chữa bệnh." "Không sai!" "Đúng vậy!" "Phục Hy nói đúng!" Các Chuẩn Thánh còn lại rối rít gật đầu.

"Nếu đã vậy, thì Trẫm không khiêm tốn nữa." Diệp Trần hoàn mỹ ra oai một phen, nói: "Thực ra muốn để Tiếp Dẫn không thể cho nổ Linh Sơn, cách làm cũng đơn giản." "Xin Bệ hạ chỉ điểm." Phục Hy

và những người khác cúi người cầu giáo.

"Thứ nhất, trước tiên phái người đi tìm Trấn Nguyên Tử, nhân quả Tây Phương nhất định phải do hắn tiếp nhận, các Chuẩn Thánh khác đều không có năng lực hóa giải nhân quả Tây Phương, ai mà chém giết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, thì phải bồi táng cùng." "Thứ hai, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chắc chắn sẽ tử thủ Linh Sơn, chờ đợi Tam Thanh đến chi viện.

Nếu Tam Thanh mãi không đến, chúng có thể sẽ từ bỏ Linh Sơn, chọn cách bỏ chạy, cứ để chúng đi." "Nếu chúng quyết định cá chết lưới rách, lúc đó phải chú ý, nhanh chóng bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, lợi dụng sức mạnh cấp Thánh nhân để trấn áp tự bạo, sau đó giao cho Trấn Nguyên Tử chém giết." Diệp Trần thong thả nói: "Hãy nhớ kỹ, một khi hai bên đại chiến, phải ra đòn sấm sét, không thể cho chúng bất kỳ cơ hội phản kháng nào.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trước đây chưa từng xuất hiện, lần này có thể thành công hay không, phải xem Phục Hy các ngươi rồi." "Bệ hạ yên tâm!" Phục Hy tự tin tràn đầy nói: "Bọn thần đã thử nghiệm mấy nghìn năm, chắc chắn sẽ không xảy ra sai sót." "...Phục Hy đạo hữu, nhóm Thiên quân bố trận không có ở đây." Đông Vương Công đột nhiên chen vào, dội một gáo nước lạnh: "Đại La Kim Tiên đã được Bệ hạ phái cho Côn Bằng, còn Thái Ất Kim Tiên, phần lớn đang ở lại Thiên Đình." "..." "..." "..." Phục Hy và các Chuẩn Thánh khác nhìn quanh đại quân Thiên Đình, lúc này mới phản ứng lại, mấy chục vạn Thiên quân, đều là tinh nhuệ Vu tộc mà Diệp Trần mang về.

"Không tệ." Diệp Trần hài lòng gật gật đầu, nói: "Tên Đông Vương này thường ngày đầu óc đoản mạch, hôm nay lại lập được đại công." Đông Vương Công ưỡn ngực ngẩng đầu, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Bạch Trạch có chút thất bại, tự trách nói: “Chuyện này thần lại không cân nhắc đến, thực sự có chút thất trách.

Phục Hy đạo hữu, mau tìm cách bổ cứu đi.” “Không sai, may mà còn có cơ hội bổ cứu!” “Hồng Vân đạo hữu, ngươi và Trấn Nguyên đạo hữu thân thiết nhất, chắc sẽ biết vị trí hiện tại của hắn, ngươi hãy đi mời Trấn Nguyên đạo hữu đến Linh Sơn.” “Tây Vương Mẫu đạo hữu, lập tức đến Bắc Hải, nói rõ tình hình với Côn Bằng đạo hữu, tạm mượn hai nghìn đại năng dùng một lát.” “Bạch Trạch đạo hữu, ngươi hãy trở về Thiên Đình, triệu tập tất cả Thái Ất Kim Tiên tham gia Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đến Linh Sơn trợ trận.” Phục Hy thu dọn lại tâm tình, liên tiếp hạ lệnh: “Ta và Đông Vương thực lực mạnh nhất, sẽ dẫn đại quân vây khốn Linh Sơn, ngăn chặn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chạy trốn.” “Tuân mệnh!” “Tuân mệnh!” “Tuân mệnh!” Các đại Chuẩn Thánh rối rít lĩnh mệnh.

Nhanh chóng xé rách không gian, lao về các nơi trong Hồng Hoang.

“Nếu đã sắp xếp xong, Trẫm đi lo chính sự của mình đây.” Diệp Trần chào Phục Hy và Đông Vương Công, nhanh chóng xé rách hư không, đi về phía thế giới Hỗn Độn.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân không biết đã chạy đi đâu.

Hắn không thể trì hoãn quá lâu, nếu thật sự để hắn gọi Hồng Quân ra thì phiền.

Vút!

Vút!

Vút!

Diệp Trần tham ngộ Lực chi pháp tắc, lĩnh ngộ được đôi chút Tốc độ pháp tắc, tốc độ đi đường nhanh đến mức bay lên.

Trong nháy mắt đã lao ra khỏi Hồng Hoang, vượt qua tầng tầng

Hỗn Độn, đuổi kịp tự ngã thi của Tiếp Dẫn.

Côn Luân Sơn.

Ngọc Thanh Động.

Bồ Đề Đạo Nhân lòng như lửa đốt, đi đi lại lại ở cửa động, thỉnh thoảng lại hỏi tiểu đồng đang quét sân về động tĩnh của Nguyên Thủy.

"Vị tiểu đồng này." Bồ Đề nặn ra một nụ cười, nói: "Làm phiền ngươi đi thông báo một tiếng nữa, nói là Bồ Đề của Linh Sơn đến thăm." Tiểu đồng kia vừa quét sân vừa lắc đầu nói: "Lão gia đang giảng giải Đại La chi đạo cho các vị sư huynh, bất luận là ai cũng không được tự ý xông vào." Đúng lúc này.

Một lão già gầy gò hình như cây khô, mặt đằng đằng tử khí, từ từ đi tới từ xa, lướt qua tiểu đồng và Bồ Đề, đi vào trong Ngọc Thanh Động.

Tiểu đồng kia vội vàng cúi người hành lễ, nói: "Minh Thạch bái kiến sư thúc." Lão già gầy gò khẽ gật đầu, tiếp tục đi vào trong động.

Bồ Đề Đạo Nhân lập tức sáng mắt lên, gọi: "Dám hỏi đạo hữu, có từng nghe đạo ở Tử Tiêu Cung không?" Lão già gầy gò nghe vậy dừng bước, quay đầu nhìn Bồ Đề nói: "Ngươi là?" "Tại hạ Bồ Đề Đạo Nhân, một trong tam thi của Chuẩn Đề Đạo Nhân, hôm nay đặc biệt đến bái hội Nguyên Thủy đạo hữu." Bồ Đề vội vàng tự giới thiệu: "Vừa rồi thấy đạo hữu cực kỳ quen mặt, chắc hẳn đã từng gặp bản thể của ta ở Tử Tiêu Cung." "Thì ra là Bồ Đề sư huynh!" Ánh mắt lão già gầy gò lóe lên thần quang, mỉm cười nói: "Tại hạ Nhiên Đăng, hiện đang làm việc dưới trướng Nguyên Thủy sư huynh, dám hỏi Bồ Đề sư huynh đến Ngọc Thanh Động có việc gì gấp không ạ?

Nếu là chuyện đơn giản, ta thường đều có thể giải quyết." "Vậy đa tạ đạo hữu rồi." Bồ Đề ba bước làm hai, đến bên cạnh Nhiên

Đăng, nói: "Ta cầu kiến Nguyên Thủy sư huynh, nhưng nghe tiểu đồng nói Nguyên Thủy sư huynh đang dạy dỗ đệ tử, không tiện đi làm phiền, liệu có thể nhờ đạo hữu thay ta thông báo một tiếng được không." Nhiên Đăng cười sang sảng: "Bồ Đề sư huynh là đệ tử của Thánh nhân, tình như thủ túc với Nguyên Thủy sư huynh, người khác cần thông báo, chứ sư huynh đâu cần thông báo, mau theo ta vào, chúng ta vào động rồi nói." Bồ Đề nghe vậy vui mừng khôn xiết, nhưng lại tỏ ra ngại ngùng, nói: "...E là không hay lắm..." "Có gì mà không hay!" Nhiên Đăng nhếch miệng cười nói: "Nguyên Thủy sư huynh nếu biết được, chắc chắn sẽ vui mừng khôn xiết." Nói xong.

Nhiên Đăng khoác tay Bồ Đề, hăm hở đi vào trong Ngọc Thanh Động.

Bên trong Ngọc Thanh Động.

Quảng trường diễn võ.

Nguyên Thủy ngồi ngay ngắn trên đài cao, khóe miệng hiện lên một nụ cười.

Nếu không có hắn gật đầu cho phép, Nhiên Đăng làm sao có gan lớn như vậy.

Làm như vậy là để hạ thấp mặt mũi của Chuẩn Đề, để hắn biết rằng, địa vị của Tam Thanh cao hơn ba người Linh Sơn rất nhiều.

Đệ tử thân truyền và đệ tử ký danh, đâu thể gọi là tình như thủ túc, đó là sự khác biệt giữa tay và chân.

Một bên cao cấp, một bên sơ cấp.

"Sư tôn đang cười?" Nam Cực Tiên Ông đang hầu hạ bên cạnh Nguyên Thủy, thấy hắn cười một cách khó hiểu, bất giác lên tiếng quan tâm.

"Không có gì." Nguyên Thủy khẽ lắc đầu nói: "Ngươi bảo các sư

đệ khác ra xa luyện tập đi, ngươi và Quảng Thành Tử, cùng vi sư tiếp một vị khách." "Tuân mệnh." Nam Cực Tiên nhẹ nhàng gật đầu, quay đầu dặn dò các đệ tử khác ra xa luyện tập.

Không lâu sau.

Nhiên Đăng dẫn Bồ Đề đến quảng trường diễn võ.

"Bái kiến Nguyên Thủy sư huynh." Bồ Đề từ xa đã cúi người hành lễ.

Chương 158

Nguyên Thủy không vội không vàng đứng dậy, đưa tay ra hư đỡ Bồ Đề nói: "Ngọn gió nào đã thổi Chuẩn Đề sư đệ đến Côn Luân Sơn của ta vậy?

Mau mau mời ngồi, giữa sư huynh đệ chúng ta, cần gì phải đại lễ như vậy.

Quảng Thành Tử, mau mang một cái bồ đoàn cho sư thúc." "Vâng ạ!" Quảng Thành Tử cười gật đầu, từ không xa mang đến một cái bồ đoàn, đặt ở phía dưới Nguyên Thủy.

Đây rõ ràng là đang vả mặt Bồ Đề.

"Đa tạ sư huynh." Sắc mặt Bồ Đề có chút khó coi, nhưng lập tức thu lại, nặn ra một nụ cười nói: "Bồ Đề hôm nay đến đây, là muốn nhờ ba vị sư huynh giúp đỡ." "Ồ?" Nguyên Thủy nghe vậy ngẩng đầu, nói: "Chuẩn Đề sư đệ chẳng lẽ gặp phải khó khăn gì sao?

Cứ nói ra, nếu ta giúp được, nhất định sẽ toàn lực tương trợ." Bồ Đề liếc nhìn Nam Cực Tiên Ông và Quảng Thành Tử.

Nguyên Thủy cười nhạt nói: "Sư đệ cứ yên tâm, hai vị này là đệ tử ta yêu quý nhất, bất luận chuyện lớn chuyện nhỏ, đều không cần giấu giếm chúng." "Vậy được rồi." Bồ Đề khẽ gật đầu, nhanh chóng nói ra ý định của mình.

Dù sao hắn cũng là đại diện cho Linh Sơn Tây Phương đến cầu cứu, bất kể Nguyên Thủy có quá đáng thế nào, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Hồi lâu sau.

Nguyên Thủy hiểu rõ sự tình, khẽ nhíu mày nói: "Vậy là, Thiên

Đình đánh Linh Sơn?" "Lúc ta ra ngoài, đại quân Thiên Đình còn cách Linh Sơn mấy chục triệu dặm, ở bên ngoài... trên đường đi, đã trì hoãn khá lâu, e là đã đánh tới Linh Sơn rồi." Bồ Đề suýt nữa đã oán trách việc phải đợi ở bên ngoài quá lâu, vội vàng quay lại chủ đề chính: "Thiên Đình thế lớn, hiện nay có thể gây ra uy hiếp cho họ, chỉ có ba vị sư huynh và Linh Sơn của ta, hai bên có thể nói là môi hở răng lạnh.

Một khi một trong hai bên thất bại, thì môi hở răng lạnh, đối với bên còn lại cũng là đòn đánh chí mạng.

Hy vọng ba vị sư huynh xem xét điểm này, đến Linh Sơn chi viện chúng ta, cùng nhau kháng cự Thiên Đình." "Nói có lý." Nguyên Thủy trước tiên khẽ gật đầu, khẳng định cách nói của Bồ Đề, sau đó lại lộ ra vẻ mặt khó xử, nói: "Nhưng đại huynh hiện đang bế quan tham ngộ cơ duyên chứng đạo, e là khó ra tay tương trợ, tam đệ thì bận dạy dỗ đệ tử, chỉ bằng một mình ta ra tay, e rằng đối với Linh Sơn cũng không có bao nhiêu trợ giúp." "..." Bồ Đề nghe vậy sững sờ.

Nếu Tam Thanh chỉ có một mình Nguyên Thủy ra tay, e rằng cộng thêm cả Linh Sơn, cũng căn bản không thể đối phó nổi Thiên Đình.

Đúng lúc này.

Đại Luân Minh Vương xông vào Tam Thanh Động.

"Lớn mật!" Quảng Thành Tử quát lớn: "Kẻ nào?

Dám tự ý xông vào Ngọc Thanh Động!" "Lui xuống!" Nguyên Thủy khẽ quát: "Vị này hẳn là một trong tam thi của Tiếp Dẫn sư thúc, sao dám vô lễ như vậy." Quảng Thành Tử nghe vậy chấn động, vội vàng quỳ xuống đất, cầu xin tha thứ: "Đệ tử biết sai, xin sư tôn trừng phạt." "Vạn vạn lần không thể!" Đại Luân Minh Vương vội vàng xua tay nói: "Nguyên Thủy sư huynh, vừa rồi là do ta quá kích động, tự ý xông vào, không liên quan gì đến sư điệt.

Ngược lại, hắn rất tận chức trách, duy hộ tôn nghiêm của sư môn, quả thật là một đệ tử tốt hiếm có." Ai ở Hồng Hoang mà không biết Nguyên Thủy bao che đệ tử nhất, Quảng Thành Tử lại là quan môn đại đệ tử.

Nếu thật sự vì mặt mũi mà trừng phạt Quảng Thành Tử, Nguyên Thủy trong lòng chẳng phải sẽ ghi hận Linh Sơn sao, lúc đó muốn mời viện trợ thuần túy là nói nhảm.

"Nếu Tiếp Dẫn sư đệ đã mở lời, vậy tạm tha cho ngươi." Nguyên Thủy trừng mắt nhìn Quảng Thành Tử, quát: "Cút đi trông coi các sư đệ tu vi, nếu có lần sau, nhất định trừng phạt không tha." "Đa tạ sư tôn!" Quảng Thành Tử vội vàng hành lễ với Nguyên Thủy và Đại Luân Minh Vương, nói: "Đa tạ Tiếp Dẫn sư thúc." Sau khi Quảng Thành Tử rời đi.

Đại Luân Minh Vương không nói nhảm nữa, cười nhạt nói: "Vừa rồi ở ngoài cửa nghe được đối thoại của sư huynh và Bồ Đề, ta thực sự không nhịn được, mới tự ý xông vào.

Chỉ cần có Bàn Cổ Phiên của sư huynh ở đây, đám người của Thiên Đình kia chẳng khác gì gà đất chó sành, Linh Sơn của ta nhất định có thể đánh lui Thiên Đình, đại bại tên Diệp Trần kia." "Minh..." Bồ Đề đang chuẩn bị lên tiếng nhắc nhở Đại Luân Minh Vương, lại thấy đối phương ra hiệu cho mình, đành im lặng đứng sang một bên.

Đại Luân Minh Vương cung kính đứng tại chỗ, sùng bái nhìn Nguyên Thủy, như thể đối phương vừa ra tay, Thiên Đình sẽ lập tức nổ tung.

Nguyên nhân làm vậy rất đơn giản.

Tam Thanh xưa nay đồng khí liên chi, chỉ cần kéo được Nguyên Thủy xuống nước, Lão Tử và Thông Thiên nhất định sẽ tương trợ.

Bồ Đề không hiểu điểm này, mới chê bai một mình Nguyên Thủy không đủ.

"Được!" Nguyên Thủy cười sang sảng: "Chúng ta đều là đệ tử của Đạo Tổ, như vậy đi, do ta ra mặt đi khuyên đại sư huynh, bảo hắn lần này tha cho Linh Sơn." "Đa tạ Nguyên Thủy sư huynh." Đại Luân Minh Vương khẽ cúi người.

Bồ Đề Đạo Nhân không có phản ứng, nhưng cũng học theo Đại Luân Minh Vương, nịnh nọt Nguyên Thủy hai câu.

Ba vị Chuẩn Thánh nhanh chóng xé rách không gian, đi về phía Linh Sơn Tây Phương.

Thượng Thanh Động.

Thông Thiên cảm ứng được Nguyên Thủy rời đi, lập tức nhíu mày.

Một đệ tử trắng trẻo mập mạp đến trước mặt, quan tâm hỏi: "Sư tôn, có chuyện gì phiền lòng sao?

Không ngại nói ra, để chúng con giúp người tham mưu." "Tu vi các con còn thấp, đừng dính vào." Thông Thiên khẽ lắc đầu, nhìn về phía Thái Thanh Động nói: "Đa Bảo, ngươi dẫn các sư đệ sư muội tu luyện cho tốt, vi sư đi một lát rồi về." Vị đạo nhân trắng trẻo mập mạp này, chính là thân truyền đại đệ tử của Thông Thiên, Đa Bảo Đạo Nhân.

Đa Bảo vui vẻ gật đầu nói: "Không thành vấn đề, sư tôn yên tâm đi, sư đệ sư muội cứ giao cho con." "Được." Thông Thiên nhẹ nhàng gật đầu.

Giây tiếp theo hắn đã ra khỏi Ngọc Thanh Động, bay vào trong Thái Thanh Động, diện kiến Lão Tử.

Lão Tử học theo Hồng Quân mặc áo gai giày gai, ngồi trên Thái

Cực Đồ cảm ngộ cơ duyên chứng đạo.

Thông Thiên khẽ phóng ra một chút khí tức, Lão Tử từ từ tỉnh lại, chậm rãi mở mắt.

"Tam đệ, ta không phải đã nói muốn bế quan tham ngộ cơ duyên chứng đạo sao, tại sao lại làm phiền ta?" Lão Tử có chút không vui, nói: "Ta vừa mới tìm được chút manh mối, liền bị ngươi cắt ngang." Thông Thiên nghe vậy vui mừng khôn xiết, nói: "Đại ca tìm được manh mối rồi sao?" Thật hay giả?" Hắn hoàn toàn không để ý đến lời trách móc của Lão Tử.

Nếu Lão Tử tìm được cơ duyên chứng đạo, phi thăng thành Thánh, vậy hắn và Nguyên Thủy cũng không còn xa nữa.

Không có chuyện gì, có thể quan trọng hơn việc chứng đạo.

"Còn thiếu một chút, giống như có một lớp giấy ngăn ở phía trước, đâm thủng được, có thể lập địa thành Thánh, nếu không đâm thủng được lớp giấy đó, thì phải tốn vô cùng năm tháng." Lão Tử lắc đầu thở dài, tâm tình khôi phục như thường, nói: "Ngươi gọi ta ra khỏi trạng thái bế quan, chẳng lẽ có chuyện quan trọng muốn thương lượng?" "Ai... chuyện là thế này..." Thông Thiên thở dài một tiếng nói: "Đại quân Thiên Đình công đả Tây Phương Linh Sơn, bên đó liên tục đến cầu viện, chúng ta đều không đồng ý.

Vừa rồi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề phái tam thi đến, cũng không biết đã nói gì, nhị ca đã đi cùng chúng.

Ta lo lắng huynh ấy sẽ đối đầu với Diệp Trần sư huynh, khiến Thiên Đình nhắm vào Côn Luân Sơn của chúng ta.

Chuyện trọng đại như vậy, phải có đại ca quyết định mới được." Lão Tử nghe vậy sững sờ.

Trước khi bế quan hắn đã dặn dò Nguyên Thủy và Thông Thiên,

chỉ cần Thiên Đình không gây sự, thì cứ an phận thủ thường, không gây xung đột với Thiên Đình.

Nguyên Thủy lại tự ý làm chủ, nhân danh Tam Thanh đi giúp đỡ.

Hắn vốn thiên vị Nguyên Thủy, thấy Thông Thiên không hài lòng với y, liền thay Nguyên Thủy giải thích: "Tam Thanh chúng ta đồng khí liên chi, nhị đệ chắc chắn sẽ không hại chúng ta.

Theo ta thấy, hẳn là hắn lo lắng sau khi Thiên Đình hạ được Tây Phương, thế lực lại lần nữa khuếch trương, lúc đó sẽ ra tay với chúng ta.

Nếu thật sự đến lúc đó, chúng ta sẽ quá bị động." "...Có lẽ vậy." Thông Thiên khẽ gật đầu.

Dù sao thì vị đại ca này, xưa nay luôn bênh vực Nguyên Thủy, hắn đã sớm quen rồi.

Nếu không phải lo lắng Nguyên Thủy ảnh hưởng đến Tam Thanh như một chỉnh thể, hắn mới không quan tâm đến sống chết của Nguyên Thủy, y muốn làm gì thì làm.

Chương 159

Lão Tử sau khi giải thích cho Nguyên Thủy, lại cảm thấy có chút thiên vị, ho khan hai tiếng nói: "Tam đệ, đó chỉ là cách nhìn của ta, nếu ngươi có cách nhìn khác, chúng ta đợi nhị đệ trở về rồi lại cùng nhau thảo luận." "Vậy nghe theo đại ca." Thông Thiên thực sự cảm thấy mất hứng, nói: "Nếu đại ca cảm thấy không có vấn đề gì, vậy ta trở về truyền thụ cho đệ tử tu hành.

Đa Bảo và mấy đứa khác đang ở thời kỳ then chốt, ta quyết định phong ấn Thượng Thanh Động mười vạn năm, đốc thúc chúng tấn thăng Đại La Kim Tiên, miễn cho ra ngoài làm bại hoại danh tiếng của đệ tử Tam Thanh." Lời vừa dứt.

Thông Thiên không đợi Lão Tử nói nhảm nữa, nhấc chân đi ra ngoài động.

Nếu Lão Tử muốn mặc chung một quần với Nguyên Thủy, vậy cứ mặc, nếu Thiên Đình thật sự đánh tới cửa, cũng không liên quan gì đến hắn.

Tru Tiên Tứ Kiếm cắm ở trong Thượng Thanh Động, e rằng trừ Thánh nhân ra, không có thế lực nào có thể phá vỡ.

Mười vạn năm sau.

Thiên Đình và Tây Phương chắc chắn đã đánh xong từ lâu, nói không chừng còn tiện tay xử lý luôn cả Nguyên Thủy.

Sống chết của y, liên quan quái gì đến hắn.

"Tam đệ, ..." Lão Tử nhìn bóng lưng rời đi của Thông Thiên, một ngọn lửa giận vô danh tức khắc dâng lên trong lòng.

Nhìn bộ dạng vừa rồi của Thông Thiên, là muốn chia nhà với hắn

sao!

Lại còn tên ngu xuẩn Nguyên Thủy kia nữa!

Không có chuyện gì lại đi xía vào!

Nếu thật sự chọc giận tên Diệp Trần kia, không chết e rằng cũng phải lột một lớp da.

Nếu thật sự đến lúc đó, với tư cách là người đứng đầu Tam Thanh, hắn không ra mặt sao được?

Nếu đánh thắng thì tốt, đánh không thắng, chẳng phải mặt mũi của Tam Thanh, sẽ mất sạch sao?

"Ngu xuẩn!" "Ngu xuẩn!" "Ngu xuẩn!" Lão Tử không nhịn được mà chửi ầm lên.

Hắn nhắm mắt lại muốn tham ngộ cơ duyên chứng đạo, nhưng lại không thể tĩnh tâm được nữa.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Trận pháp Thượng Thanh Động ầm ầm đóng lại.

Thông Thiên quả nhiên nói là làm, thật sự không tham gia vào nữa.

Lão Tử tức đến suýt thổ huyết, phẫn nộ xông ra khỏi Thái Thanh Động, đi về phía Linh Sơn Tây Phương.

Hắn phải đích thân đến trấn giữ, tốt nhất là đến trước khi chiến tranh bắt đầu, khuyên Nguyên Thủy đứng ngoài quan sát.

Hoa nở hai đóa, mỗi đóa một cành.

Các phương cường giả trong thế giới Hồng Hoang, bế quan thì bế quan, tham chiến thì tham chiến, bận rộn không kể xiết.

Trong Hỗn Độn.

Diệp Trần cũng không hề nhàn rỗi.

Dựa vào tốc độ siêu cường của bản thân, hắn nhanh chóng đuổi kịp Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Nhưng tu vi của Tiếp Dẫn kia so với hắn chênh lệch quá xa, hắn đi theo sau lưng Tiếp Dẫn bay mấy chục triệu dặm, Tiếp Dẫn cũng không phát hiện ra bóng dáng của hắn.

Diệp Trần cảm thấy trực tiếp xử lý đối phương thì quá vô vị, quyết định dọa hắn một phen.

"Tiếp Dẫn!" Diệp Trần ghé sát vào tai Tiếp Dẫn, đột nhiên hét lớn một tiếng.

Tiếp Dẫn sợ đến hồn bay phách tán, nhanh chóng xé rách không gian Hỗn Độn, xuất hiện ở ngoài mấy trăm vạn dặm.

Tay trái cầm Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, tay phải nắm Tiếp Dẫn Bảo Tràng, cảnh giác nhìn Diệp Trần.

"Diệp...

Diệp Trần sư huynh!" Tiếp Dẫn lúc này mới nhìn rõ bộ dạng của Diệp Trần, thần sắc càng thêm kinh hoảng, cười gượng nói: "Sao sư huynh lại ở đây?" "Ta đi thỉnh an sư tôn." Diệp Trần lộ ra nụ cười vô hại, nói: "Vừa hay gặp được Tiếp Dẫn sư đệ, tưởng rằng ngươi sẽ chào ta một tiếng, nhưng không biết ngươi đang nghĩ gì, nhập thần đến mức nửa ngày trời không phát hiện ra ta, sư huynh ta đây đành phải chào ngươi trước." "...Thì ra là vậy." Tiếp Dẫn thở phào nhẹ nhõm, cười nhạt nói: "Chuyện này là sư đệ không phải, xin sư huynh đừng trách." "Sư đệ không cần đa lễ, ngươi định đi đâu vậy?" Diệp Trần giả vờ không biết Tiếp Dẫn định làm gì, yên lặng xem đối phương biểu diễn.

Hắn cố ý nói rõ là đi gặp Hồng Quân, xem Tiếp Dẫn có biết khó mà lui không.

Nhưng phản ứng của Tiếp Dẫn hiển nhiên đã hiểu sai ý.

"Bẩm sư huynh." Tiếp Dẫn cảm khái nói: "Bản thể sau khi trảm ra tam thi, mãi không thể dùng cách này chứng đạo, phái ta đến Tử Tiêu Cung, thỉnh sư tôn chỉ lối." Hắn tự cho rằng đã lừa được Diệp Trần, chuẩn bị tương kế tựu kế, đi cùng Diệp Trần đến Tử Tiêu Cung.

"Thì ra là vậy." Diệp Trần nghiêm túc nói: "Vấn đề này ta có thể thay sư tôn giải đáp, không cần đến Tử Tiêu Cung đâu." Tiếp Dẫn nghe vậy sững sờ.

Hắn nhanh chóng phản ứng lại, nặn ra một nụ cười nói: "Sư huynh đừng nói đùa nữa, ngài đi con đường Dĩ lực chứng đạo, làm sao biết được Tam thi chứng đạo pháp." "Ta thật sự biết." Diệp Trần cười nhạt nói: "Chuẩn Thánh sau khi trảm ra tam thi, chỉ cần hợp tam thi làm một, lại lần nữa dung hợp với bản thể, là có thể chứng đạo thành Thánh.

Ta đã tận mắt chứng kiến có người chứng đạo như vậy, nên biết rất rõ." Tiếp Dẫn lập tức ngây người.

Trong thế giới Hồng Hoang ngoài Đạo Tổ Hồng Quân ra, làm gì có ai dùng Tam thi chứng đạo, Diệp Trần đang trêu chọc hắn sao.

Nhưng biểu cảm của Diệp Trần lại rất chân thành, dường như không phải đang nói đùa, càng khiến hắn thêm hoang mang.

Nhưng giây tiếp theo.

Một câu nói của Diệp Trần đã khiến Tiếp Dẫn phá phòng.

"Tiếp Dẫn sư đệ, ngươi đi thỉnh giáo sư tôn về Tam thi chứng đạo pháp, ta có thể hiểu được." Diệp Trần cười khẩy nói: "Nhưng ta có chút tò mò, không biết sư đệ có thể giải đáp cho ta không?" "Sư huynh

xin cứ nói.” Tiếp Dẫn khẽ gật đầu.

Hắn nhất định phải tìm cách nhanh chóng đến Tử Tiêu Cung, nếu không Linh Sơn sẽ nguy to.

“Ta thực sự có chút tò mò.” Khóe miệng Diệp Trần hiện lên vẻ trêu chọc, từ từ nói: “Tiếp Dẫn sư đệ tam thi không đầy đủ, lấy đâu ra tam thi hợp nhất?” “!!!” Tiếp Dẫn nghe vậy chấn động.

Hắn đột nhiên tỉnh ngộ, tên Diệp Trần chết tiệt này, từ đầu đến cuối đều đang trêu đùa hắn.

Tiếp Dẫn nhanh chóng xé rách không gian, điên cuồng chạy trốn về phía Tử Tiêu Cung.

Tự ngã thi này của hắn nhiều nhất cũng chỉ là Chuẩn Thánh hậu kỳ, trước mặt Diệp Trần khó mà thoát được.Thà rằng liều một phen, nếu có thể xông vào Tử Tiêu Cung, là có thể hóa giải nguy cơ lần này.

“Chạy?” Diệp Trần cười khẩy lắc đầu, Hỗn Độn Chung xoay tít trên đầu ngón tay, tiện tay ném một cái, liền chụp về phía đỉnh đầu của Tiếp Dẫn.

Chương 160

Vút!

Vút!

Vút!

Hỗn Độn Chung quả nhiên là Tiên Thiên Chí Bảo, trong khoảnh khắc đã xé rách tầng tầng không gian, hậu phát tiên chí đến trên đỉnh đầu của Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn kinh hãi tột độ, vội vàng ném ra Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ và Tiếp Dẫn Bảo Tràng, đâm về phía Hỗn Độn Chung.

Bản thân hắn không hề dừng lại, tiếp tục chạy trốn về phía Tử Tiêu Cung cách đó mấy chục triệu dặm.

Chỉ cần cho hắn thêm vài giây nữa, hắn liền có thể xông vào Tử Tiêu Cung, hóa giải nguy cơ lần này.

"Tên Tiếp Dẫn này cũng chịu chi thật, hai kiện cực phẩm linh bảo dùng để trảm thi, đều dùng trên một cái thân thể." Diệp Trần không nhịn được cảm thán hai câu, Chư Thiên Khánh Vân nhẹ nhàng đè xuống, hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trong nháy mắt không còn sức chống cự, ngoan ngoãn bị hắn thu lấy.

Hỗn Độn Chung đột nhiên phình to!

Hung hăng rơi xuống, chụp về phía Tiếp Dẫn!

Ầm!

Chỉ nghe một tiếng trầm đục, Tiếp Dẫn không chút sức chống cự, rơi vào trong Hỗn Độn Chung.

Đông Hoàng chỉ dựa vào Hỗn Độn Chung chưa luyện hóa, đối phó

với tu sĩ cùng giai cũng có thể một địch năm.

Tu vi của Diệp Trần đã sớm vượt qua Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại phối hợp với Tiên Thiên Chí Bảo, ngay cả với Công Đức Thánh Nhân vừa mới tấn thăng cũng có thể so kè một phen.

Nếu thật sự để Tiếp Dẫn chạy thoát, truyền ra ngoài mới gọi là mất mặt.

"Xong rồi, thu công." Diệp Trần vỗ vỗ hai tay, quay người đi về phía Hồng Hoang.

Nơi này cách Tử Tiêu Cung quá gần, không thể ở lâu, vạn nhất kinh động đến Hồng Quân, sẽ phải chịu hậu quả khôn lường.

Ngoài Tử Tiêu Cung.

Dao Trì đang ôm Hạo Thiên Kính quan sát Hồng Hoang, đột nhiên phát hiện trước mắt sáng lên, ngẩng đầu nhìn, cách đó mấy chục triệu dặm có một vệt kim quang lóe lên rồi biến mất.

Nàng vội vàng đứng dậy, cảnh giác nhìn về phía Hỗn Độn.

Hạo Thiên thấy bộ dạng của nàng, lập tức cầm Hạo Thiên Kiếm, đứng bên cạnh Dao Trì.

Đợi nửa ngày, dường như không có động tĩnh gì, Hạo Thiên không nhịn được nói: "Sư muội, phát hiện ra gì sao?" "Không rõ." Dao Trì khẽ lắc đầu, nói: "Vừa rồi ở đó dường như bộc phát ra khí tức cực mạnh, ta chỉ thấy một tia kim quang, liền không có động tĩnh gì khác, có thể là ta hoa mắt." "Tu luyện đến cảnh giới của chúng ta, sao có thể hoa mắt?" Hạo Thiên chau mày nói: "Vạn vạn lần không thể đại ý, như vậy đi, chúng ta cảnh giới ba tháng, nếu không có vấn đề gì, thì coi như chưa xảy ra chuyện gì.

Nếu thật sự có đại địch xâm phạm, ta sẽ ở đây ngăn cản, ngươi lập tức xông vào Tử Tiêu Cung, mời sư tôn giáng lâm." "Được!" Dao

Trì khẽ gật đầu.

Thực lực của Hạo Thiên mạnh hơn nàng một chút, trách nhiệm chống cự đại địch, xưa nay đều do đối phương phụ trách.

Đương nhiên rồi.

Vị đại địch này chắc chắn không đợi được. ...

Thế giới Hồng Hoang.

Diệp Trần xuyên hành trong hư không, bước một bước đã ra ngoài mấy trăm vạn dặm.

Sau khi giải quyết được mối họa tâm phúc là Tiếp Dẫn.

Trận chiến thảo phạt Tây Phương này, không còn khả năng thất bại nữa.

Trừ phi Hồng Quân đột nhiên lên cơn, từ bỏ việc tranh đoạt quyền khống chế Thiên Đạo với ý chí của Bàn Cổ, ý thức giáng lâm Hồng Hoang.

"..." Diệp Trần vội vàng lắc đầu, xua đi suy nghĩ này ra khỏi đầu, miễn cho bị Hồng Quân cảm ứng được.

Hắn thường xuyên mượn sức mạnh của Thiên Đạo để sắc phong chư hầu đại thần, rất dễ dàng nảy sinh dây dưa với Thiên Đạo, lỡ như Thiên Đạo tiếp nhận được thông tin, truyền cho Hồng Quân thì không hay.

"Chuyện đánh trận giao cho Phục Hy rồi." Diệp Trần sờ sờ cằm, nói: "Ta cứ ở trong tối trấn giữ là được, chuyện đánh đấm chém giết này, làm gì có đại lão nào đích thân động thủ." Vút!

Diệp Trần nhanh chóng bước ra hai bước, xuyên qua tầng tầng hư không, giáng lâm trên Linh Sơn.

Hắn không hiện thân, bày ra dưa quả quỳnh tương, nằm trên ghế

mây lẳng lặng xem kịch.

Hơn bốn mươi vạn đại quân Thiên Đình vây chặt Linh Sơn, bất luận là bốn phương tám hướng, lên trời xuống đất, đều có bóng dáng của đại quân Thiên Đình.

E rằng một con muỗi, cũng đừng hòng chạy thoát.

Phục Hy, Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu, Bạch Trạch, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử sáu đại Chuẩn Thánh, yên lặng ngồi trên đỉnh một tòa cung điện xa hoa, cảnh giác nhìn về phía Tây Phương Thần Cung được xây dựng lại trên Linh Sơn.

"Báo!" Một vị Đại La Kim Tiên xông lên trước, lớn tiếng nói: "Hai vị Chuẩn Thánh dẫn theo Nguyên Thủy từ hướng Côn Luân Sơn, đang lao về phía Linh Sơn!" "Biết rồi, lui xuống đi." Phục Hy bình tĩnh gật đầu, sau khi nhìn theo vị đại năng kia rời đi, cười nhạt nói: "Tam Thanh xem ra có chút không cam chịu tịch mịch a, cứ phải chen một chân vào giữa Thiên Đình và Tây Phương, chư vị, có cao kiến gì không?" Đông Vương Công bĩu môi nói: "Cao kiến cái rắm!" Chúng ta cứ theo lời Bệ hạ, bày ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, trực tiếp xử lý bọn chúng!" "Đơn giản thô bạo!" Bạch Trạch liếc mắt nhìn Đông Vương Công một cái, sau đó nhếch miệng cười nói: "Nhưng ta cảm thấy rất thích hợp." Phục Hy nhìn về phía các Chuẩn Thánh khác, nói: "Các ngươi thấy thế nào?" "Vậy thì đánh thôi." Hồng Vân cười sang sảng: "Chẳng lẽ chúng ta sợ Tam Thanh hay sao?" "Bệ hạ sau khi thu phục Long tộc, thế lực ở thế giới Hồng Hoang có thể đối đầu với Thiên Đình chỉ còn lại phe Tây phương và Tam Thanh." Trấn Nguyên Tử khẽ gật đầu nói: "Một khi chúng ta đánh bại Tây phương, nếu Tam Thanh không chịu thần phục, cuối cùng cũng phải dùng nắm đấm để phân cao thấp.

Nguyên Thủy đã công khai đến đây, vậy là đã chuẩn bị sẵn sàng để

đối đầu với Thiên Đình.

Ta đồng ý với cách nhìn của ba vị đạo hữu." Tây Vương Mẫu nhẹ nhàng gật đầu.

Sau khi trải qua các cuộc thảo phạt Yêu tộc và đại bại Tây phương, bà không còn do dự thiếu quyết đoán nữa, biết rằng lúc cần ra tay thì không thể chỉ nói miệng.

"Vậy thì đánh đi!" Phục Hy hưng phấn một cách khó hiểu.

Quy mô của trận chiến này có lẽ không phải lớn nhất, nhưng về mặt chiến lực đỉnh cao thì không thua kém gì Long Phượng đại kiếp thời thượng cổ, đủ để ghi vào sử sách Hồng Hoang.

Hơn nữa trận chiến này còn do chính tay Phục Hy chỉ huy!

"Xin Phục Hy đạo hữu hạ lệnh!" Bạch Trạch biết Phục Hy cần gì nhất, lập tức chắp tay dâng cơ hội lên.

Phục Hy hít một hơi thật sâu, vung tay, bắt đầu hạ đạt mệnh lệnh tác chiến.

"Trấn Nguyên đạo hữu, Bạch Trạch đạo hữu, Hồng Vân đạo hữu, Tây Vương Mẫu đạo hữu, bốn vị phụ trách dẫn lĩnh đại quân Thiên Đình tấn công Linh Sơn!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không có Tam Thi, chỉ có hai bản thể, hãy dùng tốc độ nhanh nhất để hạ gục chúng!" Phục Hy nhìn về phía Trấn Nguyên Tử và những người khác, nói: "Lúc này không có viện quân đến giúp, khả năng chúng tự bạo hủy diệt Linh Sơn không lớn.

Nếu có thể dẫn chúng đến Hỗn Độn tác chiến thì càng tốt." "Tuân lệnh!" "Tuân lệnh!" "Tuân lệnh!" Bốn vị Chuẩn Thánh đồng thanh nhận lệnh.

"Đông Vương đạo hữu, do ngài đối phó với ác thi do Tiếp Dẫn và

Chuẩn Đề trảm ra.” Phục Hy nhìn về phía Đông Vương Công, nói: “Hãy nhớ kỹ, không được để chúng quay về Linh Sơn.

Chương 161

Nếu bản thể muốn thoát thân vô vọng, không chừng chúng sẽ tự bạo ác thi, làm nổ tung linh mạch." "Tuân lệnh!" Đông Vương Công mỉm cười gật đầu: "Yên tâm đi, chỉ là một ác thi Chuẩn Thánh trung kỳ mà muốn chạy thoát khỏi tay ta, trừ khi ta uống nhầm thuốc." Các Chuẩn Thánh có mặt đều khẽ gật đầu.

Đông Vương Công đã sớm tấn thăng Chuẩn Thánh đỉnh phong, đừng nói là hai ác thi Chuẩn Thánh trung kỳ, dù là hai Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng không thể là đối thủ của ông.

Hơn nữa ông còn có Tam Thi bên mình, bản thân không cần ra tay, chỉ để Tam Thi xuất trận cũng đủ để đánh cho hai cỗ ác thi kia không còn sức chống đỡ.

"Tam Thanh giao cho ta đi." Phục Hy cất tiếng cười sảng khoái: "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lần đầu giáng lâm thế gian, cũng phải tìm một đối thủ xứng tầm.

Tên Nguyên Thủy kia, miễn cưỡng cũng đủ tư cách." "Ha ha ha!" "Ha ha ha!" "Ha ha ha!" Các Chuẩn Thánh có mặt đều phá lên cười.

Trước đây Tam Thanh cao cao tại thượng, chưa bao giờ đặt bọn họ vào mắt.

Kể từ khi đầu quân cho Diệp Trần, thành lập Thiên Đình, thực lực và địa vị ngày càng tăng, không ngờ lại có ngày giẫm được Tam Thanh dưới chân.

"Hành động đi!" Phục Hy vung tay, trận chiến chính thức bắt đầu.

"Đại quân Thiên Đình nghe lệnh!" Bạch Trạch tiến lên một bước, tiếng quát vang vọng khắp trăm vạn dặm: "Toàn lực tiến công Linh

Sơn, giết!" "Gào!

Gào!

Gào!" "Gào!

Gào!

Gào!" "Gào!

Gào!

Gào!" Hơn bốn mươi vạn tinh nhuệ Vu tộc bùng nổ huyết khí ngút trời, điên cuồng lao về phía ngọn Linh Sơn hùng vĩ, thề phải chém giết vài tên đệ tử Linh Sơn mới nguôi ngoai được chuyến đi vất vả này.

Trấn Nguyên Tử cùng bốn vị Chuẩn Thánh khác tay cầm cực phẩm linh bảo, chiếm giữ bốn phương của Linh Sơn, mạnh mẽ tấn công trận pháp phòng hộ!

Ầm!

Trận pháp phòng hộ của Linh Sơn đột nhiên xuất hiện vài vết nứt.

"Lũ sâu bọ, các ngươi dám!" Chuẩn Đề đột nhiên lao ra khỏi thần cung Tây phương, Thất Bảo Diệu Thụ hóa thành bản thể Bồ Đề Thụ, ầm ầm đáp xuống đỉnh Linh Sơn.

Cây Bồ Đề Thụ đó bỗng nhiên mọc cao trăm vạn trượng, vô số rễ cây đột ngột xuất hiện, nhanh chóng cắm sâu vào khắp nơi trên Linh Sơn.

Bành!

Bành!

Bành!

Bất kể là đất mềm hay đá cứng, khi gặp phải những bộ rễ khổng lồ này đều không có chút sức chống cự, lần lượt vỡ nát, mặc cho rễ

cây tiếp tục đâm sâu xuống dưới.

Bồ Đề Thụ không ngừng lớn lên, bộ rễ khổng lồ điên cuồng mở rộng.

"Không ổn rồi!" Trấn Nguyên Tử đột nhiên kinh hãi, nói: "Hắn muốn hấp thu sức mạnh linh mạch để củng cố trận pháp phòng hộ!" "Không thể để hắn thành công!" Bạch Trạch nghe vậy cũng kinh hãi, nói: "Toàn lực ra tay, phá vỡ trận pháp!" "Được!" "Được!" Tây Vương Mẫu và Hồng Vân đồng thanh gật đầu.

Nếu trận pháp phòng hộ hấp thu sức mạnh của linh mạch, vậy thì việc phá vỡ trận pháp sẽ phải gánh chịu nhân quả hủy hoại linh mạch Tây phương.

Linh mạch dưới Linh Sơn là thứ duy nhất mà Tây phương hiện giờ có thể tự hào.

Nếu thật sự hủy hoại linh mạch này, chẳng khác nào hủy hoại cả thế giới Tây phương.

Nhân quả Thiên Đạo lớn đến vậy, cho dù là cường giả Chuẩn Thánh cũng chưa chắc gánh nổi.

Trong hư không.

Diệp Trần khẽ gật đầu.

Hai tên Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn này quả thật có chút đầu óc, lại có thể nghĩ ra cách này.

Cách này cao minh hơn nhiều so với việc tự bạo linh mạch.

Tự bạo linh mạch là kéo đối thủ cùng chết.

Nhưng kết nối trận pháp phòng hộ với linh mạch Tây phương thì lại là ném vấn đề khó cho phía Thiên Đình.

Nếu Thiên Đình tấn công trận pháp, làm vỡ linh mạch, nhân quả

của Tây phương sẽ chuyển sang người Thiên Đình, còn hai tên kia thì được giải thoát.

Còn nếu Thiên Đình từ bỏ việc tấn công trận pháp phòng hộ, chúng sẽ ngồi yên trên cao, đứng ở thế bất bại.

Cách duy nhất để phá cục chính là cách của Bạch Trạch.

Phải tranh thủ trước khi trận pháp phòng hộ và linh mạch Tây phương kết hợp, triệt để phá tan trận pháp phòng hộ.

Ầm!

Địa Thư, Nhân Sâm Quả Thụ, Phù Tang Mộc và các loại cực phẩm linh bảo, cực phẩm linh căn khác đồng loạt xuất động, mạnh mẽ đập vào trận pháp phòng hộ.

Tiếp Dẫn bay ra.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên và Bát Bảo Công Đức Trì đột nhiên biến lớn, chống đỡ đòn tấn công của bốn vị Chuẩn Thánh.

Phanh!

Phanh!

Phanh!

Những cực phẩm linh bảo đó va chạm hàng ngàn vạn lần trong khoảnh khắc.

Màu sắc của Công Đức Kim Liên và Bát Bảo Công Đức Trì trở nên ảm đạm, cấm chế không ngừng vỡ nát, e rằng phải mất mấy chục vạn năm ôn dưỡng mới có thể phục hồi như cũ.

Trận pháp phòng hộ nứt nẻ từng tầng, nhưng cuối cùng vẫn không vỡ.

“Muộn rồi!” Tiếp Dẫn nhìn xuống dưới Linh Sơn, cười lớn nói:

“Bản thể của Chuẩn Đề đã kết nối với linh mạch, nếu các ngươi có bản lĩnh thì cứ tiếp tục phá trận đi.” “Ngươi vui mừng quá sớm rồi.” Trấn Nguyên Tử mỉm cười lắc đầu, tay nâng Địa Thư nói: “Địa mạch Linh Sơn, nghe theo hiệu lệnh của ta, phong tỏa bản thân!” Ông!

Một luồng khí tức pháp tắc huyền diệu đột nhiên bay ra từ Địa Thư, chui xuống lòng đất.

“Nực cười!” Chuẩn Đề cười lớn: “Bản thể Bồ Đề Thụ của ta được sinh ra từ địa mạch Linh Sơn, cùng gốc cùng nguồn với địa mạch, chỉ bằng chút pháp tắc yếu ớt đó mà cũng muốn ảnh hưởng sao.” “Hãy chờ xem.” Trấn Nguyên Tử bình tĩnh đứng tại chỗ, ra hiệu cho Bạch Trạch và những người khác đừng hoảng hốt.

Chương 162

Bản thân y cũng hoảng sợ tột độ, trong lòng cũng không chắc chắn.

Địa mạch Linh Sơn cảm ứng được rễ cây Bồ Đề Thụ, lập tức hưng phấn, không nhịn được muốn leo lên.

Đúng lúc này.

Luồng khí tức pháp tắc kia đến sau nhưng tới trước, rơi xuống địa mạch, khiến hành động của nó lập tức dừng lại.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sững sờ chết lặng.

Trấn Nguyên Tử vui mừng khôn xiết, hét lớn: "Đánh!" Bạch Trạch và những người khác bừng tỉnh, cầm lấy bảo vật tấn công Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Phanh!

Trận pháp phòng hộ ầm ầm vỡ nát.

"Còn chơi được kiểu này sao?" Diệp Trần đột nhiên phun ra vụn linh quả, quả thực cảm thấy có chút kỳ lạ.

Vừa rồi hắn suýt chút nữa đã không nhịn được, chuẩn bị ra tay phá giải trận pháp.

Không ngờ Trấn Nguyên Tử mèo mù vớ phải cá rán, dùng Địa Thư khống chế địa mạch, thật sự có chút tác dụng.

Diệp Trần hoàn toàn có thể cảm nhận được, khi chiêu đó có hiệu quả, Trấn Nguyên Tử lúc ấy cũng đã ngây người ra hai giây.

"Giết!" Hồng Vân giơ cao Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô, cát vàng ngút trời nhấn chìm nửa Linh Sơn.

Phàm là đệ tử Linh Sơn dính phải cát vàng này, trong khoảnh khắc đều hóa thành tro bụi, ngay cả nguyên thần cũng khó thoát.

Sức sát thương của kiện thượng phẩm tiên thiên linh bảo này cực kỳ lớn, có thể sánh với cực phẩm linh bảo, không có thực lực Đại La Kim Tiên thì thật khó chống đỡ.

"Cát vàng không phân biệt địch ta, Thiên binh Thiên tướng chớ lại gần!" Hồng Vân tiện miệng nhắc nhở đại quân Thiên Đình, sau đó cuộn cát vàng lao về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Bạch Trạch và Tây Vương Mẫu không chịu thua kém, mỗi người đều tế ra cực phẩm linh bảo, lao đến tấn công hai người Tiếp Dẫn.

"Thật sự coi Linh Sơn ta dễ bắt nạt sao?" Chuẩn Đề tiện tay vẫy, Bồ Đề Thụ lại hóa thành Thất Bảo Diệu Thụ, quét một cái đã quét bay hơn nửa cát vàng.

Lòng Hồng Vân đau như cắt, vội vàng dùng hồ lô thu lại cát vàng cuồn cuộn.

Cát vàng này có sức sát thương lớn, tu luyện cũng không dễ dàng, tổn thất lần này cực kỳ thảm trọng, ít nhất cũng phải mất mười vạn năm mới tu bổ lại được.

Soạt!

Soạt!

Soạt!

Chuẩn Đề điên cuồng vung Thất Bảo Diệu Thụ, đánh cho Bạch Trạch và Tây Vương Mẫu liên tục lùi lại.

Thất Bảo Diệu Thụ do Bồ Đề Thụ hóa thành, không vật gì không quét được, không vật gì khắc chế được, quả thật không phải cực phẩm linh bảo thông thường có thể so sánh.

“Hiến tế Tam Thi, vây công Chuẩn Đề!” Bạch Trạch đã sớm có cách khắc chế Chuẩn Đề.

Ba vị Chuẩn Thánh mỗi người đều tế ra hai cỗ thi thể, chín vị Chuẩn Thánh xuất hiện ngay trước mặt Chuẩn Đề.

“Các vị đạo hữu, cùng ra tay.” Bạch Trạch dẫn theo thiện ác song thi, từ chính diện tấn công Chuẩn Đề.

“Giết!” Hồng Vân hạn chế từ phía sau, dẫn theo song thi đâm lén Chuẩn Đề.

“Ra tay!” Tây Vương Mẫu quát khẽ một tiếng, dẫn theo song thi hỗ trợ bên cạnh.

Chín vị Chuẩn Thánh vây công, ít nhất cũng cầm thượng phẩm linh bảo, Chuẩn Đề làm sao có cơ hội tấn công.

Chỉ có thể dựa vào sự mạnh mẽ của Thất Bảo Diệu Thụ, cố gắng phòng ngự đòn tấn công của Bạch Trạch và những người khác.

“Tiếp Dẫn đạo hữu, chúng ta cũng chơi một chút đi.” Trấn Nguyên Tử thấy Bạch Trạch đã chiếm thế thượng phong, quay đầu nhìn về phía Tiếp Dẫn đạo nhân.

Cho dù đối phương là đệ tử Thánh nhân, Trấn Nguyên Tử cũng không hề sợ hãi.

Trước đây khi chưa hoàn toàn hiểu rõ cách dùng Địa Thư, y đã có thể đứng vững ở vị trí đại năng đỉnh tiêm.

Bây giờ đã nắm giữ thêm nhiều sông núi trên đại địa Hồng Hoang, tu vi đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, y không hề sợ hãi Tiếp Dẫn, vị đệ tử Thánh nhân này.

Tiếp Dẫn nhìn về phía Nguyên Thủy và những người khác ở xa, từ từ thu lại ánh mắt, có chút khó hiểu nói: “Trấn Nguyên đạo hữu và

những người khác tu vi như vậy, sao lại phải ăn nhờ ở đậu, đầu quân dưới trướng Diệp Trần?

Lại vì sao làm cọp dữ thêm nanh, giúp đỡ Thiên Đình đối phó với Tây phương chúng ta?" Trấn Nguyên Tử cười nhạt: "Chẳng phải cũng chỉ vì tu hành thôi sao." "Lời này có ý gì?" Tiếp Dẫn càng thêm khó hiểu.

"Diệp Trần đạo hữu là ngọn đèn hải đăng chỉ đường trên con đường tu hành của ta." Trấn Nguyên Tử nói từ tận đáy lòng: "Nếu không có đạo hữu chỉ điểm, kiếp này ta e rằng không có cơ hội tấn thăng Chuẩn Thánh đỉnh phong, càng đừng nói đến chứng đạo thành Thánh.

Làm cọp dữ thêm nanh cũng được, ăn nhờ ở đậu cũng được, đó đều là những cái nhìn hư vọng, chỉ có kiên trì với đạo trong lòng mới là bản chất của tu hành." "Trấn Nguyên đạo hữu có phần quá khiêm tốn rồi." Tiếp Dẫn cảm khái vạn phần: "Năm xưa danh tiếng của đạo hữu không thua kém Tam Thanh, ngang hàng với Thái Nhất, Minh Hà, còn hơn xa ta và Chuẩn Đề.

Với thiên phú như vậy, nếu đoạt được thánh vị, đó là chuyện chắc như đinh đóng cột, sư tôn cũng sẽ vô cùng vui mừng.

Cho dù không có những lời chỉ điểm đó, tương lai ngài tham ngộ pháp tắc cũng có thể dĩ lực chứng đạo." Trấn Nguyên Tử cười khẩy: "Ngươi nói ra, ngươi tin sao?" Lừa ta thì được, nhưng đừng coi ta là kẻ ngốc.

Dĩ lực chứng đạo mà dễ dàng như vậy, Hồng Quân sao không đi chứng đạo?

Nếu không có Diệp Trần chỉ điểm cách sử dụng thực sự của Địa Thư, Trấn Nguyên Tử dám khẳng định, y vĩnh viễn không thể chứng đạo thành Thánh.

"..." Tiếp Dẫn lập tức im lặng.

Trấn Nguyên Tử nói thẳng toạc ra như vậy, rõ ràng là trò lừa bịp đã thất bại hoàn toàn.

"Tiếp Dẫn đạo hữu, nể tình ngài là đại năng đỉnh tiêm, ta cũng không bắt nạt ngài." Trấn Nguyên Tử một thân áo xanh, tay cầm Địa Thư, bình thản nói: "Ta dùng bản thể đối chiến với ngài, nếu ngài thắng được ta, ta lập tức quay người rời đi.

Nếu ngài bại, vậy thì hãy nhận thua, có lẽ ta có thể ở trước mặt Diệp Trần đạo hữu cầu xin cho ngài một ân tình, xử lý ngài nhẹ tay." "Vậy thì đa tạ đạo hữu rồi." Tiếp Dẫn không nói nhiều nữa, đưa tay ra nói: "Mời đi, Trấn Nguyên đạo hữu." "Chúng ta đến Hỗn Độn toàn lực một trận, mới có thể phân thắng bại.

Những đệ tử này dù thắng hay thua cũng không ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng." Trấn Nguyên Tử khẽ lắc đầu: "Linh Sơn thực sự quá yếu ớt, nếu thật sự làm tổn thương địa mạch, bất kể thắng thua, đối với hai vị đạo hữu đều là đòn đánh chí mạng." "Đạo hữu nói rất đúng!" Tiếp Dẫn cất tiếng cười sảng khoái: "Chuẩn Đề, chúng ta đi thôi, đến Hỗn Độn một trận." Soạt!

Chuẩn Đề vung Thất Bảo Diệu Thụ, quét bay Bạch Trạch ra xa mấy trăm dặm, nhanh chóng đến trước mặt Tiếp Dẫn.

"Các ngươi có dám cùng ta đến Hỗn Độn một trận không?" Chuẩn Đề nhìn quanh toàn trường, nói: "Nếu bản tọa không e ngại làm tổn thương địa mạch, đã sớm bắt các ngươi rồi." Bạch Trạch và những người khác nghe vậy đều vui mừng khôn xiết.

Họ sợ nhất là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tự bạo linh mạch, lúc này Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chủ động đề cập, họ vui mừng không kịp.

Tên Trấn Nguyên Tử này, ngày thường trông mày rậm mắt to.

Chương 163

Không ngờ lại lừa được Tiếp Dẫn, lợi hại như vậy, thật sự khiến người khác bội phục.

Đương nhiên rồi.

Chuyện này không thể biểu hiện ra ngoài, kẻo để Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghi ngờ.

"Ai sợ ai?" "Đi thì đi!" "Hôm nay ta không đánh cho ngươi phải gọi ba ba, ta không phải Bạch Trạch gia gia!" Ba vị Chuẩn Thánh lần lượt gật đầu.

"Vậy đi thôi." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đi đầu phá vỡ hư không, lao nhanh về phía thế giới Hỗn Độn.

Bạch Trạch và những người khác nhanh chóng đuổi theo hai người Tiếp Dẫn.

Hồng Vân không nhịn được giơ ngón tay cái lên với Trấn Nguyên Tử, truyền âm nói: "Trấn Nguyên đạo hữu, lợi hại a." "..." Trấn Nguyên Tử lập tức không nói nên lời.

Ta lo lắng sẽ đánh vỡ địa mạch Linh Sơn, nhân quả phải gánh chịu quá khó trả.

Không ngờ chỉ tiện miệng đề cập một câu, Tiếp Dẫn đã gật đầu đồng ý.

Chuyện này thật sự không phải lừa bịp, nhiều nhất chỉ là đưa ra một đề nghị thôi được không?

Nhưng chuyện này không cần giải thích nữa, Bạch Trạch chắc chắn sẽ không tin.

Thôi, thôi.

Đánh nhau quan trọng hơn.

Nếu không đánh bại Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, làm sao có cơ hội gánh chịu nhân quả Tây phương, để Hồng Vân hiểu lầm một chút cũng không mất miếng thịt nào.

Cái nồi đen này, gánh thì gánh vậy.

Trong hư không.

Diệp Trần nhìn Tiếp Dẫn rời đi, nhẹ nhàng cắn một miếng quả, quay đầu nhìn xuống đáy Linh Sơn.

Ở đó có một tiểu sa di mày thanh mắt tú, cưỡi một con thần thú đầu hổ thân chó, toàn thân lông trắng, đang men theo đường hầm từ từ đi về phía địa mạch.

Tiểu sa di cầm một cây thần trượng, miệng lẩm bẩm, dường như đang nói gì đó với con thần thú.

Cách đó mấy ngàn vạn dặm.

Phục Hy chặn trước mặt Nguyên Thủy, một trận đại chiến kinh thiên động địa sắp nổ ra.

Diệp Trần ngước mắt nhìn về phía xa hơn.

Lão Tử cưỡi thanh ngưu chạy như điên về phía Linh Sơn.

Lại không thấy bóng dáng của Thông Thiên.

Chẳng lẽ Tam Thanh đã tan rã?

Trong đầu Diệp Trần đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Khả năng này rất lớn.

Dù sao thì Phong Thần đại kiếp rất có thể sẽ không xảy ra nữa.

Tam Thanh cuối cùng khi nào tan rã, hoặc có tan rã hay không, đều

có khả năng lớn, ngay cả Diệp Trần cũng không dám chắc chắn.

Nhưng có một điều Diệp Trần chắc chắn.

Nguyên Thủy và Lão Tử hôm nay chắc chắn sẽ bị ăn một trận đòn!

Bất kể là đến khuyên can hay tham gia đánh nhau, đối với Diệp Trần và Thiên Đình đều không có sự khác biệt.

Hạ gục Tây phương để tăng trưởng khí vận là chuyện có lợi cho Thiên Đình.

Một khi đã liên quan đến tranh đoạt khí vận, Tam Thanh dám nhúng tay vào, chính là không nể mặt Thiên Đình.

Đây cũng là lý do vì sao trước đó Diệp Trần đã dặn dò Phục Hy, chỉ cần Tam Thanh xuất hiện trên chiến trường, hãy trực tiếp hạ sát thủ.

Đương nhiên rồi.

Phục Hy có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, muốn giết Lão Tử và Nguyên Thủy cũng có độ khó rất lớn.

"Đến Linh Sơn xem trước đã." Diệp Trần khẽ lắc đầu: "Phục Hy đối đầu với Tam Thanh, khả năng lớn là năm năm, đợi sau khi cả hai bên đều bị thương, ta sẽ xuất hiện giải quyết." Một lần giải quyết cả Tam Thanh và Tây phương, đối với Thiên Đình, thực ra là có lợi nhất.

Vèo!

Diệp Trần dễ dàng xé rách hư không, lập tức biến mất tại chỗ, nhưng không có sinh linh nào có thể phát hiện ra tung tích của hắn.

Dưới lòng đất Linh Sơn.

Trong đường hầm u ám.

Tiểu sa di cưỡi trên thần thú chó trắng, thở dài: "Đế Thính, sư tôn có thể thắng không?" "Không biết." Con chó trắng lắc đầu: "Ta bây giờ chỉ quan tâm ta có chết không, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có thắng hay không, không liên quan đến ta." Bốp!

Tiểu sa di lấy thần trượng gõ nhẹ vào đầu con chó trắng, nói: "Đế Thính, ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, đó là sư tôn của ta, ngươi phải học cách tôn trọng." "Xì!

Tôn trọng có ích gì, lúc quan trọng, chẳng phải vẫn phái ta đi chịu chết sao." Con chó trắng lườm một cái, nói: "Cũng may tên Chuẩn Đề kia nghĩ ra được, chuyện cho nổ địa mạch lại để cho một đệ tử nhỏ tuổi nhất làm." "Ngươi ngốc quá." Tiểu sa di cười nhạt: "Hai vị sư tôn chọn ta làm chuyện này, thứ nhất là coi trọng ta; thứ hai, tu vi của ta quá thấp, ở xa chiến trường, cũng không có ai chú ý, so với mấy vị sư huynh, ta thích hợp làm chuyện này hơn." Con chó trắng liên tục lườm mấy cái, nhưng không trả lời tiểu sa di nữa.

Tiểu sa di nói đều đúng, nhưng chuyện này quá nguy hiểm.

Địa mạch Linh Sơn một khi bị cho nổ, e rằng khó thoát khỏi cái chết.

Cho dù có thể may mắn sống sót, sự phản phệ do nhân quả mang lại, có lẽ còn khó chịu hơn chết vạn lần.

"Đế Thính!" Tiểu sa di có chút tức giận, nói: "Ta đang nói chuyện với ngươi đấy." Con chó trắng đành phải tìm cớ, nói: "Tiểu chủ tử không phải không cho ta nghe trộm bên ngoài đánh nhau sao, ta vừa rồi nghe chăm chú quá, quên trả lời." "Vậy sao?" Tiểu sa di không nhìn thấy biểu cảm của con chó trắng, lập tức tin, nói: "Sao rồi?

Sao rồi?

Mấy vị sư huynh không bị thương chứ." "Ừm, hình như đều

không bị thương nặng, Dược Sư Quán Tử hình như bị đập nát, Nhật Quang và Nguyệt Quang thì thông minh, giả vờ tu vi quá thấp, đánh qua đánh lại với hai tên Thiên binh Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ." Con chó trắng khẽ lắc đầu: "Di Lặc thảm hơn, mông hình như bị hai tên Thiên tướng bắn nổ, tiếng kêu đặc biệt thảm thiết." "Thấy chưa, ở dưới lòng đất thoải mái hơn nhiều đúng không." Tiểu sa di cười nhạt: "Có thể nghe thử xem sư tôn bây giờ sao rồi không?" "Không được." Con chó trắng lắc đầu: "Tu vi của ta quá thấp, nhiều nhất chỉ có thể nghe được chuyện ở thế giới Hồng Hoang, chuyện xảy ra trong Hỗn Độn, ta không nghe được chút nào." "Ai... không nghe được tình hình của sư tôn, địa mạch rốt cuộc có nên cho nổ không đây..." Tiểu sa di lắc đầu thở dài: "Đế Thính, đi nhanh một chút, sao lâu vậy mà chưa đến nơi." Con chó trắng ngẩng đầu, nhìn về phía trước nói: "Kia không phải sao, tìm cái chết sao mà vội thế..." "Không được nói bậy!" Tiểu sa di lấy thần trượng gõ vào đầu con chó trắng, nói: "Nếu sư tôn thắng, chúng ta coi như đi ngắm cảnh đi." "..." Con chó trắng lại không nói nên lời.

Cách một người một chó không xa, một cánh cửa đá thấp thoáng hiện ra.

Chương 164

Diệp Trần lặng lẽ đi theo sau, nghe trộm tất cả cuộc đối thoại.

Nếu không nhầm, một người một chó trước mắt chính là Địa Tạng Vương Bồ Tát và thần thú Đế Thính nổi tiếng trên Địa Cầu.

Địa ngục chưa trống, thề không thành Phật!

Truyền thuyết vị đệ tử Thánh nhân này sớm đã vượt qua những người bình thường, thậm chí có thể sánh ngang với Như Lai.

Để độ hóa tất cả vong linh trong mười tám tầng địa ngục, ngài đã chọn trấn giữ vĩnh viễn địa phủ, hấp thu tín ngưỡng và hương hỏa của vô số sinh linh.

Nhưng bánh xe Hồng Hoang tiến đến nay, vị Địa Tạng trẻ tuổi này dường như chưa từng có động tĩnh gì.

Ngược lại, Di Lặc, Dược Sư, Nhật Quang, Nguyệt Quang và các đệ tử Tây phương khác lại tạo ra được chút danh tiếng, không lâu trước đó còn đến núi Côn Luân bái kiến Nguyên Thủy, so tài tu vi với Thập Nhị Kim Tiên.

Diệp Trần nhìn tu vi của Địa Tạng, dường như vừa mới đột phá Thái Ất Kim Tiên.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đồng thời nhận làm đồ đệ, lại giao cho cậu ta chuyện quan trọng nhất là cho nổ địa mạch, đủ thấy sự sủng ái đối với cậu ta.

"Thiên phú của tiểu tử này trông có vẻ ổn, nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tin tưởng như vậy, luôn cảm thấy có chút kỳ quái." Diệp Trần nhìn cây thần trượng trong tay tiểu sa di, khẽ lắc đầu: "Tên Chuẩn Đề kia âm hiểm xảo trá nhất, lại ngay cả cực phẩm tiên thiên

linh bảo Gia Trì Thần Trượng cũng giao cho Địa Tạng.” Với người như Chuẩn Đề, ngoài Tiếp Dẫn ra, e rằng không tìm được người bạn nào có thể tin cậy.

Gia Trì Thần Trượng là cực phẩm tiên thiên linh bảo, tương đương với nửa cái mạng, có thể giao phó tính mạng cho Địa Tạng, chắc chắn cậu ta có điểm gì đó cực kỳ phi thường.

Diệp Trần nhìn trái nhìn phải, nhìn trên nhìn dưới, cũng không nhìn ra được gì.

Thôi kệ, kệ đi.

Trước tiên bắt Địa Tạng và Đế Thính lại, có thời gian sẽ nghiên cứu kỹ sau.

Hai người họ mà lỡ tay cho nổ địa mạch Linh Sơn, Thiên Đình sẽ thiệt hại lớn.

“Đi.” Diệp Trần lấy ra Hỗn Độn Chung, ném về phía một người một chó.

Soạt!

Địa Tạng và Đế Thính hoàn toàn không phát hiện, đã bị Diệp Trần dễ dàng thu vào trong.

Bên trong Hỗn Độn Chung.

Tiếp Ứng đạo nhân đang khổ sở suy nghĩ, mong tìm ra cách thoát ra ngoài.

Đúng lúc này.

Một người một chó đột nhiên rơi từ trên đầu xuống, Tiếp Ứng vội vàng né qua, mới không bị đè trúng.

“A!

A!

A!" Đế Thính sợ đến hồn bay phách tán, kinh hãi nói: "Tiểu chủ tử, chúng ta bị tấn công lén rồi." Tiểu sa di bình thản nói: "Nói thừa, chuyện này ta không biết sao?

Mau nghe thử xem, chúng ta đang ở đâu...

Aiya... có người..." Đế Thính và tiểu sa di quay đầu nhìn lại.

Tiếp Ứng đạo nhân mặt như màu đất, ánh mắt ngây dại nhìn hai người họ.

Hai người một chó, mặt đối mặt nhìn nhau.

"Sư... sư tôn?" Địa Tạng thấy trên người Tiếp Ứng có chút khí tức của Tiếp Dẫn, thăm dò chào hỏi.

Tiếp Ứng trông có vẻ đẹp trai hơn một chút so với bản thể Tiếp Dẫn, khẽ gật đầu nói: "Ta là tự ngã thi của sư tôn bần đạo, gọi ta là sư thúc đi." "Vâng, sư thúc." Địa Tạng nói: "Sư thúc, đây là đâu?

Chúng ta bị ngài bắt vào sao?" "...Không phải." Tiếp Ứng có chút xấu hổ, nói: "Người bắt các ngươi vào là Thiên Đế Diệp Trần." "Hóa ra là Thiên Đế." Địa Tạng không hề sợ hãi, khẽ nhíu mày nói: "Ta còn chưa nhìn thấy mặt mũi hắn thế nào đã bị bắt vào, thật là quá đáng." "!!!" Đế Thính lập tức sợ đến hồn bay phách tán, lấy đầu húc mạnh vào mông Địa Tạng.

"Đế Thính, ngươi làm gì vậy?" Địa Tạng suýt chút nữa bị húc ngã, tức giận nhảy dựng lên, muốn lấy Gia Trì Thần Trượng đánh nó.

"Đừng náo nữa, Địa Tạng, ngồi bên cạnh ta." Tiếp Ứng vung tay ngăn hai người họ đánh nhau, nói: "Ta truyền thụ cho ngươi một bộ công pháp, chỉ cần nghiên cứu đủ, tu luyện đến cảnh giới Chuẩn Thánh chắc không có vấn đề." Địa Tạng nghe vậy vui mừng khôn xiết.

Vội vàng đến gần Tiếp Ứng, rồi lại cảm thấy không ổn, bối rối nói: "Sư thúc, hai vị sư tôn trước đây không muốn truyền thụ cho ta công pháp cao thâm, sợ ảnh hưởng đến việc tu luyện sau này của ta.

Ta mà học công pháp với ngài ở đây, sau khi ra ngoài, liệu có bị đánh mông không?" "Không sao đâu." Tiếp Ứng nghe vậy sững sờ, nói: "Có sư thúc làm chủ cho con, họ sẽ không làm gì con đâu." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có thể sống sót hay không còn chưa chắc, huống hồ là xử lý Địa Tạng.

Một khi Tiếp Dẫn thân tử, những Tam Thi này sẽ tan biến trong trời đất, không còn tồn tại nữa.

"Vậy thì tốt quá!" Địa Tạng nào biết những chuyện này, vui mừng gật đầu: "Vậy sư thúc mau truyền thụ công pháp cho con đi." Tiếp Dẫn thu lại tâm tư, từ từ gật đầu: "Bộ công pháp này tên là 《Độ Hóa Kinh》, có ba giai đoạn là độ linh, độ tiên, độ phật, đại ý là..." Địa Tạng chăm chú lắng nghe giảng đạo, cho dù có chỗ không hiểu, cũng lặng lẽ ghi nhớ trong lòng, đợi sau khi Tiếp Ứng giảng xong mới đặt câu hỏi.

Nửa lúc sau.

Tiếp Ứng đại khái giảng xong nội dung Độ Hóa Kinh, thở dài nói: "Kinh này do bản thể và chúng ta cùng nhau tham ngộ mà có, chưa có đệ tử Tây phương nào tu luyện, tốt xấu đều chưa được chứng thực, nếu con thật sự muốn tu luyện, phải hết sức chú ý." "Đệ tử biết rồi." Địa Tạng khẽ gật đầu, tò mò hỏi: "Dám hỏi sư tôn, độ linh, độ tiên con còn có thể hiểu, nhưng phật, rốt cuộc có ý nghĩa gì?" Độ linh, độ tiên, như tên gọi là độ hóa sinh linh bình thường, độ hóa người thành tiên đắc đạo, còn độ phật chẳng lẽ chỉ Chuẩn Thánh sao?

Vậy tại sao không trực tiếp gọi là độ thánh?

"Phật, là một khái niệm do bản thể đề xuất, tu vi đại khái tương

đương với Chuẩn Thánh." Tiếp Ứng kiên nhẫn giải thích: "Nhưng giữa hai bên có sự khác biệt, Chuẩn Thánh chỉ đơn thuần là tu vi của bản thân, còn phật mà bản thể nói đến, là chỉ tu hành và giác hành đều viên mãn, thậm chí tu hành còn phải xếp sau giác hành." "Giác hành?" Địa Tạng càng thêm khó hiểu.

"Giác hành, như tên gọi là giác ngộ và hành động, phật không chỉ tu vi đạt đến Chuẩn Thánh, mà còn phải phổ độ chúng sinh, giúp họ nâng cao giác ngộ." Tiếp Ứng không hề tỏ ra không kiên nhẫn, từng chút một chỉ dẫn Địa Tạng: "Phàm là sinh linh đều có tư dục, ngay cả Thánh nhân cũng không ngoại lệ, cách nói này có phần hơi nghiêm khắc, phật khó tu thành, đó cũng là lý do bản thể không truyền thụ cho các con." "Ra là vậy." Địa Tạng khẽ gật đầu, đại khái đã hiểu.

"Độ Hóa Kinh chưa hoàn thiện, nhưng nếu thật sự dụng tâm tu hành, không thể thành phật thì tu thành Chuẩn Thánh cũng không thành vấn đề." Tiếp Ứng cảm khái nói: "Công pháp này mơ hồ liên kết với một loại đại đạo pháp tắc nào đó, không cần trảm thi cũng có thể thẳng đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, có lẽ là một cách hay để giải quyết nhân quả Tây phương." "Nghe có vẻ lợi hại thật, nhưng sư thúc, công pháp lợi hại như vậy, sư tôn vì sao không truyền thụ cho tất cả đệ tử Linh Sơn?" Địa Tạng khẽ gật đầu, rồi đưa ra thắc mắc của mình: "Bất kể đệ tử có thể tu thành phật hay không, đối với sư tôn, bản thân đó cũng là một loại độ hóa, theo cách nói của Độ Hóa Kinh, sư tôn chẳng phải cũng có thể thành phật sao?" "!!!" Tiếp Ứng nghe vậy chấn động.

Đột nhiên đứng dậy, kinh hô: "Ra là thế!

Ra là thế!" Địa Tạng hoàn toàn không hiểu Tiếp Ứng đang làm gì, khẽ lắc đầu, cúi đầu tham ngộ Độ Hóa Kinh.

Tiếp Ứng đi đi lại lại điên cuồng trong Hỗn Độn Chung, vừa đi

vừa không ngừng lẩm bẩm.

“Bản thể ơi bản thể, cơ duyên chứng đạo mà ngươi tham ngộ bấy lâu, là ở đây a.” “Thành lập giáo phái, truyền thụ công pháp, độ hóa sinh linh, độ hóa bản thân, nhục thân thành phật!” Tiếp Ứng ngửa mặt lên trời hét dài: “Tiếc thay, tiếc thay, nếu ta là bản thể, lúc này có thể cáo với Thiên Đạo, thành lập giáo phái, lập tức thành Thánh!” Đế Thính sợ hãi trốn sau lưng Địa Tạng, mơ hồ cảm thấy tự ngã thi này chắc đã điên rồi.

Bên ngoài Hỗn Độn Chung.

Diệp Trần có chút kinh ngạc.

Địa Tạng chỉ tiện miệng nói hai câu, đã có thể điểm tỉnh Tiếp Ứng, cảm ứng được cơ duyên chứng đạo.

Chương 165

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sáng lập Tây phương giáo, độ hóa chúng sinh thành phật, vốn là một trong những điều quan trọng nhất trong việc trả nhân quả Hồng Hoang.

Chỉ cần nắm được điều này, hai người họ thành Thánh là chuyện chắc chắn.

Cũng thật trùng hợp.

Tiếp Dẫn cảm thấy công pháp chưa đủ hoàn thiện, không truyền thụ cho đệ tử, cũng không được Địa Tạng nhắc nhở.

Tự ngã thi Tiếp Ứng thấy mình sắp không sống nổi, bèn truyền thụ công pháp cho Địa Tạng, được Địa Tạng nhắc nhở, nhưng lại không có cách nào sáng lập Tây phương giáo.

Một miếng ăn một miếng uống, đều có nhân quả.

Tiểu tử này quả thật không đơn giản.

Tiểu tử này nói toạc ra cơ duyên chứng đạo của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nhưng khí tức của bản thân không thay đổi, khí vận cũng không được cộng thêm.

"Vì sao lại kỳ quái như vậy?" Diệp Trần khẽ nhíu mày: "Thôi kệ, đợi xong chuyện ở đây, về Bàn Cổ Điện hỏi Nữ Oa, hoặc là Phụ Thần Bàn Cổ ý chí." Sau khi quyết định.

Diệp Trần thu lại Hỗn Độn Chung, lao ra khỏi Linh Sơn, quay lại chiến trường.

Cách Linh Sơn mấy ngàn vạn dặm.

Phục Hy tay cầm Hà Đồ Lạc Thư, Tam Thi mỗi người chưởng

khống Bát Quái Lục Hợp Bàn, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên và Càn Khôn Đỉnh, vây quanh Bồ Đề đạo nhân và Đại Luân Minh Vương mà đánh tới tấp, đánh cho đối phương chỉ có sức chống đỡ, không có sức tấn công.

Trong năm kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, có đến bốn kiện thuộc về thập đại cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Với trang bị cao cấp như vậy, e rằng ngoài mấy vị đệ tử Thánh nhân ra, không ai có thể so sánh được.

Thậm chí Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Đế Tuấn, ba vị đệ tử Thánh nhân này cũng hoàn toàn không thể so bì.

"Phục Hy đạo hữu." Nguyên Thủy đứng không xa, sắc mặt có chút không vui, nhưng không có lý do để nhúng tay vào trận chiến, chỉ đành khuyên: "Có gì thì từ từ nói, không nhất thiết phải ra tay ác độc như vậy.

Thiên Đình và Tây phương đều là nơi tập trung đại khí vận của Hồng Hoang, nếu thật sự đấu đến mức lưỡng bại câu thương, sẽ không hợp với Thiên Đạo, e rằng sẽ giáng xuống tai họa." "Bớt nói nhảm đi!" Phục Hy tay cầm Hà Đồ Lạc Thư, mạnh mẽ trấn áp Đại Luân Minh Vương, nhếch miệng cười: "Hoặc là ra tay, hoặc là cút đi, đừng ở đó làm người tốt nữa.

Ngay cả Hồng Vân cũng không làm trò đó nữa, lẽ nào ngươi không biết xấu hổ sao." Nguyên Thủy nghe vậy mặt tái mét.

Hồng Vân là người tốt số một của Hồng Hoang, thích nhất là lo chuyện bao đồng, nhưng sau khi gia nhập Thiên Đình, ít có tin tức tương tự truyền ra.

Nhưng danh hiệu người tốt ở trong giới đại năng Hồng Hoang lại như sấm bên tai, rất nhiều đại năng đều ghét cay ghét đắng.

Bây giờ Phục Hy đội cái mũ này lên đầu y, không khỏi khiến y tức giận!

"Phục Hy đạo hữu, lời của ngươi có ý gì?" Nguyên Thủy sắc mặt trầm xuống, nói: "Danh tiếng Tam Thanh của chúng ta, không phải để người khác tùy tiện sỉ nhục." Phục Hy ra lệnh cho Tam Thi vây công Đại Luân Minh Vương và Bồ Đề đạo nhân, quay người nhìn về phía Nguyên Thủy, cười khẩy: "Động một chút là Tam Thanh, Tam Thanh, mẹ nó không biết xấu hổ à." Nguyên Thủy là người mà y ghét nhất trong Tam Thanh.

Thường xuyên dựa vào danh tiếng Tam Thanh để gây chuyện, đặc biệt là trước khi giảng đạo ở Tử Tiêu Cung.

Nếu thật sự luận về chiến đấu lực, những đại năng đỉnh tiêm có cực phẩm linh bảo như Đế Tuấn, Thái Nhất, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, đánh bại y mấy lần cũng không thành vấn đề.

Nếu không phải nể mặt danh tiếng Tam Thanh, không biết đã bị ăn bao nhiêu trận đòn.

Bây giờ Nguyên Thủy có danh phận là đệ tử Thánh nhân, lại có Bàn Cổ Phiên và các tiên thiên chí bảo khác trong tay, mà ra ngoài vẫn dùng danh hiệu Tam Thanh, thật sự khiến Phục Hy khinh bỉ.

"Hỗn xược!" Nguyên Thủy giận dữ, quát: "Phục Hy, bản tọa nể mặt ngươi, ngươi lại ba lần năm lượt sỉ nhục bản tọa, hôm nay không cho ngươi một bài học, ngươi không biết trời cao đất dày rồi!" "Nguyên Thủy sư huynh!" Đại Luân Minh Vương né được đòn tấn công của tự ngã thi của Phục Hy, kinh hô: "Những Chuẩn Thánh của Thiên Đình này tự cho mình là cao, không chỉ coi thường Tây phương chúng ta, ngay cả Tam Thanh cũng không coi ra gì, chẳng lẽ hôm nay ngài mới biết sao?" "Được!

Được!

Được!" Nguyên Thủy nói liền ba tiếng "được", từ từ lấy ra Bàn Cổ Phiên, tức giận nói: "Vậy bản tọa hôm nay sẽ cho Thiên Đình và Diệp Trần xem, ai mới là kẻ mạnh nhất Hồng Hoang!

Xem các ngươi dựa vào đâu mà kiêu ngạo!" "???" Diệp Trần ở không xa sờ sờ cằm, mặt đầy khó hiểu nhìn Nguyên Thủy.

Hóa ra tên này chán sống rồi sao.

Đánh nhau với Phục Hy thì lôi Thiên Đình vào, lại còn dám lôi cả mình vào.

Thật không thể nhịn được.

Phục Hy lặng lẽ mở Hà Đồ Lạc Thư, chuẩn bị triệu hoán Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

"Chậm đã." Diệp Trần xé rách hư không, xuất hiện ở trung tâm chiến trường.

Mọi người có mặt đều giật nảy mình.

Nguyên Thủy không hiểu sao cảm thấy có chút chột dạ, vừa rồi chỉ tiện miệng nói bậy, không ngờ lại thật sự lôi Diệp Trần ra.

Điều đáng sợ nhất là, dường như y hoàn toàn không cảm nhận được động tĩnh của Diệp Trần, chẳng lẽ tu vi của đối phương đã vượt xa tưởng tượng của y.

"Bệ hạ đến rồi?" Phục Hy buông Hà Đồ Lạc Thư, cúi người nói: "Nguyên Thủy giao cho thần đối phó là được, không cần Bệ hạ phải tự mình ra tay." Trong lòng y biết rõ, Diệp Trần đang cướp mối làm ăn của mình!

Nhưng hôm nay khó khăn lắm mới có dịp thử nghiệm Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, tự nhiên phải tìm đối thủ mạnh nhất, Tam Thanh không nghi ngờ gì là lựa chọn tốt nhất.

“Trẫm vốn không định hiện thân.” Diệp Trần liếc nhìn Nguyên Thủy, cười khẩy: “Nhưng có kẻ thực lực thì rác rưởi, cái miệng lại tiện, trẫm thật sự không nhịn được nữa, chuẩn bị tự mình dạy hắn làm người.” “...” Phục Hy lập tức không nói nên lời.

Diệp Trần đã nói ra trước mặt y, vậy đối thủ này, chắc chắn không giành được nữa rồi.

Nguyên Thủy vốn có chút sợ hãi thực lực của Diệp Trần, nghe lời Diệp Trần nói, cơn giận lập tức bùng lên từ trong lòng, gan to bằng trời.

“Diệp Trần, ta và ngươi đều là đệ tử thân truyền của Đạo Tổ, nể tình ngươi xếp trên ta, ta ít khi so đo với ngươi.” Nguyên Thủy đứng trên đỉnh cao đạo đức, giận dữ quát: “Nhưng ngươi và đám Chuẩn Thánh dưới trướng lại dám sỉ nhục Tam Thanh chúng ta, hôm nay mối thù này đã kết, ngươi có dám cùng ta đến Hỗn Độn một trận không?” “Cút sang một bên trước đi, ta giao phó cho Phục Hy chút chuyện.” Diệp Trần như đuổi ruồi, vẫy vẫy tay bảo Nguyên Thủy đi.

Quay đầu nhìn về phía Phục Hy, nói: “Thứ đó sẽ dẫn đến một vị chí cường giả nào đó, tạm thời không thể bại lộ, bắt hai cỗ ác thi kia lại là được.” Phục Hy nghe vậy chấn động, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Chưa kịp lên tiếng hỏi, Diệp Trần đã lập tức gật đầu.

“Ta biết rồi.” Phục Hy đột nhiên tỉnh ngộ, dẫn theo Tam Thi cuốn lấy Đại Luân Minh Vương và Bồ Đề đạo nhân, lao về phía thế giới Hỗn Độn.

“Giống như lần trước phong ấn thiện thi là được, đừng triệt để đánh giết!” Diệp Trần thấy Phục Hy tin tưởng, cười nhắc nhở: “Trẫm gần đây đã mày mò ra một số phương pháp, có lẽ có thể luyện chế Tam Thi thành đan dược, dùng để nâng cao tu vi Chuẩn Thánh.” “Tuân

mệnh.” Phục Hy nghe vậy vui mừng khôn xiết, lập tức lên tiếng nhận lệnh.

Đan dược mạnh nhất hiện nay ở thế giới Hồng Hoang là Cửu Chuyển Kim Đan do Lão Tử luyện chế.

Loại kim đan này có thể nâng cao tu vi Đại La Kim Tiên, nhưng đối với các lão tổ Chuẩn Thánh thì không có tác dụng gì.

Nếu Diệp Trần thật sự có thể luyện chế ra đan dược nâng cao tu vi Chuẩn Thánh, e rằng những Chuẩn Thánh kia sẽ không nhịn được mà tàn sát lẫn nhau, săn lùng Tam Thi của đối phương để nâng cao tu vi.

Nguyên Thủy nén giận đứng bên cạnh, nghe những lời này, không kìm được cười ra tiếng: “Cả ngày chỉ biết chém gió, đám ngu xuẩn như Phục Hy lại tin!

Khắp thiên hạ, ai có thể hiểu đạo đan dược hơn đại ca của ta?

Chương 166

Nâng cao tu vi Chuẩn Thánh, đúng là nằm mơ!" "Đồ ngốc." Diệp Trần khẽ lắc đầu: "Đánh hay không?

Muốn đánh thì theo, không đánh thì cút." Lời vừa dứt.

Diệp Trần nhanh chóng xé rách hư không, đi đầu lao về phía Hỗn Độn.

Cường giả Chuẩn Thánh toàn lực chiến đấu quá kinh khủng, chỉ cần sơ sẩy một chút là có thể đánh nát núi biển, dính phải nhân quả Thiên Đạo, ảnh hưởng đến độ cao tu luyện cuối cùng.

Có một lý do khác quan trọng hơn.

Hỗn Độn có thể che giấu phần lớn sự dò xét của ý chí.

Diệp Trần tác chiến trong Hỗn Độn, cho dù bộc lộ toàn bộ tu vi, cũng chưa chắc đã thu hút sự chú ý của Hồng Quân.

Cho dù Hồng Quân có thể cảm ứng được, trước khi bị phát hiện, Diệp Trần cũng có thể giải quyết trận chiến, rồi lại ngụy trang.

Nguyên Thủy tức đến tam thi thần bạo khiêu!

Trước đây Diệp Trần không nể mặt thì thôi, hôm nay ngay cả Phục Hy cũng không coi y ra gì.

Mở miệng đóng miệng toàn là đồ ngốc, cút đi, thật sự là ngày nhục nhã nhất từ trước đến nay.

"Tiểu tử Diệp Trần!" Nguyên Thủy vung Bàn Cổ Phiên xé rách vô số không gian, trong nháy mắt đuổi kịp Diệp Trần, nghiến răng nghiến lợi nói: "Lần này ta và ngươi không chết không thôi, nhân quả của chúng ta hôm nay kết thúc." "Dựa vào ngươi?" Diệp Trần vung tay xé

rách bầu trời, lao vào thế giới Hỗn Độn, cười khẩy: "Tốt nhất là mang theo Lão Tử và Thông Thiên, nếu không chắc chắn thập tử vô sinh, sau này sẽ không còn Tam Thanh nữa." "Giết!

Giết!

Giết!" Nguyên Thủy lửa giận bốc cao ba trượng, Bàn Cổ Phiên đột nhiên đâm về phía sau lưng Diệp Trần, lao vào thế giới Hỗn Độn.

Theo Nguyên Thủy thấy, người cầm danh hiệu Tam Thanh đi khắp nơi chính là y, làm gì có thực lực; người khác dám dựa vào Tam Thanh để hoành hành bá đạo, đó là sự sỉ nhục đối với y.

Đúng lúc này.

Lão Tử cưỡi thanh ngưu liều mạng chạy tới, nhưng đã chậm mất hai ba bước.

Trên chiến trường rộng lớn.

Đại quân Thiên Đình do mấy chục vạn tinh nhuệ Vu tộc tổ thành, giống như mãnh hổ xuống núi, điên cuồng tấn công những đệ tử Linh Sơn lẻ loi.

Đệ tử Linh Sơn hoặc là tổ thành những trận doanh nhỏ, chống đỡ đòn tấn công của đại quân Thiên Đình; hoặc là tứ tán bỏ chạy, chạy như điên về tứ phía; có những kẻ nhát gan, chiến tranh vừa bắt đầu đã quỳ xuống đất tuyên bố đầu hàng.

Trận chiến ở cấp độ này không có ảnh hưởng quá lớn đến cục diện chiến tranh.

"Xong rồi." Lão Tử nhìn quanh bốn phía, không thấy bóng dáng Nguyên Thủy, vội vàng ôm trán thở dài.

Cũng không biết là đến muộn, hay là xong đời rồi.

Lão Tử dùng mông cũng biết, với cái tính của tên Nguyên Thủy

kia, chắc chắn sẽ lấy danh hiệu Tam Thanh ra để ra oai.

Nếu là người khác có lẽ còn có tác dụng, nhưng bây giờ Thiên Đình đang như mặt trời ban trưa, còn ra oai chẳng phải là chờ bị đánh sao?

Tam Thanh không chủ động gây sự với Thiên Đình, nể tình cùng là Bàn Cổ chính tông, đệ tử của Đạo Tổ, Diệp Trần không có lý do để xuất binh đến núi Côn Luân.

Nhưng Nguyên Thủy lại chủ động đến gây sự với Thiên Đình, e rằng Tam Thanh không thoát khỏi kiếp nạn này.

Lão Tử khẽ lắc đầu, xé rách hư không, lao về phía thế giới Hỗn Độn.

Thế giới Hỗn Độn.

Sáu vị Chuẩn Thánh của Thiên Đình đối chiến với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hoàn toàn ở thế áp đảo, không khác gì treo lên đánh.

Bạch Trạch, Hồng Vân, Tây Vương Mẫu đều là Chuẩn Thánh hậu kỳ, mỗi người có hai tôn Tam Thi; Đông Vương Công, Trấn Nguyên Tử, Phục Hy đều là Chuẩn Thánh đỉnh phong, mỗi người có ba tôn Tam Thi, nếu cộng lại toàn bộ, có đến hai mươi mốt tôn Chuẩn Thánh.

Đương nhiên rồi.

Trấn Nguyên Tử không triệu hoán Tam Thi, cũng có mười tám tôn Chuẩn Thánh.

Tam Thi được trảm ra bằng cực phẩm linh bảo, thực lực nhiều nhất chỉ kém hơn bản thể lúc trảm thi một chút, sẽ theo thời gian trôi qua mà ngày càng mạnh lên.

Cũng có nghĩa là, thiện thi của đám đại năng đỉnh tiêm này là

Chuẩn Thánh sơ kỳ, ác thi là Chuẩn Thánh trung kỳ, tự ngã thi là Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Tổng chiến lực của phe Thiên Đình là ba tôn Chuẩn Thánh đỉnh phong, năm tôn Chuẩn Thánh hậu kỳ, năm tôn Chuẩn Thánh trung kỳ, và năm tôn Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Ngược lại, phe Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, tổng cộng cũng chỉ có bốn tôn Chuẩn Thánh.

Tiếp Dẫn là Chuẩn Thánh đỉnh phong, Chuẩn Đề là Chuẩn Thánh hậu kỳ, Bồ Đề đạo nhân và Đại Luân Minh Vương là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Trấn Nguyên Tử kéo Tiếp Dẫn đơn đấu.

Chuẩn Đề cùng với hai ác thi, cần phải đối phó với mười bảy tôn Chuẩn Thánh.

Nếu không phải lo lắng sẽ bức y đến đường cùng, khiến y không nhịn được mà tự bạo xá lợi, Phục Hy có thể hạ gục y trong khoảnh khắc.

Hiện tại trận chiến ngày càng rõ ràng.

Phục Hy, Đông Vương Công và những người có tu vi cao thâm khác đứng ở phía trước điên cuồng tấn công, Bạch Trạch và những người khác dẫn theo Tam Thi ở phía sau, cầm linh bảo điên cuồng ném.

Trận chiến này từ đầu đến cuối cực kỳ khô khan, chỉ có thể chờ đợi nơi khác phá vỡ cục diện.

Cách đó mấy trăm triệu dặm.

Trận chiến vừa bắt đầu.

Diệp Trần đầu đội tay cầm Hỗn Độn Chung, mạnh mẽ ném về

phía Nguyên Thủy.

Lão Tử và Thông Thiên chưa hiện thân, hắn chuẩn bị chơi với Nguyên Thủy một chút trước.

"Đến hay lắm." Nguyên Thủy né được đòn tấn công của Hỗn Độn Chung, Bàn Cổ Phiên khuấy động phong vân, nhanh chóng đâm về phía Diệp Trần.

Diệp Trần khẽ vỗ Hỗn Độn Chung, một luồng đại lực mạnh mẽ đánh tan trăm vạn dặm xung quanh, đẩy lùi Bàn Cổ Phiên.

Hắn mơ hồ cảm giác được sự hưng phấn của Hỗn Độn Chung, cả hai đều là Khai Thiên Tam Bảo, lần đầu so tài.

Hỗn Độn Chung kêu ong ong, truyền đạt ý niệm cho Diệp Trần.

Nó muốn đánh bại Bàn Cổ Phiên, chứng minh bản thân mạnh hơn.

Chương 167

“Nếu ngươi muốn so tài với nó, vậy ta chắc chắn phải thỏa mãn ngươi.” Diệp Trần cười nhạt gật đầu, đột nhiên ném Hỗn Độn Chung, mạnh mẽ ném về phía Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy vội vàng giơ Bàn Cổ Phiên, đối kháng với cú va chạm của Hỗn Độn Chung.

Diệp Trần không cho Nguyên Thủy thời gian phản ứng, trong khoảnh khắc xé rách không gian, xuất hiện bên cạnh Nguyên Thủy, vung quyền mạnh mẽ đấm vào cánh tay Nguyên Thủy.

Ầm!

Lực lượng Chuẩn Thánh đỉnh phong ầm ầm bùng nổ.

Nguyên Thủy làm sao chịu nổi đòn tấn công như vậy, đột nhiên buông Bàn Cổ Phiên, né tránh đòn tấn công của Diệp Trần.

Hỗn Độn Chung muốn dạy dỗ Bàn Cổ Phiên, Bàn Cổ Phiên nào lại không muốn so tài với Hỗn Độn Chung, hai đại chí bảo như củi khô gặp lửa bốc, nhanh chóng quấn lấy nhau.

“Giết!” Nguyên Thủy ngửa mặt lên trời hét dài, Tam Thi đột nhiên hiện ra.

Thiện thi tay cầm Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, ác thi ngồi trên Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, tự ngã thi cầm Thí Thần Thương, bản thể Nguyên Thủy tay cầm Phiên Thiên Ấn, đột nhiên xé rách không gian, từ đông nam tây bắc đồng loạt tấn công Diệp Trần.

Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ tỏa ra đóa đóa kim liên, huyền hoàng khí tức nồng đậm, có chút cảm giác chính nghĩa.

Trên Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, diệt thế chi hỏa hừng

hực cháy, hỗn độn khí tức phát ra tiếng xèo xèo.

Thí Thần Thương toàn thân tỏa ra sát lục pháp tắc, không gian Hỗn Độn điên cuồng run rẩy, như thần phục dưới sát khí.

Phiên Thiên Ấn như một ngọn núi khổng lồ, Nguyên Thủy cầm nó trong tay, hư không xung quanh có chút không chịu nổi.

Ba kiện thập đại cực phẩm tiên thiên linh bảo, cộng thêm Phiên Thiên Ấn là kiện cực phẩm công phạt linh bảo, trang bị của Nguyên Thủy có thể nói là xa hoa, thậm chí vượt qua cả trang bị của Phục Hy trước đó.

Phiên Thiên Ấn do Diệp Trần dùng Phân Bảo Nham luyện chế thành, chỉ luận về công kích, trong số các cực phẩm linh bảo cũng xếp hàng đầu.

Phanh!

Phanh!

Phanh!

Phanh!

Bốn chiến lực cấp Chuẩn Thánh, sử dụng bốn đại cực phẩm linh bảo, trong khoảnh khắc tung ra hàng ngàn vạn đòn.

Diệp Trần cũng không tự cao, vung quyền đánh lui những đòn tấn công này.

Với tu vi nhục thân hiện tại, chỉ bằng chút tu vi của Nguyên Thủy khó mà làm hắn bị thương.

Cho dù dùng Thí Thần Thương và các sát lục chí bảo khác cũng vậy.

Bàn Cổ Phiên thì có cơ hội, nhưng Diệp Trần không ngốc, né tránh phòng ngự các kiểu, đánh bại Nguyên Thủy không thể đơn giản hơn.

Nhưng Lão Tử và Thông Thiên không có ở đây, Diệp Trần luôn cảm thấy có chút tiếc nuối, bèn trêu đùa Nguyên Thủy một hồi.

"Yếu!

Yếu!

Yếu!

Quá yếu!" "Tiểu tử Nguyên Thủy, chỉ có chút thực lực này thôi sao?" "Nói thật cho ngươi biết, ta còn chưa dùng đến hai phần sức mạnh." "Dựa vào tên phế vật như ngươi mà cũng đòi ra mặt cho Tây phương?" "Ngày ngày mang danh hiệu Tam Thanh đi khắp nơi lừa bịp, ta thấy bộ dạng của ngươi, Tam Thanh cũng chẳng mạnh đến đâu." "Đế Tuấn, Thái Nhất, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ta đều đã đánh, ngươi nhiều lần khiêu khích ta, ta còn chưa xử lý ngươi tử tế." "Hôm nay tự mình đưa đến cửa, ngươi nghĩ có thể giữ được cái mạng chó của mình sao?" Diệp Trần vừa né tránh đòn tấn công của Nguyên Thủy, vừa không ngừng chế nhạo y.

Nguyên Thủy tức đến tam thi thần bạo khiêu, mỗi lần mở miệng muốn phản kích, Diệp Trần lại đột nhiên vung ra hai quyền, đánh cho Nguyên Thủy khí huyết dâng trào, khiến y không nói ra được một câu nào.

"Ư!

Ư!

Ư!" Lời nói của Nguyên Thủy nghẹn lại trong cổ họng, phát ra tiếng rên rỉ nặng nề.

"Có rắm thì mau thả ra đi." Diệp Trần cười khẩy: "Ngươi định thả rắm bằng miệng sao?

Dù có dùng miệng thả rắm, cũng phải thả ra được chứ, để trong cổ họng là sao." Trán Nguyên Thủy gân xanh nổi lên.

“Phụt!” Nguyên Thủy đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, cuối cùng cũng có cơ hội nói, gầm lên: “Chết cho ta!” Đột nhiên đoạt lấy Thí Thần Thương từ tay tự ngã thi, lập tức xé rách hư không, mạnh mẽ đâm về phía ngực Diệp Trần.

“Đồ ngốc!” Diệp Trần khẽ lắc đầu, vung tay, huyết khí ngút trời.

Mấy chục triệu đầu Thượng Cổ Long Tượng ầm ầm ngưng tụ, tạo thành một con Hỗn Độn Huyết Long dài trăm vạn dặm, mạnh mẽ lao về phía Nguyên Thủy.

“Diệp Trần sư huynh, thủ hạ lưu tình!” Lão Tử đầu đội Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp, ầm ầm xé rách không gian, chắn giữa Nguyên Thủy và Diệp Trần.

Một lớp màng chắn huyền hoàng đột nhiên dâng lên.

Hỗn Độn Huyết Long mạnh mẽ đâm vào màng chắn huyền hoàng.

Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, độc hưởng ba thành Khai Thiên Công Đức mà thành.

Bảo vật này gần như không có năng lực công kích nào, nhưng nếu luận về phòng ngự, ngay cả Thái Cực Đồ cũng không sánh bằng.

Phanh!

Hỗn Độn Huyết Long ầm ầm nổ tung.

Trên màng chắn huyền hoàng, các vết nứt nhanh chóng lan ra như mạng nhện, nhưng cuối cùng vẫn không vỡ.

Diệp Trần khẽ gật đầu.

Không hổ là chí bảo phòng ngự số một Hồng Hoang.

Một chiêu Hồng Hoang bản Kháng Long Hữu Hối, từng miểu sát Đế Tuấn đang phóng đại chiêu, uy lực còn lợi hại hơn cả khi sử dụng cực phẩm linh bảo.

Tu vi của Diệp Trần so với lúc đó đã mạnh hơn gấp trăm lần, dùng ra chiêu này lại để Lão Tử dễ dàng đỡ được.

Nhưng Diệp Trần vốn không dùng hết toàn lực, chỉ dùng thực lực Chuẩn Thánh đỉnh phong thông thường.

"Diệp Trần sư huynh, thủ hạ lưu tình a." Lão Tử vội vàng thu lại màng chắn huyền hoàng, chắp tay nói: "Tam Thanh chúng ta không có ý định đối đầu với sư huynh và Thiên Đình, khẩn cầu sư huynh nể mặt ta, giơ cao đánh khẽ, đừng so đo với Nguyên Thủy nữa." "Nể mặt ngươi?

Ta vì sao phải nể mặt ngươi?" Diệp Trần cười khẩy: "Dựa vào Tam Thanh là Bàn Cổ chính tông, đệ tử của Đạo Tổ?" Lão Tử thấy bộ dạng của Diệp Trần, trong lòng có chút không vui, nhưng thật sự không muốn xung đột với Diệp Trần.

Chương 168

Cố nén sự khó chịu trong lòng, nặn ra một nụ cười nói: "Bất kể sư huynh coi trọng thân phận nào, chỉ cần thả Nguyên Thủy là được, ta có thể đảm bảo với sư huynh, tuyệt đối không để Nguyên Thủy gây sự với Thiên Đình nữa." "Đại ca!" Nguyên Thủy làm sao nhịn được cơn tức này.

"Im miệng!" Lão Tử trừng mắt nhìn y một cái, quay đầu nhìn Diệp Trần nói: "Sư huynh, ta nhất định sẽ quản giáo Nguyên Thủy thật tốt." Nguyên Thủy trong lòng không phục, nhưng không dám cãi lại Lão Tử.

Dù sao y cũng không đánh lại Lão Tử, càng không phải đối thủ của Diệp Trần.

Diệp Trần cười nhạt: "Ta thấy bộ dạng của Nguyên Thủy, hình như không phục lắm, ngươi thật sự có thể làm chủ cho hắn sao?" "Đương nhiên!" Lão Tử vội vàng gật đầu: "Sư huynh nếu chịu thả Nguyên Thủy, ta có thể lập tức hướng Thiên Đạo thề." "Vậy thì không cần, nếu ngươi có thể làm chủ cho hắn, vậy thì dễ rồi." Diệp Trần hài lòng gật đầu, cười nhạt: "Chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nếu thật sự thả hắn đi như vậy, truyền ra ngoài ta mất mặt lắm.

Ta mất mặt không quan trọng, nhưng ta thân là thủ lĩnh Huyền Môn, chủ nhân Thiên Đình, ta mất mặt thì Huyền Môn và Thiên Đình cũng mất mặt, nói rộng ra nữa là sư tôn và Thiên Đạo cũng mất mặt.

Cứ thế mà thả Nguyên Thủy, ta đồng ý thả, sư tôn và Thiên Đạo e rằng cũng không đồng ý đâu." "Ngươi!" Nguyên Thủy giận dữ.

Lão Tử vội vàng giữ chặt tay y, ngăn không cho y lại nổi điên.

Hành vi của Diệp Trần không khác gì lần ở Tử Tiêu Cung tống tiền Chuẩn Đề, rõ ràng là muốn tống tiền.

Quan trọng là chuyện này thật sự là Nguyên Thủy đuối lý, nếu muốn dĩ hòa vi quý, không thể không chịu thiệt.

"Sư huynh nói rất có lý." Lão Tử khẽ gật đầu, nói: "Vậy theo ý kiến của sư huynh, chuyện này nên xử trí thế nào?" "Đơn giản." Diệp Trần như đã chuẩn bị sẵn câu trả lời, buột miệng nói: "Ta thấy Bàn Cổ Phiên kia không tệ, lấy nó làm đồ bồi tội đi!" "Ngươi đang nằm mơ!" Nguyên Thủy không nhịn được nữa, chỉ muốn xông lên, liều mạng một trận với Diệp Trần.

Diệp Trần hoàn toàn không có hứng thú đáp lại y, nhìn Lão Tử nói: "Ngươi không phải có thể làm chủ cho hắn sao?

Sao hắn còn sủa không ngừng thế?" "Ngươi!" Nguyên Thủy tức đến oa oa đại khiếu.

Lão Tử đưa tay kéo y ra sau lưng, nụ cười trên mặt hoàn toàn thu lại, nói: "Sư huynh yên tâm, Nguyên Thủy tự có ta trông coi.

Nhưng yêu cầu này của sư huynh, có phần hơi quá đáng, xin hãy đổi một yêu cầu khác được không?" "Quá đáng?" Diệp Trần cúi đầu liếc nhìn Lão Tử, cười khẩy: "Ta vốn tưởng ngươi không giống tên ngu xuẩn Nguyên Thủy kia, không ngờ ta đã nghĩ nhiều rồi.

Điều kiện rộng lượng như vậy của ta, trong miệng ngươi lại biến thành quá đáng?" Trán Lão Tử gân xanh nổi lên, cố gắng khống chế cơn giận của mình, nói: "Bàn Cổ Phiên thân là tiên thiên chí bảo, địa vị tương đương với Thiên Đạo Thánh nhân, cho dù lấy mười kiện trăm kiện cực phẩm linh bảo cũng không thể sánh bằng.

Trong miệng sư huynh, lại biến thành điều kiện rộng lượng?" Diệp Trần thở dài một tiếng: "Nếu ngươi đã ngu xuẩn như vậy, ta sẽ

nói cho ngươi biết." "...Xin lắng tai nghe." Lão Tử siết chặt nắm đấm, miệng vẫn phải giữ vẻ bình tĩnh.

Nguyên Thủy ở phía sau suýt chút nữa tức đến nổ tung, bị Lão Tử dùng Thái Cực Đồ mạnh mẽ trấn áp mới không tiếp tục khiêu khích Diệp Trần.

"Bài toán này thực sự quá dễ, nhưng đối mặt với hai tên ngu xuẩn như các ngươi, ta không thể nói thẳng đáp án được." Diệp Trần sờ sờ cằm, bình thản nói: "Thế này đi, ta hỏi ngươi một câu hỏi trước, nếu ngươi trả lời đúng, vậy chúng ta mới có cần thiết phải nói chuyện tiếp." "..." Lão Tử đang đứng trên bờ vực bùng nổ, nghiến răng nghiến lợi nói: "Sư huynh xin hỏi." Diệp Trần khẽ gật đầu: "Câu hỏi này đơn giản, vừa rồi ngươi nói tiên thiên chí bảo tương đương với Thiên Đạo Thánh nhân, vậy xin hỏi, rốt cuộc Thiên Đạo Thánh nhân quan trọng hơn, hay tiên thiên chí bảo quan trọng hơn." "Đương nhiên là Thiên Đạo Thánh nhân quan trọng hơn.

Địa vị của tiên thiên chí bảo tương đương với Thiên Đạo Thánh nhân, nhưng đó không phải là cảnh giới Thánh nhân, không thể phát huy hết uy lực của chí bảo." Câu hỏi này thực sự quá đơn giản, Lão Tử không cần suy nghĩ đã trả lời: "Nhưng một vị Thiên Đạo Thánh nhân, cho dù tay không tấc sắt, cũng có thể dễ dàng miểu sát một Chuẩn Thánh nắm giữ mấy kiện tiên thiên chí bảo.

Giữa hai bên cái nào nặng cái nào nhẹ, vốn không thể so sánh được, sư huynh chẳng lẽ thật sự coi ta là đồ ngu sao?" "Không!

Không!

Không!" Diệp Trần vẫy vẫy tay: "Về vấn đề này, quan điểm của ta và ngươi nhất trí." Lão Tử nhíu mày: "Câu hỏi này có liên quan gì đến chuyện này?

Sư huynh xin hãy nói thẳng vào vấn đề." "Câu hỏi này cực kỳ

quan trọng.” Diệp Trần thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Những gì Nguyên Thủy đã làm trước đây là hủy hoại cơ duyên chứng đạo của ta, cắt đứt con đường chứng đạo của ta.

Ta đi con đường dĩ lực chứng đạo, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chẳng lẽ không đáng giá hơn Thiên Đạo Thánh nhân sao?

Lấy một kiện tiên thiên chí bảo, không phải là quá hời cho ngươi rồi sao?” “!!!” Lão Tử nghe vậy chấn động.

Ngọn lửa giận vừa tích tụ bấy lâu ầm ầm tan biến không thấy đâu, thay vào đó là sự nghiêm trọng chưa từng có trong đời.

Bộ dạng này của Diệp Trần không giống như đang nói đùa.

Hơn nữa, giữa trời đất này ai dám lấy cơ duyên chứng đạo, thứ này ra để nói đùa?

Nguyên Thủy đang liều mạng muốn thoát khỏi sự trói buộc của Thái Cực Đồ, nghe những lời này, một luồng khí lạnh từ gót chân xộc thẳng lên não.

“Trước đây ở Tử Tiêu Cung diện kiến sư tôn, trước mặt tất cả sư huynh đệ, ngài đã đích thân giới thiệu cơ duyên chứng đạo của ta, không biết ngươi có ấn tượng không?” Diệp Trần thấy Lão Tử nghiêm trọng như vậy, cười nhạt: “Cuộc tranh đoạt khí vận giữa chúng ta và Tây phương liên quan đến việc ta có thể thành công chứng đạo Hỗn Nguyên hay không, chẳng lẽ Tam Thanh các ngươi không biết?

Nguyên Thủy dám tương trợ Tây phương, chính là cố ý cản trở con đường chứng đạo của ta.

Cho dù sư tôn đích thân giáng lâm, ta chém giết Nguyên Thủy e rằng cũng không có gì để nói.” Diệp Trần nở nụ cười hòa nhã, nhưng giọng điệu lại sắc bén như kim loại, đâm thẳng vào tim Lão Tử và

Nguyên Thủy.

Nếu không bị y chọc ngoáy một câu, Lão Tử và Nguyên Thủy thật sự không dễ dàng nghĩ đến chuyện này.

Trước đó, khi Hồng Quân gọi bảy vị đệ tử đến Tử Tiêu Cung, ông đã đặc biệt nhắc nhở vài câu về vấn đề cơ duyên chứng đạo.

Diệp Trần thân là thủ tịch Huyền Môn, quả thật lợi hại phi thường, đã sớm tìm ra cơ duyên chứng đạo.

Y bèn tu hành Khí Vận pháp tắc, ra sức hấp thu khí vận Hồng Hoang để dùng chứng đạo thành Thánh.

Hiện tại, Thiên Đình tấn công Tây phương, có lẽ là biện pháp cần thiết mà Diệp Trần thực hiện để thành Thánh.

Nguyên Thủy bị mỡ heo che mờ mắt, chạy ra cản trở Diệp Trần chứng đạo, tội lỗi còn lớn hơn cả việc giết y.

Nhân quả giữa hai người đã triệt để kết xuống.

"Sư huynh...

Nguyên Thủy chắc chắn không cố ý..." Lão Tử thở dài một hơi, nói: "Tiên Thiên Chí Bảo là do sư tôn ban tặng, thật sự không thể chuyển tặng được.

Sư huynh xem thế này được không?

Cứ coi như ba huynh đệ chúng ta nợ huynh một món nhân quả, sau này phàm là có việc gì cần, chúng ta nhất định sẽ toàn lực tương trợ ba lần." Dùng nhân tình của Tam Thanh để trả nhân quả của Nguyên Thủy.

"Việc ta không giải quyết được, ba người các ngươi giải quyết nổi sao?

Đề nghị này chẳng có chút thành ý nào." Diệp Trần đảo mắt một

cái, nói: "Được rồi, ta có thể không làm khó ngươi, thế này đi, chúng ta làm một ván cược thì sao?" "Đánh cược?" Lão Tử nghe vậy thì sững sờ, nói: "Cược cái gì?" "Đơn giản thôi." Diệp Trần cười nhạt nói: "Ta lấy Hỗn Độn Chung làm tiền cược, Nguyên Thủy lấy Bàn Cổ Phiên làm tiền cược, ta và hắn công bằng so tài, ai thắng có thể lấy đi Tiên Thiên Chí Bảo của đối phương." "..." Lão Tử cười khổ nói: "Nguyên Thủy nào phải đối thủ của sư huynh, khác gì biếu không đâu." "Cũng phải, hắn quả thật quá phế vật." Diệp Trần không nhịn được gật đầu, suy nghĩ một lát rồi cười nhạt nói: "Vậy thế này đi, đổi thành đại ca ngươi lên, nếu ngươi cảm thấy thiệt, có thể lấy Thái Cực Đồ thay cho Bàn Cổ Phiên." "..." "..." Lão Tử và Nguyên Thủy nhìn nhau.

Ở một mức độ nào đó, cách làm của Diệp Trần đã cho họ mặt mũi, dù sao cũng là Nguyên Thủy gây sự trước.

Nhưng sức chiến đấu mà Diệp Trần vừa thể hiện quả thực có chút cường hãn, Lão Tử cũng không dám chắc có thể thắng được đối phương.

Thắng thì tự nhiên là tốt, nhưng nếu thật sự thua, vậy thì lỗ to rồi.

Lão Tử trong lòng càng thêm uất ức, chuyện này vốn không phải do mình gây ra, cuối cùng lại phải đi dọn hậu quả cho Nguyên Thủy.

"Nếu các ngươi thật sự sợ hãi, vậy thì cả hai cùng lên đi.

Nhưng có một điều phải nói rõ trước, nếu hai người cùng lên, Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên đều phải đem ra làm tiền cược." Diệp Trần nói như thể Tiên Thiên Chí Bảo chỉ là rau cải trắng: "Ân, thân là sư huynh, ta cũng không thể quá bắt nạt các ngươi, ta sẽ đặt thêm cả Chư Thiên Khánh Vân lên.

Hai người đấu với một mình ta, thắng thì mang đi hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, món hời quá còn gì?" "!!!" "!!!" Lão Tử đột nhiên quay

đầu nhìn về phía Nguyên Thủy.

Trong mắt Nguyên Thủy bừng lên tinh quang!

Chương 169

Đây là cơ hội tuyệt vời ngàn năm có một.

Thắng thì mang đi hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, nhân quả cũng được giải quyết trực tiếp, đâu ra chuyện tốt như vậy.

Hai đánh một mà còn thua, thế thì đúng là trò đùa rồi?

Họ là hai trong Tam Thanh, chỉ một người thôi cũng đủ uy chấn Hồng Hoang, huống chi là cả hai cùng lên.

Hai vị Chuẩn Thánh đỉnh phong đối đầu một vị Chuẩn Thánh đỉnh phong, ba món Chí bảo đấu với hai món Chí bảo, thế này chẳng khác nào rồng bay tát vào mặt, thua làm sao được?

Nếu hai người họ còn sợ, tin này mà truyền ra ngoài, e rằng sau này không ngẩng đầu lên được nữa.

Hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo trong tay Diệp Trần quả thực quá thích hợp với họ.

Lão Tử sở hữu Thái Cực Đồ và Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp, đều là Chí bảo phòng ngự, thiếu đi Chí bảo công phạt.

Tuy khi giao chiến trước tiên sẽ đứng ở thế bất bại, nhưng muốn thắng cường giả cùng cấp, cũng phải tốn không ít công sức.

Tiên Thiên Chí Bảo công thủ toàn diện như Hỗn Độn Chung vừa hay có thể bù đắp khuyết điểm của Lão Tử, giúp thực lực của ông ta tăng thêm một bậc.

Có lẽ sau khi công thủ đầy đủ, ông ta có thể chứng đạo cũng không chừng.

Trường hợp của Nguyên Thủy thì hoàn toàn ngược lại, Bàn Cổ Phiên là Chí bảo công phạt đệ nhất Hồng Hoang, nhưng lại không có chút năng lực phòng ngự nào.

Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên tuy là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, năng lực phòng ngự không tệ, nhưng khó mà chống lại được đối thủ như Diệp Trần.

Nguyên Thủy đang thiếu một Chí bảo phòng ngự như Chư Thiên Khánh Vân để hoàn thiện đạo phòng ngự của mình, giúp thực lực bản thân tăng thêm một bậc.

"Sư huynh nói thật chứ?" Lão Tử cố ý làm ra vẻ không tình nguyện, lo lắng nói: "Sẽ không phái Phục Hy đến giúp đấy chứ?" Lúc này, hai người họ nào còn quan tâm đến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Dù Phục Hy có đánh chết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Lão Tử và Nguyên Thủy cũng sẽ không hó hé nửa lời.

Lão Tử chỉ sợ sau khi Phục Hy xử lý xong Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, sẽ quay lại liên thủ với Diệp Trần cùng vây công họ, như vậy khả năng Diệp Trần chiến thắng là rất lớn.

"Chuyện giữa chúng ta, các sinh linh khác đều không được tham gia." "Không lo ta đào hố cho các ngươi nhảy sao?

Yên tâm đi, kế của ta quang minh chính đại.

Nếu không tin, trước khi ván cược bắt đầu, chúng ta có thể phát thệ với Thiên Đạo, mời ngài làm chứng là được." Diệp Trần vài ba câu đã xóa tan nghi ngờ của Lão Tử, cười nhẹ nói: "Ta sắp tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mấy món Tiên Thiên Chí Bảo này e rằng cũng chẳng dùng đến.

Nếu thật sự thua cho hai người, cũng coi như tìm cho chúng một nơi chốn tốt đẹp." "Thì ra là vậy." Lão Tử khẽ gật đầu, lập tức hiểu

ra.

Trừ Hỗn Độn Chung trong tay Diệp Trần và Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp của Lão Tử, các Chí bảo còn lại đều do Đạo Tổ Hồng Quân ban tặng.

Sau khi Hồng Quân tấn thăng thành Thánh nhân, ông đã thẳng thắn nói không dùng đến những Chí bảo này nữa, bèn phân phát cho các đệ tử.

Xem ra Diệp Trần sắp chứng đạo thành Thánh, không coi trọng những Chí bảo này cũng là điều dễ hiểu.

"Vậy cứ theo ý sư huynh đi." Lão Tử làm ra vẻ như mình chịu thiệt thòi lớn lắm, tỏ bộ mặt ấm ức, vung tay thu hồi Thái Cực Đồ, buông Nguyên Thủy đang nóng nảy ra.

Nguyên Thủy lúc này không còn chút tức giận nào.

Bản thân không cẩn thận cản trở Diệp Trần chứng đạo, không những không bị trừng phạt đủ, mà còn có cơ hội nhận được một kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

"Được, vậy chúng ta phát thệ..." Diệp Trần mỉm cười gật đầu, đột nhiên quay sang Thông Thiên, nói: "Đợi đã, hai người các ngươi thôi à?

Tên Thông Thiên kia khi nào xuất hiện?

Đừng đợi đến lúc ta và các ngươi đánh đến lưỡng bại câu thương, hắn mới chạy ra nhặt của hời thì không được đâu." "Sư huynh yên tâm." Lão Tử lặng lẽ lắc đầu, nói: "Thông Thiên đã tuyên bố bế quan tại Thượng Thanh Động mười vạn năm, không còn tham gia vào bất kỳ cuộc tranh đấu nào giữa các thế lực.

Những chuyện mà sư huynh vừa nói, Thông Thiên tuyệt đối không làm." "Vậy thì tốt." Diệp Trần có chút tiếc nuối, nếu hai kiện Chí bảo

này mà cộng thêm một bộ Tru Tiên Kiếm Trận nữa thì chuyến này mới gọi là viên mãn.

Không nói nhiều lời.

Ba vị Chuẩn Thánh cất cao giọng phát thệ với Thiên Đạo.

Lão Tử và Nguyên Thủy đánh hội đồng một mình Diệp Trần, bất kỳ sinh linh nào của Thiên Đình cũng không được can thiệp.

Nếu có một bên vi phạm, Thiên Đạo sẽ lập tức giáng Thần Phạt Thiên Lôi, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không chống đỡ nổi.

Thánh âm của Thiên Đạo vang vọng!

Ván cược xa hoa nhất trong lịch sử Hồng Hoang chính thức được xác lập.

Bốn kiện Tiên Thiên Chí Bảo được dùng làm tiền cược, từ khi khai thiên lập địa đến nay chưa từng xảy ra.

Không chỉ tiền cổ vô nhân, mà hậu thế e rằng cũng không có ai làm được.

Diệp Trần có lòng tin rất lớn sẽ thắng ván cược này, khi đó chỉ còn lại duy nhất một kiện Chí bảo nằm trong tay Lão Tử.

Dù sau này các đệ tử của Thánh nhân có chứng đạo thành Thánh, cũng không thể bỏ ra tiền cược như vậy để đấu với Diệp Trần.

Trừ khi Hồng Quân chịu lấy ra mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phá, may ra mới có thể sánh được với hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Đợi lời thề được xác lập, Lão Tử hoàn toàn vứt bỏ lớp ngụy trang, hưng phấn nói: “Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên liên quan đến cơ duyên chứng đạo của hai chúng ta, không thể so sánh với của sư huynh được, chúng ta không khách sáo nữa nhé.” “Nguyên Thủy tuy có hơi ngu ngốc.” Diệp Trần khẽ lắc đầu nói: “Nhưng so với một kẻ

giả tạo như ngươi, đặt cạnh nhau lại thấy thuận mắt hơn nhiều." "..." Lão Tử nghe vậy sắc mặt cứng đờ.

Nguyên Thủy lại có chút không quen, hình như đây là lần đầu tiên Diệp Trần khen mình, trong lòng cảm thấy kỳ quái.

"Đừng có ngẩn ra đó!" Lão Tử hiểu rõ Nguyên Thủy nhất, thấy bộ dạng của hắn là biết đang nghĩ gì, liền quát lên: "Nếu thật sự thua Diệp Trần sư huynh, Bàn Cổ Phiên của ngươi đừng hòng giữ được." "Vậy thì không được!" Nguyên Thủy đột nhiên bừng tỉnh.

Nếu không có Tiên Thiên Chí Bảo, Tam Thanh bọn họ có khác gì mấy kẻ như Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Chỉ khi có Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, họ mới có đủ tự tin để tung hoành trên đại địa Hồng Hoang.

Nếu bị hạ xuống thành một Chuẩn Thánh bình thường như Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, sau này làm sao còn ra ngoài diễu võ dương oai được nữa.

"Giết!" Nguyên Thủy đưa tay ra hiệu, Bàn Cổ Phiên lập tức quay về tay hắn, hóa thành một cây đại thương, hung hăng đâm về phía Diệp Trần.

Lão Tử nấp sau lưng Nguyên Thủy, Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp tỏa ra khí tức huyền hoàng, bao phủ lấy Nguyên Thủy và chính mình.

Thái Cực Đồ đột nhiên bay ra, muốn định trụ Diệp Trần.

Trong trận chiến ở cấp bậc này, triệu hoán Tam Thi thuần túy là nộp mạng.

Ngay cả Nguyên Thủy còn không chống đỡ nổi công kích của Diệp Trần, huống chi là những Tam Thi còn yếu ớt hơn.

Chương 170

Lão Tử và Nguyên Thủy phối hợp vô cùng ăn ý, bản thể mang theo Tiên Thiên Chí Bảo xuất chiến.

Diệp Trần hoàn toàn không sợ hãi.

Chư Thiên Khánh Vân lặng lẽ hiện ra, từng đóa kim liên rơi xuống, ánh sáng thần thánh tức khắc bừng nở khắp trời.

Những đóa kim liên này tạo thành một trận pháp phòng hộ mạnh mẽ, vừa chống lại sự tấn công của Bàn Cổ Phiên, vừa có thể tiêu trừ trận pháp do Thái Cực Đồ thiết lập.

Đặc tính của kiện Chí bảo này quá mạnh mẽ, vạn pháp bất xâm, chư tà tránh lui, thậm chí có thể bỏ qua mọi đòn tấn công từ bảo vật.

Diệp Trần tay trái nắm chặt Hỗn Độn Chung, tay phải hung hăng vỗ vào thân chuông.

Hỗn Độn Chung đột nhiên hiện ra dáng vẻ nguyên bản.

Thân chuông vốn u ám hóa thành màu huyền hoàng, mặt ngoài khắc họa Chu Thiên Tinh Thần, Địa Hỏa Phong Thủy, mặt trong có sông núi hồ biển, vạn tộc Hồng Hoang.

Ong!

Ong!

Ong!

Diệp Trần liên tục vỗ ba lần.

Tinh thần, phong hỏa, sơn thủy, vạn tộc...

Tất cả các bức họa như sống lại.

Tiếng chuông vang vọng, vũ trụ chấn động.

Không gian hỗn độn khẽ rung chuyển, suýt chút nữa đã vỡ tan.

Nguyên Thủy xông lên phía trước, nghe thấy tiếng chuông liền như bị sét đánh, hoảng hốt lùi về sau.

May mà có khí tức huyền hoàng bao bọc, trong lần giao phong đầu tiên, cũng không bị thương gì.

"Lại nữa!" Diệp Trần không nhịn được cười lớn, giơ cao Hỗn Độn Chung, hung hăng đập về phía hai người.

Đã lâu không gặp được đối thủ cùng cấp, Diệp Trần chiến ý dâng cao, không nỡ dùng toàn lực ngay, chỉ dựa vào tu vi nhục thân để chiến đấu với hai người Lão Tử.

Hỗn Độn Chung đập mạnh vào tấm chắn huyền hoàng.

Ầm!

Khí tức huyền hoàng đột nhiên nổ tung.

Vô số vết nứt như mạng nhện lan ra trên tấm chắn.

Lão Tử kinh hãi tột độ, vội vàng thúc giục Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp, tiếp tục duy trì trận pháp.

Một luồng đại lực kinh người lan ra thế giới hỗn độn gần đó.

Trong phạm vi chục triệu dặm, khí tức hỗn độn nổ tung!

Đây là trận chiến vượt qua cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nếu lúc này đang ở Hồng Hoang, e rằng có thể đánh nát nửa cái thế giới.

Chuẩn Thánh đỉnh phong khống chế Tiên Thiên Chí Bảo còn mạnh hơn La Hầu tự bạo hủy diệt thế giới Tây phương không chỉ một hai bậc.

Thế giới hỗn độn thì lại khác hẳn.

Dù là Thánh nhân chiến đấu, cũng không thể phá hoại nó.

Khí tức hỗn độn gần đó cuồn cuộn dâng trào, nhanh chóng tràn vào không gian trống, một lần nữa phục hồi không gian hỗn độn như cũ.

"Nhục thân của Diệp Trần quá cường hãn, cứ để hắn ra tay, e rằng cả bảo tháp cũng không chống đỡ nổi." Lão Tử mắt đảo nhanh, truyền âm cho Nguyên Thủy: "Ngươi toàn lực công kích, ta giúp ngươi phòng ngự, đợi Diệp Trần lộ ra sơ hở, ta sẽ lập tức triệu hoán Kim Kiều thay đổi thời gian, nhân cơ hội trọng thương hắn." Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp và Thái Cực Đồ đều là Tiên Thiên Chí Bảo, theo lý thuyết ngay cả công kích của Thánh nhân cũng có thể phòng ngự, nhưng tu vi của Lão Tử và Nguyên Thủy không đủ, không thể hoàn toàn luyện hóa Chí bảo, phát huy được năm thành sức mạnh đã là ghê gớm lắm rồi.

Chỉ cần Diệp Trần dùng hết toàn lực tiếp tục đấu với họ.

Đến khi pháp lực trong cơ thể Lão Tử hao hết, hoặc phòng ngự của Chí bảo đạt đến giới hạn bị phá vỡ, đó chính là lúc họ thất bại.

Nguyên Thủy vui vẻ gật đầu.

Thái Cực Đồ được mệnh danh là đứng đầu Khai Thiên Tam Bảo, thủ đoạn công kích duy nhất chính là Kim Kiều tự có trong đồ.

Cây Kim Kiều đó có thể thay đổi thời gian, bóp méo không gian, quả thực mạnh đến mức vô lý.

"Diệp Trần, xem chiêu!" Nguyên Thủy cầm Bàn Cổ Phiên, xông lên cận chiến với Diệp Trần.

Có Lão Tử và hai kiện Chí bảo toàn lực bảo vệ, trong thời gian ngắn cũng không rơi vào thế hạ phong.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Mỗi lần va chạm, không gian hỗn độn gần đó lại gặp tai ương.

Khí tức hỗn độn tán loạn khắp trời, phá hủy từng mảng không gian hỗn độn, dọa cho Phục Hy càng đánh càng lùi xa.

Sắp bắt được Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề rồi, không thể để bị Diệp Trần và Nguyên Thủy ảnh hưởng được.

Diệp Trần khống chế tu vi ở mức đỉnh phong của Chuẩn Thánh đỉnh phong, phối hợp với hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, đánh qua đánh lại với Lão Tử và Nguyên Thủy, kinh nghiệm chiến đấu của bản thân cũng đang tăng lên đều đặn.

Từ khi xuất đạo đến nay.

Diệp Trần giao đấu với đối thủ toàn là nghiền ép, nghiền ép, và nghiền ép, chưa từng có cơ hội trải nghiệm một trận chiến ngang tài ngang sức.

Bây giờ cố ý khống chế tu vi để chiến đấu với Nguyên Thủy và Lão Tử, lợi ích thu được là cực lớn.

Kinh nghiệm chiến đấu chỉ là một phương diện, quan trọng hơn là sự lĩnh ngộ về Lực chi pháp tắc đang không ngừng sâu sắc hơn theo trận chiến.

Diệp Trần lúc đầu chỉ đơn thuần dùng sức mạnh để đối đầu với hai người, đánh một lúc lại nảy ra ý tưởng mới, dùng Lực chi pháp tắc để đối phó với những chiêu thức uy lực.

Chương 171

Các loại pháp tắc như Trớ Chú, Cuồng Bạo, Tốc Độ, Ngũ Hành liên tục được thử nghiệm trên người Lão Tử và Nguyên Thủy, không có sự thăng tiến mới là lạ.

Lực chi pháp tắc được nâng cao, Diệp Trần càng đánh càng thuận tay.

"Đại ca, tên này có phải đang lấy chúng ta ra luyện công không?" Nguyên Thủy mặt đầy khó chịu, truyền âm cho Lão Tử: "Chỉ trong một thời gian ngắn, ta thấy hắn đã thay đổi đến cả chục loại pháp tắc khác nhau để tu luyện rồi.

Nhưng ta không cảm nhận được khí tức của Khí Vận pháp tắc, chẳng lẽ có điều gì kỳ lạ sao?" Lão Tử khẽ lắc đầu, truyền âm đáp: "Cái tên Khí Vận pháp tắc vừa nghe đã biết không phải là pháp tắc chiến đấu, không cần phải bận tâm những chuyện đó.

Mau tìm cách khiến Diệp Trần lộ ra sơ hở, ta mới có thể dùng Kim Kiều trọng thương hắn." Đại chiến tiếp tục.

Diệp Trần cố gắng khống chế tu vi, đại chiến với Nguyên Thủy và Lão Tử, Lực chi pháp tắc nhanh chóng được nâng cao.

Lực chi pháp tắc được mệnh danh là cương lĩnh của mọi pháp tắc, là pháp tắc mạnh nhất, bao trùm tất cả các pháp tắc khác.

Diệp Trần đã thôn phệ tâm huyết của Bàn Cổ, tu luyện đến mức này, nhưng không có cách nào tiến thêm một bước.

Thế mà hôm nay khi chiến đấu với hai người Lão Tử, lại có thể được nâng cao, quả thực là một niềm vui bất ngờ.

Y phân tách Lực chi pháp tắc thành các loại pháp tắc khác nhau để

đối phó với hai người Nguyên Thủy, thủ đoạn có thể nói là muôn hình vạn trạng, tầng tầng lớp lớp.

Dù Nguyên Thủy đã dùng hết mọi cách để buộc Diệp Trần lộ ra sơ hở, cũng khó mà nắm bắt được cơ hội.

Cùng với sự lĩnh ngộ sâu sắc hơn về các loại pháp tắc, Diệp Trần dù không nâng cao tu vi, vẫn áp đảo Nguyên Thủy mà đánh.

"Yếu quá rồi." Diệp Trần khẽ lắc đầu, chế nhạo nói: "Ta không dùng Hỗn Độn Chung tấn công nữa, xem các ngươi rốt cuộc có thắng được ta không." "!!!" "!!!" Lão Tử và Nguyên Thủy tức điên người, biết rằng đấu võ mồm không lại Diệp Trần, bèn không nói một lời mà tăng cường thế công.

Diệp Trần nói là làm, quả nhiên thu hồi Hỗn Độn Chung, để nó lượn lờ quanh thân, cùng với Chư Thiên Khánh Vân, chuyên dùng để phòng ngự.

Hai đại Tiên Thiên Chí Bảo dùng để hộ thể, Diệp Trần hoàn toàn từ bỏ phòng ngự, chỉ tập trung sử dụng pháp tắc để tấn công.

"Phái Nhiên Cự Lực!" Diệp Trần sử dụng Cự Lực pháp tắc, toàn thân đột nhiên phình to gấp mấy chục lần, hung hăng đấm về phía Nguyên Thủy.

Nơi quyền cước đi qua, hỗn độn vỡ nát.

Lão Tử đột nhiên ném ra Thái Cực Đồ, chặn trước người Nguyên Thủy.

Ầm!

Hai bên va chạm vào nhau, không gian xung quanh lại một lần nữa bị xé rách.

Ngay cả khí tức hỗn độn, trong chốc lát cũng không thể tràn vào

được.

Thái Cực Đồ bị một đòn nặng này, một đạo cấm chế bên trong lập tức vỡ tan, cũng không đến mức Chí bảo bị tổn thương, chỉ là dấu vết luyện hóa của Lão Tử đã thiếu đi một đạo.

Lão Tử đột nhiên cảm thấy cổ họng ngòn ngọt, khóe miệng rỉ ra một vệt máu tươi.

Diệp Trần được đằng chân lân đằng đầu, nhân cơ hội đá một cước vào Bàn Cổ Phiên, đá bay Nguyên Thủy ra xa ba trăm triệu dặm.

Lão Tử kinh hãi tột độ.

Vội vàng xé rách không gian, điên cuồng lao về phía Nguyên Thủy.

Không có sự bảo vệ của Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp và Thái Cực Đồ, Nguyên Thủy tuyệt đối không phải là đối thủ của Diệp Trần.

"Cực Hạn Tốc Độ!" Diệp Trần vận chuyển Tốc Độ pháp tắc, dễ dàng vượt qua Lão Tử, xuyên qua tầng tầng không gian, hữu quyền đấm thẳng vào đầu Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy chưa kịp đứng vững, thấy Diệp Trần trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt, lập tức sợ đến hồn bay phách tán, vội vàng triệu hồi Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, chống lại đòn tấn công hung hãn của Diệp Trần.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Diệp Trần trong nháy mắt tung ra ba vạn sáu ngàn quyền, đánh cho hai kiện Cực phẩm Linh Bảo kêu la không ngớt.

"Xem đánh đây!" Lão Tử hét giận dữ.

Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp đột nhiên biến lớn gấp trăm vạn lần, hóa thành một ngọn núi khổng lồ, đập thẳng xuống đầu Diệp Trần.

"Đi!" Diệp Trần vung tay một cái, Hỗn Độn Chung lập tức biến lớn, chống lại sự trấn áp của bảo tháp.

Làm xong những việc này, Diệp Trần tiếp tục cúi đầu đánh túi bụi Nguyên Thủy.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Dù Diệp Trần không phát huy toàn bộ sức mạnh nhục thân, nhưng những cú đấm đá cũng có thể sánh ngang với đòn tấn công toàn lực của Cực phẩm Linh Bảo.

Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ và Diệt Thế Hắc Liên làm sao chịu nổi thế công như vậy!

Hai kiện Cực phẩm Linh Bảo không ngừng phát ra tiếng kêu ai oán, cấm chế mà Nguyên Thủy đã luyện hóa nhanh chóng trở nên ảm đạm.

Phụt!

Một tiếng động giòn tan vang lên.

Một đạo cấm chế trên Diệt Thế Hắc Liên lặng lẽ vỡ tan.

Khóe miệng Diệp Trần hiện lên một nụ cười lạnh, y không còn tấn công Nguyên Thủy nữa mà toàn tâm toàn ý tấn công những bảo vật này.

Hai kiện Cực phẩm Linh Bảo này được Nguyên Thủy dùng để trảm thi, một khi cấm chế bị phá nát hoàn toàn, hai cỗ thi thể kia chắc

chắn sẽ bị trọng thương.

Tam Thi và bản thể có liên kết chặt chẽ, không chừng sẽ phản phệ lại Nguyên Thủy.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Có Tốc Độ pháp tắc gia trì, tốc độ ra tay của Diệp Trần ngay cả Chuẩn Thánh bình thường cũng khó mà nắm bắt được.

Chương 172

Dù Nguyên Thủy có thể nắm bắt được, việc phòng ngự cũng rất khó khăn.

Phụt!

Phụt!

Phụt!

Từng đạo cấm chế tuyên bố vỡ tan.

Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ và Diệt Thế Hắc Liên trở nên ngày càng ảm đạm.

Đợi khi tất cả cấm chế trên người chúng vỡ tan, hai kiện linh bảo này có thể tuyên bố là vật vô chủ.

"Chết tiệt!" Nguyên Thủy tức đến tam thi thần bạo khiêu.

Hắn đột nhiên phun ra một ngụm tinh huyết, rơi lên Bàn Cổ Phiên, đâm về phía ngực Diệp Trần.

Diệp Trần xoay người né tránh.

Năng lực công phạt của Bàn Cổ Phiên quá mạnh, lại được tinh huyết kích thích, dù là Diệp Trần cũng không dám cứng rắn đối đầu.

Nguyên Thủy nhân cơ hội thu lại hai đại Cực phẩm Linh Bảo, thoát khỏi sự áp chế của Diệp Trần, lao đến bên cạnh Lão Tử, một lần nữa tạo thành tổ hợp Nhị Thanh đối kháng Diệp Trần.

"Âm Dương Nghịch Loạn!" Diệp Trần đưa tay triệu hồi Hỗn Độn Chung, một lần nữa luyện tập Âm Dương pháp tắc.

Ầm!

Khí tức hỗn độn đột nhiên thay đổi, ngưng tụ thành âm dương nhị khí, nhanh chóng bao bọc lấy Lão Tử và Nguyên Thủy.

Âm Dương pháp tắc bao la vạn tượng, có lợi cho sự sinh trưởng của vạn vật thế gian.

Nhưng Diệp Trần lại nghịch loạn Âm Dương pháp tắc, vừa mới hình thành, đã bắt đầu nhanh chóng ăn mòn không gian hỗn độn.

"Thái Cực Định Âm Dương!" Lão Tử hét lớn: "Trò mèo!" Thái Cực Đồ điên cuồng xoay chuyển, địa hỏa phong thủy đồng loạt hiện ra, hiên ngang định trụ không gian gần đó, bình định khí tức âm dương nghịch loạn.

"Âm Dương hóa Ngũ Hành, Ngũ Hành liệt Thiên Địa." Diệp Trần lật tay làm mây úp tay làm mưa, Ngũ Hành pháp tắc nhanh chóng vận chuyển, những khí tức âm dương kia nhanh chóng chuyển hóa.

Sức mạnh Ngũ Hành hiện ra, như biến thành một cái lồng giam, nhốt hai người Lão Tử vào trong.

"Liệt!" Diệp Trần khẽ quát một tiếng.

Ngũ Hành lao tù ầm ầm nổ tung.

Lão Tử kinh hãi tột độ.

Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp đội trên đầu, Thái Cực Đồ bao bọc lấy mình và Nguyên Thủy.

Sức mạnh cuồng bạo hiên ngang phá hủy phạm vi trăm triệu dặm, khí tức hỗn độn càng thêm cuồng bạo, lan ra tứ phía tám hướng.

Phục Hy và các đại năng Chuẩn Thánh khác sợ đến hồn bay phách tán, hoảng hốt chạy trốn về phía xa, rời xa chiến trường.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề định nhân cơ hội chạy trốn.

Đông Vương Công đã sớm có chuẩn bị, mười vị Chuẩn Thánh

chặn hết tứ phía tám hướng, ngay cả trên đầu và dưới chân cũng không bỏ qua.

Đội hình như vậy mà để hai tên kia chạy thoát, thì mất mặt quá rồi.

"Trấn!" "Bạo!" "Liệt!" "Chấn!" "Hủ thực!" Diệp Trần không hề bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này, điên cuồng thử nghiệm các loại pháp tắc trên người Lão Tử và Nguyên Thủy.

Ba đại Chí bảo Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp, các cấm chế đã được luyện hóa đều phát ra tiếng kêu ai oán, với mức độ công kích này, e rằng không chống đỡ được bao lâu nữa.

Lão Tử và Nguyên Thủy nhìn nhau.

Họ thật sự không ngờ Diệp Trần lại mạnh đến mức này.

Đệ tử Huyền Môn như họ, thường chỉ chuyên tu Tiên đạo pháp tắc, để tiện cho việc trảm thi chứng đạo.

Nhiều nhất là tu phụ thêm một hai loại pháp tắc khác, dùng để nâng cao tu vi bản thân, tiện cho việc lý giải cảm ngộ đại đạo.

Nữ Oa tu phụ Tạo Hóa pháp tắc, Tiếp Dẫn tu phụ Độ Hóa pháp tắc, Chuẩn Đề tu phụ Hương Hỏa pháp tắc, Lão Tử tu phụ Âm Dương pháp tắc và Đan Đạo pháp tắc, Nguyên Thủy tu phụ Càn Khôn pháp tắc, Thông Thiên tu phụ Kiếm Đạo pháp tắc và Trận Đạo pháp tắc, Đế Tuấn...

à, Đế Tuấn bây giờ chủ tu Thuần Dương pháp tắc, thôi kệ đi, đại khái là như vậy.

Chưa từng có vị Chuẩn Thánh nào lại tu luyện nhiều pháp tắc cùng một lúc như vậy.

Vừa rồi Diệp Trần đã thể hiện ra ít nhất ba bốn mươi loại rồi, mà xem ra đó vẫn chưa phải là toàn bộ thực lực của y.

"Cứ tiếp tục thế này, chúng ta thua chắc rồi." Lão Tử không còn vẻ tiên phong đạo cốt nữa, ánh mắt âm trầm nói: "Lão nhị, phải tìm cách ngăn chặn hắn!" Thua mất những thứ khác, Lão Tử còn có thể chấp nhận.

Nhưng nếu thật sự thua mất Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên, Tam Thanh sẽ không còn cách nào để ngạo thị quần hùng nữa.

"Còn cách nào sao?" Nguyên Thủy có chút chán nản nói: "Những thủ đoạn ta nên dùng cũng đã dùng gần hết rồi, mà tên này lại càng đánh càng mạnh.

Theo ta thấy, hắn chỉ còn cách chứng đạo Hỗn Nguyên một bước chân nữa thôi." "Lúc này nói những lời đó có ích gì." Lão Tử trừng mắt nhìn Nguyên Thủy, nói: "Lấy lại tinh thần cho ta, Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên quan hệ đến tính mạng của chúng ta, dù phải trả giá lớn đến đâu, cũng phải giữ lại chúng, không chừng còn có cơ hội giành được hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo kia." "Đại ca nói đúng!" Nguyên Thủy nghe vậy tinh thần chấn động, nói: "Đại ca có cách gì cứ việc phân phó, chỉ cần có thể giành được thắng lợi cuối cùng, Nguyên Thủy ta đây không từ nan." Lão Tử không trả lời ngay.

Ông ta lặng lẽ nhìn Diệp Trần oanh kích Thái Cực Đồ và Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp, trong đầu tư duy điên cuồng vận chuyển, hy vọng có thể tìm ra một phương pháp hữu hiệu.

Đúng lúc này, phía xa bùng nổ những tiếng hoan hô kịch liệt.

Lão Tử nhìn theo tiếng động.

Chỉ thấy Phục Hy và các đại lão Thiên Đình đang áp giải Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, cùng với hai cỗ ác thi là Đại Luân Minh Vương và

Bồ Đề Đạo Nhân, hớn hở chạy đến.

Lão Tử lập tức sáng mắt lên.

Vội vàng kéo Nguyên Thủy lại, ghé vào tai đối phương, nhanh chóng phân phó.

Sắc mặt Nguyên Thủy lúc xanh lúc trắng, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu, như đã đồng ý với đề nghị của Lão Tử.

Ngoài trận pháp phòng hộ.

Diệp Trần cũng nghe thấy động tĩnh, tạm thời ngừng tay.

"Bái kiến bệ hạ." Phục Hy cất cao giọng cười nói: "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đã bị hàng phục, nên xử trí thế nào, xin Thiên Đế bệ hạ chỉ thị." "Làm tốt lắm, nhanh như vậy đã bắt được chúng." Diệp Trần hài lòng gật đầu, nhìn về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nói: "Hai vị sư đệ lâu ngày không gặp, phong thái còn hơn cả năm xưa nhỉ." "Muốn giết muốn xẻo, tùy ngài định đoạt." Chuẩn Đề lại tỏ ra cứng rắn, cười lạnh nói: "Giữa chúng ta là tranh đoạt khí vận, cần gì phải giả nhân giả nghĩa ở đây?" "Sư đệ, sao lại nói chuyện với Diệp Trần sư huynh như vậy?" Tiếp Dẫn trừng mắt nhìn Chuẩn Đề, hai tay chắp lại nói: "Chúng ta là bại tướng dưới tay huynh, vốn không nên nói nhiều, nhưng Diệp Trần sư huynh tốt nhất nên cân nhắc, trước đây sư tôn không đồng ý cho Thiên Đình tấn công Tây phương, để tránh dẫn đến bạo động nhân quả ở Tây phương, gây ra hạo kiếp cho Hồng Hoang." "Chuyện này không phiền Tiếp Dẫn sư đệ lo lắng." Diệp Trần cười nhạt nói: "Mang hai vị sư đệ xuống trấn áp cho tốt, đợi trẫm giải quyết xong Tam Thanh, sẽ quyết định xử trí thế nào sau." "Tuân lệnh!" "Tuân lệnh!" "Tuân lệnh!" Sáu đại Chuẩn Thánh đồng thanh nhận lệnh.

Chương 173

Trấn Nguyên Tử tâm tình vô cùng khoan khoái.

Theo lời Diệp Trần, chỉ cần giải quyết hoàn hảo vấn đề Tây phương, ông ta chỉ còn cách chứng đạo thành Thánh một bước chân.

Bây giờ vấn đề Tây phương đã được giải quyết, nhất định phải thể hiện.

"Bệ hạ!" Trấn Nguyên Tử quả quyết nịnh nọt, toe toét cười nói: "Nếu Tam Thanh đã không biết thời thế, ngoan cố không chịu phục, vậy chúng ta cùng ra tay, triệt để diệt sát bọn họ đi." "..." "..." "..." Các Chuẩn Thánh còn lại đều nhìn Trấn Nguyên Tử như thể không quen biết.

Trấn Nguyên Tử ngẩng cao đầu ưỡn ngực, không hề có chút xấu hổ.

Sắp chứng đạo thành Thánh rồi, cần gì phải quan tâm đến ánh mắt của người khác?

Dù sao Đạo Tổ cũng đã đích thân nói, trảm tam thi chứng đạo khó hơn công đức chứng đạo rất nhiều, sau khi thành công thực lực cũng mạnh hơn nhiều.

"Bọn họ đã đánh cược với trẫm, nếu các ngươi nhúng tay vào, thì là trẫm thua rồi." Diệp Trần xua tay nói: "Các ngươi hãy trở về Linh Sơn trước, đợi trẫm giải quyết xong Lão Tử và Nguyên Thủy, sẽ lập tức hiệp trợ Trấn Nguyên Tử chứng đạo." "Tuân lệnh!" "Tuân lệnh!" "Tuân lệnh!" Sáu đại Chuẩn Thánh đồng loạt gật đầu.

Chuẩn Đề đột nhiên phá lên cười, nói: "Diệp Trần, chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng ta thua rồi sao?

Hahaha, ta và sư huynh đã sớm liệu được kết cục hôm nay, đã chuẩn bị sẵn những hậu thủ quan trọng.

Nếu ngươi dám động thủ với ta và sư huynh, thì cứ chờ chết đi." Tiếp Dẫn nghe vậy thì mặt không đổi sắc, có vẻ như đã nắm chắc phần thắng trong tay.

"Hậu thủ?" Diệp Trần chế nhạo: "Chút thủ đoạn đó của các ngươi mà cũng xứng gọi là hậu thủ sao?" Lời vừa dứt, từ trong Hỗn Độn Chung đột nhiên rơi ra hai người một chó, cảm nhận được sự thay đổi xung quanh, sợ đến co rúm người lại, ngẩng đầu nhìn cảnh tượng gần đó.

Sắc mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đại biến, không còn vẻ bình tĩnh như vừa rồi.

Diệp Trần nhìn biểu cảm của hai người họ, tâm trạng không hiểu sao lại vui vẻ hơn nhiều.

"Tiếp Dẫn, tên này chắc là tự ngã thi của ngươi phải không?

Xấu đến mức này, tuyệt đối không thoát khỏi liên quan đến ngươi." "Cách đây không lâu, khi ta tuần tra bầu trời Hồng Hoang, tình cờ thấy hắn lén lút chạy về phía Tử Tiêu Cung, ta vừa nhìn đã thấy không ổn rồi." "Đệ tử đánh nhau với nhau, làm gì có chuyện đi mách lẻo với sư tôn, quá không trượng nghĩa rồi." "Ta lo ngươi phạm phải sai lầm như vậy, bị sinh linh Hồng Hoang khinh bỉ, nên đành phải đại phát từ bi, trấn áp hắn trong Hỗn Độn Chung." "Chuẩn Đề, còn tên này của ngươi nữa, xem chuyện ngươi làm đi, còn thất đức hơn cả Tiếp Dẫn nhiều." "Nếu thật sự muốn kích nổ địa mạch Linh Sơn, tự mình đi mà làm, tại sao cứ phải để tiểu gia hỏa này đi làm?" "Chuyện này nguy hiểm đến mức nào, chỉ cần có chút não cũng biết, địa mạch Linh Sơn mà thật sự bị hủy, thế giới Tây phương sẽ bị hủy diệt hoàn toàn." "Thế giới Tây phương mà thật sự bị hủy, không

chừng cả Hồng Hoang cũng sẽ trời sập đất lún.

Bọn ta là Chuẩn Thánh còn có thể sống sót, nhưng vạn vạn ức sinh linh Hồng Hoang thì phải làm sao?" "Hai người các ngươi vì tư dục của bản thân mà không tiếc hy sinh cả thế giới Hồng Hoang, quả thực tội ác tày trời." Diệp Trần nói như thể đang kể một chuyện nhỏ không đáng kể, nhưng mỗi một câu nói lọt vào tai Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, lại không khác gì sét đánh giữa trời quang.

"..." "..." "..." Tất cả cường giả có mặt đều im lặng.

Hậu thủ của Tiếp Ứng Đạo Nhân và Địa Tạng, ngay cả Phục Hy cũng hoàn toàn không biết.

Đặc biệt là Trấn Nguyên Tử, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, như bị đả kích nghiêm trọng.

Trước đó ông ta còn tưởng rằng nhân phẩm của mình bùng nổ, vài ba câu đã lừa được Tiếp Dẫn đến Hỗn Độn tác chiến.

Lại không ngờ tên Chuẩn Đề kia đã sắp xếp đệ tử chờ lệnh, chuẩn bị kích nổ địa mạch Linh Sơn.

Ông ta tự tin có thể gánh vác được nhân quả của Tây phương hiện tại, nhưng tuyệt đối không có cách nào gánh vác được nhân quả của việc thế giới Tây phương bị hủy diệt.

"Ngươi thắng rồi." Chuẩn Đề Đạo Nhân chán nản cúi đầu.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân ảm đạm lắc đầu.

Không còn bất kỳ khả năng lật kèo nào nữa.

Tiếp Ứng Đạo Nhân kia đột nhiên hoàn hồn, quát lớn với Tiếp Dẫn: "Bản thể, mau mau kiến lập giáo phái, độ hóa sinh linh Hồng Hoang, liền có thể lập địa thành Thánh." "???" Tiếp Dẫn nghe vậy chấn động.

Khí tức toàn thân đột nhiên bành trướng, như thể sắp siêu thoát ra ngoài.

"Phong!" Diệp Trần vung tay, Phong Ấn pháp tắc tức thì hiện ra, bất kể là Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Tiếp Ứng hay Địa Tạng, khí tức toàn thân đều đột nhiên trầm lặng, không còn chút sức phản kháng nào.

"Đem đi." Diệp Trần vung tay.

Phục Hy và những người khác lập tức xách Tiếp Dẫn rời đi.

Địa Tạng trước khi đi còn nhìn chằm chằm Diệp Trần hồi lâu, cuối cùng cũng biết ai đã bắt mình và Đế Thính.

Diệp Trần mỉm cười gật đầu với hắn.

Tên Địa Tạng này rất thần bí, đợi chuyện này kết thúc, nhất định phải nghiên cứu kỹ một phen.

Đúng lúc này, Nguyên Thủy xông ra khỏi sự bảo vệ của hai đại Chí bảo, tay cầm Bàn Cổ Phiên đâm về phía sau lưng Diệp Trần.

Diệp Trần vẫn luôn phân tâm quan sát Lão Tử và Nguyên Thủy, chắc chắn không thể để hắn đánh lén thành công.

Nhưng Diệp Trần vẫn trúng chiêu.

Nguyên Thủy đột nhiên ném ra sáu vị Chuẩn Thánh, trong nháy mắt bao vây chặt lấy Diệp Trần.

"Bạo!" Không cho Diệp Trần chút thời gian phản ứng nào, Nguyên Thủy hiên ngang dẫn bạo sáu vị Chuẩn Thánh.

Đây là cách duy nhất mà Lão Tử có thể nghĩ ra để giải quyết Diệp Trần.

Dẫn bạo Tam Thi!

Nổ chết Diệp Trần!

Không phải một hai cỗ, mà là sáu cỗ.

Nhục thân của Diệp Trần quá mạnh mẽ, Lão Tử lo rằng một hai cỗ không nổ chết được hắn, nên bảo Nguyên Thủy dẫn bạo toàn bộ.

Nguyên Thủy trong lòng không tình nguyện, Tam Thi bị hủy, sẽ ảnh hưởng đến thực lực sau khi thành Thánh.

Đây chính là nguyên nhân Nguyên Thủy cau mày lúc trước.

Nhưng một câu nói của Lão Tử đã thuyết phục hắn.

Đem Tam Thi đặt cạnh Tiên Thiên Chí Bảo, hoàn toàn không thể so sánh được.

Hắn đã thử trảm thi chứng đạo rất nhiều lần mà không có chút manh mối nào, chỉ có thể ký thác hy vọng vào công đức chứng đạo.

Trở lại chuyện chính.

Diệp Trần nhìn thấy động tác ném Tam Thi của Nguyên Thủy, đã phản ứng lại, biết hắn định làm gì.

Chiêu này thực sự quá độc ác.

Dù tu vi của Diệp Trần đã đạt đến Bán bộ Thánh nhân, nếu thật sự đứng yên để sáu vị Chuẩn Thánh tự bạo, e rằng không chết cũng trọng thương.

Chương 174

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Diệp Trần kích hoạt hai đại Chí bảo Chư Thiên Khánh Vân và Hỗn Độn Chung, bao bọc chặt lấy bản thân, trận pháp phòng hộ nhanh chóng khởi động.

Cùng lúc đó, Diệp Trần không còn giấu giếm thực lực nữa, hét lớn một tiếng, huyết khí toàn thân đột nhiên bùng nổ.

Huyết khí hạo nhiên cuồn cuộn bùng phát, vô số long tượng tràn ngập trong đó.

"Phong!" "Trấn!" "Cố!" "Ngưng!" "Mạn!" Các loại Đại đạo pháp tắc nhanh chóng ngưng tụ, rơi xuống sáu cỗ thi thể đang phát nổ.

Đừng nhìn Diệp Trần làm nhiều động tác như vậy, nhưng tất cả đều được hoàn thành trong một phần vạn giây.

Nguyên thần tu vi của Diệp Trần nghiền ép Tam Thanh, cảm ngộ pháp tắc vượt qua Chuẩn Thánh, tự nhiên có thể làm chậm uy lực của vụ nổ.

Sáu cỗ thi thể có tu vi cảnh giới khác nhau, mức độ ảnh hưởng cũng không giống nhau.

Ầm!

Ầm!

Hai vị tự ngã thi Chuẩn Thánh hậu kỳ thực lực mạnh nhất, chịu ảnh hưởng cũng nhỏ nhất, dẫn đầu phá vỡ trở ngại của pháp tắc, ầm ầm nổ tung.

Rắc!

Rắc!

Rắc!

Trận pháp phòng hộ bên ngoài Hỗn Độn Chung nhanh chóng vỡ tan.

Ánh sáng của nhật nguyệt tinh thần, sông núi hồ biển, chư thiên vạn tộc đều trở nên ảm đạm, ít nhất có ba bốn đạo cấm chế bị nổ nát, nhưng dù sao cũng đã chặn được vụ nổ kinh thiên này.

Không gian hỗn độn trong phạm vi mấy trăm triệu dặm tức khắc vỡ tan, khí tức hỗn độn phân liệt thành các loại khí tức pháp tắc, ngay cả bản chất cũng bị đánh vỡ.

Lão Tử tế ra Thái Cực Đồ và Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp, mang theo Nguyên Thủy chạy trốn về phía xa.

Làn sóng xung kích của vụ nổ vẫn làm cho hai đại Chí bảo trở nên cực kỳ ảm đạm, Lão Tử điên cuồng phun máu tươi.

Nguy cơ còn kinh khủng hơn.

Bị khí tức của vụ nổ ảnh hưởng, các loại pháp tắc mà Diệp Trần thi triển lên bốn cỗ thi thể còn lại ầm ầm vỡ tan.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Bốn cỗ thi thể ầm ầm nổ tung.

"Phụt!" Lão Tử và Nguyên Thủy điên cuồng phun máu tươi bay xa ba vạn dặm.

Tam Thi và bản thể là một, chịu ảnh hưởng của vụ nổ và phản

phệ, không thể chống đỡ nổi nữa.

Thái Cực Đồ và Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp tức khắc ảm đạm.

Lão Tử chịu phản phệ của pháp bảo, gần như sắp rơi vào trạng thái hôn mê.

Vết thương của Nguyên Thủy khá hơn nhiều, nhanh chóng mang theo Lão Tử độn ra xa ba trăm triệu dặm, nhìn chằm chằm vào trung tâm vụ nổ.

Trận chiến này phải phân thắng bại.

Nếu Diệp Trần không bị Tam Thi nổ chết, nhất định phải kịp thời bổ đao.

Trung tâm vụ nổ.

Diệp Trần lại bình tĩnh hơn nhiều.

Kim quang trên Chư Thiên Khánh Vân bùng nổ, từng đóa kim liên tạo thành một trận pháp phòng hộ dày đặc, chống lại làn sóng xung kích của vụ nổ.

Rắc!

Khác với việc Hỗn Độn Chung chống lại hai đại Chuẩn Thánh lúc trước, trận pháp phòng hộ của Chư Thiên Khánh Vân trong nháy mắt đã vỡ tan.

Dù năng lực phòng hộ của Chư Thiên Khánh Vân còn mạnh hơn Hỗn Độn Chung, nhưng vụ nổ của bốn đại Chuẩn Thánh, cộng thêm dư chấn của vụ nổ lúc trước, uy lực đã vượt qua mấy lần.

Chư Thiên Khánh Vân được mệnh danh là chư tà tránh lui, vạn pháp bất xâm, nhưng vụ nổ này thuần túy là sức mạnh, không liên quan gì đến pháp tắc.

Hai đại trận pháp đã triệt tiêu được bảy tám thành sức mạnh của vụ nổ.

Đối với phần sức mạnh còn lại, Diệp Trần cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Vạn Long Quy Nhất!" Diệp Trần ngưng tụ toàn thân huyết khí, vô số thượng cổ long tượng điên cuồng ngưng tụ bên ngoài cơ thể, chống lại uy lực của vụ nổ.

Bành!

Bành!

Bành!

Thượng cổ long tượng lần lượt nổ tung.

Huyết khí trong cơ thể Diệp Trần nhanh chóng trở nên ảm đạm.

Đợi vụ nổ kết thúc.

Huyết khí trong cơ thể Diệp Trần mười phần không còn một.

"Phụt!" Diệp Trần đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

Huyết khí này là căn bản của nhục thân, huyết khí bị tổn thương lớn như vậy, tương đương với bị trọng thương.

Nhưng cuối cùng cũng đã chống đỡ được!

Chương 175

Chỉ cần cho y một chút thời gian, việc phục hồi huyết khí không thành vấn đề.

Nhưng Tam Thi của Tam Thanh, e rằng không có cơ hội phục hồi lại nữa.

Hưu!

Bàn Cổ Phiên xé rách không gian, hung hăng đâm về phía ngực Diệp Trần.

Diệp Trần không còn giữ tay chút nào, Lực chi pháp tắc gia trì toàn thân, huyết khí khắp trời ngưng tụ toàn thân, hung hăng đập về phía Nguyên Thủy.

Ầm!

Cánh tay phải của Nguyên Thủy ầm ầm nổ tung, Bàn Cổ Phiên tuột khỏi tay.

"!!!" Nguyên Thủy sợ đến hồn bay phách tán, không màng đến việc thu lại Bàn Cổ Phiên, điên cuồng chạy trốn về phía xa.

"Lúc này rồi, còn chạy được sao?" Diệp Trần tay trái lau đi vết máu ở khóe miệng, tay phải từ từ nắm lấy Bàn Cổ Phiên, huyết khí toàn thân trút vào trong đó, sau đó đột nhiên ném ra.

Ầm!

Bàn Cổ Phiên trong nháy mắt hóa thành một ngôi sao băng, hung hăng lao về phía Nguyên Thủy.

"Đại ca!

Cứu ta!" Nguyên Thủy cảm nhận được sự uy hiếp của cái chết,

liều mạng cầu cứu Lão Tử.

Lão Tử tế ra Thái Cực Đồ và Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp, chặn sau lưng Nguyên Thủy, ngăn cản đòn ném tất sát của Diệp Trần.

Ầm!

Bàn Cổ Phiên hung hăng oanh kích lên trận pháp phòng hộ.

Ầm!

Ầm!

Hai đại Chí bảo triệt để ảm đạm, lẳng lặng rơi tại chỗ, dù Lão Tử có cố gắng thế nào cũng không thể điều khiển được nữa.

Sức mạnh mà Bàn Cổ Phiên mang theo đã bị triệt tiêu phần lớn.

Sức mạnh còn lại oanh kích vào sau lưng Nguyên Thủy.

Bành!

Nhục thân của Nguyên Thủy đột nhiên nổ tung.

Nhưng sức mạnh của Bàn Cổ Phiên đã hao hết, không thể triệt để giết chết Nguyên Thủy.

Nguyên thần của Nguyên Thủy đã sợ ngây người, nấp sau lưng Lão Tử, ngơ ngác.

"Đừng đánh nữa." Lão Tử chán nản ngồi xuống đất, nói: "Bọn ta nhận thua." "Nhận thua?" Diệp Trần toàn thân đẫm máu, từ từ đi đến trước mặt họ, chế nhạo: "Chẳng lẽ Lão Tử sư đệ cho rằng, ta sẽ tha cho các ngươi sao?" Ánh mắt Lão Tử ảm đạm, nói: "Theo như giao ước, Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ thuộc về sư huynh.

Nếu sư huynh có thể tha cho bọn ta, Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp này xin hai tay dâng lên." "Não ngươi không có vấn

đề gì chứ?" Diệp Trần càng lúc càng cảm thấy buồn cười, nói: "Giết các ngươi rồi, những thứ này không phải cũng là của ta sao?" "Sư huynh nói đúng." Lão Tử khẽ gật đầu, nói: "Nhưng sư huynh đừng quên, huynh đệ chúng ta do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, thân mang hai thành khai thiên công đức, nếu giết bọn ta, Thiên Đạo nhất định sẽ coi huynh là kẻ địch!

Bất tử bất diệt!" "Lời này cũng có chút đạo lý." Diệp Trần nghe vậy gật đầu, nói: "Sau này nói chuyện thì cứ nói thẳng như vậy, đừng có vòng vo mấy chuyện vớ vẩn." Tam Thanh do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, hưởng hai thành khai thiên công đức, ngay cả Hồng Quân cũng phải nể mặt, thèm muốn khí vận trên người họ.

Lại cho Hồng Mông Tử Khí, lại thu làm đồ đệ, Tiên Thiên Chí Bảo cũng sớm chuẩn bị sẵn.

Như Lão Tử vừa nói, ai mà chém giết Tam Thanh, rất có thể sẽ bị Thiên Đạo ghi hận.

Trừ khi Diệp Trần sau này không ở Hồng Hoang nữa, vậy thì không sao, nhưng chỉ cần còn tiếp tục ở Hồng Hoang, chuyện này không dễ giải quyết.

"Sư huynh nói phải." Lão Tử khẽ gật đầu, giọng điệu vô cùng mất mát.

Tam Thanh trước nay luôn tự cho mình là Bàn Cổ chính tông, dựa vào phần công đức này mà diễu võ dương oai khắp nơi.

Nhưng hôm nay, vinh quang đó lại trở thành thứ để bảo mệnh, cảm giác mất mát này thậm chí còn nặng nề hơn cả việc mất đi Tiên Thiên Chí Bảo.

"Thế này đi, ta sẽ phong ấn hai người trước, sau đó tìm cách giết sau." Diệp Trần sờ cằm, cười nhạt nói: "Nếu thật sự không giết

được, vậy thì tìm cách khác, hành hạ các ngươi cho tốt." "..." "..." Lời này vừa nói ra, Nhị Thanh im lặng.

Họ biết Diệp Trần không biết xấu hổ, nhưng không ngờ y lại không biết xấu hổ đến mức này.

Trong lòng nghĩ gì thì nghĩ, cũng đừng nói ra chứ.

Diệp Trần nhìn biểu cảm của họ, tâm trạng càng vui vẻ hơn.

Y cố ý nói những lời này trước mặt hai người Lão Tử để chọc tức họ.

Vốn dĩ đang so tài vui vẻ, thuận tiện còn có thể giúp y nâng cao độ thông thạo pháp tắc, đột nhiên lại chơi trò tự bạo, thật quá đáng.

Nói thật.

Tam Thanh mà không có Tiên Thiên Chí Bảo, sau này cộng lại cũng không phải là đối thủ của y.

Tha cho họ cũng không sao, nhưng Diệp Trần không vui.

"Không nói gì, vậy ta coi như các ngươi đồng ý rồi." Diệp Trần khẽ cười, đưa tay chỉ về phía Lão Tử và Nguyên Thủy, khẽ quát: "Phong!

Trấn!

Cố!

Ngưng!

Dương!

Xú!" Các loại khí tức pháp tắc đột nhiên hiện ra.

Tu vi toàn thân của hai người Nguyên Thủy bị phong ấn, lại còn phải chịu đựng sự tấn công kinh khủng của Ác Xú pháp tắc, Tao Dương pháp tắc, những ngày tháng sắp tới, chắc chắn sẽ vô cùng thê

thảm.

Xoẹt!

Diệp Trần vung tay thu họ vào trong Hỗn Độn Chung.

Sau đó quay đầu nhìn về phía Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, và Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp rơi trên mặt đất.

Chương 176

“Bảo bối tốt, sau này là của ta rồi.” Diệp Trần vui mừng hớn hở, vung tay thu lấy ba đại Chí bảo.

Muốn luyện hóa ba món bảo bối này, chắc chắn sẽ cần một thời gian dài.

Trong thời gian ngắn không cần nghĩ nhiều, đợi xử lý xong chuyện ở Tây phương, sẽ tính đến những thứ này sau.

Cộng thêm Chư Thiên Khánh Vân, Hỗn Độn Chung và Bàn Cổ Điện, Diệp Trần hiên ngang có sáu kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

“Hình như tất cả Tiên Thiên Chí Bảo của Hồng Hoang đều nằm trong tay ta rồi thì phải.” Diệp Trần lặng lẽ cảm thán: “Hết cách, hết cách, ai bảo ta vừa đẹp trai, tu vi lại cao chứ.” Sau khi tự luyến một hồi, Diệp Trần nhanh chóng khoanh chân ngồi trên hư không, vận chuyển Lực chi pháp tắc và Long Tượng Bàn Nhược Công, nhanh chóng bắt đầu phục hồi vết thương.

Thế giới hỗn độn có thể che giấu khí tức.

Nếu mang thương trở về thế giới Hồng Hoang, mà Hồng Quân lại không may xuất quan đúng lúc đó, hậu quả sẽ vô cùng thảm khốc.

Khả năng này tuy nhỏ, nhưng Diệp Trần không dám cược.

Một khi Hồng Quân phát hiện Diệp Trần đã thu phục Tây phương và Tam Thanh, thuận tiện thu thập cả Long tộc, khí vận Hồng Hoang toàn bộ quy về Thiên Đình, chiến tranh e rằng sẽ nổ ra ngay lập tức.

Trước đó Hồng Quân có lẽ còn kiêng kỵ nhiều điều, không đích thân ra trận.

Nhưng nếu khí vận Hồng Hoang toàn bộ đứng về phía đối diện,

việc tranh đoạt quyền khống chế Thiên Đạo sẽ trở thành một trò cười.

Diệp Trần tĩnh tâm ngưng thần, nhanh chóng hấp thu khí tức hỗn độn, phục hồi vết thương.

Lực chi pháp tắc là pháp tắc mạnh nhất, Long Tượng Bàn Nhược Công lại là công pháp thần kỳ được Thiên Đạo công nhận, cả hai đều có thể hấp thu khí tức hỗn độn, phục hồi rất nhanh.

Một ngày lại một ngày... một tháng lại một tháng... một năm lại một năm... thời gian thấm thoắt, năm tháng như thoi đưa.

Ba ngàn năm thời gian trôi qua trong nháy mắt, Diệp Trần từ từ mở mắt.

"Vết thương đã phục hồi được sáu bảy phần, trở về Hồng Hoang bế quan một chút, chắc sẽ nhanh chóng hồi phục, lúc này nên quay về rồi!" Diệp Trần toe toét cười nói: "Lần này Lão Tử và Nguyên Thủy đích thân ra trận, giúp ta giải quyết nỗi lo về sau, không chừng lần này Thiên Đình có thể có thêm mấy vị Thánh nhân." Ba ngàn năm phục hồi vết thương, Diệp Trần ngày đêm suy nghĩ, ngược lại lại tìm ra được cách giải quyết tốt hơn.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Lão Tử, Nguyên Thủy, đều có Hồng Mông Tử Khí do Hồng Quân ban tặng.

Nếu có thể tống tiền những Hồng Mông Tử Khí này vào tay mình, sau đó phân phát cho Phục Hy, Đông Vương Công, không chừng Thiên Đình có thể có thêm mấy vị Thánh nhân.

Nếu nhà mình có sáu bảy vị Thánh nhân, đợi mình chứng đạo Hỗn Nguyên xong, đối phó với Hồng Quân không thành vấn đề nữa.

Xoẹt!

Diệp Trần dễ dàng xé rách không gian, vận chuyển Tốc Độ pháp tắc, nhanh chóng trở về thế giới Hồng Hoang.

Thế giới Tây phương.

Đỉnh Linh Sơn.

Những thứ như thần cung Tây phương đã sớm bị dọn dẹp sạch sẽ.

Thay vào đó là rất nhiều cung điện theo phong cách Thiên Đình, không xa hoa bằng, nhưng lại uy nghiêm hơn nhiều.

Hai mươi vạn quân tinh nhuệ Vu tộc tạo thành đại quân Thiên Đình, phân bố ở các nơi trên Linh Sơn, trấn thủ vùng đất mới thu được của Thiên Đình.

Diệp Trần dò xét một chút, phát hiện Hồng Vân đang trấn thủ ở đây.

Trong một cung điện nào đó.

Hồng Vân hóa ra bản thể, lẳng lặng nằm trên một cái ao hình bát giác, hấp thu khí tức công đức bên trong, thỉnh thoảng phát ra những âm thanh vui sướng.

Diệp Trần nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh ao, cười nhạt nói: "Hồng Vân, Phục Hy đi đâu rồi?" "A!

Ai đó?" Hồng Vân sợ đến mức đột nhiên hóa thành hình người, đợi nhìn rõ dung mạo của Diệp Trần, mới vỗ ngực nói: "Thì ra là bệ hạ, dọa ta hết cả hồn." "..." Diệp Trần đảo mắt một cái, nói: "Ngươi là một Chuẩn Thánh hậu kỳ, ai đánh lén cũng không làm gì được ngươi, ngươi sợ cái gì?" "Đương nhiên là sợ Đế Tuấn đánh lén rồi." Hồng Vân buột miệng nói: "Tên đó quá xấu xa, ỷ vào tu vi cao thâm, đánh lén xong lại đổi chỗ khác, tìm cũng không tìm được." "Đế Tuấn?" Diệp Trần nghe vậy sững sờ: "Long tộc không bắt được hắn à?" "Không có!" Hồng Vân liên tục lắc đầu: "Tên đó giảo hoạt lắm, Tây Hải Long tộc làm sao bắt được hắn." Diệp Trần nghe càng lúc càng mơ hồ, nói: "Rốt cuộc là chuyện gì?

Kể chi tiết cho ta nghe." "Tuân mệnh." Hồng Vân khẽ gật đầu, bắt đầu kể lại sự tình.

Thì ra Đế Tuấn mang theo năm ngàn đệ tử Tây phương, hùng hổ đi thảo phạt Tây Hải Long tộc, nhưng chưa đến Tây Hải đã phát hiện đại quân Thiên Đình tấn công Linh Sơn.

Đế Tuấn không dám đối đầu trực diện với đại quân Thiên Đình, bèn ra lệnh cho đệ tử Tây phương tiếp tục tấn công Tây phương, nhân lúc một đám lớn Chuẩn Thánh đến Hỗn Độn đại chiến, hắn lén lút chạy đến Tam Thập Tam Thiên, chuẩn bị đánh lén bản bộ của Thiên Đình.

Ai ngờ Diệp Trần đã sớm ra lệnh cho Thập Nhị Vu Thần mai phục ở đó.

Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận khởi động, một chiêu đã đánh Đế Tuấn trọng thương, dọa cho Đế Tuấn hồn bay phách tán, lập tức chạy trốn khỏi Tam Thập Tam Thiên.

Sau khi Đế Tuấn chạy trốn khỏi Thiên Đình, không biết đã chạy đi đâu phục hồi vết thương, cũng không gây ra chuyện gì.

Nhưng mấy trăm năm sau, tên này phục hồi xong vết thương, lại chạy ra ngoài.

Đầu tiên là đánh lén đại quân Thiên Đình ở Linh Sơn, khiến mấy ngàn tinh nhuệ Vu tộc chết tại chỗ.

Sau khi đánh lén thành công liền nhanh chóng rút lui, sau đó lại đến các đạo trường của các đại Chuẩn Thánh, Địa Phủ, Long tộc gây rối, thủ pháp gây án giống hệt nhau.

Thường Hi Hi và Hi Hòa liên hợp với mười vị Chuẩn Thánh của Long tộc, dẫn theo mấy ngàn Đại La Kim Tiên đi khắp nơi truy sát, nhưng cuối cùng cũng không có tác dụng.

Bất kể đánh lén có thành công hay không, Đế Tuấn đều đánh một đòn rồi chạy, thực sự khiến các đại lão đau đầu.

Ngay cả sau khi Phục Hy và các Chuẩn Thánh đỉnh tiêm trở về, nắm được cơ hội trọng thương Đế Tuấn hai lần, cũng để hắn chạy thoát.

"Không ngờ tên này lại học được khôn ra." Diệp Trần không nhịn được lắc đầu, chế nhạo: "Trở thành một thiên tài đánh du kích rồi." Hồng Vân tò mò hỏi: "Dám hỏi bệ hạ, đánh du kích là có ý gì?" "Cái đó không quan trọng." Diệp Trần khẽ xua tay nói: "Cứ thế này thì vĩnh viễn không bắt được hắn, cứ làm theo phương pháp của trẫm đi." Hồng Vân nghe vậy vui mừng nói: "Bệ hạ chẳng lẽ có cách sao?" "Đương nhiên." Diệp Trần khẽ gật đầu nói: "Ngươi đi truyền lệnh của ta, bảo Phục Hy trở về Thiên Đình, không ai được ngoại lệ.

Đúng rồi, nhớ mang cả đại quân Thiên Đình này về cùng, Chuẩn Thánh đỉnh phong đích thân ra tay, không có mấy ngàn Đại La Kim Tiên thì tuyệt đối không chống đỡ nổi đâu." "A?" Hồng Vân nghe mà ngơ ngác.

"A cái gì mà a?

Với cái não của ngươi giải thích cũng không hiểu đâu, cứ làm theo lời trẫm là được." Diệp Trần cười nhạt nói: "Trẫm phải đến tổ địa Vu tộc làm chút việc, đợi những việc này làm xong, thời gian chắc cũng vừa kịp." "Tuân mệnh." Hồng Vân gật đầu nhận lệnh.

Nếu Thiên Đế bệ hạ đã ra lệnh, nghe không hiểu chắc chắn là vấn đề của mình, cứ tuân theo chấp hành là được.

Lời vừa dứt, Diệp Trần xé rách không gian, tiến về tổ địa Vu tộc.

Nếu Phục Hy không ở đây, vậy thì đúng lúc có thể thương lượng với Thập Nhị Tổ Vu, xem nên làm thế nào.

Chương 177

Ý chí của Bàn Cổ không thể triệu hoán được nữa.

Lúc này mà để ý chí Bàn Cổ phân tâm, chẳng phải là thả Hồng Quân ra sao.

Nếu phải đối đầu trực diện với Hồng Quân, nói thật, Diệp Trần chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Trở lại Bàn Cổ Điện.

Thập Nhị Tổ Vu và Nữ Oa đang chìm trong tu luyện sâu.

Nữ Oa cảm nhận được khí tức của Diệp Trần, từ từ mở đôi mắt xinh đẹp.

"Phu quân!" Nữ Oa vui vẻ nhào vào lòng Diệp Trần, hân hoan cười nói: "Người về rồi?" Diệp Trần cười nhạt nói: "Chuyện cũng gần xong rồi, ta về xem nàng một chút, thuận tiện thăm các vị ca ca tỷ tỷ." "Hứ... dẻo mồm dẻo miệng..." Nữ Oa lườm một cái thật đẹp, hờn dỗi nói: "Tưởng thiếp tin sao?" "Đương nhiên là tin rồi." Diệp Trần xoa đầu nàng, nói: "Bởi vì những gì ta nói đều là thật." "Ai biết thật hay giả chứ." Nữ Oa cười nhẹ nhàng: "Nhưng thấy chàng lâu rồi không về, thiếp tạm thời tin vậy." Hai người đang đùa giỡn, Thập Nhị Tổ Vu nghe thấy tiếng động, lần lượt tỉnh lại.

Diệp Trần vội vàng chào hỏi Thập Nhị Tổ Vu.

Nữ Oa không tiện thể hiện tình cảm với Diệp Trần trước mặt mọi người, bèn dựa vào bên cạnh Diệp Trần, lặng lẽ nhìn y chào hỏi họ.

"Đừng ngồi nữa." Cộng Công là người ngồi không yên nhất, vội vàng nói: "Tên Diệp Trần này khó khăn lắm mới về một lần, chúng ta còn ngồi đây tán gẫu làm gì?

Đi, ra ngoài nướng thịt đi, có chuyện gì vừa ăn vừa nói không được sao?" "Thật sự không được." Diệp Trần vội vàng xua tay: "Ta về thăm mọi người là thứ yếu, chủ yếu là tìm mọi người thương lượng, tiếp theo nên làm thế nào?

Vạn nhất vị kia bây giờ không đang tranh đoạt quyền khống chế với ý chí của Phụ Thần, mà đang ở ngoài nghe lén, vậy thì không hay lắm đâu." Càng đến gần thắng lợi cuối cùng, Diệp Trần càng cảm thấy không thể sơ suất.

Mấu chốt còn có một điểm.

Nữ Oa là Thiên Đạo Thánh nhân bây giờ không thể bại lộ, đây là lá bài tẩy mà Diệp Trần chuẩn bị cho Hồng Quân, nếu bây giờ bại lộ, sau này phải làm sao?

Đừng nhìn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận có chiến lực Thánh nhân, nói trắng ra, nhiều nhất cũng chỉ bằng Thiên Đạo Thánh nhân cấp thấp nhất, phương diện vận dụng pháp tắc căn bản không thể so sánh được.

Huống chi là tính bền bỉ.

Diệp Trần chưa từng tận mắt chứng kiến hai đại trận này, nhưng dựa vào những tiểu thuyết Hồng Hoang đã đọc mà suy đoán, hai đại trận này yêu cầu đối với người sử dụng quá cao.

Thập Nhị Tổ Vu triệu hoán ra Bàn Cổ chân thân xong, nhiều nhất cũng chỉ là chuyện ba búa.

Dưới sự dẫn dắt của y, Thập Nhị Tổ Vu mạnh hơn trong nguyên tác rất nhiều, nhiều nhất cũng chỉ vung được mười búa.

Cũng có nghĩa là.

Chiến lực lớn nhất của một đại trận, tương đương với Thiên Đạo Thánh nhân ra mười chiêu.

Đối phó với Tam Thanh, thậm chí là các Chuẩn Thánh khác, thứ này chắc chắn là vũ khí hạt nhân.

Nhưng đối mặt với Thánh nhân mạnh như Hồng Quân, căn bản không đủ, thậm chí có khả năng không phá nổi phòng ngự.

Người thực sự có thể uy hiếp Hồng Quân, có lẽ chỉ có Thiên Đạo Thánh nhân thực sự.

Nữ Oa là Thiên Đạo trung kỳ, có thể coi là chủ lực vững chắc.

"Diệp Trần nói có lý." Đế Giang nuốt nước bọt, thở dài: "Vậy lần sau ăn đi, chúng ta bàn chuyện trước." "Thôi được." "Nghe lời đại ca." "Cũng được." Thập Nhị Tổ Vu miễn cưỡng đồng ý.

Những kẻ ham ăn như Cộng Công, Chúc Dung, Thiên Ngô sắc mặt càng khó coi hơn.

Biết rằng đại cục là quan trọng, nhưng cái bụng không nghe lời.

"...Không cần phải nhịn không ăn thịt." Diệp Trần nhìn bộ dạng của họ, không nhịn được cười phá lên, nói: "Săn mấy con yêu thú mang về Bàn Cổ Điện, nướng ở trong đó không được sao." "Đúng vậy!" "Không sai!" "Ý kiến hay!" Thập Nhị Tổ Vu nghe vậy vui mừng khôn xiết.

Ngay cả người thông tuệ như Chúc Cửu Âm, vừa rồi cũng không nghĩ ra cách tốt vẹn cả đôi đường này.

Không phải Thập Nhị Tổ Vu quá ngốc.

Họ coi Bàn Cổ Điện là tín ngưỡng, trong tiềm thức không nghĩ đến những chuyện này.

Kể từ khi Diệp Trần trở thành Tổ Vu của Vu tộc, Bàn Cổ Điện đã không còn như trước.

Đầu tiên là hấp thu các Đại vu như Hình Thiên vào tu luyện, sau đó

lại dùng để che giấu thiên cơ, thương lượng đối phó với Hồng Quân, bây giờ, ngay cả Nữ Oa không phải người Vu tộc cũng có thể vào bế quan.

So với những chuyện đó, nướng thịt ở trong này có là gì.

"Ta đi săn!" "Ta đi tìm gia vị!" "Ta đi tìm rượu ngon!" Thập Nhị Tổ Vu phân công hợp tác, nhanh chóng lao ra khỏi Bàn Cổ Điện, mỗi người một việc.

Sức ăn của họ thực sự quá kinh người, dù lượng gia vị và rượu ngon mà Diệp Trần cho trước đây rất lớn, cũng không chịu nổi họ ăn uống.

May mà các bộ lạc lớn của Vu tộc đều đặc biệt yêu thích thịt nướng, gia vị, quỳnh tương, các bộ lạc đều chất như núi, đủ để cung cấp cho các lão tổ tông này sử dụng.

"Ta vừa hay có chút cảm ngộ, phải bế quan một lúc nữa." Hậu Thổ nhìn Nữ Oa đang dựa vào người Diệp Trần, cười nhẹ nhàng nói: "Lát nữa ăn thịt nướng, nhớ gọi ta một tiếng, đừng quên ta đấy." Nói xong, nàng quay người trở về góc phòng, bế quan tu luyện.

Nữ Oa nhìn Hậu Thổ rời đi, vẻ mặt có chút đăm chiêu.

Chúc Cửu Âm và Đế Giang nhìn nhau, khẽ lắc đầu, chuyện tình cảm quả thật không thể xen vào được.

Hậu Thổ có ý với Diệp Trần, các Tổ Vu khác đều biết.

Nhưng Diệp Trần lại là một tên ngốc trong chuyện tình cảm, Hậu Thổ lại ngại ngùng không nói, thành ra hắn chẳng hề hay biết.

Sau này Nữ Oa trong đại hội ăn mừng, trước mặt vô số đại năng Hồng Hoang tuyên bố gả cho Diệp Trần, nhanh chân hơn một bước giành lấy hắn.

Diệp Trần cũng lờ mờ nhận ra tâm tư của Hậu Thổ, nhưng nhiệm vụ quan trọng nhất lúc này là tập hợp sức mạnh để đối phó với Hồng Quân.

Những chuyện khác để sau này giải quyết cũng có đủ thời gian.

Vụt!

Vụt!

Vụt!

Diệp Trần vung tay một cái, một đống bàn ghế các loại liền được bày ra ngay ngắn trước mắt.

"Đồ đạc trong điện quả thật quá ít." Diệp Trần cười nhạt nói: "Sắm thêm ít rượu ngon trà thơm, bình thường tu luyện mệt mỏi, không thể ngồi uống trà, thưởng rượu hay sao?" Đế Giang nghe vậy khẽ gật đầu.

Đây quả là một đề nghị không tồi.

Chương 178

Bọn họ động một chút là bế quan mười vạn năm, thỉnh thoảng tỉnh lại cũng lười ra ngoài đi dạo.

Trong điện trữ một ít đồ quả thật rất tiện.

"Chuyện này không cần ngươi phải bận tâm." Chúc Cửu Âm khẽ gật đầu, nói: "Cứ giao cho ta là được." "Lục ca làm việc ta rất yên tâm." Diệp Trần cười nhạt nói: "Hai vị ca ca mời ngồi, thịt nướng chắc phải cần chút thời gian, chúng ta bàn chuyện trước." Đế Giang và Chúc Cửu Âm đều gật đầu.

Bàn chuyện vốn không cần cả mười hai Tổ Vu tụ tập, hai người họ là đủ rồi.

Những kẻ như Cộng Công, Chúc Dung chẳng giúp được gì, lại dễ gây rối.

Sau khi hai người ngồi xuống, Diệp Trần kéo Nữ Oa ngồi vào chỗ.

"Tình hình hiện tại là thế này..." Diệp Trần bắt đầu kể chi tiết những gì mình đã trải qua trong thời gian qua.

Ví dụ như bế quan mười vạn năm, chỉ còn cách chứng đạo một bước chân.

Tiếp đó là một mình đến Long tộc, trấn áp Tứ Đại Hải Nhãn, thu phục Thượng Cổ Long tộc.

Sau đó dẫn đại quân Thiên Đình chinh phạt Tây phương, thuận tay bắt luôn Lão Tử và Nguyên Thủy, hoàn thành lần thống nhất Hồng Hoang đúng nghĩa đầu tiên trong lịch sử.

Chuyện Đế Tuấn đánh du kích, Diệp Trần cũng thuận miệng kể như một câu chuyện cười.

“Không ngờ trong thời gian ngắn như vậy mà có thể khiến Thiên Đình lớn mạnh đến mức này, thật không thể tin nổi.” Chúc Cửu Âm vừa cảm thán, vừa an ủi: “Không cần lo lắng về tên Đế Tuấn đó, lúc Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề còn ở đây, hắn còn chẳng làm nên sóng gió gì, huống hồ bây giờ đã thành chó nhà có tang.” “Lục ca nói phải.” Diệp Trần cười nhạt: “Ta sớm đã có cách đối phó với hắn, đợi chuyện ở đây xong, ta sẽ lập tức ra tay dọn dẹp.” Chúc Cửu Âm trầm giọng hỏi: “Vậy ngươi tìm ta thương lượng chuyện gì?” Câu hỏi vừa dứt, sắc mặt mọi người có mặt đều trở nên vô cùng ngưng trọng.

Trong lòng ai cũng hiểu, dẹp xong Tam Thanh và Tây phương, kẻ địch tiếp theo Diệp Trần phải đối mặt chỉ còn lại Hồng Quân.

Liệu bây giờ có thể đối phó được với Hồng Quân không?

“Sắp đối phó sư...

Hồng Quân rồi sao?” Nữ Oa nắm chặt tay Diệp Trần, mỉm cười nói: “Cứ làm đi, lúc chàng không ở đây thiếp đã thương lượng nhiều lần rồi, chuẩn bị rất đầy đủ, chắc chắn sẽ thắng.” “Nghĩ nhiều rồi.” Diệp Trần không nhịn được cười thành tiếng, nói: “Ta chưa chuẩn bị xong để đối phó với Hồng Quân, cứ để ý chí của Phụ Thần tiếp tục giằng co với lão, đợi ta chuẩn bị xong rồi quyết chiến cũng không muộn.” “...” “...” “...” Nữ Oa và những người khác ngơ ngác nhìn nhau.

Cảm xúc vừa dồn nén bấy lâu nay bỗng tan thành mây khói trong tiếng cười của Diệp Trần.

“Ngươi tìm ta không phải để đối phó Hồng Quân à?” Đế Giang có chút khó hiểu: “Vậy tìm ta làm gì?” “Đối phó Hồng Quân là mục tiêu cuối cùng, trước đó còn có những việc khác cần làm.” Diệp Trần cười nhạt nói: “Ví dụ như xử trí Lão Tử và Nguyên Thủy thế nào, có thể rút Hồng Mông Tử Khí của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ra không, giúp

Phục Hy và Đông Vương Công chứng đạo, những chuyện này chắc chắn phải tìm các huynh thương lượng một phen." "...Hình như không cần đến ta thì phải." Chúc Cửu Âm khẽ nhíu mày, ngay cả y cũng không đoán ra Diệp Trần rốt cuộc đang nghĩ gì.

Những chuyện này theo lý nên tìm Phục Hy và các Chuẩn Thánh khác của Thiên Đình thương lượng mới phải.

"Những chuyện khác có thể thương lượng ở nơi khác, nhưng việc xử trí Tam Thanh thì bắt buộc phải ở điện Phụ Thần." Diệp Trần cười nhạt nói: "Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì khỏi lo, ta sớm đã có cách thu thập rồi." "Tam Thanh?" Chúc Cửu Âm đột nhiên phản ứng lại, nói: "Ngươi muốn hỏi ý Phụ Thần, xem có thể chém giết Tam Thanh được không, đúng chứ?" "Không sai, hai tên đó suýt nữa đã đẩy ta vào chỗ chết, nếu có thể chém giết thì đương nhiên là tốt nhất." Diệp Trần thẳng thắn nói: "Nếu không được, thì trấn áp chúng trong Bàn Cổ Điện, nhờ các vị ca ca trông coi, miễn cho chúng ra ngoài bị ta nhìn thấy, lại hận không thể cầm đao đâm chết." Từ trước đến nay hắn chưa từng bị thương nặng như vậy, lần này đã ghi thù triệt để.

Nhưng trên người Lão Tử và Nguyên Thủy có công đức khai thiên, tùy tiện chém giết e rằng sẽ có vấn đề.

Nghe Diệp Trần nói không phải thương lượng đối phó Hồng Quân, tâm trạng căng thẳng của Đế Giang lập tức thả lỏng hơn nhiều, nói: "Vậy triệu hoán ý chí của Phụ Thần, hỏi xem có chém giết Tam Thanh được không?" "Vốn ta định làm vậy, nhưng ta đột nhiên nghĩ, ý chí của Phụ Thần ngày càng suy yếu, nếu ta lại triệu hoán lần nữa, e rằng sẽ cho Hồng Quân cơ hội khống chế Thiên Đạo." Diệp Trần khẽ nhíu mày nói: "Cho dù Hồng Quân không thể khống chế Thiên Đạo, nhưng không có ý chí Phụ Thần kiềm chế, lão cũng dễ dàng chạy ra đối phó ta.

Vì vậy, trước khi ta chuẩn bị xong, tuyệt đối không thể triệu hoán ý chí của Phụ Thần, chuyện này phải tự mình quyết định." "Vậy thì giết quách đi." Đế Giang bĩu môi nói: "Lần trước chẳng phải đã hỏi Phụ Thần rồi sao, ngài bảo cứ nhìn mà làm." "Lần trước ta không nói đến chuyện công đức khai thiên..." Diệp Trần có chút buồn bực nói: "Nếu chém giết, dẫn đến Thiên Đạo ghi hận, vậy thì khí vận Hồng Hoang mà ta dùng hết thủ đoạn mới ngưng tụ được, e rằng sẽ chạy sang phía Hồng Quân.

Đến lúc đó giết địch một trăm, tự tổn một vạn, chẳng phải lỗ to sao." "!!!" "!!!" "!!!" Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người có mặt đều kinh hãi.

Ngay cả Chúc Cửu Âm cũng không nghĩ đến điểm này.

Hiện nay khí vận Hồng Hoang đều ngưng tụ tại Thiên Đình, mà Thiên Đình về bản chất do Diệp Trần khống chế.

Nếu thật sự như lời Diệp Trần nói, vậy thì những nỗ lực trước đó đúng là công cốc.

"Vậy cứ trấn áp trước đã." Chúc Cửu Âm nhếch miệng cười nói: "Đợi chúng ta đánh bại Hồng Quân, ý chí của Phụ Thần khống chế Thiên Đạo rồi, muốn đối phó chúng thế nào cũng được." Diệp Trần khẽ gật đầu: "Cũng chỉ có thể như vậy." Chuyện này thương lượng hay không, kết quả dường như cũng không khác biệt là mấy.

Trước đó hắn còn nghĩ, nếu do mười hai Tổ Vu ra tay, liệu có gì khác biệt không.

Nhưng Thiên Binh Thiên Tướng đều là tinh nhuệ của Vu tộc, về bản chất khí vận đã liền một khối.

Diệp Trần lấy ra Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp và Bàn Cổ Phiên, nhìn Nữ Oa nói: "Nương tử, hai món chí bảo này nàng

mau chóng luyện hóa đi, đến lúc đó tạo cho Hồng Quân chút bất ngờ." "Thiếp không cần." Nữ Oa khẽ lắc đầu nói: "Phu quân, chàng còn chưa chứng đạo thành thánh, những chí bảo này đối với chàng có tác dụng lớn hơn, chàng cứ giữ lấy đi." "Ta không dùng hết nhiều vậy đâu." Diệp Trần lấy ra Thái Cực Đồ, Hỗn Độn Chung và Chư Thiên Khánh Vân, cười nhạt nói: "Chí bảo Hồng Hoang gần như đều trong tay ta, cho dù ta cầm trong tay, cũng không có thời gian luyện hóa nhiều bảo vật như vậy, nếu không thì lấy đâu ra thời gian tu hành?

Đại ca không có nguyên thần, không thể luyện hóa bảo vật, nếu không ta cũng tặng huynh ấy hai món." "Nàng cầm đi, cầm đi." "Diệp Trần nói phải đấy, hắn không cần nhiều bảo vật như vậy, nàng có chí bảo gia trì, đối phó Hồng Quân cũng chắc chắn hơn." Đế Giang và Chúc Cửu Âm lên tiếng phụ họa.

Chỉ dựa vào Diệp Trần đối phó Hồng Quân, tạm thời xem ra không thực tế.

Nếu Nữ Oa có thể hoàn toàn nắm giữ chí bảo, có lẽ thực lực sẽ tăng lên đáng kể.

Diệp Trần nhếch miệng cười nói: "Hai vị ca ca đều đã lên tiếng, lẽ nào nương tử còn muốn từ chối?" "Vậy được rồi." Nữ Oa khẽ gật đầu nói: "Vậy thiếp chỉ lấy Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp, Bàn Cổ Phiên là chí bảo công phạt, mấy món chí bảo còn lại, trừ Hỗn Độn Chung ra, gần như không có năng lực công kích." "Cũng được." Diệp Trần khẽ gật đầu.

Mấy món chí bảo này đa phần đều có năng lực phòng ngự, năng lực công kích quả thực còn thiếu.

Vậy cứ tạm thời giữ Khai Thiên Tam Bảo bên mình đã.

Có lẽ ngày nào đó có cơ hội, triệu hoán ý chí Bàn Cổ ra hỏi xem, có thể lắp ráp lại thành Bàn Cổ Phủ được không.

Bàn Cổ có thể chém giết ba ngàn Ma Thần, khai thiên lập địa, công lao của Bàn Cổ Phủ cực lớn.

Nếu thật sự tạo ra được thứ đó, không chừng một búa đã bổ chết Hồng Quân rồi.

Hồng Quân trước khi chuyển thế trùng tu, cũng là Hỗn Độn Ma Thần trong top mười, chắc chắn mạnh hơn Thiên Đạo Thánh Nhân rất nhiều.

Chư Thiên Khánh Vân sau khi luyện hóa, lại là một chí bảo phòng ngự, đưa cho Nữ Oa có chút lãng phí, cứ giữ lại trước đã.

Luyện hóa hai món chí bảo phòng ngự, không bằng luyện hóa một món cho thật tốt.

Đại khái mọi chuyện đã giao phó xong.

Diệp Trần ném Lão Tử và Nguyên Thủy vào ao máu Bàn Cổ, lại thi triển thêm mấy chục tầng phong ấn, khiến chúng không có khả năng trốn thoát.

Suy nghĩ một lát, Diệp Trần lại để Nữ Oa thi triển thêm hai đạo pháp tắc.

Không sợ một vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Vạn nhất hai tên này chạy thoát, chắc chắn sẽ đến Tử Tiêu Cung mách lẻo.

Có Nữ Oa là Thánh Nhân ra tay, Lão Tử và Nguyên Thủy tuyệt đối không trốn được.

Giải quyết xong những chuyện này không lâu.

Cộng Công và Chúc Dung mang theo thịt nướng, gia vị, rượu ngon... hừng hực chạy về.

Sau mấy lần ăn thịt nướng, mấy tên này căn bản không cần Diệp

Trần ra tay, kỹ thuật còn tốt hơn hắn nhiều.

Chương 179

Con yêu thú đầu tiên sắp nướng xong, Diệp Trần, Nữ Oa cùng mười hai Tổ Vu liền xúm vào ăn uống no say.

Ăn thịt miếng lớn, uống rượu bát to, vui vẻ biết bao.

Một bữa thịt nướng kéo dài suốt ba trăm năm, Diệp Trần ăn ít nhất mấy chục triệu cân thịt nướng.

Chỗ thịt nướng này hóa thành huyết khí, ngược lại còn giúp đẩy nhanh tốc độ hồi phục vết thương của hắn.

Ba trăm năm sau, Diệp Trần no say, mang theo thân thể đã hồi phục được bảy tám phần, rời khỏi Bàn Cổ Điện, tiến về phía Thiên Đình. ...Trên đỉnh Bất Chu Sơn, trước Nam Thiên Môn.

Tứ Đại Thiên Vương đứng hai bên, tự mình canh giữ thiên môn, đề phòng Đế Tuấn đến gây rối.

"Không tệ nha." Diệp Trần bước ra từ hư không, đáp xuống trước mặt họ, cười nhạt nói: "Bốn vị Chuẩn Thánh gác cổng, Thiên Đình quả thật bá đạo." "Bệ hạ!" "Bái kiến Bệ hạ!" "Bệ hạ đã về!" Tứ Đại Thiên Vương vui mừng khôn xiết, vội vàng hành lễ với Diệp Trần.

"Bình thân, bình thân." Diệp Trần mỉm cười gật đầu, nói: "Sao bốn vị lại chạy ra đây gác cổng?" "Còn không phải do tên Đế Tuấn kia giở trò quỷ!" Nghe lời Diệp Trần, Thử Thiết lập tức nổi giận, nói: "Tên khốn đó, ba lần năm lượt đến Thiên Đình đánh lén, đã có ba vị Đại La Kim Tiên tử trận, năm vị trọng thương, bọn thần lo lắng sẽ có thêm thương vong, nên đã xin chỉ thị các vị Đại Đế, tự nguyện đến đây canh giữ thiên môn." "Phải đó, phải đó!" "Tên Đế Tuấn đó quá xấu xa!" "Ngày xưa chúng ta dù sao cũng từng đi theo hắn, vậy mà ra tay không hề nương nhẹ chút nào." Thương Dương, Cửu Anh, Khâm

Nguyên cũng gật đầu phụ họa.

"Thì ra là vậy." Diệp Trần cười nhạt nói: "Trẫm đã về, không cần gác cổng nữa, về Lăng Tiêu Bảo Điện bàn chuyện đi." "Không đâu Bệ hạ." Thương Dương lắc đầu từ chối: "Những chuyện đó cứ thương lượng với các vị Đại Đế là được, bốn người chúng thần gác ở đây, nếu tên Đế Tuấn kia dám đến, chúng thần có thể giữ chân hắn, đợi ngài đến vây giết." Diệp Trần khẽ nhíu mày.

"Khụ khụ khụ." Cửu Anh ho nhẹ hai tiếng, nói: "Bệ hạ đừng trách, có một vị Đại La Kim Tiên tử trận thuộc về tộc Thanh Loan, là họ hàng xa của Thương Dương, nàng hận không thể lột da rút xương Đế Tuấn." "Vậy được rồi." Diệp Trần khẽ gật đầu: "Nếu muốn gác, vậy cứ gác tiếp đi." "Đa tạ Bệ hạ." Thương Dương vội vàng cúi người tạ ơn.

Vừa rồi trong lúc nóng vội, không kịp giải thích đã mạo phạm Diệp Trần, lúc này phản ứng lại, trong lòng vô cùng hoảng sợ.

"Không sao." Diệp Trần không hề để tâm, phất phất tay, bước qua Nam Thiên Môn, tiến vào Tam Thập Tam Thiên.

Bàn chuyện quả thực không cần đến Tứ Đại Thiên Vương, thậm chí có lúc Tứ Phương Thiên Đế cũng chỉ đưa ra ý kiến, người thật sự có thể đưa ra quyết định ở Thiên Đình, chỉ có một mình Thiên Đế Bệ hạ.

Diệp Trần bảo Thương Dương về, cũng chỉ là thuận miệng nói vậy thôi.

Tứ Đại Thiên Vương đã muốn gác cổng, thì cứ để họ gác.

Bốn vị Chuẩn Thánh canh cổng, truyền ra ngoài mới có thể diện làm sao.

Tứ Đại Thiên Vương của hắn không giống bốn anh em Ma Lễ của

Hạo Thiên, thực lực cao nhất cũng chỉ là Thái Ất Kim Tiên, mang danh Tứ Đại Thiên Vương quả thật có chút nực cười.

Bên trong Tam Thập Tam Thiên, nguyên thần Diệp Trần khẽ quét qua các tầng trời, thấy mười hai Vu Thần đã hóa thành Vu tộc bình thường, ẩn nấp trong các góc của nhất trọng thiên.

Không chào hỏi Hình Thiên, hắn nhanh chóng đi đến Lăng Tiêu Bảo Điện.

Vừa về Lăng Tiêu Bảo Điện, nguyên thần của Diệp Trần đã dễ dàng nắm bắt mọi sự vật trong Thiên Đình, Tứ Phương Thiên Đế đều đã trở về.

"Mau đến Lăng Tiêu Bảo Điện." Diệp Trần dựa vào quyền hành Thiên Đạo, vượt qua hai tầng trời, truyền âm cho mỗi vị Chuẩn Thánh của Thiên Đình.

Không lâu sau, Tứ Phương Thiên Đế, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Côn Bằng, Thường Hi và Hi Hòa đều lần lượt đến.

Diệp Trần mặc sẵn chí tôn long bào, tay nâng Thiên Đế ngọc tỷ, ngồi ngay ngắn trên bảo tọa Thiên Đế.

"Bái kiến Bệ hạ!" "Bái kiến Bệ hạ!" "Bái kiến Bệ hạ!" Chín vị Chuẩn Thánh thấy hắn ăn mặc như vậy, lập tức cảm thấy không khí nghiêm túc, lần lượt cúi người hành lễ với Diệp Trần.

"Các khanh bình thân." Diệp Trần khẽ đưa hai tay lên, nhìn quanh một lượt rồi nói: "An tọa đi." "Tạ Bệ hạ!" Chín vị Chuẩn Thánh đều gật đầu.

Chỗ ngồi được phân bố theo địa vị, chỗ của Tứ Phương Thiên Đế và Trấn Nguyên Tử cao hơn một chút, bốn vị Chuẩn Thánh còn lại ngồi ở vị trí thấp hơn.

"Lần này chinh phạt Tây phương đại thắng, các vị ở đây đều có

công lao to lớn, trẫm ở đây xin đa tạ các vị." Diệp Trần hơi thu lại uy nghiêm của Thiên Đế, cười nhạt nói: "Nhưng mọi chuyện vẫn chưa xử lý xong, tạm thời chưa luận công ban thưởng, đợi giải quyết xong hậu sự, chúng ta sẽ bàn những chuyện này sau, các vị thấy được không?" "Đương nhiên là được." Phục Hy nhếch miệng cười nói: "Sau khi đánh bại Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, khí vận của Thiên Đình đã tăng gấp mấy chục lần, chúng thần sớm đã nhận được phần thưởng đủ rồi." Thu phục Long tộc, tiêu diệt Tây phương, đánh bại Lão Tử và Nguyên Thủy.

Thiên Đình ở thế giới Hồng Hoang đã một mình một cõi, không còn ai có thể uy hiếp.

Ngay cả Đế Tuấn đang chạy trốn và Thông Thiên đang bế quan, đối với Thiên Đình cũng chỉ là chút đau đầu mà thôi.

Bảy tám phần khí vận Hồng Hoang đều thuộc về Thiên Đình.

Nếu Tứ Hải hoàn toàn quy thuận, lại tu sửa linh mạch Tây phương, e rằng có thể tụ tập được chín thành chín khí vận.

Khí vận nghe có vẻ hư vô mờ mịt, nhưng những Chuẩn Thánh này có thể cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của nó, thậm chí còn có thể lợi dụng.

"Phục Hy nói phải." Đông Vương Công cười lớn nói: "Vốn tưởng phải mất mấy chục vạn năm mới giải quyết xong, không ngờ Bệ hạ tự mình ra tay, chỉ mất chưa đến hai vạn năm, đã thu phục triệt để Tây phương và Tam Thanh." Bạch Trạch gật đầu phụ họa: "Chỉ cần chém giết Đế Tuấn, rồi thu phục Thông Thiên vào dưới trướng, sẽ không còn ai có thể lay chuyển cơ nghiệp vĩnh hằng của Thiên Đình." "Vĩnh hằng Thiên Đình!" Côn Bằng không nhịn được lặp lại bốn chữ này.

Ban đầu bị Diệp Trần uy hiếp gia nhập Thiên Đình, y chưa từng nghĩ Thiên Đình sẽ lớn mạnh đến mức này.

E rằng dù có gặp phải Thiên Địa Lượng Kiếp, cũng không thể lay chuyển được căn cơ của Thiên Đình.

Có lẽ sau khi khí vận Thiên Đình quy về một mối, Thiên Địa Lượng Kiếp cũng không ảnh hưởng đến được.

Các Chuẩn Thánh khác đều rơi vào trầm tư.

Mục đích đầu quân cho Thiên Đình của mỗi người đều khác nhau, nhưng theo sự lớn mạnh của Thiên Đình, tâm thái của họ cũng đã có sự thay đổi lớn.

Ngược lại Diệp Trần không có cảm giác gì nhiều.

Những thứ này đối với hắn chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, một khi thua Hồng Quân, cái gọi là Vĩnh hằng Thiên Đình sẽ tan thành bọt biển trong chớp mắt.

Những chuyện này không thể nói bừa với các Chuẩn Thánh.

Nếu họ biết đối thủ tiếp theo của Thiên Đình là Đạo Tổ Hồng Quân, e rằng không ít người sẽ thoái lui, cho dù không làm tay sai cho Hồng Quân, cũng sẽ vạch rõ giới hạn với Thiên Đình.

Người không vì mình, trời tru đất diệt.

Đặc biệt là trong thời đại cá lớn nuốt cá bé như Hồng Hoang.

Vẻ mặt trầm ổn của hắn, lọt vào mắt các Chuẩn Thánh, lại mang một cảm giác khác.

Theo Phục Hy và các Chuẩn Thánh khác, Diệp Trần có lúc trầm ổn, có lúc lại hoạt bát.

Giống như lúc này, các Chuẩn Thánh khác không khống chế được cảm xúc của mình, nhưng vị Thiên Đế Bệ hạ này lại có thể vững như núi.

E rằng đây chính là lý do Diệp Trần có thể trở thành Thiên Đế, còn

họ phải chịu dưới trướng hắn.

"Không hổ là Bệ hạ." Bạch Trạch khẽ gật đầu: "Mỗi khi đến lúc này, chúng thần đều không kìm được sự kích động, chỉ có Bệ hạ là luôn tỉnh táo, mới có thể dẫn dắt chúng thần lần lượt giành được thắng lợi cuối cùng." "Bệ hạ quá lợi hại rồi." "Chúng thần quả thật không bì được." "Tự thấy không bằng, tự thấy không bằng." Các Chuẩn Thánh khác cũng lần lượt cảm thán.

"???" Diệp Trần hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, sao đám người này lại đột nhiên khâm phục mình một cách khó hiểu như vậy.

Nhìn bộ dạng họ không giống như đang nịnh hót, mà giống như đã có được chút cảm ngộ nào đó.

Đương nhiên, Diệp Trần chắc chắn sẽ không nói thật, bèn thuận thế phối hợp, tiếp tục ra vẻ cao thâm.

Chương 180

"Được rồi, được rồi." Diệp Trần phất tay nói: "Đừng nịnh nọt nữa, chúng ta bàn chuyện chính đi." "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" Các Chuẩn Thánh có mặt đều gật đầu.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, các thành viên quan trọng của Thiên Đình trao đổi với nhau, xác định những việc cần làm tiếp theo.

Dựa trên gợi ý của Diệp Trần, các Chuẩn Thánh khác quy nạp tổng kết, nhanh chóng đưa ra kết luận.

Chuyện quan trọng nhất chính là công tác xử lý hậu quả của trận chiến Linh Sơn.

Bất kể là giải quyết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, việc Trấn Nguyên Tử phái Sơn Hà Thần Linh dẫn linh mạch đến Tây phương, thậm chí cả việc phân phối bảo vật thu được, đều là những chuyện vô cùng phiền phức.

Việc Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề phải do Trấn Nguyên Tử tự mình chém giết, điểm này vấn đề không lớn, sớm đã chuẩn bị xong.

Diệp Trần trước đó bảo y đừng giết vội, là muốn luyện chế tam thi của họ thành đan dược, dùng để nâng cao tu vi.

"Trấn Nguyên, ít nhất phải đợi dời mấy nghìn linh mạch đến thế giới Tây phương rồi mới có thể chém giết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề." Diệp Trần hơi tính toán rồi nói: "Nếu không thì nhân quả Thiên Đạo phản phệ, một khi không chịu nổi, sẽ vạn kiếp bất phục." "Đa tạ Bệ hạ chỉ điểm." Trấn Nguyên Tử khẽ gật đầu.

Y vốn không định giết cả hai cùng lúc, sự chuẩn bị trước đó cũng là giết từng người một.

Chịu một phần nhân quả trước, rồi mới giết người còn lại.

"Phải chú ý một điểm." Diệp Trần cười nhạt nói: "Trên người Đế Tuấn có lẽ cũng gánh một phần ba nhân quả của Tây phương, nếu không giết hắn, việc chứng đạo thành thánh e rằng rất khó." "???" "???" "???" Lời này vừa nói ra, cả sảnh đều ngây người.

Trấn Nguyên Tử nghe vậy ngẩn ra, nói: "Bệ hạ sợ là đang nói đùa phải không, trên người Đế Tuấn dính nhân quả Tây phương?

Đại năng Hồng Hoang ai cũng biết, nhân quả Tây phương do Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề gánh chịu, Đạo Tổ mới ban cho Hồng Mông Tử Khí." "Trẫm có bao giờ lừa gạt các ngươi chưa?" Diệp Trần mỉm cười lắc đầu: "Sau khi Đế Tuấn thôn phệ Thái Nhất, cảm ngộ về Thuần Dương pháp tắc tăng mạnh, thậm chí có cơ hội dĩ lực chứng đạo.

Nếu không có nhân quả Tây phương ràng buộc, e rằng hắn sớm đã trốn vào Hỗn Độn tu luyện rồi, hà tất phải ở lại thế giới Hồng Hoang gây rối?

Chẳng lẽ các ngươi thật sự cho rằng hắn làm vậy vì cừu hận?

Đạo Tổ mắt mù sao, lại thu một đệ tử không thể chứng đạo?" "Thì ra là vậy!" Bạch Trạch bừng tỉnh đại ngộ: "Ta cứ thắc mắc, dù là lúc liên minh Vu tộc đại bại Yêu tộc, lần đầu chinh phạt Tây phương, hay lúc chém giết Thái Nhất, Đế Tuấn cũng không điên cuồng như vậy.

Bây giờ Thiên Đình chiếm ưu thế tuyệt đối, hắn lại trái với lẽ thường, cứ nhất quyết quấy nhiễu Thiên Đình, thì ra là để nhân quả Tây phương níu kéo." Các Chuẩn Thánh khác cũng đã phản ứng lại.

Trấn Nguyên Tử nhíu chặt mày.

Đế Tuấn thật sự quá khó bắt.

Nếu tên này muốn chạy trốn vào Hỗn Độn, e rằng cả đời này cũng không có cơ hội chứng đạo.

"Không cần vội, diệt Đế Tuấn thực ra rất đơn giản, đợi trẫm rảnh tay sẽ giúp ngươi thu thập hắn." Diệp Trần cười nhạt nói: "Việc cấp bách bây giờ là di dời linh mạch, tu sửa Tây phương, sau đó chém giết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, gánh chịu nhân quả Tây phương.

Đợi ngươi làm xong những việc này, trẫm sẽ mang Đế Tuấn đến tận cửa cho ngươi." "Đa tạ Bệ hạ!" Trấn Nguyên Tử cúi người tạ ơn.

Có câu nói này của Diệp Trần, y đã có thể yên tâm.

"Côn Bằng, trẫm trước đó đã hứa, chỉ cần ngươi hoàn thành nhiệm vụ, sẽ tấn thăng làm Đại Đế." Diệp Trần quay đầu nhìn Côn Bằng, cười nhạt nói: "Nhưng chuyện lần này chủ yếu là trẫm ra tay, cộng thêm việc sắc phong Thủy Thần, Trấn Nguyên Tử cũng giúp không ít, nếu để ngươi trực tiếp đảm nhiệm Đại Đế, đối với các đạo hữu khác không công bằng lắm." Côn Bằng cúi người nói: "Bệ hạ nói rất phải." Y biết Diệp Trần nói có lý, nhưng trong lòng khó tránh khỏi có chút buồn bực.

Đại Đế và Thiên Vương chỉ cách nhau một ranh giới, nhưng khí vận Thiên Đình nhận được lại chênh lệch rất nhiều.

Điều này đối với việc tu luyện của các Chuẩn Thánh có tác dụng vô cùng quan trọng, không thể tấn thăng Đại Đế, đồng nghĩa với việc có thể phải mất thêm mấy chục vạn, thậm chí mấy trăm vạn năm, mới có thể tấn thăng đến Chuẩn Thánh đỉnh phong.

"Nhưng mà... chuyện này cũng không phải không có cách cứu vãn..." Diệp Trần lẳng lặng quan sát phản ứng của Côn Bằng, thấy y không sinh lòng oán hận, liền cười nhạt nói: "Nếu Trấn Nguyên Tử đã giúp ngươi, vậy ngươi hãy đi giúp y hộ đạo, bảo vệ những Sơn Hà Thần Linh đang di dời linh mạch, ngăn chặn sự tấn công của Đế

Tuấn." "Tuân mệnh." Côn Bằng khẽ gật đầu, rồi lập tức bừng tỉnh, nói: "Bệ hạ vừa nói gì?" "Ngươi nghe thấy thế nào thì là thế đó." Diệp Trần cười nhạt nói: "Sao?

Không vấn đề gì chứ?" "Không!

Không!

Không!" Côn Bằng vui mừng khôn xiết, vội vàng gật đầu nói: "Bệ hạ yên tâm, thần nhất định sẽ dốc sức hỗ trợ Trấn Nguyên đạo hữu, giúp y an toàn di dời linh mạch." "Vậy được." Diệp Trần khẽ gật đầu, nhìn Phục Hy nói: "Phục Hy, ngươi đến Côn Luân Sơn mời Thông Thiên đến Thiên Đình gặp mặt, nếu y không chịu đến, cũng đừng động thủ với y, về bẩm báo với trẫm là được." "Tuân mệnh." Phục Hy gật đầu lĩnh mệnh.

Diệp Trần nhìn quanh một lượt rồi nói: "Vậy cứ sắp xếp như thế đi, đợi mọi chuyện lắng xuống, sẽ cử hành nghi thức ăn mừng, đại yến toàn Hồng Hoang." "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" Các đại lão Thiên Đình đồng thanh lĩnh mệnh.

Sau khi họ rời đi, Diệp Trần một mình đến nơi giam giữ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Tam Thập Nhị Trọng Thiên, Thí Thần Ngục.

Nhà ngục này do Tứ Phương Thiên Đế và Tứ Đại Thiên Vương hợp lực xây dựng, nằm ở trung tâm cung điện của Tứ Phương Thiên Đế, do Phục Hy và những người khác trực tiếp quản lý.

Thông thường, không có tu vi Chuẩn Thánh, sẽ không có tư cách bị giam ở đây.

Lần này giam giữ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cũng là lần đầu tiên Thí Thần Ngục được sử dụng.

Thí Thần Ngục này nghe tên thì có vẻ đáng sợ, nhưng thực tế lại

là một sơn cốc chim hót hoa thơm.

Ngoài sơn cốc có mấy chục tòa tiên thiên trận pháp bao phủ, bên trong không có biện pháp phòng ngự nào.

Ai mà có thể thoát khỏi sự trấn áp của Tứ Phương Thiên Đế, thì trận pháp lợi hại đến đâu cũng không có tác dụng lớn.

Phục Hy đã phong ấn hoàn toàn tu vi, nguyên thần của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, khiến họ yếu ớt như những sinh linh bình thường chưa thành tiên, rồi ném vào trong sơn cốc này.

Bên trong sơn cốc, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang ngồi trong một lương đình uống trà, tiểu sa di Địa Tạng đứng bên cạnh hầu hạ, Đế Thính nằm cách đó không xa tắm nắng.

Bất Động Minh Vương, Bồ Đề Đạo Nhân và các tam thi khác, bị Phục Hy trấn áp hoàn toàn, giam trong căn nhà tranh cách đó không xa.

"Sư huynh, hắn có ý gì?

Muốn giết muốn xẻo, cũng nên ra tay sớm rồi, tại sao cứ phải giam chúng ta ở đây?" Chuẩn Đề buồn bực vô cùng nói: "Nguyên thần bị cấm, tu vi mất hết, ta bây giờ có khác gì con giun con dế?

Thà chết còn hơn." "Giun dế còn ham sống." Tiếp Dẫn chắp tay nói: "A di đà phật!

Sư đệ, gặp phải biến cố lớn này, tính tình vẫn không thay đổi, thật không nên." "Thay đổi?

Tại sao phải thay đổi?" Chuẩn Đề cười khổ lắc đầu: "Sư huynh cho dù đã lĩnh ngộ được chân ý của con đường tu hành, nắm bắt được cơ duyên chứng đạo, nhưng chúng ta ngay cả Tây phương cũng không về được, còn nói gì đến việc sáng lập Tây Phương giáo?

Ta chỉ muốn hắn cho ta một cái chết thống khoái, hoặc là thả ta,

hoặc là giết ta." Địa Tạng cầm ấm trà rót cho Chuẩn Đề một ly, lắc đầu nói: "Nhị sư tôn, Thiên Đình còn chưa ra tay giết chúng ta, ngài vội vàng làm gì?

Hai vị sư tôn bây giờ đã lĩnh ngộ cơ duyên chứng đạo, chỉ cần giải trừ phong ấn nguyên thần, là có thể chứng đạo thành thánh, hà tất phải vội đi chết?" "Tiểu tử ngươi lại dạy đời ta rồi." Chuẩn Đề nhếch miệng cười nói: "Lần này lại liên lụy đến con, sớm biết có kết quả này, ta đã không để con tham gia." "Đúng là không biết xấu hổ." Đế Thính không nhịn được đảo mắt.

Nếu không phải do Chuẩn Đề đặc biệt sắp xếp, Địa Tạng và nó sao có thể rơi vào kết cục này?

Bây giờ lại giả vờ lương thiện, thật khiến Đế Thính ghê tởm.

Trước đây Đế Thính có lẽ sẽ sợ Chuẩn Đề, nhưng bây giờ tu vi của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã bị phong ấn hoàn toàn, hoàn toàn không phải đối thủ của nó, không cần nể mặt chút nào.

Chương 181

"Đế Thính, không được hỗn láo!" Địa Tạng trừng mắt nhìn Đế Thính, rồi cúi người xin lỗi Chuẩn Đề: "Sư tôn, xin đừng chấp nhặt với Đế Thính, bị giam ở đây tâm phiền ý loạn, khó tránh khỏi có chút cảm xúc." "Không sao, không sao." Chuẩn Đề bị một con súc sinh mắng, trong lòng lửa giận ngút trời, nhưng chỉ có thể mỉm cười phất tay nói: "Vi sư có thể hiểu được, sao lại chấp nhặt với nó." Khác với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, tu vi của Đế Thính và Địa Tạng không bị phong cấm.

Một Thái Ất Kim Tiên cỏn con, trước đây họ chỉ cần một ánh mắt là có thể giết chết, nhưng bây giờ lại có thể dễ dàng quyết định sinh tử của họ.

"Địa Tạng, ngươi khúm núm trước mặt bọn họ làm gì?" Đế Thính cười khẩy nói: "Hai người họ không ra được, nhưng ta thì khác.

Tranh thủ cơ hội vạch rõ quan hệ với họ đi, đợi lần sau Thiên Đế hoặc các Chuẩn Thánh Thiên Đình khác đến kiểm tra, ta nói vài lời hay, không chừng sẽ ra ngoài được." Những lời này quả thật giết người tru tâm.

Sắc mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đại biến.

Thiên phú của Địa Tạng trác tuyệt, Đế Thính lại là thần thú có thể nghe trộm khắp thế giới Hồng Hoang, có giá trị lợi dụng rất lớn.

Cộng thêm tu vi Thái Ất Kim Tiên, không thể gây ra bất kỳ uy hiếp nào cho Thiên Đình, nếu thật sự như lời Đế Thính nói, e rằng ngay cả Diệp Trần cũng sẽ gật đầu đồng ý, huống hồ là các Chuẩn Thánh khác.

Nếu thật sự giam Đế Thính lâu, tên này không chừng sẽ giết họ,

mang đi Thiên Đình tranh công lĩnh thưởng.

"Đế Thính!" Địa Tạng hung hăng trừng mắt nhìn Đế Thính.

Đế Thính bĩu môi, nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bằng ánh mắt không mấy thiện ý, rồi thong thả rời khỏi lương đình, đi về phía ao nước cách đó không xa.

"Đế Thính mạo phạm hai vị sư tôn, là đệ tử giáo dục không nghiêm." Địa Tạng cúi người tạ lỗi: "Xin sư tôn trách phạt." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau, rồi cùng lắc đầu.

Bất kể thái độ của Đế Thính đối với họ thế nào, vào lúc này, ở nơi này, họ cũng không dám chọc giận Đế Thính nữa.

"Ta và Chuẩn Đề liên lụy con bị giam ở đây, trong lòng có oán khí là chuyện bình thường, nói năng bất kính chúng ta cũng có thể thông cảm, không nói đến chuyện trừng phạt." "Không sai, bây giờ chúng ta thân hãm ngục tù, nên đồng chu cộng tế, đừng tự tương tàn sát nữa." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lần lượt bày tỏ thái độ.

"Đa tạ sư tôn." Địa Tạng nghe vậy mừng rỡ, cầm ấm trà châm thêm cho họ.

"Đúng rồi sư tôn, Độ Hóa Kinh con sắp tu luyện tiểu thành, đợi con tấn thăng Đại La Kim Tiên, có lẽ có thể thử giải trừ phong ấn." Địa Tạng nhấp một ngụm trà, rồi thỉnh giáo Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề về việc tu hành, nói: "Công pháp này càng tu luyện, càng cảm thấy mạnh mẽ, có lẽ Chuẩn Thánh không phải là điểm cuối, lẽ nào có thể trực chỉ thánh vị không thành?" "Con nói phải." Tiếp Dẫn khẽ gật đầu: "Trước đây ta cảm thấy công pháp chưa hoàn thiện, nên không truyền thụ cho con, nhưng sau khi ta truyền thụ cho con, ngược lại lại được con chỉ điểm, chứng tỏ bộ công pháp này thực ra đã hoàn thiện rồi, chỉ cần có thể kiên trì đi tiếp, có lẽ một ngày nào đó có thể có đủ khí vận, hỗ trợ người tu luyện trảm thi chứng đạo, thậm chí dĩ lực

chứng đạo, không bị giới hạn bởi cái gọi là công đức chứng đạo.” Số lượng Hồng Mông Tử Khí chỉ có bảy sợi.

Nếu không tính đến đệ tử của Thánh Nhân, Chuẩn Thánh đỉnh phong gần như là điểm cuối của con đường tu hành của tất cả sinh linh Hồng Hoang.

Trừ phi tu luyện trảm tam thi hoặc dĩ lực chứng đạo, mới có cơ hội nghịch thiên cải mệnh.

Nhưng hai phương pháp này yêu cầu quá cao, thậm chí còn khó hơn công đức chứng đạo rất nhiều.

Công đức chứng đạo chỉ nói đến cơ duyên, trảm thi chứng đạo cần khí vận bàng bạc, thực lực đủ mạnh, thậm chí thường đi kèm với lượng công đức khổng lồ.

“Thật đáng tiếc!

Nếu sớm truyền thụ công pháp cho Địa Tạng, sư huynh và ta đã chứng đạo thành thánh, sao lại rơi vào tình cảnh hôm nay?” Chuẩn Đề không khỏi cảm thán, cười khổ nói: “Có lẽ đây là lý do cơ duyên chứng đạo khó tìm nhất, cho dù chỉ cách một lớp giấy cửa sổ, nhưng mãi mãi không chọc thủng được, không ngộ ra được!” Tiếp Dẫn nghe vậy cũng bất giác gật đầu.

Nếu Tây phương có hai vị Thánh Nhân tọa trấn, Thiên Đình sao dám đến chinh phạt?

Càng không nói đến việc trở thành tù nhân chờ chết như thế này, quả thật là sự sỉ nhục đối với cường giả đỉnh cao của Hồng Hoang.

“Ta thấy các ngươi nghĩ nhiều rồi.” Một giọng nói giễu cợt vang lên bên tai.

Ba người vội vàng nhìn ra ngoài lương đình.

Diệp Trần xé rách hư không, chậm rãi bước ra.

Chuẩn Đề không thể kìm nén được lửa giận trong lòng nữa, gào thét: “Diệp Trần!

Có bản lĩnh thì giết ta đi!

Giam ta ở đây, có phải là hảo hán không?” “Câm miệng!” Diệp Trần vừa dứt lời.

Chuẩn Đề mở miệng gào thét, nhưng không thể phát ra nửa chữ.

Diệp Trần đang ở trong Tam Thập Tam Thiên, có thể vận dụng quyền hành của Thiên Đế.

Trong đại bản doanh Thiên Đình, Diệp Trần có quyền hành Thiên Đạo gia trì, có thể so kè với cả Thánh Nhân công đức chứng đạo, huống hồ chỉ là chút thủ đoạn nhỏ này.

Tiếp Dẫn vỗ vỗ vai Chuẩn Đề, ý bảo y yên tĩnh lại, rồi chắp tay, cúi người hành lễ với Diệp Trần: “Tiếp Dẫn bái kiến sư huynh.” “Sao phải khách sáo thế?” Diệp Trần mỉm cười lắc đầu, chọn một chiếc ghế đá ngồi xuống, liếc mắt nhìn Địa Tạng bên cạnh, nói: “Sao không có mắt nhìn thế hả?

Còn không mau rót trà cho trẫm.” “A?

Ồ!” Địa Tạng nghe vậy ngẩn ra, rồi nhanh chóng phản ứng lại, rót đầy chén trà cho Diệp Trần.

“Chậc.” Diệp Trần nhấp một ngụm trà, khẽ lắc đầu: “Trà không ngon lắm, nhiều nhất là ba mươi vạn năm.

Ta có một cây Ngộ Đạo Trà, lá trà ít nhất phải năm trăm vạn năm, pha ra trà cực kỳ ngon.” “...” “...” “...” Ba người Tiếp Dẫn đều im lặng.

Có chuyện gì thì nói thẳng, chẳng lẽ thật sự đến đây uống trà sao?

Đừng nói là Ngộ Đạo Trà vớ vẩn, ngay cả những linh quả đỉnh cấp như Nhân Sâm Quả, cũng không có tác dụng gì với Đại La Kim Tiên nữa rồi.

Huống hồ là những cường giả Chuẩn Thánh này, trừ phi có công đức gia trì, khí vận gia thân, mới có khả năng tăng tốc độ tu luyện.

"Xem ra các ngươi không thích uống trà." Diệp Trần khẽ lắc đầu: "Vậy chúng ta uống Quỳnh Tương đi, Thiên Đình có mấy vạn bộ lạc sản xuất Quỳnh Tương, nhưng vị ngon nhất phải kể đến Bách Hoa Tiên Tử của Bách Hoa tộc.

Đừng thấy bình thường nàng chỉ lo chăm sóc mấy đóa hoa cỏ, nhưng nấu rượu cũng là một tuyệt kỹ.

Bây giờ Bách Hoa Tiên Nhưỡng nổi danh khắp Tam Thập Tam Thiên, rất nhiều đại năng đến xếp hàng đặt mua.

Mấy ngày nữa hình như sẽ mở thêm suất đặt trước, phải có được suất đó mới có thể đến Bách Hoa Cốc mua rượu." "..." Tiếp Dẫn cười khổ lắc đầu: "Diệp Trần sư huynh đến đây gặp chúng ta, lẽ nào là để nói chuyện phiếm?" "Xem đi, xem đi." Diệp Trần xòe hai tay ra, nói: "Vốn định kéo gần khoảng cách với các ngươi, không ngờ các ngươi lại đề phòng ta như vậy, e rằng sau này chúng ta không thể nói chuyện tử tế được nữa rồi." "..." "..." "..." Lời này khiến ba người Tiếp Dẫn đảo mắt lia lịa.

Ai lại kết bạn bằng cách phong ấn tu vi của bạn, rồi giam trong một sơn cốc nhỏ như vậy chứ?

"Khụ khụ." Diệp Trần ho nhẹ hai tiếng, ý thức được mình diễn hơi lố, cười nhạt nói: "Nếu các ngươi đã yêu cầu mạnh mẽ như vậy, vậy ta không vòng vo nữa.

Thế này đi, giao Hồng Mông Tử Khí ra đây, ta sẽ cho các ngươi

một cái chết yên ổn.” Ánh mắt Tiếp Dẫn hơi co lại: “Sư huynh đến vì Hồng Mông Tử Khí?” “Nói nhảm.” Nếu đã chọc thủng lớp giấy cửa sổ, Diệp Trần cũng không cần khách sáo nữa, nói: “Các ngươi chắc chắn phải chết, nhân quả của Tây phương các ngươi không cần lo.

Nhưng Hồng Mông Tử Khí khá đặc biệt, sau khi nhận chủ khó mà tách ra được, giết thẳng tay lại sợ nó chạy mất.

Cho nên, ngoan ngoãn giao ra, ta sẽ cho các ngươi chết một cách thống khoái.

Đôi bên cùng có lợi, công bằng không?” “...” Tiếp Dẫn không trả lời câu hỏi này, tò mò hỏi: “Sư huynh thật sự có cách giải quyết nhân quả của Tây phương?” “Đương nhiên.” Diệp Trần khẽ gật đầu: “Các ngươi sắp chết rồi, ta còn lừa các ngươi nữa, chẳng phải quá đáng lắm sao.” “...” Tiếp Dẫn giả vờ không nghe thấy nửa câu sau, tiếp tục hỏi: “Dám hỏi sư huynh có cách gì?

Có thể giải đáp thắc mắc cho chúng ta được không?

Ta và sư đệ từ khi hóa hình, đã gánh vác vận mệnh tu sửa Tây phương, nhân quả khổng lồ đè nén khiến ta không thở nổi.

Nói thật, ta không tin lắm là có cách nào có thể trực tiếp giải quyết nhân quả của Tây phương.” “Ngươi không tin thì liên quan gì đến ta?” “Ta dựa vào đâu mà phải giải đáp cho ngươi?” “Ngươi là kẻ thù không đội trời chung với ta, biết không?

Chương 182

Đây gọi là tranh đoạt khí vận, ta chỉ mong sao giết được ngươi." Diệp Trần lườm Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề một cái, khinh miệt nói: "Nếu các ngươi chịu chủ động giao ra Hồng Mông Tử Khí, ta còn sẵn lòng nói vài câu với các ngươi.

Không muốn cũng không sao, ta giết các ngươi, dù sao ta cũng có bốn năm món Tiên Thiên Chí Bảo, Hồng Mông Tử Khí dù có tinh nghịch đến đâu, cũng không thoát khỏi lòng bàn tay ta." "..." "..." "..." Tiếp Dẫn và những người khác lại im lặng.

Tên Diệp Trần này đúng là lật mặt như lật bánh tráng, hoàn toàn không có ý định giao tiếp tử tế.

"Có thể xin sư huynh giải trừ phong cấm của Chuẩn Đề trước được không?" Tiếp Dẫn thở dài một tiếng: "Để ta và Chuẩn Đề thương lượng một phen, nếu sự việc thật sự đã đến mức không thể cứu vãn, Hồng Mông Tử Khí ta giữ lại cũng vô dụng." "Câu này nói có chút đạo lý." Diệp Trần khẽ gật đầu, vung tay một cái, giải trừ phong cấm của Chuẩn Đề.

"Không được!

Sư huynh, chúng ta chết, cũng không thể để đám người Thiên Đình này được yên!" Chuẩn Đề sớm đã không nhịn được, sau khi được giải trừ phong cấm, lập tức gào lên với Tiếp Dẫn hai câu.

Gào xong, cảm thấy chưa đủ, y quay đầu nhìn Diệp Trần nói: "Đừng có mơ, ta sẽ không đưa Hồng Mông Tử Khí cho ngươi đâu, có bản lĩnh thì giết ta đi, ta cũng muốn xem thử, ngươi có lấy được không!" "Đồ ngu!" Diệp Trần vung tay một cái, lại phong cấm y, nhìn Tiếp Dẫn nói: "Thấy chưa, không phải ta không cho tên ngốc này cơ

hội, mà là y hoàn toàn không có não.

Cơ hội ta đã cho rồi, bây giờ ngươi nên đưa ra quyết định đi." Tiếp Dẫn lẳng lặng lắc đầu.

Tên Chuẩn Đề này hoàn toàn không phân biệt được tình hình, cho dù phải chết, cũng phải tranh thủ lợi ích lớn nhất.

Cứ như một con chó điên cắn loạn, cuối cùng chẳng được lợi lộc gì, còn bị ăn thêm mấy gậy.

"Ta nguyện ý dâng Hồng Mông Tử Khí cho sư huynh." Tiếp Dẫn suy nghĩ một lát rồi nhẹ giọng nói: "Nhưng ta có hai yêu cầu, xin sư huynh đáp ứng." "Nói nghe xem." Diệp Trần không từ chối thẳng, cười nhạt nói: "Nhìn biểu hiện của ngươi, tâm trạng ta không tồi, nếu yêu cầu ngươi đưa ra không quá đáng, không chừng ta sẽ đồng ý." "Trước khi đưa ra hai yêu cầu." Tiếp Dẫn ngẩng đầu nhìn Diệp Trần, nghiêm túc nói: "Ta hỏi sư huynh một câu, nếu ta và Chuẩn Đề nguyện ý quy thuận Thiên Đình, sư huynh có chịu tha cho chúng ta không?" "Ngươi nghĩ sao?" Diệp Trần cười nhạt nhìn Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề phải chết!

Chỉ cần họ không chết, nhân quả của Tây phương không thể cắt đứt, Thiên Đình không thể hoàn thành đại nghiệp thống nhất Hồng Hoang, ngưng tụ khí vận.

"Ta hiểu rồi." Tiếp Dẫn khẽ gật đầu: "Vậy ta đưa ra yêu cầu." Diệp Trần khẽ gật đầu.

Tiếp Dẫn thở dài: "Yêu cầu thứ nhất, sau khi ta và Chuẩn Đề vẫn lạc, xin sư huynh tha cho các đệ tử Linh Sơn.

Họ hoặc là sinh ra ở Tây phương, hoặc là do chúng ta mang về Tây phương, đối kháng Thiên Đình là vận mệnh mà họ không thể lựa chọn." "Có thể cân nhắc." Diệp Trần cười nhạt nói: "Điều thứ hai thì

sao?" Tiếp Dẫn suy nghĩ một lát, nói: "Ta đã sáng tạo ra một môn công pháp, tên là Độ Hóa Kinh, có lẽ có thể trực chỉ đại đạo Thánh Nhân.

Hy vọng sư huynh có thể cho phép Địa Tạng và các đệ tử Linh Sơn khác tiếp tục truyền thừa nó." "Yêu cầu này cũng không quá đáng." Diệp Trần mỉm cười gật đầu: "Ta cứ tưởng ngươi sẽ đưa ra yêu cầu quá đáng chứ, không ngờ lại thật thà như vậy." "Sư huynh nói đùa rồi, sinh tử của ta đều nằm trong tay sư huynh, cho dù sư huynh không đáp ứng những yêu cầu này, cũng chỉ là gánh thêm một chút rủi ro Hồng Mông Tử Khí chạy thoát mà thôi." Tiếp Dẫn cười khổ nói: "Thay vì đối đầu với sư huynh, không bằng chân thành giao tiếp, có lẽ sư huynh có thể đại phát từ bi, cho thêm chút lợi ích." "Bình thường không hiển sơn lộ thủy, đến lúc then chốt, ngươi lại thông minh hơn Chuẩn Đề nhiều." Diệp Trần lườm Chuẩn Đề một cái, cười khẩy nói: "Giống như loại ngu ngốc chỉ biết giở trò vặt này, vừa rồi suýt nữa đã cắt đứt con đường sống duy nhất của cả hai.

May mà tâm trạng ta tốt, bằng lòng tha cho các ngươi một mạng." "!!!" "!!!" "!!!" Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và những người khác đều nhìn về phía Diệp Trần, lẽ nào vừa rồi chỉ là thử lòng?

Tiếp Dẫn không kìm được sự kích động trong lòng, nói: "Ý của sư huynh là sao?

Lẽ nào ngài muốn tha cho ta và Chuẩn Đề?" "Không!

Không!

Không!" Diệp Trần lắc đầu: "Hai ngươi phải chết." "???" "???" "???" Tiếp Dẫn và những người khác nghe vậy ngẩn ra.

Lời nói của Diệp Trần thật khiến người ta hoang mang.

Vừa cho con đường sống, lại vừa bắt phải chết, chẳng phải quá mâu thuẫn sao?

Tiếp Dẫn buồn bực nói: "Sư huynh rốt cuộc có ý gì?

Sắp làm ta hồ đồ rồi." "Đơn giản thôi." Diệp Trần cười nhạt nói: "Ta giết các ngươi trước, sau đó giữ lại chân linh của các ngươi, đưa vào Lục Đạo Luân Hồi đầu thai, đó chẳng phải là cho một con đường sống sao." Đây là cách Diệp Trần đã sớm nghĩ ra.

Đứng từ góc độ của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, những gì họ làm thực ra không có vấn đề gì.

Sinh ra đã mang trên lưng nhân quả lớn nhất Hồng Hoang, chỉ có tu sửa Tây phương mới có khả năng được giải thoát.

Bất kể là tranh giành vị trí ở Tử Tiêu Cung, lôi kéo Long tộc và Yêu tộc, hay đối kháng Thiên Đình, đều là bất đắc dĩ.

Nếu không có Long Tượng Bàn Nhược Công và ý chí của Bàn Cổ gia trì, đặt Diệp Trần vào vị trí của họ, cũng chưa chắc đã làm tốt hơn.

Diệp Trần có sự đồng tình với hai người họ.

Cho họ một con đường sống, cũng coi như giúp họ giải thoát.

Còn về việc sau khi trọng sinh thiên phú căn cơ không bằng hiện tại, có thể chứng đạo thành thánh được không, thì phải xem bản thân họ.

Đồng tình với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, không có nghĩa là hai bên không có thù oán.

Đứng trên lập trường của Thiên Đình, Tây phương ba lần bốn lượt chống đối Diệp Trần, trừ khử họ là lựa chọn tốt nhất.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau.

Thật sự có chút không dám tin, mình còn có cơ hội sống lại.

Tiếp Dẫn thành khẩn nói: "Sư huynh, có thể giữ lại ký ức của chúng ta không?" "Có thể." Diệp Trần cười nhạt nói: "Nếu sau khi trọng sinh các ngươi muốn ghi thù, thì đừng trách ta không khách sáo." "Không dám!

Không dám!" Tiếp Dẫn nhìn Chuẩn Đề một cái, nói: "Ta dám thay Chuẩn Đề bảo đảm, sau khi trọng sinh, chúng ta cho dù không đầu quân cho Thiên Đình, cũng tuyệt đối không chống đối Thiên Đình." Diệp Trần khẽ gật đầu, không trả lời.

Điểm này thực ra hắn căn bản không để tâm.

Sau khi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trọng sinh, căn cơ thiên phú không bằng hiện tại, có thể tu luyện đến Chuẩn Thánh hay không còn là một ẩn số, huống hồ là thách thức Thiên Đình sau này.

Có thể uy hiếp Thiên Đình, chỉ có Đạo Tổ Hồng Quân mà thôi.

Sau khi Diệp Trần nhượng bộ rất nhiều, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không còn gì để nói, lần lượt dâng lên Hồng Mông Tử Khí của mình.

Thậm chí không yêu cầu Diệp Trần đưa ra bảo đảm, hy vọng hắn không lừa gạt các loại.

Có thể tu luyện đến trình độ này, gần như không có ai là kẻ ngốc.

Hai bên hoàn toàn không có vốn liếng để đàm phán điều kiện, cũng không nên làm chuyện tự tìm đường chết.

Diệp Trần dùng Hỗn Độn Chung thu lấy hai sợi Hồng Mông Tử Khí, cười nhạt nói: "E rằng phải đợi một thời gian nữa các ngươi mới được chết, Thiên Đình cần phải sắp xếp một số việc, mới có thể ổn thỏa gánh chịu nhân quả của Tây phương." "Không vấn đề." Tiếp Dẫn cười nhạt gật đầu.

“Được, vậy ta đi trước.” Diệp Trần vung tay một cái, giải trừ phong cấm của Chuẩn Đề, cười khẩy nói: “Nhớ kỹ, lần sau không có cơ hội nói lời hùng hồn nữa đâu.” Dứt lời, hắn nhanh chóng xé rách hư không, biến mất trong Thí Thần Ngục. ...Diệp Trần đi trên Tam Thập Tam Thiên.

Ba sợi Hồng Mông Tử Khí đuổi theo nhau trong Hỗn Độn Chung.

Trong đó có một sợi thuộc về hắn.

Hắn muốn đi con đường dĩ lực chứng đạo, thứ này hoàn toàn vô dụng.

Chương 183

Trước đó hắn chuẩn bị dùng để ban thưởng cho thuộc hạ, nhưng ban thưởng cho ai lại là một vấn đề nan giải.

Thứ này ở một mức độ nào đó, còn quan trọng hơn cả Tiên Thiên Chí Bảo.

Một món Tiên Thiên Chí Bảo đủ để khiến bất kỳ thế lực nào tranh đấu, thậm chí tan rã, huống hồ là cơ sở của đại đạo.

"Muốn ban thưởng, cũng phải tìm một phương thức được mọi người công nhận, ta phải suy nghĩ kỹ." "Việc cấp bách bây giờ là nhanh chóng nâng cao tu vi của bản thân, chỉ cần ta dĩ lực chứng đạo thành công, ít nhất cũng tương đương với Thiên Đạo trung kỳ." "Có nhiều Tiên Thiên Chí Bảo như vậy, lại liên hợp với Nữ Oa và ý chí của Bàn Cổ, đối phó Hồng Quân chắc không có vấn đề lớn." Diệp Trần tự lẩm bẩm: "Bây giờ mà đưa Hồng Mông Tử Khí cho họ, nếu họ chứng đạo trước ta, e rằng Thiên Đình sẽ gặp chút rắc rối." Không có thực lực tuyệt đối mạnh mẽ, vị trí Thiên Đế này cũng không dễ ngồi như vậy.

Về đến Lăng Tiêu Bảo Điện, Diệp Trần lập tức triệu Đông Vương Công đến, giao phó cách xử trí Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Phục Hy đã tọa trấn Thiên Đình một thời gian, bây giờ đến lượt Đông Vương Công, những chuyện vặt vãnh này chắc chắn phải giải quyết.

"Đại khái là vậy, đợi Trấn Nguyên Tử chém giết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề xong, đưa chân linh của họ cho Minh Hà, từ Lục Đạo Luân Hồi đầu thai chuyển thế, tốt nhất cho họ một căn cơ tốt một chút, thuận tiện giữ lại ký ức của họ." Diệp Trần cười nhạt nói: "Đợi ngày

nhân quả Tây phương được giải quyết triệt để, Thiên Đình nhất định phải tổ chức nghi thức ăn mừng long trọng.

Trước đó, trẫm sẽ bế quan tu luyện, tranh thủ sớm ngày chứng đạo Hỗn Nguyên.

Thiên Đình do Tứ Phương Thiên Đế thay nhau tọa trấn." "Tuân mệnh." Đông Vương Công khẽ cúi người, rồi lĩnh mệnh rời đi.

Thiên Đình dù mạnh mẽ đến đâu, đối với Diệp Trần cũng chỉ là vật ngoài thân.

Chỉ có bản thân mạnh mẽ, mới là thật sự mạnh mẽ.

Không lâu trước đây trong trận đại chiến với Lão Tử và Nguyên Thủy, lĩnh ngộ của Diệp Trần về Lực Chi Pháp Tắc đã có sự thăng tiến rõ rệt, chỉ còn thiếu một chút nữa là có thể chứng đạo Hỗn Nguyên.

Không chừng sau khi đột phá, có thể một mình đấu với Hồng Quân, không cần phải dùng nhiều thủ đoạn như vậy.

Đây không phải là nói đùa.

Ban đầu Diệp Trần để đối phó với Vu Yêu đại kiếp, đã dùng hết mọi cách để nâng cao thực lực của Vu tộc và các thế lực dưới trướng.

Kết quả Vu tộc căn bản chưa ra tay, Diệp Trần đã dẫn dắt liên minh Vu tộc diệt Yêu tộc rồi.

Nếu sau khi chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tu vi trực tiếp lên Thiên Đạo lục thất trọng, tay nắm nhiều Tiên Thiên Chí Bảo như vậy, lại phối hợp với ý chí của Bàn Cổ, đối phó Hồng Quân chắc không thành vấn đề lớn.

"Bế quan ở Thiên Đình hình như không thích hợp lắm." Diệp Trần khẽ lắc đầu: "Nếu thật sự không cẩn thận đột phá, chắc chắn sẽ thu

hút sự chú ý của Hồng Quân, khiến lão đánh ta một đòn bất ngờ." Đi con đường dĩ lực chứng đạo hoàn toàn không tương dung với Thiên Đạo Hồng Hoang, không thể dùng Tiên Thiên Chí Bảo để che giấu khí tức.

Chỉ cần Diệp Trần thành công tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trong thế giới Hồng Hoang, chắc chắn sẽ bị Thiên Đạo Hồng Hoang bài xích, kéo Hồng Quân ra khỏi trạng thái thân hợp Thiên Đạo.

Cường giả Chuẩn Thánh sau khi dĩ lực chứng đạo thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đến Hỗn Độn chứng đạo mới là con đường đúng đắn.

Diệp Trần đang chuẩn bị xé rách không gian, tiến về thế giới Hỗn Độn, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh của Đế Tuấn.

"Suýt nữa thì quên mất tên Đế Tuấn này, trước khi đi phải thu thập hắn trước đã." Diệp Trần khẽ nhíu mày: "Nhưng nhân quả Tây phương trên người tên này quá nặng, Trấn Nguyên Tử lúc này e rằng không gánh nổi, phải làm sao bây giờ?" Giống như đối phó với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, trực tiếp trấn áp hắn?

Hay để mặc hắn tiếp tục quậy phá ở thế giới Hồng Hoang?

Thiên Đình bây giờ gần như không có đối thủ, nếu lại thu thập nốt Đế Tuấn, trong một thời gian ngắn tới, không biết đám Chuẩn Thánh Thiên Đình có vì tranh quyền đoạt lợi mà đánh nhau không?

Theo suy nghĩ này, trực tiếp trấn áp Đế Tuấn hình như có chút không ổn.

Nhưng nếu để mặc Đế Tuấn tùy ý gây rối, lòng người Hồng Hoang sẽ hoang mang, bất kể là Tứ Hải, Địa Phủ hay Tây phương, đều dễ bị tấn công.

"Vậy thì đánh dấu lên người Đế Tuấn một chút, để hắn bôn ba

mệt mỏi, thuận tiện tạo chút phiền phức cho Thiên Đình." Diệp Trần cuối cùng đã quyết định, bắt đầu thiết kế kế hoạch đối phó Đế Tuấn.

Đối với một Diệp Trần đã là bán bộ Thánh Nhân, chỉ cần có phương pháp, việc thực hiện vô cùng đơn giản.

Hắn nhanh chóng xé rách hư không, rời khỏi Tam Thập Tam Thiên, tìm kiếm bóng dáng của Đế Tuấn.

Diệp Trần chỉ mất ba mươi năm, đã tìm thấy Đế Tuấn ở một bộ lạc Vu tộc.

Tên này hóa ra chân thân Kim Ô, đốt cháy bộ lạc Vu tộc trong phạm vi mấy vạn dặm, rồi quay người bỏ chạy, trốn tránh các Chuẩn Thánh Thiên Đình nghe tin chạy đến.

Diệp Trần lặng lẽ theo sau Đế Tuấn, muốn xem sào huyệt của hắn rốt cuộc ở đâu.

Đế Tuấn điên cuồng chạy trốn trong hư không, vượt qua ngàn núi vạn sông, hồ nước, đầm lầy, đồi núi, đồng bằng, chạy về thế giới Tây phương.

Hắn lượn một vòng gần Linh Sơn, cảm ứng được khí tức của Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân và Côn Bằng, khóe miệng hiện lên chút lạnh lùng, rồi xé rách không gian bay về phía thế giới Hỗn Độn.

Diệp Trần có chút tò mò, tên này chạy đến Hỗn Độn làm gì?

Hắn vội vàng đuổi theo, kinh ngạc phát hiện Đế Tuấn ra khỏi thế giới Hồng Hoang, bay về phía tây nam với tốc độ cực nhanh, cuối cùng đáp xuống một khối thiên thạch cách đó tám trăm triệu dặm.

Khối thiên thạch này không có địa hỏa phong thủy, cũng không có chút sinh khí nào, không phải là một hành tinh có sự sống.

"Diệp Trần chết tiệt!

Thiên Đình chết tiệt!" "Đợi ta chứng đạo Hỗn Nguyên, nhất định sẽ giết các ngươi!

Báo thù cho Thái Nhất!" "Giết!

Giết!

Giết!

Giết!

Giết!

Giết!" Đế Tuấn ngồi xếp bằng trên thiên thạch, vừa nguyền rủa Diệp Trần và Thiên Đình, vừa vận chuyển Thuần Dương pháp tắc, mong muốn dĩ lực chứng đạo.

Nhưng những sợi chỉ hồng nhân quả chằng chịt trên người hắn, luôn hạn chế sự tăng trưởng tu vi, e rằng trước khi nhân quả Tây phương chưa được tiêu trừ, hắn vĩnh viễn đừng mong chứng đạo Hỗn Nguyên.

Đế Tuấn càng rời xa thế giới Hồng Hoang, những sợi chỉ hồng nhân quả này càng siết chặt.

Cho dù trốn khỏi thế giới Hồng Hoang, lang thang trong thế giới Hỗn Độn, hắn cũng không có bất kỳ cơ hội nào.

Diệp Trần nhìn bộ dạng Đế Tuấn liều mạng tu luyện nhưng không có kết quả, không khỏi cảm thấy có chút bi ai.

Tên Đế Tuấn này hận Thiên Đình và hắn sâu đậm như vậy, làm như thể người thôn phệ Thái Nhất không phải là hắn vậy.

"Đáng thương, đáng buồn, đáng tiếc." Diệp Trần khẽ lắc đầu, ánh mắt nhìn Đế Tuấn tràn đầy sự đồng tình.

Tên này làm mọi việc dưới danh nghĩa báo thù cho Thái Nhất, chẳng qua là để tìm kiếm sự an ủi cho tâm hồn mà thôi.

Ban đầu Diệp Trần giết Thái Nhất, vẫn còn chân linh tồn tại, chỉ cần tốn chút công sức, việc hồi sinh Thái Nhất vẫn có cơ hội.

Chương 184

Nhưng Đế Tuấn lại chọn cách thôn phệ Thái Nhất, tu luyện Thuần Dương pháp tắc, đủ để chứng minh hắn muốn Thái Nhất chết.

Nhưng Đế Tuấn lại không lúc nào không tự tẩy não mình, dùng điều đó để bù đắp cho sự hổ thẹn với Thái Nhất.

Loại người không dám đối mặt với nội tâm của mình, nói thật còn không bằng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cũng không bằng Lão Tử và Nguyên Thủy.

Có lẽ thiên phú giữa họ không chênh lệch nhiều, nhưng tâm cảnh lại có sự khác biệt rất lớn.

Cho dù không có sợi chỉ hồng nhân quả quấn quanh, e rằng Đế Tuấn cũng không có cơ hội chứng đạo Hỗn Nguyên.

"Ta có thể cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề một cơ hội, nhưng loại kẻ hèn nhát không dám đối mặt với nội tâm như Đế Tuấn, đến lúc phải chết thì cứ chết dứt khoát đi." Diệp Trần cười nhạt nói: "Trước khi chết phải tận dụng phế vật một chút, dùng hắn để kích thích các Chuẩn Thánh Thiên Đình, không chừng có thể đẩy nhanh tốc độ nâng cao tu vi của họ." Nguyền rủa!

Trì hoãn!

Vận rủi!

Diệp Trần ẩn mình trong hư không, lặng lẽ gieo các loại pháp tắc lên người Đế Tuấn.

Các đại đạo pháp tắc như nguyền rủa, vận rủi, dùng trên người Đế Tuấn, hiệu quả chắc chắn sẽ vô cùng rõ rệt.

Điều kiện kích hoạt các pháp tắc này rất đơn giản, chỉ cần Đế

Tuấn lại đến thế giới Hồng Hoang gây rối, sẽ nhận được một bất ngờ lớn.

Làm xong những việc này, Diệp Trần phất tay lặng lẽ rời đi, không mang theo một chút khí tức Hỗn Độn nào.

"Hửm?" Đế Tuấn cảm thấy trên người có chút không thoải mái, kiểm tra kỹ lại, lại không phát hiện ra bất kỳ điều gì khác thường.

"Xem ra gần đây ta có chút ma chướng, phải tu luyện cho tốt mới được." Đế Tuấn thở dài một tiếng: "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Lão Tử, Nguyên Thủy, những tên phế vật này, tất cả đều bị Thiên Đình bắt giữ, ngay cả tự bạo cũng không dám, thật quá khiến ta thất vọng!" Than thở xong, Đế Tuấn chậm rãi nhắm mắt lại, tiếp tục vận chuyển Thuần Dương pháp tắc.

Trong những sợi chỉ hồng nhân quả quấn quanh người hắn, xen lẫn rất nhiều sợi tơ màu đen.

Trên những sợi tơ này mang theo khí tức của các pháp tắc như nguyền rủa, vận rủi, hòa hợp một cách hoàn hảo vào nhân quả Tây phương, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không nhìn ra được. ...Sau khi rời khỏi thiên thạch của Đế Tuấn, Diệp Trần tùy ý chọn một hướng rồi lao đi với toàn bộ sức lực, không biết đã chạy được mấy trăm nghìn tỷ dặm, một hành tinh ẩn chứa sinh cơ đột nhiên hiện ra.

"Hành tinh này lại có sự sống tồn tại?" Diệp Trần có chút kinh ngạc, xuyên qua lớp màng bảo vệ của hành tinh, đi vào bên trong.

Đây là tinh cầu đầu tiên có sự sống mà Diệp Trần gặp được ngoài thế giới Hồng Hoang.

Giống như người Trái Đất phát hiện ra sự sống trên sao Hỏa, Diệp Trần bất chợt cảm thấy có chút kích động.

Ngoài Hồng Hoang còn có thế giới khác tồn tại, Diệp Trần chưa

từng nghi ngờ.

Dù sao thì sự tồn tại của Tam Thập Tam Thiên đã sớm chứng minh điều đó, nhưng Tam Thập Tam Thiên là do Thiên Đạo ban tặng, cảm giác mang lại cho Diệp Trần không giống lắm.

Xuyên qua lớp màng chắn của tinh cầu, Diệp Trần tiến vào bên trong thế giới này.

Núi lửa, đồng bằng, đồi núi, đại dương đâu đâu cũng có, phân bố khắp nơi trên thế giới.

Yêu thú khổng lồ, dị thảo kỳ quái, cùng với rất nhiều sinh vật có trí tuệ, tất cả đều hiện ra trong mắt Diệp Trần.

Thậm chí có một số sinh vật trí tuệ đã bắt đầu thử nghiệm con đường tu hành.

Sinh vật trí tuệ có số lượng đông nhất trông giống như một loài hoa nào đó hóa hình, có chút giống hoa diên vĩ.

Diệp Trần bèn gọi họ là tộc Diên Vĩ, còn thế giới này là tinh cầu Diên Vĩ.

Diệp Trần du ngoạn khắp tinh cầu Diên Vĩ, gặp được bốn năm vị cường giả mạnh nhất, mơ hồ có dấu hiệu thành tiên.

Trong đó có hơn phân nửa là tu sĩ của tộc Diên Vĩ.

Tinh cầu Diên Vĩ không lớn lắm, Diệp Trần ước chừng nếu hắn biến ra Tổ Vu chân thân, có thể dễ dàng chống vỡ nó.

Nếu chỉ bàn về độ lớn của thế giới, nó thậm chí còn không bằng một ngọn núi lớn nào đó ở Hồng Hoang, nhưng khí tức mà tinh cầu Diên Vĩ tỏa ra lại mơ hồ có thể so sánh với một tầng trời trong Tam Thập Tam Thiên.

Nói cách khác, thế giới này sắp thăng cấp thành Tiểu Thiên thế

giới.

Đối với Diệp Trần, đây cũng là một trải nghiệm mới lạ, thậm chí có khả năng sẽ giúp ích cho việc chứng đạo.

Sinh linh phàm tục, thế giới bình thường không thể nào so sánh được với bán bộ Thánh nhân như hắn, giống như sinh linh bình thường trong thế giới Hồng Hoang, cần phải trải qua sinh, trưởng, lão, cuối cùng là tử.

Trên con đường tu hành có thể dùng "thành, trụ, hoại, không" để hình dung.

Tinh cầu Diên Vĩ không ngừng hấp thụ khí tức hỗn độn xung quanh, phân tách ra các loại đại đạo pháp tắc, hoàn thiện bản thân, tìm kiếm sự đột phá sắp tới.

Một khi thế giới bình thường thăng cấp thành Tiểu Thiên thế giới, tinh cầu Diên Vĩ chắc chắn sẽ có một bước nhảy vọt về chất.

Diệp Trần ngồi ngay ngắn trên đỉnh một ngọn núi cao.

Ngọn núi cao mấy trăm vạn trượng này là điểm cao nhất của tinh cầu Diên Vĩ, nhưng nếu đặt ở thế giới Hồng Hoang, cùng lắm chỉ là một gò đất nhỏ.

Diệp Trần ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Ở vị trí trung tâm nhất của bầu trời, vô số quy tắc đang dần ngưng tụ thành một đạo ý chí, đó hẳn là thiên đạo của tinh cầu Diên Vĩ.

Đợi khi ý chí ngưng tụ thành công hoàn toàn, quy tắc tự vận hành, đó chính là lúc tinh cầu Diên Vĩ thăng cấp thành Tiểu Thiên thế giới.

Khoảng thời gian này có lẽ sẽ không còn lâu nữa.

Diệp Trần từ từ thu lại ánh mắt, vung tay bố trí đại trận phòng hộ, bắt đầu thôn phệ tâm huyết Bàn Cổ.

Nếu có thể đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trước khi tinh cầu Diên Vĩ thăng cấp, có lẽ hắn có thể nhân cơ hội này nâng cao cảm ngộ, tiến thêm một bước trên con đường Hỗn Nguyên.

Dù không thể nhanh chóng đột phá, việc quan sát một thế giới thăng cấp cũng sẽ giúp việc đột phá dễ dàng hơn rất nhiều.

Ngày đêm thay đổi, năm tháng biến thiên.

Diệp Trần mượn cảm ngộ từ những trận chiến trước đó, từng chút một thôn phệ tâm huyết Bàn Cổ, tu vi không ngừng tăng lên.

Long Tượng Bàn Nhược Công và Lực chi pháp tắc chậm rãi trở nên mạnh hơn, nhưng thủy chung vẫn chưa thể chọc thủng lớp màng mỏng cuối cùng đó, giúp Diệp Trần chứng đạo Hỗn Nguyên.

Lớp màng mỏng đó trông cực kỳ yếu ớt, nhưng thời gian Diệp Trần tu luyện lại nhiều hơn rất nhiều so với thời gian trước đây cộng lại.

Một ngày lại một ngày...

Một tháng lại một tháng...

Chương 185

Một năm lại một năm...

Hai mươi vạn năm thoáng chốc trôi qua.

Diệp Trần chậm rãi mở mắt, khẽ lắc đầu.

Tâm huyết Bàn Cổ đã thôn phệ xong, nhưng vẫn còn một khoảng cách mong manh nữa mới đến chứng đạo.

Có lẽ việc tinh cầu Diên Vĩ thăng cấp, nhân cơ hội lĩnh ngộ sự biến hóa của pháp tắc, chính là phương pháp thăng cấp thích hợp nhất cho Diệp Trần.

Diệp Trần bất giác quét mắt nhìn tinh cầu Diên Vĩ, phát hiện rất nhiều sinh linh mà hắn từng thấy lúc ban đầu, bây giờ đã sớm tuyệt tích.

Thay vào đó là rất nhiều chủng tộc mới nổi.

Chúng trở nên ngày càng mạnh mẽ, thậm chí còn áp chế vững chắc các sinh linh vốn có.

Tộc Diên Vĩ từng một thời xưng bá trên tinh cầu Diên Vĩ, nay đành phải nhường ra một phần lãnh địa, cùng mấy đại chủng tộc khác chung nhau thống trị thế giới này.

Những sinh linh cường đại có tu vi sắp thành tiên, đã đột phá con số ba chữ số một cách ấn tượng, thậm chí còn có xu hướng tiến tới bốn chữ số.

Diệp Trần ngẩng đầu nhìn ý chí thiên đạo, đã gần như thành hình rồi.

Một khi ý chí thiên đạo ra đời, tinh cầu Diên Vĩ nhất định sẽ thăng

cấp thành công.

Đúng lúc này.

Bên ngoài tinh cầu Diên Vĩ truyền đến mấy tiếng gầm cuồng vọng chói tai. "Kiệt!

Kiệt!

Kiệt!

Kiệt!" "Thật không ngờ, ở một tinh vực hoang vu thế này lại có thể gặp được một thế giới sắp thăng cấp." "Chỉ cần thôn phệ hạt nhân của thế giới này, ta có thể thăng cấp Hỗn Nguyên cấp!

Ai cũng không được tranh với ta!" Diệp Trần ngẩng đầu nhìn lại, ba con Hỗn Độn Ma Thần thân hình khổng lồ đang bao vây bên ngoài tinh cầu Diên Vĩ, không ngừng chảy nước miếng.

Ba con Ma Thần này nhìn bề ngoài giống như ba con chó lớn.

Ba con chó lớn này đều có tu vi Chuẩn Thánh, trong đó hai con là Chuẩn Thánh hậu kỳ, con ở giữa là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Kẻ vừa mới huênh hoang đòi thôn phệ hạt nhân thế giới chính là con Chuẩn Thánh đỉnh phong kia.

Hai con chó lớn Chuẩn Thánh hậu kỳ liếc nhau, nhanh chóng đi đến quyết định. "Yên tâm đi đại ca, bọn đệ vốn theo huynh, có cơ hội tốt thế này, đương nhiên phải nhường cho huynh rồi." Con chó lớn bên trái gật mạnh đầu, nói: "Nhị ẩu, nói đúng không?" Con chó lớn bên phải khẽ gật đầu nói: "Tam ẩu nói đúng, đại ca thôn phệ hạt nhân thế giới, bọn đệ đi thôn phệ những sinh linh trong thế giới đó, tu vi cũng có thể tăng lên không ít.

Nhưng lần sau có cơ hội tốt thế này, đại ca phải nhường cho hai bọn đệ đấy." Chúng cũng thèm muốn hạt nhân thế giới, nhưng nếu cả

ba cùng chia nhau, e rằng không ai có thể thăng cấp Hỗn Nguyên, điều này không có lợi cho sự phát triển sau này. "Điều đó là đương nhiên." Con chó lớn ở giữa cười lớn nói: "Anh em ta cùng chung tay giúp đỡ, mới có thể sống sót đến bây giờ trong Hỗn Độn, một khi ta thăng cấp Hỗn Nguyên, có thể dẫn các đệ chiếm lĩnh một tinh vực, việc tu luyện sẽ đơn giản hơn nhiều." "Đại ca nói đúng!" "Không sai." Hai con chó lớn đồng loạt gật đầu. "Chúng ta chờ một lát!" Con chó lớn nhận được câu trả lời khẳng định của hai đứa em, tâm trạng càng thêm kích động, nói: "Đợi hạt nhân thế giới thăng cấp thành công, là lúc nó yếu nhất, cũng là lúc có thể nâng cao thực lực của ta nhất!

Nhớ kỹ, lúc ta thôn phệ hạt nhân thế giới, các đệ phải nhanh chóng thôn phệ thế giới này, chỉ cần ta hô rời đi, là phải rời đi ngay lập tức, nếu không các Hỗn Nguyên Ma Thần khác kéo đến, chúng ta sẽ lỗ to!" "Đại ca yên tâm đi!" Tam cẩu nhe răng cười nói: "Yêm tuy chưa ăn hạt nhân thế giới, nhưng chẳng lẽ chưa thấy Ma Thần khác ăn sao?" Nhị cẩu gật đầu phụ họa: "Năm trăm vạn năm trước chúng ta theo Phong Cẩu Lãnh chúa thảo phạt Huyết Xà tinh vực, vừa hay gặp một thế giới thăng cấp, tên khốn Phong Cẩu đó một mình thôn phệ cả thế giới, không chừa cho chúng ta chút lợi lộc nào." "Đừng nhắc đến tên khốn Phong Cẩu đó nữa." Con chó lớn mắt lộ sát khí nói: "Đợi cả ba anh em ta đều thăng cấp Hỗn Nguyên, nhất định phải quay lại Phong Cẩu tinh vực, xé xác tên đó ra." Nhị cẩu và Tam cẩu lần lượt gật đầu.

Chúng sở dĩ phải lưu vong, hoàn toàn là do Phong Cẩu không ưa chúng, đuổi chúng ra khỏi tinh vực đó.

Ba con chó lớn thương lượng xong.

Chúng bao vây chặt tinh cầu Diên Vĩ, lè lưỡi chờ đợi nó thăng cấp hoàn tất.

Tu vi của Diệp Trần vượt xa ba tên này, nên hắn cũng không vội

lộ diện. "Ba con chó lớn này dường như tu luyện không phải là thôn phệ pháp tắc, tại sao thôn phệ hạt nhân thế giới lại có thể thăng cấp Hỗn Nguyên?" "Chẳng lẽ ý chí thiên đạo của các thế giới lớn có thể thúc đẩy việc lĩnh ngộ và tiến hóa pháp tắc?" "Vậy Tam Thập Tam Thiên hẳn là có ba mươi ba ý chí thiên đạo, nếu thật sự khả thi, chẳng phải có thể sản xuất hàng loạt hơn ba mươi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sao?" Diệp Trần khẽ lắc đầu nói: "Chắc là không dễ dàng như vậy, nhưng cũng không cần vội, lát nữa bắt ba con chó này lại hỏi là được, có lẽ sẽ biết được tình hình cụ thể." Thời điểm hiện tại, không thể động thủ được.

Giống như khi tu sĩ bình thường thăng cấp, sẽ bị thiên lôi oanh kích, bị thần hỏa thiêu đốt, bị cương phong tấn công...

Tinh cầu Diên Vĩ muốn tiến hóa thành Tiểu Thiên thế giới, ba con chó lớn này hẳn là kiếp nạn của nó.

Một khi Diệp Trần ra tay trước giải quyết kiếp nạn này, có lẽ tinh cầu Diên Vĩ sẽ không có cách nào hoàn thành thăng cấp, cũng không thể mang lại cho Diệp Trần đủ lĩnh ngộ.

Ba con chó lớn phải đợi tinh cầu Diên Vĩ thăng cấp xong mới thôn phệ ý chí thiên đạo và thế giới này.

Diệp Trần chỉ cần đợi đến thời khắc đó mới ra tay cứu tinh cầu Diên Vĩ là được.

Dù sao hắn cũng đã ở thế giới này mấy chục vạn năm, có chút tình cảm, nếu thật sự trơ mắt nhìn nó sụp đổ, Diệp Trần có chút không nỡ.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Ý chí thiên đạo dường như cảm ứng được sự tồn tại của ba con

chó lớn, tốc độ ngưng tụ các loại đại đạo pháp tắc trở nên nhanh hơn.

Bên trong tinh cầu Diên Vĩ.

Thiên địa linh khí ngày càng dồi dào, các loại khí tức pháp tắc tràn ra, tẩy rửa căn cốt của chúng sinh.

Hàng trăm sinh linh sắp thành tiên cảm ứng được sự biến hóa của thiên địa, lần lượt xông ra khỏi bộ lạc hoặc động phủ, tuyên bố bế quan đột phá cảnh giới.

Thiên địa này đang xảy ra đại biến, có lẽ đây là cơ hội để thăng cấp lên cảnh giới chưa từng có.

Ta muốn thành tiên, khoái hoạt tề thiên.

Diệp Trần thương hại lắc đầu.

Nếu không có hắn ở đây, những sinh linh mạnh nhất của tinh cầu Diên Vĩ này sẽ trở thành món ăn ưa thích nhất của ba con chó lớn, dùng để lấp đầy cái bụng đói của chúng.

Đương nhiên.

Cũng có thể những sinh linh này thà chết cũng muốn đột phá cảnh giới mới.

Sáng nghe đạo, tối chết cũng cam lòng.

Chương 186

Giống như Tiếp Dẫn vào khoảnh khắc lĩnh ngộ cơ duyên chứng đạo, có thể thản nhiên đối mặt với sự thật rằng mình sắp chết.

Chết là điều không ai muốn đối mặt, nhưng đột phá cảnh giới mà tiền nhân chưa từng đạt tới lại là một lựa chọn vĩ đại hơn.

Có lẽ tu hành sẽ phải đối mặt với đủ loại khó khăn.

Ngay cả một bán bộ Thánh nhân như hắn, vẫn có hòn đá cản đường như Hồng Quân.

Những cảm ngộ này không ngừng hiện lên trong đầu Diệp Trần, mơ hồ hóa thành chiếc búa đập vỡ bức tường Hỗn Nguyên, không ngừng gõ vào bức tường cuối cùng.

Thiên đạo của tinh cầu Diên Vĩ không ngừng ngưng tụ đại đạo pháp tắc, tạo ra mối liên hệ với Lực chi pháp tắc của bản thân Diệp Trần.

Giống như một giáo viên toán học, đang cầm tay chỉ dạy cho học sinh tiểu học cách làm phép cộng trừ nhân chia.

Những cảm ngộ này như đang dạy Diệp Trần cách sử dụng chiếc búa để đập vỡ bức tường Hỗn Nguyên tốt hơn.

Có lẽ lúc ý chí thiên đạo thăng cấp thành công, cũng là thời cơ để Diệp Trần chứng đạo Hỗn Nguyên.

Trong cõi u minh tự có thiên ý.

Thiên đạo của tinh cầu Diên Vĩ cho Diệp Trần chỉ dẫn chứng đạo, Diệp Trần ở đây cũng có thể giúp nó chống lại sự tấn công của ba con chó lớn.

Cái gọi là thiên ý ở đây, không phải là thiên đạo Diên Vĩ, càng không phải là thiên đạo Hồng Hoang.

Tu hành khổ cực đối với Diệp Trần lúc này không còn cần thiết nữa.

Hắn bèn đứng dậy, đi dạo khắp nơi trên tinh cầu Diên Vĩ, gặp sinh linh nào thuận mắt thì tiện tay chỉ điểm vài câu.

Thỉnh thoảng có sinh linh đột phá bức tường vốn có, thăng cấp thành cường giả cấp tiên nhân, đạt tới độ cao chưa từng có.

Những sinh linh này ở tinh cầu Diên Vĩ chỉ cần dậm chân một cái là có thể khiến chúng sinh phủ phục, núi sông run rẩy, nhưng nếu đặt ở Hồng Hoang, họ chỉ là những con kiến cấp thấp nhất.

Sâu mùa hạ không thể nói chuyện băng giá, ếch ngồi đáy giếng không biết trời cao đất rộng.

Nhưng những con ếch và sâu mùa hạ này đã chạm tới bầu trời, chạm tới băng giá, cuối cùng đã siêu thoát khỏi thân phận con kiến của mình.

Cùng với việc ngày càng nhiều sinh linh thăng cấp tiên nhân, thiên đạo Diên Vĩ ngưng tụ đại đạo pháp tắc càng lúc càng nhanh.

Các pháp tắc chính như địa hỏa phong thủy ngày càng vững chắc, tạo hóa pháp tắc nhuộm lên ý chí thiên đạo, các pháp tắc khác gia trì lên những pháp tắc này.

Thế giới thăng cấp, đã gần trong gang tấc.

Ba con chó lớn tập trung tinh thần, yên lặng chờ đợi thức ăn chín muồi...

Hoa nở hai cành, mỗi cành một vẻ.

Trong lúc Diệp Trần bế quan tu hành ở tinh cầu Diên Vĩ, chờ đợi

thế giới Diên Vĩ thăng cấp.

Thế giới Hồng Hoang đã xảy ra những biến hóa long trời lở đất.

Tiêu Dao Thiên Cung liên hợp với Tứ Hải Long Tộc, quét sạch đám hải thú kiêu ngạo, bốn vùng biển lớn đều quy về Thiên Đình.

Hải Thần Côn Bằng trên danh nghĩa lãnh đạo Tứ Hải Long Tộc, nhưng trên thực tế, Long tộc có quyền tự chủ khá lớn.

Thứ hai là Địa Phủ.

Minh Hà mượn khí vận của Lục Đạo Luân Hồi, thành công thăng cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại thêm một viên mãnh tướng cho Thiên Đình.

Hắn đến Thiên Đình muốn bái kiến Diệp Trần, lại phát hiện Diệp Trần đã tuyên bố bế quan chứng đạo, Tứ Phương Thiên Đế thay nhau trấn giữ.

Minh Hà chào hỏi xong với Bạch Trạch đang trấn giữ, liền phất tay trở về Lục Đạo Luân Hồi.

Quyền lực của Địa Phủ có thể sánh ngang với Thiên Đình, chỉ cần Diệp Trần và Nữ Oa không tước đoạt quyền thống trị của hắn, địa vị của hắn tuyệt đối không thấp hơn Tứ Phương Thiên Đế, cũng không cần phải quá khách sáo.

Huống hồ sau này việc sắp xếp cho thiên binh thiên tướng sau khi chết, còn phải nhờ hắn giúp đỡ.

Sau đó đến lượt phía Tây.

Trấn Nguyên Tử, Côn Bằng, Hồng Vân ba đại Chuẩn Thánh, dẫn theo mấy vạn tinh nhuệ Thiên Đình liên tục tác chiến, mất gần hai mươi vạn năm, cuối cùng đã di chuyển mấy ngàn linh mạch đến thế giới phương Tây.

Thế giới phương Tây vốn nghèo nàn cằn cỗi bỗng thay đổi diện mạo, linh khí vô tận trào ra, Thiên Đạo giáng xuống khí vận nồng đậm, các cường giả Thiên Đình tham gia di chuyển sơn mạch, tu vi đều được nâng cao đáng kể.

Côn Bằng và Hồng Vân càng nhân cơ hội trảm ra thi thứ ba, thăng cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong, trở thành cường giả siêu nhất lưu.

Trấn Nguyên Tử lần lượt chém giết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, mượn khí vận bàng bạc của phương Tây, chậm rãi hóa giải nhân quả.

Cùng với việc ngày càng nhiều linh mạch nhập trú phương Tây, những nhân quả này sắp có thể hóa giải xong.

Vấn đề mà Thiên Đình chưa giải quyết, chỉ còn lại Thông Thiên và Đế Tuấn.

Phía Thông Thiên thì dễ nói chuyện.

Phục Hy đích thân đến cầu kiến, hai bên cách Tru Tiên Kiếm Trận trao đổi một lát, đã đạt được ý kiến nhất trí.

Đợi Diệp Trần xuất quan, Thông Thiên sẽ dẫn đệ tử đến Thiên Đình bái kiến, nếu có cơ hội, sẽ gia nhập Thiên Đình.

Dù hai bên không hợp nhau, Thông Thiên cũng tuyệt đối không đi theo vết xe đổ của phương Tây, đối đầu với Thiên Đình.

Đế Tuấn ban đầu cậy tu vi làm bậy, nhưng vạn lần không ngờ, khi hắn lại ra gây rối, nhân quả phương Tây cũng sẽ xuất hiện gây rối.

Một khi hắn bộc phát thực lực cấp Chuẩn Thánh trong thế giới Hồng Hoang, những nhân quả này sẽ đè hắn không thở nổi, thậm chí còn bại lộ hành tung.

Cường giả Thiên Đình nghe tin kéo đến, đánh cho Đế Tuấn khóc cha gọi mẹ.

Một hai lần Đế Tuấn còn có thể nhẫn nhịn, nhưng theo thời gian trôi qua, những nhân quả này ngày càng mạnh mẽ, thậm chí còn cản trở hắn trở nên mạnh hơn. "Nhân quả chết tiệt!" Đế Tuấn gầm nhẹ, điên cuồng chạy trốn về phía xa. "Đế Tuấn tiểu nhi!" "Hôm nay xem ngươi chạy đi đâu?" "Mau bó tay chịu trói đi!

Bản tọa sẽ cho ngươi chết một cách thống khoái!" Đông Vương Công tay cầm Cửu Thiên Nguyên Dương Xích, dẫn theo Tứ Đại Thiên Vương, điên cuồng truy sát phía sau Đế Tuấn.

Trong cả Hồng Hoang, người kết thù với Đế Tuấn sâu nhất chính là Đông Vương Công.

Ban đầu nếu không có Diệp Trần ra tay cứu giúp, hắn và những vị Đại La ở núi Lưu Ba chỉ có một con đường chết.

Chương 187

Bây giờ tu vi của Đông Vương Công đã đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, không khác gì Đế Tuấn, phối hợp với linh bảo và tam thi còn có thể thắng chắc Đế Tuấn.

Huống chi còn có Tứ Đại Thiên Vương, những cường giả cấp Chuẩn Thánh này ở bên cạnh ứng phó.

Một khi Đế Tuấn chạy chậm một chút, kết cục chờ đợi hắn sẽ vô cùng bi thảm. "Một lũ chó săn của Diệp Trần, cũng dám lớn tiếng với bản tọa." Đế Tuấn vừa điên cuồng chạy trốn, vừa quay đầu chế nhạo: "Nếu không có Diệp Trần che chở, bản tọa tùy ý có thể diệt sát các ngươi!" "Bại quân chi tướng, cũng dám nói dũng!" Đông Vương Công nhân cơ hội rút ngắn khoảng cách giữa hai bên, quát lớn: "Thử Thiết, Thương Dương đi đường bên trái, Cửu Anh, Khâm Nguyên đi đường bên phải, chúng ta ba đường giáp công, hôm nay nhất định không thể để Đế Tuấn tiểu nhi chạy thoát!" "Được!" "Được!" "Được!" Tứ Đại Thiên Vương đồng thanh lĩnh mệnh.

Bọn họ từng thuộc về Yêu tộc, bị Đế Tuấn dùng Chu Thiên Tinh Thần Phiên khống chế sinh tử, nhân quả giữa hai bên cũng là không chết không thôi! "Đông Vương tiểu nhi, ngươi có thể đấu với ta vài chiêu, còn mấy tên phế vật này, đừng cử ra chịu chết nữa." Đế Tuấn vừa tăng tốc bỏ chạy, vừa tiếp tục chế nhạo: "Mấy tên này năm xưa ở trước mặt bản tọa cúi đầu nghe lệnh, bảo quỳ là phải quỳ, bảo chết là phải chết, bây giờ lại dám lần này đến lần khác truy sát bản tọa, thật sự là làm phản rồi!" "Giết!" Thử Thiết tức thì nổi giận đùng đùng, hóa thành bản thể Hỏa Diễm Thần Ngưu, hung hăng húc về phía Đế Tuấn.

Thương Dương lo lắng Thử Thiết không địch lại Đế Tuấn, vội

hóa thành bản thể Thanh Loan, cấp tốc xông lên. "Giết!

Giết!

Giết!" Khâm Nguyên, Cửu Anh làm sao chịu nổi, lần lượt hóa thành bản thể, xông lên vây giết Đế Tuấn.

Chỉ cần Thử Thiết có thể cầm chân Đế Tuấn một giây, họ có thể giữ hắn lại!

Đế Tuấn miệng thì kiêu ngạo, nhưng thấy Thử Thiết xông lên, đành phải vội vàng hóa thành bản thể Kim Ô, nhanh chóng xé rách không gian, điên cuồng chạy trốn về phía xa. "Khốn!" Một đóa mây hồng đột nhiên xông ra từ hư không, chặn đường chạy trốn của Đế Tuấn.

Mây trắng trong phạm vi trăm vạn dặm ngưng kết thành trận pháp khổng lồ, muốn khóa chặt đường lui của Đế Tuấn. "Hồng Vân tiểu nhi!" Đế Tuấn sợ đến hồn bay phách tán, dứt khoát oanh vỡ trận pháp, đổi hướng tiếp tục chạy trốn.

Trận thế này hắn chưa từng trải qua.

Hai vị Chuẩn Thánh đỉnh phong dẫn theo bốn vị Chuẩn Thánh trung kỳ, đối phó với hai Đế Tuấn cũng không thành vấn đề.

Một lát sau.

Đế Tuấn chuẩn bị chui vào một ngọn núi cao, nhân cơ hội ẩn nấp thân hình, trốn tránh sự truy kích của Thiên Đình. "Giết!" Ngọn núi cao đó hóa thành một thanh cự kiếm ngút trời, hung hăng đâm về phía thân thể Kim Ô.

Đế Tuấn không kịp né tránh, dùng mỏ nhọn mổ vào đỉnh núi.

Bùm!

Đỉnh núi đột nhiên vỡ nát, mỏ nhọn của Đế Tuấn nứt ra những

đường vân, đã bị trọng thương.

Tây Vương Mẫu từ trên đỉnh núi vỡ vụn xông ra, trong tay là Tố Sắc Vân Giới Kỳ, tỏa ra sát khí ngùn ngụt.

Thanh kiếm vừa mới làm Đế Tuấn trọng thương kia chính là một trong thập đại cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Lại một vị Chuẩn Thánh đỉnh phong nữa!

Đế Tuấn nào dám dừng lại một khắc, dùng hết toàn lực xé rách không gian, xông ra khỏi vòng vây của bảy đại Chuẩn Thánh, điên cuồng chạy trốn về phía xa. "Phong!" Đế Tuấn đi đến phía trên một con sông lớn.

Sóng lớn cuồn cuộn hóa thành băng lạnh vạn năm, tạo thành trận pháp huyền ảo, thậm chí có khả năng phong tỏa không gian.

Hồng Hoang trận pháp đệ nhất nhân, Bắc Phương Thiên Đế Phục Hy, cuối cùng cũng đã ra tay.

Đế Tuấn sợ đến tam thi thần nhảy dựng, hoảng không chọn đường chạy về phía Hỗn Độn.

Các đại năng đỉnh tiêm của Thiên Đình đồng loạt xuất động, đã hạ quyết tâm phải giết chết hắn!

E rằng nếu chạy tiếp, Côn Bằng, Bạch Trạch, Trấn Nguyên Tử cũng đang chờ ở phía trước, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều đã chết, hắn thì có là gì?

Phải chạy trốn đến thế giới Hỗn Độn!

Chỉ có khí tức Hỗn Độn mới có thể che đậy thần thức Chuẩn Thánh, đó là cơ hội duy nhất để trốn thoát! "Đại Bàng một ngày cùng gió nổi, bay thẳng chín trăm triệu dặm!" Trên Bắc Hải, một con cá Côn khổng lồ hóa thành Đại Bàng, trong khoảnh khắc xé rách từng

tầng không gian, lao về phía sau lưng Đế Tuấn.

Bất luận là thân hình hay tốc độ, Côn Bằng đều có thể miểu sát Đế Tuấn.

Bị các cường giả Chuẩn Thánh khác đuổi theo, Đế Tuấn vẫn còn cơ hội chạy thoát.

Nhưng nếu bị tên Côn Bằng này giữ chân, tuyệt đối không có cách nào thoát khỏi cuộc truy sát này. "Phụt!" Đế Tuấn đột nhiên phun ra một ngụm tinh huyết, tốc độ tăng lên trăm lần, tức khắc xông vào thế giới Hỗn Độn, biến mất trước mắt các cường giả Thiên Đình. "Tiếp tục truy sát Đế Tuấn!" Phục Hy khẽ cau mày nói: "Khó khăn lắm mới bày ra sát cục, sao có thể để hắn chạy thoát!" "Được!" "Được!" "Được!" Các Chuẩn Thánh khác lần lượt gật đầu.

Cuộc vây giết này đã được chuẩn bị từ sớm, đáng tiếc phối hợp có chút sai sót, để Đế Tuấn may mắn chạy thoát. "Ta đi truy sát Đế Tuấn trước, các ngươi dựa theo khí tức của ta mà đuổi theo." Côn Bằng nhanh chóng xông vào thế giới Hỗn Độn, một luồng khí tức xuyên qua bầu trời, vương vấn trên người hắn.

Phục Hy và các cường giả Chuẩn Thánh khác tay cầm các loại linh bảo, men theo luồng khí tức đó, nhanh chóng đuổi theo Côn Bằng.

Thế giới Hỗn Độn.

Đế Tuấn nhanh chóng hóa thành hình người, mượn thuần dương pháp tắc che giấu khí tức của mình, điên cuồng chạy về phía đại bản doanh.

Vừa chạy được mấy chục triệu dặm, Đế Tuấn dừng bước.

So với thế giới Hồng Hoang, thế giới Hỗn Độn càng thích hợp cho việc giết người cướp của hơn, nếu cường giả Thiên Đình đuổi theo, việc chém giết sẽ càng không có gánh nặng.

Không được!

Không được!

Tuyệt đối không thể đến đại bản doanh, phải đến Tử Tiêu Cung mới đúng.

Lý do chính hắn ở lại thế giới Hồng Hoang là vì những nhân quả phương Tây trên người, hắn đang gánh vác phần nhân quả to lớn đó cho vị kia.

Nếu thật sự bị Thiên Đình giết chết, phần nhân quả đó e rằng sẽ quay trở lại trên người vị kia.

Chương 188

"Đến Tử Tiêu Cung!" Đế Tuấn đột nhiên hoàn hồn.

Phải đến Tử Tiêu Cung xem thử, vị kia rốt cuộc có muốn tiếp nhận phần nhân quả này không, nếu không muốn, vậy thì phải bảo toàn tính mạng của hắn.

Hắn càng nghĩ càng thấy đáng tin.

Hắn nhanh chóng vận chuyển thuần dương pháp tắc, thực lực Chuẩn Thánh đỉnh phong không chút giữ lại, đột ngột xé rách không gian Hỗn Độn, điên cuồng chạy về phía Tử Tiêu Cung. "Chạy đi đâu!" Côn Bằng vừa mới tìm kiếm khí tức của hắn, cảm ứng được luồng thuần dương pháp tắc đó, lập tức đuổi theo Đế Tuấn.

Các Chuẩn Thánh khác men theo khí tức Côn Bằng để lại, vội vàng tăng tốc, xuyên qua thế giới Hỗn Độn. ".....Tử Tiêu Cung?" Côn Bằng lúc đầu không phản ứng, nhưng càng đuổi càng kinh hãi.

Mãi đến khi đuổi được mấy chục ức dặm, hắn mới đột nhiên tỉnh ngộ.

Côn Bằng sợ đến mức lập tức dừng lại, quay đầu chạy như điên.

Không lâu sau.

Côn Bằng đã hội hợp với Phục Hy và những người khác.

Không đợi Phục Hy mở miệng, Côn Bằng vội nói: "Đế Tuấn đã chạy vào Tử Tiêu Cung, ta không thể đuổi theo nữa, nếu làm phiền Đạo Tổ lão nhân gia, chúng ta không ai gánh nổi đâu." "Tử Tiêu Cung?" Phục Hy nghe vậy sững sờ, nói: "Hắn dám quấy rầy Đạo Tổ thanh tu sao?" "Hắn dám hay không thì ta không biết, nhưng ta chắc chắn không dám." Côn Bằng cười khổ nói: "Bệ hạ không biết sao, tên

Đế Tuấn đó là đệ tử ký danh của Đạo Tổ." Phục Hy và những người khác đột nhiên phản ứng lại.

Đế Tuấn giống như Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, đều là đệ tử ký danh của Đạo Tổ Hồng Quân.

Chém giết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề dù sao cũng là lén lút sau lưng Hồng Quân, nếu thật sự truy sát Đế Tuấn đến tận Tử Tiêu Cung, đó chính là xông đến tận cửa tát vào mặt Hồng Quân.

Chuyện này ngay cả họ cũng không thể nhịn được, huống chi là Đạo Tổ đường đường.

Dù có lý do phải giết Đế Tuấn, Hồng Quân vì để bảo vệ tôn nghiêm của mình, cũng phải dạy dỗ họ một trận, rồi mới bảo vệ Đế Tuấn. "Nói đúng." Phục Hy khẽ gật đầu nói: "Đạo Tổ cao cao tại thượng, chúng ta đắc tội không nổi, chỉ cần không chém giết Đế Tuấn trước mặt lão nhân gia, dù lần này Đế Tuấn có thể trốn thoát, sau này ở Hồng Hoang gây rối, ta sẽ lại bố trí bẫy, nhất định không cho hắn cơ hội trốn thoát lần thứ hai." Các Chuẩn Thánh khác lần lượt gật đầu.

Đông Vương Công có chút lo lắng nói: "Đế Tuấn thân là đệ tử ký danh của Đạo Tổ, nếu ngài ấy đứng về phía Đế Tuấn, tìm chúng ta gây phiền phức, thì phải làm sao đây?" "Đông Vương đạo hữu, đừng nói bậy." Hồng Vân nhe răng cười nói: "Đạo Tổ lão nhân gia đã nói từ lâu, trừ phi Hồng Hoang hủy diệt, thiên địa lượng kiếp và những sự kiện trọng đại khác ngài ấy mới hiện thân, sao lại vì một Đế Tuấn nhỏ bé mà đến tìm chúng ta gây phiền phức." "Nói có lý." Đông Vương Công nghe vậy cười lớn: "Xem ra là ta lo xa rồi." "Chắc chắn là lo xa rồi." "Suốt ngày chỉ biết nói bậy." "Ha ha ha, về thôi." Các Chuẩn Thánh Thiên Đình cười nói, quay trở về thế giới Hồng Hoang.

Trước Tử Tiêu Cung.

Hạo Thiên và Dao Trì chặn trước mặt Đế Tuấn. "Đế Tuấn sư huynh!" Hạo Thiên trầm giọng nói: "Nếu không có lão gia triệu hoán, bất kỳ sinh linh nào cũng không được tự ý xông vào Tử Tiêu Cung, quy củ này chẳng lẽ sư huynh không biết sao?" Khóe miệng Đế Tuấn rỉ ra máu tươi, thành khẩn nói: "Hạo Thiên sư đệ, Dao Trì sư muội, sư huynh ta có chuyện quan trọng muốn bẩm báo sư tôn, xin hai vị giơ cao đánh khẽ cho ta vào, nếu chuyện này bị trì hoãn, e rằng sư tôn trách tội, hai vị không gánh nổi đâu." Hạo Thiên nghe vậy sững lại, quay đầu nhìn Dao Trì.

Dao Trì tay cầm Hạo Thiên Kính, ngồi ở một góc quan sát thế giới Hồng Hoang, căn bản không có hứng thú đáp lời Đế Tuấn.

Nghe Đế Tuấn nói câu đó, nàng mới ngẩng đầu nhìn hai người, chế nhạo: "Chuyện quan trọng mà sư huynh nói, có phải là bị cường giả Thiên Đình truy sát không?

Ta vừa mới dùng Hạo Thiên Kính quan sát Hồng Hoang, đã chứng kiến toàn bộ những cảnh tượng đặc sắc đó." "....." Sắc mặt Đế Tuấn tái mét, trầm giọng nói: "Dao Trì sư muội nói đùa rồi, ta tìm sư tôn có chuyện khác, hai đồng tử các ngươi không có tư cách tham gia." Vẻ thảm hại vừa rồi của hắn bị hai tiểu đồng nhìn thấy, thật sự là mất mặt đến cực điểm. "Sư huynh nói đúng, ngài là đệ tử ký danh của lão gia, thân phận tôn quý, tự nhiên không phải hai đồng tử chúng ta có thể so sánh, nếu ngài muốn phá hoại quy củ do lão gia định ra, cứng rắn xông vào Tử Tiêu Cung, vậy cứ đi đi, hậu quả trong đó, mong ngài tự gánh chịu." Dao Trì chế nhạo Đế Tuấn vài câu, nhìn Hạo Thiên nói: "Hạo Thiên, còn không mau nhường đường, chúng ta chỉ là đồng tử, sao dám cản trở đệ tử của lão gia." Hạo Thiên hiểu ý, nhường ra vị trí cửa lớn, quay người đi về phía Dao Trì.

Hồng Quân mỗi lần bế quan trước đây, đều dặn dò không được tự ý xông vào Tử Tiêu Cung, trận pháp phòng hộ uy lực cường đại,

cường giả bình thường một khi xông vào, không chết cũng bị thương.

Tên Đế Tuấn này nếu đã không ưa họ, thì những thứ này cũng không cần thiết phải nhắc nhở. "Biết điều đó." Đế Tuấn không nói nhiều, đẩy cửa lớn Tử Tiêu Cung, đi thẳng vào trong.

Khóe miệng Dao Trì nhếch lên một nụ cười đẹp mắt, nhe răng nói: "Hạo Thiên!

Mau đóng cửa lớn lại!" "Được thôi!" Hạo Thiên mỉm cười gật đầu, nhanh chóng đóng cửa lại.

Bên trong Tử Tiêu Cung.

Đế Tuấn nghe một tiếng "loảng xoảng", quay đầu nhìn lại, phát hiện cửa lớn đã đóng lại. "Hai tên này giở trò gì vậy?" Đế Tuấn nghĩ thầm, ngẩng đầu nhìn xung quanh, không có gì khác thường.

Ngay khi Đế Tuấn buông lỏng cảnh giác, chuẩn bị triệu hoán Hồng Quân, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến tiếng không gian vỡ nát. "Vút!

Vút!

Vút!

Vút!" Đế Tuấn kinh hãi, vội vàng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy mấy vạn mũi tên vàng lặng lẽ xé rách không gian, hung hăng bắn về phía hắn.

Những mũi tên này tỏa ra Kim chi pháp tắc nồng đậm, e rằng mỗi mũi đều có thể làm bị thương Chuẩn Thánh.

Dù là Chuẩn Thánh đỉnh phong như Đế Tuấn, trúng phải nhiều mũi tên pháp tắc như vậy, không chết cũng trọng thương.

Đế Tuấn sợ đến toàn thân run rẩy, nhanh chóng xé rách không gian, né tránh sự tấn công của những mũi tên vàng. "Xoạt!

Xoạt!

Xoạt!

Xoạt!" Đế Tuấn vừa né được những mũi tên vàng, mặt đất đột nhiên hiện ra vô số dây leo màu xanh, điên cuồng lao về phía hắn.

Những dây leo này đều do Mộc chi pháp tắc cấu thành, một khi bị chúng quấn lấy, Đế Tuấn đừng hòng thoát ra. "Thuần dương pháp tắc!" Đế Tuấn không dám giữ lại chút nào, thuần dương pháp tắc đột nhiên bùng nổ, thiêu rụi đám dây leo màu xanh.

Lưỡi đao nước màu đen, ấn đất màu vàng, ngọn lửa màu đỏ liên tiếp xuất hiện, đánh cho Đế Tuấn đầu sứt trán vỡ, thương thế trong người nặng thêm mấy phần, e rằng thêm vài đợt nữa, chỉ có nước chết. "Sư tôn!

Cứu mạng!" Đế Tuấn toàn thân đẫm máu, áo quần rách rưới quỳ rạp trên đất, gào thét: "Nếu ngài còn không ra, con chết cho ngài xem!" Sợi tơ nhân quả màu đỏ trên người đột nhiên phồng lên, xuyên qua tầng tầng hư không, nối liền với một không gian không tên.

Ầm!

Đạo Tổ Hồng Quân mặc ma y ma bào lại xuất hiện trên đài cao.

Hắn đưa tay lau đi một giọt máu tươi rỉ ra từ khóe miệng, nhìn Đế Tuấn đang quỳ trước đài cao, ánh mắt lập tức ngưng trọng.

Chương 189

Vừa rồi hắn chiến đấu với ý chí Bàn Cổ vô cùng kịch liệt, đột nhiên cảm ứng được nhân quả phương Tây tăng cường, vội vàng liều mình bị thương xông ra khỏi không gian Thiên Đạo.

Không ngờ vừa mở mắt ra đã thấy bóng dáng Đế Tuấn.

Hồng Quân không lập tức gọi Đế Tuấn, vội vàng đưa tay ra, suy diễn xem đã xảy ra chuyện gì.

Cùng với việc suy diễn càng sâu, sắc mặt Hồng Quân lúc xanh lúc trắng, hai mắt tràn đầy mê hoặc, như không thể tin vào tất cả.

Mới qua mấy chục vạn năm.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều đã chết, Lão Tử, Nguyên Thủy không rõ tung tích.

Tên Đế Tuấn này lại bị Thiên Đình coi như chó hoang, không ngừng tổ đội vây công, lần này nếu không chạy đến Tử Tiêu Cung, e rằng lành ít dữ nhiều.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao lại thành ra thế này?

Hồng Quân thật sự có chút không hiểu.

Rõ ràng hắn đã chỉ điểm cho Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, chỉ cần an tâm tìm kiếm cơ duyên chứng đạo, chắc chắn có thể chứng đạo trước Diệp Trần.

Nhưng sự việc phát triển vượt xa dự liệu của Hồng Quân, mưu kế toàn bộ thất bại, chỉ cần Đế Tuấn chết đi, nhân quả phương Tây e rằng sẽ được giải quyết hoàn toàn.

Một khi khí vận đều quy về Thiên Đình, Diệp Trần lợi dụng khí vận pháp tắc, e rằng có thể lập tức chứng đạo.

Ý chí Bàn Cổ rất có khả năng sẽ giúp đỡ Diệp Trần, tranh đoạt cơ duyên hợp đạo với hắn, đến lúc đó, e rằng Hồng Hoang sẽ không còn chỗ dung thân cho Hồng Quân nữa.

Phải ngăn cản tất cả! "Đế Tuấn to gan!" Hồng Quân cúi đầu nhìn Đế Tuấn, trách mắng: "Tự ý xông vào Tử Tiêu Cung, có tin vi sư một chưởng đánh chết ngươi không!" "Sư tôn tha mạng!" Đế Tuấn đột nhiên ngẩng đầu, vừa mừng vừa sợ, liều mạng dập đầu mấy cái xuống đất, nói: "Đệ tử không còn đường lui, mới phải làm phiền sư tôn, xin sư tôn minh giám!" Thiên Đạo Thánh nhân thấu suốt mọi việc, chỉ cần suy diễn một chút là có thể biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nếu Đạo Tổ Hồng Quân cần hắn gánh vác nhân quả, hắn sẽ bảo toàn tính mạng của hắn.

Nếu hắn cược sai, vậy thì hoàn toàn không còn cơ hội phản kháng.

Dù sao thì việc trốn thoát khỏi tay Phục Hy đã khó, trước mặt Hồng Quân, hắn ngay cả một chút cơ hội cũng không có.

Hồng Quân giả vờ hỏi: "Ngươi là một Chuẩn Thánh đỉnh phong, có ai có thể giết được ngươi?

Tại sao lại không còn đường lui?" Đế Tuấn nghe vậy mừng rỡ.

Hắn biết mình đã cược đúng, vội vàng kể lể tội trạng của Diệp Trần và Thiên Đình cho Hồng Quân, khóc lóc về những bi thảm mà mình đã gặp phải.

Càng về sau, Đế Tuấn càng khóc lóc thảm thiết, như thể mọi oan ức trên đời đều do một mình hắn gánh chịu. "Nguyên lai là vậy." Hồng Quân giả vờ mắt điếc tai ngơ, than thở: "Các ngươi và Diệp Trần đều

là đồng môn, lại vì chút khí vận mà đánh nhau, thật là mất mặt." Đế Tuấn gật đầu phụ họa: "Sư tôn nói không sai, nhưng Diệp Trần căn bản không nể tình đồng môn, lạm sát sư đệ của mình, khẩn cầu sư tôn giáng xuống thần phạt, để hắn biết sai." "Vi sư sẽ triệu Diệp Trần đến, đối chất với ngươi." Hồng Quân không vô liêm sỉ như Đế Tuấn, tự tìm cho mình một lối thoát: "Bất luận rốt cuộc ai có vấn đề, vi sư nhất định sẽ trừng phạt nặng, thay ngươi chủ trì công đạo." "Tuân lệnh!" Đế Tuấn cung kính gật đầu.

Hồng Quân càng giả vờ chính nghĩa, càng có thể bảo vệ tính mạng của hắn, thậm chí sau khi hai bên mỗi người bị đánh một gậy, Thiên Đình sẽ không còn cách nào tìm hắn gây phiền phức nữa.

Trên đài cao.

Hồng Quân bắt đầu tìm kiếm trong thế giới Hồng Hoang, muốn tìm ra bóng dáng Diệp Trần, nhưng kinh ngạc phát hiện, Diệp Trần đã sớm biến mất.

Quyền năng của Thánh nhân, ngược dòng thời gian.

Hồng Quân chỉ có thể suy ra được Diệp Trần đã triệu kiến Phục Hy và những người khác, sau đó bế quan, mượn tiên thiên chí bảo che đậy, không còn bất kỳ động tĩnh nào nữa.

Đặc biệt là việc Thiên Đình ba lần bốn lượt truy sát Đế Tuấn, dường như không có bất kỳ quan hệ gì với Diệp Trần, hoàn toàn là do Phục Hy tự thương lượng. "Diệp Trần đi đâu rồi?" Nội tâm Hồng Quân tràn đầy nghi hoặc... ...

Thế giới Diên Vĩ, cách Tử Tiêu Cung vô cùng xa xôi.

Diệp Trần ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, ý chí thiên đạo đã tiến hóa đến bước cuối cùng, bắt đầu thăng cấp thành Tiểu Thiên thế giới. "Cuối cùng cũng sắp thành công rồi." Diệp Trần không nhịn được

cảm thán một câu.

Việc thế giới thăng cấp này, cảm giác còn khó hơn chứng đạo thành Thánh không ít, từng chút một ngưng tụ đại đạo pháp tắc, còn phải đối mặt với sự quấy nhiễu của cường giả, thật sự là kiếp nạn trùng trùng.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Thiên đạo bùng phát ra những dao động mãnh liệt, sinh ra ý chí tự ngã, từ nay về sau, thế giới này chính là Tiểu Thiên thế giới.

Tinh cầu Diên Vĩ không ngừng mở rộng ra bên ngoài, một lần, hai lần... năm lần, sáu lần, thiên địa linh khí không ngừng tăng lên.

Ngày càng nhiều sinh linh bình thường bắt đầu tiến hóa, tiến tới cấp tiên nhân; những sinh linh cường đại đã thăng cấp tiên nhân trước đây, thậm chí không ngừng phá vỡ rào cản, tiến quân về phía Kim Tiên. "Động thủ!" Ba con chó lớn đã chờ đợi từ lâu, không thể nhịn được nữa.

Cùng với mệnh lệnh của con chó lớn, Nhị cẩu và Tam cẩu xông qua lớp màng chắn thế giới, tấn công các sinh linh trên tinh cầu Diên Vĩ.

Con chó lớn đột nhiên há to miệng, nuốt về phía thiên đạo vừa mới ra đời.

Tiểu Thiên thế giới đang trong quá trình tiếp tục hoàn thiện, ý chí thiên đạo lúc này không nghi ngờ gì là yếu nhất.

Muốn thôn phệ thiên đạo, lúc này là lựa chọn tốt nhất.

Khí tức toàn thân Diệp Trần đại trướng, mơ hồ muốn đột phá giới

hạn cuối cùng. "Đi!" Bàn Cổ Phiên hóa thành mũi tên rời cung, dứt khoát xé rách tầng tầng không gian, xuyên qua thân thể của Tam cẩu.

Oanh!

Thân thể Tam cẩu đột nhiên nứt ra một lỗ lớn, máu thịt bắn tung tóe, rơi lả tả xuống mặt đất.

Nhị cẩu sợ đến hồn bay phách tán, vội vàng kéo Tam cẩu đang bị trọng thương, chạy ra ngoài tinh cầu Diên Vĩ.

Chương 190

Bàn Cổ Phiên thế đi không giảm, hung hăng oanh về phía đầu của con chó lớn.

Con chó lớn cảm ứng được sát ý kinh khủng mà Bàn Cổ Phiên mang theo, nhanh chóng ngậm miệng lại, né tránh công kích của Bàn Cổ Phiên.

Tinh cầu Diên Vĩ thăng cấp thành Tiểu Thiên thế giới, có sự giúp đỡ rất lớn cho việc chứng đạo của hắn, coi như dính vào nhân quả.

Nếu trơ mắt nhìn thiên đạo và sinh linh Diên Vĩ bị ba con chó lớn thôn phệ, đạo tâm của hắn không thể chấp nhận, giới hạn cuối cùng kia e rằng sẽ không thể vượt qua. "Ai!" Con chó lớn điên cuồng gầm lên.

Hai mắt to của nó đảo qua đảo lại, không ngừng quét nhìn bên trong tinh cầu Diên Vĩ.

Nhị cẩu và Tam cẩu nhanh chóng đến bên cạnh nó, nhe răng trợn mắt như gặp đại địch, trong lòng dâng lên dự cảm không lành.

Trong một Tiểu Thiên thế giới vừa mới ra đời này, lại ẩn giấu một cường giả có thể làm chúng bị thương, thậm chí lâu như vậy rồi mà chúng vẫn không phát hiện ra bất kỳ khí tức nào của đối phương.

Lúc này, Diệp Trần không cần phải ẩn giấu nữa, dễ dàng xé rách không gian, xuất hiện trước mặt ba con chó lớn. "Ý chí thiên đạo của thế giới này, có ơn khai ngộ cho ta chứng đạo." Diệp Trần cười nhạt nói: "Xin ba vị nể mặt ta, mau chóng rời khỏi nơi này, đừng có ý đồ với thế giới này nữa." Hỗn Độn Ma Thần tu luyện đến thực lực như vậy không dễ dàng, hành vi của Diệp Trần là để bảo vệ đạo tâm, nhưng vô hình trung lại khiến đối phương đoạn tuyệt khả năng thăng

cấp.

Chính vì vậy.

Diệp Trần nói chuyện với ba con chó lớn cực kỳ khách sáo, không đánh không giết, để chúng lui đi là được.

Dù không có cảm ngộ từ việc thế giới này thăng cấp, chỉ dựa vào thực lực ban đầu, hắn cũng không phải là thứ mà ba con chó lớn này có thể so sánh.

Nhưng đầu óc của Hỗn Độn Ma Thần thường không được linh hoạt cho lắm.

Diệp Trần mạnh mẽ đánh bị thương Tam cẩu, nếu hắn bá đạo kiêu ngạo hơn một chút, hung hăng dạy dỗ chúng một trận, chúng tự nhiên sẽ chọn rời đi.

Nói cách khác, cuộc sống hàng ngày của chúng gian khổ hơn sinh linh Hồng Hoang, ngoài tu hành ra là chiến đấu tranh đoạt địa bàn, là một tộc quần thực sự mạnh được yếu thua.

Hỗn Độn Ma Thần không có lừa gạt, không có xu nịnh, chỉ có dựa vào thực lực của bản thân để nói chuyện.

Diệp Trần chọn nói lý lẽ với chúng, trong mắt những Hỗn Độn Ma Thần này, lại thành ra Diệp Trần chột dạ sợ hãi.

Ba con chó lớn liếc nhau, dường như đã nhìn thấu sự chột dạ của Diệp Trần. "Giết!" "Giết!" "Giết!" Ba con chó lớn nhảy lên cao, đồng loạt há to miệng, muốn xé xác Diệp Trần thành từng mảnh.

Ầm!

Thiên đạo bùng phát ra khí tức mạnh mẽ, chuẩn bị ra tay viện trợ Diệp Trần.

Dù chỉ là ý chí được lập trình, nó cũng biết Diệp Trần lúc này là

cứu tinh của nó.

Một khi Diệp Trần xảy ra chuyện, nó chắc chắn không thể thoát được. "Không cần lo cho ta." Diệp Trần cười nhạt nói: "Mau chóng hoàn thành thăng cấp thế giới, mới có thể có sức tự vệ." Giọng nói vừa dứt.

Bàn Cổ Phiên lại bắn ra, dứt khoát oanh về phía đầu lâu của Tam cẩu.

Thiên Đế Diệp Trần sát phạt quyết đoán, bất luận là Yêu tộc, phương Tây hay Tam Thanh, chưa bao giờ nương tay.

Khó khăn lắm mới đại phát từ bi một lần, ba con chó lớn lại không biết trân trọng.

Vậy thì đừng trách hắn lòng dạ độc ác.

Bùm!

Đầu của Tam cẩu nổ tung.

Một con gà yếu cấp Chuẩn Thánh hậu kỳ, Diệp Trần vốn có thể một chiêu miểu sát, huống chi lúc này nó đang bị trọng thương, càng không thể né được Bàn Cổ Phiên oanh sát. "Cứu ta!" Đầu lâu thân thể Tam cẩu nổ tung.

Một đạo chân linh hư ảo điên cuồng chạy trốn. "Bây giờ mới chạy?" Diệp Trần trên mặt vẫn nở nụ cười hòa nhã, thản nhiên nói: "Muộn rồi!" Bàn Cổ Phiên hóa thành mũi tên đoạt mệnh, hung hăng đâm về phía đạo chân linh của Tam cẩu.

Nhị cẩu đột nhiên há to miệng, nuốt chân linh Tam cẩu vào bụng, né tránh sự tấn công của Bàn Cổ Phiên. "Giết!" Con chó lớn tức giận từ trong lòng, há miệng cắn về phía đầu Diệp Trần.

Bất luận là sinh linh Hồng Hoang hay Hỗn Độn Ma Thần, thường

đều để nguyên thần chân linh ở trong đầu, đó thường là nơi cứng rắn nhất, cũng là nơi chí mạng nhất.

Xem ra con chó lớn đã hạ sát thủ rồi.

Thân thể hiện tại của Diệp Trần cường độ có thể sánh với Thánh nhân, dù cho con chó lớn dùng toàn lực xé cắn, có lẽ cũng chỉ có thể giật xuống hai sợi tóc.

Nhưng miệng chó thật sự quá hôi.

Diệp Trần căn bản không có ý định kiểm chứng độ cứng của đầu mình.

Hỗn Độn Chung tức khắc hiện ra trên đỉnh đầu, cứng rắn chặn lại cú cắn của con chó lớn. "Hai kiện bảo vật cấp Hỗn Nguyên!" Con chó lớn chấn động dị thường, gầm lên: "Rốt cuộc ngươi là ai?" Cách Diệp Trần không xa, Nhị cẩu đang há to miệng lặng lẽ dừng bước, dường như đang suy nghĩ.

Tiên thiên chí bảo nếu đặt ở thế giới Hồng Hoang, là bảo vật cấp Thiên Đạo; Thiên Đạo Thánh nhân, ngang với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Gọi tiên thiên chí bảo là bảo vật cấp Hỗn Nguyên, dường như không có vấn đề gì lớn. "Một Hỗn Độn Ma Thần nhỏ yếu như ngươi, lại nhận ra bảo vật cấp Hỗn Nguyên?" Diệp Trần có chút tò mò nói: "Xem ra các ngươi xuất thân từ một thế lực lớn nào đó nhỉ?" Thế giới Hỗn Độn cực kỳ rộng lớn.

Diệp Trần luôn tin rằng, ngoài thế giới Hồng Hoang do Bàn Cổ khai thiên lập địa ra, còn có các thế giới khác.

Tinh cầu Diên Vĩ, ba con chó lớn đều đã chứng minh điều này.

Nhưng các thế lực hoặc tu vi trong thế giới Hỗn Độn phân chia như thế nào, Diệp Trần thật sự không rõ lắm, nếu có thể từ miệng ba

con chó lớn này biết được một ít, hắn cũng không ngại thả chúng đi. "Đó là đương nhiên." Con chó lớn ngẩng cao đầu ưỡn ngực nói: "Bọn ta xuất thân từ Hỗn Độn Thiên Cẩu nhất tộc, thuộc quyền quản hạt của Phong Cẩu Lãnh chúa, bảo vật cấp Hỗn Nguyên tuy trân quý, nhưng cũng đã thấy qua vài kiện." "Ồ?" Diệp Trần nghe vậy sững sờ, nói: "Vị Phong Cẩu Lãnh chúa đó thực lực ra sao, mà lại có mấy kiện bảo vật cấp Hỗn Nguyên?" Điều này Diệp Trần lại không tin.

Thế giới Hồng Hoang là do Bàn Cổ đích thân khai thiên lập địa, trừ Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp là công đức chí bảo ra, cũng chỉ có khai thiên tam bảo, Bàn Cổ Điện và Chư Thiên Khánh Vân là năm kiện tiên thiên chí bảo.

Hai kiện sau cùng coi như là do một bộ phận nào đó của Bàn Cổ hóa thành.

Chương 191

Nói cách khác, tiên thiên chí bảo thực sự chỉ có ba kiện.

Thế giới Hồng Hoang lợi hại như vậy mà chỉ có ba kiện, tên Phong Cẩu Lãnh chúa kia có mấy kiện, không phải là khoác lác sao? "Khụ khụ." Con chó lớn dường như biết mình khoác lác hơi quá, ho nhẹ hai tiếng nói: "Phong Cẩu Lãnh chúa có thực lực Hỗn Nguyên tam trọng, chủ chưởng Hỗn Nguyên chí bảo Thiên Cẩu Nha, may mắn được Hồn Thôn Tinh Hà Chúa tể ban thưởng, được một kiện Hỗn Nguyên bảo vật, Tinh Thần Hạng Liên, tổng cộng hai kiện Hỗn Nguyên bảo vật." Hỗn Nguyên tam trọng?

Diệp Trần ước chừng, hẳn là thực lực Thiên Đạo tam trọng, cảm giác không mạnh lắm.

Hỗn Độn Ma Thần đều dĩ lực chứng đạo, sao sau khi chứng đạo mới có thực lực Hỗn Nguyên tam trọng?

Quả thực có chút không khoa học.

Nhưng dù sao đi nữa, Hỗn Nguyên tam trọng mà có hai kiện bảo vật cấp tiên thiên chí bảo, cũng khá là xa xỉ.

Thế giới Hồng Hoang nếu không có Diệp Trần đi cướp bóc, dù cho Hồng Hoang Lục Thánh đều đã chứng đạo, cũng chỉ có Lão Tử mới làm được một chút. "Cũng thật thà đấy." Diệp Trần khẽ gật đầu nói: "Vậy đi, ta hỏi thêm vài câu, nếu ngươi trả lời tốt, hôm nay ta tha cho các ngươi một mạng, nếu dám nói bừa, vậy hôm nay tất cả đều ở lại đây." Con chó lớn nghe vậy đại nộ, nói: "Ngươi dám uy hiếp tộc Thiên Cẩu cao quý sao?" Oanh!

Khí tức toàn thân Diệp Trần đột nhiên bùng nổ, Thái Cực Đồ, Chư Thiên Khánh Vân lại bay ra. "Bốn... bốn kiện bảo vật Hỗn Nguyên?"

Con chó lớn lập tức sợ đến toàn thân run rẩy.

Nhị cẩu càng sợ đến mức rên rỉ, kẻ có thể lấy ra bốn kiện bảo vật Hỗn Nguyên, nó chưa từng thấy.

Diệp Trần cười nhạt nói: "Yêu cầu ta vừa đề ra vẫn còn hiệu lực, nhưng ta đếm đến ba, sẽ tuyên bố hủy bỏ, ba... hai..." "Đại nhân cứ việc hỏi!" Con chó lớn đột nhiên phủ phục trên đất, run rẩy nói: "Anh em chúng tôi nhất định sẽ biết gì nói nấy, nói không sót một lời, nếu có giấu giếm, đại nhân cứ việc lăng trì chúng tôi." "Sớm như vậy không phải tốt rồi sao." Diệp Trần hài lòng gật đầu, thu lại bốn kiện tiên thiên chí bảo.

Con chó lớn mặt mày khổ sở, nhưng không dám phản bác.

Kẻ có thể lấy ra bốn kiện bảo vật cấp Hỗn Nguyên này, e rằng là người thân cận nhất của một vị Tinh Hà Chúa tể nào đó?

Dù là tên Phong Cẩu kia, gặp phải tồn tại cấp bậc này, cũng phải thu liễm sự điên cuồng của mình, không dám quá phóng túng, huống chi là ba kẻ lưu vong như chúng.

Diệp Trần suy nghĩ một chút, hỏi: "Lãnh chúa, chúa tể, tinh vực, tinh hà mà ngươi vừa nói, rốt cuộc là chỉ cái gì?" Những thứ này nghe giống như phân chia đẳng cấp của Hỗn Độn Ma Thần, Diệp Trần phải tìm hiểu thêm, không chừng sau này sẽ dùng đến.

Đợi khi hắn chứng đạo Hỗn Nguyên, chắc chắn phải quay lại Hồng Hoang.

Nếu có thể thành công chiến thắng Hồng Quân, thì còn tốt một chút; nếu không cẩn thận thua, hắn phải mang theo Nữ Oa chạy trốn vào Hỗn Độn.

Chuẩn bị trước vài phương án dự phòng, là thói quen tốt của Diệp Trần. "???" "???" "???" Ba con chó lớn đều ngơ ngác.

Con chó lớn không nhịn được mà phàn nàn: "Đại nhân ngay cả những thứ này cũng không biết sao?" "Ngươi phải hiểu rõ một chuyện." Diệp Trần cau mày, trầm giọng nói: "Ngươi chỉ cần trả lời câu hỏi của ta, không phải hỏi ngược lại ta." "!!!" Con chó lớn kinh hãi, lập tức đáp: "Hồi bẩm đại nhân, thế giới Hỗn Độn cực kỳ rộng lớn, gần như không có cường giả nào có thể thăm dò hết thế giới Hỗn Độn, càng đừng nói đến thống trị thế giới Hỗn Độn, những Ma Thần thực lực cường đại đó, liền dựa theo thực lực của mình mà phân chia khu vực, dùng để thống trị các Ma Thần khác, đó chính là tinh vực, tinh hà mà đại nhân vừa đề cập." "Tiếp tục." Diệp Trần khẽ gật đầu, thần sắc cực kỳ bình tĩnh.

Phản ứng vừa rồi của ba con chó lớn đã chứng minh đây là một vấn đề thường thức.

Diệp Trần lo lắng bại lộ thông tin của mình, cố ý làm ra vẻ mặt bình tĩnh, như đang cố ý thử thách đối phương. "Thông thường, một tinh vực ít nhất có vài chủng tộc Ma Thần khác nhau, Lãnh chúa chấp chưởng tinh vực, ít nhất cũng phải là Ma Thần cấp Hỗn Nguyên." Con chó lớn liếc nhìn Diệp Trần, thấy hắn không có phản ứng, tiếp tục nói: "Một tinh hà bao gồm vài đến vài chục tinh vực, cường giả Ma Thần chấp chưởng tinh hà được xưng là Chúa tể, ít nhất cũng phải là cường giả cấp Hỗn Độn." Diệp Trần thản nhiên nói: "Ba ngươi đến từ lãnh địa Phong Cẩu?" "Không, không, chúng tôi đến từ lãnh địa Thiên Cẩu." Con chó lớn vội vàng lắc đầu nói: "Phong Cẩu là Lãnh chúa của Thiên Cẩu tinh vực, thuộc Hồn Thôn tinh hà." Thiên Cẩu tinh vực?

Hồn Thôn tinh hà?

Diệp Trần khẽ gật đầu, đây hẳn là thế lực lớn gần Hồng Hoang nhất.

Ma Thần cấp Hỗn Nguyên tương đương với Thiên Đạo Thánh nhân và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vậy Ma Thần cấp Hỗn Độn, chẳng lẽ là cấp bậc của ba ngàn Ma Thần kia?

Thật sự có tồn tại vượt qua Thiên Đạo Thánh nhân sao?

Nghe có vẻ như không ít. "Ngươi đã từng thấy vị Hồn Thôn Chúa tể đó chưa?" Diệp Trần có chút tò mò nói: "Tu vi của hắn thật sự đã vượt qua cấp Hỗn Nguyên?" Hai con chó lớn đồng loạt gật đầu.

Con chó lớn càng khẳng định: "Ta đã tận mắt thấy vị Hồn Thôn Chúa tể đó, tu vi cực kỳ kinh người, thân hình cực kỳ khổng lồ, tính tình cực kỳ ác liệt, theo lời Phong Cẩu, hắn là có tu vi Hỗn Độn tứ trọng." Nói xong.

Con chó lớn lén lút liếc nhìn Diệp Trần, muốn xem phản ứng của hắn.

Theo suy đoán của nó, Diệp Trần hắn là hậu duệ thân cận của một Tinh Hà Chúa tể khác, đến dò hỏi những thông tin này, có khả năng là để chuẩn bị công đánh Hồn Thôn tinh hà.

Diệp Trần cau mày.

Xem ra cấp Hỗn Độn cũng giống như cấp Thiên Đạo, cũng được chia thành nhiều trọng, rất có khả năng là cửu trọng, nói cách khác, vị Hồn Thôn Chúa tể này là một Ma Thần cường đại ở Hỗn Độn trung kỳ.

Tu vi như vậy đã có thể nghiền ép Hồng Quân hiện tại.

Nếu vị Hồn Thôn Chúa tể này đến thế giới Hồng Hoang, hàng tỷ sinh linh Hồng Hoang, liệu có giống như những sinh linh ở tinh cầu Diên Vĩ này gặp phải ba con chó lớn, chỉ có thể mặc người chém giết, không có chút sức phản kháng nào.

So với những Hỗn Độn Ma Thần này, trận chiến giữa hắn và

Hồng Quân cùng lắm chỉ là nội chiến mà thôi, hai bên không thể so sánh được.

Ầm!

Tinh cầu Diên Vĩ đột nhiên rung chuyển, cuối cùng đã hoàn thành thăng cấp.

Khí tức trong cơ thể Diệp Trần cảm ứng được tình huống này, không thể kìm nén được nữa, bắt đầu rục rịch, xông phá bức tường chứng đạo. "Ta phải đột phá rồi!" Diệp Trần quét mắt nhìn ba con chó lớn, cười nhạt nói: "Để phòng các ngươi gây rối, ta phải giam cầm các ngươi một thời gian trước đã." "Đại..." "....." Hai con chó lớn nghe vậy kinh hãi, chưa kịp nói xong, Diệp Trần vung tay một cái, Hỗn Độn Chung trực tiếp thu chúng vào.

Chân linh của Tam cẩu ở trong cơ thể Nhị cẩu, có lẽ nhất thời sẽ không chết được.

Cho dù bây giờ Diệp Trần không thể thăng cấp, hắn cũng sẽ giam cầm ba con chó lớn này.

Bất kỳ thế lực cường đại nào có khả năng uy hiếp thế giới Hồng Hoang, đều phải bị chặt đứt từ gốc, để tránh thế giới Hồng Hoang giống như thế giới Diên Vĩ. "Đợi đến khi ta cảm thấy các ngươi không còn uy hiếp nữa, sẽ thả các ngươi đi." Diệp Trần thầm hứa với ba con chó lớn trong lòng, quay đầu nhìn thiên đạo Diên Vĩ ở không xa, cảm thấy đối phương có chút sợ hãi.

Đừng thấy Diệp Trần vừa mới giải quyết ba con chó lớn cho nó, giúp nó thành công hoàn thành thăng cấp thế giới.

Nhưng Diệp Trần đã ở thế giới Diên Vĩ lâu như vậy, mà với tư cách là thiên đạo nó lại không phát hiện ra, chuyện này càng đáng sợ hơn.

Thêm vào đó, tu vi của Diệp Trần vượt xa ba con chó lớn kia, nếu thật sự muốn ra tay với nó, e rằng sẽ càng khó đối phó hơn. "Thiên đạo đều được lập trình hóa như vậy sao?" Diệp Trần khẽ lắc đầu nói: "Thôi, thôi, ta ra tay cứu ngươi một lần, coi như trả ơn khai ngộ, từ nay nhân quả hai bên xóa bỏ, hy vọng lần sau gặp lại, ngươi vẫn sống tốt." Nói xong.

Chương 192

Diệp Trần vung tay một cái, xé rách không gian Hỗn Độn, biến mất bên cạnh thế giới Diên Vĩ.

Tiếp tục tiến về một hướng nào đó trăm ức dặm.

Diệp Trần dừng lại trước một hành tinh phế tích khổng lồ.

Sở dĩ không phải là vẫn thạch Hỗn Độn, hoàn toàn là vì trên đó có dấu vết sinh linh từng sinh sống, tu luyện.

Hành tinh phế tích này trông lớn hơn tinh cầu Diên Vĩ một chút, hẳn là một Tiểu Thiên thế giới đã tiến hóa hoàn chỉnh.

Xem bộ dạng bây giờ của nó, rất có khả năng đã gặp phải tai ương giống như tinh cầu Diên Vĩ, đáng tiếc không có người giúp đỡ như Diệp Trần, giúp nó vượt qua nạn kiếp.

Theo suy đoán của Diệp Trần, ý chí thiên đạo của Tiểu Thiên thế giới có thể sánh với Thiên Đạo Thánh nhân vừa mới thăng cấp, cũng là Hỗn Nguyên sơ kỳ.

Có thể thôn phệ một Tiểu Thiên thế giới như vậy, thậm chí tiêu diệt triệt để sinh linh của nó, tu vi ít nhất cũng phải đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên.

Không biết chuyện này, có phải là do vị Phong Cẩu Lãnh chúa trong miệng con chó lớn làm không. "Chọn nơi này để chứng đạo đi." Diệp Trần lần đầu tiên nhìn thấy một thế giới bị hủy diệt như vậy, hứng thú lại khá cao, bèn chọn nơi này làm nơi chứng đạo.

Bên trong hành tinh.

Diệp Trần tùy ý chọn một ngọn núi cao, ngồi trên đỉnh núi bắt đầu chứng đạo Hỗn Nguyên.

Lực chi pháp tắc điên cuồng vận chuyển, không ngừng xông phá bức tường cuối cùng.

Toàn thân huyết khí bồng bột mênh mông, vô số thượng cổ long tượng không ngừng cuộn trào, mơ hồ muốn ngưng kết thành tồn tại mới.

Nguyên thần và nhục thân sắp đồng thời chứng đạo.

Cuối cùng cũng đợi được đến ngày này.

Tâm tình Diệp Trần cực kỳ kích động, nhưng nhanh chóng kìm nén cảm xúc đó, trở nên vô cùng bình tĩnh.

Dĩ lực chứng đạo con đường này quá gian nan, trong thế giới Hồng Hoang chưa có sinh linh nào có thể làm được, không loại trừ khả năng trong quá trình chứng đạo, sẽ xảy ra bất kỳ chuyện kỳ lạ nào.

Lúc này nếu không thể giữ bình tĩnh, không chừng sẽ xảy ra sai sót ở khâu nào đó, dẫn đến chứng đạo thất bại cuối cùng.

Xoạt!

Xoạt!

Xoạt!

Diệp Trần liên tiếp tung ra ba kiện tiên thiên chí bảo.

Chư Thiên Khánh Vân, Thái Cực Đồ, Hỗn Độn Chung tạo thành tam trọng trận pháp phòng hộ, dù cường giả cấp Thiên Đạo tấn công, cũng có thể ngăn cản trong chốc lát.

Bàn Cổ Phiên yên lặng đặt bên tay phải, tiện cho việc nắm chặt và đâm ra ngay lập tức!

Oanh!

Long tượng huyết khí cuồn cuộn sôi trào!

Hàng trăm tỷ thượng cổ chân long, dần dần ngưng tụ thành một con Hỗn Độn Huyết Long, giống như ngày đối chiến với Lão Tử và Nguyên Thủy.

Đối nghịch với nó là những thượng cổ thần tượng, dần dần ngưng tụ thành một con Hỗn Độn Ma Tượng cực kỳ cường tráng, tỏa ra khí tức Hỗn Độn vô thượng nặng nề.

Không!

Không!

Không!

Không phải một con!

Huyết khí dư thừa tiếp tục ngưng tụ, con Hỗn Độn Huyết Long thứ hai, con Hỗn Độn Ma Tượng thứ hai dần thành hình.

Khí tức mà mỗi con Hỗn Độn Huyết Long và Hỗn Độn Ma Tượng tỏa ra, đều vượt xa toàn bộ sức mạnh mà nhục thân Diệp Trần trước đây có thể ngưng tụ.

Sức mạnh cấp Thiên Đạo!

Sức mạnh cấp Hỗn Nguyên!

Cũng là sức mạnh của Thánh nhân trong truyền thuyết!

Diệp Trần nhanh chóng thu liễm tâm tư, tập trung phần lớn sự chú ý vào sự tiến hóa của Lực chi pháp tắc, đó mới là trọng điểm.

Long Tượng Bàn Nhược Công hay sức mạnh nhục thân, tu luyện đến bước này, đã dần không theo kịp bước chân của hắn.

Lực chi pháp tắc được xưng là đại đạo tổng cương, tu luyện được một phần trăm là có thể dĩ lực chứng đạo, giới hạn trên cao hơn Long

Tượng Bàn Nhược Công rất nhiều.

Không phải Diệp Trần xem thường sức mạnh nhục thân.

Long Tượng Bàn Nhược Công tu luyện đến bước này, mấy chục triệu năm nữa, cũng chưa chắc có thể tiến thêm một bước.

Trong Lực chi pháp tắc có pháp tắc về sức mạnh, nhục thân, tu luyện nó, cũng có thể thúc đẩy Long Tượng Bàn Nhược Công tăng tốc nâng cao.

Cái nào nặng cái nào nhẹ!

Diệp Trần phân biệt rõ ràng!

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Nguyên thần của Diệp Trần mang theo Lực chi pháp tắc, không ngừng xông phá rào cản Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Bức tường đại đạo cực kỳ mỏng manh đó, dần dần hiện ra những vết nứt, cùng với việc nguyên thần Diệp Trần không ngừng va chạm, vết nứt ngày càng lớn.

Phốc!

Cũng không biết đã qua bao lâu.

Chương 193

Một tiếng vang giòn tan vang lên trong đầu Diệp Trần.

Bức tường đại đạo!

Cuối cùng cũng đã vỡ!

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Khí tức Hỗn Độn vô tận tràn vào cơ thể Diệp Trần, nguyên thần đột nhiên được thăng hoa cực lớn.

Không chỉ nguyên thần, nhục thân, tất cả mọi thứ của Diệp Trần, lúc này đều được thăng hoa.

Oanh!

Nguyên thần Diệp Trần khẽ run.

Huyết mạch Tổ Vu đột nhiên vỡ ra, tiến hóa thành huyết mạch Hỗn Độn Ma Thần.

Thân Thể Bàn Cổ!

Hoặc có thể gọi là huyết mạch Hỗn Độn Cự Nhân!

Hỗn Độn Ma Thần thăng cấp dựa vào tu luyện pháp tắc.

Diệp Trần dùng Lực chi pháp tắc để tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, huyết mạch Tổ Vu được cải thiện, tấn thăng thành huyết mạch Bàn Cổ.

Dù sức mạnh nhục thân vượt xa Thánh nhân thông thường, nhưng so với Bàn Cổ thì vẫn còn kém mười vạn tám nghìn dặm.

Thân thể Bàn Cổ có thể hóa thành thế giới Hồng Hoang, cho dù Diệp Trần có vắt óc suy nghĩ cũng không thể biết được rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Giống như nhục thân hiện tại của hắn, e rằng hóa thành mặt trời mặt trăng cũng có chút không đủ nhìn.

Con đường tu luyện còn dài, phải nỗ lực thôi.

Diệp Trần khẽ cảm thán vài câu, trải nghiệm sự huyền bí của cảnh giới Hỗn Nguyên.

Không lâu sau.

Diệp Trần đã hiểu rõ một vài vấn đề.

Ví dụ như cảnh giới tu vi hiện tại, hắn là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ngũ trọng, tương đương với Thiên Đạo ngũ trọng cảnh.

Có một điểm là, khi dùng ba ngàn đại đạo pháp tắc để chứng đạo Hỗn Nguyên, tùy vào pháp tắc khác nhau mà sau khi chứng đạo, cấp bậc tu vi cũng chênh lệch khá lớn.

Thấp nhất là Hỗn Nguyên nhất trọng, cao nhất như Diệp Trần, là Hỗn Nguyên ngũ trọng.

Không chỉ vậy, tiềm lực sau khi tu luyện các pháp tắc đại đạo khác nhau để chứng đạo thành công cũng chênh lệch cực lớn.

Giống như những pháp tắc xếp hạng cuối cùng, có lẽ phải lĩnh ngộ quá nửa mới có thể chứng đạo Hỗn Nguyên.

Cho dù tham ngộ triệt để, tu luyện viên mãn, cũng chỉ tối đa tấn thăng đến Hỗn Độn Cấp.

Pháp tắc đại đạo càng xếp hạng cao, tiềm lực càng lớn, lấy Lực chi pháp tắc làm ví dụ, chỉ cần một phần trăm đã có thể chứng đạo Hỗn Nguyên.

Không chừng một phần mười đã có thể chứng đạo Hỗn Độn, thậm chí có khả năng còn thấp hơn.

Tình hình cụ thể phải tiếp tục tu luyện mới có thể nghiên cứu rõ ràng, không phải chỉ lý luận suông là được.

"Có lẽ một vài Tinh Hà Chúa Tể tu luyện đến cực hạn, không thể không chuyển sang tu các pháp tắc đại đạo khác." Diệp Trần không khỏi tự hào, "Còn ta thì khác, Lực chi pháp tắc bao trùm vạn tượng, chỉ cần tu luyện một loại pháp tắc, các pháp tắc khác đều có thể tham ngộ." Nghiên cứu xong pháp tắc đại đạo.

Diệp Trần bắt đầu nghiên cứu sự khác biệt giữa Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên và Thiên Đạo Thánh Nhân.

Đầu tiên có thể khẳng định, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên khác với Thiên Đạo Thánh Nhân.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không thể giống như Thiên Đạo Thánh Nhân, mượn sức mạnh của Thiên Đạo Hồng Hoang, mà chỉ có thể hấp thu hỗn độn khí tức, ngưng tụ thành sức mạnh của bản thân.

Cũng vì vậy, trong tình huống bình thường, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cùng cấp có thể đánh bại Thiên Đạo Thánh Nhân.

Dù sao thì vốn liếng của bản thân hùng hậu, nhục thân cường đại, có thể đánh trận tiêu hao kéo dài.

Nhưng nếu Thiên Đạo Thánh Nhân không ra khỏi thế giới Hồng Hoang, mượn sức mạnh của Thiên Đạo, thì việc chiến thắng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lại dễ dàng.

"Chỉ cần Hồng Quân chưa nắm được quyền khống chế Thiên Đạo, ta liên thủ với Nữ Oa, hẳn là có thể đấu một trận." Diệp Trần thầm nghĩ: "Nhưng lão già đó đã sớm chứng đạo thành Thánh, có lẽ việc nắm giữ quyền hành Thiên Đạo sẽ mạnh hơn Nữ Oa một bậc,

nếu thật sự quyết chiến trong thế giới Hồng Hoang, e rằng khó mà đánh bại." Hắn càng nghĩ càng thấy có lý.

Phải tìm cách dụ Hồng Quân ra khỏi Hồng Hoang, tiến hành đại quyết chiến trong thế giới hỗn độn, mới thật sự có khả năng một trận thành công.

"Thôi không nghĩ nhiều nữa." Diệp Trần khẽ lắc đầu: "Thực lực đã tăng lên đến mức này, ít nhất có thể tự vệ, trước tiên về thương lượng với Nữ Oa, tốt nhất là triệu hoán ý chí Bàn Cổ ra, xem rốt cuộc nên đối phó với Hồng Quân thế nào!

Nếu thật sự không được thì lại ẩn nhẫn thêm một thời gian, đợi cường giả của Thiên Đình tấn thăng Thiên Đạo Thánh Nhân rồi liên hợp đối phó Hồng Quân." Đúng lúc này!

Đáy lòng Diệp Trần chợt dâng lên sát ý hung hãn!

Khóe miệng hắn hiện lên một tia cười lạnh, nhanh chóng dung nhập vào hư không hỗn độn.

Vút!

Một con cự xà màu máu từ xa lao tới, đuôi rắn hung hăng quất về phía hành tinh bỏ hoang.

Bành!

Tinh cầu bỏ hoang to ngang một tiểu thiên thế giới nổ tung, hóa thành vô số vẫn thạch hỗn độn, bắn ra tứ phía.

Con cự xà kia thân thể dài ít nhất mấy chục ức dặm, lè ra chiếc lưỡi rắn đỏ tươi, đôi mắt rắn kinh hoàng quét qua tinh cầu đã vỡ nát.

Nó cảm ứng được có Hỗn Độn Ma Thần chứng đạo Hỗn Nguyên nên đặc biệt đến tập sát, nhưng một kích qua đi, đến cái bóng ma cũng không thấy.

“Ma Thần cấp Hỗn Nguyên?” Trong hư không, Diệp Trần tra xét rõ tu vi của con xà ma, khẽ nhíu mày: “Đại Cẩu không phải nói Tinh Vực Lãnh Chúa là Ma Thần cấp Hỗn Nguyên sao?

Nơi này đáng lẽ thuộc về lãnh địa của Phong Cẩu, sao lại xuất hiện một con xà ma?” Chẳng lẽ mình nhầm lẫn?

Tinh Vực Lãnh Chúa chắc chắn là Ma Thần cấp Hỗn Nguyên, nhưng Ma Thần cấp Hỗn Nguyên chưa chắc đã là Tinh Vực Lãnh Chúa.

Chương 194

Nếu trong một tinh vực có hai Ma Thần cấp Hỗn Nguyên, chắc chắn sẽ có một kẻ không tranh giành được, đành phải thỏa hiệp nhường vị trí, thậm chí lang thang trong thế giới hỗn độn, tìm kiếm một tinh vực mới.

Hoặc là, một vài Ma Thần cấp Hỗn Nguyên không muốn đảm nhiệm chức Tinh Vực Lãnh Chúa, thích đi lang thang khắp nơi, làm những chuyện trộm gà bắt chó, giết người cướp của.

Diệp Trần đoán không sai.

Con xà ma này đúng là thuộc trường hợp cuối cùng.

Loại Hỗn Độn Ma Thần này có một danh hiệu đặc biệt, gọi là Đạo Liệp Ma Thần, đi lang thang khắp nơi, chỉ cần nhìn trúng thứ gì sẽ tìm mọi cách để có được.

Thậm chí có một số Hỗn Độn Ma Thần, tu vi đạt đến thực lực Tinh Hà Chúa Tể.

Nơi chúng đi qua, đừng nói là mấy tiểu thiên thế giới, trung thiên thế giới, ngay cả rất nhiều tinh vực của Ma Thần cũng sẽ máu chảy thành sông.

Tu vi của con xà ma này đại khái ở khoảng Hỗn Độn tứ trọng.

So với Phong Cẩu Lãnh Chúa trong miệng Đại Cẩu, tu vi còn cao hơn một chút.

"Bất kể là kẻ nào, không nói một lời đã dám ra tay với ta, ta chắc chắn không thể tha." Toàn thân Diệp Trần hiện lên sát ý nồng đậm, chuẩn bị tại chỗ chém giết con xà ma này.

Đột nhiên!

Trong đầu Diệp Trần nảy ra một ý tưởng.

“Vậy làm thế đi.” Diệp Trần mỉm cười gật đầu.

Hắn cố ý áp chế khí tức của mình, khống chế ở khoảng Hỗn Nguyên nhất trọng, rồi đột nhiên lao ra khỏi hư không hỗn độn, điên cuồng độn đi về một hướng nào đó.

“Phát hiện rồi!” Xà ma mừng như điên, nhe răng nói: “Một Ma Thần vừa mới chứng đạo Hỗn Nguyên mà muốn thoát khỏi miệng bản tọa, đúng là nằm mơ giữa ban ngày!” Đuôi xà ma khẽ vẫy, nhẹ nhàng lướt đi mấy chục ức dặm, trong nháy mắt đã đuổi kịp Diệp Trần.

Diệp Trần giả vờ sợ đến hồn bay phách tán, vội vàng vận chuyển Tốc độ pháp tắc, tăng tốc độ bỏ chạy, một lần nữa kéo dãn khoảng cách giữa hai bên.

“Kiệt!

Kiệt!

Kiệt!

Kiệt!” Xà ma lè lưỡi rắn, cười khẩy: “Lại còn tu luyện pháp tắc đại đạo về phương diện tốc độ, nếu đổi lại là Đạo Liệp Ma Thần khác, có lẽ thật sự có cơ hội để ngươi chạy thoát, nhưng vận khí của ngươi thật quá tệ, vừa hay gặp phải Huyết Xà Lão Tổ ta!” “Huyết Xà Lão Tổ?” Diệp Trần giả vờ nghe thấy danh hiệu này, vẻ mặt càng lúc càng kinh hãi, tốc độ bỏ chạy lại tăng lên, xuyên qua từng lớp hư không hỗn độn.

“Chạy đi!

Chạy đi!

Cứ việc chạy đi!” Xà ma hưng phấn gào thét, nhe răng toét miệng

nói: “Lão tổ ta thích nhất là nhìn con mồi liều mạng giãy giụa trước mặt ta, sau đó bị ta ăn tươi nuốt sống từng chút một!

Chạy nhanh thêm chút nữa đi!

Lão tổ sắp đuổi kịp ngươi rồi.” Khóe miệng Diệp Trần lộ ra một nụ cười nhẹ, rồi nhanh chóng thu lại, tiếp tục làm ra vẻ kinh hãi bỏ chạy.

Hắn giả vờ dùng hết sức lực để chạy trốn, mỗi khi xà ma sắp đuổi kịp, hắn lại tăng tốc độ lên một chút, một lần nữa thoát khỏi vòng vây!

Banh!

Diệp Trần đột nhiên đâm vào một khối vẫn thạch hỗn độn khổng lồ, dễ dàng đâm nát nó rồi không ngừng lao về phía trước.

Đuôi xà ma khẽ quét, những mảnh vỡ vẫn thạch hóa thành bụi phấn!

“Tiếp tục chạy đi!” “Cố gắng giãy giụa đi!” Xà ma không ngừng tăng tốc, gây áp lực cho Diệp Trần.

Diệp Trần liên tục tăng tốc và đổi hướng, giả vờ hoảng hốt chạy trốn, khiến xà ma càng lúc càng hưng phấn, bất tri bất giác đã vượt qua vô số tinh thần.

Không biết qua bao lâu.

Xà ma cuối cùng cũng phản ứng lại.

Trông thì có vẻ như nó vẫn luôn trêu đùa con sâu nhỏ phía trước, nhưng con sâu nhỏ đó từ đầu đến cuối vẫn chưa bị bắt.

Có chút quá kỳ lạ rồi.

Cho dù con sâu nhỏ này dựa vào Tốc độ pháp tắc để chứng đạo Hỗn Nguyên, cũng không thể nhanh đến mức này, đúng là có quỷ mà?

Trong các pháp tắc mà Hỗn Độn Huyết Xà nhất tộc chủ tu, cũng có Tốc độ pháp tắc, đây cũng là chỗ dựa để nó trêu đùa Diệp Trần.

Con sâu nhỏ này chắc chắn đang ẩn giấu thực lực!

Đúng lúc này!

Diệp Trần đột nhiên xé rách hư không hỗn độn, lập tức biến mất trước mắt xà ma.

"Càn rỡ!" Xà ma nổi giận.

Thân thể khổng lồ quét ngang phương viên mấy chục ức dặm, hư không hỗn độn nổ tung, sát khí bàng bạc áp chế hỗn độn khí tức không dám đến gần.

"Gầm!

Gầm!

Gầm!" "Khốn kiếp!

Con sâu nhỏ!

Cút ra đây cho lão tổ!" "Dám trêu đùa lão tổ!

Hôm nay không giết ngươi!

Lão tổ thề không làm rắn!" Xà ma tức giận dâng lên tận óc, điên cuồng phát tiết sát ý trong lòng.

Một luồng khí tức yếu ớt như có như không, từ trong hư không tỏa ra.

Bành!

Đuôi rắn nổ tung hư không.

Luồng khí tức đó nhẹ nhàng bay về phía xa.

Chương 195

"Còn muốn chạy!" Đôi mắt xà ma đỏ ngầu, thân rắn xé rách không gian, nhanh chóng đuổi theo.

Cách đó mấy trăm ức dặm.

Diệp Trần quay đầu nhìn con xà ma đang đuổi theo, khóe miệng hiện lên nụ cười thú vị.

Giống như câu cá vậy, trước tiên phải thả lỏng dây câu, đợi đến khi dây căng, con cá sẽ không thể thoát được.

Lần này Diệp Trần không đổi hướng nữa, mà đi thẳng về phía trước.

Ở đó có một tòa cung điện khổng lồ đang tĩnh lặng đứng sừng sững.

Tử Tiêu Cung!

Cách Tử Tiêu Cung khoảng hai nghìn ức dặm.

Diệp Trần dùng bốn kiện Tiên Thiên Chí Bảo, liều mạng áp chế khí tức của mình, để không bị Hồng Quân phát hiện.

"Đi đi!" Diệp Trần vung tay.

Luồng khí tức mà hắn cố ý thả ra cho xà ma, lập tức bắn về phía Tử Tiêu Cung, dừng lại ở ngoài Tử Tiêu Cung cách đó mấy chục ức dặm.

Luồng khí tức này cực kỳ yếu ớt, đối với cường giả như Hồng Quân, nếu không cố ý tra xét, cũng sẽ không quá chú ý.

Nhưng đối với loại như xà ma, dựa vào khí tức để truy sát, cảm giác đó lại không giống.

Làm xong tất cả, Diệp Trần cắt đứt mọi liên kết khí tức, dùng Tứ Đại Chí Bảo che giấu khí tức, nhanh chóng chạy về phía thế giới Hồng Hoang.

Xà ma có xảy ra xung đột với Tử Tiêu Cung hay không, đó là chuyện Hồng Quân nên cân nhắc, không có bất kỳ quan hệ gì với hắn.

Dù sao thì luồng khí tức mà hắn để lại cho xà ma, chủ yếu là từ ba con Đại Cẩu, hoàn toàn khác với khí tức của bản thân.

Cho dù Hồng Quân phát hiện luồng khí tức đó, cũng không thể suy ra là ai giở trò.

Không lâu sau.

Diệp Trần đến rìa Hồng Hoang.

Hắn định xuyên qua hàng rào thế giới như bình thường, không ngờ lại kích phát phản ứng của Thiên Đạo.

Trận pháp phòng hộ tự có của thế giới Hồng Hoang đột nhiên được kích hoạt.

Một luồng khí tức kinh khủng đủ để diệt sát bất kỳ Ma Thần cấp Hỗn Nguyên nào đột nhiên dâng lên, dọa Diệp Trần phải quay đầu bỏ chạy.

Đúng lúc này, vô số khí tức màu vàng dung nhập vào cơ thể Diệp Trần, trận pháp kia lập tức tắt ngấm, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

"???" Diệp Trần đầu đầy dấu chấm hỏi.

Nhưng hắn biết bây giờ không phải lúc nghiên cứu, lập tức che giấu toàn bộ khí tức, lao vào thế giới Hồng Hoang, đi thẳng đến Bàn Cổ Điện.

Bên trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân đang dạy Đế Tuấn tu luyện Thuần Dương pháp tắc.

Không thể tự mình ra tay đối phó Diệp Trần và Thiên Đình, lão đành phải dạy Đế Tuấn, hy vọng hắn mau chóng chứng đạo, dùng để đối phó với Diệp Trần và những người khác, thuận tiện giúp đoạt lấy khí vận Hồng Hoang.

Oanh!

Nguyên thần của Hồng Quân đột nhiên chấn động.

Hai mắt bắn ra thần quang chói lòa, xuyên qua tầng tầng hỗn độn, nhìn về phía thế giới Hồng Hoang xa xôi.

Chưa kịp phản ứng, trận pháp phòng hộ đã thu lại.

"???" Hồng Quân mặt đầy ngơ ngác.

Mỗi thế giới đều có trận pháp phòng hộ riêng, chỉ khi gặp đại địch tấn công mới kích hoạt, Thiên Đạo giở trò gì vậy?

Chẳng lẽ có Hỗn Độn Ma Thần đến tập kích, cảm nhận trận pháp quá mạnh nên sợ hãi bỏ chạy?

Chắc là vậy.

Hồng Quân khẽ gật đầu, chuẩn bị thu hồi ánh mắt.

Đúng lúc này!

Một con cự xà hỗn độn đột nhiên đâm nát tầng tầng không gian hỗn độn, điên cuồng lao về phía Tử Tiêu Cung!

"Con sâu chết tiệt!" "Đừng hòng thoát khỏi lòng bàn tay lão tổ!" Xà ma vừa điên cuồng gào thét, vừa lao về phía Tử Tiêu Cung.

Khí tức Diệp Trần để lại ở không xa Tử Tiêu Cung, xà ma nhìn thấy tòa cung điện đột ngột xuất hiện, tự nhiên xem nó là hang ổ của Diệp Trần.

Kẻ thù gặp mặt, đỏ mắt khác thường.

Xà ma hoàn toàn mất đi lý trí, không giết Diệp Trần, không thể xả được lửa giận trong lòng.

Hồng Quân đột nhiên biến sắc!

Đế Tuấn sớm đã phát hiện Hồng Quân có chút không ổn, thấy bộ dạng của lão, quan tâm nói: "Sư tôn, có chuyện gì xảy ra sao?" "Không liên quan đến ngươi!" Hồng Quân hoàn toàn không nể mặt, thân ảnh đột nhiên xuất hiện bên ngoài Tử Tiêu Cung, khẽ phất tay áo, liền ném Hạo Thiên và Dao Trì vào trong cửa lớn.

"Yêu nghiệt phương nào?

Dám tập kích Tử Tiêu Cung!" Hồng Quân ngẩng đầu nhìn xà ma, quát lớn: "Có tin bản tọa sẽ chém giết ngươi tại chỗ không!" Xà ma đột nhiên ổn định thân hình.

Lão già mặc ma y ma bào trước mắt, trông không giống con sâu nhỏ mà nó truy sát, khí tức toàn thân cũng mạnh hơn rất nhiều.

Tu vi thậm chí không dưới nó.

Nhưng Huyết Xà Lão Tổ thân là Đạo Liệp Ma Thần, không có địa bàn và cứ điểm, chỉ cần chưa hoàn toàn chết, là có cơ hội tập sát đối thủ.

Đối mặt với loại Tinh Vực Lãnh Chúa chiếm cứ địa bàn này, dù tu vi có mạnh hơn một chút, xà ma cũng không hề sợ hãi!

"Ít nói nhảm đi!" Đôi mắt khổng lồ của xà ma nhìn chằm chằm Hồng Quân, nhe răng toét miệng nói: "Giao con sâu nhỏ đó ra, lão tổ ta có thể tha cho ngươi một mạng!

Nếu không, ta sẽ huyết tẩy lãnh địa này!" Hồng Quân nghe vậy sửng sốt, rồi lập tức phản ứng.

Chương 196

Con xà ma này hẳn là đang truy sát một Hỗn Độn Ma Thần khác mà đến đây, chẳng lẽ là kẻ vừa kích hoạt trận pháp phòng hộ Hồng Hoang?

Nhưng Hồng Hoang đã vô số năm tháng, vẫn luôn ẩn mình trong thế giới hỗn độn, chưa từng có Ma Thần nào đến quấy nhiễu.

Nếu để lộ vị trí cụ thể của thế giới Hồng Hoang, e rằng sẽ có vô số Hỗn Độn Ma Thần kéo đến tranh giành nơi Bàn Cổ để lại này.

Hỗn Độn Ma Thần thăng cấp bằng cách thôn phệ thế giới.

Hồng Quân muốn khống chế Thiên Đạo, khống chế Hồng Hoang, khôi phục trạng thái mạnh nhất, thậm chí vượt qua cả Bàn Cổ.

Bất kể là đối với Hỗn Độn Ma Thần hay đối với lão, thế giới Hồng Hoang đều là miếng mồi ngon nhất.

Không được!

Thế giới Hồng Hoang tuyệt đối không thể bị bại lộ!

"Con sâu nhỏ?" Hồng Quân trong lòng đã quyết, cố ý nói: "Bản tọa không biết ngươi đang nói gì?

Cho ngươi một cơ hội nữa, lui đi trong vòng ba hơi thở!

Bằng không bản tọa sẽ đại khai sát giới!" Xà ma tung hoành hỗn độn vô số năm tháng, đâu chịu nỗi nhục như vậy.

Lửa giận bốc cao ba vạn trượng, cái đuôi rắn khổng lồ đột nhiên quét ngang, tấn công Hồng Quân và Tử Tiêu Cung.

"Càn rỡ!" Hồng Quân khẽ nhíu mày, phất trần trong tay phải đột nhiên biến lớn ức vạn lần, chặn đứng đòn tấn công của xà ma.

Bên ngoài Tử Tiêu Cung hiện lên ánh sáng chói mắt, ngưng tụ thành trận pháp phòng hộ bảy màu, mang theo khí tức tạo hóa nồng đậm.

Tử Tiêu Cung là đạo trường của Hồng Quân, đại diện cho thân phận và uy nghiêm của Đạo Tổ, sao có thể không có chuẩn bị phòng hộ.

Hồng Quân lấy mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp làm hạt nhân, đặc biệt thiết kế ra Tạo Hóa Kinh Thần Trận, phòng ngự và tấn công cực kỳ kinh khủng.

Đương nhiên!

Đối mặt với đối thủ như xà ma, thực lực kém hơn mình, Hồng Quân không cần dùng đến đạo trận, chỉ cầm một cây phất trần bình thường, đã nhẹ nhàng chống đỡ được đòn tấn công toàn lực của xà ma.

Xà ma liên tục tung ra mấy đại tuyệt chiêu, nhưng không làm Hồng Quân sứt một cọng lông.

Nó lập tức hiểu rõ sự chênh lệch giữa hai bên!

Gã trước mắt này mạnh hơn nó rất nhiều, nếu đánh tiếp, e rằng hôm nay thật sự không đi được!

"Lão tổ không phải đối thủ của ngươi!

Về tu luyện thêm, sau này sẽ đối phó ngươi!" Xà ma để lại một câu nói cay độc, vung đuôi đánh lui Hồng Quân, nhanh chóng độn vào hư không bỏ chạy.

Hồng Quân liếc nhìn con xà ma đang bỏ chạy, không có ý định truy đuổi.

Con xà ma này chắc chắn không phải đối thủ của lão, nhưng nếu

thật sự tử chiến, xà ma mà chơi trò tự bạo gì đó, e rằng lão sẽ bị thương nặng.

Lão còn phải tranh giành quyền khống chế Thiên Đạo với ý chí Bàn Cổ, nếu thật sự bị thương, thì chưa biết hươu chết về tay ai.

Cái nào nặng cái nào nhẹ, Hồng Quân tự nhiên phân biệt rõ ràng. …… Hoa nở hai đóa, mỗi đóa một cành.

Khi Hồng Quân và xà ma đại chiến, Diệp Trần đã sớm trở về Bàn Cổ Điện.

Ngoài dự liệu của Diệp Trần, Thập Nhị Tổ Vu và Nữ Oa không hề bế quan.

Họ đang vây quanh một phiến đá khổng lồ, rán thịt yêu thú tươi, mùi thơm nồng nặc xộc vào mũi.

"Ối chà!" Diệp Trần lặng lẽ đến gần, cười nhạt nói: "Không ăn thịt nướng nữa, đổi sang ăn thịt rán rồi à?" "Diệp Trần!" "Phu quân!" "Lão thập tam!" Mọi người lúc này mới phát hiện Diệp Trần trở về, hưng phấn chào hỏi.

"Lâu rồi không gặp." Diệp Trần mỉm cười chào hỏi, lần bế quan này là lâu nhất.

Lâu rồi không gặp những người bạn thân thiết nhất, trong lòng bất giác có chút vui mừng, có lẽ đây là tình cảm gia đình.

"Phu quân……" Nữ Oa cảm nhận được khí tức tỏa ra từ người Diệp Trần, vừa kinh ngạc vừa vui mừng, lại có chút khó tin nói: "Chàng chứng đạo thành công rồi?" "!!!" "!!!" "!!!" Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc!

Thập Nhị Tổ Vu vội vàng nhìn về phía Diệp Trần, vừa rồi chỉ mải vui mừng, hoàn toàn không chú ý đến sự thay đổi tu vi của hắn.

Đột nhiên phát hiện, Diệp Trần đang đứng sừng sững trước mặt, nhưng lại như hòa vào hư vô.

Cảm giác thần bí mạnh mẽ này, so với lúc ở Tử Tiêu Cung nhìn thấy Hồng Quân, cũng không khác là bao.

"Ừm, cuối cùng cũng chứng đạo thành công rồi." Diệp Trần mỉm cười gật đầu: "Ta tu luyện gần trăm vạn năm, nếu còn chưa chứng đạo, chẳng phải là quá yếu sao." "……" "……" "……" Thập Nhị Tổ Vu đều im lặng.

Một trăm vạn năm nghe có vẻ dài, nhưng đối với những Tổ Vu như họ, thực sự không đáng kể.

Diệp Trần tu luyện chưa đến một trăm vạn năm đã chứng đạo thành Thánh, vậy những kẻ tốn gấp ngàn vạn lần thời gian mà vẫn chưa thể chứng đạo, không thể chỉ dùng từ yếu để hình dung, đó là phế vật của phế vật!

"Khụ khụ!" Diệp Trần nhìn vẻ mặt của Thập Nhị Tổ Vu, ý thức được mình đã lỡ lời, nhanh chóng chuyển chủ đề: "Ngũ ca, thịt rán khét rồi kìa!" "A!" Chúc Dung nghe vậy kinh hãi, vội vàng cúi đầu kiểm tra.

Các Tổ Vu khác cũng quay đầu nhìn.

Đối với những kẻ ham ăn này, thức ăn còn quan trọng hơn tu luyện.

Công việc nướng thịt rán thịt thường do Hỏa chi Tổ Vu Chúc Dung phụ trách, vừa rồi cũng giống các Tổ Vu khác, chìm trong kinh ngạc vì Diệp Trần chứng đạo, lửa trong tay bất giác lớn hơn rất nhiều.

Miếng thịt yêu thú trở nên khô quắt cháy đen, trông không có chút nào ngon miệng.

Cộng Công liếc xéo Chúc Dung một cái, cười khẩy: “Món ăn mới mà ngươi nghiên cứu ra, ta thấy cũng chẳng ra làm sao!” “Cút!” Chúc Dung lập tức nổi giận, nói: “Thịt rán của ta và thịt nướng mùi vị hoàn toàn khác nhau, cút sang một bên, ta rán cái khác, không cho ngươi ăn.” “Không ăn thì không ăn!” Cộng Công cười ha hả: “Thứ này ngửi còn thối hơn phân yêu thú, ta sợ ăn vào lại nôn ra cả thịt nướng ăn từ vạn năm trước.” “……” “……” “……” Các Tổ Vu khác đồng loạt lườm Cộng Công.

Gã này nói chuyện thường không dùng não, có lúc chỉ muốn đấm chết hắn!

Cộng Công cảm thấy sau lưng có một luồng khí lạnh ập tới, vội vàng xua tay: “Ta vừa rồi không nói gì cả, đừng vội, đừng giận, cứ coi như ta không tồn tại là được!” Diệp Trần cười nhạt: “Ngũ ca nói đúng, thịt rán và thịt nướng ăn hoàn toàn khác nhau, mỗi món có đặc sắc riêng, chỉ là hơi tốn công một chút.” “Ồ?” Đế Giang tò mò hỏi: “Diệp Trần, ngươi cũng biết cách làm thịt rán sao?” Hôm nay bị Chúc Dung lôi kéo, tụ tập lại một chỗ để xem cách làm món ăn mới.

Chúc Dung thường xuyên nghiên cứu mấy thứ này, thỉnh thoảng lại ăn phải món ăn hắc ám, trong lòng thực sự không chắc.

Nhưng Diệp Trần là người phát minh ra món thịt nướng ngon tuyệt, thịt rán mà có thể so sánh với thịt nướng, lập tức khiến hắn hứng thú.

Chúc Dung nghe vậy mừng rỡ, nói: “Lão thập tam, ngươi cũng biết làm thịt rán à?” Cách làm này là hắn tạm thời nghĩ ra, cụ thể có ngon hay không, phải thử mới biết.

Nếu Diệp Trần biết làm thịt rán, vậy có thể chỉ đạo hắn, giúp hắn nhanh chóng lĩnh ngộ.

Chương 197

“Biết thì không dám nói, nhưng ta có thể cùng Ngũ ca thảo luận.” Diệp Trần mỉm cười lắc đầu, chỉ vào phiến đá khổng lồ kia nói: “Đầu tiên là dùng lửa, Ngũ ca để thịt và lửa cùng lên phiến đá để rán, về bản chất không khác gì thịt nướng.

Ta đề nghị, có thể dùng lửa làm nóng phiến đá, rồi dùng phiến đá làm nóng thịt, mùi vị chắc chắn sẽ khác.” “Đúng rồi!

Đúng rồi!

Ta cứ thấy có gì đó không đúng, hóa ra là dùng lửa sai cách, không phải để lửa lên trên, mà phải để phiến đá làm!” Chúc Dung không khỏi vỗ tay khen hay: “Còn gì nữa không?

Còn gì nữa không?

Ngươi thấy chỗ nào có vấn đề, mau nói hết ra đi.” “Khụ khụ.” Diệp Trần ho nhẹ hai tiếng, giả vờ suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu đã dùng phiến đá để làm nóng thịt, vậy chắc chắn không thể làm nóng toàn diện như thịt nướng, yêu cầu đối với thịt cũng nên được nâng cao.

Cắt thịt thành lát mỏng, hoặc chuyên dùng thịt ở một số bộ phận nào đó của yêu thú, mùi vị sẽ ngon hơn.” Các Tổ Vu khác không hiểu ý lắm, chỉ cảm thấy nếu làm theo lời Diệp Trần, mùi vị chắc chắn sẽ tuyệt vời, thịt chắc chắn sẽ cực kỳ ngon!

“Thì ra là vậy!” Chúc Dung như được khai sáng, vung tay cắt một miếng thịt lớn thành từng lát mỏng, đều đặn đặt lên phiến đá.

Oanh!

Ngọn lửa bùng cháy dưới phiến đá, nhanh chóng bắt đầu làm

nóng, một bữa thịt rán chính thức bắt đầu.

Được Diệp Trần tận tình chỉ điểm, Chúc Dung nhanh chóng học và áp dụng.

Món thịt rán trên phiến đá đầu tiên của Hồng Hoang nóng hổi ra lò, kết hợp với gia vị thơm ngon, quả thực khiến mọi người ăn xong đều khen không ngớt.

“Ngon quá!

Ngon quá!” “Quá ngon!” “Vị thịt rán gần giống thịt nướng, nhưng mềm hơn một chút!” “Đúng là tuyệt vời!” Là những người yêu thích thịt nướng kỳ cựu của Hồng Hoang, các vị Tổ Vu lần lượt đưa ra ý kiến.

Cộng Công nấp một bên nhìn mà thèm, nhưng không chịu xuống nước với Chúc Dung, vừa chảy nước miếng vừa cố gắng quay đầu đi chỗ khác.

Diệp Trần mỉm cười lắc đầu: “Tứ ca, thịt rán vị không tệ, mau thử đi.” “Nể mặt lão thập tam, hôm nay ta không so đo với ngươi.” Chúc Dung toe toét cười: “Lần sau còn dám nghi ngờ trình độ làm đồ ăn của ta, thì đừng hòng nếm thử thịt rán và thịt nướng ta làm nữa.” “Được thôi!” Cộng Công đã sớm chờ câu này.

Thấy Chúc Dung gật đầu, hắn lập tức chạy tới, tấn công dữ dội vào chỗ thịt rán trên phiến đá.

“Mỹ thực phải có mỹ tửu!

Chỉ có mỹ thực, không có mỹ tửu sao được?” Chúc Cửu Âm tiện tay ném cho Diệp Trần một vò rượu ngon, nói: “,Bồi ca ca hát nhất cá!” “Ca ca có lệnh, đệ nào dám không theo?” Diệp Trần cười nhận vò rượu, ừng ực một hơi, cạn mất hơn nửa.

“Thịt rán mới ăn được một nửa, chút rượu này hoàn toàn không đủ

uống!" Chúc Cửu Âm liếc nhìn vò rượu đặt bên cạnh, khoác vai Diệp Trần, cười lớn: "Diệp Trần, đi, cùng ta ra kia lấy thêm rượu." "Được." Diệp Trần cười nhạt gật đầu.

"Ta cũng đi." "Ta cũng đi." Nữ Oa và Hậu Thổ đồng thanh.

Hậu Thổ có chút lúng túng, nặn ra một nụ cười: "Vậy các huynh đi đi, muội chưa ăn no, Ngũ ca, rán cho muội thêm một phần nữa." "Ta hình như cũng chưa ăn no." Nữ Oa cười nhạt: "Vậy các huynh đi đi, ta ăn thêm chút thịt." "Tuyệt vời!

Có ngay!" Chúc Dung nghe vậy mừng rỡ, món ăn mới được mọi người yêu thích, không nghi ngờ gì là sự khẳng định lớn nhất đối với hắn.

Chúc Cửu Âm mỉm cười gật đầu, khoác vai Diệp Trần đi về phía góc phòng.

Nơi đó đặt rượu ngon và gia vị mà Thập Nhị Tổ Vu thường ngày đi tuần tra các bộ lạc, được con dân Vu tộc dâng lên cho các lão tổ tông.

Trong góc.

Chúc Cửu Âm buông Diệp Trần ra, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

"Diệp Trần, bây giờ ngươi đã chứng đạo thành công, thực lực vượt xa ta có thể so sánh." Chúc Cửu Âm trầm giọng nói: "Nhưng ta thân là huynh trưởng của ngươi, có một vấn đề muốn hỏi ngươi, hy vọng ngươi trả lời ta một cách nghiêm túc." "Lục ca nói đùa rồi." Diệp Trần nghiêm mặt nói: "Bất kể ta tu hành đến mức nào, huynh vẫn luôn là huynh trưởng của ta, có vấn đề gì cứ hỏi." "Vậy ta nói thẳng." Chúc Cửu Âm thấp giọng: "Lần này trở về, ngươi có phải định giúp ý chí Phụ Thần đối phó với Hồng Quân không?" "Có ý định đó." Diệp Trần khẽ gật đầu, không hề giấu giếm.

Lá bài tẩy trong tay hắn hẳn là có thể đối đầu với Hồng Quân, trừ phi Hồng Quân đã tấn thăng Hỗn Nguyên hậu kỳ, thực lực áp đảo hơn nhiều.

Nếu Hồng Quân tấn thăng Hỗn Nguyên thất trọng, một khi chiến đấu thất bại, Diệp Trần cũng có đủ tự tin mang theo Nữ Oa rời khỏi Hồng Hoang, đến thế giới hỗn độn sinh tồn.

Cùng lắm thì học theo những Hỗn Độn Ma Thần kia, tìm một hành tinh lập địa bàn, đợi thực lực lớn mạnh rồi quay lại tranh đoạt thế giới Hồng Hoang.

Chúc Cửu Âm vội hỏi: "Có mấy phần chắc chắn?" "……Không dễ nói lắm……" Diệp Trần lắc đầu: "Chưa từng giao thủ trực tiếp với Hồng Quân, không thể phán đoán tu vi cụ thể của lão, theo tình hình ta biết để suy đoán, phần thắng có lẽ được sáu bảy phần." "Sáu bảy phần……" Chúc Cửu Âm nhíu chặt mày, nói: "Hồng Quân chứng đạo sớm hơn ngươi rất nhiều, sao có thể để ngươi biết tình hình thực sự, sáu bảy phần thắng này chia đôi, có khi còn là quá nhiều, chuyện này nên suy nghĩ kỹ lại." Diệp Trần nghe vậy sửng sốt, nói: "Ý của Lục ca là?

Các vị ca ca không muốn liều một phen sao?" Thập Nhị Tổ Vu nên được xem là trợ thủ lớn nhất của hắn, ngoài Nữ Oa ra!

Mười hai vị Chuẩn Thánh đỉnh phong hợp thành Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận, triệu hoán ra Bàn Cổ chân thân, tu vi chắc chắn vượt xa Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cũng như Bàn Cổ chân thân do Hình Thiên và mười hai Đại Vu triệu hoán.

Theo suy đoán của Diệp Trần, Bàn Cổ chân thân được triệu hoán ra có khả năng đạt đến Thiên Đạo tam trọng, thậm chí có cơ hội thành Thiên Đạo tứ trọng.

Nếu Thập Nhị Tổ Vu đánh trống lui quân, thắng bại trận chiến đó

thật khó nói.

"Không!

Không!

Không!" Chúc Cửu Âm vội lắc đầu: "Tuyệt đối đừng hiểu lầm, ta không có ý đó, những lời này là ý của riêng ta." Diệp Trần càng lúc càng không hiểu: "Vậy ý của Lục ca là?" "Vậy ta nói thật." Chúc Cửu Âm thở ra một hơi dài, chậm rãi nói: "Mười hai Tổ Vu chúng ta đều do tinh huyết của Phụ Thần hóa thành, giúp Phụ Thần đoạt lại quyền khống chế Thiên Đạo Hồng Hoang là việc chúng ta nên làm, dù phải hy sinh tính mạng.

Nhưng ngươi không giống chúng ta, ngươi gánh vác quá nhiều hy vọng, không chỉ có hy vọng của ta, còn có của Nữ Oa, Thiên Đình, Long tộc, và hàng ức vạn sinh linh Hồng Hoang, khí vận đều liên kết với ngươi.

Nếu không có sự chắc chắn tuyệt đối, đừng phụ lòng mong đợi của họ." Diệp Trần nghe vậy rơi vào trầm tư sâu sắc.

Dường như hắn chưa bao giờ cân nhắc đến những mối nhân quả vướng mắc này, nhưng trong tiềm thức đã sớm tính đến.

Bất kể là con dân Vu tộc, hay chúng sinh Hồng Hoang, đều đã sớm có liên quan mật thiết với hắn.

Nếu trận chiến đó thất bại, hắn có thể phủi mông bỏ đi, vậy những sinh linh bình thường kia phải làm sao?

Giống như những sinh linh trên Diên Vĩ tinh, lặng lẽ chờ chết?

Giống như thế giới hoang vu kia, bị Hỗn Độn Ma Thần thôn phệ sạch sẽ?

"Cảm ơn Lục ca, đệ hiểu rồi." Diệp Trần khẽ gật đầu: "Đệ sẽ suy

nghĩ kỹ." "Vậy thì tốt." Sắc mặt Chúc Cửu Âm vẫn không khá hơn, do dự hồi lâu, dường như có lời khó nói.

Diệp Trần khẽ nhíu mày: "Lục ca, chẳng lẽ không tin đệ?

Vậy đệ xin đảm bảo với huynh, trước khi thật sự quyết định ra tay, chắc chắn sẽ thương lượng với huynh." "Không……ta tin ngươi……" Chúc Cửu Âm vội lắc đầu: "Ta chỉ đang suy nghĩ, có nên nói cho ngươi biết một chuyện khác không." "Một chuyện khác?" Diệp Trần nghe vậy sửng sốt.

Hắn luôn cảm thấy Chúc Cửu Âm hôm nay là lạ, nhưng rốt cuộc có vấn đề ở đâu, lại không nói ra được.

Có lẽ liên quan rất mật thiết đến chuyện mà Chúc Cửu Âm chưa nói ra này.

"Nếu đã nói đến đây, ta giữ trong lòng cũng khó chịu, nói thẳng cho ngươi biết luôn." Chúc Cửu Âm thở ra một hơi dài, thấp giọng: "Hôm đó trong đầu ta đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, rằng việc chúng ta trợ giúp ý chí Phụ Thần, đoạt lấy quyền khống chế Thiên Đạo, không phải là một việc đúng đắn." "???" Diệp Trần đầu đầy dấu chấm hỏi.

Chúc Cửu Âm khẽ lắc đầu: "Ta biết ngươi không hiểu, nhưng ta không thể giải thích cụ thể cho ngươi, đây là một suy đoán của ta, ta cũng không thể chứng minh, ngươi cứ nghe ta nói là được." "Lục ca xin cứ nói." Diệp Trần khẽ gật đầu.

Chương 198

Chúc Cửu Âm được mệnh danh là trí nang của Vu tộc, hành sự trước nay luôn ổn trọng nhất, tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ chạy đến trước mặt hắn, đặc biệt nói những lời kinh người như vậy.

Nếu hắn đã có thể đưa ra suy đoán này, chắc chắn có khả năng rất lớn là nó đúng.

Chúc Cửu Âm nhìn quanh Bàn Cổ Điện.

Diệp Trần đoán ra, nói: "Lục ca yên tâm, Bàn Cổ Điện ta đã sớm luyện hóa, mọi chuyện xảy ra bên trong, ta đều có thể khống chế, như cuộc nói chuyện của chúng ta bây giờ, Nữ Oa không nghe được, trừ phi ta cho nàng nghe." "Vậy thì tốt." Chúc Cửu Âm như thở phào nhẹ nhõm, khẽ gật đầu: "Cũng không thể trì hoãn quá lâu, để tránh họ sinh nghi, ta nói ngắn gọn." Diệp Trần nhẹ nhàng gật đầu.

Cho dù không liên quan đến Diệp Trần, lúc nói chuyện Chúc Cửu Âm vẫn vô thức hạ thấp giọng, có thể thấy chuyện này tác động đến hắn lớn thế nào.

"Là thế này." Chúc Cửu Âm suy nghĩ một chút rồi chậm rãi nói: "Ngươi có bao giờ nghi ngờ một vấn đề không?

Một vị cự thần như Phụ Thần, thà hy sinh tính mạng cũng phải khai thiên lập địa, liệu sau khi qua đời có để lại ý chí, tranh giành quyền khống chế Thiên Đạo với sinh linh khác không?" Diệp Trần khẽ chau mày: "Hồng Quân và Phụ Thần đều là ba ngàn thần ma, thế giới do chính mình tạo ra, không để đối thủ năm xưa xâm chiếm, chắc là không có vấn đề gì chứ?" "Phụ Thần tạo ra thế giới Hồng Hoang, cách thời điểm Hồng Quân thành Thánh đã vô số năm tháng, chẳng lẽ ngài đã dự đoán trước được mọi thứ?" Chúc Cửu Âm không phủ

nhận suy đoán của Diệp Trần, mà đưa ra một vấn đề mới, nói: "Vậy trong vô số năm tháng trước khi Hồng Quân thành Thánh, ý chí của Phụ Thần không hề bị hao tổn, chẳng phải càng mạnh hơn sao, tại sao không nhân cơ hội khống chế Thiên Đạo?" Diệp Trần cười nhạt: "Không chừng có sự tồn tại mạnh hơn đang can thiệp vào việc ý chí Phụ Thần khống chế Thiên Đạo; hoặc là Thiên Đạo đã sinh ra tự ngã ý thức, không muốn để ý chí Phụ Thần khống chế, nên vô hình trung đối kháng." Hắn nhớ rõ ngày đó triệu hoán ý chí Bàn Cổ, ý chí Bàn Cổ đã nhắc nhở có sự tồn tại mạnh hơn.

Ý chí Bàn Cổ nói thẳng, sau khi Thiên Đạo tự sinh ra, không muốn tiếp nhận sự đồng hóa của ý chí Bàn Cổ.

Chuyện này không thể nói cho Chúc Cửu Âm, chỉ có thể giả vờ suy đoán, làm bộ giải thích cho Chúc Cửu Âm.

"Ngươi đoán có lý." Chúc Cửu Âm không phủ nhận suy đoán của Diệp Trần, tiếp tục nói: "Nhưng ngươi có nhớ lần trước ta triệu hoán ý chí Phụ Thần, ngài đã nói gì không?" Diệp Trần nghe vậy sửng sốt, rồi sắc mặt đại biến.

Lần trước triệu hoán ý chí Bàn Cổ, chính là trước khi Nữ Oa thành Thánh.

Hắn đưa Nữ Oa đến cầu xin ý chí Bàn Cổ giúp đỡ, che giấu cảm tri của Hồng Quân và Thiên Đạo, luyện hóa Bàn Cổ Điện, Nữ Oa mới có thể tránh được sự tra xét của Hồng Quân, thành công chứng đạo thành Thánh.

Nhưng có một điểm, Diệp Trần nhớ rất rõ, ý chí Bàn Cổ từng nói sự giúp đỡ của ngài chỉ có thể tồn tại năm sáu ngàn năm.

Nhưng mấy chục vạn năm đã qua, ý chí Bàn Cổ vẫn luôn kiềm chế Hồng Quân, giống như những năm tháng dài đằng đẵng trước đây.

Có một điểm còn kinh khủng hơn những điều này.

Đó là hắn căn bản không hề có chút nghi ngờ nào.

Trừ vị trí nang của Vu tộc trước mắt này.

"Ta có thể nhìn ra từ biểu cảm của ngươi, hẳn là ngươi đã nhận ra điều gì đó.

Chỉ dựa vào điểm này, những suy đoán ngươi đưa ra trước đó, hẳn là có thể hoàn toàn lật đổ rồi chứ?" "Những chuyện này ta chưa nói cho các Tổ Vu khác, để tránh họ nghi ngờ ta có lòng đại bất kính với Phụ Thần, tốt nhất ngươi cũng đừng nhắc đến trước mặt họ, họ thà hy sinh cũng muốn phục sinh Phụ Thần." "Bây giờ năng lực của ngươi mạnh hơn ta rất nhiều, cụ thể nên làm thế nào, ngươi tự quyết định đi, ta và các ca ca tỷ tỷ sẽ luôn đứng sau ủng hộ ngươi!

Nhưng có một điểm ta hy vọng ngươi có thể làm được, cho dù ngày nào đó ngươi muốn dẫn chúng ta đi chết, cũng hy vọng ngươi để chúng ta chết một cách minh bạch, đừng làm một con ma chết oan uổng một cách mơ hồ." Chúc Cửu Âm nhẹ nhàng vỗ vai Diệp Trần, cười nhạt: "Đi thôi, sợ họ đợi sốt ruột rồi." "……Được." Diệp Trần lúc này mới hoàn hồn, nhẹ nhàng gật đầu: "Yên tâm đi Lục ca, những lời của huynh ta đều ghi nhớ hết rồi!" Tu hành gần trăm vạn năm, vốn tưởng đã nhìn thấu thế giới Hồng Hoang, không ngờ lại đang ở trong cuộc.

Có lẽ Chúc Cửu Âm nói có lý, ngoài những huynh đệ ruột thịt này ra, không thể tin bất kỳ ai.

Trở lại bên cạnh mọi người.

Chúc Dung liếc mắt một cái, nói: "Lấy rượu gì mà lâu thế?

Vừa rồi chỉ lo rán thịt cho các ngươi, ta còn chưa uống được một ngụm rượu nào." "Rượu thì có nhiều, uống chết cũng không hết."

Chúc Cửu Âm ném cho hắn hai vò rượu lớn, toe toét cười: “Ta vừa mới thỉnh giáo lão thập tam về chuyện tình cảm nam nữ, ta gần đây để ý Huyền Minh, nhưng nha đầu đó chê lục ca ta đây trông không đẹp trai, sống chết không chịu ở bên ta, ta hỏi xem Diệp Trần có cách nào không?

Dù sao gã này là người được các cô nương yêu thích nhất, cưới được Nữ Oa xinh đẹp như vậy làm đệ muội, khiến tiểu muội của chúng ta ngày đêm mong nhớ.” “!!!” “!!!” “!!!” Huyền Minh và Hậu Thổ nghe vậy, mặt đỏ bừng, tranh nhau cúi đầu xuống.

Diệp Trần đưa tay ôm trán, chuyện gì thế này!

“Ha ha ha!” “Ha ha ha!” “Ha ha ha!” Các Tổ Vu khác phá lên cười lớn.

Nữ Oa không hề tức giận, mà hứng thú nhìn Diệp Trần.

Cộng Công cười lớn: “Lão thập tam, chuyện này ta cũng phải hỏi ngươi, rốt cuộc làm sao mà chinh phục được đệ muội!” “!” Thiên Ngô nháy mắt ra hiệu: “Tiểu muội và đệ muội trông xinh đẹp như nhau, có muốn chinh phục luôn không?” “Thập tam đã ra tay, nhất định phải thành công!” Cú Mang cười hắc hắc: “Ta thấy đệ muội và tiểu muội hợp nhau nhất, nếu thật sự đến với nhau, vậy cuộc sống của Thập tam viên mãn rồi.” Trong lòng Diệp Trần như có mười vạn con thảo nê mã chạy qua.

Đám người này lại dám nói những chuyện vớ vẩn này ngay trước mặt Nữ Oa và Hậu Thổ, không sợ khó xử sao?

“Đủ rồi!

Đủ rồi!” Chúc Cửu Âm thấy không khí đã đủ náo nhiệt, giả vờ tức giận: “Không phải đang gán ghép ta với Huyền Minh sao?

Sao lại lôi lão thập tam với tiểu muội vào?

Đúng là không nể mặt ta!" "Thôi đi!" Đế Giang cười sảng khoái: "Chỉ cần đệ muội gật đầu, tiểu muội với Diệp Trần chắc chắn thành, còn chuyện của ngươi với Huyền Minh, dù tất cả chúng ta có gật đầu, cũng chưa chắc đã thành đâu!" Chúc Cửu Âm không phục: "Tại sao?" "Tại sao à?

Tại vì người ta Huyền Minh không để ý ngươi chứ sao!

Lão lục à, ngươi không phải Tứ ca, đầu óc thì cũng khá, nhưng so với Thập tam thì còn kém nhiều, lại còn ngoại hình, to cao thô kệch, học người ta đi lừa gái, trông chẳng ra sao, so với người tài mạo song toàn như Thập tam thì càng không có cửa……" Cộng Công liếc mắt một cái: "Đừng nói nữa, so sánh như vậy, nếu ta là Huyền Minh, ta cũng chọn Thập tam!" "Ta không thích Thập tam!" Huyền Minh lập tức sốt ruột, nói: "Ta chỉ thích Ngũ ca!" Bành!

Vò rượu trong tay Chúc Dung đột nhiên rơi xuống đất, vỡ thành từng mảnh.

"!!!" "!!!" "!!!" Lời này vừa nói ra, cả trường đều kinh ngạc!

Diệp Trần và những người khác đồng loạt nhìn về phía Chúc Dung.

Gã này bình thường ngoài việc đánh nhau đấu võ mồm với Cộng Công, rồi làm đầu bếp cho mọi người, lại âm thầm lừa được Huyền Minh?

Hậu Thổ thậm chí không còn ngại ngùng, mở to mắt nhìn Huyền Minh và Chúc Dung.

"……" Chúc Dung vẫn chưa phản ứng lại, nói năng cũng không rõ ràng.

"Ai nha!" Huyền Minh hiếm khi ngại ngùng, quay người chạy về phía xa.

Chúc Dung càng lúc càng lúng túng.

Chúc Cửu Âm cười nhạt: "Ngũ ca, người ta Huyền Minh đã tỏ tình với huynh rồi, không đi an ủi à?" "Nhưng không phải……" Chúc Dung nghe vậy sửng sốt.

"Ta đang đùa thôi." Chúc Cửu Âm cười lớn: "Ta và Đại ca sớm đã nhìn ra Huyền Minh có ý với ngươi, nhưng cái đầu đá của ngươi, mãi không khai sáng, vừa rồi ta mới hỏi Diệp Trần, giúp ngươi giải quyết vấn đề này." "A?

Đúng vậy." Diệp Trần vội vàng gật đầu phụ họa.

Chúc Cửu Âm vừa rồi là đang chuyển chủ đề, không muốn để các Tổ Vu khác biết họ đã nói chuyện gì.

Không ngờ lại bóc mẽ chuyện của Huyền Minh và Chúc Dung, sợ mình làm lỡ dở chuyện của họ, lập tức tìm cớ thoái thác.

Nói đi cũng phải nói lại.

Vũ chi Tổ Vu Huyền Minh lại có thể thích Hỏa chi Tổ Vu Chúc Dung, thật đúng với câu thành ngữ, thủy hỏa bất dung!

Hy vọng hai vị tiết chế một chút!

"Thì ra là vậy!

Chương 199

Vậy thì tốt quá!" Chúc Dung nghe vậy mừng rỡ, nhấc chân đuổi theo Huyền Minh.

Các Tổ Vu khác đều quay đầu nhìn Diệp Trần.

Nữ Oa nhìn Diệp Trần và Hậu Thổ, khóe miệng cong lên một nụ cười.

"Gia vị hình như không đủ rồi, ta đi lấy thêm cho mọi người." Hậu Thổ lập tức có chút hoảng, quay người đi về phía góc phòng.

"Ta đi cùng tỷ tỷ." Nữ Oa mỉm cười, khoác tay Hậu Thổ.

Hai người lại gần nhau, không biết nói thầm chuyện gì, truyền đến tiếng cười trong trẻo.

Bỏ qua những chuyện tình cảm này.

Diệp Trần và những người khác nhanh chóng bàn chuyện chính.

Đế Giang nghiêm túc nói: "Diệp Trần, bây giờ ngươi đã chứng đạo thành Thánh, có chuẩn bị đối phó với Hồng Quân không?" "Phải tính toán thêm một thời gian nữa." Diệp Trần liếc nhìn Chúc Cửu Âm, trầm giọng nói: "Hồng Quân tiền thân là Tiên Thiên Ma Thần, là kẻ xuất sắc trong số đó, tu vi cảnh giới vượt xa Thánh nhân, đạt đến Hỗn Độn Cấp.

Bây giờ chứng đạo lại thành Thánh nhân, không có giới hạn cảnh giới, tu hành cực kỳ nhanh chóng, e rằng đã tấn thăng Thánh nhân hậu kỳ rồi.

Nếu thật sự như vậy, chúng ta đi, chẳng khác nào nộp mạng, không những không giúp được ý chí Phụ Thần, mà còn liên lụy thất bại." "Thánh nhân hậu kỳ?" "Thật hay giả vậy?" "Lợi hại đến thế

sao?" Mấy vị Tổ Vu nghe vậy, đều tỏ ra khó tin.

Ở cùng Nữ Oa lâu như vậy, họ biết Thiên Đạo Thánh Nhân được chia thành cửu trọng, nếu chia thành tiền, trung, hậu tam kỳ.

Vậy Thánh nhân hậu kỳ ít nhất là Thiên Đạo thất trọng, đánh bại mấy vị Thiên Đạo lục trọng hoàn toàn không có vấn đề gì.

"Chỉ là có khả năng lớn, không thể hoàn toàn xác định." Diệp Trần khẽ lắc đầu: "Ở cùng Nữ Oa mấy chục vạn năm, nàng cũng chưa tu luyện đến Thiên Đạo ngũ trọng, mọi người biết Thánh nhân tấn thăng khó khăn thế nào rồi chứ?

Nhưng Hồng Quân lúc chứng đạo không có cấp bậc cao như Nữ Oa, lại có thể trong thời gian ngắn tấn thăng Thiên Đạo lục trọng, dưới tình huống bị ý chí Phụ Thần kiềm chế.

Tốc độ này quá kinh khủng, vì vậy ta suy đoán có khả năng rất lớn, lão đã tấn thăng Thánh nhân hậu kỳ rồi." "……Vậy phải làm sao?" Đế Giang nghe vậy tin bảy tám phần, nói: "Dù chúng ta có liều mạng, cũng chưa chắc đối phó được Thánh nhân hậu kỳ đâu." "Cũng chưa chắc." Diệp Trần thấy họ đã tin, liền quay sang khích lệ, cười nhạt: "Đợi ta và Nữ Oa tấn thăng Thánh nhân lục trọng, các huynh trưởng dĩ lực chứng đạo thành công, cộng thêm Thiên Đình xuất hiện vài vị Thánh nhân, dù Hồng Quân là Thánh nhân hậu kỳ, chúng ta liên hợp với ý chí Phụ Thần, cũng có thể chiến thắng." Xà Bỉ Thi thở dài: "Nhưng phải đợi đến năm nào tháng nào, chẳng lẽ Hồng Quân sẽ không tấn thăng nữa sao?" Các Tổ Vu khác đều gật đầu.

Hồng Quân tấn thăng nhanh như vậy, đợi họ chứng đạo thành công, người ta không chừng đã lên một tầng nữa.

"Điểm này không cần lo lắng." Diệp Trần tự tin nói: "Hồng Quân tiền thân chết dưới rìu của Phụ Thần, bản nguyên bị tổn thương cực lớn, nếu không thể khống chế Thiên Đạo, sẽ không có cơ hội siêu

thoát Thiên Đạo, tấn thăng Hỗn Độn Cấp!" "Vậy thì tốt!" "Thì ra là vậy!" "Vậy chúng ta yên tâm rồi!" Các Tổ Vu có mặt đều gật đầu.

"Diệp Trần nói có lý, chúng ta chờ đợi lâu như vậy, là để cứu Phụ Thần, nếu thật sự vì vội vàng nhất thời mà dẫn đến thất bại, không chỉ có lỗi với huynh đệ, mà còn có lỗi với Phụ Thần!" Chúc Cửu Âm đi đầu bày tỏ lập trường: "Bây giờ khí vận Vu tộc mạnh mẽ chưa từng có, chúng ta mượn khí vận tu luyện pháp tắc, tốc độ sẽ nhanh hơn rất nhiều, dĩ lực chứng đạo, có lẽ không cần đến mấy trăm vạn năm.

Tin rằng chúng ta đợi được, Phụ Thần cũng đợi được!" Thấy Chúc Cửu Âm đứng về phía Diệp Trần, các Tổ Vu khác không còn ý kiến gì nữa.

Đế Giang thở dài: "Có lẽ chỉ có thể như vậy." "Đại ca không cần nản lòng." Diệp Trần an ủi: "Ta có cách đi tra xét thực lực thực sự của Hồng Quân, nếu lão chưa tấn thăng Thánh nhân hậu kỳ, chúng ta lập tức ra tay, dù không giết được, cũng sẽ đuổi lão ra khỏi Hồng Hoang, giúp Phụ Thần khống chế Thiên Đạo; nếu Hồng Quân đã tấn thăng Thánh nhân hậu kỳ, ta cũng có cách cố gắng rút ngắn thời gian chứng đạo của các vị huynh trưởng, dù sao ta cũng đi con đường dĩ lực chứng đạo, cùng nhau trao đổi pháp tắc, chắc chắn sẽ có ích." Đế Tuấn và các Tổ Vu này đều là những kẻ thẳng ruột ngựa, một lòng muốn phục sinh Bàn Cổ.

Nhưng ý chí Bàn Cổ và Bàn Cổ không phải là một người, những điều này không thể nói thẳng ra.

Nếu thật sự nói ra suy đoán của mình và Chúc Cửu Âm, không chừng đám người này sẽ trở mặt thành thù với hai người họ.

Lấy lão già Hồng Quân làm lá chắn, hiện tại xem ra không chỉ tiện lợi nhất, mà còn hữu dụng nhất.

Thuyết phục được các Tổ Vu, Diệp Trần bắt đầu sắp xếp hành động tiếp theo.

"Việc ta chứng đạo thành công không thể giấu được, trước mặt Nữ Oa ta cũng không giấu, vừa hay có thể cho Hồng Quân thấy thực lực của chúng ta." "Các vị huynh trưởng tốt nhất nên cùng ta trở về Thiên Đình, vạn nhất Hồng Quân chủ động ra tay, chúng ta còn có thể chiếu ứng lẫn nhau, không bị đánh bại từng người một." "Ta có mấy đạo Hồng Mông Tử Khí, mượn khí vận Thiên Đình, có lẽ trong thời gian ngắn có thể tạo ra vài vị Thiên Đạo Thánh Nhân." "Loại Thiên Đạo Thánh Nhân này khác với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, có thể đoạt lấy một chút quyền hành Thiên Đạo, giúp ý chí Phụ Thần kiềm chế Hồng Quân." Diệp Trần nhìn quanh toàn trường, lớn tiếng nói: "Xin các vị huynh trưởng yên tâm, chỉ cần chúng ta có thể chiến thắng Hồng Quân, nhất định có thể phục sinh Phụ Thần!" "Được!" "Được!" "Được!" Các Tổ Vu có mặt đều reo hò.

"Đang reo hò gì vậy?" Nữ Oa và Hậu Thổ tay trong tay, mang theo gia vị trở về.

Trong góc xa xa.

Chúc Dung đang ôm Huyền Minh cười toe toét.

Thập Nhị Tổ Vu theo Diệp Trần lên trời.

Vu tộc tiếp tục chiếm cứ đại địa Hồng Hoang, qua nhiều năm phát triển, thực lực Vu tộc ngày càng mạnh mẽ.

Sinh linh bình thường tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công, quả thực tiến bộ thần tốc, hoàn toàn không có công pháp nào có thể so sánh.

Đây là loại công pháp duy nhất không kén thiên phú, chỉ quan trọng sống có đủ lâu hay không.

Đương nhiên, chỉ giới hạn dưới Đại La Kim Tiên.

Bất kể là Vu tộc hay sinh linh khác, Đại La Kim Tiên đều là cường giả một phương.

Trong một thế lực mạnh mẽ chưa từng có như Thiên Đình, Đại La Kim Tiên cũng được xem là lực lượng nòng cốt.

Diệp Trần sơ bộ ước tính, thực lực hiện tại của các bộ lạc Vu tộc, e rằng cũng tương đương với thời điểm trước khi trăm vạn Vu tộc lên Thiên Đình.

Trăm vạn tinh nhuệ Vu tộc trên Thiên Đình, qua thời gian dài như vậy, tu vi e rằng còn cao hơn.

Không chừng đã có không ít người tấn thăng Đại La Kim Tiên.

"Ta và Nữ Oa phải diễn một vở kịch cho Hồng Quân xem, tạm thời không thể xuất hiện, phiền các vị ca ca, khiêng Bàn Cổ Điện lên Thiên Đình." Diệp Trần nhìn về phía Thập Nhị Tổ Vu, cười nhạt: "Cấm chế ta đã giải trừ rồi, khiêng đi rất dễ." "Chuyện nhỏ!" Cộng Công toe toét miệng: "Ta làm được." Công việc nặng nhọc này các Tổ Vu khác cũng không thèm tranh giành.

Chào hỏi Diệp Trần và Nữ Oa xong, họ ra khỏi cửa điện, khiêng Bàn Cổ Điện đi về phía Bất Chu Sơn.

Trong Bàn Cổ Điện.

Diệp Trần và Nữ Oa cuối cùng cũng có thể tận hưởng thế giới hai người.

"À, đúng rồi!" Diệp Trần đột nhiên nói: "Nương tử, sau khi chúng ta về Thiên Đình, Hồng Quân chắc chắn sẽ lập tức đến tra xét.

Trước đó, có vài chuyện ta phải dặn dò nàng kỹ, tuyệt đối không được để lộ." "Được." Nữ Oa mỉm cười gật đầu.

Mấy chuyện động não này, giao cho Diệp Trần là tốt nhất, nàng chỉ cần làm theo là được.

Diệp Trần kể lại những lời lừa dối Hồng Quân trước đây cho Nữ Oa nghe, nào là Dương Mi, nào là trung niên gầy gò, rồi lại sắp đặt việc đưa Nữ Oa đi, rồi chạy đi đâu đó tu luyện, rồi lại trở về.

"Không đúng!

Không đúng!" Diệp Trần nhíu chặt mày, khẽ lắc đầu: "Nếu Hồng Quân trước đây đã tra xét Thiên Đình, chắc chắn sẽ nghi ngờ ta biến mất?

Hay là vầy, dứt khoát đổ hết tội cho Dương Mi, nói là hắn đã đưa ta đi, chúng ta cùng nhau tu hành, cùng nhau chứng đạo, cùng nhau trở về mới hợp lý." Nữ Oa nhẹ nhàng gật đầu: "Có một điểm, phu quân dĩ lực chứng đạo, ở thế giới hỗn độn chứng đạo là bình thường, nhưng thiếp là công đức và trảm tam thi song trọng chứng đạo, chỉ có thể ở lại Hồng Hoang mới được, điểm này giải thích với Hồng Quân thế nào?" "Điểm này thì đơn giản." Diệp Trần cười nhạt: "Chuyện này không cần giấu Hồng Quân, cứ nói thật là được, Lục Đạo Luân Hồi là do nàng tạo ra, mượn lượng lớn công đức, từ đó đạt được song trọng chứng đạo, vừa mới chứng đạo xong thì bị Dương Mi bắt đi." Nữ Oa khẽ chau mày: "Nhưng phu quân không phải đã nói, lúc Hồng Quân hỏi, Dương Mi đó đánh nổ Huyết Hải đưa thiếp đi, lúc đó thiếp căn bản chưa thành Thánh, cũng không phải thiếp tạo ra Lục Đạo Luân Hồi……" "Mấy chi tiết đó không quan trọng, Lục Đạo Luân Hồi là do nàng tạo ra, lúc đó ta quá vội nên quên nói với Hồng Quân; còn về lúc đó có chứng đạo thành Thánh hay không, trong lòng ta lo lắng, Thiên Đạo cũng không có gợi ý, nhất thời tình thế cấp bách không phát hiện, cũng là chuyện bình thường." Diệp Trần xua tay: "Dù sao nàng cũng vừa mới chứng đạo, ta chỉ là một Chuẩn Thánh nhỏ bé, sao có thể nhìn thấu thủ đoạn của Dương Mi?

Cứ có tội gì, đổ hết cho Dương Mi là được." "Như vậy rất tốt." Nữ Oa nhẹ nhàng gật đầu, lời giải thích này, cũng hợp lý.

Đột nhiên nàng có chút tò mò: "Phu quân, thế giới hỗn độn thật sự có cường giả như Dương Mi sao?" "Tất nhiên là có." Diệp Trần khẳng định gật đầu: "Thế giới hỗn độn rộng lớn vô biên, không phải thế giới Hồng Hoang có thể so sánh, có vài vị cường giả cấp Hỗn Độn, cũng là chuyện quá bình thường!" Nữ Oa chớp chớp mắt, nói: "Vậy vị Dương Mi đó có thật sự tồn tại không?" "Không rõ." Diệp Trần khẽ lắc đầu: "Có lẽ thật sự có một vị cường giả tuyệt thế tên là Dương Mi, nếu không tại sao ta tùy tiện bịa ra một cái tên, Hồng Quân lại cảnh giác như vậy?" "Chàng nói có lý." Nữ Oa mỉm cười: "Có lẽ ở sâu trong hỗn độn thật sự có một vị cường giả tuyệt thế tên là Dương Mi, vô hình trung đã giúp chúng ta gánh chịu rất nhiều phiền phức." "Có lẽ vậy." Diệp Trần cười nhạt gật đầu, trong lòng bất giác có chút hoang mang.

Vị đó là cường giả mạnh nhất dưới Bàn Cổ, có thể bảo lưu hoàn chỉnh bản nguyên hỗn độn, một lần nữa dĩ lực chứng đạo thành công.

Chương 200

Nếu vị đó thật sự tu luyện lại đến Hỗn Độn Cấp, trở thành Tinh Hà Chúa Tể ở đâu đó, Diệp Trần cũng sẽ không quá kinh ngạc.

Chỉ sợ, chỉ sợ một ngày nào đó thật sự gặp phải, không biết nên trả món nợ nhân quả này thế nào.

Chuyện này Diệp Trần càng nghĩ, càng cảm thấy sau lưng lạnh gáy.

Đúng lúc này!

Nữ Oa nhẹ nhàng nói một câu, đánh tan hết những suy nghĩ này, vứt vào góc.

"Tâm ý của Hậu Thổ tỷ tỷ, chàng chắc chắn hiểu rõ." Nữ Oa khoác tay Diệp Trần, dựa vào vai hắn, nhẹ nhàng nói: "Phu quân, chẳng lẽ chàng không có ý gì với Hậu Thổ tỷ tỷ sao?" "……" Diệp Trần nghe vậy chấn động.

Chưa kịp trả lời, Đế Giang và những người khác đã đẩy cửa Bàn Cổ Điện, hiên ngang bước vào.

"Hù……" Diệp Trần thở ra một hơi dài, thấp giọng nói: "Chuyện này để sau hẵng nói, chúng ta làm chuyện chính trước đã." Nói xong.

Diệp Trần buông tay Nữ Oa, nhanh chóng đi về phía Đế Giang và những người khác.

Giọng nói quen thuộc của Đông Vương Công vang lên sau lưng Thập Nhị Tổ Vu, có chút nghi ngờ: "Không thể nào, Bệ hạ không phải đang bế quan trong Lăng Tiêu Bảo Điện sao?

Sao lại chạy đến điện này?

Mấy người không lừa ta chứ?" "Chớ có hồ ngôn!

Các vị Tổ Vu và Bệ hạ là huynh đệ, sao có thể khiêng Bàn Cổ Điện đi lừa chúng ta!" Giọng nói này vừa nghe đã biết là của Phục Hy.

"Đông Vương!

Phục Hy!" Diệp Trần cười nhạt: "Ta ở đây!" "Bệ hạ!" "Bệ hạ!" "Thật sự là Bệ hạ!" Phục Hy và những người khác nghe thấy giọng nói của Diệp Trần, lập tức vui mừng hớn hở, vòng qua Thập Nhị Tổ Vu, nhanh chân chạy tới.

Không chỉ có Phục Hy, Đông Vương Công, Bạch Trạch, Tây Vương Mẫu, Tứ Đại Thiên Vương, Thường Hi, Hi Hòa và các Chuẩn Thánh khác của Thiên Đình đều nghe tin mà đến.

Đứng cách Diệp Trần không xa, họ cúi người hành lễ: "Bái kiến Bệ hạ!" "Đều đứng lên đi." Diệp Trần hài lòng gật đầu.

Xem ra hắn rời khỏi Thiên Đình mấy chục vạn năm, đám người này không hề sinh lòng khác.

"Thiên Đình vận hành thuận lợi chứ?" Diệp Trần nhìn quanh toàn trường, cười nhạt: "Trấn Nguyên Tử không có ở đây à?" Phục Hy cười lớn: "Thiên Đình vận hành mọi thứ thuận lợi.

Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, Côn Bằng trấn giữ địa bàn của mình, mỗi vạn năm mới đến Thiên Đình báo cáo công việc.

Lần này Bệ hạ trở về, vừa hay họ không có ở đây." "Thì ra là vậy." Diệp Trần nhẹ nhàng gật đầu, hỏi thăm một vài chuyện khác.

Một đám đại lão Thiên Đình tranh nhau trả lời, không khí có thể nói là vô cùng hòa thuận.

Đợi nói chuyện gần xong.

Nữ Oa bước lên chào hỏi.

Lại một lần nữa khiến các Chuẩn Thánh Thiên Đình hoan hô.

"Được rồi, sau này có thời gian ôn lại chuyện cũ, trước tiên khiêng Bàn Cổ Điện vào Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đợi ta và Nữ Oa hiện thân, sẽ bàn bạc cụ thể những chuyện khác." Sau khi chào hỏi đơn giản, Diệp Trần xua tay: "Lập tức phái Thiên binh đi mời Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Côn Bằng, Minh Hà, Tứ Hải Long Vương và các Chuẩn Thánh của Long tộc đến Thiên Đình tham gia đại hội ăn mừng.

Đại hội này đã hoãn nhiều lần, cuối cùng cũng có thể tổ chức rồi." "Tuân lệnh!" "Tuân lệnh!" "Tuân lệnh!" Đám Chuẩn Thánh Thiên Đình đồng thanh lĩnh mệnh.

Trên mặt ai nấy đều nở nụ cười rạng rỡ.

Đại hội ăn mừng này đã hoãn mấy chục vạn năm, lần này chính thức tổ chức, còn tốt hơn tổ chức vào thời điểm đó.

Thiên Đế và Thiên Hậu chứng đạo thành Thánh, uy áp Hồng Hoang, mới là bộ mặt của Thiên Đình.

Các vị Chuẩn Thánh nhìn nhau, quyết định làm thật long trọng.

Mời tổng bộ tứ đại thế lực dưới trướng Thiên Đình tham gia đại hội ăn mừng, liền do Tứ Đại Thiên Vương đích thân đi mời.

Thập Nhị Tổ Vu do Bạch Trạch đích thân sắp xếp, đợi Diệp Trần xuất quan, sẽ cân nhắc nghi thức sắc phong sau.

Đợi Thập Nhị Tổ Vu và Phục Hy rời đi.

Diệp Trần quay đầu nhìn Nữ Oa, nói: "Chuẩn bị đi, chúng ta ra ngoài." "Ừm." Nữ Oa nhẹ nhàng gật đầu.

Vốn là một chuyện rất bình thường, lại bị Diệp Trần làm cho

nghiêm túc như vậy, nàng có chút căng thẳng.

"Thả lỏng chút đi." Diệp Trần cười nhạt: "Hồng Quân dù không nói lý, đến đối phó ta, ta cùng lắm là mang nàng chạy trốn." "Cũng đúng." Nữ Oa nghe vậy lập tức thả lỏng.

Không lâu sau.

Diệp Trần kéo Nữ Oa đẩy cửa lớn Bàn Cổ Điện ra.

Phục Hy đã sớm rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, đi lo chuyện chính rồi.

"Bắt đầu giao tiếp với Thiên Đạo đi!" Diệp Trần vung tay thu lại Bàn Cổ Điện, cười với Nữ Oa.

Sau khi Nữ Oa chứng đạo thành công, vẫn chưa kịp giao tiếp với Thiên Đạo, mà trốn trong Bàn Cổ Điện.

Muốn để Hồng Quân phát hiện động tĩnh ngay lập tức, thủ đoạn này không nghi ngờ gì là đáng tin nhất.

"Được!" Nữ Oa nhẹ nhàng gật đầu.

Chỉ thấy khí tức toàn thân nàng đột nhiên bùng nổ, uy áp cấp Thánh nhân bao trùm cả Hồng Hoang.

Sinh linh Hồng Hoang đều phủ phục dưới đất!

Oanh!

Bầu trời mở ra, thánh âm vang vọng.

Tử khí hạo nhiên dài ngàn vạn dặm từ phía đông nam bay tới.

Một quả vị Thánh nhân nhanh chóng ngưng tụ thành, tỏa ra khí tức độc hữu của Thiên Đạo Thánh Nhân.

Xoẹt!

Quả vị đó nhanh chóng xoay tròn, trong nháy mắt lao vào hư không

vô định.

Chương 201

Nơi hư không đó chính là nơi Thiên Đạo Hồng Hoang tồn tại.

Diệp Trần ngẩng đầu nhìn, mơ hồ có thể thấy quả vị Thánh nhân đang xoay quanh Thiên Đạo Hồng Hoang, tĩnh lặng xoay tròn.

Cùng lúc đó.

Thiên Đạo Hồng Hoang tỏa ra vô số khí tức pháp tắc, xuyên qua tầng tầng hư không, không ngừng truyền về cơ thể Nữ Oa.

Nữ Oa nhắm chặt hai mắt, lặng lẽ cảm ngộ những pháp tắc này, khí tức toàn thân không ngừng tăng cường.

Diệp Trần chợt hiểu ra.

Nữ Oa chứng đạo thành Thánh lâu như vậy, tu vi không có sự tăng trưởng đáng kể, là do chưa giao tiếp với Thiên Đạo.

Đối với loại Thiên Đạo Thánh Nhân này, quả vị Thánh nhân kết hợp với Thiên Đạo, mới là chứng đạo thành công.

Mượn Thiên Đạo Hồng Hoang để lĩnh ngộ pháp tắc, tốc độ chắc chắn sẽ nhanh hơn nhiều so với khổ tu.

Có một điểm, Diệp Trần thấy kỳ lạ.

Trước đó khi bước vào thế giới Hồng Hoang, hắn suýt nữa bị Thiên Đạo Hồng Hoang chém giết.

Lúc đó là một chút ý chí Bàn Cổ bao bọc hắn, giúp hắn thông qua trận pháp phòng hộ Hồng Hoang, thậm chí còn được Thiên Đạo Hồng Hoang công nhận.

Vừa nãy lúc bước ra khỏi Bàn Cổ Điện, hắn còn lo lắng bị Thiên Đạo Thần Phạt đánh xuống.

Không ngờ lại được giải quyết đơn giản như vậy.

Nếu suy đoán của Chúc Cửu Âm không có vấn đề, vậy tại sao ý chí Bàn Cổ lại giúp hắn?

Không chỉ một lần, trước đây đã có mấy lần.

Ý chí Bàn Cổ đều đã giúp hắn rất nhiều.

Đúng lúc này.

Hư không trước mắt Diệp Trần dần dần dao động.

Hồng Quân đến rồi!

Diệp Trần toàn thân chấn động, lập tức dọn dẹp hết những suy nghĩ linh tinh, nghênh đón Hồng Quân.

Không lâu sau.

Hư không nứt ra một khe hở, Hồng Quân dẫn theo Hạo Thiên và Dao Trì, xuất hiện trước mặt Diệp Trần.

Hồng Quân vẫn mặc ma y ma bào, tay cầm một cây phất trần trắng như tuyết, có chút cảm giác tiên phong đạo cốt.

"Ấy!

Sư tôn!

Bái kiến sư tôn!" Diệp Trần giả vờ kinh ngạc, vội vàng cúi người hành lễ: "Gặp qua Hạo Thiên sư đệ, Dao Trì sư muội." Hạo Thiên và Dao Trì lập tức hành lễ với Diệp Trần.

Vị trước mắt này địa vị vượt xa hai người họ, nếu không biết lễ số, Đạo Tổ chắc chắn sẽ trừng phạt nặng.

"Vi sư cảm ứng được chấn động Thiên Đạo mãnh liệt, tưởng ngươi sắp chứng đạo Hỗn Nguyên, đặc biệt đến hộ đạo." Hồng Quân liếc nhìn Nữ Oa đang nhắm mắt tham ngộ, cười nhạt: "Không ngờ đã

thành công rồi.

Nữ Oa hôm nay chứng đạo, đạo lữ đều là Thánh nhân, quả thực đáng mừng đáng mừng." "Đa tạ sư tôn quan tâm." Diệp Trần mỉm cười gật đầu: "Đệ tử và Nữ Oa khổ luyện nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng được như ý nguyện, chứng đạo thành công, cũng không phụ sự bồi dưỡng của sư tôn." "Không!

Không!

Không!" Hồng Quân liên tục lắc đầu: "Dưới trướng vi sư có bao nhiêu đệ tử, chỉ có hai ngươi chứng đạo thành công, điều đó cho thấy bản thân các ngươi đủ ưu tú, không phải vi sư dạy dỗ tốt." "Lời này không thể nói vậy!" Diệp Trần giật mình, nói: "Đệ tử có được thành tích như hôm nay, đều nhờ sư tôn giảng đạo năm xưa, giúp đệ tử giải đáp trên con đường tu hành.

Nếu không có sư tôn truyền đạo giải hoặc năm xưa, đệ tử nào có cơ hội chứng đạo thành công trong mấy chục vạn năm." "Tên nhóc này thật biết nói chuyện." Hồng Quân hài lòng gật đầu, nhìn về phía Hạo Thiên và Dao Trì: "Các ngươi ra ngoài chơi đi, ta cùng Diệp Trần, Nữ Oa nói chuyện." "Tuân lệnh!" "Tuân lệnh!" Hạo Thiên và Dao Trì nhẹ nhàng gật đầu, cúi người lui ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Sư tôn, mời ngồi!" Diệp Trần cúi người nhường chỗ, mời Hồng Quân đến ngồi trên bảo tọa Thiên Đế.

"Bảo tọa Thiên Đế đại diện cho quyền hành của Thiên Đế, vi sư thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, sao có thể chiếm đoạt quyền hành của ngươi?" Hồng Quân khẽ lắc đầu, tùy ý chọn một vị trí ngồi xuống, nói: "Nữ Oa cảm ngộ pháp tắc xem ra cần một thời gian, ngươi ngồi xuống đi, thầy trò chúng ta trò chuyện, coi như tâm sự." "Vâng, sư tôn." Diệp Trần nhẹ nhàng gật đầu, ngồi bên cạnh Hồng Quân.

Đợi Diệp Trần ngồi xuống.

Hồng Quân không hề che giấu, đi thẳng vào vấn đề: "Ngươi và Nữ Oa có thể chứng đạo thành công, ngoài ta có chút công lao ra, chắc hẳn còn có cường giả khác giúp đỡ chứ?" Diệp Trần đã sớm đoán Hồng Quân sẽ hỏi vấn đề này, nhưng không ngờ lại hỏi ngay từ đầu, câu hỏi đầu tiên.

Xem ra Dương Mi có sức nặng rất lớn trong lòng Hồng Quân.

"Sư tôn nói rất đúng." Diệp Trần thu lại cảm xúc, nói: "Vị tiền bối Dương Mi mà đệ tử đã giới thiệu với sư tôn trước đây, đã giúp đỡ Nữ Oa và con rất nhiều.

Lần này hai chúng con có thể chứng đạo, đều là nhờ ngài ấy chỉ điểm." "Quả nhiên là vậy." Hồng Quân lim dim đôi mắt, lơ đãng hỏi: "Lần trước Dương Mi đã đưa Nữ Oa đi, hôm nay cùng nhau trở về sao?

Vậy Dương Mi đi đâu rồi?" "Đệ tử không biết!" Diệp Trần khẽ lắc đầu: "Dù đệ tử đã chứng đạo Hỗn Nguyên, cũng không hề nhìn ra tu vi của tiền bối Dương Mi rốt cuộc đạt đến mức nào.

Bất kể là xuất hiện hay rời đi, đều không có bất kỳ động tĩnh nào." "Ồ?" Hồng Quân có vẻ không tin, nói: "Ngươi đi con đường Dĩ lực chứng đạo, sau khi đột phá thực lực không hề thấp, vậy mà lại không nhìn thấu được thực lực của Dương Mi?" Dĩ lực chứng đạo là mạnh nhất!

Sau khi Diệp Trần chứng đạo thành công mà không nhìn ra thực lực của Dương Mi thì chỉ có thể giải thích bằng hai vấn đề.

Hoặc là Diệp Trần đang nói dối, hoặc là thực lực hiện giờ của Dương Mi mạnh hơn trong tưởng tượng rất nhiều.

Diệp Trần chỉ có thực lực Hỗn Nguyên tam tứ trọng, trước mặt Dương Mi hoàn toàn không có sức phản kháng, vậy thực lực của

Dương Mi chắc chắn đã đạt đến cấp Hỗn Độn rồi.

Kết quả này đối với Hồng Quân thật khó mà chấp nhận.

“Lời đệ tử nói, câu nào cũng là thật.” Diệp Trần gật đầu chắc nịch, nói: “Dương Mi tiền bối đó vô cùng cường đại.

Sau khi đệ tử và Nữ Oa chứng đạo, đứng trước mặt người đó cũng không khác gì so với lúc chưa chứng đạo, không thể cảm nhận được rốt cuộc mạnh đến mức nào, ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi!” “...” Hồng Quân nghe vậy thì sững sờ, quay đầu nhìn về phía Diệp Trần.

Diệp Trần không hề né tránh, nghiêm túc đối mắt với Hồng Quân.

Lão già này không thể cưỡng ép tra xét tư duy của hắn, thôi diễn đối với hắn và Nữ Oa cũng vô dụng, chỉ có thể giở chút trò vặt.

Nhưng Diệp Trần đã được vô số phim ảnh điện ảnh của Trái Đất bồi dưỡng, cộng thêm việc cực kỳ giỏi mưu tính, tuyệt đối sẽ không ngã ngựa ở vấn đề nhỏ này.

Từ trên mặt Diệp Trần, Hồng Quân chỉ có thể nhìn thấy sự chân thành, dường như những lời này phát ra từ tận đáy lòng, không có chút giả dối hay ngụy trang nào.

Thật rồi!

Chương 202

Lão già Dương Mi đó thật sự đã tấn thăng lên cấp Hỗn Độn rồi!

Không!

Không!

Không!

Phải là đã khôi phục lại cấp Hỗn Độn rồi!

Phải nhanh chóng đoạt lấy quyền khống chế Thiên Đạo, mới có thể chiếm thế giới Hồng Hoang làm của riêng!

Lão già Dương Mi đó trông có vẻ vô dục vô cầu, nhưng nếu thật sự quay lại tranh giành thế giới Hồng Hoang với mình, vậy tỷ lệ thất bại sẽ lớn hơn rất nhiều.

Dương Mi năm lần bảy lượt lẻn vào Hồng Hoang, dẫn đi hai đệ tử, lại còn dạy họ chứng đạo thành thánh, chẳng lẽ đã chuẩn bị thủ đoạn gì rồi sao?

Diệp Trần ngồi bên cạnh lặng lẽ quan sát Hồng Quân, thấy sắc mặt lão thay đổi liên tục, liền cố ý cúi đầu giả vờ không nhìn thấy.

Không lâu sau.

Hồng Quân nhanh chóng hoàn hồn.

Lại có thể thất thần trước mặt đệ tử nhà mình.

"Khụ khụ!" Hồng Quân ho nhẹ hai tiếng, nói: "Diệp Trần, con hãy kể chi tiết chuyện Dương Mi đã đưa các con đến Hỗn Độn thế nào, rồi lại chỉ đạo các con chứng đạo ra sao, vi sư muốn nghiên cứu kỹ một phen, xem có thể chỉ đạo con tiến thêm một tầng nữa không." "Đa tạ sư tôn." Diệp Trần trong lòng cười lạnh liên tục, nhưng trên mặt

lại tỏ vẻ kinh ngạc vui mừng, nói: "Chuyện là thế này, ban đầu con tưởng rằng Dương Mi tiền bối đã bắt cóc Nữ Oa, nên đã xin sư tôn ra tay cứu giúp, nhưng sư tôn nói Dương Mi tiền bối là bạn chí giao, không cần lo lắng, con mới hoàn toàn yên tâm." Hồng Quân khẽ gật đầu, chuyện này Diệp Trần quả thực đã nói với lão, nhưng thực tế là lão không muốn gây sự với Dương Mi nên mới cố tình tìm cớ.

"Hơn hai mươi vạn năm trước, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cướp đoạt cơ duyên chứng đạo của con, con trong cơn tức giận đã phát binh tấn công Tây phương." Diệp Trần không trực tiếp nói chuyện của Dương Mi, mà trước tiên đổ cái nồi đen tấn công Tây phương lên đầu Tiếp Dẫn và mọi người, sau đó cũng tìm luôn cớ để xử lý Lão Tử và Nguyên Thủy.

Hắn phất tay nói: "Lúc đối chiến với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Lão Tử và Nguyên Thủy chạy đến gây rối, định hủy cơ duyên chứng đạo của con, nên con đã thuận tay trấn áp bọn họ luôn." Diệp Trần đoán chắc trong lòng Hồng Quân đang sốt ruột, sẽ không so đo với những chuyện đã rồi, nên cố tình đóng lại những chuyện này.

Lỡ như sau này Hồng Quân lại lôi những chuyện này ra làm khó dễ, vậy thì sẽ có chút đau đầu.

Hồng Quân tự nhiên không để ý đến những vấn đề này.

Lão đã tốn công bồi dưỡng đám Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, thậm chí còn chỉ điểm cơ duyên chứng đạo, nhưng chẳng có kẻ nào đáng tin cậy, cuối cùng toàn bộ đều bại dưới tay Diệp Trần.

"Đại đạo chi tranh, sinh tử tự chịu, chuyện này dù vi sư có mặt ở đó cũng khó mà phán xét ai đúng ai sai, chuyện đã qua rồi thì thôi, sau này đừng nhắc lại nữa." Hồng Quân lắc đầu nói: "Nói chuyện của Dương Mi đi." "Tuân mệnh!" Diệp Trần như trút được gánh nặng, nói: "Sau trận chiến đó, khí vận Thiên Đình dần dần lớn mạnh, đệ tử

bèn đóng cửa Lăng Tiêu Bảo Điện, chuẩn bị lợi dụng pháp tắc khí vận để mở ra con đường chứng đạo.

Ai ngờ vừa mới tu luyện không được bao lâu, Dương Mi tiền bối đột nhiên xuất hiện trước mặt con, nói muốn tặng con một hồi cơ duyên, con còn chưa kịp phản ứng, đã xuất hiện trong thế giới Hỗn Độn." Hồng Quân có chút sốt ruột, nói: "Rồi sao nữa?

Đến nơi nào?" "Vị trí cụ thể đệ tử thực sự không rõ." Diệp Trần khẽ lắc đầu nói: "Nhưng đệ tử có thể khẳng định, nơi đó cách thế giới Hồng Hoang cực kỳ xa xôi, đệ tử và Nữ Oa hoàn toàn không cảm nhận được khí tức của Hồng Hoang, không thể tìm được đường về." "Tiếp tục đi." Hồng Quân khẽ gật đầu.

Dịch chuyển không gian và các thủ đoạn thần thông khác, dù là ma thần cấp Hỗn Độn cũng cực kỳ khó khăn khi sử dụng, nhưng đối với Dương Mi, vị Không Gian Ma Thần này, thì lại như cơm bữa.

"Đó là một thế giới cực kỳ hoang vu và rộng lớn, chỉ bàn về địa bàn, có lẽ cũng không kém thế giới Hồng Hoang là bao." "Dương Mi tiền bối nói đó là một đại thiên thế giới đã bị phế bỏ, Thiên Đạo dường như đã bị một ma thần Hỗn Độn thôn phệ.

Sau khi phát hiện ra, ông ấy liền lấy nơi đó làm đại bản doanh." "Ông ấy dẫn Nữ Oa đến đại thiên thế giới đó, vì coi trọng pháp tắc Tạo Hóa mà Nữ Oa tu luyện, muốn thử xem sau khi Nữ Oa chứng đạo thành công có thể tu sửa lại đại thiên thế giới đó không." Diệp Trần chậm rãi nói ra những lời đã chuẩn bị sẵn, nhân tiện liếc trộm biểu cảm của Hồng Quân, thấy lão quay đầu đi, hắn liền cúi đầu nói tiếp: "Còn lý do tìm con đến đó cũng tương tự như Nữ Oa, là để mượn pháp tắc khí vận của con, xem có thể tăng thêm khí vận cho đại thiên thế giới đó tro tàn lại cháy hay không." "Đại thiên thế giới bị phế bỏ?" Hồng Quân nghe vậy thì sững sờ, nói: "Là Dương Mi làm sao?"

Trước khi thế giới Hồng Hoang xuất hiện, trong thế giới Hỗn Độn có vô số thế giới tồn tại, từ thấp đến cao có tiểu thế giới, trung thiên thế giới, và đại thiên thế giới.

Nếu không có Bàn Cổ khai thiên tích địa, đại thiên thế giới là mạnh nhất trong Hỗn Độn.

Đừng nói là ma thần cấp Hỗn Nguyên như Diệp Trần, ngay cả ma thần cấp Hỗn Độn bình thường cũng đừng hòng thôn phệ Thiên Đạo cấp bậc này.

Muốn thôn phệ đại thiên thế giới, hoặc là phải là ma thần cấp Hỗn Độn tu luyện pháp tắc thôn phệ, hoặc là phải là ma thần Chí Cường cấp Hỗn Độn trung kỳ, mới có khả năng làm được.

Sau khi Bàn Cổ chém giết ba ngàn ma thần, trong thế giới Hỗn Độn còn có ma thần cấp bậc đó sao?

Còn về việc tu sửa đại thiên thế giới đã bị phế bỏ, Hồng Quân còn chưa từng nghe nói qua.

"Đệ tử không biết." Diệp Trần lắc đầu nói: "Dương Mi tiền bối cũng cao thâm khó lường như sư tôn, đâu phải là thứ mà con và Nữ Oa có thể suy đoán được." "Lời này cũng có chút đạo lý." Hồng Quân khẽ gật đầu, chuyển chủ đề nói: "Vậy Dương Mi đã giúp các con chứng đạo Hỗn Nguyên như thế nào?" "Dương Mi tiền bối dẫn con đi tìm một thế giới bình thường sắp tấn thăng, để con quan sát toàn bộ quá trình tấn thăng, lĩnh ngộ sự biến hóa khí vận trong đó.

Đợi thế giới đó tấn thăng xong, con liền nước chảy thành sông tấn thăng lên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên." Diệp Trần nửa thật nửa giả nói ra sự thật, nhân tiện giả vờ sợ hãi nói: "Sư tôn không biết đâu!

Lúc thế giới đó tấn thăng đã thu hút mấy con ma thần Hỗn Độn, nếu không phải con liều mạng đối phó, tiểu thiên thế giới vừa mới tấn

thăng đó có thể đã bị chúng nó thôn phệ rồi.” Thôn phệ Thiên Đạo của thế giới là một trong những phương thức tu luyện pháp tắc Đại Đạo thường thấy nhất của ma thần Hỗn Độn.

Diệp Trần cố ý lôi chuyện này ra, càng làm tiêu tan nghi ngờ của Hồng Quân.

“Ồ?” Hồng Quân càng ngày càng tin những lời của Diệp Trần, nhưng nghi ngờ vẫn chưa hoàn toàn tan biến, nói: “Nói nghe thử xem.” Lão rất coi trọng các chi tiết, chỉ cần Diệp Trần có vấn đề, nói càng nhiều thì sơ hở cũng càng nhiều.

Đáng tiếc Diệp Trần sớm đã chuẩn bị kỹ càng, những vấn đề mà Hồng Quân sẽ hỏi, hắn sớm đã chuẩn bị sẵn câu trả lời.

Thế là.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Diệp Trần đã kể chi tiết cho Hồng Quân nghe về việc quan sát Thiên Đạo tiến hóa và giúp đỡ đánh lui ma thần Hỗn Độn.

Chuyện này là hắn lấy kinh nghiệm ở Diên Vĩ Tinh rồi biên soạn lại.

Các chi tiết đều được cân nhắc kỹ lưỡng, khiến Hồng Quân không tìm ra được chút sơ hở nào.

Sau khi nói xong những điều này.

Nữ Oa cũng đã cảm ngộ xong pháp tắc, khí tức toàn thân tăng vọt, tấn thăng lên Thiên Đạo Thánh Nhân ngũ trọng.

Xoẹt!

Nữ Oa vội vàng thu lại uy áp Thánh Nhân, sinh linh Hồng Hoang cảm nhận được uy áp trên đỉnh đầu tan đi, vô số mưa linh khí từ trên trời rơi xuống.

Mọi người vui mừng khôn xiết, lại một lần nữa quỳ rạp xuống đất, khấu tạ ơn huệ của Thánh Nhân.

"Nữ Oa bái kiến sư tôn." Nữ Oa mở mắt ra thấy Hồng Quân và Diệp Trần đang trò chuyện, vội vàng bước lên, hành lễ chào hỏi.

"Tốt!

Tốt!

Tốt!" Hồng Quân mỉm cười gật đầu nói: "Con không phải là người đầu tiên chứng đạo thành thánh, đáng tiếc trước đây vi sư đã ban thưởng hết linh bảo rồi, không có quà gì tặng cho con." "Sư tôn khách khí rồi." Nữ Oa ngồi xuống bên cạnh Diệp Trần, khoác tay hắn nói: "Sau khi chứng đạo thành công, linh bảo tầm thường đối với con không có tác dụng, cho con cũng lãng phí." "Cũng phải." Hồng Quân vốn chỉ khách sáo vài câu, không dây dưa nhiều về vấn đề này, liền kéo chủ đề trở lại Nữ Oa, cười nhạt nói: "Vừa rồi nghe Diệp Trần nói, con theo Dương Mi đạo hữu học tập mấy chục vạn năm, mới có thể chứng đạo thành thánh, có phải ông ấy đưa con về không?" "Sư tôn, đừng nghe Diệp Trần nói bừa." Nữ Oa liếc Diệp Trần một cái, nói: "Thực ra con đã chứng đạo thành thánh trước khi rời khỏi Hồng Hoang, đáng tiếc chưa kịp giao tiếp với Thiên Đạo, đã bị Dương Mi tiền bối đưa đi rồi." "Ồ?

Vậy có thể là ta nghe nhầm rồi." Hồng Quân sớm đã biết điểm này, hỏi han chỉ là cố ý thăm dò.

Nữ Oa giả vờ không biết mình đang bị thăm dò, mỉm cười nói: "Ban đầu con không cẩn thận sáng tạo ra Lục Đạo Luân Hồi, Thiên Đạo giáng công đức ban thưởng, con liền lợi dụng Hồng Mông Tử Khí phi thăng thành thánh, kinh động đến Dương Mi tiền bối đang nghỉ ngơi trong Huyết Hải, ông ấy trong cơn tức giận đã đưa con đi, đến tận hôm nay con về Hồng Hoang, mới có thể tiếp tục giao tiếp với

Thiên Đạo, bổ sung hoàn chỉnh nghi thức chứng đạo." "Thì ra là vậy." Hồng Quân nhẹ nhàng gật đầu, bắt đầu hỏi Nữ Oa những vấn đề khác, hy vọng tìm ra sơ hở.

Từ trong thâm tâm, lão đã sớm tin những lời của Diệp Trần và Nữ Oa, nhưng bản tính lão cẩn thận, chỉ sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

May mà Nữ Oa đã bàn bạc với Diệp Trần từ lâu, những chuyện này giống như chính họ đã trải qua, đối đáp trôi chảy không một sai sót.

Một lúc lâu sau.

Chương 203

Hồng Quân cuối cùng cũng hoàn toàn buông bỏ cảnh giác, tin vào những trải nghiệm lần này của hai người Diệp Trần.

"Vi sư nói là hộ đạo cho các con, mà lại chẳng giúp được chút gì." Hồng Quân đứng dậy, cười nhạt nói: "Nếu đã không có chuyện gì, vậy vi sư về đây." Diệp Trần giả vờ giữ Hồng Quân lại, nói: "Sư tôn không ở lại thêm một thời gian sao?

Thiên Đình đang chuẩn bị tổ chức đại hội chúc mừng, nếu người ở lại chơi, chắc chắn mọi người sẽ vui mừng lắm." "Không cần, không cần." Hồng Quân phất tay nói: "Vi sư nay đã thân hợp Thiên Đạo, không phải chuyện lớn của Hồng Hoang thì không muốn hiện thân.

Lần này nếu không phải vì hộ đạo cho các con, thì ngay cả Tử Tiêu Cung cũng không ra." "Vậy được rồi." Diệp Trần giả vờ thất vọng, cúi người nói: "Vậy đệ tử cung tiễn sư tôn." Nữ Oa cũng cúi người nói: "Cung tiễn sư tôn." Hồng Quân vung tay, hư không từ từ nứt ra, lão bước chân vào trong.

Sau khi chân trái bước vào hư không, Hồng Quân mới nhớ ra điều gì đó, nói: "Hạo Thiên và Dao Trì cứ đòi xuống Hồng Hoang xem, đây là lần đầu tiên chúng nó rời khỏi Tử Tiêu Cung, vi sư không đưa về nữa, phiền con chăm sóc trước.

Nếu chúng nó muốn rời Thiên Đình đi du lịch Hồng Hoang, cũng không cần quản." "Tuân mệnh!" Diệp Trần khẽ gật đầu.

"À, đúng rồi." Nửa người Hồng Quân đã hòa vào hư không, lại nhớ ra một chuyện, nói: "Gần đây thế giới Hỗn Độn không yên bình lắm, có ma thần cấp Hỗn Nguyên quấy phá, nếu các con ra khỏi Hồng

Hoang cũng phải chú ý nhiều.” “Đa tạ sư tôn nhắc nhở!” “Con nhớ rồi!” Diệp Trần và Nữ Oa đồng loạt hành lễ.

Lũ ma thần cấp Hỗn Nguyên kia quấy phá, có quan hệ rất lớn với hắn.

Hồng Quân khẽ phất tay, rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện.

Diệp Trần và Nữ Oa nhìn nhau, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng hoàn toàn hạ xuống.

Chỉ cần lần này trấn an được Hồng Quân, họ sẽ có rất nhiều thời gian để phát triển ổn định, nhanh chóng nâng cao thực lực của mình.

Cố gắng âm thầm phát triển đến mức đủ mạnh, rồi cho đối phương một đòn chí mạng, hoàn toàn đoạt lấy quyền khống chế Thiên Đạo Hồng Hoang. .....

Sâu trong Hỗn Độn.

Một dòng sông bạc cực kỳ rộng lớn đang chầm chậm trôi.

Một cây dương liễu khô héo nằm trên một hòn đảo nhỏ, trôi nổi theo dòng sông, dường như không có chút sức sống nào.

Đúng lúc này.

Cây dương liễu khô héo bỗng bừng lên sức sống, hóa thành một người đàn ông trung niên gầy gò, có chút chán nản nhìn về phía xa.

“Gần đây người dính dáng nhân quả với ta càng ngày càng nhiều, chẳng lẽ có ai muốn tính kế ta sao?” “Lúc đại chiến với Bàn Cổ ta đã giả chết thoát được một kiếp, từ bỏ miếng bánh ngon Hồng Hoang, sao còn dính nhân quả được?” “Không khoa học!

Không có lý!” “Mẹ nó, ta đang ngủ ngon trong dòng sông vận mệnh, không tranh không giành, thế mà vẫn có kẻ trong Hỗn Độn không chịu buông tha cho ta!” “Tuyệt đối đừng ép ta, thật sự ép ta thì

cùng lắm cá chết lưới rách!" Người đàn ông trung niên gầy gò mắng vài câu, dường như cảm thấy hơi mệt, lắc đầu nói: "Các vị đại gia, các vị đại mụ, ta chỉ là một phế vật chờ chết, đừng ngày nào cũng réo tên ta nữa, cầu xin các người đó!" Nói xong.

Người đàn ông trung niên ngã xuống đất hóa thành một cây dương liễu khô héo, như thể chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Ầm!

Hai con ma thần Hỗn Độn từ sâu trong dòng sông bò lên, khí tức toàn thân vượt xa con yêu xà mà Diệp Trần đã thấy.

Chúng nhìn về phía hòn đảo nơi người đàn ông trung niên gầy gò đang ở, đáng tiếc đều không phát hiện ra gì, nhìn nhau một cái rồi lặn trở lại dòng sông. .....

Hoa nở hai đóa, mỗi đóa một cành.

Thiên Đình sắp tổ chức đại hội chúc mừng, các cường giả Hồng Hoang đều loan tin cho nhau.

Đừng nói là Địa Phủ, Tây phương, Tứ Hải dưới trướng Thiên Đình, ngay cả Thông Thiên Đạo Nhân ở núi Côn Luân, cũng có quyền thần như Đông Vương Công đích thân đến mời.

Bên trong Thiên Đình thì không cần phải nói nhiều.

Bất luận là chính thần Thiên Đình, thiên binh thiên tướng, thậm chí là những thiên nhân ở các tầng trời thấp, không ai là không vui mừng phấn khởi, họ đã đợi ngày này quá lâu rồi.

Đặc biệt là không lâu trước, uy áp Thánh Nhân giáng xuống Hồng Hoang.

Rất có khả năng Thiên Đế lão nhân gia đã chứng đạo thành thánh.

Thiên Đình có cường giả cấp Thánh Nhân trấn giữ, vững vàng

ngồi ở vị trí thế lực đệ nhất Hồng Hoang, không còn gì phải tranh cãi.

Đại hội chúc mừng được định vào ba năm sau.

Diệp Trần thu hồi quyền hạn Thiên Đế, mở cửa Lăng Tiêu Bảo Điện, tiếp nhận các vị thần đến bái kiến.

Ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần đã sớm vào vị trí.

Những người như Bách Hoa Tiên Tử, Vô Nhai Tử, nay đều đã giữ chức vụ cao, nắm giữ một loại quyền lực lớn nào đó trong Thiên Đình.

Tứ Phương Thiên Đế trọng dụng người cũ của mình, Diệp Trần cũng không có ý kiến gì.

Chỉ cần năng lực đủ, dùng người cũ là tốt nhất.

Dù sao ban đầu người ta theo mình đánh thiên hạ, thiên hạ đã đánh xuống rồi, không cho người ta chút lợi lộc, vậy thì ban đầu người ta theo mình làm gì?

Vì tình yêu mà phát điện sao?

Đương nhiên!

Nếu thực lực của người cũ thật sự không được, mà cứ cố chấp nâng đỡ lên, vậy thì đúng là hơi tào lao.

May mà Tứ Phương Thiên Đế thay phiên nhau cầm quyền, tình huống này hoàn toàn không xảy ra.

Khó khăn lắm mới tiếp đãi xong hơn ba trăm vị chính thần.

Mấy trăm vị thiên tướng lại đến bái kiến.

Diệp Trần thực sự không thể từ chối.

Các văn quan quan trọng đều đã gặp, võ tướng không thể không gặp, nếu không một khi tin đồn truyền ra, sẽ thành trọng văn khinh võ.

Lũ thiên binh thiên tướng đó nào có hứng thú đánh trận, chỉ mong Diệp Trần vẽ vài nét trên Phong Thần Bảng, cho họ làm chính thần.

Cửa này không thể mở bừa bãi.

Diệp Trần vất vả tiếp đãi xong đám thiên tướng, khen ngợi họ chinh chiến có công, là rường cột của Thiên Đình, mới đuổi đi được.

Tiễn đám quan văn võ đi, Diệp Trần khó khăn lắm mới thở phào một hơi, chuẩn bị cùng Nữ Oa đi dạo Thiên Đình.

Đúng lúc Đông Vương Công dẫn Thông Thiên đến.

Chương 204

Nữ Oa cười bảo Diệp Trần tiếp tục bận rộn, rồi chạy đi chơi với Tây Vương Mẫu, Hậu Thổ, không hề có cảm giác bị lạnh nhạt.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Diệp Trần ngồi ngay ngắn trên bảo tọa Thiên Đế.

Đông Vương Công dẫn Thông Thiên bước vào điện.

"Bệ hạ!" Đông Vương Công lớn tiếng nói: "Thông Thiên đạo hữu đến bái kiến!" Diệp Trần cười nhạt nói: "Thông Thiên là đồng môn sư đệ của ta, đâu cần ngươi phải bẩm báo.

Mau lui xuống giúp Phục Hy chuẩn bị đại hội chúc mừng đi, ta và Thông Thiên sư đệ tự ôn chuyện cũ là được." "Tuân mệnh." Đông Vương Công cúi người rời đi.

Thông Thiên trong lòng có chút thấp thỏm, vị Huyền Môn đại sư huynh trước mắt này đã giết không ít đồng môn sư đệ.

Đừng nhìn Diệp Trần bây giờ có vẻ hiền hòa, nếu thật sự động thủ, chắc chắn sẽ không chút lưu tình.

"Thông Thiên sư đệ, đứng đó làm gì?" Diệp Trần vung tay, một chiếc bảo tọa lơ lửng trước mặt Thông Thiên, nói: "Ngồi xuống nói chuyện, ngồi xuống nói chuyện, huynh đệ chúng ta đã lâu không gặp, không biết có bao nhiêu chuyện để nói đây." "Đa tạ sư huynh." Thông Thiên vội vàng cảm tạ, ngồi xuống bảo tọa.

Diệp Trần cười nhạt gật đầu, nói: "Nghe Đông Vương Công nói, sư đệ trước đây không muốn đến Thiên Đình, nhất quyết phải đợi ta xuất quan mới được, có chuyện gì quan trọng sao?" Thông Thiên nghe vậy thì sững sờ.

Ban đầu là Diệp Trần phái Phục Hy đến mời hắn, sau đó biết Diệp Trần bế quan, hắn mới lấy đó làm cớ từ chối Thiên Đình.

Lần này Diệp Trần xuất quan, Đông Vương Công lại chạy đến mời, hắn thực sự không thể từ chối, đành phải đi theo.

Chuyện quan trọng là trong miệng Diệp Trần, lại biến thành hắn chủ động cầu kiến.

Quan trọng nhất là, cánh tay không thể vặn lại đùi, không thể phủ nhận.

"Cũng không có chuyện gì đặc biệt quan trọng." Thông Thiên nặn ra một nụ cười, nói: "Nghe tin Thiên Đình sắp tổ chức đại hội chúc mừng, đoán chắc sẽ náo nhiệt hơn nhiều so với thịnh hội thành lập Thiên Đình, ta không kìm được lòng kích động, vội chạy đến tham gia.

Vừa hay nghe tin sư huynh xuất quan, liền nhờ Đông Vương đạo hữu dẫn ta đến bái kiến." "Thì ra là vậy." Diệp Trần khẽ gật đầu nói: "Ta còn tưởng ngươi đến Thiên Đình là để cầu xin ta thả Lão Tử và Nguyên Thủy, xem ra là ta nghĩ nhiều rồi." "..." Thông Thiên lập tức im lặng.

Hắn và Lão Tử, Nguyên Thủy tình như thủ túc, được gọi là Tam Thanh.

Nhưng hai người kia lại chống đối Thiên Đình, bị Diệp Trần trấn áp mấy chục vạn năm, đến nay không có chút tin tức.

Thiên Đình bên này cũng không nhắc đến, hắn chỉ là một tư lệnh không quân, càng không dám đưa ra yêu cầu.

Giữa họ như có một lớp giấy cửa sổ, mọi người đều thấy sự tồn tại của lớp giấy đó, nhưng chưa từng có ai chọc thủng nó.

Mọi người ngầm hiểu là được.

Nhưng hôm nay Diệp Trần lại nói thẳng chuyện này ra trước mặt hắn, Thông Thiên lập tức có chút hoảng.

Hắn hoàn toàn không hiểu ý của Diệp Trần.

Nếu Diệp Trần chuẩn bị thả Lão Tử và Nguyên Thủy, hắn nhảy ra cầu tình, vậy thì thuận nước đẩy thuyền, cả nhà đều vui.

Nhưng nếu Diệp Trần không chuẩn bị thả Lão Tử và Nguyên Thủy, câu nói này thuần túy là thăm dò, chỉ cần hắn mở miệng cầu tình cho Lão Tử và Nguyên Thủy, Diệp Trần sẽ có cớ để xử lý hắn.

Nhưng nếu Diệp Trần thật sự muốn thả Lão Tử và Nguyên Thủy, mà hắn lại không nhảy ra cầu tình, sau này Lão Tử và Nguyên Thủy biết chuyện, huynh đệ còn làm được nữa không?

Khóe miệng Diệp Trần nở nụ cười, lặng lẽ nhìn Thông Thiên trầm mặc bên cạnh, mãi không lên tiếng.

Hắn thực sự tò mò, Thông Thiên, người được đồn là trọng tình nghĩa nhất trong Tam Thanh, rốt cuộc sẽ chọn tình huynh đệ hay chọn cách khôn ngoan để bảo vệ bản thân.

"Hồi bẩm sư huynh..." Thông Thiên chậm rãi ngẩng đầu, nói: "Thông Thiên lần này đến Thiên Đình, quả thực có ý định cầu tình cho hai vị huynh trưởng.

Nhưng họ đã cản trở Thiên Đình tấn công Tây phương trước, nếu sư huynh nguyện ý thả, Thông Thiên cảm kích vô cùng.

Nếu sư huynh không muốn thả, hoặc có yêu cầu gì, cũng xin cứ việc đề xuất, chỉ cần Thông Thiên có thể làm được, nhất định sẽ toàn lực đi làm." Nói xong những lời này, Thông Thiên thở phào một hơi, cuối cùng đã lựa chọn Tam Thanh.

Nguyên Thủy có vô não đến đâu, Lão Tử có thiên vị đến đâu, chung quy vẫn là huynh đệ thân thiết nhất.

Những lời bổ sung sau đó, ở mức độ lớn nhất giúp hắn tự bào chữa.

Nếu Diệp Trần chuẩn bị đối phó Lão Tử và Nguyên Thủy, không chừng nhìn vào những lời này mà không liên lụy đến hắn.

"Quả thật có tình có nghĩa." Diệp Trần cười lớn nói: "Nhìn vào sự chân tình chân ý của ngươi, ta có thể đồng ý yêu cầu của ngươi, đại phát từ bi thả Lão Tử và Nguyên Thủy.

Nhưng mà, ta có một điều kiện..." Thông Thiên nghe vậy thì vui mừng khôn xiết, nói: "Sư huynh xin cứ nói." "Điều kiện này đơn giản." Diệp Trần cười nhạt nói: "Ta có thể thả Tam Thanh, nhưng Tam Thanh phải đầu quân cho Thiên Đình, chấp nhận sự thống trị của ta." "..." Thông Thiên nghe vậy thì sững sờ.

Diệp Trần không nói Lão Tử và Nguyên Thủy, mà trực tiếp dùng từ "Tam Thanh", tức là đã tính cả hắn vào.

"Không cần vội trả lời, ngươi có thời gian để suy nghĩ, hai người họ chưa chết nhanh thế đâu." Diệp Trần cười nhạt nói: "Suy nghĩ kỹ rồi lại tìm ta, ta sẽ đưa ngươi đi gặp Lão Tử và Nguyên Thủy, ba người các ngươi lại cùng nhau thương lượng." Thông Thiên nhíu mày, nói: "Dám hỏi sư huynh, hai vị huynh trưởng của ta không ở Thiên Đình sao?" "Bị ta trấn áp trong Bàn Cổ Điện." Diệp Trần không hề che giấu, nói: "Ngươi cúi đầu xuống xem, đúng, đó chính là Bàn Cổ Điện, suy nghĩ kỹ rồi có thể vào bất cứ lúc nào." "...Ta suy nghĩ xong rồi." Thông Thiên thở dài một hơi, nói: "Sư huynh xin hãy cho ta vào đi." Diệp Trần nghe vậy thì sững sờ.

Hắn không ngờ Thông Thiên lại quyết định nhanh như vậy.

Bàn Cổ Điện có thể trấn áp Lão Tử và Nguyên Thủy, tự nhiên cũng có thể trấn áp Thông Thiên.

Hắn có thể sảng khoái đồng ý như vậy, thật sự có chút ngoài dự liệu của Diệp Trần.

Thông Thiên trong lòng rốt cuộc nghĩ gì, Diệp Trần không đoán được, trừ phi cưỡng ép chiếm đoạt tư duy của đối phương.

Với thực lực hiện tại, làm chuyện này độ khó cũng không lớn lắm.

Quan trọng là không cần thiết.

Bất luận Thông Thiên có ý đồ gì, chỉ cần hắn chịu thuyết phục Lão Tử và Nguyên Thủy đầu quân cho Thiên Đình, chuyện này đã đủ viên mãn.

"Đi đi." Diệp Trần vung tay, cửa Bàn Cổ Điện mở ra, hắn cười nhạt nói: "Phong ấn ta tạm thời giải khai rồi, nếu các ngươi bàn bạc xong, cứ dùng sức đẩy cửa điện ra là được." "Đa tạ sư huynh." Thông Thiên khẽ gật đầu, nhanh chóng lao vào trong điện.

Rầm!

Bàn Cổ Điện lại một lần nữa đóng lại.

Diệp Trần híp mắt lại.

Theo cách nghĩ trước đây, nếu Lão Tử và Nguyên Thủy không nghe lời, cứ giết quách đi cho xong.

Nếu e ngại Công đức Khai thiên không thể chém giết, cũng phải lấy Hồng Mông Tử Khí ra, giao cho Phục Hy và những người khác để nâng cao thực lực.

Nhưng sau khi nói chuyện với Chúc Cửu Âm, Diệp Trần đã thay đổi ý định.

Tam Thanh không thể giết!

Chương 205

Không những không thể giết, mà còn phải bảo vệ thật tốt.

Nếu Bàn Cổ Ý Chí thật sự có vấn đề, sau khi chém giết Tam Thanh, Công đức Khai thiên và Nguyên thần Bàn Cổ chắc chắn sẽ trở thành trợ lực cực lớn cho Bàn Cổ Ý Chí.

Một khi Bàn Cổ Ý Chí hấp thụ những thứ này, thực lực có lẽ sẽ tăng vọt, ngay cả Hồng Quân cũng không thể kìm hãm.

Chính vì thế.

Diệp Trần không những muốn thả Tam Thanh ra, mà còn chuẩn bị giúp họ chứng đạo thành thánh.

Chỉ cần thực lực của đám người này càng mạnh, Bàn Cổ Ý Chí muốn thôn phệ sẽ càng trở nên khó khăn.

Theo tình hình hiện tại.

Bất luận là Bàn Cổ Ý Chí hay Hồng Quân, thực lực đều trên Diệp Trần.

Hắn chỉ có thể đóng vai trò cân bằng, ổn định phát triển, rồi tìm cơ hội xử lý Hồng Quân.

Nếu Bàn Cổ Ý Chí không có vấn đề, vậy thì cả nhà đều vui.

Một khi có vấn đề, Diệp Trần cũng có năng lực dọn dẹp tàn cuộc.

Diệp Trần lặng lẽ nhìn trộm vào Bàn Cổ Điện, quan sát tình hình thương lượng của Tam Thanh.

Thông Thiên hoàn toàn không biết, Bàn Cổ Điện là bảo bối do hắn luyện hóa, hoàn toàn không có bất kỳ phòng bị nào.

Sau khi Lão Tử và Nguyên Thủy được giải phong, tu vi và thương

thế vẫn chưa hoàn toàn phục hồi.

Thông Thiên ngồi đối diện, vừa giúp họ chữa thương, vừa thương lượng với họ, rốt cuộc có nên đầu quân cho Thiên Đình hay không.

"Xem ra còn phải thương lượng một lúc lâu, cũng không biết trước khi đại hội chúc mừng bắt đầu có thể thương lượng ra kết quả không." Diệp Trần thu hồi ánh mắt nhìn trộm, lắc đầu nói: "Trước tiên đi xem những nơi khác trong Thiên Đình, có một chuyện, ta sớm đã tò mò rồi." Xoẹt!

Diệp Trần nhanh chóng xé rách không gian, biến mất trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hắn không đi tuần tra Tam Thập Tam Thiên, mà sau khi ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, liền bay thẳng lên vòm trời trên đỉnh đầu.

Diệp Trần đến rìa vòm trời.

"Xuyên qua rìa Hồng Hoang sẽ bước vào Hỗn Độn, vậy xuyên qua vòm trời này, rốt cuộc sẽ đến đâu?" Diệp Trần ngẩng đầu nhìn vòm trời, câu hỏi này đã lẩn quẩn trong lòng hắn rất nhiều năm tháng.

Đặc biệt là sau khi tận mắt chứng kiến quá trình tấn thăng của Diên Vĩ Tinh, Tam Thập Tam Thiên càng trở nên thần bí.

Đầu tiên, điều quan trọng nhất là, ngay cả sau khi Diệp Trần chứng đạo Hỗn Nguyên, hắn cũng không cảm ứng được ý chí Thiên Đạo của nó.

Thứ hai, bất luận là hành tinh cấp thấp, đại thiên thế giới, hay thậm chí là thế giới Hồng Hoang, mỗi thế giới đều tồn tại như một hành tinh.

Nhưng Tam Thập Tam Thiên rõ ràng là ba mươi ba tiểu thiên thế giới, tại sao lại dung hợp vào một, dung hợp thì cũng thôi đi, nhưng lại không hoàn toàn dung hợp vào một!

Bên ngoài vòm trời rốt cuộc có phải là Hỗn Độn không?

Tam Thập Tam Thiên làm thế nào để dung hòa với Hồng Hoang?

Những câu hỏi này so với hai câu hỏi đầu tiên, ngược lại có vẻ không quan trọng bằng.

Diệp Trần không hiểu được hai vấn đề này, bèn ra tay từ vòm trời.

Có lẽ xuyên qua vòm trời này, sẽ phát hiện ra những thứ khác, giải đáp được tất cả nghi ngờ.

Nghĩ đến đây.

Diệp Trần thẳng người xuyên qua vòm trời.

Hiện nay nhục thân của hắn đã vượt qua Thánh Nhân bình thường, sánh ngang với Thiên Đạo Thánh Nhân hậu kỳ.

Thiên Đạo của trung thiên thế giới cũng không thể làm hắn bị thương trong thời gian ngắn.

Tam Thập Tam Thiên có điểm đặc biệt của nó, cũng không thể làm hắn bị thương trong thời gian ngắn, sẽ không có nguy hiểm quá lớn.

Ầm!

Trong khoảnh khắc Diệp Trần chạm vào vòm trời.

Một vùng trời đột nhiên bùng phát đủ loại dị tượng.

Cương phong gào thét, thiên lôi cuồn cuộn, thần hỏa đốt thân, hắc thủy thực thần.

Mỗi một loại dị tượng mạnh mẽ đều có thể khiến Chuẩn Thánh vẫn lạc, rơi xuống người Diệp Trần, phát ra tiếng xèo xèo, như thịt nướng.

Nhưng muốn làm Diệp Trần bị thương, thuần túy là nói mơ giữa ban ngày.

“Có chút thú vị.” Diệp Trần khẽ gật đầu.

Thêm cả những dị tượng này, dù không thể khiến Thánh Nhân tiền kỳ vẫn lạc, cũng sẽ khiến đối phương bị thương, cuối cùng biết khó mà lui.

Tiểu thiên thế giới thật sự lợi hại như vậy sao?

Diệp Trần càng ngày càng tò mò, bước chân vào trong vòm trời.

Ầm!

Trước mắt Diệp Trần đột nhiên hiện ra một cảnh tượng hoang tàn.

Núi lửa khổng lồ phun ra dung nham đặc quánh, cuồn cuộn chảy xuống từ đỉnh núi, thiêu rụi bất cứ thứ gì dám cản đường.

Trên trời cương phong gào thét, cuốn phăng mây trắng, đi đến đâu, tất cả sinh linh đều bị xé nát.

Biển cả mênh mông tùy ý xâm thực đất liền, sóng lớn vạn trượng cuồn cuộn ập đến, định nuốt chửng cả lục địa.

Cây cổ thụ che trời bật gốc, phá tan mọi trở ngại, đâm thẳng vào tầng mây.

Sự hoang tàn này hoàn toàn khác với thế giới bị phế bỏ kia, giống như một thế giới mới vừa được thai nghén, tỏa ra khí tức cuồng phóng nguyên thủy nhất.

“Thế giới mới?” “Tiểu thiên thế giới?” Diệp Trần kinh ngạc há to miệng.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên vòm trời, phía trên dường như có hai thế giới nữa, không khác gì thế giới này.

Chương 206

Tam Thập Tam Thiên?

Phải là Tam Thập Lục Thiên mới đúng.

Ba mươi ba tiểu thiên thế giới đã phát triển hoàn toàn, kết hợp với ba tiểu thiên thế giới vừa mới đản sinh, vừa vặn tạo thành số Thiên Cương, vô hình trung phù hợp với Đại Đạo.

Diệp Trần tiếp tục leo lên trên, tìm kiếm đáp án mình muốn.

Không lâu sau.

Vấn đề đã làm hắn bối rối từ lâu cuối cùng cũng hiện ra đáp án.

Hoặc là đáp án đã chủ động tìm đến cửa.

Khi nguyên thần của Diệp Trần bao trùm ba mươi sáu tầng trời, những đáp án này liền hiện ra trong đầu hắn.

Ba mươi sáu tiểu thiên thế giới du ngoạn trong thế giới Hỗn Độn, không cẩn thận va phải thế giới Hồng Hoang, Thiên Đạo của chúng liền bị Thiên Đạo Hồng Hoang thôn phệ.

Nhưng những tiểu thiên thế giới này, thế giới Hồng Hoang lại không coi trọng.

Thiên Đạo Hồng Hoang bèn nén chúng lại thành một thế giới, mới có ba mươi sáu tầng trời, đợi Thiên Đình thành lập, liền lấy làm đại bản doanh của Thiên Đình.

Nhưng ba tầng trời trên cùng vừa mới thai nghén xong, không thích hợp cho sinh linh cư trú, Thiên Đạo Hồng Hoang bèn phong ấn chúng lại.

Trừ phi có Thánh Nhân tinh thông pháp tắc Tạo Hóa ra tay, từ từ

sắp xếp lại những pháp tắc Đại Đạo hỗn loạn này, mới có khả năng tạo ra chúng giống như Tam Thập Tam Thiên.

Việc không hoàn toàn dung hợp vào một, cũng là vì ba tầng trời này, không khớp với ba mươi ba tầng trời còn lại.

Diệp Trần tò mò xuyên qua vòm trời sẽ xuất hiện ở đâu, sau khi thử nghiệm, phát hiện bản thân lại xuất hiện ở thế giới Hồng Hoang.

Các loại vấn đề cuối cùng cũng được giải đáp.

Đương nhiên.

Thông tin do Thiên Đạo Hồng Hoang để lại cũng đưa ra rất nhiều kiến nghị.

Ba mươi sáu tầng trời là những tiểu thiên thế giới không hoàn chỉnh, không những có thể dùng để luyện chế thành linh bảo, cũng có thể thôn phệ các tiểu thiên thế giới khác, tấn thăng thành trung thiên thế giới, đại thiên thế giới.

"Nếu thật sự luyện hóa ba mươi sáu tầng trời, chắc sẽ mạnh hơn việc nắm giữ một trung thiên thế giới nhỉ?" Diệp Trần sờ cằm, tự lẩm bẩm: "Thứ này không thể dùng để đánh bại Hồng Quân, nhưng dùng để tự vệ thì chắc chắn không có vấn đề." Nếu thật sự có ngày không đấu lại Hồng Quân và Bàn Cổ Ý Chí, hắn mang theo ba mươi sáu tầng trời trốn vào thế giới Hỗn Độn, cũng không khác gì Hồng Hoang lắm.

Có núi có sông có rừng cây, có hàng tỷ tỷ sinh linh Hồng Hoang, quả thực là con đường lui tốt nhất.

Đợi đại hội chúc mừng kết thúc, sẽ tính toán kỹ lưỡng, xem có thể luyện hóa thứ này không.

Diệp Trần nhanh chóng xé rách hư không, quay về Lăng Tiêu Bảo Điện.

Ba tầng trời trên đỉnh đầu tạm thời không thể để lộ, trừ phi có thể tìm được bảo vật thôn phệ, bồi dưỡng chúng hoàn toàn mới được.

Diệp Trần nhìn trộm vào Bàn Cổ Điện, Tam Thanh vẫn đang không ngừng cãi vã, dường như vẫn chưa quyết định được.

Chuyện này Diệp Trần cũng không vội.

Quyền chủ động hoàn toàn nằm trong tay Diệp Trần, nếu Lão Tử và Nguyên Thủy không chịu đầu hàng, vậy thì giao ra Hồng Mông Tử Khí.

Cùng lắm thì không cần Công đức Khai thiên, lấy Hồng Mông Tử Khí bồi dưỡng hai Thiên Đạo Thánh Nhân.

Đặc biệt là sau khi biết ba mươi sáu tầng trời có công dụng như vậy, bồi dưỡng những thuộc hạ mạnh mẽ đáng tin cậy sẽ hữu dụng hơn nhiều so với những thứ khác.

Diệp Trần thu hồi ánh mắt, không còn quan tâm đến Tam Thanh nữa.

Hắn mở bảng cá nhân ra.

Tên: Diệp Trần Chủng tộc: Hỗn Độn Cự Nhân Căn cước: Bàn Cổ Chân Thân Công pháp: Long Tượng Bàn Nhược Công tầng thứ năm mươi mốt Pháp tắc: Lực chi pháp tắc (5%) Thực lực: Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tầng thứ năm Nhìn lướt qua bảng thực lực của mình, Diệp Trần kinh ngạc phát hiện có mấy điểm đã khác đi.

Chủng tộc từ Vu tộc biến thành Hỗn Độn Cự Nhân, căn cước biến thành Bàn Cổ Chân Thân.

Long Tượng Bàn Nhược Công đã tăng lên không ít cấp bậc, chắc là để phù hợp với thực lực nhục thân hiện tại.

Thời gian cần để tấn thăng lên tầng tiếp theo cũng bị loại bỏ.

Với thực lực hiện tại, chỉ dựa vào Long Tượng Bàn Nhược Công để tấn cấp, ít nhất cũng phải mấy trăm triệu năm, thậm chí mấy tỷ năm.

Nếu thăng cấp theo tiêu chuẩn, e rằng hoa cúc cũng tàn rồi.

Có Lực chi pháp tắc bao la vạn tượng trong tay, cũng không cần lo lắng chuyện này.

Một khi Lực chi pháp tắc có lĩnh ngộ, nhục thân và những thứ khác cũng sẽ theo đó mà tăng lên.

Thứ lợi hại nhất của Bàn Cổ, chẳng phải là nhục thân sao.

Sau khi chém giết ba ngàn ma thần, nguyên thần không chịu nổi, nhưng nhục thân vẫn có thể diễn hóa vạn vật, tạo ra thế giới Hồng Hoang.

Hỗn Nguyên cấp ngũ trọng tương ứng với 5% Lực chi pháp tắc, theo suy đoán này, có lẽ tu luyện Lực chi pháp tắc đến một thành là có thể tấn thăng lên cấp Hỗn Độn.

Việc này mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của Diệp Trần.

Có rất nhiều pháp tắc Đại Đạo phải tu luyện viên mãn mới có khả năng tấn thăng lên cấp Hỗn Độn.

Lực chi pháp tắc có mạnh đến đâu, trong suy đoán của Diệp Trần, cũng phải ba bốn thành mới được chứ.

Nhưng sự thật lại bày ra trước mắt, khoảng một thành Lực chi pháp tắc là có thể giúp hắn tấn thăng lên cấp Hỗn Độn.

"Thế giới Hồng Hoang vượt xa đại thiên thế giới, Thiên Đạo có lẽ cũng là cấp Hỗn Độn." Trong đầu Diệp Trần bỗng nảy ra ý nghĩ này, nếu có thể tấn thăng lên cấp Hỗn Độn, có lẽ có thể ngồi ngang hàng với Thiên Đạo.

Ừm?

Không đúng!

Không đúng!

Không đúng!

Thiên Đạo Hồng Hoang chắc chắn không đơn giản như vậy, nếu không Hồng Quân đã không cần phải quan tâm đến thế!

Tiên đạo pháp tắc xếp hạng trong top mười trong ba ngàn Đại Đạo, tiền thân của Hồng Quân cũng là cường giả hàng đầu trong ba ngàn ma thần, tuyệt đối có thể xem là kẻ kiệt xuất trong cấp Hỗn Độn.

Chương 207

Dù sau khi trọng sinh bản nguyên bị tổn thương, căn cước không bằng lúc trước, nhưng có mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp trợ giúp, lần nữa tấn thăng lên cấp Hỗn Độn chắc không phải chuyện khó.

Việc lão ở lại thế giới Hồng Hoang tử chiến với Bàn Cổ Ý Chí, có lẽ Thiên Đạo Hồng Hoang có lợi ích to lớn hấp dẫn lão.

Không sai!

Chắc là vậy!

Mỗi lần Diệp Trần nhắc đến Dương Mi, Hồng Quân lại không tự chủ được mà căng thẳng.

Rõ ràng là Hồng Quân lo lắng Dương Mi sẽ đến Hồng Hoang, tranh giành quyền khống chế Thiên Đạo với lão.

Dương Mi có thể xem là kẻ mạnh nhất dưới Bàn Cổ, bất kể quá khứ hay hiện tại, thực lực đều có thể đè bẹp Hồng Quân.

Hồng Quân biết có kẻ địch mạnh như vậy, không những không lùi bước, mà còn muốn tiếp tục tranh giành Thiên Đạo Hồng Hoang.

"Nhất định có bí mật gì đó mà ta không biết." Diệp Trần sờ cằm, nói: "Đợi ta tấn thăng lên cấp Hỗn Độn, hoặc đợi Hồng Quân và Bàn Cổ Ý Chí lưỡng bại câu thương, chắc sẽ có thể làm rõ bí mật trong đó." Đúng lúc này!

Phục Hy và những người khác từ xa lao tới.

Diệp Trần gạt những suy nghĩ này ra sau đầu, vung tay, cửa lớn Lăng Tiêu Bảo Điện lập tức mở ra.

Phục Hy, Đông Vương Công, Bạch Trạch, Tây Vương Mẫu, Trấn

Nguyên Tử, Côn Bằng, Minh Hà, Hồng Vân, Thường Hi, Hi Hòa, Cửu Anh, Thương Dương, Khâm Nguyên, Thử Thiết, Tứ Hải Long Vương, cùng với hai mươi sáu vị trưởng lão Long tộc cùng nhau tiến đến.

Nữ Oa dẫn theo Thập Nhị Tổ Vu và Thập Nhị Vu Thần, theo sau, chậm rãi bước vào Lăng Tiêu Bảo Điện.

Diệp Trần nhìn cảnh tượng này, trong phút chốc lại thất thần.

Bốn mươi bốn vị Chuẩn Thánh của Thiên Đình, cộng thêm hai mươi bốn vị Vu tộc cấp Chuẩn Thánh, Thiên Đình chỉ tính riêng cường giả Chuẩn Thánh đã có sáu mươi tám vị.

Nếu Tam Thanh cuối cùng quyết định đầu quân cho Thiên Đình, số lượng Chuẩn Thánh thậm chí sẽ vượt qua con số bảy mươi.

Có thể nói, những cường giả có tên tuổi trong thế giới Hồng Hoang, trừ Hồng Quân ra, đều đã thuộc về Thiên Đình.

Thêm vào đó là Diệp Trần và Nữ Oa, hai vị cường giả cấp Thánh Nhân ngũ trọng, dù mang quân đi tấn công đại thiên thế giới, có lẽ cũng có thể chiến thắng.

Đây là một lực lượng hùng mạnh đến mức nào!

"Bái kiến bệ hạ!" "Bái kiến bệ hạ!" "Bái kiến bệ hạ!" Mấy chục vị Chuẩn Thánh cúi người hành lễ, tiếng hô vang vọng mây xanh.

"Bình thân đi." Diệp Trần mỉm cười gật đầu.

Trên người hắn đột nhiên hiện ra chí tôn long bào, một tay nâng Thiên Đế ngọc tỷ, một tay cầm Phong Thần Bảng, khí tượng Thiên Đế bễ nghễ tứ phương.

Nữ Oa mỉm cười, nhẹ nhàng bước một bước, đứng bên cạnh Diệp Trần.

Ông!

Trên người Nữ Oa hiện ra chí tôn phượng bào, Hồng Tú Cầu và các bảo vật khác vây quanh, kết hợp với Diệp Trần, quả là một cặp tuyệt thế.

"Đa tạ bệ hạ!" "Đa tạ bệ hạ!" "Đa tạ bệ hạ!" Mấy chục vị Chuẩn Thánh đồng thanh tạ ơn, lần lượt đứng thẳng người, thể hiện uy nghiêm của cường giả Thiên Đình.

"Cường giả Thiên Đình đều ở đây, hội tụ chín thành khí vận Hồng Hoang, quả thực xứng danh Vĩnh Hằng Thiên Đình." Diệp Trần hài lòng gật đầu, nhìn quanh toàn trường nói: "Cường giả Thiên Đình đông đảo, sau này thứ hạng có chút thay đổi, chỗ ngồi cũng phải đẹp mắt hơn một chút." Nói xong!

Diệp Trần vung tay, sáu mươi tám chiếc bảo tọa hiện ra trong Lăng Tiêu Bảo Điện, được chia thành ba khu vực.

Khu vực đầu tiên có mười chín chiếc ghế.

Khu vực thứ hai có mười một chiếc ghế.

Khu vực thứ ba có nhiều hơn, tổng cộng ba mươi tám chiếc ghế.

"Thập Nhị Tổ Vu, Phục Hy, Đông Vương Công, Bạch Trạch, Tây Vương Mẫu, Trấn Nguyên Tử, Côn Bằng, Minh Hà, đối với Vĩnh Hằng Thiên Đình có công lao to lớn, trẫm ban cho các ngươi danh hiệu Đại Đế, hưởng hai thành khí vận Thiên Đình!" "Tứ Hải Long Vương, Hồng Vân, Hi Hòa, Thường Hi, Cửu Anh, Thương Dương, Thử Thiết, Khâm Nguyên, đối với Vĩnh Hằng Thiên Đình có công lao lớn, trẫm ban cho các ngươi danh hiệu Thiên Vương, hưởng một thành rưỡi khí vận Thiên Đình!" "Thập Nhị Vu Thần, các Chuẩn Thánh Long tộc, đối với Vĩnh Hằng Thiên Đình công lao hiển hách, trẫm ban cho các ngươi danh hiệu Hộ Pháp, hưởng một thành khí vận

Thiên Đình!" Diệp Trần tay cầm Thiên Đế ngọc tỷ, miệng nói như hiến chương trời: "Các ngươi hãy theo phong hào phân chia khu vực, chọn lấy chỗ ngồi của mình, sau này cứ theo vị trí mà ngồi." Số lượng Chuẩn Thánh của Thiên Đình đông đảo, phải phân ra ba sáu chín đẳng, để tiện cho việc triều hội nghị sự sau này.

Nếu thuần túy xét theo cống hiến, những người có tu vi cao chắc chắn không phục.

Nếu phân theo tu vi cao thấp, lại không công bằng với những lão thần của Thiên Đình.

Diệp Trần tổng hợp hai loại cân nhắc, cuối cùng quyết định phân phối như vậy.

Bảy người đứng đầu trước đây đã được hứa hẹn vị trí Đại Đế, phối hợp với Thập Nhị Tổ Vu, vừa vặn là cấp Đại Đế bậc nhất, gần như không có thay đổi, các Chuẩn Thánh khác e rằng không có gan tranh giành với họ.

Một đám lớn Chuẩn Thánh đỉnh phong và Chuẩn Thánh hậu kỳ, cộng thêm hai đội ngũ phía sau, có lẽ cũng không phải là đối thủ.

Cấp Thiên Vương là những Chuẩn Thánh lão thành đã đầu quân cho Thiên Đình từ trước, kết hợp với Tứ Hải Long Vương.

Tôn vị vốn có của những người trước chắc chắn không thể giảm bớt.

Những người sau thuần túy là để giữ thể diện cho Long tộc, chọn mấy người đại diện, thể hiện sự coi trọng của Thiên Đình đối với Long tộc.

Dù sao một chủng tộc có ba mươi Chuẩn Thánh, nếu xét riêng, trừ Vu tộc có thể ổn định áp đảo, các chủng tộc khác không thể so sánh được.

Thập Nhị Vu Thần và các trưởng lão Long tộc công lao không lớn lắm, trực tiếp thiết lập vị trí Hộ Pháp bậc ba, cũng là một sự an ủi lớn cho họ.

Những cống hiến của Hình Thiên và các Vu Thần khác, ít nhất đã đánh lui Đế Tuấn một lần.

Thôi được, Long tộc cũng đã đánh lui cuộc tấn công của Đế Tuấn, coi như hòa.

"Đa tạ bệ hạ!

Chúng thần tuân mệnh!" "Đa tạ bệ hạ!

Chúng thần tuân mệnh!" "Đa tạ bệ hạ!

Chúng thần tuân mệnh!" Sáu mươi tám vị cường giả Chuẩn Thánh đồng thanh tạ ơn, sau đó nhanh chóng tìm vị trí của mình và ngồi xuống.

Nếu không có gì bất ngờ.

Những vị trí này sẽ đi theo họ một thời gian dài.

"Những vị trí này không phải là cố định." Diệp Trần dường như biết họ đang nghĩ gì, cười nhạt nói: "Phàm ai tu vi đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, lập tức tấn thăng Đại Đế.

Tu vi đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ, lập tức tấn thăng Thiên Vương.

Người lập đại công cho Thiên Đình, cũng sẽ được cân nhắc thăng chức định kỳ." "Tạ bệ hạ!" "Tạ bệ hạ!" "Tạ bệ hạ!" Các Chuẩn Thánh bậc hai và bậc ba nghe vậy thì vui mừng khôn xiết, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy hy vọng thăng tiến.

Chương 208

"Trong số các ngươi, nếu có người có thể chứng đạo thành thánh." Diệp Trần cười lớn nói: "Trẫm sẽ sắc phong người đó làm Thiên Tôn, địa vị trên cả Đại Đế, chỉ dưới Thiên Đế và Thiên Hậu." Đông Vương Công mặt mày khổ sở nói: "Bệ hạ đừng đùa với thần nữa, trong số các đạo hữu có mặt ở đây, e rằng trừ Trấn Nguyên đạo hữu ra, không còn ai có thể chứng đạo thành thánh nữa đâu." Phục Hy và các lão thần Thiên Đình khác đều gật đầu.

Càng tu luyện về sau, càng biết chứng đạo thành thánh khó khăn đến mức nào.

Không ít cường giả của Vu tộc và Long tộc đều nhìn về phía Trấn Nguyên Tử, lão già này không khoe khoang, lại có tiềm lực chứng đạo sao?

Trấn Nguyên Tử toàn thân mất tự nhiên, nhưng cũng không tiện nói nhiều, chỉ có thể giả vờ không nhìn thấy.

"Điều đó chưa chắc, không đi được con đường công đức chứng đạo thì đi con đường trảm tam thi.

Khí vận Hồng Hoang vô tận, chỉ cần tốn đủ thời gian, ngưng tụ đủ khí vận cần thiết, các cường giả Thiên Đình này, một ngày nào đó sẽ có thể chứng đạo." Diệp Trần mỉm cười lắc đầu nói: "Như Thập Nhị Tổ Vu, đều đi theo con đường Dĩ lực chứng đạo, dựa vào việc tham ngộ pháp tắc Đại Đạo để nâng cao tu vi.

Có lẽ thời gian cần để chứng đạo còn ít hơn các ngươi." "..." "..." "..." Các Chuẩn Thánh còn lại đều im lặng.

Tam Thanh là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, Thập Nhị Tổ Vu là do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành, loại căn cước được trời ưu ái này

thực sự khiến người ta ngưỡng mộ và ghen tị.

Đặc biệt là Thập Nhị Tổ Vu không có nguyên thần, việc tham ngộ pháp tắc có thể phản hồi lên nhục thân.

Nhục thân càng mạnh, tu vi càng cao, quả thực mỗi một chút tiến bộ đều có thể nhìn thấy được.

Chúc Cửu Âm nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt lông, cười nhạt nói: "Bệ hạ đừng tâng bốc chúng tôi nữa, bọn tôi lĩnh ngộ pháp tắc cũng gặp phải bình cảnh, còn khó hơn trảm tam thi nhiều, e rằng đến lão sư cũng chưa chắc đã chứng đạo được." Y lo Thập Nhị Tổ Vu và Diệp Trần thân như thủ túc, nếu Diệp Trần cứ khen ngợi, dễ gây ra sự bất mãn của các Chuẩn Thánh khác.

Diệp Trần ngược lại không có giác ngộ về phương diện này, hắn và Nữ Oa đều là Thánh Nhân, sao lại không áp chế được đám Chuẩn Thánh này.

Nghe lời của Chúc Cửu Âm xong, Diệp Trần lắc đầu nói: "Lục ca nói sai rồi." "Dám hỏi bệ hạ!

Lời này nói thế nào?" Chúc Cửu Âm tiếp tục xưng bệ hạ, nhấn mạnh thân phận của Diệp Trần.

Các Chuẩn Thánh còn lại đều ngẩng đầu nhìn Diệp Trần, họ cũng cực kỳ tò mò về lời này.

Dĩ lực chứng đạo là gian nan nhất, lời này là do Đạo Tổ lão nhân gia đích thân nói, chẳng lẽ còn có ẩn tình gì khác?

"Dĩ lực chứng đạo gian nan nhất, sau khi chứng đạo thực lực mạnh nhất, điểm này tất cả những ai đã tham gia nghe đạo ở Tử Tiêu Cung đều rõ." Diệp Trần trước tiên khẳng định cách nói của mọi người, rồi cười nhạt nói: "Nhưng có một điểm có lẽ các ngươi không rõ, bất kể dùng phương thức nào chứng đạo thành công, muốn tiếp

tục đột phá lên trên, chỉ có thể làm sâu sắc thêm sự lĩnh ngộ của bản thân đối với pháp tắc.

Bất luận là Thiên Đạo Thánh Nhân như Đạo Tổ và Nữ Oa, hay là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên như trẫm." "!!!" "!!!" "!!!" Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc!

Trước đây họ chưa từng tiếp xúc với Thánh Nhân thực sự, làm sao biết được những bí mật mà chỉ Thánh Nhân mới hiểu.

Thế là.

Phục Hy và các Chuẩn Thánh đỉnh phong khác lần lượt giơ tay đặt câu hỏi.

Diệp Trần và Nữ Oa nhìn nhau cười, cùng nhau giải đáp những câu hỏi của họ.

Việc giải đáp cho các Chuẩn Thánh này đã tốn mất ba tháng.

Dù sao về sau, cả Long tộc và Vu tộc đều tham gia vào, chuyện liên quan đến chứng đạo thành thánh, không thể không quan tâm.

"Được rồi, được rồi." Diệp Trần giơ hai tay lên, ra hiệu cho các Chuẩn Thánh có mặt yên tĩnh lại, nói: "Những vấn đề liên quan đến việc Chuẩn Thánh chứng đạo, tạm thời nói đến đây thôi.

Đợi sau đại hội chúc mừng, trẫm và Thiên Hậu sẽ cùng nhau giảng đạo cho mọi người, có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu, còn phải xem bản thân các ngươi." "Đa tạ bệ hạ!

Đa tạ nương nương!" "Đa tạ bệ hạ!

Đa tạ nương nương!" "Đa tạ bệ hạ!

Đa tạ nương nương!" Các Chuẩn Thánh có mặt lần lượt cảm tạ hai người.

"Các ngươi đều là trọng thần của Thiên Đình, không cần khách

sáo.” Diệp Trần phất tay nói: “Trẫm và Thiên Hậu đã giải đáp cho các ngươi mấy tháng, là để nói cho các ngươi một vấn đề, bất luận lựa chọn phương thức chứng đạo nào, việc lĩnh ngộ pháp tắc đều không được lơ là, dù sao pháp tắc quan hệ đến việc các ngươi rốt cuộc có thể đi được bao xa.” Các Chuẩn Thánh có mặt đều gật đầu.

“Đại hội chúc mừng sắp bắt đầu, không nói chuyện phiếm nữa.” Diệp Trần cười nhạt nói: “Ta có một số bảo vật muốn ban thưởng cho các Chuẩn Thánh, nhưng vẫn chưa quyết định được nên ban thưởng cho ai.

Hay là thế này, do các ngươi bỏ phiếu chọn ra danh sách nhận thưởng.” Nói xong.

Diệp Trần vung tay, sáu mươi tám miếng ngọc bài bay đến trước mặt mỗi vị Chuẩn Thánh, dùng để viết tên.

“Dùng ý niệm viết lên trên là được, mỗi người đề cử tối đa ba vị Chuẩn Thánh mà các ngươi cho là có cống hiến lớn nhất.” “Tự bỏ phiếu cho mình cũng được, nhưng tối đa chỉ một phiếu thôi.” “Vu tộc lần này bỏ phiếu có vẻ hơi thiệt thòi.” Diệp Trần có chút dở khóc dở cười nói: “Những thứ như tiên thiên linh bảo không thích hợp với Vu tộc.

Hay là thế này, nếu phiếu bầu của các ngươi cao, trẫm và Thiên Hậu sẽ chia cho các ngươi một ít khí vận.” Do Vu tộc không thể sinh ra nguyên thần, nên trảm thi chứng đạo và công đức chứng đạo không có quan hệ gì với họ.

Cách duy nhất để trở nên mạnh hơn là chăm chỉ tu luyện pháp tắc Đại Đạo, cố gắng một ngày nào đó có thể Dĩ lực chứng đạo.

Khí vận là thứ huyền diệu, có thể giúp người ta nhanh chóng trở nên mạnh mẽ.

Lĩnh ngộ pháp tắc trở nên dễ dàng hơn, luyện chế linh bảo, linh đan tỷ lệ thành công tăng lên rất nhiều, thậm chí có lúc tưởng chừng như chắc chắn phải chết, cũng có thể hóa nguy thành an.

Pháp tắc khí vận xếp hạng không cao trong ba ngàn Đại Đạo, nhưng lại cực kỳ hiếm có, ít có người có thể lĩnh ngộ được.

Ban đầu Diệp Trần dùng pháp tắc khí vận để lừa dối Hồng Quân, đã thu hút sự chú ý không nhỏ của lão, nếu không lão đã không cho phép hắn đối phó với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Diệp Trần có thể phân phối toàn bộ khí vận của Thiên Đình, sau khi đưa ra đề nghị này, các Chuẩn Thánh còn lại đều không có ý kiến phản đối.

So với một chút khí vận, họ càng mong đợi có được tiên thiên linh bảo để trảm thi hoặc trở nên mạnh mẽ hơn.

Đối với những người đã trảm thi thành công như Phục Hy, dù có Hà Đồ Lạc Thư, vẫn có thể nâng cao thực lực rất nhiều.

Nếu phối hợp với đám thiên binh thiên tướng, thậm chí có thể trong thời gian ngắn phát huy ra sức chiến đấu cấp Thánh Nhân, quả thực khiến các Chuẩn Thánh khác ngưỡng mộ.

Cuộc thảo phạt Tây phương đại thành công.

Thiên Đình thu được không ít cực phẩm linh bảo.

Những cực phẩm linh bảo như Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Bát Bảo Công Đức Trì, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Thất Bảo Diệu Thụ, tùy tiện lấy ra một món đều là bảo vật lừng lẫy ở Hồng Hoang.

Ngay cả đối với những Chuẩn Thánh đỉnh phong như Phục Hy, cũng có tác dụng nâng cao thực lực rất lớn.

Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!

Các Chuẩn Thánh này đều không có ý kiến, nhanh chóng viết tên người trong lòng mình, rồi giao ngọc bài lại cho Diệp Trần.

Diệp Trần tâm niệm khẽ động, liền nhìn rõ tất cả các tên, không khác mấy so với dự đoán trong lòng hắn.

Chương 209

"Danh sách cụ thể ta sẽ nói cho các ngươi trước, đợi đại hội chúc mừng chính thức bắt đầu, trẫm sẽ tuyên bố phần thưởng." Diệp Trần vung tay thu lại toàn bộ ngọc bài, cười nhạt nói: "Các ngươi đi chuẩn bị hội trường trước đi, đợi đại hội chính thức bắt đầu, trẫm và Thiên Hậu sẽ hiện thân." "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" Mấy chục vị Chuẩn Thánh đồng thanh lĩnh mệnh, chuẩn bị quay người rời đi.

Đúng lúc này.

Cửa Bàn Cổ Điện đột nhiên mở ra, Tam Thanh từ từ bước ra.

"???" "???" "???" Thấy Tam Thanh đột nhiên xuất hiện, các Chuẩn Thánh có mặt đều sững sờ.

Phục Hy kinh ngạc, không ngờ Diệp Trần lại giam Lão Tử trong Bàn Cổ Điện, điểm này hắn hoàn toàn không biết.

Thập Nhị Tổ Vu thì nhìn về phía Thông Thiên, trong Bàn Cổ Điện không phải là Lão Tử và Nguyên Thủy sao?

Gã này từ đâu chui ra vậy?

"Ơ, sao nhiều đạo hữu đều ở đây vậy..." Thông Thiên có chút kinh ngạc, rồi nhanh chóng hoàn hồn, cúi người nói với Diệp Trần: "Diệp Trần sư huynh, hai vị huynh trưởng đã suy nghĩ kỹ rồi, nguyện ý cùng ta quy phục dưới trướng Thiên Đình, mong sư huynh gạt bỏ hiềm khích trước đây, tiếp nhận huynh đệ chúng ta." "Mong sư huynh gạt bỏ hiềm khích trước đây, tiếp nhận chúng ta!" "Mong sư huynh gạt bỏ hiềm khích trước đây, tiếp nhận chúng ta!" Lão Tử và Nguyên Thủy dường như bị phong ấn quá lâu, đầu óc phản ứng có chút chậm chạp, học theo Thông Thiên cúi người hành lễ với Diệp Trần.

“Ba vị sư đệ khách khí rồi.” Diệp Trần cười lớn nói: “Chúng ta đều là Bàn Cổ chính tông, lại đều là môn hạ của Đạo Tổ, nếu các ngươi nguyện ý quy thuận Thiên Đình, vậy thực lực Thiên Đình tất sẽ tăng mạnh.

Trẫm và Thiên Hậu hoan nghênh còn không kịp, làm gì có hiềm khích gì!” “Thiên Đế nói có lý.” Nữ Oa vẫy tay trước hàng ghế đầu tiên, đặc biệt đặt thêm ba chiếc bảo tọa, mỉm cười nói: “Ba vị sư huynh mời ngồi.” “Đa tạ...

Thiên Hậu nương nương...” “Đa tạ Thiên Hậu nương nương.” “Đa tạ Thiên Hậu nương nương.” Lão Tử vừa rồi có chút do dự, Nguyên Thủy và Thông Thiên ngược lại phản ứng nhanh hơn.

Nếu đã đầu quân dưới trướng Thiên Đình, Diệp Trần và Nữ Oa lại tự xưng là Thiên Đế và Thiên Hậu, mà họ vẫn gọi là sư huynh sư muội, thì có chút không nể mặt.

“Ba vị sư đệ sao lại khách khí vậy!” Diệp Trần lớn tiếng nói: “Ngồi đi, ngồi đi, ba vị là thiên định Thánh Nhân, có lẽ không lâu nữa sẽ tấn thăng Thánh Nhân.

Trẫm sẽ sách phong các ngươi làm Tam Thanh Thiên Tôn, hưởng một thành rưỡi khí vận Thiên Đình, địa vị trên các vị Đại Đế.

Nếu có vấn đề gì về tu hành, cứ tìm trẫm trao đổi.” “Đa tạ bệ hạ!” Thông Thiên mặt mày cực kỳ vui vẻ.

Trước đây hắn còn lo Diệp Trần sẽ lừa dối họ, không ngờ sau khi thu nhận, lại thật sự cho đãi ngộ lớn như vậy, thật sự ngoài dự liệu của hắn.

“Đa tạ bệ hạ!” “Đa tạ bệ hạ!” Lão Tử và Nguyên Thủy lần lượt cúi người tạ ơn.

Sắc mặt Nguyên Thủy lại không được tốt lắm, môi không ngừng

run rẩy, dường như có lời muốn nói.

"Nguyên Thủy sư đệ có phải có lời muốn nói không?" Diệp Trần có chút nghi hoặc, rồi vỗ trán nói: "Trẫm biết rồi, trẫm biết rồi, ngươi muốn những linh bảo kia đúng không?" Nguyên Thủy và Lão Tử nhìn nhau.

Lời này họ thật sự không dám mở miệng.

Nhưng tam thi của hai người đều đã bị hủy, nếu không lấy lại những linh bảo đó, e rằng ngay cả Trấn Nguyên Tử và Phục Hy cũng không đánh lại.

"Hồi bẩm bệ hạ, quả thực có ý này." Lão Tử liếc nhìn Nguyên Thủy, thở dài nói: "Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ chúng ta đã thua bệ hạ, không có mặt mũi nào mở miệng với ngài.

Nhưng những linh bảo khác và Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp, mong bệ hạ trả lại cho chúng ta.

Nếu không có những bảo vật này, chúng ta e rằng ngay cả bất kỳ một Chuẩn Thánh nào có mặt ở đây cũng không đánh lại, thật sự không có mặt mũi nào ngồi vào vị trí Thiên Tôn." Bán thảm là một việc có kỹ thuật rất cao, trừ Chuẩn Đề ra, chắc không ai bằng được Lão Tử.

"Không vấn đề!" Diệp Trần vung tay, ném tất cả những cực phẩm tiên thiên linh bảo của hai người qua, cười nhạt nói: "Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp trước đây lúc Nữ Oa chứng đạo đã không cẩn thận luyện hóa rồi, muốn giải trừ luyện hóa cần một khoảng thời gian, sư đệ cứ từ từ chờ, đợi ngươi chứng đạo xong, chắc là có thể đưa cho ngươi rồi." "...Tất cả nghe theo bệ hạ." Lão Tử hoàn toàn không có cách nào với Diệp Trần, đành phải thở dài một hơi, chấp nhận hiện thực đau khổ này.

Nếu không có Thông Thiên cầu tình, hai người họ không chết cũng phải bị trấn áp vĩnh viễn trong Bàn Cổ Điện.

Đừng nói là Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp, ngay cả những cực phẩm linh bảo này cũng không lấy lại được, càng đừng nói đến vị trí Thiên Tôn của Thiên Đình.

Có mì tương chiên ăn rồi, còn đòi xe đạp làm gì.

"Lão Tử sư đệ quả thật đại khí, đợi đại hội chúc mừng kết thúc, trẫm sẽ giúp các ngươi chứng đạo thành thánh." Diệp Trần hài lòng gật đầu, nhân tiện ra vẻ nói: "Thiên Đình đường đường chỉ có hai vị Thánh Nhân, truyền ra ngoài khó nghe quá, phải cố gắng lên, tranh thủ sớm ngày chứng đạo thành công, cho Thiên Đình chúng ta có thêm mười mấy hai mươi Thánh Nhân." "!!!" "!!!" "!!!" Lời này vừa nói ra, toàn trường đều kinh ngạc!

Bảy mươi mấy vị Chuẩn Thánh sững sờ không dám hó hé nửa lời.

Tưởng Thánh Nhân là cải trắng à, bao nhiêu năm nay mới ra được một Đạo Tổ!

Không!

Không!

Không!

Bây giờ phải là ba người!

Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên đột nhiên trừng lớn mắt, Diệp Trần và Nữ Oa đã chứng đạo thành công rồi sao?

Hai người vừa rồi còn đang chìm đắm trong những chuyện khác, hoàn toàn không chú ý đến điểm này, đến lúc này mới phản ứng lại, trong lòng mãi không thể bình tĩnh!

Tam Thanh quy thuận, Hồng Hoang thống nhất.

Để có thể phát triển Thiên Đình đến ngày hôm nay, Diệp Trần đã hao phí không ít tâm tư. "Ha ha!" Lúc Lão Tử và Nguyên Thủy rời đi, vẻ mặt vẫn còn đầy kinh ngạc, Diệp Trần không nhịn được cười thành tiếng.

Nữ Oa mỉm cười nói: “Phu quân, xem ra ngài vui lắm.” "Có một chút." Diệp Trần khẽ gật đầu: "Đợi đại hội ăn mừng kết thúc, ta sẽ đưa nàng đến một nơi, phong cảnh ở đó rất đẹp.” "Được thôi." Nữ Oa dứt khoát gật đầu, thuận miệng hỏi: "Có thể dẫn theo Hậu Thổ tỷ tỷ không?" "..." Diệp Trần lại lần nữa im lặng.

Không biết là Nữ Oa đang thử lòng hay đang tác hợp hắn với Hậu Thổ, loại đề bài chí mạng này thật sự quá khó.

Nữ Oa nói: "Sao vậy?

Không muốn dẫn theo tỷ ấy à?" "Cũng không phải." Diệp Trần nhanh trí đáp: "Sau đại hội ăn mừng, không phải ta phải giảng đạo cho mọi người sao, bận rộn tu luyện pháp tắc, tranh thủ sớm ngày chứng đạo, có lẽ căn bản không có thời gian đi du ngoạn Hỗn Độn." Nữ Oa khẽ gật đầu: "Cũng có lý!

Ta đi hỏi Hậu Thổ tỷ tỷ, xem tỷ ấy có muốn đi cùng không.” "..." Diệp Trần thật sự không biết nên trả lời thế nào.

Nữ Oa cũng không để ý, thu lại Chí Tôn Phượng Bào rồi rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, tìm Hậu Thổ tâm sự.

Diệp Trần thở phào một hơi, chuyện này có thể kéo dài bao lâu thì cứ kéo dài bấy lâu vậy.

Trừ phi Nữ Oa tự mình gật đầu, tự mình mở miệng, nếu không hắn sẽ không đưa ra bất kỳ ý kiến nào.

Đợi Nữ Oa rời đi, Diệp Trần bước vào Bàn Cổ Điện.

Tuỳ tay khởi động chức năng che chắn của Bàn Cổ Điện, Diệp

Trần lấy ra Hỗn Độn Chung, thả ba con chó lớn ra ngoài.

Tam Cẩu trước đó bị Diệp Trần một quyền đánh nổ, dưới sự giúp đỡ của Đại Cẩu và Nhị Cẩu, nhục thân đã phục hồi như cũ.

Khí tức của ba con chó lớn đều có chút uể oải, xem ra để giúp Tam Cẩu ngưng tụ nhục thân đã hao tốn không ít công sức.

Chúng bất giác lùi lại mấy bước, ánh mắt nhìn Diệp Trần tràn đầy sợ hãi.

Chương 210

Lời nói của Diệp Trần hoàn toàn không đáng tin, chúng căn bản không biết mình sẽ phải đối mặt với điều gì. "Xem ra các ngươi rất sợ ta." Diệp Trần cười nhạt: "Không cần phải như vậy, chúng ta là bạn bè mà." "..." "..." "..." Ba con chó lớn nghe vậy đều im lặng. "Đại nhân, cầu xin ngài thả chúng ta đi." Đại Cẩu 'phịch' một tiếng quỳ xuống đất: "Ba chúng ta trốn khỏi Thiên Cẩu tinh vực, tuyệt đối không thể tiết lộ kế hoạch của ngài." "Kế hoạch của ta?" Diệp Trần nghe vậy sững sờ: "Ta có kế hoạch gì?" Thấy bộ dạng của Diệp Trần, Đại Cẩu tưởng hắn đang tiếp tục diễn kịch, lập tức giận từ trong lòng, gan cũng lớn hơn, cười lạnh nói: "Đại nhân hà tất phải biết rõ còn giả vờ hồ đồ?

Không phải ngài được các tinh hà khác phái tới để dò la tin tức sao?" Diệp Trần lập tức sáng mắt lên.

Mấy tên này quả nhiên biết tự suy diễn.

Xem ra ba con chó lớn này đã coi hắn là gián điệp của tinh hà khác, những lời tra hỏi trước đó là để moi tin tức từ trên người chúng. "Ngươi đoán không sai." Diệp Trần bèn tương kế tựu kế, thuận nước đẩy thuyền: "Nếu đã như vậy, thì ta thật sự không thể giữ các ngươi lại rồi." "Đừng!

Đừng!

Đừng!" Đại Cẩu nghe vậy lập tức sợ hãi, cười khổ nói: "Đại nhân, chúng ta bị Phong Cẩu đuổi ra khỏi Thiên Cẩu tinh vực, trong lòng sớm đã hận hắn thấu xương, nếu đại nhân dẫn binh đi công đánh, chúng ta hoan nghênh còn không kịp ấy chứ!" "Không sai, không sai!" "Đại nhân ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, ba huynh đệ chúng ta chỉ

mong ngài đi đánh tên Phong Cẩu đó, chúng ta cùng một phe với ngài." Nhị Cẩu và Tam Cẩu cũng nhao nhao phụ hoạ. "Ồ?

Nói nghe xem nào, rốt cuộc là chuyện gì?" Diệp Trần làm ra vẻ không tin: "Nếu ta thấy các ngươi nói có lý, không chừng sẽ thả các ngươi đi!" "Được!

Được!

Được!" Đại Cẩu điên cuồng gật đầu: "Chuyện là thế này, tên Phong Cẩu đó đố kỵ hiền tài, thấy ta sắp chứng đạo, có khả năng uy hiếp địa vị của hắn, liền thường xuyên tìm lý do sỉ nhục ta.

Ta thực sự không chịu nổi, chuẩn bị dẫn binh tạo phản, đáng tiếc tin tức không cẩn thận bị tiết lộ ra ngoài, ta đành phải dẫn theo mấy vị huynh đệ chạy trốn vào Hỗn Độn, cuối cùng lưu lạc thành Đạo Liệp Ma Thần, sống bằng cách cướp bóc các Ma Thần khác hoặc các tiểu thiên thế giới.” "Đạo Liệp Ma Thần?" Trong đầu Diệp Trần đột nhiên hiện lên hình ảnh của Xà Ma, hắn phất tay tạo ra hình ảnh của Xà Ma rồi nói: "Các ngươi có nhận ra con rắn này không?" "Huyết Xà lão tổ!" "Không sai, là Huyết Xà lão tổ!" "Đại nhân gặp phải Huyết Xà lão tổ mà còn giữ được tính mạng sao?" Ba con chó lớn kinh ngạc thốt lên. "Huyết Xà lão tổ?" Diệp Trần xoa cằm: "Nói nghe xem nào." Đại Cẩu đó cẩn thận nhìn Diệp Trần hai lần, phát hiện toàn thân hắn không có một chút thương tích nào, càng cảm thấy sợ hãi hơn, nói: "Huyết Xà lão tổ là Đạo Liệp Ma Thần nổi danh trong Hồn Thôn tinh hà, tính cách hung tàn độc ác, lòng báo thù cực nặng, những Đạo Liệp Ma Thần bình thường như chúng ta căn bản không dám trêu chọc hắn." Xem ra cái gọi là Đạo Liệp Ma Thần chính là thổ phỉ sơn tặc trong Hỗn Độn.

Nếu thổ phỉ sơn tặc làm việc cướp nhà cướp của, thì Đạo Liệp Ma Thần làm việc cướp bóc thế giới, đoạt lấy Ma Thần khác.

Nhị Cẩu không nhịn được hỏi: "Đại nhân đã tận mắt thấy Huyết Xà lão tổ sao?" "Ừ, sau khi ta bắt các ngươi, con rắn đó đến gây rối." Diệp Trần bình tĩnh gật đầu: "Ta vốn không định để ý, ai ngờ nó được đằng chân lân đằng đầu, cứ đòi động tay động chân với ta.

Ta chỉ dùng một chiêu đã đánh nó trọng thương, giờ này không biết đã chạy đến xó nào dưỡng thương rồi." "!!!" "!!!" "!!!" Lời này vừa nói ra, ba con chó đều kinh hãi!

Huyết Xà lão tổ là Đạo Liệp Ma Thần nổi danh trong Hồn Thôn tinh hà, vị trước mắt này lại có thể một chiêu đánh bại hắn, vậy thực lực chẳng phải đã mạnh đến tận trời rồi sao?

Làm sao có thể là đối thủ của vị này?

Chạy trốn, e là cả đời cũng không có hi vọng.

Xem ra phải tìm cách lấy lòng vị này mới có khả năng có được cơ hội rời đi.

Diệp Trần thấy ba con chó lớn run lẩy bẩy, trong lòng không hiểu sao cảm thấy sảng khoái hơn nhiều.

Đã lâu không khoác lác như vậy, kỹ năng cũng trở nên có chút lạ lẫm, xem ra sau này phải khoác lác nhiều hơn. "Đại sự không ổn rồi đại nhân!" Tam Cẩu vừa khôi phục nhục thân đã kinh hô một tiếng, suýt chút nữa dọa Diệp Trần trượt chân.

Diệp Trần hung hăng trừng mắt nhìn nó: "Ta thấy ngươi mới là thật sự không muốn sống nữa." "...Không phải ạ đại nhân, ngài thả Huyết Xà lão tổ đi là đã gây ra đại họa ngập trời rồi." Tam Cẩu sợ đến mức lùi lại mấy bước, tiếp tục lắc đầu nguầy nguậy nói: "Huyết Xà lão tổ đó thuộc về Hồn Thôn Đạo Liệp Đoàn, tổ chức này cực kỳ mạnh mẽ, có rất nhiều Đạo Liệp Ma Thần thực lực khủng bố.

Một khi thế lực nào trêu chọc Ma Thần trong tổ chức, các Ma

Thần còn lại sẽ dốc toàn lực xuất động, giúp Ma Thần đó báo thù!

Tất cả các thế lực bị hạ lệnh báo thù, không có một ai có thể sống sót đến ngày hôm nay." "Thật hay giả vậy?" Diệp Trần nghe vậy trong lòng mừng rỡ, nhưng phải làm ra vẻ lo lắng. "Đương nhiên là thật, giống như Huyết Xà lão tổ ở cấp Hỗn Nguyên cấp trung kỳ, trong Đạo Liệp Đoàn có hai ba mươi người, Ma Thần mạnh mẽ ở Hỗn Nguyên cấp hậu kỳ cũng có khoảng bảy tám người." Nhị Cẩu vẻ mặt kinh hãi nói: "Thậm chí có lời đồn, đoàn trưởng của Đạo Liệp Đoàn là một Ma Thần cấp Hỗn Độn thực sự, một tồn tại khủng bố có thể dễ dàng tàn sát hàng chục tinh vực!" "Hỗn Độn cấp Ma Thần?" Diệp Trần nghe vậy sững sờ: "Ta nghe sao giống các ngươi đang lừa ta vậy?" Một Hỗn Độn cấp Ma Thần cấp thấp nhất cũng có thể dễ dàng hủy diệt mấy đại tinh vực không thành vấn đề.

Giết chết loại Hỗn Nguyên cấp ngũ trọng như Diệp Trần cũng đơn giản như ăn cơm uống nước.

Một tồn tại ở cấp bậc đó không chăm chỉ tu luyện để trở nên mạnh hơn, không chiếm cứ một tinh hà để ăn sung mặc sướng, lại chạy đi làm thổ phỉ sơn tặc sao?

Đây chẳng phải là bỏ dưa hấu nhặt hạt vừng sao?

Não có vấn đề à?

Lùi một vạn bước mà nói, Đạo Liệp Đoàn ở Hồn Thôn tinh hà vênh váo như vậy, chủ tể của Hồn Thôn tinh hà có thể nhẫn nhịn được sao? "Chúng ta nào dám lừa đại nhân!" Đại Cẩu kêu oan: "Ta chưa từng tận mắt thấy vị đoàn trưởng Đạo Liệp Đoàn đó, nhưng chuyện này ở Hồn Thôn tinh hà lưu truyền rất rộng, ngài cứ tùy tiện tìm mấy tinh vực hỏi thăm là biết ta có nói dối không." "Chuyện này ta sẽ đi hỏi." Diệp Trần thăm dò gật đầu.

Ba con chó lớn lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Trần càng cảm thấy chuyện này kỳ quái, xem bộ dạng của chúng không giống giả, chủ tể của Hồn Thôn tinh hà có thể dung túng sự tồn tại của Đạo Liệp Đoàn, thật sự là não có vấn đề sao?

Thôi, kệ đi.

Hắn cũng không thật sự muốn đi công đánh Hồn Thôn tinh hà, quan tâm nhiều như vậy cũng chẳng có ích gì.

Xà Ma, cũng chính là Huyết Xà lão tổ đã bị hắn lừa đến Tử Tiêu Cung, không chừng đã xảy ra xung đột với Hồng Quân.

Theo cách nói của ba con chó lớn, trừ phi Hồng Quân tiêu diệt Huyết Xà lão tổ, nếu không con Xà Ma thù dai này chắc chắn sẽ dẫn theo các Ma Thần khác đến tập kích.

Liệu những Ma Thần này có thể hạ được Hồng Quân hay không, Diệp Trần giữ thái độ phủ định.

Tiền thân của Hồng Quân là cường giả mạnh nhất trong ba ngàn Ma Thần, được xem là tổ tông của những Ma Thần này.

Thật sự bị lật thuyền trong mương, bị đám con cháu này hạ gục, Diệp Trần cảm thấy khả năng cực nhỏ.

Trừ phi vị đoàn trưởng Hỗn Độn cấp Ma Thần kia ra tay mới có khả năng thắng được Hồng Quân khi thực lực của hắn chưa hồi phục. "Như vậy cũng tốt." Diệp Trần thầm nghĩ: "Có đám Hỗn Độn Ma Thần này đi tấn công trước, chắc chắn có thể giúp ta thăm dò át chủ bài của Hồng Quân.

Đợi đến khi ta và hắn chính thức khai chiến cũng có thể chuẩn bị nhiều hơn." Xem ra ba con chó lớn này cũng có chút tác dụng, chuyện về thế giới Hỗn Độn, chúng biết nhiều hơn hắn.

Không thể giết, cứ giữ lại vậy.

Nghĩ đến đây, Diệp Trần phất tay ném ra một lượng lớn linh quả và thịt thú, chất đống trước mặt ba con chó lớn. "Lần này thái độ trả lời câu hỏi của các ngươi không tệ, số linh quả này có thể dùng để hồi phục nguyên khí, thịt thú có thể dùng để đỡ thèm, cứ lấy mà hưởng dụng đi." Diệp Trần cười nhạt: "Đợi ngày nào đó ta vui vẻ, sẽ thả các ngươi ra ngoài." Giọng nói vừa dứt, Diệp Trần biến mất trước mặt ba con chó lớn.

Ba con chó lớn nhìn nhau.

Nhị Cẩu cảnh giác nhìn số linh quả và thịt thú đó, nói: "Đại ca, hắn không phải muốn độc chết chúng ta chứ?" "...Không, không biết." Đại ca khẽ lắc đầu, khóe miệng không kìm được chảy nước miếng, chăm chú nhìn đống thịt thú.

Phương thức tu luyện của những Hỗn Độn Ma Thần này tương tự như Vu tộc, tu luyện pháp tắc, thôn phệ năng lượng để cường hóa bản thân.

Chương 211

Năng lượng phổ biến nhất không phải là thịt thú sao. "Ta thấy đệ nghĩ nhiều rồi." Tam Cẩu cười khổ nói: "Vị đó thật sự muốn giết chúng ta, một bàn tay là có thể đập chết rồi, cần gì phải hạ độc?

Ăn đi, tu luyện đi, lần sau hỏi chúng ta còn trả lời, nếu không chọc giận ngài ấy mới thật sự dễ chết đó." Cũng phải.

Tam Cẩu vơ một đống lớn linh quả nhét vào miệng, nhanh chóng hấp thu năng lượng bên trong để hồi phục nhục thân vừa mới tạo ra.

Nếu chỉ xét về năng lượng, linh quả vượt xa thịt thú; đương nhiên, chúng thích ăn thịt thú hơn.

Thấy Tam Cẩu đã động thủ, Đại Cẩu và Nhị Cẩu nhìn nhau một cái, cũng nhanh chóng hành động.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Diệp Trần khẽ gật đầu, Tam Cẩu xem ra khá thông minh.

Trước đó thấy tên này thực lực yếu nhất, Diệp Trần thực sự không để trong lòng.

Nhưng lần này cảm giác mà nó mang lại cho Diệp Trần quả thực có chút thông minh, thậm chí bắt đầu suy đoán tâm ý của hắn.

Sau khi hắn khoác lác đánh chạy Huyết Xà lão tổ, hai con chó lớn còn lại sợ đến run lẩy bẩy, có lẽ chỉ nghĩ đến việc cầu xin tha mạng.

Chỉ có con Tam Cẩu này kinh hô lên, tiết lộ bí mật của Hồn Thôn Đạo Liệp Đoàn, thành công chuyển dời sự chú ý của hắn.

Diệp Trần ban thưởng linh quả và thịt thú, Đại Cẩu và Nhị Cẩu còn đang lo lắng có độc hay không, Tam Cẩu lại lần nữa đoán trúng

tâm tư của Diệp Trần.

Nó hoàn toàn không quan tâm có độc hay không, trực tiếp thôn phệ linh quả, khôi phục tu vi của mình đến mức tối đa.

Đúng là một Hỗn Độn Ma Thần luôn chuẩn bị sẵn sàng ở mọi lúc mọi nơi.

Xem ra lần sau phải tìm lý do xử lý tên này mới được.

Một kẻ quá thông minh để trong tay, lúc nào cũng cảm thấy không an toàn.

Không chừng tên này đang có ý đồ xấu, ngày nào đó chơi xỏ hắn một vố, hắn còn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Sau khi quyết định, Diệp Trần thu lại suy nghĩ, triệu hồi Cửu Long Trầm Hương Liễn, hướng về hội trường đại điển mà đi.

Đại hội ăn mừng sắp được tổ chức, Diệp Trần thân là Thiên Đế, cũng phải lộ diện mới được.

Nếu có thể thuận tiện ra oai một phen, nói vài câu khích lệ lòng người, hiệu quả sẽ càng tốt hơn.

Có lẽ sau đại điển lần này, thế giới Hồng Hoang sẽ thật sự nghênh đón thời đại của Thánh Nhân.

Có thêm mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân, chia sẻ quyền hạn Thiên Đạo của Hồng Quân, thuận tiện thăm dò ý chí Bàn Cổ xem rốt cuộc có gì đặc biệt.

Tam Thanh đều là Bàn Cổ chính tông, không chừng khi chứng đạo thành Thánh, ý chí Bàn Cổ sẽ có chút hành động nhỏ.

Diệp Trần cực kỳ hoan nghênh ý chí Bàn Cổ có những hành động nhỏ đó.

Hắn và Tam Thanh không có tình cảm gì, hòa giải và trọng dụng

họ cũng là để kiềm chế ý chí Bàn Cổ.

Nếu ý chí Bàn Cổ đến gây rối, làm hỏng việc chứng đạo của Tam Thanh, hai bên đánh nhau lưỡng bại câu thương, đó mới là điều Diệp Trần muốn thấy nhất.

Trước khi chứng đạo Hỗn Nguyên, Diệp Trần bất luận thực lực, nhãn giới hay những thứ khác đều không thể so sánh với Hồng Quân và ý chí Bàn Cổ, chỉ có thể dùng vũ lực để chinh phục đối thủ.

Sau khi chứng đạo Hỗn Nguyên, Diệp Trần càng biết rõ sự mạnh mẽ của đối thủ, thường thử dùng đầu óc để giải quyết vấn đề.

Dẫn Huyết Xà lão tổ đến Tử Tiêu Cung, hòa giải với Tam Thanh để kiềm chế ý chí Bàn Cổ, đều là những thay đổi mà hắn đã làm.

Hiệu quả của phương thức này rốt cuộc ra sao, phải đợi sau này mới biết, trong thời gian ngắn e là không có động tĩnh gì.

Hội trường đại điển được thiết lập tại tầng trời thứ mười bảy.

Tầng trời thứ mười bảy nằm ở trung tâm của Tam Thập Tam Thiên, lại là nơi sinh sống của các văn thần võ tướng từ Kim Tiên trở lên, dùng để tổ chức hội trường là thích hợp nhất.

Tam Thập Tam Thiên trải qua mấy chục vạn năm phát triển, tuy chưa có vạn ức sinh linh, nhưng mấy trăm ức sinh linh chắc chắn không thể thiếu.

Kim Tiên trong số các sinh linh tiên thiên chỉ là khởi đầu, nhưng đối với các sinh linh hậu thiên, đó là ngưỡng cửa quan trọng nhất để phân biệt có tiềm năng phát triển hay không.

Vượt qua ngưỡng cửa Kim Tiên mới có khả năng đột phá Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, trở thành nhân tài quan trọng của Thiên Đình.

Nếu không được, vậy thì cứ yên ổn sống ở tầng dưới, làm nền tảng cho sự phát triển của Thiên Đình là được.

Chỉ riêng cường giả Thiên Đình từ Kim Tiên trở lên đã có khoảng mấy chục triệu người, đặc biệt là trăm vạn đại quân của Vu tộc, ít nhất cũng từ Thái Ất Kim Tiên trở lên, quả thực khủng bố đến cực điểm.

Hội trường đại điển cực kỳ xa hoa.

Dựa trên các yếu tố như tu vi, địa vị, được chia thành hàng chục khu vực, hình tròn tỏa ra bốn phương tám hướng.

Hơn bảy mươi vị Chuẩn Thánh lão tổ chiếm giữ khu vực trung tâm nhất, đồ tử đồ tôn mà họ mang theo, cùng với các Đại La Kim Tiên thuộc Thiên Đình, chiếm giữ khu vực hơi lùi về sau một chút.

Những hàng sau đó thì nhiều hơn.

Các Đại La Kim Tiên bên ngoài và Thái Ất Kim Tiên thuộc Thiên Đình được xếp ở khu vực thứ ba.

Các Thái Ất Kim Tiên bên ngoài, thiên binh thiên tướng chiếm khu vực ngoài cùng.

Hai khu vực phía sau cực kỳ rộng lớn, việc chọn chỗ ngồi hoàn toàn dựa vào tốc độ và thực lực.

Đúng lúc này, không xa truyền đến một trận ồn ào.

Diệp Trần có chút tò mò, cúi đầu nhìn xuống, phát hiện Vô Nhai Tử đang tiếp đãi mấy vị Đại La Kim Tiên, dường như đã xảy ra mâu thuẫn.

Vô Nhai Tử một đường đi theo Đông Vương Công, là một trong những thuộc hạ đầu tiên theo Diệp Trần, luôn được trọng dụng.

Nhìn bộ dạng lúc này của hắn, hẳn là đang phụ trách quản lý chỗ

ngồi trong hội trường, quyền lực và thể diện khá lớn.

Trước mặt hắn là bốn vị Đại La Kim Tiên, tổng cộng một nam ba nữ.

Vị Đại La Kim Tiên nam đó, Diệp Trần có chút ấn tượng.

Hình như tên là Triệu Công Minh.

Lần đại hội ăn mừng trước, hắn đã giành được giải nhất trong cuộc thi, không ngờ hôm nay lại dẫn theo ba nữ tử đến.

Chương 212

Ba nữ tử?

Trời đất!

Hẳn là Tam Tiêu rồi?

Tồn tại trong truyền thuyết dám đối đầu với Thánh Nhân, không ngờ lại là Đại La Kim Tiên, thật sự có chút ngoài dự liệu của Diệp Trần.

Diệp Trần nhìn sang.

Ba người đều có ngoại hình tuyệt sắc, dung mạo cũng giống nhau bảy tám phần.

Nhưng người khác chỉ cần nhìn vào những khác biệt nhỏ là có thể dễ dàng phân biệt được ai là ai.

Trong đó người có gương mặt trưởng thành nhất, trông khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, ôn nhu trầm ổn, giống như một quả chín mọng.

Có một nữ tử trông khoảng mười chín hai mươi tuổi, có vẻ hơi tinh nghịch, toát ra một vẻ cổ linh tinh quái.

Người nhỏ nhất trông khoảng mười lăm mười sáu tuổi, mắt đảo liên tục, dường như đang có ý đồ xấu gì đó. "Vô Nhai Tử đạo hữu, xin hãy giúp một tay." Triệu Công Minh khẽ nhíu mày: "Ba vị muội muội của ta tu vi đều không dưới ta, sao có thể để ta ngồi ở khu vực thứ hai, còn các muội ấy lại bị xếp ở khu vực thứ ba chứ." "Công Minh đạo hữu, chúng ta cũng quen biết nhau, theo lý thì yêu cầu của ngài ta chắc chắn sẽ không nói hai lời mà đồng ý ngay.

Nhưng đại điển lần này long trọng hơn cả lần Thiên Đình thành

lập, chuyện đổi chỗ ngồi quan trọng như vậy, ta vạn lần không dám làm." Vô Nhai Tử cười khổ nói: "Ngay cả chỗ ngồi của Công Minh đạo hữu cũng là do Đông Vương đại đế tự mình phê chuẩn." "Nhưng..." Triệu Công Minh định nói. "Đại ca, thôi đi." Nữ tử ôn nhu kia mỉm cười nói: "Chuyện này thực sự khó cho người ta, đừng làm phiền vị đạo hữu này nữa, ngồi ở đâu mà chẳng được?

Đại ca cứ yên tâm đến khu vực thứ hai đi, đợi đại điển kết thúc chúng ta lại tụ họp là được." "Đúng vậy, đúng vậy." Quỳnh Tiêu cười khẽ: "Chúng ta không có mặt mũi lớn như vậy, không đi tranh vị trí đó đâu, ở khu vực thứ ba cũng không sao." Bích Tiêu thấy nhị tỷ nói lời chua ngoa, lập tức phụ họa: "Ai bảo danh tiếng của Tam Tiêu chúng ta quá nhỏ, không thể so sánh với những Đại La lão làng đã thành danh từ lâu, không có tư cách để Thiên Đình xếp chỗ, cũng là chuyện bình thường." "Im miệng cho ta!" Vân Tiêu nghe vậy lập tức nổi giận, phượng nhãn trừng lên, dọa hai người kia run lẩy bẩy. "..." Triệu Công Minh khẽ lắc đầu, nhìn về phía Vô Nhai Tử: "Vô Nhai đạo hữu, nếu đã không thể đổi lên trên, vậy xếp vị trí của ta bên cạnh ba vị muội muội chắc không có vấn đề gì chứ?" "Vậy thì tự nhiên không có vấn đề gì." Vô Nhai Tử khẽ gật đầu, đổi lên trên thì khó, đổi xuống dưới thì đơn giản hơn nhiều. "Vậy được." Triệu Công Minh gật đầu: "Vậy đổi chỗ của ta..." "Đợi đã!" Vẻ mặt Vô Nhai Tử đột nhiên thay đổi, vội vàng ngắt lời Triệu Công Minh: "Ta vừa nãy nhầm lẫn, Đông Vương đại đế đặc biệt dặn dò ta, bất kể Công Minh đạo hữu dẫn theo bao nhiêu bạn bè, vị trí đều được xếp ở khu vực thứ hai.

Mau, xin mời theo ta, ta sẽ đích thân dẫn các vị đi." "A!" Triệu Công Minh nghe vậy sững sờ.

Hình như mình với Đông Vương Công đâu có giao tình gì lớn?

Không phải sau đại hội ăn mừng chỉ nói chuyện với đối phương vài câu thôi sao? "Đại ca lợi hại quá!" "Nghe nói Đông Vương tiền bối

là Đông Phương Thiên Đế của Thiên Đình, địa vị chỉ dưới Thiên Đế và Thiên Hậu, có thể nể mặt đại ca như vậy, thật sự khiến chúng ta cũng được thơm lây." Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu nghe vậy mừng rỡ, nhao nhao nịnh nọt Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh trong lòng vô cùng thấp thỏm, nhưng không tiện tỏ ra yếu thế trước mặt ba cô em gái, đành phải nặn ra một nụ cười, giả vờ bình tĩnh.

Vân Tiêu thì thật sự bình tĩnh.

Dường như ngồi ở khu vực nào đối với nàng cũng không sao cả, có chút cảm giác được sủng ái mà không kinh ngạc. "Bốn vị đạo hữu đừng nói chuyện nữa, mau theo ta đến chỗ ngồi đi." Vô Nhai Tử vẫn còn có chút kinh ngạc, cười nhạt nói: "Đợi sắp xếp xong cho các vị, ta còn phải quay lại tiếp đãi các đạo hữu khác." Người vừa truyền âm cho hắn không phải là Đông Vương Công, mà là Thiên Đế bệ hạ vừa mới xuất quan.

Nếu đã có bệ hạ mở miệng, cho dù xếp bốn người họ ở khu vực thứ nhất, e là cũng không ai phản đối.

Nhưng Diệp Trần dặn dò Vô Nhai Tử, phải mượn danh nghĩa của Đông Vương Công để làm việc, để tránh cho Triệu Công Minh kiêu ngạo tự mãn. "Vậy làm phiền Vô Nhai đạo hữu rồi." Triệu Công Minh khẽ gật đầu, gọi Tam Tiêu đi theo.

Vô Nhai Tử dẫn Triệu Công Minh và Tam Tiêu xuyên qua khu vực thứ ba, đến phía trước nhất của khu vực thứ hai, xếp họ vào chỗ ngồi bên cạnh một vị Thái Ất Kim Tiên nào đó.

Những chỗ ngồi này sát với khu vực thứ nhất, được xem là máy bay chiến đấu trong khu vực thứ hai.

Quỳnh Tiêu nhìn vị Thái Ất Kim Tiên nọ, bật cười nói: "Vừa nãy

nói nhiều như vậy, ta còn tưởng vị trí ở khu vực thứ hai khó có được lắm, thì ra Thái Ất Kim Tiên cũng có thể ngồi ở đây.

Nếu mà xếp ta ở khu vực thứ ba, thật sự là cười rụng răng... "Hỗn xược!" "Im miệng cho ta!" Vô Nhai Tử nổi giận đùng đùng.

Triệu Công Minh kinh hãi tột độ.

Hai vị Đại La Kim Tiên đồng loạt quát mắng Quỳnh Tiêu.

Bích Tiêu đang chuẩn bị phụ họa, thấy cảnh tượng này, lập tức sợ đến không dám mở miệng.

Quỳnh Tiêu sợ đến mặt mày tái nhợt, hoàn toàn không biết mình đã làm sai điều gì, kinh ngạc nhìn về phía Triệu Công Minh.

Vị đại ca này luôn yêu thương nàng nhất, chưa bao giờ nổi giận như vậy, hôm nay sao thế?

Sát khí của Vô Nhai Tử tỏa ra bốn phía, giận dữ nói: "Muội muội của ngươi ba lần năm lượt nói năng lỗ mãng, giờ lại dám mạo phạm điện hạ, nếu điện hạ không muốn tha thứ, cho dù chém chết tại chỗ cũng là đáng đời!" Vân Tiêu sắc mặt đại biến.

Bích Tiêu mặt mày trắng bệch.

Quỳnh Tiêu càng sợ đến ngã ngồi trên đất.

Triệu Công Minh mặt lúc xanh lúc trắng, xin lỗi vị Thái Ất Kim Tiên kia: "Thân Công Báo đạo hữu xin hãy thứ tội, xá muội là tán tu bên ngoài, không hiểu quy củ của Thiên Đình, nếu có chỗ nào đắc tội, xin đạo hữu rộng lòng bỏ qua." "Vô Nhai đại ca, làm gì mà nghiêm túc thế?" Thân Công Báo quay người, nheo miệng cười: "Đây là đại điển long trọng mấy chục vạn năm khó gặp, vì một hai câu nói mà tức giận thì không đáng.

Công Minh đại ca nói phải không?

Mau, ngồi, ngồi, ngồi, thứ tội gì chứ, chẳng phải là miệng hơi to một chút, thích nói thật một chút thôi sao." Thân Công Báo là đệ tử duy nhất của Diệp Trần, ngày thường hay trà trộn với các thiên binh thiên tướng ở các tầng trời, trông không có vẻ gì là kiêu ngạo.

Nhưng chỉ cần thân phận của hắn được tiết lộ, tuyệt đối được xem là địa vị tôn quý.

Đừng nói là các Đại La Kim Tiên của Thiên Đình, ngay cả Chuẩn Thánh bình thường cũng phải nể mặt đôi chút.

Trong thời khắc quan trọng như đại điển của Thiên Đình, thể diện cần có tuyệt đối không thể thiếu.

Chỗ ngồi này gần khu vực thứ nhất nhất, một Thái Ất Kim Tiên ngồi ở đây đủ để nói lên mọi vấn đề.

Không đợi Vô Nhai Tử bày tỏ lòng trung thành lần nữa, Triệu Công Minh vội vàng cảm tạ: "Đa tạ đạo hữu rộng lượng, ta có thể đảm bảo với đạo hữu, bất kể muội muội nào của ta còn nói năng lỗ mãng, không cần đạo hữu phiền lòng, ta sẽ tự mình xử lý!" "Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ." Thân Công Báo khẽ phất tay: "Mau ngồi đi." Trước khi được Diệp Trần thu làm đồ đệ, hắn đã trà trộn ở nhiều nơi, hiểu rõ thế thái nhân tình.

Sau khi vào Thiên Đình, hắn thường xuyên trà trộn ở các tầng trời lớn, với ai cũng có thể hòa đồng, hiểu rõ nhất những điều này.

Bốn vị Đại La Kim Tiên trước mắt không giống người của Thiên Đình, có thể được xếp bên cạnh hắn, thân phận chắc chắn không bình thường.

Nếu thật sự vì thể diện mà xử lý Quỳnh Tiêu, ba người còn lại trong lòng chắc chắn sẽ không vui, không chừng sẽ kết thù oán.

Nếu thật sự phát triển như vậy, thực sự không cần thiết.

Vì vậy, Thân Công Báo chỉ thuận miệng cười ha hả, dễ dàng cho qua chuyện này.

Chương 213

"Nếu không phải điện hạ nhân từ, ngươi đã không có tư cách sống trên đời này rồi." Vô Nhai Tử trừng mắt nhìn Quỳnh Tiêu, cúi người hành lễ với Thân Công Báo: "Điện hạ, ta có trọng trách trong người, không ở lại lâu." "Vô Nhai huynh đi thong thả." Thân Công Báo mỉm cười gật đầu: "Ba vị đạo hữu mau ngồi đi, đừng để lời của hắn trong lòng.

Làm gì có điện hạ hay không điện hạ, tu vi của ta còn xa mới bằng các vị, chẳng qua là may mắn được Thiên Đế bệ hạ thu nhận làm môn hạ mà thôi." "Thì ra là cao đồ của Thiên Đế bệ hạ." Vân Tiêu mỉm cười nói: "Vừa rồi xá muội thất lễ rồi, Vân Tiêu ở đây thay muội ấy nhận lỗi." "Đâu có, đâu có." Thân Công Báo đưa tay mời họ ngồi.

Trên cao, Diệp Trần hài lòng gật đầu.

Hắn thu nhận Thân Công Báo làm đồ đệ là có tư tâm, ban đầu là để phòng ngừa Phong Thần lượng kiếp.

Bây giờ Phong Thần lượng kiếp không thể xảy ra nữa, hắn cũng không quá để tâm đến Thân Công Báo.

Nhưng biểu hiện hôm nay của Thân Công Báo rất đáng khen ngợi, quả thực đáng khen.

Sau khi trải qua một chút sóng gió nhỏ, Diệp Trần không còn chú ý đến những gì xảy ra ở hội trường nữa, mặc cho Cửu Long Trầm Hương Liễn từ từ hạ xuống, ngắm nhìn cảnh đẹp của các tầng trời.

Không lâu sau, hơn trăm vạn sinh linh Hồng Hoang từ cấp Kim Tiên trở lên đều đã yên vị.

Uỳnh!

Uỳnh!

Uỳnh!

Uỳnh!

Uỳnh!

Hơn bảy mươi vị Chuẩn Thánh lão tổ từ trên trời giáng xuống, đáp xuống trung tâm hội trường, tuyên bố đại điển ăn mừng của Thiên Đình chính thức bắt đầu. "Hoan nghênh chư vị đến Thiên Đình tham gia đại điển ăn mừng này." Một vị Đại La Kim Tiên có tướng mạo tuấn lãng đứng trên sân khấu trung tâm làm người dẫn chương trình, cất cao giọng nói: "Đầu tiên, xin mời Thiền Quyên tiên tử của Thái Âm Tinh cùng các vị Hằng Nga mang đến vũ đạo 《Thiềm Cung Chiết Quế》, kính mời thưởng thức." Vụt!

Vị Đại La Kim Tiên đó đột nhiên biến mất trên sân khấu.

Ba mươi sáu vị Hằng Nga từ trên trời từ từ hạ xuống.

Nghê Thường Vũ Y, tiên âm lượn lờ.

Những điệu múa này cực kỳ ưu mỹ, vóc dáng cực kỳ đẹp mắt, lập tức thu hút tất cả khán giả.

Đợi một khúc nhạc kết thúc, mọi người vẫn chưa kịp phản ứng.

Mỗi khi một tiết mục kết thúc, vị Đại La Kim Tiên dẫn chương trình đó sẽ trở lại sân khấu, tuyên bố tiết mục mới tiếp theo.

Hàng chục vạn tiên tử của Thiên Đình, bưng linh quả, quỳnh tương, mỹ thực, giai nhưỡng, từ các tầng trời lần lượt đến, đặt trước mặt các vị tham gia hội nghị.

Thậm chí còn có thịt thú nướng than đặc chế của Vu tộc, hương thơm lan tỏa khắp tầng trời thứ mười bảy.

E là sau khi đại điển này kết thúc rất lâu, mùi thịt nướng này cũng

không dễ dàng tan đi.

Các loại tiết mục đặc sắc lần lượt lên sân khấu, hàng trăm vạn khán giả ăn ngon uống say, được xem là đại điển mạnh nhất trong lịch sử.

Các thế lực lớn tổ chức đại hội ăn mừng, tiết mục, ăn uống vui chơi cũng có, nhưng loại hình đơn điệu, cực kỳ nhàm chán.

Kể từ khi Diệp Trần lên kế hoạch cho đại hội ăn mừng liên minh của Vu tộc, các loại tiết mục kỳ lạ liên tiếp xuất hiện, để tổ chức một đại điển hoành tráng hơn nữa, hắn đã phải tốn rất nhiều công sức.

Giống như ngôi sao phụ trách chiếu sáng ở tầng trời thứ mười bảy, suốt ba mươi năm không rời đi, đảm bảo khán giả xem được thoải mái.

Một ngày rồi lại một ngày...

Một tháng rồi lại một tháng...

Một năm rồi lại một năm...

Thời gian vui vẻ không phải lúc nào cũng ngắn ngủi.

Đại điển này kéo dài suốt ba mươi năm, không có một tiết mục nào lặp lại, linh quả, thịt nướng cũng không bao giờ gián đoạn, không hề có chút ngưng nghỉ.

Các sinh linh khác sớm đã ăn no uống đủ, chỉ có đám Vu tộc đó, ăn từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc.

Vừa xem tiết mục, vừa ăn, ăn quá no thì vừa xem tiết mục vừa tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công.

Dựa vào năng lượng do những linh quả và thịt nướng này cung cấp, quả thực có không ít Vu tộc liên tục đột phá, khiến khán giả xung quanh kinh ngạc không thôi.

Tham gia một đại điển, xem vài tiết mục là có thể đột phá?

Thiên Đình quả thực quá thần kỳ.

Đợi tiết mục diễn xong, vị Đại La Kim Tiên dẫn chương trình đó không lên sân khấu nữa.

Đông Vương Công lặng lẽ xuất hiện trên sân khấu, nhìn quanh toàn trường: "Đại điển ăn mừng của Thiên Đình đến đây, phần trước đã xong, tiếp theo là phần quan trọng nhất, chúng ta trước tiên có lời mời Thiên Đế và Thiên Hậu đăng đài." "Có lời mời Thiên Đế!

Có lời mời Thiên Hậu!" "Có lời mời Thiên Đế!

Có lời mời Thiên Hậu!" "Có lời mời Thiên Đế!

Có lời mời Thiên Hậu!" Hàng trăm vạn khán giả đồng loạt đứng dậy, đồng thanh mời Diệp Trần và Nữ Oa hiện thân.

Diệp Trần ngẩng đầu nhìn lên trời, Nữ Oa trong nháy mắt xé rách hư không, mỉm cười ngồi bên cạnh hắn.

Vụt!

Cửu Long Trầm Hương Liễn xé toạc tầng trời thứ mười bảy, dưới ánh mắt của mọi người, chở hai người Diệp Trần xuất hiện ở trung tâm sân khấu.

Đông Vương Công đã sớm quay về vị trí cũ. "Cung nghênh Thiên Đế!

Cung nghênh Thiên Hậu!" "Cung nghênh Thiên Đế!

Cung nghênh Thiên Hậu!" "Cung nghênh Thiên Đế!

Cung nghênh Thiên Hậu!" Hàng trăm vạn sinh linh đồng loạt cúi người, hành lễ với Thiên Đế và Thiên Hậu. "Bình thân đi." Diệp Trần cất tiếng cười vang: "Đại điển lần này là để biểu dương các văn thần võ tướng đã có cống hiến xuất sắc cho việc xây dựng Thiên Đình từ

trước đến nay, đối với Thiên Đình là một chuyện đại hỷ, không cần nhiều lễ tiết như vậy.

Mọi người không cần nhiều lễ tiết, cứ thoải mái, ăn ngon uống ngon, đợi lên đài nhận thưởng là được." "Hay!" "Hay!" "Hay!" Hàng trăm vạn khán giả đồng thanh reo hò.

Chương 214

"Vậy chúng ta không lãng phí thời gian nữa, trước tiên bắt đầu ban thưởng từ các vị Chuẩn Thánh." Diệp Trần hoàn toàn không có ý định kéo dài thời gian, lấy ra sáu mươi tám miếng ngọc bài: "Sáu mươi tám miếng ngọc bài, trước đó các vị cường giả Chuẩn Thánh đã bỏ phiếu cho nhau, chọn ra ba vị mà trong lòng họ có cống hiến lớn nhất cho Thiên Đình.

Kết quả lúc này đang ở trong tay trẫm, trẫm cũng sẽ dựa trên danh sách này để ban phát phần thưởng tương ứng, để thể hiện sự công bằng của Thiên Đình, uy nghiêm của Thiên Đạo!" "Hay!" "Hay!" "Hay!" Hàng trăm vạn sinh linh reo hò từ tận đáy lòng.

Đặc biệt là những người của Long tộc, trước đó tham chiến quá ít, nhưng số người bỏ phiếu lại đông, không chừng có thể nhận được không ít giải thưởng.

Đừng nhìn đám Chuẩn Thánh lão tổ này ngày thường cao cao tại thượng, khi liên quan đến lợi ích của bản thân, họ cũng cực kỳ căng thẳng.

Hàng trăm vạn khán giả phía sau, hoặc là đồ tử đồ tôn, hoặc là tinh anh dưới trướng, đều đang vẫy cờ cổ vũ cho lão tổ nhà mình.

Lão tổ nhà mình nhận được càng nhiều lợi ích, tâm trạng vui vẻ, không chừng sẽ ban thưởng một chút đồ tốt.

Giống như Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, cho dù có Cực phẩm Linh bảo cũng không thể luyện hóa, căn bản không có tác dụng lớn.

Giống như trước đó Diệp Trần ban thưởng cho Thân Công Báo hai món Thượng phẩm Linh bảo, hắn phải tốn rất nhiều thời gian mới có thể miễn cưỡng luyện hóa được mấy đạo cấm chế, muốn thông

thạo nắm giữ thì thuần túy là nằm mơ giữa ban ngày.

Chỉ khi thực lực bản thân đủ mạnh mới có thể sử dụng linh bảo mạnh hơn.

Quay lại chuyện chính.

Diệp Trần phất tay một cái, danh sách phiếu bầu trên ngọc bài hiện ra trên hư không, bất kỳ cường giả từ Đại La Kim Tiên trở lên đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Vụt!

Diệp Trần thu lại ngọc bài, cười nhạt: "Danh sách phiếu bầu cụ thể chắc mọi người đều đã thấy, vậy trẫm sẽ dựa theo số phiếu nhiều ít để ban phát phần thưởng thuộc về các vị." Phục Hy và Đông Vương Công nhìn nhau, tâm trạng không khỏi có chút kích động.

Số phiếu của hai người họ đứng đầu, vượt xa Bạch Trạch, Trấn Nguyên Tử và những người khác. "Phục Hy, Đông Vương, còn đợi gì nữa?" Diệp Trần cười nhạt: "Mau lên nhận thưởng đi." "???" "???" "???" Phục Hy và những người khác đều ngơ ngác.

Phát thưởng thì cứ phát, làm gì mà rườm rà thế?

Không phải chỉ cần ném linh bảo cho là được sao?

Nhưng hai người họ biết phải nể mặt Diệp Trần, không tiện hỏi trước mặt hàng trăm vạn khán giả, trong nháy mắt đã xuất hiện trên cao đài. "Bất luận là đánh bại Yêu tộc, nhiều lần chinh phạt Tây phương, hay quản lý hoạt động của Thiên Đình, hai vị đều đã lập được công lao hiển hách, trẫm và Thiên Hậu đã suy nghĩ rất lâu..." Diệp Trần hơi ngừng lại một chút, thu hút ánh mắt toàn trường rồi trầm giọng nói: "Quyết định ban thưởng cho hai vị, mỗi người một đạo Đại Đạo chi cơ, Hồng Mông Tử Khí!" Uỳnh!

Uỳnh!

Uỳnh!

Uỳnh!

Uỳnh!

Uỳnh!

Ngắn ngủi hai câu nói như sét đánh giữa trời quang, giáng xuống đầu hàng trăm vạn sinh linh.

Đặc biệt là đám Chuẩn Thánh đó, không ít người đột nhiên đứng bật dậy.

Diệp Trần vẫn bình tĩnh như một con chó già, từ từ lấy ra hai đạo Hồng Mông Tử Khí, phất tay đánh vào trong cơ thể Phục Hy và Đông Vương Công.

Hơn bốn mươi vị Chuẩn Thánh mắt đều nhìn đến xanh lè!

Đó là Hồng Mông Tử Khí đó!

Vật phẩm cần thiết để chứng đạo thành Thánh!

Không thể trách Diệp Trần thiên vị được, đây là do phiếu bầu mà ra!

Muốn trách chỉ có thể trách mình không ích kỷ như vậy. "Mau tĩnh tâm ngưng thần, sơ bộ luyện hóa tử khí." Diệp Trần cười nhạt: "Có trẫm và Thiên Hậu trấn giữ, nó căn bản không chạy được đâu." Hồng Mông Tử Khí được xưng là Đại Đạo chi cơ, ẩn chứa khí tức của các loại pháp tắc, cho dù có nhiều Chuẩn Thánh hơn nữa cũng không thể cưỡng ép bắt giữ.

Nó vừa dung nhập vào cơ thể Phục Hy và Đông Vương Công đã chuẩn bị phá vỡ hư không trốn thoát.

Phục Hy và hai người vội vàng gật đầu, ngồi xếp bằng trên cao đài, toàn lực luyện hóa Hồng Mông Tử Khí. "Trấn!" Diệp Trần khẽ

quát một tiếng, hai đạo Hồng Mông Tử Khí đột nhiên trì trệ, giống như bị Định Thân Thuật. "Tam thi cùng xuất!" Phục Hy và Đông Vương Công đồng loạt triệu hồi tam thi, dựa theo Tam Tài Trận Pháp bao vây xung quanh, tay cầm Cực phẩm Tiên Thiên Linh bảo, giúp bản thể luyện hóa Hồng Mông Tử Khí. "Định!" "Phong!" "Ngưng!" Diệp Trần thỉnh thoảng ra tay tương trợ, luôn có thể giúp đỡ vào thời khắc quan trọng, cuối cùng khiến việc luyện hóa thành công.

Ba năm sau, Phục Hy và hai người sơ bộ luyện hóa Hồng Mông Tử Khí, không còn lo lắng hai đạo tử khí sẽ chạy mất, chỉ cần có thời gian chắc chắn sẽ chứng đạo thành công. "Bái tạ Thiên Đế!

Bái tạ Thiên Hậu!" "Bái tạ Thiên Đế!

Bái tạ Thiên Hậu!" Hai vị đại Chuẩn Thánh 'phịch' một tiếng quỳ xuống đất, khấu tạ đại ân ban thưởng của Diệp Trần và Nữ Oa.

Nữ Oa nào dám nhận đại lễ của Phục Hy, liền né sang một bên, chỉ cứng rắn nhận đại lễ của Đông Vương Công. "Được rồi." Diệp Trần đưa tay đỡ Phục Hy và hai người dậy, cười nhạt: "Chuyện này không cần cảm tạ trẫm, đó là do các ngươi tận tâm tận lực giúp đỡ Thiên Đình mà có được, cũng là do các vị Chuẩn Thánh bỏ phiếu chọn ra.

Nếu hai đạo Hồng Mông Tử Khí này do người khác được phiếu bầu chọn ra, trẫm cũng sẽ ban thưởng cho người khác." Phục Hy tâm lĩnh thần hội.

Đông Vương Công đúng là một kẻ thẳng ruột ngựa, chắp tay hành lễ với các Chuẩn Thánh khác: "Đa tạ các vị đã khẳng định chúng ta, chúng ta nhất định sẽ cố gắng hơn nữa, cống hiến sức mạnh lớn nhất cho việc xây dựng Thiên Đình." "..." "..." "..." Các Chuẩn Thánh khác nghe những lời này của Diệp Trần, trong lòng càng thêm có nỗi khổ không nói ra được.

Nếu thật sự biết có thứ như Hồng Mông Tử Khí, chắc chắn sẽ không màng đến lễ nghĩa liêm sỉ, phải gian lận một phen mới được. "Chúc mừng đại huynh, chúc mừng Đông Vương đạo hữu." Nữ Oa mỉm cười nói: "Có khí vận Thiên Đình phù trợ, có lẽ không bao lâu nữa, hai vị có thể công đức chứng đạo." "Đa tạ Thiên Hậu." Phục Hy và hai người nghe vậy mừng rỡ, cúi người hành lễ rời khỏi cao đài.

Thiên Đình là cơ quan thống lĩnh Hồng Hoang, không chỉ có thể ngưng tụ khí vận Hồng Hoang, mà mỗi thời mỗi khắc đều có công đức giáng xuống.

Những công đức này được tích trữ trên Công Đức Quả Thụ phía sau Lăng Tiêu Bảo Điện.

Chỉ có Thiên Đế Diệp Trần và Thiên Hậu Nữ Oa mới có quyền phân phối, dù sao hai người mới là chủ nhân thực sự của Thiên Đình.

Nếu có thể liên tục cung cấp những công đức này cho một Chuẩn Thánh nào đó, quả thực có khả năng trong thời gian ngắn đáp ứng được nhu cầu công đức chứng đạo.

Có lời đảm bảo vừa rồi của Nữ Oa, xem ra cơ hội nhanh chóng chứng đạo đã đến.

Chương 215

"Không cần ngưỡng mộ như vậy, có khí vận Thiên Đình phù trợ, bất luận đi theo con đường dĩ lực chứng đạo hay trảm thi chứng đạo, đều có cơ hội thành Thánh." Diệp Trần nhìn quanh toàn trường, thấy sắc mặt của các Chuẩn Thánh khác không giống nhau, cười nhạt nói: "Hai vị mà trẫm sắp gọi tên tiếp theo, cho dù không có Hồng Mông Tử Khí, trảm thi chứng đạo cũng không cần quá lâu nữa đâu." Các Chuẩn Thánh có mặt đều hướng ánh mắt về phía Trấn Nguyên Tử và Minh Hà.

Trấn Nguyên Tử chém giết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, gánh vác nhân quả của Tây phương, khiến khí vận Thiên Đình tăng mạnh, cống hiến thậm chí không thấp hơn Phục Hy và Đông Vương Công.

Trong cuộc bỏ phiếu vừa rồi, ông chỉ ít hơn Đông Vương Công một phiếu.

Chuyện của Minh Hà thì không cần phải nói, dù sao ông cũng nắm giữ cơ quan Địa Phủ, các đại Chuẩn Thánh không thể không nịnh bợ.

Đặc biệt là những năm gần đây liên tiếp có đại chiến, dưới trướng của các vị Chuẩn Thánh đều có cường giả tử trận, thậm chí có người đích thân đến cửa, cầu xin Minh Hà sắp xếp ổn thỏa cho những cường giả đó, các vấn đề liên quan đến luân hồi chuyển thế.

Những phiếu bầu đó nói là bầu cho Minh Hà, còn không bằng nói là bỏ phiếu cho lục đạo luân hồi.

Nhưng chức vị chủ nhân Địa Phủ, Diệp Trần giao cho Chuẩn Thánh khác cũng không thích hợp lắm.

Dù sao Tu La Đạo trong Lục Đạo cũng là do Huyết Hải hóa thành, năm đạo còn lại cũng lấy Huyết Hải làm nền tảng.

Vị trí này thích hợp nhất với Minh Hà.

Trừ phi Minh Hà không muốn ngồi, Diệp Trần mới cân nhắc đổi người.

Diệp Trần cười nhạt nhìn hai người: "Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, mau lên đài." Minh Hà và Trấn Nguyên Tử nhìn nhau, trong nháy mắt đã xuất hiện trên cao đài. "Bái kiến bệ hạ!

Bái kiến nương nương!" "Bái kiến bệ hạ!

Bái kiến nương nương!" Minh Hà và hai người cúi người hành lễ với Diệp Trần và Nữ Oa.

Trước mặt hàng trăm vạn khán giả, lễ nghi cần có không thể thiếu. "Không cần khách sáo!" Diệp Trần phất tay nâng Minh Hà và hai người dậy, cười nhạt: "Hai ngươi không thiếu Cực phẩm Linh bảo, trẫm sẽ không ban thưởng những thứ tầm thường đó nữa, cho hai ngươi mượn hai thành khí vận của Thiên Đình, trong vòng mười vạn năm chắc chắn có thể trảm thi chứng đạo." Minh Hà có Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Nguyên Đồ A Tỳ Kiếm, còn có thể nắm giữ một phần quyền hạn của Sổ Sinh Tử và Luân Hồi Bút, đều thuộc về Thập đại Tiên Thiên Linh bảo.

Trấn Nguyên Tử cũng không hề kém cạnh, các loại Cực phẩm Linh bảo liên tục xuất hiện.

Hai người có thêm linh bảo dư thừa cũng không dùng đến, thứ họ thiếu là sự tích lũy để trảm thi chứng đạo, đó mới là việc có lợi nhất. "Đa tạ bệ hạ!" "Đa tạ bệ hạ!" Trấn Nguyên Tử và Minh Hà nghe vậy mừng rỡ, vội vàng cảm tạ Diệp Trần.

Uỳnh!

Diệp Trần phất tay một cái, hai thành khí vận Thiên Đình chia thành hai luồng, bay vào trong cơ thể hai người.

Khí tức của Minh Hà và Trấn Nguyên Tử không ngừng tăng cao, mơ hồ có cảm giác đột phá giới hạn của Thiên Đạo.

Nếu chỉ xét về khí tức, có chút gần giống trạng thái Chuẩn Thánh mạnh nhất của Diệp Trần lúc trước, nhưng về mặt nhục thân thì còn kém xa.

Nếu thêm vào một số linh bảo, gọi là Bán Bộ Thánh Nhân cũng coi như là hợp cách. "Bệ hạ, nương nương, có khí vận này gia trì, chúng ta nhất định có thể chứng đạo thành công." Minh Hà cúi người nói: "Đại điển tiếp theo ta không tham gia nữa, xin phép được trở về Địa Phủ bế quan trước." Thực sự có chút không kìm nén được sự kích động của mình.

Bản thân hắn đã có khí vận của Địa Phủ, nay lại thêm một thành khí vận của Thiên Đình, chứng đạo quả thực không còn là điều xa vời.

Cho dù không có Hồng Mông Tử Khí cũng có thể tấn thăng Thánh Nhân.

Chuyện này nếu là trước đây, Minh Hà e là cũng không dám nghĩ.

Dù sao không có Thiên Đình mạnh mẽ như vậy, không thể ngưng tụ nhiều khí vận Hồng Hoang đến thế.

Chỉ dựa vào chút khí vận của Huyết Hải, e là mấy trăm ức năm cũng không ngưng tụ đủ.

May mà Thiên Đế và Nương nương đã tạo Huyết Hải thành Lục Đạo Luân Hồi, mới khiến hắn có được thành tựu ngày hôm nay.

Nếu sớm đầu quân, không chừng bây giờ đã chứng đạo thành Thánh.

Trấn Nguyên Tử trong lòng cũng kích động không kém.

Không đợi ông mở miệng, Diệp Trần đã phất tay ngắt lời. "Cứ quay về chỗ ngồi đi." Diệp Trần cười nhạt: "Sau khi nghi thức ban thưởng kết thúc, trẫm và Thiên Hậu sẽ giảng đạo tại đây, nếu có thể lĩnh ngộ được gì đó, sẽ tốn ít thời gian hơn nhiều so với việc bế quan." "Tuân mệnh!" "Tuân mệnh!" Minh Hà và hai người nghe vậy mừng rỡ.

Hàng trăm vạn sinh linh càng thêm kinh ngạc xen lẫn vui mừng, không chớp mắt nhìn về phía Diệp Trần và Nữ Oa.

Không biết lần Thánh Nhân giảng đạo này họ có được tham gia không, hay chỉ giảng đạo cho các Chuẩn Thánh và Đại La.

Những thứ như Hồng Mông Tử Khí và Cực phẩm Linh bảo, họ từ trước đến nay chưa từng dám mơ tưởng.

Nhưng chuyện Thiên Đế và Thiên Hậu giảng đạo, nếu có thể đến lượt mình, không chừng sẽ đề cao được tu vi gấp mấy lần. "Lời của trẫm vừa rồi không chỉ nói với Minh Hà, mà tất cả các vị có mặt ở đây, cũng như toàn bộ sinh linh trong Tam Thập Tam Thiên, đều có thể nghe trẫm và Thiên Hậu giảng đạo." Diệp Trần thấu hiểu suy nghĩ của những sinh linh này, cười nhạt nói: "Lần giảng đạo này tổng cộng là ba vạn năm, hy vọng mọi người đều có thể lĩnh ngộ, đột phá cảnh giới tu vi cũ, tấn thăng lên tầng thứ cao hơn." "Bái tạ bệ hạ!

Bái tạ nương nương!" "Bái tạ bệ hạ!

Bái tạ nương nương!" "Bái tạ bệ hạ!

Bái tạ nương nương!" Hàng trăm vạn sinh linh đồng thanh hô lớn, tiếng hô vang vọng làm vỡ tan mây trời, khiến tinh thần rung chuyển không ngừng. "Nếu đã mong đợi giảng đạo như vậy, vậy nghi thức ban thưởng tăng tốc độ một chút đi." Diệp Trần hài lòng gật đầu: "Bạch Trạch, Tây Vương Mẫu, ban thưởng cho hai vị Bát Bảo Công Đức Trì và Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên; Côn Bằng, ban

thưởng Thất Bảo Diệu Thụ; Hồng Vân, ban thưởng..." Một món lại một món Cực phẩm Linh bảo, không ngớt được ban cho các đại Chuẩn Thánh.

Bạch Trạch và các trọng thần Thiên Đình khác đều lần lượt đứng dậy cảm tạ.

Sau khi những Cực phẩm Linh bảo này được ban thưởng xong, Diệp Trần lại ban thưởng Thượng phẩm Tiên Thiên Linh bảo.

Mỗi vị Chuẩn Thánh ít nhất cũng nhận được một món Thượng phẩm Tiên Thiên Linh bảo, tuy không bằng những phần thưởng trước đó, nhưng cũng được xem là cực kỳ hậu hĩnh.

Thập Nhị Tổ Vu và Thập Nhị Vu Thần không có linh bảo làm phần thưởng, Diệp Trần cho họ mượn khí vận Thiên Đình còn lại trong mười vạn năm, dùng để tu luyện và tham ngộ Đại Đạo pháp tắc.

Đặc biệt là nếu phối hợp với lần giảng đạo này, không chừng có thể sinh ra mấy vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Ngược lại, Tam Thanh không nhận được gì cả.

Khi họ xuất quan thì việc bỏ phiếu đã hoàn thành từ lâu.

Cho dù họ xuất quan sớm hơn, trước khi đầu quân cho Thiên Đình cũng là kẻ thù, không thể có Chuẩn Thánh nào bỏ phiếu cho họ.

Kết quả có lẽ cũng không khác bây giờ là mấy.

Chương 216

Nhưng ba người họ muốn Hồng Mông Tử Khí có Hồng Mông Tử Khí, muốn Cực phẩm Linh bảo có Cực phẩm Linh bảo, trừ việc mất đi ba món Chí bảo, dường như không có nhu cầu nào khác.

Nhưng khí vận của Thiên Đình đã chia hết cho mọi người, ba người họ chỉ có một thành rưỡi khí vận, dùng để trảm thi chứng đạo hoặc công đức chứng đạo đều phải tốn rất nhiều thời gian.

Không chừng Trấn Nguyên Tử, Phục Hy và những người khác đã chứng đạo trước, ba người họ vẫn chưa chứng đạo.

Nhưng những lời này họ thực sự không dám nói ra, ngay cả suy nghĩ cũng không dám nhiều, chỉ sợ Diệp Trần và Nữ Oa cảm nhận được.

Diệp Trần đương nhiên có thể cảm nhận được.

Nhưng hắn giả vờ không thấy không nghe, tiếp tục phân phát phần thưởng cho các Đại La Kim Tiên.

Tam Thanh đầu quân cho Thiên Đình là do bị uy hiếp lợi dụ, không phải thật lòng đầu quân, lúc cần thiết phải gõ đầu họ một chút, cho họ biết ai mới là chủ nhân của Hồng Hoang.

Đợi họ hiểu ra điều này, Diệp Trần mới đại phát từ bi, truyền thụ cơ duyên chứng đạo.

Quay lại chuyện chính.

Diệp Trần tiếp tục ban thưởng cho những người có công.

Bất kể là linh bảo, linh vật thu được từ việc tiêu diệt Tây phương hay tồn kho của Thiên Đình, lần này đều được lấy ra hết để thưởng cho những người có công.

Vô số Đại La Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên, sau khi nhận được bảo vật ưng ý, tâm trạng không nói nên lời vui sướng.

Về sau không còn linh bảo để ban thưởng, Diệp Trần phất tay một cái, trực tiếp đề thăng cho những Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên này mấy chục vạn năm tu vi, khiến tu vi của họ không ngừng đột phá.

Dùng tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ngũ trọng của mình để đổi, chỉ cần dùng một ngày tu vi là có thể đề thăng cho trăm vạn Kim Tiên mười vạn năm tu vi.

Bỏ ra thêm mấy ngày tu vi, hiệu quả càng rõ rệt.

Nhưng tu vi có được bằng cách thể hồ quán đỉnh này không vững chắc bằng tu vi tự mình tu luyện, cần những Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên này tự mình rèn luyện mới có thể triệt để hóa thành tu vi của bản thân.

Sau khi phát xong những phần thưởng này, trừ Tam Thanh sắc mặt có chút không vui, trên mặt hàng trăm vạn sinh linh đều tràn ngập nụ cười rạng rỡ và mãn nguyện. "Ồ, đúng rồi." Diệp Trần đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, cười nhạt nói: "Hình như có một chút đồ vật ta quên mất." Hàng trăm vạn sinh linh đồng loạt nhìn về phía cao đài.

Chẳng lẽ còn có đồ tốt mà Thiên Đế bệ hạ chưa lấy ra?

Diệp Trần xoa cằm, từ trong Chư Thiên Khánh Vân lấy ra ba viên đan dược tỏa ra đạo vận, lập tức thu hút ánh mắt toàn trường.

Khí tức tỏa ra từ ba viên đan dược này sánh ngang với Chuẩn Thánh, chúng liều mạng muốn thoát khỏi sự khống chế của Diệp Trần, giống như đã sinh ra sinh mệnh. "Ba viên đan dược này, trẫm dùng tam thi của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề luyện thành, ít nhất cũng ẩn chứa pháp lực của Chuẩn Thánh hậu kỳ." Diệp Trần cười nhạt: "Nếu đã ban thưởng xong xuôi, vậy ba viên đan dược này sẽ theo ý của

trẫm, bù đắp cho mấy vị mà trẫm cảm thấy có chút thiếu sót." Theo danh sách phiếu bầu, dựa trên cống hiến nhiều ít để phân phong ban thưởng, danh sách đó cũng gần giống như Diệp Trần tưởng tượng.

Nhưng nói đi nói lại, kết quả đó là do bỏ phiếu, không phải trăm phần trăm theo ý của hắn, đó là sự thỏa hiệp với các thuộc hạ.

Nhưng sau khi phân phong xong, phát hiện còn ba viên đan dược chưa ban thưởng, tự nhiên phải tùy hứng một lần.

Các vị Chuẩn Thánh cực kỳ ghen tị.

Một viên đan dược như thế này có thể đề thăng thực lực của Chuẩn Thánh, Đại La Kim Tiên cũng không chịu nổi, chỉ có một số Chuẩn Thánh mới có tư cách hưởng dụng.

Nếu loại trừ Thập Nhị Tổ Vu và Thập Nhị Vu Thần, chỉ còn lại hơn bốn mươi vị. "Bạch Trạch, Tây Vương Mẫu, hai vị là người đi theo trẫm sớm nhất, lần này không nhận được Hồng Mông Tử Khí, hai viên đan dược này có thể giúp các ngươi trảm ra thi thứ ba, tấn thăng Chuẩn Thánh đỉnh phong." Diệp Trần tùy tay ném hai viên đan dược trong đó cho Bạch Trạch và Tây Vương Mẫu, thậm chí không có một chút do dự.

Tứ Phương Thiên Đế từng là những thuộc hạ mà Diệp Trần tin tưởng nhất, hiện nay Phục Hy và Đông Vương Công có hy vọng chứng đạo thành Thánh, hai người họ thiên phú có hơi kém một chút, chứng đạo e là có chút quá xa vời.

Mỗi người nhận được một món Cực phẩm Tiên Thiên Linh bảo, đối với thực lực đề thăng cũng không lớn lắm.

Dù sao Cực phẩm Tiên Thiên Linh bảo mà Diệp Trần ban thưởng trước đó đã đủ để họ dùng trảm thi chứng đạo.

Mỗi người nhận được một viên đan dược, thực lực có thể được

đề thăng rất lớn, đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, có thể tạm thời đuổi kịp các cường giả hàng đầu. "Đa tạ bệ hạ!" "Đa tạ bệ hạ!" Bạch Trạch và Tây Vương Mẫu nghe vậy mừng rỡ, vội vàng cúi người hành lễ với Diệp Trần. "Thôi, thôi." Diệp Trần đưa tay đỡ hai người dậy: "Hai vị mau luyện hóa đan dược, đợi trẫm và Thiên Hậu giảng đạo, chắc chắn sẽ lĩnh ngộ được nhiều điều hơn." "Tuân mệnh!" Bạch Trạch và hai người gật đầu thật mạnh, ngồi xếp bằng tại chỗ, lập tức luyện hóa đan dược.

Diệp Trần thu hồi ánh mắt khỏi hai người, nhìn quanh các Chuẩn Thánh có mặt, nửa ngày không quyết định được nên ban thưởng cho ai.

Tứ đại thiên vương, Hồng Vân, Hi Hòa tỷ muội, Côn Bằng, những người này đầu quân theo thứ tự khác nhau, công lao cống hiến cũng không giống nhau, cho ai cũng có vẻ không ổn.

Còn đám Chuẩn Thánh của Long tộc, Diệp Trần căn bản không xem xét.

Ba viên đan dược này là theo sở thích của hắn, chắc chắn sẽ cho những người mà hắn có tình cảm sâu đậm, không có cùng nhau trải qua sóng gió, làm gì có tình cảm dư thừa để nói.

Nếu thật sự nói về tình cảm, Tứ đại thiên vương và những người này quan trọng hơn Minh Hà nhiều.

Nhưng một viên đan dược chia đều cho tám Chuẩn Thánh cũng không có hiệu quả lớn. "Thôi, thôi, viên đan dược này cho ai cũng không thích hợp, trẫm tạm thời giữ lại vậy." Diệp Trần tùy tay thu lại viên đan dược cuối cùng, nhìn về phía Hồng Vân và những người khác: "Cửu Anh, Thương Dương, Thử Thiết, Khâm Nguyên, Hồng Vân, Hi Hòa, Thường Hi, Côn Bằng, các ngươi là những Chuẩn Thánh đầu quân cho Thiên Đình sớm nhất, trẫm không thể bên trọng

bên khinh, liền ban thưởng tám giọt tinh huyết cho các ngươi, nếu có thể lĩnh ngộ được gì đó, có lẽ sẽ có sự giúp đỡ rất lớn cho việc chứng đạo của các ngươi." Hiện nay hắn được xem là Bàn Cổ chân thân, cho dù không thể phát huy hết toàn bộ thực lực của Bàn Cổ chân thân, nhưng quy tắc huyết mạch ẩn chứa trong đó có tiềm năng rất lớn để khai thác.

Cửu Anh nếu thật sự có thể mượn tinh huyết, lĩnh ngộ được một số Đại Đạo pháp tắc, đối với việc chứng đạo chắc chắn sẽ có sự giúp đỡ. "Đa tạ bệ hạ!" "Đa tạ bệ hạ!" "Đa tạ bệ hạ!" Tám đại Chuẩn Thánh đồng thanh cảm tạ.

Diệp Trần có thể dĩ lực chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, một giọt tinh huyết mạnh hơn một phần tám viên đan dược nhiều, trong lòng họ đều hiểu rõ.

Có thể nhận được lợi ích như vậy, ai còn quan tâm đến một viên đan dược kia.

Vụt!

Vụt!

Vụt!

Diệp Trần ép ra tám giọt tinh huyết, phất tay một cái, bay vào tay Hồng Vân và những người khác.

Uỳnh!

Tu vi thấp nhất là Khâm Nguyên và Thương Dương, suýt chút nữa không cầm được giọt tinh huyết, thân thể đột nhiên rung chuyển, lùi về sau bốn năm bước.

Cửu Anh, Thử Thiết, Thường Hi sắc mặt tái nhợt, có thể kiên trì được một chút.

Hồng Vân và Hi Hòa sắc mặt hơi biến.

Chương 217

Côn Bằng tu vi đã tấn thăng Chuẩn Thánh đỉnh phong, chống lại một giọt tinh huyết tự nhiên không có vấn đề lớn, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của tinh huyết. "Từ bỏ chống cự!

Dùng tâm tiếp nhận!" Giọng nói của Diệp Trần vang lên bên tai họ.

Tám vị Chuẩn Thánh nhanh chóng từ bỏ chống cự, áp lực mà giọt tinh huyết đó mang lại tan biến, trong nháy mắt dung nhập vào cơ thể, hòa hợp với huyết mạch. "Phần thưởng đến đây là kết thúc." Diệp Trần nhìn quanh toàn trường, cất cao giọng nói: "Thánh Nhân giảng đạo sắp bắt đầu, các ngươi cần phải dụng tâm lĩnh ngộ." "Vâng!" "Vâng!" "Vâng!" Hàng trăm vạn sinh linh đồng thanh reo hò.

Cho dù có ghen tị với Bạch Trạch và các Chuẩn Thánh khác đến mấy, họ cũng không có cách nào cướp được lợi ích từ tay họ, thà rằng theo đuổi một số thứ thực tế hơn.

Thánh Nhân không phân biệt thân sơ và tu vi, truyền đạo cho chúng sinh, đây là lần đầu tiên trong lịch sử Hồng Hoang.

Hồng Quân ở Tử Tiêu Cung truyền đạo cũng chỉ chọn ra ba ngàn khách nghe đạo, mỗi người đều là Đại La Kim Tiên.

Địa vị của Đại La Kim Tiên vào thời điểm đó cũng không khác nhiều so với Chuẩn Thánh bây giờ.

Diệp Trần tùy tay triệu hồi hai chiếc bồ đoàn, mời Nữ Oa ngồi lên, sau khi ngồi vững, bồ đoàn nhanh chóng bay lên cao. "Nương tử, nàng giảng trước, ta giảng sau." Diệp Trần ghé sát vào người Nữ Oa, cười nhạt nói: "Nếu có gì cần bổ sung, chúng ta tùy thời giúp đỡ nhau là được." "Được." Nữ Oa khẽ gật đầu. "Hôm nay do bần đạo giảng

trước, sẽ giảng từ khi sinh linh thành tiên, cho đến khi phi thăng thành Thánh." Nữ Oa sắp xếp lại suy nghĩ một chút, lập tức bắt đầu truyền thụ Đại Đạo.

Trong khoảnh khắc, thiên hoa loạn trụy, tường vân phi vũ, kim long hoàn nhiễu, thải phượng khởi vũ, các loại dị tượng liên tiếp xuất hiện.

Từ sau khi sinh linh hậu thiên ra đời, làm thế nào để tìm tòi, tu luyện, rồi trải qua muôn vàn gian khổ, cuối cùng cá chép vượt long môn phi thăng thành tiên, được giảng cực kỳ sinh động và thú vị.

Cho dù hàng trăm vạn sinh linh có mặt không từng trải qua những điều này, cũng nghe cực kỳ nhập tâm, dựa theo những gì được giảng thuật, từ từ củng cố nền tảng của mình, tu vi cũng được đề thăng đôi chút.

Theo sự giảng giải của Nữ Oa ngày càng sâu sắc, nhanh chóng đạt đến cấp Kim Tiên trở lên, trăm vạn Kim Tiên càng thêm chuyên chú.

Kim liên từng đóa nở rộ, tiên âm lượn lờ hiện ra.

Thánh Nhân truyền đạo thụ nghiệp giải hoặc là đại công đức của Hồng Hoang.

Người nghe đạo cảm xúc càng sâu, dị tượng càng rõ ràng.

Nữ Oa hoàn toàn không biết những tình huống này, tiếp tục chìm đắm trong việc giảng đạo.

Từ Kim Tiên giảng đến Thái Ất Kim Tiên, rồi từ Thái Ất Kim Tiên giảng đến Đại La đạo quả.

Sự giảng giải của Nữ Oa càng thêm sâu sắc, Thái Ất Kim Tiên và Đại La Kim Tiên đều chìm sâu vào trong đó, dị tượng càng lúc càng kỳ lạ, thậm chí có hạo nhiên tử khí từ từ ngưng tụ.

Từ sinh linh phàm tục giảng đến Thái Ất Kim Tiên, Nữ Oa chỉ tốn mấy trăm năm, nhưng chỉ giảng một Đại La Kim Tiên đã tốn mấy ngàn năm.

Sau khi giảng giải xong Đại La Kim Tiên, tám vạn dặm hạo nhiên tử khí ầm ầm hiện ra, vô số linh vũ từ trên trời giáng xuống.

Linh vũ rơi xuống đầu hàng trăm vạn sinh linh, trong khoảnh khắc dung nhập vào não hải, đề cao tốc độ suy nghĩ, khiến cảm ngộ càng thêm rõ ràng. "Sau Đại La, chính là Chuẩn Thánh." Nữ Oa giống như hóa thân của Đạo, thản nhiên nói: "Chuẩn Thánh còn được gọi là Hỗn Nguyên Kim Tiên, là cảnh giới cuối cùng trước khi chứng đạo thành Thánh.

Sau khi sinh linh tấn thăng Chuẩn Thánh, đại bộ phận mục đích, hoặc toàn bộ mục đích, là để chứng đạo thành Thánh.

Chứng đạo có tổng cộng ba phương pháp, lần lượt là..." Con đường Chuẩn Thánh vô cùng phức tạp.

Nữ Oa đã dành hơn một vạn năm để giảng giải đại khái cho rõ ràng, cuối cùng chủ yếu nói về Công Đức Chứng Đạo và Trảm Tam Thi Chứng Đạo.

Dù không có Hồng Mông Tử Khí thì không thể Công Đức Chứng Đạo, nhưng lại có thể nhanh chóng nâng cao thực lực bản thân.

Giống như Tam Thanh, Nữ Oa và các Chuẩn Thánh đỉnh cao khác, năm xưa có thể nhanh chóng trảm xuất tam thi cũng không thể tách rời việc ngưng tụ lượng lớn công đức.

Dù sao trong ba ngàn khách mời nghe đạo, đến nay vẫn không ít người kẹt ở cảnh giới Đại La, cách Chuẩn Thánh còn xa.

Lần giảng giải chứng đạo tinh tế tỉ mỉ, đi sâu vào bản chất này có sự trợ giúp cực kỳ quan trọng đối với một số cường giả đã kẹt ở cảnh

giới Đại La rất lâu.

Tiếp theo là phần quan trọng nhất, Trảm Tam Thi Chứng Đạo.

Nữ Oa thẳng thắn công khai, đem kế sách mà nàng và Diệp Trần nghiên cứu ra truyền thụ hết cho các vị Chuẩn Thánh và Đại La có mặt.

"Độ khó của Trảm Thi Chứng Đạo không nhỏ, tu vi và khí vận đủ đầy là vô cùng quan trọng, nhưng có một vài chi tiết cần phải chú ý." "Ví dụ như linh bảo dùng để trảm thi, tốt nhất phẩm giai càng cao càng tốt, có thể dùng Cực phẩm Tiên thiên linh bảo thì đừng dùng Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo." "Điểm này đối với tu sĩ bình thường yêu cầu khá cao, vậy thì điểm thứ hai phải chú ý." "Ba món linh bảo dùng để trảm thi tốt nhất có thuộc tính tương hợp, đặc biệt là tương hợp với pháp tắc chủ tu của bản thân.

Chỉ khi tam thi, linh bảo và bản thể tương hợp mới có khả năng Trảm Thi Chứng Đạo." "Nếu linh bảo, tam thi và bản thể chỉ cần có một chút không hợp, cũng khó chứng đạo thành công, thậm chí có khả năng bị phản phệ khi chứng đạo, cuối cùng dẫn đến người chứng đạo bị trọng thương, thậm chí có nguy hiểm vẫn lạc." Nữ Oa chậm rãi giảng giải chi tiết về việc chứng đạo.

Trảm Thi Chứng Đạo phải bao gồm ba điểm mới có cơ hội thành công tấn thăng Thiên Đạo Thánh Nhân.

Đầu tiên phải có đủ tu vi, ít nhất phải cỡ Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, cấp bậc bán bộ Thánh nhân mới đủ.

Thứ hai, linh bảo dùng để trảm thi phải có thuộc tính tương hợp với bản thể.

Điểm cuối cùng, đẳng cấp linh bảo tốt nhất càng cao càng tốt, vì nó ảnh hưởng đến chiến lực sau khi tam thi hợp nhất.

Nghe đến đây, sắc mặt mấy chục vị Chuẩn Thánh đều khác nhau, thậm chí có vài người mặt xám như tro.

Mấy vị đầu quân cho Thiên Đình từ sớm thì không có phản ứng gì đặc biệt.

Dù họ chưa tổng kết ra quy luật này, nhưng có Diệp Trần tự mình chỉ đạo, gần như không phạm phải sai lầm trí mạng nào.

Nữ Oa giảng giải con đường Chuẩn Thánh, mấy chục vị Chuẩn Thánh và hơn vạn Đại La đều cảm xúc sâu sắc, vô số dị tượng xuất hiện không ngừng.

Hai vạn năm nhanh chóng trôi qua.

Nữ Oa giảng giải xong những điểm cần chú ý khi chứng đạo, liền nhường lại sân khấu cho Diệp Trần đã chờ đợi từ lâu.

"Thiên Hậu trảm thi và công đức song trọng chứng đạo, chỉ bàn về thiên phú đã vượt qua Đạo Tổ, giảng những thứ này tự nhiên tốt hơn Trẫm." Diệp Trần nhìn quanh toàn trường, thản nhiên nói: "Trẫm không múa rìu qua mắt thợ, không giảng Trảm Thi Chứng Đạo và Công Đức Chứng Đạo, chỉ giảng Dĩ Lực Chứng Đạo thôi." "Hay!" "Hay!" "Hay!" Các Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên có mặt đều gật đầu.

Những người dưới Đại La Kim Tiên lúc này làm gì có năng lực nghe Diệp Trần giảng đạo, sớm đã chìm đắm trong dị tượng, hấp thu những lĩnh ngộ vừa nghe được.

"Dĩ Lực Chứng Đạo, còn được gọi là Pháp Tắc Chứng Đạo, cũng là Hỗn Nguyên Kim Tiên lấy ba ngàn Đại Đạo pháp tắc và tám trăm bàng môn pháp tắc làm gốc, tu luyện các pháp tắc này đến một trình độ nhất định, có thể phá vỡ rào cản, tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cảnh giới không có khác biệt quá lớn so với Thiên Đạo

Thánh Nhân.” “Nếu hai con đường trảm thi và công đức của các ngươi đều không thể tiếp tục, có thể thử đi con đường Dĩ Lực Chứng Đạo.

Con đường này bất kể sinh linh nào cũng đều có khả năng chứng đạo thành công.” Diệp Trần nhìn về phía Tam Thanh và những người khác, cười nhạt nói: “Dĩ Lực Chứng Đạo không thể trảm tam thi, nếu thật sự đưa ra quyết định này, phải chém giết tam thi, hoặc là thôn phệ để ngưng luyện tu vi.” “!!!” “!!!” “!!!” Mấy chục vị Chuẩn Thánh kinh hãi tột độ.

Chém giết tam thi sẽ khiến thực lực giảm xuống rất nhiều, nhưng Pháp Tắc Chứng Đạo lại không dễ thành công như vậy.

Quyết định này thật không dễ dàng đưa ra.

Chương 218

Ngược lại, các Đại La Kim Tiên thì nghe rất hứng thú, họ chưa tấn thăng Chuẩn Thánh, không có phiền não về tu luyện pháp tắc hay trảm thi, nên có thể tiếp thu bài giảng của hai vị Thánh nhân một cách trọn vẹn, lựa chọn phương hướng chứng đạo phù hợp nhất với mình.

"Quyết định này rất khó khăn, không cần phải lựa chọn ngay bây giờ.

Đợi sau khi lĩnh ngộ pháp tắc đến một trình độ nhất định rồi hãy tìm cách giải quyết tam thi là được." Diệp Trần cười nhạt nói: "Nhưng có một điểm cần chú ý, nếu không giải quyết vấn đề tam thi, tốc độ lĩnh ngộ pháp tắc sẽ chậm đi rất nhiều, hoặc có lẽ căn bản không thể đạt đến trình độ Dĩ Lực Chứng Đạo." Quay đầu nhìn về phía các Đại La Kim Tiên, hắn nói: "Các Đại La Kim Tiên có thể suy nghĩ trước vấn đề này.

Nếu muốn Dĩ Lực Chứng Đạo, ngay từ đầu đừng trảm tam thi, dựa vào khổ tu và lĩnh ngộ pháp tắc để nâng cao thực lực." "Chúng thần đã thụ giáo!" "Chúng thần đã thụ giáo!" "Chúng thần đã thụ giáo!" Hơn vạn Đại La Kim Tiên đồng thanh đáp lời.

Nếu hai cường giả đều là Chuẩn Thánh, người chọn con đường Dĩ Lực Chứng Đạo, giai đoạn đầu chắc chắn không bằng người Trảm Thi Chứng Đạo.

Dù sao có tam thi trợ giúp, dưới cùng một trình độ, chẳng khác nào hai đánh một.

Nếu lĩnh ngộ Đại Đạo pháp tắc không đủ, tuyệt đối không thể chống lại đối phương.

"Nếu các ngươi đã hiểu tiền đề này, vậy ta sẽ chính thức bắt đầu

giảng Pháp Tắc Chứng Đạo." Diệp Trần mỉm cười gật đầu: "Ta chủ yếu giảng giải làm thế nào để nâng cao tốc độ tu luyện pháp tắc, cũng như lĩnh ngộ của bản thân đối với các loại pháp tắc.

Các ngươi hãy chuyên tâm lĩnh ngộ, nếu có kiến giải gì, có thể tùy thời hỏi ta." "Tuân lệnh!" "Tuân lệnh!" "Tuân lệnh!" Các cường giả từ Đại La trở lên tức thì hưng phấn tột độ.

Đặc biệt là các cường giả Vu tộc, những gì Nữ Oa giảng không liên quan gì đến họ, nhưng Đại Đạo pháp tắc lại là căn bản tu luyện của Vu tộc.

Thập Nhị Tổ Vu và Thập Nhị Vu Thần càng thêm phấn khích, có cơ hội thảo luận với Diệp Trần, lĩnh ngộ pháp tắc chắc chắn sẽ lên một tầm cao mới.

Cộng thêm khí vận Thiên Đình vừa gia trì, e rằng trong thời gian ngắn, họ thật sự có khả năng Dĩ Lực Chứng Đạo.

Diệp Trần không nói một lời thừa thãi nào, đem tất cả lĩnh ngộ về tu luyện pháp tắc ra trình bày, nâng cao tầm nhìn và khai mở tư duy cho các Chuẩn Thánh và Đại La, đủ loại dị tượng liên tục xuất hiện.

Ba ngàn Đại Đạo pháp tắc, tám trăm bàng môn pháp tắc.

Những pháp tắc này gần như bao trùm mọi con đường tu luyện.

Ngay cả phương thức tu luyện như Trảm Thi Chứng Đạo, nói trắng ra cũng thuộc phạm trù Tiên Đạo pháp tắc.

Hồng Quân từng giảng Đại Đạo tại Tử Tiêu Cung, chủ yếu là giảng thuật Tiên Đạo pháp tắc, lôi kéo ba ngàn khách mời vào con đường Tiên Đạo pháp tắc, không ngừng mở rộng bề rộng của pháp tắc này, từ đó nâng cao tốc độ tu luyện của chính Hồng Quân.

Diệp Trần xé toạc mọi lớp ngụy trang, mỗi loại pháp tắc đều không giống nhau, khiến các Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên bừng

tỉnh đại ngộ.

Nếu cường giả tu luyện các pháp tắc khác ngày càng nhiều, thì cường giả tu luyện Tiên Đạo pháp tắc sẽ ngày càng ít.

Càng ít người tu luyện Tiên Đạo pháp tắc, khí vận của Hồng Quân sẽ suy giảm, con đường tương lai của Tiên Đạo sẽ dần dần bị cắt đứt.

Nhưng Hồng Quân không thể lấy chuyện này ra gây phiền phức cho Diệp Trần được, bởi Dĩ Lực Chứng Đạo quá gian nan, nên y mới truyền thụ Trảm Thi Chứng Đạo cho ba ngàn đại năng.

Bây giờ có cách khiến các cường giả mạnh hơn, nâng cao khí vận tổng thể của Hồng Hoang, nếu đi gây phiền phức cho Diệp Trần, chẳng khác nào đối đầu với Thiên Đạo.

Hồng Quân chỉ muốn đoạt quyền khống chế Thiên Đạo, tuyệt không có gan đối đầu với Thiên Đạo.

Một khi Thiên Đạo nảy sinh ác cảm với Hồng Quân, sẽ liên hợp với ý chí Bàn Cổ, cùng nhau đối phó vị Đạo Tổ Hồng Hoang này.

Sau khi giảng giải đại khái một phần pháp tắc, Diệp Trần bắt đầu đưa ra ví dụ.

Như Minh Hà tu luyện Sát Lục pháp tắc, là sát thiên, sát địa, sát chúng sinh, bất kỳ sinh linh nào cũng có thể giết, giết chóc càng nhiều, lĩnh ngộ pháp tắc càng mạnh.

Nhưng tu luyện Sát Lục pháp tắc mà đầu óc nóng nảy, chọc phải đối tượng không nên chọc, kết quả cuối cùng chỉ có thể bị người khác giết.

Lại như Trấn Nguyên Tử tu luyện Khí Vận pháp tắc, sắc phong sơn thủy thần linh, ngưng tụ khí vận đại địa Hồng Hoang.

Nếu không muốn mượn khí vận này để Trảm Thi Chứng Đạo, theo thời gian cũng có thể lợi dụng Khí Vận pháp tắc để chứng đạo.

Như Phục Hy tu luyện Bát Quái pháp tắc và Trận Đạo pháp tắc, lĩnh ngộ cả hai đều khá sâu, nếu muốn dùng pháp tắc để trận đạo, phải phân định chủ thứ giữa hai loại.

Còn Thập Nhị Tổ Vu thì không cần nói nhiều, danh xưng của mỗi người tương ứng với pháp tắc chủ tu của mình.

Chỉ cần tăng cường lĩnh ngộ pháp tắc chủ tu, sẽ ngày càng tiếp cận trình độ chứng đạo Hỗn Nguyên.

Chỉ riêng việc giảng giải các pháp tắc này đã tốn của Diệp Trần một vạn năm, kỳ giảng đạo ba vạn năm sắp kết thúc.

"Phần giảng giải về pháp tắc của mỗi người đến đây là kết thúc." Diệp Trần nhìn quanh toàn trường, cười nhạt nói: "Các ngươi còn gì thắc mắc, có thể nêu ra ngay bây giờ." Đại bộ phận Chuẩn Thánh đều lắc đầu.

Những người này hoặc là đã tìm được cơ duyên chứng đạo, căn bản không cần hỏi nữa, chỉ cần thuận theo con đường đó đi tiếp là có cơ hội chứng đạo thành Thánh.

Hoặc là cách chứng đạo còn một khoảng cách rất xa, nghe xong lần giảng đạo này cần phải tiêu hóa thật tốt mới có khả năng tiến thêm một bước.

Chỉ có Thập Nhị Tổ Vu và Tam Thanh sắc mặt khác nhau, đưa mắt nhìn nhau rồi giơ tay ra hiệu với Diệp Trần và Nữ Oa.

Nhất là Tam Thanh.

Diệp Trần đã đồng ý truyền thụ cơ duyên chứng đạo, nhưng Lão Tử và Nguyên Thủy tam thi đều đã bị hủy, Trảm Tam Thi e rằng có chút khó khăn.

Tu luyện pháp tắc Dĩ Lực Chứng Đạo dường như cũng không đi được.

Diệp Trần đã hứa hẹn toàn bộ khí vận Thiên Đình cho các Chuẩn Thánh khác, ba người họ chẳng được cọng lông nào, lấy gì mà Dĩ Lực Chứng Đạo?

Dựa vào đầu sắt sao?

Còn con đường Công Đức Chứng Đạo, Diệp Trần từ đầu đến cuối không hề nhắc đến việc lấy công đức từ đâu, mà số công đức Thiên Đình tích lũy dường như cũng đã hứa cho Phục Hy và Đông Vương Công, e rằng một chút cặn bã cũng không vớt vát được.

"Còn lại mấy người các ngươi." Diệp Trần như đã biết trước, cười nhạt nói: "Vậy được rồi, đợi sau khi đại điển kết thúc, hãy đến Lăng Tiêu Bảo Điện, Trẫm và Thiên Hậu sẽ chuyên trình giải đáp cho các ngươi." "Tuân lệnh!" "Tuân lệnh!" "Tuân lệnh!" Tam Thanh và những người khác đều gật đầu.

Sự việc đã đến nước này, dường như cũng không còn cách nào khác.

Nếu tuyên bố rút khỏi Thiên Đình, e rằng Thánh nhân nổi giận, trong khoảnh khắc có thể xử lý họ.

Cho dù Diệp Trần lừa gạt, cố ý để họ thần phục Thiên Đình, họ cũng không thể phản kháng.

Giải quyết xong chuyện của Tam Thanh và những người khác, Diệp Trần quay đầu nhìn về phía Đông Vương Công, nói: "Đông Vương, ngươi phụ trách sắp xếp ổn thỏa những việc còn lại của buổi lễ.

Các vị Chuẩn Thánh khác tự về bế quan, tranh thủ sớm ngày chứng đạo thành Thánh." "Tuân lệnh!" "Tuân lệnh!" "Tuân lệnh!" Các

đại Chuẩn Thánh đồng thanh đáp lời.

Họ lần lượt rời khỏi hội trường, đa số đến phủ đệ ở Thiên Đình, một số ít trở về đạo trường của mình.

Đặc biệt là Tứ Hải Long Vương, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, họ phụ trách trấn thủ một phương thế lực, rời đi mấy vạn năm cũng khá lâu, phải trở về xem xét.

Đông Vương Công nhanh chóng triệu tập mấy chục vị Đại La Kim Tiên, phân phó giải quyết những việc còn lại của buổi lễ, sắp xếp cho khách mời rời đi có trật tự, những khách muốn gia nhập Thiên Đình thì đến nơi tiếp đãi đăng ký lập danh sách.

Nhìn mấy triệu sinh linh tản đi bốn phương tám hướng, trong lòng Diệp Trần tràn đầy thỏa mãn, một giang sơn rộng lớn như vậy đều do một tay mình gầy dựng.

Chương 219

Khi Diệp Trần nhìn thấy mấy bóng người quen thuộc trong đám đông, tâm niệm khẽ động, bàn tay lớn vung lên, bắt bảy tám vị Đại La Kim Tiên đến bên cạnh.

Bọn họ vừa xé rách hư không định rời đi, đột nhiên trời đất quay cuồng, mở mắt ra đã thấy Diệp Trần đứng trước mặt.

"Bệ...

Bái kiến Thiên Đế bệ hạ!" Triệu Công Minh sợ đến run lẩy bẩy, vội vàng quỳ xuống đất, hành đại lễ khấu bái với Diệp Trần.

"Bái kiến Thiên Đế bệ hạ!" "Bái kiến Thiên Đế bệ hạ!" "Bái kiến Thiên Đế bệ hạ!" Tam Tiêu cùng hai thanh niên tuấn tú khác lúc này mới phản ứng lại, vội vàng quỳ xuống hành lễ.

"Bái kiến sư tôn, bái kiến sư nương." Thân Công Báo cúi người hành lễ với Diệp Trần và Nữ Oa vừa đi tới bên cạnh, cười nhạt nói: "Sư tôn bắt...

à không, triệu hoán chúng đệ tử, có chuyện gì khẩn cấp cần phân phó sao?" Nữ Oa nhìn Diệp Trần, cười tủm tỉm nói: "Phu quân, định chọn cho Hắc Báo mấy vị sư đệ sư muội sao?" "Nương tử quả nhiên băng tuyết thông minh." Diệp Trần cười nhạt gật đầu, nói: "Bình thân đi." "Đa tạ bệ hạ!

Đa tạ nương nương!" "Đa tạ bệ hạ!

Đa tạ nương nương!" "Đa tạ bệ hạ!

Đa tạ nương nương!" Triệu Công Minh và những người khác đều đứng dậy, trên mặt tràn ngập vẻ kích động.

Lời nói vừa rồi của Diệp Trần và Nữ Oa không hề che giấu.

Được Thiên Đế bệ hạ thu làm đồ đệ, đó là vinh diệu to lớn biết bao.

Nếu thật sự có cơ hội trở thành đồ đệ của Thiên Đế, vậy thì tổ tiên tám...

à mà thôi, tiên thiên sinh linh, không có tổ tiên.

"Sư tôn thật sự muốn sắp xếp cho con mấy vị sư đệ sư muội sao?" Thân Công Báo nghe vậy mừng rỡ, nói: "Hai vị sư đệ này con quả thực không quen, nhưng Công Minh và Tam Tiêu thì con quen lắm, có cần giới thiệu cho sư tôn và sư nương không?" "Đứng qua một bên đi." Diệp Trần liếc mắt một cái, nói: "Vào cửa mấy chục vạn năm mới đột phá Đại La Kim Tiên, ta thấy cái chức đại sư huynh này ngươi làm không nổi rồi, sau này làm tiểu sư đệ đi." "A!" Thân Công Báo nghe vậy kinh hãi, sắc mặt tức thì sụ xuống.

Nếu thật sự từ khai sơn đại đệ tử mà rớt xuống làm quan môn tiểu sư đệ, truyền ra ngoài thì mất mặt chết.

"Được rồi, được rồi." Nữ Oa biết Diệp Trần đang nói đùa, lên tiếng trêu chọc Thân Công Báo: "Thiên phú của Hắc Báo tuy bình thường nhưng tâm địa rất tốt, vị trí đại sư huynh cứ giữ lại cho nó đi." Diệp Trần cười nhạt nói: "Nếu nương tử đã mở lời, vậy tha cho ngươi một lần." "Đa tạ sư tôn!

Đa tạ sư nương!" Thân Công Báo mừng rỡ khôn xiết, vội vàng hành lễ.

"Đứng qua một bên đi." Diệp Trần tiện tay đuổi Thân Công Báo đi, quay sang sáu vị Đại La Kim Tiên còn lại, nói: "Thiên phú và căn cước của các ngươi đều rất tốt, Trẫm muốn thu nhận vào môn hạ, các ngươi có bằng lòng không?" "Đệ tử bằng lòng!" "Đệ tử bằng lòng!" "Đệ tử bằng lòng!" Triệu Công Minh và những người khác chỉ hận không thể biến đầu thành gậy giã tỏi, không ngừng gật đầu để biểu thị

thái độ.

"Như vậy rất tốt." Diệp Trần mỉm cười gật đầu: "Trẫm cũng biết căn cước của các ngươi, nhưng giữa chúng ta chưa quen thuộc lắm, hãy tự giới thiệu về nhau đi, sau này tiện trao đổi.

Thân Công Báo, bắt đầu từ ngươi đi." "Đệ tử tuân lệnh." Thân Công Báo gật đầu nhận lệnh, nhìn về phía sáu người còn lại: "Ta tên Thân Công Báo, là con báo đen đầu tiên trong trời đất hóa hình, được sư tôn thu nhận vào ba mươi vạn năm trước, là đại sư huynh của các ngươi, sau này cứ gọi ta là đại sư huynh là được." "Đại sư huynh đã ở cùng chúng ta mấy vạn năm, khá quen thuộc rồi, chủ yếu là phải chào hỏi hai vị đạo hữu kia." Triệu Công Minh cao giọng nói: "Bần đạo là Triệu Công Minh ở động La Phù, núi Nga Mi.

Ba vị này là muội muội kết nghĩa của ta, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, đạo trường ở Tam Tiên Đảo hải ngoại, ít khi đi lại ở Hồng Hoang, không rành nhân tình thế thái, sau này nếu có đắc tội, mong các vị nể tình đồng môn mà đừng quá so đo." "Đại ca!" "Đại ca!" Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu nghe vậy tức giận, nhưng lại không dám làm càn trước mặt Diệp Trần và Nữ Oa, chỉ có thể thấp giọng nghiến răng.

"Chào đại sư huynh, chào bốn vị đạo hữu." Trong hai thanh niên tuấn tú, người cao hơn một chút chắp tay hành lễ: "Bần đạo Khổng Tuyên, đây là xá đệ Kim Bằng, quanh năm du lịch khắp nơi ở Hồng Hoang, không có đạo trường cố định." "Hân hạnh!

Hân hạnh!" Thân Công Báo cười tươi chào hỏi các sư đệ, sư muội.

Triệu Công Minh và những người khác cũng vui mừng hớn hở.

Sau khi giới thiệu xong, họ cúi người nhìn Diệp Trần và Nữ Oa, chờ đợi chỉ thị tiếp theo.

“Nương tử, ta phải đi chỉ điểm cơ duyên chứng đạo cho Tam Thanh, mấy đệ tử này phiền nàng trước, chỉ điểm tu hành cho chúng một chút.” Diệp Trần lấy ra viên đan dược còn lại, đưa cho Nữ Oa: “Viên đan dược này chia đều cho chúng, hẳn là sắp tấn thăng Chuẩn Thánh rồi.” “Không vấn đề.” Nữ Oa mỉm cười đáp: “Ta chưa từng chỉ đạo ai tu hành, có cơ hội này, vừa hay có thể thử xem.” “Vậy được.” Diệp Trần khẽ gật đầu, trong nháy mắt vượt qua hơn mười tầng trời, đến Lăng Tiêu Bảo Điện.

“Đi theo ta.” Nữ Oa quay đầu nhìn bảy vị đệ tử, tay áo khẽ phất, đưa họ đến tầng trời thứ ba mươi mốt.

Nơi đây là cung điện mà Thiên Đình sắp xếp cho Thân Công Báo, chỉ riêng quy cách cũng có thể so sánh với phủ đệ của các Chuẩn Thánh trong Thiên Đình.

Thân Công Báo chê ở đây quá nhàm chán, bình thường đều lang thang ở hơn mười tầng trời bên dưới.

Bây giờ lấy nơi này làm nơi tu luyện cho mấy vị đệ tử cũng khá thích hợp.

Chuyện Nữ Oa dạy dỗ bảy vị đệ tử thế nào tạm thời không nhắc đến.

Diệp Trần bước vào Lăng Tiêu Bảo Điện.

Thập Nhị Tổ Vu và Tam Thanh đã chờ đợi từ lâu.

À mà, thực ra cũng không lâu lắm, nhưng họ lòng như lửa đốt, cảm thấy mỗi giây dài như một năm.

“Bái kiến bệ hạ!” “Bái kiến bệ hạ!” “Bái kiến bệ hạ!” Thấy Diệp Trần bước vào điện, Tam Thanh vội vàng cúi người hành lễ.

“Ở đây chỉ còn lại mấy người chúng ta, đều là người nhà, không cần phải khách sáo như vậy.” Diệp Trần cởi bỏ Chí Tôn Long Bào và

Thiên Đế Ngọc Tỷ, cười nhạt nói: "Xem Đế Giang đại ca kìa, đâu có khách sáo với ta." "Đó là đương nhiên.

Đại ca và Lão lục đã nói rồi, ở bên ngoài yêm phải giữ thể diện cho ngươi, cần hành lễ thì hành lễ, cần quỳ thì quỳ." Cộng Công cười sang sảng: "Lúc không có ai, ngươi là Lão thập tam của ta, ngươi phải gọi yêm một tiếng Tứ ca thì phải gọi yêm một tiếng Tứ ca." "Lắm lời." Chúc Dung liếc mắt một cái: "Bọn ta không phải người ngoài, chẳng lẽ ba tên kia không phải sao?" "Chết tiệt!" Cộng Công vỗ trán: "Ta quên mất ba tên ngốc này rồi." "……" "……" "……" Các Tổ Vu khác đều nhìn về phía Cộng Công.

Sắc mặt Tam Thanh cũng có chút khó coi.

"Được rồi, được rồi." Diệp Trần xua tay: "Tứ ca nên dành nhiều tâm tư hơn vào việc tu luyện, bớt nói những lời như vậy đi.

Nếu không ngày nào đó Ngũ ca không nhịn được, lại phải đánh với huynh một trận đấy." "Hắn dám!" Cộng Công ưỡn ngực ngẩng đầu: "Ngươi nghĩ ta sợ hắn chắc?" Chúc Dung nổi giận đùng đùng.

Diệp Trần vung tay tách hai người ra, cười nhạt nói: "Huynh với Ngũ ca không phân được thắng bại, nhưng Ngũ ca có Huyền Minh giúp đỡ, huynh chắc chắn đối phó được hai người họ không?" "……" Cộng Công nghe vậy liền ngẩn người.

Trong Thập Nhị Tổ Vu, trừ Đế Giang và Chúc Cửu Âm, chiến lực của mười người còn lại gần như không có chênh lệch lớn.

Đơn đả độc đấu còn có chút nắm chắc, một chọi hai thì hoàn toàn là tìm đòn.

Chúc Dung gần đây lại cặp kè với Huyền Minh, chết tiệt, sau này xem ra thật sự không đánh lại tên này rồi.

"Ha ha ha ha!" Chúc Dung phá lên cười lớn.

Lần đầu tiên hoàn toàn chinh phục được Cộng Công, trong lòng hắn tràn đầy tự hào và mãn nguyện.

Các Chuẩn Thánh có mặt đều âm thầm suy nghĩ, hóa ra tìm đạo lữ có nhiều lợi ích như vậy.

"Nói chuyện chính đi." Diệp Trần nhìn quanh toàn trường: "Lần này triệu tập các vị đến Lăng Tiêu Bảo Điện, là để chuyên môn chỉ điểm pháp tắc sở tu và cơ duyên chứng đạo cho các vị.

Chuyện đánh nhau, đợi sau khi chứng đạo rồi hẵng nghiên cứu." "Không sai." "Bàn chuyện chính sự đi." Thập Nhị Tổ Vu đều gật đầu.

Tam Thanh thì mong đợi nhìn về phía Diệp Trần.

"Ngồi xuống nói chuyện đi." Diệp Trần ngồi lên Cửu Long Bảo Tọa, ra hiệu cho Tam Thanh và những người khác ngồi xuống.

"Chuyện Đại Đạo pháp tắc cần thời gian nghiên cứu, chúng ta lát nữa sẽ bàn." Diệp Trần nhìn về phía Tam Thanh đã mong chờ từ lâu, cười nhạt nói: "Trước tiên là cơ duyên chứng đạo của ba người các ngươi, giúp các ngươi chứng đạo thành Thánh, sớm ngày ổn định vị trí Thiên Tôn." "Đa tạ sư huynh!" "Đa tạ sư huynh!" "Đa tạ sư huynh!" Tam Thanh đã sớm không chờ được nữa, nghe vậy tức thì vui mừng khôn xiết.

Chương 220

"Trước đó ta ban thưởng cho các vị Chuẩn Thánh của Thiên Đình, khí vận công đức đều thưởng hết, trong lòng ba người các ngươi chắc chắn không dễ chịu lắm đúng không?" Diệp Trần không chỉ điểm ngay lập tức mà trêu chọc vài câu, khiến ba người họ mặt mày lúng túng, xấu hổ cúi đầu.

Thông Thiên là người thật thà nhất, gật đầu đáp: "Trước đó đệ quả thực có suy nghĩ như vậy, nhưng trong lòng vẫn tin tưởng sư huynh, hy vọng sư huynh không để tâm." "Chuyện nhỏ nhặt như vậy ta đương nhiên sẽ không để trong lòng." Diệp Trần mỉm cười lắc đầu, thản nhiên nói: "Cơ duyên chứng đạo của ba người các ngươi giống hệt như của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Trước khi chết chúng đã lĩnh ngộ ra, thiên phú của các ngươi vượt xa hai kẻ đó, nhưng không biết vì sao đến nay vẫn chưa thấu tỏ." "!!!" "!!!" "!!!" Lời này vừa nói ra, Tam Thanh đều kinh hãi.

Lão Tử kinh ngạc há hốc miệng: "Tiếp Dẫn sư đệ đã ngộ ra cơ duyên chứng đạo rồi sao?" "Không sai." Diệp Trần nhẹ nhàng gật đầu: "Đáng tiếc hai người bọn họ và ta có đại đạo chi tranh, ta không thể không chém giết, để chúng chuyển thế trùng tu." "Ta không tin!" Nguyên Thủy vốn tính tình cao ngạo, bị Diệp Trần và Nữ Oa đè đầu cũng đành chịu.

Nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hai đệ tử ngoại môn, lại có thể vượt qua Tam Thanh, hắn đánh chết cũng không tin.

"Xin sư huynh chỉ điểm mê tân." Thông Thiên thì không hề nghi ngờ, những gì Diệp Trần nói dường như cuối cùng đều đã thành hiện thực.

“Ba người các ngươi là Bàn Cổ chính tông, hưởng khí vận khai thiên, chỉ cần ngưng tụ một ít công đức là có thể chứng đạo thành Thánh, thậm chí không có chút trở ngại nào, so với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề còn đơn giản hơn nhiều.” Diệp Trần cũng không có hứng thú giải thích cho Nguyên Thủy, thản nhiên nói: “Chỉ cần tìm cách ngưng tụ công đức, hoàn toàn luyện hóa Hồng Mông Tử Khí, liền có thể phi thăng thành Thánh.” Tam Thanh nghe vậy đều gật đầu.

Điểm này họ sớm đã biết, nhưng công đức đâu phải thứ dễ dàng ngưng tụ như vậy, họ đã thử mọi cách nhưng cũng chẳng được bao nhiêu.

Trong thời gian ngắn ngưng tụ đủ công đức để thành Thánh, đặt lên người bất kỳ Chuẩn Thánh nào cũng đều vô cùng khó khăn.

Nhưng nhìn vào Diệp Trần, dường như không có độ khó gì lớn.

Bất luận là thành lập Thiên Đình hay sáng tạo Lục Đạo Luân Hồi, lượng công đức khổng lồ đều có đủ cả.

Nghe nói Nữ Oa có thể trảm thi và công đức song chứng đạo, là do công đức từ việc sáng tạo Lục Đạo Luân Hồi quá nhiều, mới có cơ hội vượt qua Đạo Tổ Hồng Quân.

“Chẳng lẽ sư huynh có cách?” Thông Thiên thỉnh giáo: “Có thể nhanh chóng ngưng tụ công đức?” Lão Tử và Nguyên Thủy đều ngẩng đầu nhìn lên.

“Ngưng tụ công đức quá đơn giản, tùy tiện cũng có thể nghĩ ra mấy vạn cách.” Diệp Trần thản nhiên ra oai một phen, nói: “Phải xem cách nào phù hợp nhất, tốt nhất là sau khi chứng đạo, phương thức đó vẫn có thể tiếp tục giúp các ngươi thăng tiến.” Tam Thanh và những người khác đều gật đầu.

Dựa theo kết luận rút ra từ ba vạn năm nghe đạo, Thiên Đạo

Thánh Nhân có mạnh có yếu, sau khi chứng đạo thành công vẫn tiếp tục leo lên, điều này lại càng tỏ ra quan trọng.

Lấy Thiên Đình làm ví dụ, hiện tại có cơ hội chứng đạo thành Thánh gồm Phục Hy, Đông Vương Công, Trấn Nguyên Tử và Minh Hà.

Thậm chí Thập Nhị Tổ Vu ngồi bên cạnh Tam Thanh, xem ra cũng không còn xa nữa.

Quan trọng nhất là Diệp Trần và Nữ Oa không hề đàn áp, mà còn hết lòng giúp đỡ họ chứng đạo thành Thánh.

Nếu không có đủ năng lực trấn áp những vị Thánh nhân này, e rằng Diệp Trần căn bản sẽ không đưa ra quyết định như vậy.

Diệp Trần và Nữ Oa đã dám làm như vậy, e rằng dù cả đám người này sau khi chứng đạo liên thủ phản bội, họ cũng có đủ năng lực trấn áp.

"Ta đã suy nghĩ kỹ, quyết định cho phép các ngươi sáng lập giáo phái ở Hồng Hoang, hấp thu tín ngưỡng của sinh linh Hồng Hoang, ngưng tụ khí vận công đức." Diệp Trần không úp mở nữa, nói thẳng: "Trừ Huyền Môn do sư tôn sáng lập, Hồng Hoang vẫn chưa có giáo phái chân chính nào.

Nếu các ngươi có thể dùng đại đạo sở tu của mình làm nền tảng, sáng lập giáo phái, nhất định sẽ được Thiên Đạo công nhận, giáng xuống công đức, từ đó lập tức thành Thánh." "Sáng lập giáo phái?" "Thiên giáng công đức?" "Đại đạo của bản thân?" Tam Thanh nghe vậy ngẩn ra, rồi lập tức vui mừng hớn hở.

Họ vốn đã có suy nghĩ tương tự, lúc này được Diệp Trần điểm hóa, trong khoảnh khắc liền minh ngộ huyền bí trong đó.

Trước đây ba người đều có ý định thu đồ, thậm chí đệ tử thu nhận

cũng khác nhau, vừa hay phù hợp với đại đạo mà họ tu hành.

"Nếu các ngươi đã lĩnh ngộ, mau đi chứng đạo đi." Diệp Trần sờ cằm, nói: "Thiên Đạo Thánh Nhân chưởng khống quyền hành Thiên Đạo, núi Côn Luân tuy là phúc địa Hồng Hoang, nhưng cũng không chứa nổi ba vị Thánh nhân.

Các ngươi tốt nhất nên chọn hai nơi phúc địa mới, dùng làm đạo trường của Thánh nhân." "Tuân lệnh!" "Tuân lệnh!" "Tuân lệnh!" Tam Thanh đều gật đầu.

Trước đây Tam Thanh đã có dấu hiệu rạn nứt, nhưng vì đối kháng cường địch bên ngoài nên không thể không duy trì quan hệ.

Nay đều có thể chứng đạo thành Thánh, có Thiên Đạo chiếu cố, gần như không có nguy cơ vẫn lạc.

Cũng đến lúc mỗi người một ngả rồi.

Nhưng trước khi chia tay, việc chứng đạo quan trọng hơn.

"Đi đi!" Diệp Trần vung tay, đuổi họ đi.

Chỉ cần không có ai cản trở, không ai có thể ngăn cản Tam Thanh chứng đạo.

Cho dù hôm nay hắn không điểm hóa vài câu, đợi thêm một thời gian nữa, họ cũng sẽ tự mình lĩnh ngộ ra ảo diệu trong đó.

So với việc Tam Thanh chứng đạo, Diệp Trần càng quan tâm hơn đến việc Thập Nhị Tổ Vu có thể chứng đạo hay không.

Sau khi Tam Thanh rời đi, Diệp Trần gọi Thập Nhị Tổ Vu trở về Bàn Cổ Điện.

"Tam Thanh và Trấn Nguyên Tử sắp chứng đạo, có thể tăng thêm rất nhiều chiến lực cho ta để đối phó Hồng Quân, khoảng cách đến ngày chúng ta giải cứu Phụ Thần chắc sẽ không còn xa nữa." Diệp

Trần trao đổi ánh mắt với Chúc Cửu Âm, sau khi cả hai đã hiểu ý nhau, hắn trầm giọng nói: "Nhưng ta lo ngại uy thế của Hồng Quân, không chừng họ sẽ quay giáo phản lại, giúp Hồng Quân đánh Thiên Đình của ta." "Bọn họ dám!" "Chỉ cần dám phản bội!

Chúng ta xử lý bọn họ trước!" "Khốn kiếp, phản rồi!" "Có được ngày hôm nay đều là do Thập tam cho, dám không đứng về phía chúng ta, ta liều cái mạng già này cũng phải xử lý chúng." Mấy vị Tổ Vu tức thì la hét.

"Thập tam nói chưa xong, các ngươi la hét cái gì." Chúc Cửu Âm liếc mắt, vội vàng phối hợp với Diệp Trần: "Thập tam, vậy theo ngươi, chuyện này nên làm thế nào?" Diệp Trần lắc đầu: "Không còn cách nào khác, chúng ta muốn giải cứu ý chí của Phụ Thần, phải cố gắng tăng cường thực lực của bản thân.

Bất kể là Tam Thanh hay là chúng ta, đều phải nhanh chóng nâng cao thực lực." "Lời này không sai." Đế Giang gật đầu phụ họa: "Nếu huynh đệ chúng ta toàn bộ chứng đạo thành công, Thập tam cần gì phải lo lắng." "Đại ca nói đúng." Chúc Cửu Âm nói: "Huynh đệ chúng ta không thể kéo chân Thập tam được.

Không cần chúng ta toàn bộ chứng đạo, chỉ cần có bốn năm người chứng đạo, dù Tam Thanh muốn phản bội cũng phải cân nhắc hậu quả, chỉ có thể cùng chúng ta đánh Hồng Quân." Chủ đề lập tức trở nên nặng nề.

Các Tổ Vu vừa rồi còn kiêu ngạo đều cúi đầu.

Vu tộc tự xưng chiến thiên chiến địa chiến thương sinh, nhưng bất kể là Vu Yêu lượng kiếp hay đối kháng Hồng Quân, đều để một mình Diệp Trần gánh vác.

Nhiều nhất cũng chỉ cống hiến trăm vạn tinh nhuệ Vu tộc, nhưng những tinh nhuệ này cũng là do Diệp Trần cung cấp công pháp tạo ra,

không có quan hệ lớn lắm với họ.

Nếu không thể nhanh chóng chứng đạo Hỗn Nguyên, đến ngày thật sự quyết chiến với Hồng Quân, có lẽ họ chẳng giúp được gì.

"Lời của Lục ca có chút nặng nề." Diệp Trần cười nhạt: "Sau khi ta Dĩ Lực Chứng Đạo thành công, đối với các loại pháp tắc đều có hiểu biết.

Dù không thể giúp các huynh trực tiếp chứng đạo, nhưng cùng nhau tìm tòi chắc chắn sẽ có ích.

Chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực, chẳng bao lâu nữa sẽ có thể chứng đạo thành công." "Có lý!" "Thập tam nói đúng." "Chúng ta cố gắng là được." Thập Nhị Tổ Vu lại một lần nữa nhen nhóm lên hy vọng.

"Vậy chúng ta bắt đầu đi." Diệp Trần không trì hoãn nữa, nói: "Ta ít có hiểu biết về Không Gian pháp tắc và Thời Gian pháp tắc, giúp đỡ Đại ca và Lục ca không được nhiều, nên sẽ đem phần lớn khí vận gia trì lên người hai huynh, có thể giúp được bao nhiêu thì xem vận may." "Được." "Không vấn đề." Đế Giang và Chúc Cửu Âm nhẹ nhàng gật đầu.

Đây không phải Diệp Trần giả heo ăn thịt hổ.

Thời Gian pháp tắc và Không Gian pháp tắc trong ba ngàn Đại Đạo pháp tắc chỉ đứng sau Lực Chi pháp tắc, cho dù Lực Chi pháp tắc bao trùm vạn tượng, lĩnh ngộ đối với hai loại pháp tắc mạnh mẽ này cũng không nhiều.

Đặc biệt là Diệp Trần chưa hoàn toàn lĩnh ngộ Lực Chi pháp tắc, tu luyện đến Hỗn Nguyên ngũ trọng cũng chỉ là năm phần trăm, lĩnh ngộ đối với hai loại pháp tắc này quả thực còn nông cạn, khả năng cao là không bằng lĩnh ngộ của chính Đế Giang và Chúc Cửu Âm.

“Mười loại pháp tắc còn lại ta hiểu khá rõ, ta sẽ lần lượt trình bày cho các huynh hiểu biết của ta về các loại pháp tắc đó.” Diệp Trần quay đầu nhìn các Tổ Vu còn lại, thản nhiên nói: “Các huynh cũng hãy trình bày cho ta sự lý giải của mình về pháp tắc, chúng ta cùng nhau thảo luận, dung hợp hấp thu, tiến triển hẳn sẽ rất nhanh.” Cách làm này không chỉ có thể giúp mười vị Tổ Vu chứng đạo, mà còn có khả năng nâng cao lĩnh ngộ của hắn đối với mười loại pháp tắc, từ đó nâng cao lĩnh ngộ Lực Chi pháp tắc, tấn thăng cảnh giới cao hơn.

“Được!” “Được!” “Được!” Thập Nhị Tổ Vu đều gật đầu.